

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

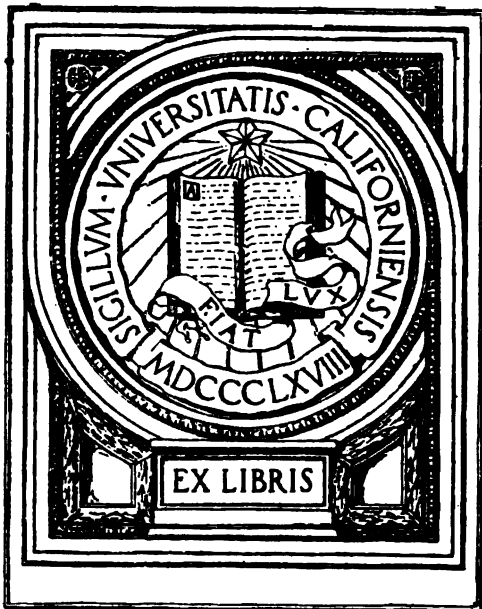
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

IN MEMORIAM

Albin Putzker

752

1-10

12mo. 194 pages.

STANDARD CLASSICAL WORKS.

- Horace, The Works of.** With English Notes, for the use of Schools and Colleges. By J. L. LINCOLN, Professor of Language and Literature in Brown University. 12mo. 575 pages.
- Livy.** Selections from the first five books, together with the twenty-first and twenty-second books entire. With a Plan of Rome and a Map of the Passage of Hannibal, and English Notes for the use of Schools. By J. L. LINCOLN, Prof. of the Latin Language and Literature in Brown University. 12mo. 329 pages.
- Quintus Curtius: Life and Exploits of Alexander the Great.** Edited and illustrated with English Notes, by WILLIAM H. CROSBY. 12mo. 385 pages.

Sallust's Jugurtha and Catiline. With Notes and a Vocabulary. By BUTLER and STURGIS. 12mo. 397 pages.

It is believed that this will be found superior to any edition heretofore published in this country.

The Histories of Tacitus. With Notes for Colleges. By W. S. TYLER, Professor of Latin and Greek in Amherst College. 12mo. 453 pages.

Tacitus's Germania and Agricola. With Notes for Colleges. By W. S. TYLER. 12mo. 198 pages.

Virgil's Æneid.* With Explanatory Notes. By HENRY FARRAR, Professor of Latin in the State University of Michigan. (Recently published.) 12mo. 598 pages.

The type is unusually large and distinct. The work contains eighty-five engravings, which delineate the usages, customs, weapons, arts, and mythology of the ancients, with a vividness that can be attained only by pictorial illustrations.

GREEK TEXT-BOOKS.

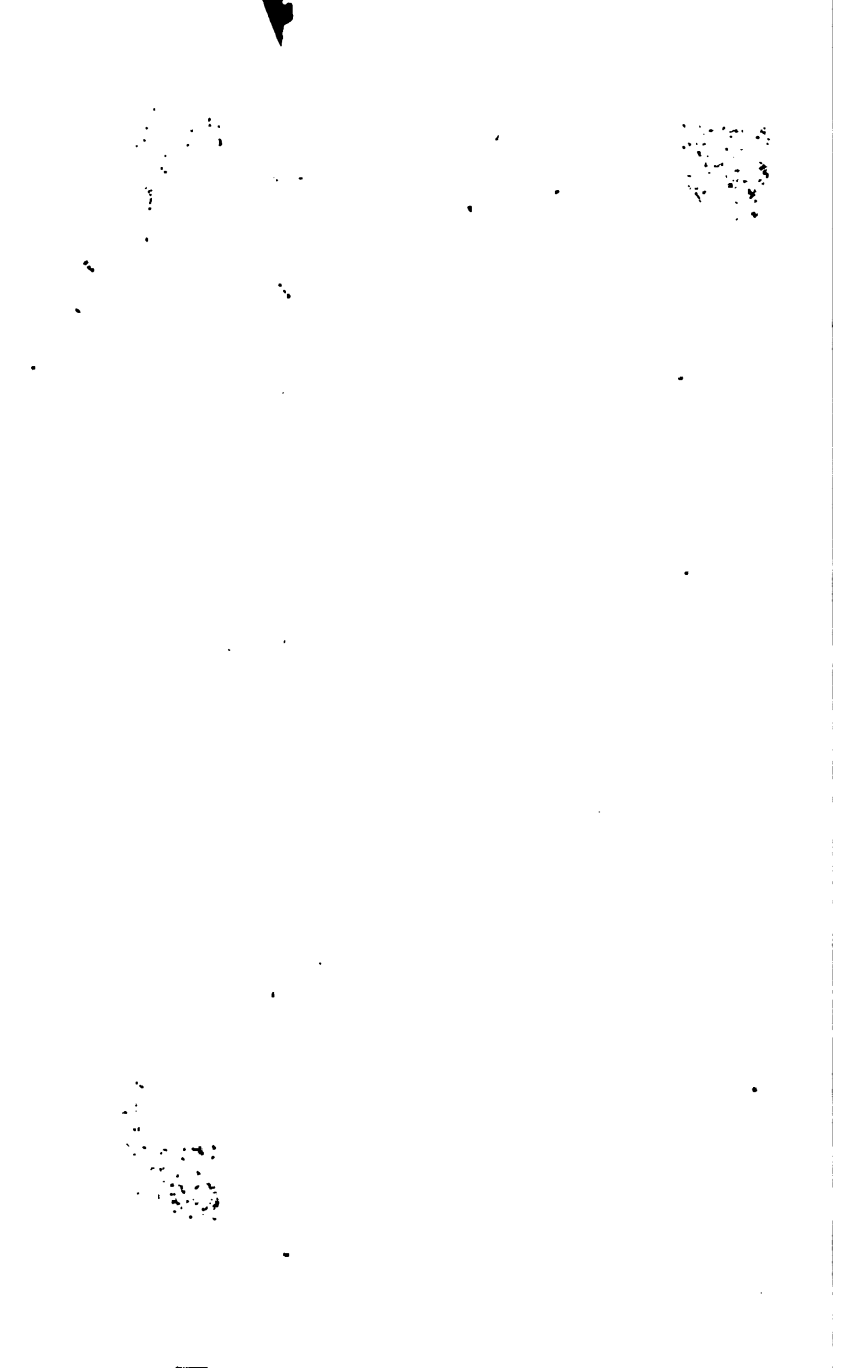
A First Greek Book* and Introductory Reader. By HARKNESS, Ph. D., author of "Arnold's First Latin Book," "Second Latin Book," etc. (Recently published.) 12mo. 276 pages.

Acts of the Apostles, according to the text of AUGUSTUS HARKNESS. With Notes and a Lexicon by JOHN J. OWEN, D. D., LL. D. With Map. 12mo.

Arnold's First Greek Book,* on the Plan of the First Latin Book. 12mo. 297 pages.

Arnold's Practical Introduction to Greek Prose Composition.* 12mo. 297 pages.

— **Second Part to the above.*** 12mo. 248 pages.

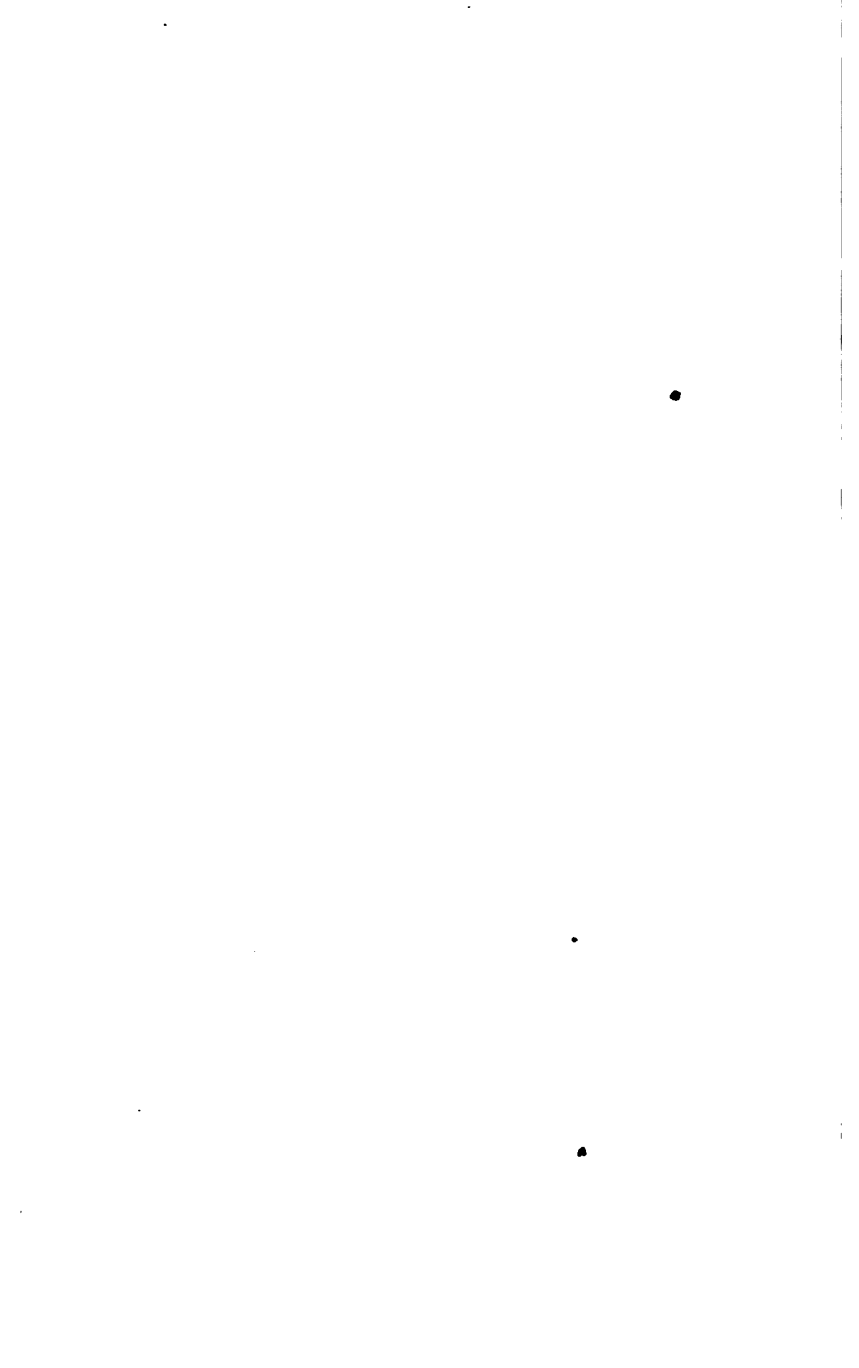

Geek Ollendorf

Wm. H. Key,

Jan. 1877.

Geek Ollendorf
A. L. Ollendorf

‘ΟΜΗΡΟΥ ‘ΙΛΙΑΣ.

THE

ILIAD OF HOMER,

ACCORDING TO THE TEXT OF WOLF;

WITH

NOTES

FOR THE USE OF SCHOOLS AND COLLEGES

*Aspice Mæonidem, a quo, cœu fonte perenni,
Vatum Pieris ora regantur aquis.—Ovid.*

BY

JOHN J. OWEN, D.D., LL. D.

PROFESSOR OF THE LATIN AND GREEK LANGUAGES AND LITERATURE IN THE
FREE ACADEMY OF THE CITY OF NEW-YORK.

NEW YORK:

D. APPLETON AND COMPANY,

549 & 551 BROADWAY.

1872.

ENTERED, according to Act of Congress, in the year 1851, by
JOHN J. OWEN,
In the Clerk's Office of the District Court of the United States for the Southern
District of New York.

Wm M.
J. in Put, Sec

THIS WORK
IS
Respectfully Dedicated
TO
PROFESSOR WILLIAM S. TYLER,
AS AN
Offering of Personal Friendship,
AND A
TESTIMONIAL OF RESPECT
FOR
HIS WELL-DIRECTED AND SUCCESSFUL LABORS IN THE FIELD OF
CLASSICAL LITERATURE.

841549

PREFACE.

THIS edition of the *Iliad* is a reprint of Wolf's, published at Leipzig, 1839. In selecting that edition as the basis of the text, the editor was actuated not only by a high sense of its intrinsic merit, but also by a desire to make the present volume uniform with his edition of the *Odyssey*, published in 1844. In a few instances, however, the editor has slightly departed from the reading of Wolf, when that of some other scholar seemed more conformable to the wants of a given passage, and supported by stronger manuscript authority.

In correcting the text and preparing the notes, the editor has availed himself of the best editions extant, among which he will name as of special use to him, 1, Heyne's, London, 1834. 2, Heyne's with the *Scholia Minora*, Oxford, 1834. 3, Spitzner's, Gothæ, 1832. 4, Clarke's, London, 1824. 5, Ernesti's Clarke, Leipzig, 1824. 6, Bothe's, Leipzig, 1832-3. 7, G. C. Crusius', Hanover, 1845. 8, Brandreth's, London, 1841. 9, Oxford Edition, 1849. 10, Felton's, Roston, 1847. 11, Stadlemann's *Grammatisch-Kritische Anmerkungen zur Ilias des Homer*, Leipzig, 1840-4. 12, Köppen's *Anmerkungen zu Homers Ilias*, Hanover, 1820. 13, Thiersch über das Zeitalter und Vaterland des Homer, Halberstadt, 1824. 14, Lachmann's *Betrachtungen über Homers Ilias*, Berlin, 1847. 15, Volcker's, *Homerische Geographie*, Hanover, 1830. 16, Wood's *Essay on the Genius and Writings of Homer*, London, 1824. 17, Krüger's *Homerische Formlehre*, Berlin, 1849.

The editor takes pleasure in referring more particularly to one of the above-mentioned editions, Prof. Felton's, which for elegant and accurate scholarship, and a just conception of the beauty and spirit of the Homeric verse, is worthy of all praise. The present work is not intended as a rival to that, or any other edition now used in our institutions of learning, but rather as an auxiliary in the field of classical literature, helping to furnish our youth with a complete apparatus to the study of the first and greatest of epic poets.

The Notes are mainly based on the exegetical wants of the reader of Homer. Mythological works are now so abundant and accessible to the student, that it seemed undesirable to enlarge and encumber the notes by quotations of this sort; yet wherever it was deemed essential to the explanation of any passage, points of mythological interest have been duly adverted to. It will be seen, that copious illustrations have been given to all that pertains to the archaeology of the poem. In this portion of his labor, the editor acknowledges his obligations to Smith's Dictionary of Greek and Roman Antiquities, a work which has now been republished in this country, and should be in the hands of every student as a book of reference. As it respects the places spoken of in the poem, much pains has been taken to give them the geographical position assigned them by the most approved authorities, such as Leake, Mure, Kiepert, and others.

Those who have been conversant with the editor's former publications, it is believed, will find evidence in this volume of the same desire to maintain the golden mean between extreme fulness and meagreness of annotation, which has marked his previous labors. Whether he has achieved this object is left to an indulgent public, from whom, in the light of past experience, he has every reason to expect as favorable a decision as the work will justify.

The same system of punctuation and accentuation has been fol

lowed, which was adopted in the editor's earlier works, viz., to give to every oxytone standing before a punctuation-mark, whether in a Greek or English sentence, the acute accent. The uniformity resulting from this practice seems, in the editor's judgment, far to outweigh any objection which may be advanced against it.

Reference has been freely made to Sophocles', Kühner's, Crosby's, and Buttmann's Greek Grammars. The latter of these works, as revised by the author's son, and translated by Dr. Robinson, has just been published, and thanks are due to the translator for furnishing the editor with sheets of the grammar, in season for reference to be made to it in the present work. References also have been made to the Grammars of Matthiæ, Thiersch, Krüger, Rost, and Kühner (Jelf's edit., Oxford, 1842).

The Grammatical and Historical Indexes have been prepared with as much fulness, as the space allotted to them would justify. The Historical Index, in particular, has been made by carefully tracing the history and deeds of each person whose name figures in the poem, and noting down every thing of general interest. Thus reference can easily be made to any act of the personages of the poem, and a general view taken of their achievements. A Summary of each book is prefixed to the volume, which will be of use to the student in obtaining a general view of the plan and parts of the poem.

With renewed expressions of gratitude to the classical professors and teachers, who have so abundantly manifested their kind interest in the editor's previous publications, he commits this new work to them and to the literary public, with the wish that it may advance in some degree the cause of classical learning, and render the study of this great poem both profitable and pleasing to the youthful scholar.

NEW-YORK FREE ACADEMY,

June 14, 1851.

SUMMARY.

I. The poet announces as the subject of his poem the WRATH OF ACHILLES, in accounting for the cause of which, he relates how Chryses, a priest of Apollo, came to the Grecian camp, to ransom his daughter, who had been taken captive, but was rudely dismissed by Agamemnon (1-21). In his distress he prays to Apollo, who sends a destructive pestilence upon the Grecian camp, (22-52), in consequence of which Achilles calls an assembly of the Greeks, and having learnt from the soothsayer Chalcas the cause of Apollo's anger, advises the restoration of Chryses (53-129), whereupon Agamemnon becomes enraged, and a violent altercation ensues between these chieftains. Nestor attempts to reconcile them, but in vain, for Agamemnon seizes upon Briseis, the fair captive of Achilles (130-343): whereupon the latter withdraws from the army, and expresses his determination to take no further part in the war. His mother, Thetis, at his solicitation, ascends to Olympus, and obtains Jupiter's promise to honor her son by giving victory to the Trojans (349-530). Juno is incensed at this, and quarrels with Jupiter, but a reconciliation is effected by Vulcan, who also promotes hilarity among the gods by performing the office of cup-bearer (531-611).

II.—A deceitful dream being sent to Agamemnon by Jupiter, he assembles the principal chiefs, and afterwards the army, and in order to make trial of their disposition, proposes an immediate return to Greece (1-34). To this proposal they joyfully assent, and run to prepare the ships for their departure (35-154); but through the address of Ulysses, incited thereto by Minerva, are dissuaded from carrying their design into execution. Thersites alone dissents, but is rebuked and chastised by Ulysses (155-277). Ulysses, Nestor, and Agamemnon harangue the army, and preparations are made for battle (278-438). The poet enumerates the forces and leaders of the two opposing armies (439-577).

III.—As the battle is about to be joined, Paris challenges the bravest of the Grecian chiefs, but at sight of Menelaus turns his back and flies. Hector, seeing this, upbraids him for his cowardice, and obtains his promise to fight Menelaus (1-120). Helen being summoned by Iris to witness the combat, points out to Priam the chief leaders in the Grecian army (121-244). The terms of the combat are ratified by Priam and Agamemnon (245-313), after which the fight takes place, in which Paris is worsted, and saved only by the interposition of Venus (314-382). The goddess conveys Paris to his chamber, and thither brings also Helen, who upbraids him for his weakness and unwarlike character (383-448). Agamemnon demands from the Trojans the performance of the stipulations of the combat (449-461).

IV.—The gods having agreed in council to continue the war, Minerva is sent down to break the truce (1-72). This she effects by means of Pandarus, whom she persuades to discharge an arrow at Menelaus, by which he is wounded, but cured by Machaon (73-219). Agamemnon marshals his forces, and passing through the ranks, exhorts the leaders, praising some and blaming others (220-421). The armies join battle with great fury (422-544).

V.—Diomedes, with the help of Minerva, greatly signalizes himself (1-94). He is wounded by Pandarus, and cured by the goddess, who enables him to distinguish the gods from mortals, and forbids hieghting with any of the former except Venus (95-165). Aeneas goes in quest of Pandarus, and with him drives against Diomedes, who kills Pandarus and wounds Aeneas. Venus, in rescuing her son from Diomedes, is also wounded by that hero (166-430), but is assisted by Apollo, who conveys Aeneas to his temple, where he is healed by Latona and Diana (431-458). Mars excites Hector to the fight (454-518), and Aeneas also returns to the battle, which rages with great fury. Sarpedon slays Tlepolemus (514-710), Juno and Minerva descend to assist the Greeks, by the latter of whom Diomedes is incited to go against Mars, whom he wounds, and causes to leave the battle (711-871). He complains to Jupiter of the conduct of Minerva, but receives a stern rebuke (872-906). Juno and Minerva ascend to Olympus (907-909).

VI.—The battle continuing after the departure of the gods, the Grecians prevail (1-71); whereupon Hector, at the advice of Helenus, enters the city to direct Hecuba to lead a procession of Trojan matrons to the temple of Minerva, in order to entreat the goddess to remove Diomedes from the fight (72-118). Glaucus and Diomedes, as they are

about to engage in combat, become known to each other as descendants of ancestors between whom existed the league of hospitality, whereupon they exchange armor, and part as friends (119-236). Hector having delivered his message to Hecuba (237-311), finds Paris, and exhorts him to return to the field of war (312-368), after which he takes a tender leave of his wife Andromache (312-502), and, accompanied by Paris, returns to battle (503-529).

VII.—On the return of the Trojan chief, the fight is renewed with great ardor. Helenus, incited thereto by Apollo, directs Hector to challenge the bravest of the Greeks to a single combat (1-58), from which challenge the chiefs at first shrink, but at last, stung by the reproaches of Menelaus, who has offered to accept the challenge, nine of them arise and claim the combat. Lots having been cast, Ajax obtains the honor (54-205), and immediately prepares for the fight. The heroes engage, and the combat is protracted, with nearly equal success, until, at the approach of night, they are separated by the heralds, and part with mutual presents (206-312). Nestor advises the burial of the slain, and the fortification of the Grecian camp (313-343). Priam also proposes a truce for the burial of the slain, and communicates the decision of a council of the Trojans which had just been held, to restore the treasures, but not Helen (344-420). This is indignantly rejected by the Greeks, who strongly fortify their camp (421-441), at the greatness of which work Neptune becomes jealous, but is pacified by Jupiter (442-463). The Greeks and Trojans pass the night in feasting, but Jupiter plans evils against the latter, and terrifies them during the night with his thunders (464-482).

VIII.—Jupiter calls a council of the gods, and forbids their taking any part in the war before Troy (1-40), after which he repairs to Ida, and there balances the destinies of the two armies, and directs his lightnings against the Grecians (41-77). Nestor being in imminent danger is rescued by Diomedes, who drives against Hector and slays his charioteer. Again the thunders of Jove break over the Grecian host, affrighted at which they flee to their entrenchments (78-219). Diomedes with other chiefs, however, rally forth and renew the battle, Teucer performs great exploits until he is disabled by Hector (220-335). The Greeks are again driven back to their entrenchments, seeing which Juno and Minerva are filled with rage, and prepare to descend to the field of battle, but are peremptorily forbidden to do so by Jupiter (336-434). Night puts an end to the battle, and both armies rest, having first taken measures to secure themselves from surprise (435-561).

IX.—The Grecian chiefs meeting in council (1-78), Nestor advises the sending an embassy to request Achilles to return to the aid of the Greeks, and Ajax, Ulysses, and Phoenix are therefore sent to the offended hero with proposals of reconciliation (79-281). These all make eloquent and urgent speeches, but in vain, for Achilles remains inexorable (222-664). Phoenix having been left behind at the invitation of Achilles, the others return and report to the leaders their unsuccessful mission (665-709).

X.—Agamemnon being unable to sleep in consequence of the critical state of affairs, arouses the principal chiefs, holds a council, and determines on exploring the enemies' camp (1-217). Diomedes takes this service upon himself, selecting Ulysses as his companion (218-271). They surprise Dolon, who has in like manner been sent by Hector to spy out the Grecian camp (272-339). Having obtained from him all the information they desire, they kill him (340-463), after which they slay Rhesus and return with his horses to the Grecian camp (464-579).

XI.—The battle is renewed on the following day, and Agamemnon greatly distinguishes himself, but being wounded is obliged to retire (1-295), whereupon Hector charges the Greeks with great impetuosity, and drives them before him, but is temporarily checked by Ajax, who rallies the Greeks and makes head against the victorious Trojans (296-595). Achilles seeing from his ship the flying Greeks, sends Patroclus to learn the name of a wounded chief (596-653). Nestor detains him in his tent with a recital of some of his former deeds, and implores him to obtain permission of Achilles to fight in his armor (654-902). Patroclus meets the wounded Euryphylus and assists him (903-847).

XII.—The Trojans in five divisions and on foot, make a desperate charge upon the Grecian entrenchments (1-107). Asius rejecting the proposal to descend from his chariot and fight on foot, drives within the ditch, but is repulsed with great loss (108-194). On the appearance of an unfavorable omen, Polydamus advises the withdrawal of the troops from the Grecian ramparts, but is sternly opposed by Hector who with great valor continues the assault. Sarpedon distinguishes himself and first makes a breach in the wall (195-399), but being repulsed, Hector advances with a stone of enormous size, breaks down the wall, and rushing in pursues the Greeks to their ships (400-471).

XIII.—Neptune comes to the assistance of the Greeks, and arouses the Ajaxes to oppose the Trojans (1-82). Great exploits are performed on both sides and many are slain. Meriones and Teucer especially distinguish themselves (83-163), and Idomeneus inspired by Neptune slays many of the Trojans, but is at length compelled to retreat before Aeneas and Deiphobus (164-515). The Trojans are repulsed on the left wing, but Hector holds his position on the right, until being harassed by the Locran archers and slingers, he goes to summon the leaders to a war-council, after which he returns and renews the fight with Ajax (516-743).

XIV.—At the suggestion of Diomedes, the chiefs who had been wounded, visit the battle and encourage the army with their presence (1-134). Neptune continues to excite the Greeks (135-152), and when Jupiter by a stratagem of Juno had been thrown into a deep

chambers, gives them more open and efficient aid (158-401). Hector is struck down by a stone cast by Ajax, and carried off from the battle (402-439), after which the Trojans being disheartened fall back. On this occasion Ajax Oileus greatly distinguishes himself (440-563).

XV.—Jupiter having awaked from his sleep, and seeing Hector disabled and the Trojans in confusion, is greatly incensed against Juno. She succeeds in appeasing him and is sent to summon Iris and Apollo (1-77). Repairing to the assembly of the gods, she endeavors to excite them against Jupiter (76-112). Mars is about to arm for battle but is restrained by Minerva 112-148). Iris and Apollo repair to Jupiter, the former of whom is sent to command Neptune to retire from the battle, which he reluctantly does (149-219), the latter at the command of Jove restores Hector, marches before him with the eagles, and infuses into his limbs strength and activity (220-242). The Trojan hero breaks down a great portion of the Grecian wall, but is unable to drive the Ajaxes from the line of ships, which they defend with great valor (243-746).

XVI.—Ajax being at length overpowered, and his spear being cut in two by Hector, is obliged to give way, whereupon his ship is immediately fired. Patroclus who at this time was entreating Achilles for permission to fight in his armor, is suddenly incited thereto by Achilles, who sees the flames bursting out from the ship (1-197). The Myrmidons being armed and marshalled for battle are addressed by Achilles, and committed to Patroclus, who leads them forth (198-277). Supposing him from his armor to be Achilles himself, the Trojans flee in consternation (278-283), Sarpedon is slain and the troops are driven to the very walls of Troy (284-697), at which time the fortune of the battle is changed, Patroclus being slain by Hector, having been previously disabled by Apollo and wounded by Euphorbus (698-867).

XVII.—A dreadful fight takes place over the dead body of Patroclus, the Trojans headed by Hector endeavoring to get possession of it, and the Greeks under the conduct of their bravest chiefs, striving as eagerly to defend it. In this battle Menelaus greatly distinguishes himself (1-139). Hector arrays himself in the armor of Achilles, which had been worn by Patroclus, and sustained by Æneas presses hard upon the Greeks, who are rallied and cheered on by Ajax (140-425). Hector and Æneas attempt to take the chariot of Achilles, but are repelled by Antomedon (426-542). Jupiter enshrouds the body of Patroclus in thick darkness, wherest Ajax prays for light (543-647), and as soon as the mist clears away sends Menelaus to find Antilochus, in order that he may communicate to Achilles the sad news of the death of his friend. Having executed this commission Menelaus returns to the fight, where he and Meriones, covered by the Ajaxes, bear away the body, the Trojans led on by Hector attacking them with great fury (648-761).

XVIII.—Antilochus having delivered his message, Achilles breaks out in the most passionate lamentation, which soon brings Thetis and her attendant nymphs to comfort him (1-77). While they are conversing (78-147), the battle continues to rage around the body of Patroclus, until at the command of Iris, Achilles stands at the head of the entrenchments, and shouts dreadfully, whereupon the Trojans flee in terror and confusion, and the Greeks bear away the body (148-238). Polydamus advises Hector to retreat to the city, and fight from the walls, but his advice is rejected by Hector, who expresses his readiness to fight Achilles (239-315). Achilles mourns over the body of his friend (316-355). Jupiter taunts Juno with her extreme concern for the Greeks (356-368). Thetis repairs to Vulcan and obtains from him a new suit of armor for her son (369-477). Description of the armor (478-616).

XIX.—Thetis brings the armor made by Vulcan to her son (1-20), who is reconciled to Agamemnon, speeches, presents, and solemn sacrifices gracing the joyous occasion (21-276). Briseis laments Patroclus (277-302). Achilles refusing to take any food until he has avenged his friend, Minerva descends and infuses into his breast nectar and ambrosia (303-356), after which he arms, addresses his horses, and rushes to the battle (357-424).

XX.—Jupiter permits the gods to mingle in the fight (1-30). They take different sides in the battle, which is rendered so dreadful by the thunders of Jove, and the shaking of the earth by Neptune, that Pluto leaps affrighted from his throne, and fears that his ghastly realms will be laid open to the gaze of men (31-75). Achilles having first met Æneas, who is saved from being killed by the interposition of Neptune (76-340), pursues the Trojans with great slaughter, and is upon the point of killing Hector, but Apollo snatches the Trojan hero away in a cloud (341-444). Immense havoc of the Trojans is made by Achilles, as he drives them before him over the plain toward the Scamander (445-508).

XXI.—The Trojans being divided at the Scamander, some are driven toward the city, others into the river, where with a great outcry they are drowned, or slain by the sword of Achilles (1-208). The river-god enraged at him for thus slaughtering the Trojans, endeavors to overwhelm him with his waves, by which the Grecian hero is well nigh exhausted, but is finally relieved by Vulcan, who at the instance of Juno sends his fires and almost dries up the stream (209-332). The gods personally engaging in battle, Minerva chastises Mars and Venus, Juno conquers Diana, while Apollo and Mercury prudently decline the contest, the former with Neptune, the latter with Latona (333-520). Meanwhile, Achilles driving the Trojans with immense slaughter into Troy, Agamemnon resolves to make a stand against him, but is snatched from destruction by Apollo, who assumes his shape, and draws Achilles away in pursuit until the Trojans have time to enter Troy (544-611).

XXII.—Hector, contrary to the earnest entreaty of his father and mother, awaits the approach of Achilles, and resolves to conquer him or fall in the combat. But as Achilles, blazing in the splendors of his divinely-wrought armor approaches, the Trojan hero is seized with fear, and flies thrice around the walls of Troy (1-166). Jupiter weighs their destinies, and commissions Minerva to descend to the aid of Achilles (167-188). Hector being deceived by the goddess in the form of Deiphobus, ceases to fly, and resolves to meet Achilles, who with the assistance of Minerva slays him (187-375). Achilles drags the dead body around the Trojan plain, at sight of which Priam and Hecuba break out in the most bitter lamentations (376-436), aroused by whose cries, Andromache hastens to the walls, and on beholding the dead body of her husband, swoons (437-474), after which she gives utterance to the most frantic expressions of grief (475-515).

XXIII.—Achilles and the Myrmidons mourn over the body of Patroclus, and indignities are still heaped upon the body of Hector (1-84). The shade of Patroclus appears to Achilles in sleep, and demands the rites of burial (85-107), whereupon preparations are made the next morning for the funeral ceremonies (108-187). The procession takes place, animals are sacrificed, and twelve Trojan youth offered up on the pile, after which fire is applied (188-191). The flames are excited by the wind (192-230), and the materials of the pile being consumed, the bones are placed in a golden urn and a tomb is raised (232-257). Achilles then institutes funeral games (258-261), in the order of the chariot race (262-350), the cestus-match (351-399), the wrestling-trial (700-739), the foot-race (740-797), the trial of arms (798-825), the throwing of the discus (826-849), the trial at archery (850-883), and the casting of the javelin (884-897).

XXIV.—At the command of Jupiter, Thetis repairs to Achilles, and requires the restoration of Hector's dead body, which he had just before dragged three times around the tomb of Patroclus (1-142). Iris is also sent to Priam to encourage him to go to Achilles, in order to ransom the body of his son (143-187). Contrary to the entreaties of his wife and sons, Priam sets forth and is guided by Mercury to the tent of Achilles, at whose feet he prostrates himself, and begs for the body of his son (188-506). Achilles is moved with compassion, and grants him his request, whereupon he spends the night with him, but at the suggestion of Mercury sets out early on his return to Troy (507-591). The Trojans come forth to meet him, and with lamentations on the part of Andromache, Hecuba, and Helen, the body is deposited on a funeral pile, and with the usual solemnities is burned (592-604).

ABBREVIATIONS AND EXPLANATIONS

S.	stands for	Sophocles' Greek Grammar.
K.	" "	Kühner's " "
Mt.	" "	Matthiæ's " "
Butt.	" "	Buttmann's " "
Butt. Lexil.	" "	" Lexilogus.
Vig.	" "	Viger's Greek Idioms.
N.	" "	Note.
cf.	" "	compare, consult.
sc.	" "	scilicet.
κ. τ. λ.	" "	καὶ τὰ λοιπὰ—etc. &c.

The references to Kühner are made to his School Grammar, translated by Messrs. Edwards and Taylor, Andover. Whenever Jelf's edition of Kühner is referred to, the name is fully given. The references to Buttmann are made to his Larger Grammar, revised by his son, and translated by Dr Robinson.

XXII.—Hector, contrary to the earnest entreaty of his father and mother, awaits the approach of Achilles, and resolves to conquer him or fall in the combat. But as Achilles, blazing in the splendors of his divinely-wrought armor approaches, the Trojan hero is seized with fear, and flies thrice around the walls of Troy (1-166). Jupiter weighs their destinies, and commissions Minerva to descend to the aid of Achilles (167-188). Hector being deceived by the goddess in the form of Deiphobus, ceases to fly, and resolves to meet Achilles, who with the assistance of Minerva slays him (187-375). Achilles drags the dead body around the Trojan plain, at sight of which Priam and Hecuba break out in the most bitter lamentations (376-436), aroused by whose cries, Andromache hastens to the walls, and on beholding the dead body of her husband, swoons (437-474), after which she gives utterance to the most frantic expressions of grief (475-515).

XXIII.—Achilles and the Myrmidons mourn over the body of Patroclus, and indignities are still heaped upon the body of Hector (1-84). The shade of Patroclus appears to Achilles in sleep, and demands the rites of burial (85-107), whereupon preparations are made the next morning for the funeral ceremonies (108-187). The procession takes place, animals are sacrificed, and twelve Trojan youth offered up on the pile, after which fire is applied (188-191). The flames are excited by the wind (192-230), and the materials of the pile being consumed, the bones are placed in a golden urn and a tomb is raised (232-257). Achilles then institutes funeral games (258-261), in the order of the chariot race (262-650), the cestus-match (651-699), the wrestling-trial (700-739), the foot-race (740-797), the trial of arms (798-825), the throwing of the discus (826-849), the trial at archery (850-883), and the casting of the javelin (884-897).

XXIV.—At the command of Jupiter, Thetis repairs to Achilles, and requires the restoration of Hector's dead body, which he had just before dragged three times around the tomb of Patroclus (1-142). Iris is also sent to Priam to encourage him to go to Achilles, in order to ransom the body of his son (143-187). Contrary to the entreaties of his wife and sons, Priam sets forth and is guided by Mercury to the tent of Achilles, at whose feet he prostrates himself, and begs for the body of his son (188-506). Achilles is moved with compassion, and grants him his request, whereupon he spends the night with him, but at the suggestion of Mercury sets out early on his return to Troy (507-691). The Trojans come forth to meet him, and with lamentations on the part of Andromache, Hecuba, and Helen, the body is deposited on a funeral pile, and with the usual solemnities is burned (692-804).

ABBREVIATIONS AND EXPLANATIONS.

S.	stands for	Sophocles' Greek Grammar.
K.	" "	Kühner's " "
Mt.	" "	Matthiæ's " "
Butt.	" "	Buttmann's " "
Butt. Lexil.	" "	" Lexilogus.
Vig.	" "	Viger's Greek Idioms.
N.	" "	Note.
cf.	" "	compare, consult.
sc.	" "	scilicet.
ν. τ. λ.	" "	καὶ τὰ λοιπὰ—etc. &c.

The references to Kühner are made to his School Grammar, translated by Messrs. Edwards and Taylor, Andover. Whenever Jelf's edition of Kühner is referred to, the name is fully given. The references to Buttmann are made to his Larger Grammar, revised by his son, and translated by Dr Robinson.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Α.

Δοιμός. Μῆνις.

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 οὖλομένην, ἣ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
 πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἀϊδὶ προΐαψεν
 ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεύχε κύνεσσιν
 οἰωνοῖσι τε πᾶσι. — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή—
 ἔξ οὗ δ' ἤ ταπρῶτ' ἄ διαστήτην ἐρίσαντε
 Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.

5

Τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Λητούς καὶ Διὸς υἱός. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεῖς,
 νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὥρσε κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
 οὐνεκα τὸν Χρῦσιν ἠτίμησ' ἄρητῆρα
 Ἀτρεΐδης. ὁ γὰρ ἦλθε δοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενός τε Δύγατρα, φέρων τ' ὑπερείσι' ἄποινα,
 στέμματα ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβύλου Ἀπόλλωνος
 χρυσεῖον ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύνω, κοσμήτορε λαῶν.

10

15

Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὐ δ' οἰκαδ' ἰκέσθαι.
 παῖδα δ' ἐμοὶ λῦσαι τε φίλην, τά τ' ἄποινα δέχεσθαι,
 ἄζομενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα.

20

- 25 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·
 Μὴ σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κειχίῳ,
 ἧ νῦν δηδύνοντ', ἧ ὕστερον αὐτὶς ἰόντα!
 μή νύ τοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
 τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν
 30 ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόδ' ἐπὶ πάτρης,
 ἰστὸν ἐποιοχόμενῃν, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσσαν·
 ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέδιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι!
 "Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπεΐθετο μῦθον.
 βῆ δ' ἀκῶν παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 35 πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἡρᾶθ' ὁ γεραίος
 Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἡὔκομος τέκε Λητώ·
 Κλυδί μιν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας,
 40 Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεύ! εἵποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
 ἧ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πύονα μηρί' ἔκηα
 ταύρων ἡδ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνην ἐέλδωρ·
 τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.
 "Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 45 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, χωόμενος κῆρ,
 τόξ' ὥμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·
 ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἷστοι ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
 αὐτοῦ κινηθέντος· ὁ δ' ἦϊε νυκτὶ ἑοικώς·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὼν ἔηκεν·
 δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένητ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 50 οὐρήας μὲν πρῶτον ἐπ' ὄχετο καὶ κύνας ἀργούς·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχευεὺς ἐφίεις,
 βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο δαμναιά.
 Ἐννήμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὄχετο κῆλα θεοῖο·
 τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.
 55 τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ δῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ·
 κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ῥα θνήσκοντας ὄρατο.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἡγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ἄτρεϊδῃ, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἶω
 ἄψ' ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
 εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς.
 ἀλλ' ἄγε δὴ τινα μάντιν ἐρείομεν, ἥ ἱερῆα,
 ἥ καὶ ὄνειροπόλον—καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἐστίν—
 ὅς κ' εἴποι, ὅ, τι τίσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 εἴτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, εἴδ' ἐκατόμβης·
 αἶ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων
 βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λουγὸν ἀμύναι.

(1)

(2)

Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 ὃς ἦδ' ἔτα τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα,
 καὶ νήεσσ' ἠγήσατ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἴσω,
 ἦν διὰ μαντοσύνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

70

ὦ Ἀχιλεῦ, κέλεαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι
 μῆνιν Ἀπόλλωνος ἐκατηβελέταο ἄνακτος.
 τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μοι ὁμοοσον,
 ἥ μὲν μοι πρόφρων ἔπεςιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
 ἥ γὰρ ὁδομαί ἄνδρα χολωσέμεν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων κρατέει, καὶ οἱ πείδονται Ἀχαιοί.
 κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ·
 εἵπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
 ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὅφρα τελέσῃ,
 ἐν στήθεσσι ἐοῖσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις.

75

(3)

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 θάρσήςσας μάλα, εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ, τι οἶσθα!
 οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὅτε σύ, Κάλχαν,
 εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις,
 οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο,
 σοὶ κοίτης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει,
 συμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἶπης,
 ὃς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.

85

90

Καὶ τότε δὴ θάρσησε, καὶ ἦν δα μάντις ἀμύμων·
 οὐτ' ἄρ' ὄγ' εὐχολῆς ἐπιμέμφεται, οὐδ' ἐκατόμβης,

- 96 ἄλλ' ἔνεκ' ἀρητήρος, ὃν ἡτίμησ' Ἀγαμέμνων,
 οὐδ' ἀπέλυσε Δύγατρα, καὶ οὐκ ἀπεδέξατ' ἄποινα.
 τοῦνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἐκηβόλος, ἥδ' ἔτι δώσει
 οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας Κῆρας ἀφέξει,
 πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἐλικώπιδα κούρην
 ἀπριάτην, ἀνάποιον, ἄγειν δ' ἱερὴν ἐκατόμβην
 100 ἐς Χρύσην· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπιδόμην.
 Ἦτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο· τοῖσι δ' ἀνέστη
 ἦρως Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἀχρύνμενος· μένος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι
 πίμπλαιντ', ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔϊκτην.
 105 Κάλχαντα πρῶτιστα κάκ' ὀσσύμενος προσέειπεν·
 Μάντι κακῶν, οὐ πώποτε μοι τὸ κρήγυνον εἶπες!
 αἰεὶ τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας·
 καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις,
 110 ὥς δὴ τοῦδ' ἔνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
 οὔνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηΐδος ἀγλά' ἄποινα
 οὐκ ἔδελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν
 οἴκοι ἔχειν. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα,
 κουριδῆς ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔδεν ἐστὶ χερεῖων,
 115 οὐ δέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἔδέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
 βουλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
 αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσας, ὄφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέραςτος ἦ· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 120 λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ
 οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλὰ.
 125 ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξ ἐπράδομεν, τὰ δέδασται,
 λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλὶλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 ἰλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶ πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποδι Ζεὺς
δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων 130
μὴ δ' οὕτως, ἀγαθὸς περ ἑών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
κλέπτε νόφ! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.
ἢ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτως
ῥσθαι δευόμενον, κέλεαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;

ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, 135
ἄρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται—

εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι
ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
ἄξω ἑλὼν· ὁ δέ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἴκωμαι.
ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς. 140

νῦν δ', ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν, εἰς ἅλα διαν,
ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, ἐς δ' ἑκατόμβην
θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρηον
βήσομεν· εἰς δέ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφόρος ἔστω,
ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεύς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς, 145
ἢ ἐσὺ, Πηλεΐδῃ, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ὦ μοι, ἀναιδεῖν ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον!

πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθεται Ἀχαιῶν, 150
ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἱφί μάχεσθαι;

οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰχμηγῶν
δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἰτιοὶ εἰσιν.

οὐ γὰρ πῶποτ' ἐμὰς βροῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, βωτιανελρῃ, 155

καρπὸν ἐδήλησαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ
οὔρεά τε σκίοεντα, θάλασσά τε ἠχῆεσσα·

ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ', ἀναιδές, ἅμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ χαιρῃς,
τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί γε, κυνώπα! 160

πρὸς Τρώων—τῶν οὔτι μετ' ἀτρέπη, οὐδ' ἀλεγίζεις·
καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
φ' ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἱὲς Ἀχαιῶν.

- οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅππότε Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρσωσ' εὐναιόμενον πτολίεθρον·
- 165 ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαῖκος πολέμοιο
 χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἵκηται,
 σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 ἔρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.
 νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν,
- 170 οἴκαδ' ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' οἶω
 ἐνθάδ' ἄτιμος ἐών, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 φεύγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται! οὐδέ σ' ἔγωγε
 λίσσομαι εἶνεκ' ἐμεῖο μένειν· παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
- 175 οἳ κέ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.
 ἔχθιστος δέ μοι ἐσσι Διοτρεφέων βασιλῆων·
 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 εἰ μάλ' αὖ καρτερός ἐσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
- 180 Μυρμιδόνεσσιν ἀνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίξω,
 οὐδ' ὄδομαι κοτέοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὧδε·
 ὡς ἔμ' ἀφαιρεῖται Χρυσηίδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηϊ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἐτάροισιν
 πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρηον,
- 185 αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὸν γέρας· ὅφρ' εὖ εἰδῆς,
 ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγέῃ δέ καὶ ἄλλος
 ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἄντην.
 ὣς φάτο· Πηλεΐωνι δ' ἄχος γένετ', ἐν δέ οἱ ἦτορ
 στήθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,
- 190 ἦ ὅγε φάσγανον ὄξυ ἐουσάμενος παρὰ μηροῦ,
 τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι,
 ἥε χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν·
 ἕως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 ἔλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
- 195 οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 στή δ' ὀπίθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα,

οἴφ φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὔτις ὀράτο.
 Δάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ' ἔγνω
 Παλλὰδ' Ἀθηναίην· δεινὸν δέ οἱ ὅσσε φάανθεν. 200
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τίπτ' αὐτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
 ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο;
 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὁτῶ·
 ἥς ὑπεροπλήσῃ τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσση. 205

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἦλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἶ κε πῖδῃαι,
 οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ἄμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέουσά τε, κηδομένη τε.
 ἀλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἔλκεο χειρί· 210
 ἀλλ' ἦτοι ἔπесιν μὲν ὀνειδισον, ὥς ἔσεται περ.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 καὶ ποτέ τοι τρὶς τόσσα παρέσσεται ἀγλαὰ δῶρα
 ὕβριος εἵνεκα τῆςδε· σὺ δ' ἴσχει, πειθεο δ' ἡμῶν.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 215
 χρή μὲν σφωῖτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσσασθαι
 καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὥς γὰρ ἄμεινον.
 ὅς κε θεοῖς ἐπιπείδῃται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Ἦ, καὶ ἐπ' ἀργυρῇ κώπῃ σχέδε χεῖρα βαρεῖαν·
 ἀψ' δ' ἐς κουλεὸν ὥσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπιδῆσεν 220
 μύθῳ Ἀθηναίης· ἥ δ' Οὐλύμπόνδε βεβήκει
 δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Πηλεΐδης δ' ἐξαυτίς ἀταρτήροῖς ἐπέεσσιν
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὐπω λῆγέ γ' ὀλοιο·

Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο! 225
 οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρήχῃσθαι,
 οὔτε λόχονδ' ἰέναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι.
 ἦ πολὺ λωῖόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἶπη. 230
 δημοβόρος βασιλεὺς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
 ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λαβήσαιο!

- ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 καὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
 835 φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομῆν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
 οὐδ' ἀναδηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν
 φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὐτὲ μιν υἷες Ἀχαιῶν
 ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἷτε Δέμιστας
 πρὸς Διὸς εὐρύαται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·
 310 ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποδὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν
 σύμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεται ἀχνύμενός περ
 χραισμεῖν, εἴτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο
 θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἔνδοδι θυμὸν ἠμύξεις,
 χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.
 215 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίην,
 χρυσείοις ἡλοισι πεπαρμένον, ἔζετο δ' αὐτός·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε· τοῖσι δὲ Νέστωρ
 ἠδυνεπὴς ἀνόρουσε, λυγρὸς Πυλίων ἀγορητής,
 τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ
 250 τῷ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνδράσων
 ἐφθιάδ', οἳ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδ' ἐγένοντο
 ἐν Πύλῳ ἡγαθέη, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασσαν—
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἦ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 855 ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος, Πριάμοιό τε παῖδες,
 ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροῖατο θυμῷ,
 εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθόιατο μαρναμένοιν,
 οἳ περὶ μὲν βουλήν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι
 ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμείο.
 260 ἦδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἄρείοισιν, ἥπερ ὑμῖν,
 ἀνδράσιν ὠμίλησα, καὶ οὔποτε μ' οὔγ' ἀδέριζον.
 οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι,
 οἶον Πειρίδοόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον.
 265 [Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιέκελον ἀθανάτοισιν.]
 κάρτιστοι δὴ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,

Φηρσὶν ὄρεσκόφιοις, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσαν·
 καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν,
 τηλοθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί· 270
 καὶ μαχόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγὼ· κείνοισι δ' ἂν οὔτις
 τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἰσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
 καὶ μὲν μευ βουλέων ξύνιον, πείδοντό τε μύθοφ.
 ἀλλὰ πίδεσθε καὶ ὕμμες· ἐπεὶ πείδεσθαι ἄμεινον.
 μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθὸς περ ἑών, ἀποαίρεο κούρην, 275
 ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἱες Ἀχαιῶν·
 μήτε σὺ, Πηλεΐδῃ, ἔδελ' ἐρίζεσθαι βασιλῆϊ
 ἀντιβίην· ἐπεὶ οὐπόθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 σκηπτούχος βασιλεὺς, ὅτε Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
 εἰ δέ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γέινατο μήτηρ, 280
 ἀλλ' ὄγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνίσσει.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δέ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 λίσσομ', Ἀχιλλεῖ μεδέμεν χόλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 ἔρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων· 285
 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἀλλ' ὃδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 πάντων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνίσσειν,
 πᾶσι δέ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεσθαι ὄτω.
 εἰ δέ μιν αἰχμήτην ἔδεσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες, 290
 τοῦνεκά οἱ προθέουσιν ὀνεῖδ' ἀμυθήσασθαι ;

Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμείβετο δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἦ γάρ κεν δειλὸς τε καὶ οὔτιδανὸς καλεοίμην,
 εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπέιξομαι, ὅ, ττι κεν εἴπῃς·
 ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο, μὴ γὰρ ἔμουγε 295
 σήμαιν' ! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι ὄτω.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
 οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες·
 τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοι ἐστὶ θεῶν παρὰ νηὶ μελαίνῃ, 300
 τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀεκοντος ἐμεῖο.

- εἰ δ', ἄγε μὲν, πείρησαι, ἵνα γνῶσι καὶ οἶδε·
 αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρώησει περὶ δουοί.
 Ὡς τῶγ' ἀντιβίοισι μαχησαμένῳ ἐπεεσσιν,
 305 ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἔττας
 ἦϊε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα Δοὴν ἄλαδε προέρυσσεν,
 ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐέικοσιν, ἐς δ' ἐκατόμβην
 310 βῆσε Δεῶ· ἀνὰ δὲ Χρυσήϊδα καλλιπάρηον
 εἶσεν ἄγων· ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα
 λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
 οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς αἶλα λύματ' ἔβαλλον·
 315 ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τελεήσσας ἐκατόμβας
 ταύρων ἠδ' αἰγῶν παρὰ Δῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο·
 κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν, ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 λῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπιγείειλῃσ' Ἀχιλλῆϊ.
 320 ἀλλ' ὄγε Ταλδύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
 τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρὸν θεράποντε·
 Ἐρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος·
 χειρὸς ἐλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον·
 εἰ δέ κε μὴ δώησιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,
 325 ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν πρῶτοι, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 τὼ δ' ἀέκοντε βάτην παρὰ Δῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἱκέσθην.
 τὸν δ' εὖρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 330 ἤμενον· οὐδ' ἄρα τῶγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.
 τὼ μὲν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα,
 στήτην, οὐδέ τί μιν προσέφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο.
 ὡτάρ ὁ ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ φώνησέν τε·
 Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἀγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 335 ἄσσουν ἴτ'· οὔτι μοι ὕμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων.
 δ σφῶϊ προτεῖ Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.

ἀλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην,
καὶ σφωῖν δὸς ἄγειν. τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, εἴποτε δ' αὐτε 840
χρεῖῶ ἐμείο γένηται ἀεικέα λοιγὸν ἀμύναι
τοῖς ἄλλοις. ἦ γὰρ ὄγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει·
οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σόοι μαχέονται Ἀχαιοί.

ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπεῖθεθ' ἐταίρῳ· 315
ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηίδα καλλιπάρηρον,
δῶκε δ' ἄγειν· τῷ δ' αὖτις ἵτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
ἦ δ' ἀέκουσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν.— Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔξετο νόσφι λιασθεῖς,
θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, ὁρόων ἐπὶ οἶνοπα πόντον· 350
πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνύς·

Μῆτερ, ἐπεὶ μ' ἔτεκές γε μινυνθᾶδιόν περ ἔοντα,
τιμὴν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίζαι,
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
ἦ γάρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων 355
ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.

ὣς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
ἡμένι, ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι.
καρπαλίμως δ' ἀνέδου πολιῆς ἁλός, ἥντ' ὀμίχλη·
καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο δακρυχέοντος, 360
χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόψ· ἵνα εἶδομεν ἄμφαι.

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
οἶσθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖη πάντ' ἄγορεύω; 365
φῆχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἡετίωνος,
τὴν δὲ διεπράδομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·
καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἱὲς Ἀχαιῶν,
ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσήνδρα καλλιπάρηρον.
Χρύσης δ' αὖθ' ἱερεὺς ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος, 370
ἦλθε θεῶας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

- λυσόμενός τε δύγατρα, φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα,
 στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος
 χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσето πάντας Ἀχαιοὺς,
 375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
 ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί,
 αἰδεΐσθαι δ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα·
 ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 380 χωόμενος δ' ὁ γέρων πάλιν ὥχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 εὐξαμένου ἤκουσεν, ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν.
 ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δέ νυ λαοὶ
 θυήσκον ἐπασσύτεροι· τὰ δ' ἐπ' ὥχετο κῆλα θεοῖο
 πάντῃ ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μαντις
 385 εὐ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο·
 αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελόμην θεὸν ἰλάσκεσθαι·
 Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτ' ἁλόος λάβειν· αἶψα δ' ἀναστάς,
 ἠπείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 τὴν μὲν γὰρ σὺν νηϊ θεῇ ἐλίκωπες Ἀχαιοὶ
 390 ἐς Χρύσην πέμπουσιν, ἄγουσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
 τὴν δὲ νέον κλισίῃθ' ἐβαν κήρυκες ἄγοντες
 κούρην Βρισηΐδος, τὴν μοι δόσαν υἱες Ἀχαιῶν.
 ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαι γε, περισχέο παιδὸς ἑῆος·
 ἐλθοῦς· Οὐλυμπόνδε, Δία λίσαι, εἵποτε δὴ τι
 395 ἦ ἔπε. ὤνησας κραδίην Διός, ἥε καὶ ἔργῳ.
 πολλάκι γαίρ σεο πατὴρ ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
 εὐχομένης, ὅτ' ἔφησθα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
 οἷῃ ἐν ἀθανάτοισιν ἁεκέα λαιγὸν ἀμύναι,
 ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 400 Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελύσας δεσμῶν,
 ὧχ' ἐκατόγχειρον καλέσας· ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 ὃν Βριάρειον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
 Αἰγαίων—ὃ γὰρ αὐτὲ βίῃ οὐ πατὴρ ἀμείνων—
 405 ὃς ῥα παρὰ Κρονίωνι καθέζετο, κύδει γαίων·
 τὸν καὶ ὑπέδδειςαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδῃσαν.

τῶν οὖν μιν μνήσασα παρέξο, καὶ λαβὲ γούνων,
αἱ κέν πως ἐδέλῃσιν ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι,
τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἄλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
κτεινομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, 410
γυνὴ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ἦ ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νύ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκοῦσα!
αἰῖδ' ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμυν 415
ἦσθαι· ἐπεὶ νύ τοι αἴσα μίνυνδά περ, οὔτι μάλ᾽ αἰὶν·
νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ οἰζυρὸς περὶ πάντων
ἔπλεο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν.
τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῃ,
εἰμ' αὐτὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀγάννιφον, αἱ κε πῖδῃται. 420
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
μήνι Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
χθιδίξος ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·
δωδεκάτῃ δέ τοι αὐτὶς ἐλεύσεται Οὐλύμπόνδε. 425
καὶ τότε ἔπειτά τοι εἰμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
καί μιν γουνάσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι ὀϊῶ.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
χωόμενον κατὰ θυμόν, εὐζώνοιο γυναικός,
τὴν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς 430
ἐς Χρύσην ἵκανε, ἄγων ἱερὴν ἐκατόμβην.
οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
ἰστία μὲν στείλαιντο, θέσαν δ' ἐν νητὶ μελαίνῃ·
ἰστόν δ' ἰστοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρυσσαν ἐρετμοῖς. 435
ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῃ Ἀπόλλωνι·
ἐκ δὲ Χρυσῆϊς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς, 440
πατρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

- ὦλε Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμεμνων.
 παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν, Φοῖβος δ' ἱερὴν ἐκατόμβην
 ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασόμεσθα ἀνακτα,
 145 ὃς νῦν Ἀργεῖοισι πολύστονα κῆδε' ἐφῆκεν.
 ὦς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων
 παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὦκα θεῶν κλειτὴν ἐκατόμβην
 ἐξείης ἕστησαν εὐδμήτον περὶ βωμόν·
 χερνύσαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο.
 150 τοῖσιν δὲ Χρῦσης μεγάλ' εὖχετο, χεῖρας ἀνασχών·
 Κλυθί μεν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσῃν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε Ἴφι ἀνάσσεις!
 ἦδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πᾶρος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 155 ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηον ἐέλδωρ·
 ἦδη νῦν Δαναοῖσιν ἀεικέα λουγὸν ἄμυνον.
 ὦς ἔφατ' ἐυχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὕξαιτο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 αὔευσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 160 μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυνθαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 καίε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἶδοπα οἶνον
 λείβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπώβολα χερσίν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 165 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔϊσης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρου ἔντο,
 170 κούροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέφαντο ποτοῖο·
 νόμησαν δ' ἄρα πᾶσι, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
 καλὸν ἀεῖδοντες παιήονα, κούροι Ἀχαιῶν,
 μέλποντες Ἑκάεργον· ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων.
 175 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν·
 δὴ τότε κοιμήσιντο παρὰ πρυμνήσια νηὸς

ἥμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν·
 τοῖσιν δ' ἔκμενον οὐρον ἔεικέαργος Ἀπόλλων.
 οἱ δ' ἰστὸν στήσαντ', ἀνὰ δ' ἰστία λευκὰ πέτασσαν· 480
 ἐν δ' ἄνεμος πρήσεν μέσον ἰστίον, ἀμφὶ δὲ κύμα
 στεῖρην πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε, νηὸς ἰούσης·
 ἦ δ' ἔδεεν κατὰ κύμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
 νῆα μὲν οὔγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν 485
 ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάδοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν·
 αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. —

Αὐτὰρ ὁ μήνιε, νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Διογενὴς Πηλέος υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλλέσκετο κυδιάνειραν, 490
 οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ,
 αἰθι μένων, ποδῆεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοιοῦτο δυωδεκάτῃ γένηετ' ἡώς,
 καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔοντες
 πάντες ἅμα, Ζεὺς δ' ἦρχε. Θέτις δ' οὐ λήθεται ἐφετμέων 495
 παιδὸς ἐοῦ, ἀλλ' ἦγ' ἀνεδύσατο κύμα θαλάσσης,
 ἠερίῃ δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὐλύμπόν τε·
 εὗρεν δ' εὐρύσπα Κρονίδην ἄτερ ἡμενον ἄλλων,
 ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμπιοι.
 καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων 500
 σκαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνδρεῶνος ἐλούσα,
 λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα·

Ζεῦ πάτερ, εἵποτε δὴ σε μετ' ἄθανάτοισιν ὄνησα
 ἦ ἔπει, ἦ ἔργω, τόδε μοι κρήνον ἐέλδωρ·
 τίμησόν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμορώτατος ἄλλων 505
 ἔπλετ'· ἀτὰρ μιν νῦν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ὑπούρας.
 ἀλλὰ σύ πέρ μιν τίσον, Ὀλύμπιε μητίετα Ζεῦ·
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὁφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇ. 510

ὦς φάτο· τὴν δ' οὔτ' προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,

ἀλλ' ἀκέων δὴν ἦστο· θέτις δ', ὡς ἤψατο γούνασιν,
ὥς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, καὶ εἴρετο δεύτερον αὐτῖς·

Νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
515 ἢ ἀποίειπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἐπὶ δέος· ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεὸς εἰμι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ἦ δὴ λoίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθροδοπήσαι ἐφήσεις
"Ἡρῃ, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν ὄνειδείοις ἐπέεσσιν.
520 ἦ δὲ καὶ αὐτὼς μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
νεικεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτῖς ἀπόστιχε, μή σε νοήσῃ
"Ἡρῃ· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μέλήσεται, ὄφρα τελέσσῃ.
εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς·

525 τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
τέκμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
οὐδ' ἀτελεύτητον, ὃ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὄφρυσιν νεῦσε Κρονίων
ἀμβρόσiai δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἀνακτος
530 κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπου.
Τῶγ' ὥς βουλεύσαντε διέτμαγεν· ἦ μὲν ἔπειτα
εἰς ἅλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
Ζεὺς δὲ ἐδὴν πρὸς δῶμα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
ἐξ ἐθέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον· οὐδέ τις ἔτλη
535 μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
ὥς ὁ μὲν ἔνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνον· οὐδέ μιν Ἥρῃ
ἠγνοίησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσασα βουλὰς
ἀργυρόπεζα θέτις, θυγάτηρ Ἀλίοιο γέροντος.
αὐτίκα κερτομίοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα·

540 Τίς δ' αὖ τοι, ὀλομήτη, θεῶν συμφράσσατο βουλὰς·
αἰεὶ σοι φίλον ἐστίν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα,
κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὃ, τι νοήσῃς.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
545 "Ἡρῃ, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
ἐδήσειν· χαλεποὶ τοι ἔσονται, ἀλόχῳ περ ἐούσῃ.

ἀλλ' ὃν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκουέμεν, οὔτις ἔπειτα
οὔτε θεῶν πρότερος, τόν γ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων.
ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπ' αὐνέυδε θεῶν ἐθέλωμι νοῆσαι,
μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖρεο, μηδὲ μετ' ἄλλα.

560

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ.
ἀλλὰ μάλ' εὐκηλος τὰ φράζειαι, ἄσσοι' ἐθέλῃσθα.
νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπη
ἀργυρόπεζα θέτις, θυγάτηρ ἁλλοῖο γέροντος.
ἥερίη γὰρ σοί γε παρέζετο, καὶ λάβε γούνων·
τῇ σ' ὅτω κατανεῦσαι ἐτήτυμον, ὥς Ἀχιλλῆα
τιμῆσθης, ὀλέσθης δὲ πολέως ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

565

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὅτεαι, οὔδέ σ' λήθω.

πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεται, ἰλλ' ἀπὸ θυμοῦ
μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεται· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται.
εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἐστίν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
ἀλλ' ἀκέουσα καῶθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπεύξω μῦθον·
μή νί τοι οὐ χραίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
ἄσσον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.

565

Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
καὶ ῥ' ἀκέουσα καῶθηστο, ἐπιγυνάμψασα φίλον κῆρ·
ᾤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανῶνες.
τοῖσιν δ' Ἥφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν.
μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, λευκωλένῃ Ἥρη·

570

Ἥ δὴ λοίγια ἔργα τὰδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτ' ἀνεκτά,
εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε,
ἐν δὲ θεοῖσι κολφὸν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
ἐσθλῆς ἔσσεται ἡδός, ἐπεὶ τὰ χερεῖονα νικᾷ.
μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
πατρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρειν Διτ', ὅφρα μὴ αὐτὴ
νυκκίῃσι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
εἴπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἄστεροπητῆς
ἐξ ἐδέων στυφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.

575

580

ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καδάπτεσθαι μαλακοῖσι ·
αὐτίκ' ἔπειθ' Ἰλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.

Ἦς ἄρ' ἔφη · καὶ ἀναίξας, δέπας ἀμφικύπελλον
585 μητρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν ·

Τέτλαδι, μήτηρ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ,
μή σε, φίλην περ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι
θεινομένην · τῷτε δ' αὖτις δυνήσομαι, ἀχνύμενός περ,
χραιομεῖν ἄριγ' αἰεὶ γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι
590 ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
ρίψῃ, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θρονοῦ.

πάν δ' ἡμαρ φερόμεν, ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι
καππεσον ἐν Δήμῳ · ὀλῖγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν ·
ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεσόντα.

Ἦς φάτο · μεῖδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλετος Ἥρη ·
595 μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον.
αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
ῥονοχόει, γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνώρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν.

ὥς ἶδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποινπνύοντα.

Ἦς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔτισης,
οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἦν ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσάων θ', αἱ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ.

605 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυ λαμπρὸν φάος ἡελίοιο,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος,
ἦχι ἐκάστω δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυῆις,
Ἥφαιστος, ποίησεν ἰδυίῃσι πρᾶπιδεςσιν.

Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι Ὀλύμπιος ἄστεροπητής,
610 ἔνθα πάρος κοιμᾷτο, ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἰκάνοι ·
ἔνθα καθεῖτο ἀναβάς · παρὰ δέ, χρυσόθρονος Ἥρη

ΙΛΙΑΔΟΣ Β.

Ὀνειρος. Βοιωτία ἢ κατάλογος τῶν νεῶν.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ
 εὖδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος·
 ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλλῆα
 τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
 πέμψαι ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλον Ὀνειρον·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

5

καὶ Βάσκ' Ἴδι, οὐλε Ὀνειρε, δοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο,
 πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω.

10

Δωρῆξαι ἐκέλευε καρηκομώοντας Ἀχαιοὺς
πανσυνδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται.

15

Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν.
 καρπαλίμως δ' ἔκανε δοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν
 εὖδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῶν υἱὲ ἰοικῶς,
 Νέστορι, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τί' Ἀγαμέμνων·
 τῷ μιν εἰσδάμενος προσεφώνεε Δεῖος Ὀνειρος·

20

- Εὐδεις, Ἄτρεος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο ;
οὐ χρή παννύχιον εὐδεν βουληφόρον ἄνδρα,
25 ὦ λαοὶ τ' ἐπιτετράφεται, καὶ τόσσα μέμηλεν
νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
ὅς σευ, ἄνευθεν ἐών, μέγα κήδεται ἡδ' ἐλεαίρει.
θωρήξαι σε κέλευσε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς
πανσυδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγυιαν
30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἄθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφήπται
ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶ μηδὲ σε λήθῃ
αἰρείτω, εὖτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήγῃ.
35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλον.
φῆ γὰρ ὄγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἡματι κείνῃ·
νῆγιος· οὐδὲ τὰ ἤδη, ἃ ῥα Ζεὺς μῆδετο ἔργα.
θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχὰς τε
40 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θεῖν δέ μιν ἀμφέχυντ' ὀμφή·
ἔξετο δ' ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἐνδυνε χιτῶνα,
καλόν, νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φᾶρος·
ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
45 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον·
εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφδιτον αἰεὶ·
σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
Ἥως μὲν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον,
Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
50 αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
κηρύσσειν ἀγορήνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα.
Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἔξε γερόντων,
Νεστορὲ παρὰ νηϊ Πυλουγενέος βασιλῆος·
55 τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἠρτύνετο βουλήν·
Κλῦτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὀνειρος
ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι δῖαι

εἰδός τε, μέγεθός τε, φύην τ' ἄγχιστα ἐφίκει.
 στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 00 εὖδεις, Ἀτρείος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο ;
 οὐ χρή παννύχιον εὖδειν βουλευφόρον ἄνδρα,
 ὃ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 νῦν δ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 63 ὃς σευ, ἄνευθεν ἑών, μέγα κήδεται ἥδ' ἐλεαίρει.
 θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 ταικευδίῃ· νῦν γὰρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγνιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔι' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λιτομέιη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
 70 ἐκ Διὸς· ἀλλὰ σὺν σῆσιν ἔχε φρεσίν.—ᾠς ὁ μὲν εἰπὼν
 ᾤχετ' ἀποπτάμενος, ἐμὲ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνήκεν.
 ἀλλ' ἄγετ' αἶ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν.
 πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσιν πειρήσομαι, ἥ θέμις ἐστίν,
 καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελεύσω·
 75 ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρτύτειν ἐπέεσσιν.
 Ἥτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 Νέστωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἀναξ ἦν ἡμαθόεντος·
 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 80 εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνίσπει,
 ψεῦδός κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζόμεθα μᾶλλον·
 νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι,
 ἀλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν υἱας Ἀχαιῶν.
 ᾠς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
 οἱ δ' ἐπ' ἀνέστησαν, περὶ δοντό τε ποιμένι λαῶν,
 85 σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
 ἥντε ἔδνεα εἰσι μελισσῶν ἀδινάων,
 πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·
 βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνδρασι εἰαρινοῖσιν·
 αἶ μὲν τ' ἐνθα ἅλις πεποτήγεται, αἶ δέ τε ἐνθα·
 90 ὥς τῶν ἔδνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο

- ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν· μετὰ δέ σφισιν Ὅσσα δεδήει,
 ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.
 96 τετρήχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
 λαὼν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δέ σφεας
 κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον, εἶποτ' αὐτῆς
 σχοίατ', ἀκούσειαν δὲ Διοτρεφέων βασιλῆων.
 σπουδῇ δ' ἔζητο λαός, ἐρήτυθεν δὲ κατ' ἔδρας,
 100 παυσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἕφαιστος κάμε τεύχων
 Ἕφαιστος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίῳνι ἄνακτι·
 αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργεϊφόντῃ·
 Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πέλοπι πληξίππῳ·
 105 αὐτὰρ ὁ αὐτε Πέλοψ δῶκ' Ἀτρεί, ποιμένι λαῶν·
 Ἀτρεὺς δὲ θυήσκων ἔλιπεν πολύαρνι Θυέστῃ·
 αὐτὰρ ὁ αὐτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι,
 πολλῇσι νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 τῷ ὄγ' ἐρείσάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηΐδα·
 110 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης αἶτη ἐνέδθησε βαρεῖν·
 σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
 115 δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 αἰσχροὺς γὰρ τόδε γ' ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυδέσθαι,
 120 μὰς οὕτω τοιόνδε τοσούνδε τε λαὸν Ἀχαιῶν
 ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν, ἦδὲ μάχεσθαι
 ἀνδράσι παυροτέροισι, τέλος δ' οὐπω τι πέφανται.
 εἶπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε,
 ὄρκια πιστὰ ταμόντες, ἀριθμηθῆμεν ἄμφω,
 125 Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν,
 ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθῆμεν Ἀχαιοί,
 Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεῖν·

πολλαί κεν δεκάδες δευοίατο οἶνοχόοιο.
 τόσσον ἐγὼ φημι πλέας ἔμμεναι νῆας Ἀχαιῶν
 Τρώων, οἱ ναίουσι κατὰ πτόλιν· ἀλλ' ἐπικούρα 130
 πολλέων ἐκ πολίων ἐγχεσπάλιοι ἄνδρες ἔασιν, *φραει - κλανδίσκοι*
 οἳ με μέγα πλάζουσι, καὶ οὐκ εἰῶσ' ἔθελοντα
 Ἰλίου ἐκπέρσαι εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
 καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται· 135
 αἱ δέ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα
 εἶατ' ἐπὶ μεγάρους ποτιδέγμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον
 αὐτως ἀκράαντον, οὐ εἵνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα. *α κραίνω*
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειδῶμεθα πάντες·
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν· 140
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἵρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιεν ὄρινεν
 πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 κινήθη δ' ἄγορῇ, ὥς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε 145
 ὥρορ', ἐπαίξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 ὥς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαδὺ λήϊον ἐλθὼν,
 λάβρος ἐπαυγίζων, ἐπὶ τ' ἡμῦν ἐσταχύεσσιν·
 ὥς τῶν πᾶσ' ἄγορῇ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶ
 νῆας ἐπ' ἐσσεύοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κούη 150
 ἴστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον,
 ἄπτεσθαι νηῶν. ἦδ' ἐλκέμεν εἰς ἄλα διαν,
 οὐρούς τ' ἐξεκάδαιρον· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκεν,
 οἴκαδε ἰεμένων· ὑπὸ δ' ἦρεον ἔρματα νηῶν.
 Ἐνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη, 155
 εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ὦ πόποι! αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα ἰῶτα θαλάσσης;
 καὶ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμφω καὶ Τρωσὶ λίποιεν 160
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ὑπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης;

- ἀλλ' Ἴδι νῦν· κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
 165 μηδὲ ἕα νῆας ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπῆλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα·
 [καρπαλμῶς δ' ἵκανε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·]
 εὖρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 ἑσταότ'· οὐδ' ὄγε νηὸς εὖσσέλμοιο μελαίνης
 ἄπτειτ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανε.
 ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,
 175 φεύξεσθ', ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι πεσόντες·
 καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμφῳ καὶ Τρωσὶ λιποῖτε
 Ἀργεῖνν' Εἰλένῃ, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης·
 ἀλλ' Ἴδι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μηδὲ τ' ἐρώει·
 180 σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,
 μηδὲ ἕα νῆας ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς φάτ'· ὁ δὲ ξυνέηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης.
 βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
 κήρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὃς οἱ ὀπήδει.
 185 αὐτὸς δ' Ἀτρεΐδew Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἔλθων,
 δέξατό οἱ σκῆπτρον πατρώϊον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 σὸν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Ὅντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
 τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστας·
 190 Δαιμονί', οὗ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσεσθαι·
 ἀλλ' αὐτὸς τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἴδρυε λαούς.
 σὺ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρεΐδαο·
 νῦν μὲν πειράεται, τάχα δ' ἵψεται νῆας Ἀχαιῶν.
 ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἶον ἔειπεν.
 195 μῆτι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν.
 θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφέος βασιλῆος·
 τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστι, φιλεῖ δὲ ἐμνηστὴ Ζεὺς.

‘Ον δ’ αὖ δῆμον τ’ ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ’ ἐφεύροι,
τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μῦθῳ·

Δαιμόνι’, ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μῦθον ἅκουε, 201
οἱ σέο φέρτεροί εἰσι· σὺ δ’ ἀπτόλεμος καὶ ἀναλκις,
οὔτε ποτ’ ἐν πολέμῳ ἐναρξίμιος, οὔτ’ ἐνὶ βουλῇ.

οὐ μέν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ’ Ἀχαιοί·
οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἰς κοίρανος ἔστω,
εἰς βασιλεύς, ὃ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. 205
[σκῆπτρόν τ’ ἠδὲ δέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]

ᾧς ὅγε κοιρανέων δέπεε στρατόν· οἱ δ’ ἀγορήνυε
αὐτῖς ἐπεσσεύοντο νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων
ἠχῇ, ὥς ὅτε κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δέ τε πόντος. 210

Ἄλλοι μὲν ῥ’ ἐζοῖντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ’ ἑδρας·
Θερσίτης δ’ ἔτι μῦνος ἀμετροεπῆς ἐκολόα,
ὃς ῥ’ ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἅκοσμά τε πολλά τε ᾗδῃ,
μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεύσιν,
ἀλλ’ ὃ, τι οἱ εἴσαιτο γελοῖον Ἀργείοισιν 215

ἔμμεναι· αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν·
φολκὸς ἔην, χῳλὸς δ’ ἕτερον πόδα· τῷ δέ οἱ ὦμω
κυρτώ, ἐπὶ στήθεος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὑπερθευ
φοξὸς ἔην κεφαλῇν, ψευδὴ δ’ ἐπενήνοθε λάχνη.
ἔχθιστος δ’ Ἀχιλῆϊ μάλιστ’ ἦν ἠδ’ Ὀδυσῆϊ· 220

τῷ γὰρ νεικείεσκε· τότε αὐτ’ Ἀγαμέμνονι δίφῳ
ὀξέα κεκληγῶς λέγ’ ὀνειδέα· τῷ δ’ ἄρ’ Ἀχαιοὶ
ἐκπάγλως κοτέοντο, νεμέσσηθέν τ’ ἐνὶ θυμῷ·
αὐτὰρ ὁ μακρὰ βοῶν Ἀγαμέμνονα νείκεε μῦθῳ·

Ἀτρεΐδῃ, τέο δ’ αὐτ’ ἐπιμέμφεαι, ἠδὲ χατίζεις; 225
πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες
εἰσὶ ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἅς τοι Ἀχαιοὶ
πρωτίστῳ δίδουμεν, εὖτ’ ἂν πτολίεθρον ἔλωμεν.

ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι, ὃν κέ τις οἶσει
Τρώων ἵπποδάμων ἐξ Ἰλίου, υἱὸς ἄποινα, 231
ὃν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
ἢ γι νᾶϊκα νέην, ἵνα μίσγεται ἐν φιλότῃ,

- ἦντ' αὐτὸς ἀπονόσφι κατίσχει ; — οὐ μὲν ἔοικεν,
 ἀρχὸν εὖντα, κακῶν ἐπιβασκόμεν υἷας Ἀχαιῶν.
 435 ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί·
 οἴκαδ' ἐπερ σὺν νηυσὶ ἰεώμεθα· τόνδε δ' ἐῷμεν
 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδῃται,
 ἥ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἥε καὶ οὐκί·
 δς καὶ νῦν Ἀχιλῆα, ἔο μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 210 ἠτίμησεν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπαύρας.
 ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεδήμεν·
 ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
 ὦς φάτο νεικείων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θερσίτης· τῷ δ' ὦκα παρίστατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 245 καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μῦθῳ·
 Θερσίτ'· ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής,
 ἴσχεο, μηδ' ἔδελ' οἷος ἐρίζεσθαι βασιλεύειν.
 οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειριότερον βροτὸν ἄλλον
 ἔμμεναι, ὅσσοι ἄμ' Ἀτρεΐδης ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 250 τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύεις,
 καὶ σφιν ὀνειδέα τε προφέρεις, νόστον τε φυλάσσοις.
 οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 ἦ εὐ ἢε κακῶς νοστήσομεν υἷες Ἀχαιῶν.
 [τῷ νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 255 ἦσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μᾶλα πολλὰ διδοῦσιν
 ἥρωες Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις.]
 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 ἔκ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νύ περ ὦδε,
 μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὥμοισιν ἐπέειν,
 260 μηδ' ἔτι Τηλεμάχοιο πατὴρ κεκλημένος εἶην,
 εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω,
 χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τὴ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
 αὐτὸν δὲ κλαίουτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω
 πεπληγῶς ἀγορῇδεν ἀεικέσσι πληγῇσιν.
 265 ὦς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὦμος
 πλήξεν· ὁ δ' ἰδνώθῃ, θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
 σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη

σκήπτρου ὑπο χρυσεύου· ὁ δ' ἄρ' ἔξετο, τάρβησέν γε·
 ἀλγήσας δ', ἀχρεῖιον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.
 οἱ δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺν γέλασαν·
 ὧδε δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

970

ᾠ πόποι! ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν,
 βοι' λῆϊς τ' ἐξάρχων ἄγαθός, πόλεμόν τε κορύσσων·
 νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
 ὅς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων.
 οὐ θῆν' μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγῆνωρ
 νεικείειν βασιλῆας ὀνειδείους ἐπέεσσιν.

975

ᾠς φάσαν ἡ πληθύν· ἀνὰ δὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 ἔσση, σκήπτρον ἔχων—παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει,
 ὥς ἅμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι υἱες Ἀχαιῶν
 μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσάμενοι βουλήν—
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·

980

Ἀτρεΐδῃ, νῦν δὴ σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
 πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν·
 οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν, ἥνπερ ὑπέσταν
 ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἀργεος ἵπποβότοιο,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι.

985

ὥστε γὰρ ἡ παῖδες νεαροί, χῆραί τε γυναῖκες,
 ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι.

990

ἦ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
 καὶ γάρ τίς θ' ἓνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ὠλόχοιο
 ἀσχαλία σὺν νηϊ πολυζύγῳ, ὄνπερ ἄελλαι
 χειμέριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
 ἡμῖν δ' εἵνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς

995

ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νεμεσίζομ' Ἀχαιοὺς
 ἀσχαλίαν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι.

τλήτε, φίλοι, καὶ μείνατ' ἐπὶ χρόνον, ὅφρα δαῶμεν,
 ἢ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἧὲ καὶ οὐκί.

300

εὐ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν· ἐστὲ δὲ πάντες
 μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι.

- χθιζά τε καὶ πρῶϊζ', ὅτ' ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν
 ἤγερέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρῳσὶ φέρουσαι·
 305 ἡμεῖς δ' ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱερούς κατὰ βωμούς
 ἔρδομεν ἀθανάτοισι τελέεσσας ἑκατόμβας,
 καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέεν ἀγλαὸν ὕδωρ·
 ἔνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα δαφουινός,
 σμερδαλέος, τὸν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φόωςδε,
 310 βωμοῦ ὑπαίξας, πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα,
 ὄζω ἐπ' ἀκροάτῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες.
 ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἥ τέκε τέκνα·
 ἔνθ' ὄγε τοὺς ἔλεεινὰ κατήσθιε τετριγύωτας·
 315 μήτηρ δ' ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
 τὴν δ' ἐλελιζάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 τὸν μὲν ἀρίζηλον δῆκεν θεός, ὅσπερ ἔφηνεν·
 λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 320 ἡμεῖς δ' ἑσταότες θναυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη.
 ὥς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἑκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
 τίπτ' ἀνεφ' ἐγένεσθε, κερηκομόωντες Ἀχαιοί;
 ἡμῖν μὲν τόδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς,
 325 ὄψιμον, ὀψιτέλεστον, οὐ κλέος οὐποτ' ὀλεῖται.
 ὥς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 ὀκτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἥ τέκε τέκνα·
 ὥς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔτεα πτολεμίζομεν αὖθι,
 τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 330 κείνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 ἄλλ' ἄγε, μίμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 αὐτοῦ, εἰσέκεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 "Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον—ἀμφὶ δὲ νῆες
 σμερδαλέον κονάβησαν, αὖσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν—
 335 μῦθον ἐπαυνίσαντες Ὀδυσσεύς θεῖοιο.
 τοῖσιν δὲ καὶ μετέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

ὦ πόποι ! ἡ δὴ παισὶν εἰκότες ἀγοράσθε
 νηπιύχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμῆϊα ἔργα.
 πῇ δὴ συνθεσῆαι τε καὶ ὄρκια βήσεται ἡμῖν ;
 ἐν πυρὶ δὴ βουλαὶ τε γενοῖατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν, 340
 σπονδαὶ τ' ἄκρητοι καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν !
 αἴτῳ γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, οὐδέ τι μῆχος
 εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔθ', ὥς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλήν,
 ἄρχε· Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας · 345
 τοὺςδε δ' ἕα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοί κεν Ἀχαιῶν
 νόσφιν βουλευώσ' — ἄνυσσι δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν —
 πρὶν Ἀργοςδ' ἵεναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγίοχοιο
 γνόμεναι εἶτε ψεύδος ὑπόσχεσις, ἧ καὶ οὐκί
 φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα 350
 ἡματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ Κῆρα φέροντες,
 ἱστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων.
 τῷ μήτις πρὶν ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι,
 πρὶν τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι, 355
 τίσασθαι δ' Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.
 εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἰκόνδε νέεσθαι,
 ἀπτέσθω ἧς νηὸς εὖσσέλμοιο μελαίνης,
 ὄφρα πρόσθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 ἀλλά, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῃ · 360
 οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὅ,τι κεν εἴπω ·
 κρὶν' ἄνδρας κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον,
 ὥς φρήτρη φρήτρηφιν ἀρήγῃ, φύλα δὲ φύλοις.
 εἰ δέ κεν ὥς ἔρξης, καὶ τοι πείθωνται Ἀχαιοί,
 γνῶσθ' ἔπειθ', ὅς θ' ἡγεμόνων κακός, ὅς τέ νυ λαῶν, 365
 ἠδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔησι · κατὰ σφέας γὰρ μαχεύονται ·
 γνῶσθαι δ', εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις,
 ἡ ἀνδρῶν κακότητι καὶ ἀφραδίῃ πολέμοιο.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων ·
 ἡ μὰν αὐτ' ἀγορῇ νικᾷς, γέρον, υἱας Ἀχαιῶν. 370
 αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων.

- τοιοῦτοι δεκα μοι συμφράδμονες εἶεν Ἀχαιῶν·
 τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλοῦσά τε, περδομένη τε.
 375 ἀλλὰ μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 ὃς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει
 καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεὺς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης
 ἀντιβίοις ἐπέεσσιν, ἐγὼ δ' ἦρχον χαλπαίνων·
 εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν βουλευσόμεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 380 Τρῶσιν ἀνάβλησις κακοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἡβαιόν.
 νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἀρηα·
 εὐ μέν τις δόρυ θηξιάσθω, εὐ δ' ἀσπίδα θέσθω,
 εὐ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι,
 εὐ δέ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδὼν, πολέμοιο μεδέσθω·
 385 ὥς κε πανημέριοι στυγερῶ κρινώμεθ' Ἀρηϊ.
 οὐ γὰρ πανσῶλὴ γε μετέσσεται, οὐδ' ἡβαιον,
 εἰ μὴ νύξ ἐλθοῦσα διακρινέει, μένος ἀνδρῶν.
 ἰδρώσει μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσσι
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔγχει χεῖρα καμείται·
 390 ἰδρώσει δέ τευ ἵππος, εὖξοον ἄρμα τιταίνων.
 ὃν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 μιμνάζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
 ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἢδ' οἰωνούς.
 "Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δέ μέγ' ἵαχον, ὥς ὅτε κύμα
 395 ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἐλθὼν,
 προβλήτι σκοπέλῳ· τὸν δ' οὐποτε κύματα λείπει,
 παντοίων ἀνέμων, ὅτ' ἂν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται.
 ἀνστάντες δ' ὀρέοντο, κεδασθέντες κατὰ νῆας,
 κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπνον ἔλοντο.
 100 ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεξε θεῶν αἰεγενετάων,
 εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἀρης.
 αὐτὰρ ὁ βοῦν ἰέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενέϊ Κρονίῳ·
 κίκλησκει δὲ γέροντας ἀριστήας Παναχαιῶν,
 105 Νέστορα μὲν πρῶτιστα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντε δυὼ καὶ Τυδείος υἱόν,

ἔκτον δ' αὐτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.
 αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 ᾗδее γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὥς ἐπονείτο.
 βούν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο· 410
 τοῖσιν δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,
 μὴ πρὶν ἐπ' ἥελιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθεῖν,
 πρὶν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον
 αἰδαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δητοιο θύρετρα, 415
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐσαι
 χαλκῷ ῥωγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 πρηνέες ἐν κονίησιν ὁδᾶξ λαζόλατο γαῖαν.

Ὡς ἔφατ'· οἷδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων·
 ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἰρά, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν. 420
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο, καὶ οὐλοχύτας προβάλοντο,
 αὔευσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοδέτησαν.
 καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίλῃσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον· 425
 σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες, ὑπείρεχον Ἥφαιστοιο
 αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχχ' ἐπάσαντο
 μίστυλλον τ' ἄρα τᾶλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
 ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα, 430
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔτισης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε Γερήνιοις ἵπποτα Νέστωρ·

Ἄτρεϊδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 μηκέτι νῦν δῆδ' αὖτις λεγώμεθα μηδ' ἔτι δηρὸν 435
 ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίζει.
 ἀλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·
 ἡμεῖς δ' ἄθροοι ὧδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρῃα. 440

- Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπέθυσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 κηρύσσειν πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοίς.
 οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 445 οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα Διοτρεφέες βασιλῆες
 δύνον κρύνοντες · μετὰ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 αἰγίδ' ἔχουσ' ἐρίτιμον, ἀγήραον, ἀθανάτην τε ·
 τῆς ἑκατὸν δύσανοι παγχρύσειο ἠερέθονται,
 πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβοιοι δὲ ἕκαστος.
 150 σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
 ὄτρύνουσ' ἵεναι · ἐν δὲ σθένος ὄρσεν ἐκάστη
 καρδίη, ἄλληκτον πολεμίζειν ἥδὲ μάχεσθαι.
 τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένητ', ἥ ἐνέσθαι
 ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φάλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 455 Ἥυτε πύρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 οὔρεος ἐν κορυφῇς, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγὴ ·
 ὥς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θροσπεσίοιο
 αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκειν.
 Τῶν δ', ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ,
 160 χηρῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 Ἀσίῃ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἄμφι ῥέεθρα,
 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμεναι πτερύγεσσιν,
 κλαγγηδὸν προκαθίζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν ·
 ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 165 ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον · αὐτὰρ ὑπὸ χθρῶν
 σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῃ ἀνθεμόεντι
 μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρη.
 Ἥυτε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ,
 170 αἶτε κατὰ σταδμὸν ποιμνήϊον ἡλάσκουσιν,
 ὥρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δέει ·
 τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες.
 Τοὺς δ', ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες
 175 ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μιγέωσιν ·

ὥς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ὑσμίνηνδ' ἵεναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 δμματα καὶ κεφαλὴν ἱκελος Διὶ τερπικεραύνῳ,
 Ἄρει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι
 ἥντε βοὺς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων 480
 ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένησιν·
 τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἡματι κείνῳ,
 ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·
 ὑμεῖς γὰρ θεαὶ ἐστέ, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα, 485
 ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν·
 οὔτινες ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
 πληθύν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω·
 οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν,
 φωνὴ δ' ἄρρηκτος, χάλκεον δὲ μοι ἦτορ ἐνέη· 490
 εἴ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
 θυγατέρες, μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
 ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας.

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Αἰήτιος ἦρχον,
 Ἄρκεσίλαός τε Προδοήνωρ τε Κλονίος τε· 495
 οἳ θ' Ἑτρήν ἐνέμοντο καὶ Αὐλίδα πετρήεσαν,
 Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἑτεωνόν,
 Θέσπιαν, Γραῖάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησόν,
 οἳ τ' ἄμφ' Ἀρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰδέσιον καὶ Ἑρυνδρας,
 οἳ τ' Ἑλεῶν' εἶχον ἥδ' Ἰλῆν καὶ Πετεῶνα, 500
 Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ', εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 Κῶπας, Εὐτρησίην τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην
 οἳ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ' Ἀλάρτον,
 οἳ τε Πλάταιαν ἔχον, ἥδ' οἳ Γλίσαντ' ἐνέμοντο,
 οἳ θ' Ἰποδήβας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον, 505
 Ὀγχηστόν θ' ἱερόν, Ποσιδηῖον ἀγλαὸν ἄλσος,
 οἳ τε πολυστάφυλον Ἀρνην ἔχον, οἳ τε Μίδειαν,
 Νῆσάν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν·
 τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἐκάστη
 κούροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον. 510

Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον,
 τῶν ἥρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλμενος, υἱες Ἄρης,
 οὓς τέκεν Ἀστυόχη, δάμω Ἀκτορος Ἀζειδαο,
 παρθένος αἰδοίη, ὑπερώϊον εἰσαναβάσα,
 515 Ἄρηϊ κρατερῷ· ὁ δέ οἱ παρελέξατο λάτρη·
 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Αὐτὰρ Φωκίων Σχεδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἥρχου,
 υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο·
 οἱ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσαν,
 520 Κρίσαν τε Ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπήα,
 οἳ τ' Ἀνεμώρειαν καὶ Τάμπολιν ἀμφενέμοντο,
 οἳ τ' ἄρα παρ ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἔναιον,
 οἳ τε Αἰλαίαν ἔχον, πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖο·

τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο·
 525 οἱ μὲν Φωκίων στίχας ἔστασαν ἀμφιέποντες·
 Βοιωτῶν δ' ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο·

Λοκρῶν δ' ἠγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 μείων, οὔτι τόσους γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
 ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἦν, λινοθώρηξ,
 530 ἐγχείη δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 οἱ Κύνον τ' ἐνέμοντ', Ὀπόεντά τε Καλλιάρων τε,
 Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Αὐγειαὶς ἐρατεινάς,
 Τάρφην τε Θρόνιον τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο
 535 Λοκρῶν, οἱ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης.

Οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον μένεα πνέοντες Ἀβαντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε πολυστάφυλόν θ' Ἰσθίαίαν,
 Κήριυθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
 οἳ τε Κάρυστον ἔχον, ἡδ' οἳ Στύρα ναιετάασκον·
 540 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὅζος Ἄρης,
 Χαλκωδοντιάδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
 τῷ δ' ἅμ' Ἀβαντες ἔποντο θοοί, ὅπιδεν κομώοντες.
 αἰχμηταί, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελίησιν
 θώρηκας ῥήξειν δητῶν ἀμφὶ στήθεσιν·
 545 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο.

Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 θρέψε, Διὸς θυγάτηρ — τέκε δὲ ζεῖδωρος Ἀρουρα —
 καδ' δ' ἐν Ἀθήνῃς εἶσεν, ἐφ' ἐνὶ πλόνι νηῶ·
 ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνείοις ἱλάονται 550
 κούροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσδεύς.
 τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένητ' ἀνὴρ,
 κοσμήσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας —
 Νέστωρ οἷος ἔριζεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν — 555
 τῷ δ' ἅμα πεντήκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Αἶας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγειν δυοκαίδεκα νῆας.
 [στήσε δ' ἄγων, ὧν Ἀθηναίων ἴσταντο φάλαγγες.]

Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας, 560
 Τροίξην, Ἡϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδauροῖν,
 οἳ τ' ἔχον Αἰγίναν, Μάσητά τε, κούροι Ἀχαιῶν·
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 καὶ Σθένελος, Καπανῆος ἀγκαλκείου φίλος υἱός·
 τοῖσι δ' ἅμ' Εὐρύαλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς, 565
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
 συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οἱ δὲ Μυκῆνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 ἄφνειόν τε Κόρινθον, εὐκτιμένας τε Κλεωνάς, 570
 Ὀρνεϊάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινήν.
 καὶ Σικυῶν, ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν,
 οἳ θ' Ὑπερσίνην τε καὶ αἰπεινὴν Γονέεσσαν,
 Πελλήνην τ' εἶχον, ἥδ' Αἰγίον ἀμφενέμοντο,
 Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἐλίκην εὐρέϊαν· 575
 τῶν ἑκατὸν νηῶν ἥρχε κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν,
 κυδιῶν, ὅτι πᾶσι μετέπρεπεν ἡρώεσσιν,
 οὐνεκ' ἄριστος ἦεν, πολὺ δὲ πλείστους ἄγε λαοῦς. 580

Οἱ δ' εἶχον κοῖλῃν Λακεδαίμονα κητώεσσαν,
 Φᾶρίν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μῆεσσην,
 Βρυσεάς τ' ἐνέμοντο καὶ Αὐγείας ἑρατεινάς,
 οἳ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἐϊλος τ', ἔφαλον πτολίεθροι,
 585 οἳ τε Λάαν εἶχον, ἥδ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο ·
 τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἐξήκοντα νεῶν · ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
 ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἦσι προθυμίῃσι πεποιδώς,
 ὀτρύνων πόλεμόνδε · μάλιστα δὲ ἴετο θυμῷ
 590 τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε.

Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἑρατεινὴν,
 καὶ Θρύον, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ εὐκτιτον Αἴπυ,
 καὶ Κυπαρισσήεντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
 καὶ Πτελεὸν καὶ Ἐϊλος καὶ Δῶριον — ἐνθα τε Μοῦσαι
 595 ἀντόμεναι Θάμυρῳ τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,
 Οἰχαλίδην ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλίδης ·
 στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἵπερ ἂν αὐταὶ
 Μοῦσαι ἀειδοιεν, κούραι Διὸς αἰγιόχοιο ·
 αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν
 600 θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστύν —
 τῶν αὖθ' ἠγεμόνευε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ ·
 τῷ δ' ἐνεθήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχώοντο.

Οἱ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπὴ,
 Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, ἦν ἄνδρες ἀγχιμαχῆταί,
 605 οἱ Φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον,
 Ῥίπην τε, Στρατίνην τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην,
 καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἑρατεινὴν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παρράσιην ἐνέμοντο ·
 τῶν ἦρχ' Ἀγκαῖοιο πάϊς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
 610 ἐξήκοντα νεῶν · πολέες δ' ἐν νηϊ ἐκάστη
 Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
 αὐτὸς γὰρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 νῆας εὐστέλμους, περάαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
 Ἀτρεΐδης · ἐπεὶ οὐ σφί θαλάσσια ἔργα μεμήλεε

Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἥλιδα διὰν ἔναιον, 615
 ὅσσον ἐφ' Ἑρμίνην καὶ Μύρσινος ἐσχατώσασα,
 πέτρῃ τ' Ὀλενίῃ καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς εἴργει·
 τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἐκάστῳ
 νῆες ἔποντο θοαί, πολέες δ' ἔμβαινον Ἑπειοί.
 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην, 326
 υἱες, ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίωνος·
 τῶν δ' Ἀμαρυγκειδῆς ἦρχε κρατερὸς Διῶρης·
 τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξεινος Θεοειδῆς,
 υἱὸς Ἀγασθένης Αὐγητιάδαο ἄνακτος.

Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱεράων 625
 νήσων, αἱ ναίουσι πέρην ἀλός, Ἥλιδος ἄντα·
 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μέγης, ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Φυλειδῆς, ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἵπποτα Φυλεύς,
 ὅς ποτε Δουλίχιόνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθεῖς·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο. 630

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλήνας μεγαθύμους,
 οἳ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
 καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν,
 οἳ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἥδ' οἳ Σάμον ἀμφενέμοντο,
 οἳ τ' ἠπειρον ἔχον, ἥδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο· 635
 τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντος·
 τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δώδεκα μιλτοπάρηοι.

Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὀλεον ἥδ' Πυλὴννιν,
 Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήεσσαν— 640
 οὐ γὰρ ἔτ' Οἰνῆος μεγαλήτορος υἱέες ἦσαν,
 οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνα δὲ ξανθὸς Μελέαγρος—
 τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀναστέμεν Αἰτωλοῖσιν·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν, 645
 οἳ Κνωσὸν τ' εἶχον, Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν,
 Λύκτον, Μίλητόν τε καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ῥύτιόν τε, πόλεις εὐναιεταώσας,
 ἄλλοι θ' οἳ Κρήτην ἐκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.

650 τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
Μηριόνης τ', ἀτάλαντος Ἐυαλίφ ἀνδρεϊφόντη·
τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Τληπόλεμος δ' Ἡρακλείδης, ἡὺς τε μέγας τε,
ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγεράων·
655 οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
Λίνδον, Ἰηλυσὸν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.
τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακληεῖη·
τὴν ἄγет' ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπο Σελλήεντος,
660 πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφέων αἰζηῶν.
Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
αὐτίκα πατρὸς ἐοῖο φίλου μήτρῳα κατέκτα,
ἤδη γηράσκοντα Λικύμνιον, ὅζον Ἀρης·
αἰψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
665 βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον· ἀπειλήσαν γάρ οἱ ἄλλοι
υἱέες υἰῶνοι τε βίης Ἡρακληεῖης.
αὐτὰρ ὄγ' ἐς Ῥόδον ἵξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχω
τριχῶς δὲ ἔκκηθεν καταφυλαδόν, ἥδ' ἐφίληθεν
ἐκ Διός, ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνδράποισιν ἀνάσσει.

670 [καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]

Νιρεὺς αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἔτας,
Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱός, Χαρόποιο τ' ἀνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν
τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεῖωνα·
675 ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.

Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαδόν τε Κάσον τε,
καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
τῶν αὖ Φεῖδιππὸς τε καὶ Ἀντιφος ἡγησάσθην,
Θεσσαλοῦ υἱε δὺν Ἡρακλεῖδαο ἀνακτος·

680 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἀργὸς ἔναιον,
οἳ τ' Ἀλον, οἳ τ' Ἀλόπην, οἳ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
οἳ τ' εἶχον Φθίην ἥδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·

τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 ἀλλ' οὐγ' οὐ πολέμοιο δυσηχέος ἐμνώοντο·
 οὐ γὰρ ἔην, ὅστις σφιν ἐπὶ στίχας ἡγήσαιο.
 κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 κούρης χωόμενος Βρισηίδος ἠυκόμοιο,
 τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξείλετο, πολλὰ μογήσας,
 Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης.
 καὶ δὲ Μῦνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμῶρους,
 υἱέας Εὐνήνοιο Σεληπιίδαο ἀνακτος·
 τῆς ὄγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.

Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρασον ἀνδρεμόντα,
 Δήμητρος τέμενος, Ἴτωνά τε, μητέρα μήλων,
 ἀγχιάλον τ' Ἀντρῶν ἠδὲ Πτελεὸν λεχεποίη·
 τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 ζωὸς ἐών· τότε δ' ἤδη ἔχεν κᾶτα γαῖα μέλαινα.
 τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο,
 καὶ δόμος ἡμιτελής· τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνὴρ,
 νηὸς ἀποθρώσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόδεόν γε μὲν ἀρχόν·
 ἀλλὰ σφεας κόσμησε Ποδάρκης, ὄζος Ἀρης,
 Ἰφίκλου υἱὸς πολυμήλου Φυλακίδαο,
 αὐτοκασίγνητος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
 ὀπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 ἥρως Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδέ τι λαοὶ
 δεύοντ' ἡγεμόνος, πόδεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.

Οἱ δὲ Φεράς ἐνέμοντο παρὰ Βοιβηίδα λήμνιν,
 Βοιβὴν καὶ Γλαφύρας καὶ εὐκτιμένην Ἰαωλκόν·
 τῶν ἥρχ' Ἀδμήτῳ φίλος παῖς ἔνδεκα νηῶν,
 Εὐμηλος, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δια γυναικῶν,
 Ἀλκυστις, Πελῖαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.

Οἱ δ' ἄρα Μηθώνην καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο,
 καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν·
 τῶν δὲ Φιλοκτῆτης ἥρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 ἑπτὰ νεῶν· ἐρέται δ' ἐν ἐκάστῃ πεντήκοντα

- 720 ἐμβέβασαν, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατέο' ἄλγεα πάσχων,
 Δήμῳ ἐν ἡγαθέῃ, ὅδι μιν λίπον υἷες Ἀχαιῶν,
 ἔλκει μοχθίζοντα κακῷ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 ἐνθ' ὄγε κεῖτ' ἀχέων· τάχα δὲ μνησέσθαι ἔμελλον
- 725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτῆταο ἀνακτος.
 οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόδεόν γε μὲν ἀρχον
 ἀλλὰ Μέδων κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος υἱός,
 τόν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῇ πτολιπόρῳ.
 Οἱ δ' εἶχον Τρίκην καὶ Ἰθώμην κλωμακόεσσαν,
- 730 οἳ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλῆος·
 τῶν αὖθ' ἡγεῖσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε,
 ἱητῆρ' ἀγαθῷ, Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων·
 τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυρὰ νεές ἐστιχόωντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, οἳ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
- 735 οἳ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνιοι τε λευκὰ κάρηνα·
 τῶν ἦρχ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' Ἀργισσαν ἔχον, καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
 Ὀρσθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν·
- 740 τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 υἱὸς Πειριδῶιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς—
 τόν ῥ' ὑπὸ Πειριδῶϊ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 ἥματι τῷ, ὅτε Φῆρας ἐτίσατο λαχνήεντας,
 τοὺς δ' ἐκ Πηλίου ᾤσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσευ—
- 745 οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεύς, ὄζος Ἀρης,
 υἱὸς ὑπερδύμοιο Κορώνου Καινείδαο·
 τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας·
 τῷ δ' Εὐνήνες ἔποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
- 750 οἳ περὶ Δωδώνην δυσχεῖμερον οἰκί' ἔθεντο,
 οἳ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο·
 ὃς ῥ' ἐς Πηνειὸν προῖει καλλίρροον ὕδωρ·
 οὐδ' ὄγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίη,

ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἥντ' ἔλαιον.
 ὄρκου γὰρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ. 755

Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρόδος, Τενδρηδόνης υἱός,
 οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
 ναίεσκον· τῶν μὲν Πρόδος θοὸς ἡγεμόνευεν·
 τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἔποντο. 760

Οὔτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοίρανοι ἦσαν.
 τίς τ' ἄρ τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σύ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
 αὐτῶν, ἥδ' ἵππων, οἱ ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο. 765

Ἴπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαι,
 τὰς Εὐμηλος ἔλαυνε, ποδώκεας, ὄρνιθας ὥς,
 ὄτρυχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἔϊσας·
 τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 ἄμφω θηλείας, φόβον Ἀρης φορεύσας. 765

ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
 ὄφρ' Ἀχιλεὺς μῆνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
 ἵπποι θ', οἱ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 770

ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσι ποντοπόροισιν
 κεῖτ', ἀπομηνύσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέησιν ἰέντες,
 τόξοισίν θ'· ἵπποι δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος, 775

λωτὸν ἐρεπτόμενοι, ἐλεύθρεπτόν τε σέλινον,
 ἔστασαν· ἄρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κεῖτο ἀνάκτων
 ἐν κλι ἱῆς· οἱ δ' ἀρχὸν Ἀρηΐφιλον ποθέοντες
 φοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ στρατόν, οὐδ' ἐμάχοντο. 780

Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν, ὥσεί τε πυρὶ χθδὼν πᾶσα νέμοιτο·
 γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Διὶ ὥς τερπικεραῖνον
 χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσση
 εἰν Ἀρίμοις, ὅῃ φασὶ Τυφάεος ἔμμεναι εὐνάς·
 ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
 ἐρχομένων· μάλα δ' ὠκα διέπρησσον πεδίοιο. 785

Τρῶσιν δ' ἄγγελος ἦλθε ποδὴνemos ὠκέα Ἴρις
 παρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγειῇ.
 οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσιν.

πάντες ὁμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἤδ' ἐ γέροντες.

790 ἀγγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·
εἷσατο δὲ φθογγὴν υἱὶ Πριάμοιο Πολίτη,
ὃς Τρώων σκοπὸς ἔζε, ποδωκείησι πεποιδῶς
τῆμβ' ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυνήταο γέροντος,
δέγμενος ὅππότε ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν Ἀχαιοί·

795 τῷ μιν εἷσαιμένη μετέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·

ὦ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἄκριτοί εἰσιν,
ὥς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαςτος ὄρωρεν.
ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσήλυθον ἀνδρῶν,
ἄλλ' οὐπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὄπωπα·

800 λίην γὰρ φύλλοισιν ἑοικότες ἢ ψαμάθοισιν,
ἔρχονται πεδίῳ, μαχησόμενοι περὶ ἄστν.

Ἔκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ὠδὲ γε ῥέξαι·
πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστν μέγα Πριάμου ἐπικούροι,
ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνδρώπων·

805 τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἄρχει,
τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.

ὦς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' οὔτι θεᾶς ἔπος ἠγνοίησεν,
αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἔσσεύοντο.
πᾶσαι δ' ὠῶνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσουντο λαός,

810 πεζοὶ δ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

Ἔστι δὲ τις προπάροιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περιδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
τὴν ἦτοι ἄνδρες Βαττίειαν κικλήσκουσιν,
ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκάρδμοιο Μυρίνης·

815 ἔνθα τότε Τρῶές τε διέκρινεν ἡδ' ἐπικούροι.

Τρῳσὶ μὲν ἡγεμόνευε μέγας κορυθαῖολος Ἔκτωρ
Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολλὸν πλείστοι καὶ ἄριστοι
λαοὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγχείησιν.

Δαρδανίων αὖτ' ἡρχέν ἐδς παῖς Ἀγχιλᾶο,
820 Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχιλῷ τέκε δι' Ἀφροδίτη,

Ἰδης ἐν κνημοῖσι θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα·

οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἱε,

Ἀρχέλοχός τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.

Οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης,
ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Λισίηποιο, 825
Τρῶες · τῶν αὐτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.

Οἳ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ,
καὶ Πιτύειαν ἔχον καὶ Τηρείης ὄρος αἰπύ·
τῶν ἦρχ' Ἀδρηστός τε καὶ Ἀμφιος λυνοδώρηξ, 830
υἱὲ δ' ὤω Μέροπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
ἤδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὐδ' αἰδᾷς ἔασκεν
στεῖχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα · τῷ δέ οἱ οὔτι
πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.

Οἳ δ' ἄρα Περκώτην καὶ Πράκτιον ἀμφενέμοντο, 835
καὶ Σηστόν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ δῖαν Ἀρίσβην·
τῶν αὖθ' Ἴρτακίδης ἦρχ' Ἀσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Ἀσιος Ἴρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
αἰθῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἅπο Σελλήεντος.

Ἴππόδοος δ' ἄγε φύλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων, 840
τῶν οἳ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάασκον·
τῶν ἦρχ' Ἴππόδοός τε Πύλαιός τ', ὄζος Ἀρῆος,
υἱὲ δ' ὤω Λήδοιο Πελασγοῦ Τευταμίδαο.

Αὐτὰρ Θρήϊκας ἦγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἥρωες, 845
δοσσοὺς Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἑέργει.

Εὐφήμος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν,
υἱὸς Τροϊζήνοιο Διοτρεφέος Κεάδαο.

Αὐτὰρ Πυραΐχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος, 850
Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδνυται αἶαν.

Παφλαγόνων δ' ἡγείτο Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ,
ἐξ Ἐνετῶν, ὃθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων·
οἳ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο,
ἀμφί τε Παρθέنيον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον
Κρώμνυν τ' Αἰγιάλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους. 855

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὃθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέσθλη.

- Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἑυνομος οἰωνιστής·
 ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
 860 ἀλλ' ἐδάμνη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 ἐν ποταμῷ, ὅδι περ Τρῶας κεραΐζε καὶ ἄλλους.
 Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής,
 τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι.
 Μήοσιν αὖ Μείσθλης τε καὶ Ἀντιφος ἡγησάσθην,
 865 υἱὲ Ταλαιμένεος, τῷ Γυγαίῃ τέκε Λίμνη,
 οἱ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τρώλῳ γεγαῶτας.
 Νάσσης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφώνων,
 οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,
 Μαιάνδρου τε ροάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 870 τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάσσης ἡγησάσθην,
 Νάσσης Ἀμφίμαχός τε, Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα,
 ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἔεν, ἥντε κούρη·
 νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 ἀλλ' ἐδάμνη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 875 ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 τηλοδὲν ἐκ Αὐκίης, Ξάνδου ἄπο δινήμεντος.

ΙΛΙΑΔΟΣ Γ.

Ὅρκοι. Τειχοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχία.

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι,
Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
ἥύτε περ κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανόδι πρό,
αἴτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀδέσφατον ὄμβρον,
κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων, 5
ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσαι·
ἥέριαι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
οἱ δ' ἄρ' ἴσαν συγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.

Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίχλην, 10
ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω,
τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἴησιν·
ὥς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλῆς
ἐρχομένων· μάλα δ' ὦκα διέπρησσαν πεδίοιο.

Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 15
Τρῶσιν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
παρδαλέην ὥμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ
πύλλων, Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους,
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι. 20

- Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρηϊφίλος Μενέλαος,
 ἐρχόμενον προπάροιθεν ὁμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
 ὥστε λέων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
 εὐρών ἢ ἔλαφον κεραὺν ἢ ἄγριον αἶγα,
 25 πεινάων· μάλ᾽ αὖ γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν
 σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροὶ τ' αἰζηοί·
 ὥς ἐχάρη Μενέλαος, Ἀλέξανδρον θεοειδέα
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτην·
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε.
 30 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγη φίλον ἦτορ·
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔδνος ἐχάζετο Κῆρ' ἀλεείνων.
 ὥς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη
 οὔρεος ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
 35 ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὥχρός τε μιν εἶλε παρείας·
 ὥς αὖτις καδ' ὁμίλον ἔδν Τρώων ἀγερώχων,
 δείσας Ἀτρεὺς υἱὸν Ἀλέξανδρος θεοειδής.
 τὸν δ' Ἔκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δῖςπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτά!
 40 αἶδ' ὄφελος ἄγονός τ' ἔμεναι, ἀγαμός τ' ἀπολέσθαι,
 καὶ κε τὸ βουλοίμην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν
 ἢ οὕτω λῶβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
 ἧ που καυχалоώσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, οὔνεκα καλὸν
 45 εἶδος ἔπ'· ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλκη,
 ἢ τοιόςδε ἑών, ἐν ποντοπόροιςιν νέεσσιν
 πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐρίηρας ἀγείρας,
 μιχθεῖς ἄλλοδαποῖσι, γυναιῶν εὐειδέ' ἀνήγες
 ἐξ ἀπίης γαίης, νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶν—
 50 πατρί τε σῶ μέγα πῆμα, πόλῃ τε παντί τε δήμῳ,
 δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ;
 οὐκ ἂν δὴ μείνειας Ἀρηϊφίλον Μενέλαον;
 γνοίης χ', οἴου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
 οὐκ ἂν τοι χραίσμη κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης
 55 ἦ τε κόμη, τό, τε εἶδος, ὅτ' ἐν κονίησι μιγείης.

ἀλλὰ μάλα Τρῶες δευδῆμονες · ἡ τέ κεν ἦδη
λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής ·
Ἔκτωρ · ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνέεικας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν ·
αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὥς ἐστὶν ἀτειρής, 60
ὅστ' εἰσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὃς ῥά τε τέχνη
νῆϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἐρωήν ·
ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσι νῶς ἀτάρβητος νῶς ἐστίν.

μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης !
οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, 65
ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο.
νῦν αὖτ' εἰ μ' ἐθέλεις πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
ἄλλους μὲν κάδισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσοι καὶ Ἀρητίφιλον Μενέλαον
συμβάλετ' ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι. 70
ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
κτῆμαδ' ἐλὼν εὖ πάντα, γυναικὰ τε, οἴκαδ' ἀγέσθω ·
οἱ δ' ἄλλοι, φιλότῃ καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
ναίοιτε Τροίην ἐριβώλακα · τοὶ δὲ νεέσθων

Ἄργος ἐς ἵππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα. 75

Ὡς ἔφαδ' · Ἔκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρῶων ἀνέργε φάλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἐλὼν · τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
ἰοῦσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον. 80

αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων ·

Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κούροι Ἀχαιῶν !
στεύται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἔκτωρ.

Ὡς ἔφαδ' · οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἀνεῶ τ' ἐγένοντο
ἐσσυμένως · Ἔκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν · 85

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
μῦθον Ἀλεξάνδριοι, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
τεύχεα κάλ' ἀποδέσσαι ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸν δ' ἐν μέσσοι καὶ Ἀρητίφιλον Μενέλαον 90

οἴους ἀμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 ὀππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 κτήμαδ' ἔλων εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
 οἱ δ' ἄλλοι φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.

95 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῶν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἵκanei
 θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινθῆμεναι ἥδη

Ἀργείους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
 100 εἵνεκ' ἐμῆς ἔριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς.
 ἡμέων δ' ὀπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 τεθναίῃ· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα·

οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν,
 Γῇ τε καὶ Ἡελίῳ· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον.

105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὅφρ' ὄρκια τάμνη
 αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι·
 μήτις ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσεται.

αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέδονται·

οἷς δ' ὁ γέρων μετήσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω

110 λεύσσει, ὅπως ὅχ' ἄριστα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε,
 ἐλπόμενοι παύσεσθαι οὔζυροῦ πολέμοιο.

καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοῖς
 τεύχεά τ' ἐξεδύοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ

115 πλησίον ἀλλήλων, ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.

Ἐκτωρ δὲ προτὶ ἄστρῳ δύω κήρυκας ἐπεμπευ,
 καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι.

αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προτεί κρείων Ἀγαμέμνων,
 νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἵεναι, ἥδ' ἄρν' ἐκέλευεν

120 οἰσέμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθῃσ' Ἀγαμέμνονι δίφ.—

Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκωλένῳ ἄγγελος ἦλθεν,
 εἰδομένη γαλόφ', Ἀντηνοριδαο δάμαρτι,
 τὴν Ἀντηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικύων,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.

125 τὴν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἡ δὲ μέγαν ἰστὸν ὕφαιεν,

δίπλακα πορφυρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους
 Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 οὓς ἔδεν εἶνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἀρῆος παλαμῶν.
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις·

Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι 130

Τρώων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἀρῆα
 ἐν πεδίῳ, ὄλοοιο ληλαιόμενοι πολέμοιο,
 οἱ δὴ νῦν ἔσται συγῇ—πόλεμος δὲ πέπανται—
 ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηίφίλος Μενέλαος
 μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται περὶ σείῳ·
 τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κεκλήσῃ ἄκοιτις.

Ὡς εἰπούσα θεὰ γλυκὺν ἴμερον ἔμβαλε θυμῷ
 ἀνδρός τε προτέρειο καὶ ἄστεος ἠδὲ τοκῆων. 140

αὐτίκα δ' ἀργενῇσι καλυψαμένη ὀδῶνῃσιν,
 ὠρμᾶτ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·
 οὐκ οἶη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο,
 Αἰῶρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον, ὅθι Σκαίαι πύλαι ἦσαν. 145

Οἱ δ' ἀμφὶ Πριάμον καὶ Πάριον ἠδὲ Θυμοίτην,
 Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετάονά τ', ὄζον Ἀρῆος,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαίῃσι πύλῃσιν·
 γῆραι δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ 150
 ἐσθλοί, τεττίγεσσιν ἐοικότες, οἷτε καδ' ὕλην
 δενδρέφ' ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν εἰσὶν·
 τοῖοι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 οἱ δ' ὥς οἶν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰούσαν,
 ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον· 155

Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
 αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς ὧπα ἔοικεν.
 ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίη περ ἐοῖσ', ἐν νηυσὶ νεέσθω,
 μῆδ' ἡμῖν τεκέεσσι τ' ὀπίσσω πῆμα λίποισι. 160

- Ὡς ἄρ' ἔφαν· Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ
 δεῦρο πάροιθ' ἐλθούσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἐμεῖο,
 ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε—
 οὔτι μοι αἰτίη ἔσσι, θεοί νύ μοι αἰτιοί εἰσιν,
 165 οἳ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρυν Ἀχαιῶν—
 ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης,
 ὅστις ὁδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἥϊς τε μέγας τε.
 ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἔασιν·
 καλὸν δ' οὔτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 170 οὔδ' οὔτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.
 Τὸν δ' Ἑλένη μῦθοισιν ἀμείβετο, δῖα γυναικῶν·
 αἰδοῖός τέ μοι ἔσσι, φίλε ἑκυρέ, δεινός τε·
 ὥς ὄφελεν θάνατός μοι ἀδεῖν κακός, ὅππότε δεῦρο
 νιεί σῶ ἐπόμεν, θάλαμον γνωτούς τε λιπούσα,
 175 παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἐρατεινὴν.
 ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.—
 τοῦτο δέ τοι ἔρέω, ὃ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλάς·
 οὗτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἀμφότερον, βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής·
 180 δαῖρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνῶπιδος, εἵποτ' ἔην γε.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρον ἠγάσσατο, φώνησέν τε·
 ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
 ἦ ρά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κούροι Ἀχαιῶν.
 ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσῆλυθον ἀμπελόεσσαν,
 185 ἐνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπῶλους,
 λαοὺς Ὀτρήης καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
 οἳ ῥα τότε ἔστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο·
 καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἔων μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
 ἡματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
 190 ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Δεύτερον αὐτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν, ἐρέειν' ὁ γεραίός·
 εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὁδ' ἐστὶν·
 μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 εὐρύτερος δ' ὥμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
 195 τεύχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,

αὐτὸς δέ, κτίλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν·
ἀρνεῖ μιν ἔγωγε ἔσσω πηγεσιμάλλῃ,
ὅστ' ὅτων μέγα πῶν διέρχεται ἀργεννάων.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειδ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης, πολύμητις Ὀδυσσεύς, 200
ὃς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἐούσης,
εἰδὼς παντοίους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά.

Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
ὦ γύναι, ἡ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες.
ἦδη γὰρ καὶ δεῦρό ποτ' ἤλυθε διὸς Ὀδυσσεύς, 205
σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα, καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνά.
ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθην,
στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους, 210
ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς·
ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
ἦτοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολὺμυθός,
οὐδ' ἀφαρματοεπής, ἡ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. 215

ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς,
στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκειν, ἀϊδρεῖ φωτὶ ἐοικώς·
φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὐτως· 220
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλῃν ἐκ στήθεος ἔει,
καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίησιν,
οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
οὐ τότε γ' ὥδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Τοτρίτου αὖτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραίος· 225
τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἦδ' εὐρέας ὤμους;

Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν·
Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὥς, 230

- ἔσθηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἡγερέθονται
 πολλάκι μιν ξείνισσεν Ἀρηϊφίλος Μενέλαος
 οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἵκοντο.
 νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς,
 235 οὓς κεν εὖ γνοίην, καὶ τοῦνομα μυθήσαιμην·
 δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
 Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
 αὐτοκασυγνήτω, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.
 ἢ οὐχ ἑσπέεσθην Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς;
 240 ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν,
 νῦν αὖτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 αἴσχεα δειδιώτες καὶ ὄνειδεα πόλλ', ἃ μοι ἔστιν;
 ὧς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχευ φυσίζοος αἶα·
 εἰ Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.—
 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν φέρον ὄρκια πιστά,
 ἄρνε δύω καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀρούρης,
 ἄσκη ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαεινὸν
 κήρυξ Ἰδαῖος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
 ὠτρύνειν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 250 Ὅρσοε, Λαομεδοντιῷδῃ! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 ἐς πεδίον καταβῆναι, ἣν ὄρκια πιστὰ τάμητε·
 αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρηϊφίλος Μενέλαος
 μακρῆς ἐγχείησι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
 255 τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 οἱ δ' ἄλλοι, φιλότῃα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 ναίοιμεν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιίδα καλλιγύναικα.
 ὧς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρων, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
 260 ἵππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπὶΐθοντο.
 ἂν δ' ἄρ' ἔβη Πρίαμος, κατὰ δ' ἡνία τείνειν ὀπίσσω·
 πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 τὰ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίουδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς.
 265 ἔξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβοτείραν,

ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο.
 ὦρνυτο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγαυοὶ
 ὄρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
 μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν· 371
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 ἣ οἱ παρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 ἀρνῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
 κήρυκες Τρώων καὶ Ἀχαιῶν νεῖμαν ἀρίστοις.
 τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχών· 275

Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 Ἥελιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακούεις,
 καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπένερθε καμόντας
 ἀνθρώπους τίνυσσον, ὅτις κ' ἐπίορκον ὁμόσση,
 ἡμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστά· 280
 εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νεώμεθα ποιντοπόροισιν·
 εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
 Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦναι 285
 τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἦντιν' ἔοικεν,
 ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται·
 εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν, Ἀλεξάνδρῳ πεσόντος,
 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς, 290
 αὖθι μενων, εἰως κε τέλος πολέμοιο κιχέω.

Ἥ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 θυμοῦ δευομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν 295
 ἔκχεον, ἥδ' εὐχοντο θεοῖς αἰετιγενέτησιν·
 ὦδε δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
 ὑπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημήνεια,

- 300 ὦδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ρέοι, ὥς ὃδε οἶνος,
αὐτῶν, καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμνέειν.
Ὡς ἔφαν· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκραίαινε Κρονίῳ
τοῖσι δὲ Δαρδανίδης Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
305 ἦτοι ἐγὼν εἰμι προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν
ἄψ, ἐπεὶ οὐπω τλήσομ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀράσθαι
μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλῃ Μενελάῳ·
Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἄθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
ὀπποτέρῳ θανάτῳ τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
310 Ἥ ῥα, καὶ ἐς δίφρον ἄρνας θέτο ἰσόθεος φῶς·
ἂν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἡνία τείνειν ὀπίσσω·
πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον·
τῷ μὲν ἄρ' ἄψορρόι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.
Ἔκτωρ δὲ Πριάμοιο πᾶις καὶ διὸς Ὀδυσσεὺς
315 χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πᾶλλον ἐλόντες,
ὀππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκεον ἔγχος.
λαοὶ δ' ἡρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
ὦδε δὲ τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
320 Ζεὺ πάτερ, Ἴδῃθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
ὀππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔδηκεν,
τὸν δὸς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἀΐδος εἶσω,
ἡμῖν δ' αὖ φιλότῃτα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.
Ὡς ἄρ' ἔφαν· πᾶλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ
325 ἄψ ὁρώων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.
οἱ μὲν ἔπειθ' ἕζοντο κατὰ στίχας, ἥχι ἐκάστω
ἵπποι ἀερεσίποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
αὐτὰρ ὃγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
διὸς Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡὔκόμοιο.
330 κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔδηκεν
καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσι ἐδυνεν
οἷο κασυνήτοιο Λυκάονος· ἥρμοσε δ' αὐτῷ.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε· 335
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καδύνπερδεν ἔνευεν.
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
 ὥς δ' αὐτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερδεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
 ἐς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
 δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρώας δ' ἵπποδάμους καὶ ἐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῶ ἐνὶ χώρῳ,
 σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε. 345

πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔστην,
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
 ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ· ὁ δὲ δεύτερος ὠρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί· 350

Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κῆκ' ἔοργεν,
 δῖον Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δάμασσον·
 ὄφρα τις ἐρρύγησι καὶ ὀψιγόνων ἀνδράπων,
 ξεινοδόκον κακὰ ρέξαι, ὃ κεν φιλότητα παράσχη.

Ἥ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος· 355
 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔστην.
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὀβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδάλου ἡρήρειστο·
 ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα
 ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν. 360

Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσόμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 πληῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φάλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 τριχῆδ' αὖτε καὶ τετραχῆδ' ἀδιατρύφην ἔκπεσε χειρός.
 Ἀτρεΐδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, οὔτις σείῳ θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος ! 365
 ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
 νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἐάγη ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 ἦλθε παλάμηφιν ἐτίωσιον, οὐδ' ἐβάλόν μιν.

- 'Η, καὶ ἐπαίξας κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης,
 370 ἔλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἰμάς ἀπαλὴν ὑπὸ δειρήν,
 ὅς οἱ ὑπ' ἀνδρεῶνος ὄχεὺς τέτατο τρυφαλείης.
 καὶ νῦ κεν εἰρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κύδος,
 εἰ μὴ ἄρ' ὅξυν νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 75 ἣ οἱ ῥῆξεν ἰμάντα βοὸς Ἰφι κταμένοιο·
 κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἄμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ.
 τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρως μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ῥίψ' ἐπιδιμήσας, κόμισαν δ' ἐρίηρες ἐταῖροι.
 αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίωνων
 380 ἔγχεϊ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη
 ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 καὶ δ' εἰς' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηῶντι.
 αὐτὴ δ' αὖθ' Ἑλένην καλέουσ' ἰε· τὴν δ' ἐκίχανεν
 πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρῳαὶ ἅλῃς ἦσαν.
 385 χειρὶ δὲ νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα·
 γρητὶ δέ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν,
 εἰροκόμφ, ἣ οἱ Λακεδαιμόνι ναιεταώσῃ
 ἥσκειν εἷρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·
 τῇ μιν ἐεῖσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτη·
 390 Δεῦρ' ἔθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.
 κείνος δ' ἄρ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσιν,
 κάλλει τε στίλβων καὶ εἵμασιν· οὐδέ κε φαίης
 ἀνδρὶ μαχησάμενον τόνγ' ἐλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
 ἔρχεσθ', ἥ ἐ χοροῖο νέον λήγοντα καδίζειν.
 395 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρυνεν·
 καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε θεᾶς περικαλλέα δειρήν,
 στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
 δάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαίεαι ἡπεροπεύειν;
 400 ἣ πῇ με προτέρω πολίων εὐναιομενῶων
 ἄξεις ἢ Φρυγίης, ἢ Μηονίης ἐρατεινῆς,
 εἰ τίς τοι καὶ κεῖθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
 οὐνεκα δὴ νῦν δῖον Ἀλέξανδρον Μενέλαος

νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἑμὲ οἰκαδ' ἄγεσθαι,
τοῦνεκα δὴ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης ; 405
ἦσο παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύδους·
μηδ' ἔτι σοῖσι πόδεςσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον,
ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὄττυε, καὶ ἐ φύλασσε,
εἰσόκε σ' ἡ ἄλοχον ποιήσεται, ἡ ὄγε δούλην.

κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἴμι—νεμεσσητὸν δέ κεν εἶη— 410
κεῖνου πορσυνέουσα λέχος· Τρῳαὶ δέ μ' ὀπίσσω
πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ·
μή μ' ἔρεζε, σχετλίη! μὴ χωσαμένη σε μεθεῖω,
τῶς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὥς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησα, 415
μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρά,
Τρώων καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὀλῃαι.

ᾧς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
βῆ δὲ κατασχομένη ἐανῷ ἀργήτι φαεινῷ,
συγῇ· πάσας δὲ Τρῳᾶς λάθην· ἦρχε δὲ δαίμων. 420

Αἰ δ' ὅτ' Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἴκοντο.
ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,
ἡ δ' εἰς ὑψόροφον θάλαμον κίε διὰ γυναικῶν.
τῇ δ' ἄρα δῖφρον ἐλούσα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ,
ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα· 425
ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπαπε μῦθῳ·

Ἦλυθες ἐκ πολέμου—ὥς ὠφελος αὐτόθ' ὀλέσθαι,
ἀνδρὶ δαμείς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.
ἡ μὲν δὴ πρὶν γ' εὐχε' Ἀρηιφίλου Μενελάου 430
σῇ τε βίῃ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχρῃ φέρτερος εἶναι·
ἀλλ' ἴδε νῦν προκάλεσσαι Ἀρηιφίλον Μενέλαον,
ἐξαῦτις μαχέσασθαι ἐναντίον! ἄλλὰ σ' ἔγωγε
παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ
ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι 435
ἄφραδέως, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.

Τὴν δὲ Πάρις μῦθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
μή με, γύναι, χαλεποῖσιν οἰεῖδеси θυμὸν εἶπτε!

- νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·
 440 κείνουν δ' αὖτις ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότῃτι τραπέιομεν εὐνηθέντε.
 οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὦδε ἔρωσ φρένας ἀμφεκάλυψεν·
 οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἑρατεινῆς
 ἔπλεον ἀρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν,
 445 νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ ἐμίγην φιλότῃτι καὶ εὐνῇ·
 ὥς σεο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἕμερος αἰρεῖ.
 Ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιών· ἅμα δ' εἶπετ' ἄκοιτις·
 τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσιν.
 Ἀτρείδης δ' ἄν' ὁμίλον ἐφοίτα, θηρὶ ἑοικώς,
 450 εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 ἀλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότε Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 οὐ μὲν γὰρ φιλότῃτι γ' ἐκεῦδανον, εἴ τις ἴδοιτο·
 ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 455 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἧδ' ἐπικούροι·
 νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 ὑμεῖς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἦντιν' ἔοικεν,
 460 ἦτε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνδρώποισι πέληται.
 Ὡς ἔφατ' Ἀτρείδης· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

ΙΛΙΑΔΟΣ Δ.

Ορκίων σύγχυσις. Ἀγαμέμνωνος ἐπιπώλησ 8.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο
 χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι πότνια Ἥβη
 νέκταρ ἐφνοχόει· τοὶ δὲ χρυσεῖς δεπάεσσιν
 δειδέχαστ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
 αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεδιζέμεν Ἥρην 5
 κερτομίοις ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·

Διοαὶ μὲν Μενελάῳ ἀρηγόνες εἰσὶ θεῶν,
 Ἥρῃ τ' Ἀργεῖῃ καὶ Ἀλαλκομενῆϊς Ἀθήνῃ.
 ἀλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
 τέρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομειδῆς Ἀφροδίτῃ 10
 αἰεὶ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
 καὶ νῦν ἐξεσάωσεν οἴομενον θανέεσθαι.

ἀλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 ἧ ῥ' αὖτις πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν 15
 ὄρσομεν, ἧ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν.
 εἰ δ' αὖ πως τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 ἦτοι μὲν οἰκέοιτο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 αὐτίς δ' Ἀργεῖνν Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ 21
 πλησῖαι αἵ γ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.

- ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγριος ἦρει·
 "Ἡρῇ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα
- 25 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 πῶς ἐθέλεις ἄλιον θεῖναι πόνον ἢδ' ἀτέλεστον,
 ἰδρῶ θ', ὃν ἴδρωσα μόγῳ! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 λαὸν ἀγειρούσῃ, Πριάμῳ· κακὰ τοιοῦτε παισίν.
 ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
- 30 Τὴν δέ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
 δαιμονίη, τί νύ σε Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 τόσσα κακὰ ῥέζουσιν, ὅτ' ἀσπερχές μενεαίνεις
 Ἰλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον;
 εἰ δέ σύγ' εἰσελθούσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
- 35 ὦμὸν βεβρώθεις Πριάμον Πριάμοιό τε παῖδας
 ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
 ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω
 σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 40 ὅππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπάξαι
 τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάασιν,
 μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἐᾶσαι.
 καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
 αἰ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
- 45 ναιετάουσιν πόλῃς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 τῶν μοι πέρι κῆρι τιέσκετο Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
 οὐ γάρ μοι ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς εἵσης,
 λαιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
- 50 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια "Ἡρῇ·
 ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φίλταταί εἰσι πόλῃς,
 Ἀργὸς τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγνια Μυκῆνη·
 τὺς διαπέρσαι, ὅτ' ἂν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 ἰῶν οὗτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω.
- 55 εἴπερ γὰρ φθονέω τε, καὶ οὐκ εἰὼ διαπέρσαι,
 οὐκ ἀνὺ φθονέουσ'· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐσσι.

ἀλλὰ χρὴ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόνον οὐκ ἀτέλεστον.
καὶ γὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν, ὅθεν σοί·
καί με πρεσβυτάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις 60
κέκλημαι· σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις.
ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦθ' ὑποείχομεν ἀλλήλοισιν,
σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί· ἐπὶ δ' ἔψονται θεοὶ ἄλλοι
ἀθάνατοι. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτείλαι,
ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνὴν, 65
πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.

᾽Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς, 70
πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς
ἄρξωσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσασθαι.

᾽Ως εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων ἄλγασα.
οἶον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτιω, 75
ἥ ναύτησι τέρας, ἥ ἐστρατῶ εὐρέϊ λαῶν,
λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθήρες ἔενται·
τῷ εἰκυῖ' ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
καὶ δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόοντας
Τρῶάς θ' ἵπποδάμους καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς. 80
ὦδε δὲ τις εἵπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἥ ῥ' αὖτις πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνὴ
ἔσσεται, ἥ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθῃσιν
Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.

᾽Ως ἄρα τις εἵπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε. 85
ἦ δ' ἀνδρὶ ἱκέλη Τρώων κατεδύσαθ' ὄμιλον,
Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενῃ, εἴ που ἐφεύροι.
εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
ἑσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰὶ στίχες ἀσπιστάων 90
λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο ἀπ' Αἰσίοιο ῥοάων.
ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- Ἦ ρά νύ μοι τι πίδαοιο, Λυκάονος υἱὲ δαιφρον ;
 τλαίης κεν Μενελάφ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν·
- 96 πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κύδος ἄροιο,
 ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῆϊ.
 τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
 αἶ κεν ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον, Ἀτρεὺς υἱὸν
 σφῷ βέλει δημθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
- 100 ἀλλ' ἄγ', ὅσπευσον Μενελάου κυδαλίμοιο·
 εὖχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην,
 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.
- Ἦς φάτ' Ἀθηναίη· τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πείθευ.
 105 αὐτίκ' ἐσύλα τόξον εὖξοον, ἱξάλου αἰγὸς
 ἀγρίου, ὃν ρά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
 πέτρης ἐκβαίνοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῆσιν,
 βεβλήκει πρὸς στήδος· ὃ δ' ὕπτιος ἔμπεσε πέτρη·
 τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἐκκαϊδεκάδωρα πεφύκει·
- 110 καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων,
 πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην.
 καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκε ταυνοσάμενος, ποτὶ γαίῃ
 ἀγκλίνας· πρόσθεν δὲ σάκεα σχέδον ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 μὴ πρὶν ἀναΐξαιαν Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν,
- 115 πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρεὺς υἱόν.
 αὐτὰρ ὁ σύλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν
 ἀβλήτα, πτερόεντα, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
 αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατεκόσμει πικρὸν οἶστόν,
 εὖχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
- 120 ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην,
 οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.
 ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νεῦρα βοεῖα·
 νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινεν,
- 125 λίγξε βιός, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' οἶστος
 ὀξυβελῆς, καδ' ὁμίλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων.
 Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάδ'· ντο
 ἄθανατοι, πρώτη δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγέλειη.

ἦ τοι πρόσθε στᾶσα, βέλος ἔχεπευκές ἄμυνεν.
 ἦ δὲ τόσον μὲν ἔργεν ἀπὸ χροός, ὥς ὅτε μήτηρ
 παιδὸς ἔργει μυῖαν, ὅθ' ἡδέϊ λέξεται ὑπνῷ.
 αὐτὴ δ' αὖτ' ἰδυνεν, ὅθι ζωστήρος ὀχῆς
 χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλὸς ἦν τετο θώρηξ·
 ἐν δ' ἔπεσε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἶστος·
 διὰ μὲν ἄρ' ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλεῖο,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαυδάλου ἡρήρειστο,
 μήτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἔρκος ἀκόντων,
 ἣ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο καὶ τῆς.
 ἀκρότατον δ' ἄρ' οἶστος ἐπέγραψε χροά φωτός·
 αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοῖνικι μῆνιν
 Μηνυῖς ἡὲ Κᾰείρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
 κείται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἡρήσαντο
 ἱππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κείται ἄγαλμα,
 ἀμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατήρί τε κύδος·
 τοῖοί τοι, Μενέλαε, μῖανθην αἵματι μηροῖ
 εὐφύες, κηῖμαί τ' ἡδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθεν.
 Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ὥς εἶδεν μέλαν αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς·
 ῤίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηϊφίλος Μενέλαος.
 ὥς δὲ ἶδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἔοντας,
 ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη.
 τοῖς δὲ βαρυστενάχων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·
 Φίλε κασθήγητε, θάνατόν νύ τοι ὄρκι' ἔταμνον,
 οἷον προσθήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.
 ὥς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν
 οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον, αἱμά τε ἀρνῶν,
 σπονδαὶ τ' ἄκριτοι καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν!
 εἵπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν,
 ἔκ τε καὶ ὄψε τελεί· σὺν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
 σὺν σφῆσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν.
 εὖ γὰρ ἐγὼ τότε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 ἴσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,

- 165 καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο,
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
 αὐτὸς ἐπισσεῖσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
 τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα·
 ἀλλὰ μοι αἶνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ᾧ Μενέλαε,
 170 αἶ κε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσης βιότοιο·
 καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἰκοίμην.
 αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἴης·
 καδ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην· σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα,
 175 κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 καὶ κέ τις ᾧδ' ἐρέει Τρώων ὑπερηνορέοντων,
 τύμβῳ ἐπιδρώσκων Μενελάου κυδαλίμοιο·
 αἶθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων,
 ὥς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἤγαγεν ἐνθάδ' Ἀχαιῶν.
 180 καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν
 σὺν κεινῇσιν νηυσί, λιπὼν ἀγαθὸν Μενέλαον.
 ὥς ποτέ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρέϊα χθῶν!
 Τὸν δ' ἐπιδαρσύνων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
 185 οὐκ ἐν καιρίῳ ὄξυ πάγῃ βέλος, ἀλλὰ πάροιδεν
 εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος, ἥδ' ὑπένερθεν
 ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 αἶ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ᾧ Μενέλαε.
 190 ἔλκος δ' ἱητὴρ ἐπιμάσσεται, ἥδ' ἐπιδήσει
 φάρμαχ', ἃ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.
 Ἦ, καὶ Ταλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·
 Ταλθύβι', ὅττι τάχιστα Μαχάονα δεῦρο κάλεσσον,
 φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἱητῆρος,
 195 ὃφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἄρχον Ἀχαιῶν,
 ὃν τις οἰστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπὶ δῆσεν ἀκούσας,
 βῆ δ' ἔναι κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,

παπταινων ἥρωα Μαχάονα. τὸν δ' ἐνόησεν 200
 ἐσταότ' · ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰὶ στίχες ἀσπιστῶν
 λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο Τρίκης ἐξ ἵπποβότοιο.

ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

Ὅρσ', Ἀσκληπιάδη! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν, 205
 ὃν τις οἴστεύσας ἔβαλεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν·
 βᾶν δ' ἵεναι κατ' ὁμίλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
 ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος 210
 βλήμενος ἦν—περὶ δ' αὐτὸν ἀγηγέρατ', ὅσσοι ἄριστοι·
 κυκλός', ὁ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς—
 αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀρηρότος ἔλκεν οἰστόν·
 τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι.

λύσε δέ οἱ ζωστήρα παναίολον, ἣδ' ὑπένερθεν 215
 ζῶμά τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆς κύμον ἄνδρες.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἶδεν ἔλκος, ὅτ' ἔμπεσε πικρὸς οἰστός,
 αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἥπια φάρμακα εἰδὼς
 πάσσε, τά οἱ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.

Ὅφρα τοὶ ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον, 220
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστῶν·
 οἳ δ' αὐτὶς κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης.

Ἐνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον,
 οὐδὲ καταπτῶσσουντ', οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι, 225
 ἀλλὰ μάλα σπεύδοντι μάχην ἐς κυδιάνειραν.

ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας
 Εὐρυμέδων, υἱὸς Πτολεμαίου Πειραιῖδο·
 τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρὶσχύμεν, ὅππότε κέν μιν 230
 γυνὴ λάβῃ κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα·

αὐτὰρ ὁ πέλξος ἐὼν ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν·
 καὶ ῥ' οὖς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Δαναῶν ταχυπόων,
 τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παρὶστάμενος ἐπέεσσιν·

Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς!

- 235 οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσει· ἄρωγος·
 ἀλλ' οὔπερ πρύτεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο,
 τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροά γῦπες ἔδονται·
 ἡμεῖς αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 ἄξομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.
- 240 Οὕστινας αὖ μεδιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
 τοὺς μάλα νεικείεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὗ νυ σέβεσθε;
 τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ἥντε νεβροί;
 αἴτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον πολέος πεδίοιο θέουσαι,
- 245 ἐστᾶσ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἄλκη·
 ὥς ὑμεῖς ἔστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
 ἢ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
 εἰρύατ' εὐπρυμνοί, πολλῆς ἐπὶ θυνὶ θαλάσσης,
 ὄφρα ἴδῃτ', αἶ κ' ὕμιν ὑπέρσχη χειρὰ Κρονίων;
- 250 Ὡς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλείτο στίχας ἀνδρῶν·
 ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα δαίφρονα θωρήσسونτο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, συτ' εἰκελος ἄλκην,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας.
- 255 τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσηύδα μειλιχίοισιν·
 Ἰδομενεῦ, πέρι μὲν σε τίω Δαναῶν ταχυνώλων,
 ἡμὲν ἐνὶ πτολέμφῳ, ἦδ' ἄλλοιφ' ἐπὶ ἔργῳ,
 ἦδ' ἐν δαίθῳ, ὅτε πέρ τε γερούσιον αἰῶσπα οἶνον
- 260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητήρσι κέρωνται.
 εἵπερ γάρ τ' ἄλλοι γε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλείον δέπας αἰεὶ
 ἔστηχ', ὥσπερ ἐμοί, πῖεειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
 ἀλλ' ὄρσειν πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὔχεται εἶναι!
- 265 Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦδα·
 Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρίηρος ἐταῖρος
 ἔσσομαι, ὥς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 ἀλλ' ἄλλους ὤτρυνε κερηκομόωντας Ἀχαιοί·,
 ὄφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σύν γ' ὄρκι ἔχευαν

Τρῶες · τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κήδε' ὀπίσσω 270
ἔσσει· ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο.

Ὡς ἔφατ' · Ἀτρεΐδης δὲ παρῳχέτο γηθόσυνος κῆρ.
ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν ·
τῷ δὲ κορυσσέσθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν.
ὥς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ, 275
ἔρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς ·

τῷ δέ τ', ἀνενθεν ἐόντι, μελάντερον, ἥτε πίσσα,
φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν ·
ρίγησέν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα ·

τοῖαι ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφῶν αἰζῶν 280
δήϊον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
κυάναει, σάκεσιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
καὶ τοὺς μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων, 285
σφῶϊ μὲν — οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν — οὔτι κελεύω ·
αὐτῷ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἴφι μάχεσθαι.
αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων,
τοῖος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο ·
τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἀνακτος, 290
χερσὶν ὑφ' ἡμετέρησιν ἀλουῦσά τε περδομένη τε.

Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους ·
ἔνθ' ὄγε Νέστορ' ἔτετμε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητήν,
οὺς ἐτάρους στέλλοντα, καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι,
ἀμφὶ μέγαν Πελάγοντα, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε, 295
Αἴμονά τε κρείοντα, Βίαντά τε, ποιμένα λαῶν.
ἱππῆας μὲν πρῶτα σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στήσεν πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς,
ἔρκος ἔμεν πολέμοιο · κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασεν,
ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι. 300
ἱππεῦσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο · τοὺς γὰρ ἀνώγει
σφοὺς ἵππους ἐχέμεν, μηδὲ κλονέεσθαι ὁμίλῳ ·

Μηδέ τις, ἵπποσύνη τε καὶ ἡγορήφει πεποιθώς,
οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμάτω Τρῳέεσσι μάχεσθαι,

- 305 μηδ' ἀναχωρεῖτω· ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε.
ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἄρμαθ' ἕκηται,
ἔγχει ὀρεξάσθω· ἐπεὶ πολὺ φέρτερον οὕτως.
ᾧδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρδουν,
τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.
- 310 Ὡς ὁ γέρων ὤτρυνε, πάλαι πολέμων εὖ εἰδώς.
καὶ τὸν μὲν γῆθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ γέρον, εἶθ', ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
ὥς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη·
- 315 ἀλλὰ σε γῆρας τείρει ὁμοῖον· ὥς ὄφελέν τις
ἀνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.
Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
Ἀτρεΐδη, μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
ὥς ἔμεν, ὥς ὅτε δῖον Ἑρυσθαλίωνα κατέκταν.
- 320 ἀλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνδρώποισιν.
εἰ τότε κούρος ἔα, νῦν αὐτὲ με γῆρας ἰκάνει.
ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέσσομαι, ἥδὲ κελεύσω
βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
αἰχμὰς δ' αἰχμῆσσουσι νεώτεροι, οὔπερ ἐμεῖο
- 325 ὀπλότεροι γεγᾶσι, πεποιθασὶν τε βίηφιν.
Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρώχετο γηθόσυνος κῆρ
εὖρ' υἱὸν Πετεῶο, Μενεσθῆα πλήξιππον,
ἑσταότ'· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μήστωρες αὐτῆς·
αὐτὰρ ὁ πλησίον ἐστήκει πολύμητις Ὀδυσσεύς·
- 330 πὰρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
ἔστασαν· οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φύλαγγες
Τρώων θ' ἱπποδύμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
ἔστασαν, ὅππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν
- 335 Τρώων ὀρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
τοὺς δὲ ἰδὼν νείκεσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
ὦ υἱὲ Πετεῶο, Διοτρεφῆος βασιλῆος,
καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι νεκασμένε, κερδαλέοφρον!

γίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους ; 340
 σφῶϊν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρῶτοισιν ἔοντας
 ἐστάμεν, ἥδ' ἐ μάχης καυστειρήσῃ ἀντιβολῆσαι.
 πρῶτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο,
 ὅπποτε δαῖτα γέρονσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.
 ἔνθα φίλ', ὅπταλέα κρέα ἔδμεναι, ἥδ' ἐ κύπελλα 345
 οἴνου πινέμεναι μελιηδέος, ὄφρ' ἐθέλητον.
 νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόφτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
 ὑμείων προπάρουδε μαχοίατο νηλεῖ χαλκῷ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων ! 350
 πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν ; — ὅπποτ' Ἀχαιοὶ
 Τρῶσιν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα,
 ὄψεαι, ἦν ἐθέλησθα, καὶ αἱ κέν τοι τὰ μεμῆλη,
 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέντα
 Τρώων ἵπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμῶλια βάζεις. 355

Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὥς γινῶ χωομένοιο· πάλιν δ' ὄγε λάξετο μῦθον·

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν Ὀδυσσεῦ,
 οὔτε σε νεικεῖω περιώσιον, οὔτε κελεύω. 360
 οἶδα γάρ, ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 ἥπια δῆνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονέεις ἄ, τ' ἐγὼ περ.
 ἀλλ' ἴδι, ταῦτα δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
 εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θεῖεν.

Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λῆπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους.
 εὔρε δὲ Τυδέος υἱόν, ὑπέρθυμον Διομήδεα, 365
 ἐσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 παρ δέ οἱ ἐστήκει Σθένελος, Καπανηῖος υἱός.
 καὶ τὸν μὲν νείκεσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ὡ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο, 370
 τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας ;
 οὐ μὲν Τυδεί γ' ὦδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
 ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτέρων δητοῖσι μάχεσθαι·
 ὥς φάσαν· οἳ μιν ἴδοντο πονεύμενον· οὐ γὰρ ἔγωγε

- 375 ἦντῃσ', οὐδὲ ἴδον· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι
 ἦτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκῆνας
 ξείνος ἅμ' ἀντιθέω Πολυνείκει, λαὸν ἀγείρων,
 οἳ ῥα τότε ἔστρατόωνδ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θήβης·
 καὶ ῥα μάλα λίσσοντο δόμεν κλειτοὺς ἐπικούρους.
- 380 οἳ δ' ἔδελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευον·
 ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων.
 οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ὥχοντ', ἡδὲ πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο,
 Ἄσσωπὸν δ' ἴκοντο βαδύσχοινον, λεχεποίην·
 ἔνδ' αὐτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί.
- 385 αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κιχήσατο Καδμείωνας
 δαινυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἑτεοκλεΐης.
 ἔνδ' οὐδέ, ξείνός περ ἐών, ἵππηλατα Τυδεὺς
 τάρβει, μῦνος ἐὼν πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
 ἀλλ' ὄγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα
- 390 ῥηϊδίως· τοίη οἳ ἐπὶ ῥόδῳ ἦεν Ἀθήνη.
 οἳ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
 ἅψ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες,
 κούρους πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
 Μαίων Αἰμονίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν,
- 395 υἱὸς τ' Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Πολυφόντης.
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφήκεν·
 πάντας ἔπεφν', ἓνα δ' οἷον ἔει οἰκόνδε νέεσθαι·
 Μαίον' ἄρα προέηκε, θεῶν τεράεσσι πιδήσας.
 τοῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτώλιος· ἀλλὰ τὸν υἱὸν
- 400 γείνατο εἰς χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κρατερὸς Διομηδης.
 αἰδесθεῖς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοῖοιο.
 τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·
 Ἀτρεΐδῃ, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν.
- 405 ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·
 ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἵλομεν ἐπταπύλοιο,
 παυρότερον λαὸν ἀγαγόνδ' ὑπὸ τείχος Ἀρείων,
 πειδόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ·

κεῖνοι δὲ σφετερησιν ἄτασθάλῃσιν ὄλοντο.

τῷ μὴ μοι πατέρας ποδ' ὁμοίῃ ἐνθεο τιμῇ.

410

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερός Διομήδης·
τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπειθεο μῦθον.

οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,

ὁτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἔψεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ

415

Τρῶας δηώσωσιν, ἔλωσί τε Ἴλιον ἱρήν·

τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωθέντων.

ἀλλ' ἄγε δῆ, καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν αἶλτο χαμᾶζε·

δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι νῆακος

420

ὀρνυμένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονά περ δέος εἶλεν.

Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεῖ κύμα θαλάσσης

ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσαντος·

πόντῳ μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας

425

κυρτὸν ἐὼν κορυφούται, ἀποπτύει δ' ἄλως ἄχνην·

ὥς τότε ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες

νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλευε δὲ οἷσιν ἕκαστος

ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἁκὴν ἴσαν—οὐδέ κε φαίης

τόσσον λαὸν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῇ—

430

σιγῇ δειδιότες σημάτωντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν

τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἵμενοι ἐστιχόωντο.

Τρῶες δ', ὥστ' ὄϊες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ

μυρίαί ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν·

ἄζηγες μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὅσα ἀρνῶν·

435

ὥς Τρῶων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὁρώρει.

οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,

ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμεκτο· πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.

ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμαυῖα,

440

Ἄρεος ἀνδροφόνουιο κασιγνήτη ἐτάρη τε·

ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

ἢ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω,
 145 ἐρχομένη κατ' ὅμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χώρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο,
 σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοῖς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
 ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 150 ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχολή πέλεν ἀνδρῶν,
 ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα
 ὥς δ' ὅτε χεῖμαρ' ῥοῖ ποταμοί, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
 ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
 κρουῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
 155 τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 ὥς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε.

Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυσστη,
 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον·
 τὸν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
 160 ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
 αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 ἤριπε δ', ὥς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ.
 τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφήνωρ
 Χαλκωδοντιῆδος, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων·
 165 ἔλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων, λεληθμένος, ὄφρα τάχιστα
 τεύχεα συλήσει· μίνυνθα δέ οἱ γένεθ' ὀρμή.
 νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάλθυμος Ἀγήνωρ,
 πλευρά, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη,
 οὔτῃσε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λύσε δὲ γυῖα.
 170 ὥς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δέ, λύκοι ὥς,
 ἀλλήλοις ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἀνδρ' ἐδνοπάλιζεν.

Ἐνθ' ἔβαλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 ἦλθεον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 475 Ἰδῆθεν κατιοῦσα, παρ' ὄχθησιν Σιμόεντος
 γείνατ', ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν ἄμ' ἔσπετο μῆλα ἰδέσθαι.
 τοῦνεκά μιν κάλεον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 θρέπτρα φίλοις ὑπέδωκε, μινυνθᾶδιος δέ οἱ αἰὼν

ἔπλεθ'· ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 πρῶτον γάρ μιν ἰόντα βάλε στῆθος, παρὰ μαζόν 486
 δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
 ἦλθεν. ὁ δ' ἐν κονίησι χαμαὶ πέσεν, αἰγείρος ὥς,
 ἦ ρά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μέγαλοιο πεφύκει,
 λείη, ἀτάρ τέ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
 τὴν μὲν θ' ἄρματοπηγὸς ἀνὴρ αἰῶνι σιδήρῳ 495
 ἐξέταμ', ὄφρα ἵτυν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
 ἦ μὲν τ' ἄζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας·
 τοῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξενάριξεν
 Αἴας Διογενής. τοῦ δ' Ἀντιφος αἰολοδώρηξ,
 Πριαμίδης, καθ' ὄμιλον ἀκόντισεν ὀξεῖ δουρί. 490
 τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δὲ Λεύκον, Ὀδυσσεὸς ἐσθλὸν ἐταῖρον,
 βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
 ἤριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώσῃ·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰῶσπι χαλκῷ, 495
 στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 ἀμφὶ ἐπαπτήνας. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
 ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν,
 ἀλλ' υἱὸν Πριάμοιο νόθον βάλε, Δημοκόωντα,
 ὃς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε, παρ' ἵππων ὠκειάων. 500
 τὸν ῥ' Ὀδυσσεὺς, ἐτάριοι χολωσάμενος, βάλε δουρὶ
 κόρσῃ· ἦ δ' ἐτέριοι διὰ κροτάφοιο πέρησεν
 αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κύλυψεν.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ· 505
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἱαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·
 ἔδυσαν δὲ πολὺν προτέρω.—Νεμέσθησε δ' Ἀπόλλων,
 Περγάμου ἐκ κατιδών, Τρῶεσσι δὲ κέκλετ' αὖσας·
 "Ορनुσθ', ἱππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης
 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὐ σφί λῖθος χρώς, οὐδὲ σίδηρος, 510
 χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν.
 οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠὲ κόμοιο,
 μάρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυμαλγέα πέσσει.

- Ὡς φάτ' ἀπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 515 ὥρσε Διὸς θυγάτηρ, κυδίστη Τριτογένεια,
 ἐρχομένη κατ' ὄμιλον, ὅθι μεθιέντας ἴδοιτο.
 Ἐνθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδραμεν.
 χερμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκρίοντι,
 κνήμην δεξιτερὴν· βάλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασίδης, ὃς ἄρ' Αἰνόμεν εἰληλουθεῖ.
 ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὅστέα λᾶας ἀναιδῆς
 ἄχρῖς ἀπηλοίησεν· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας,
 θυμὸν ἀποπνεύων. ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὃς ῥ' ἔβαλέν περ,
 525 Πείροος· οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πῦσαι
 χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενον βάλε δουρὶ
 στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
 530 ἐσπάσατο στέρνοιο· ἐρύσσατο δὲ ξίφος ὀξύ,
 τῷ ὄγε γαστέρα τύψε μέσσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν.
 τεύχεα δ' οὐκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἐταῖροι,
 Θρήϊκες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες,
 οἳ ἔ, μέγαν περ εἶντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγανόν,
 535 ὦσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσόμενος πελεμίσχθη.
 ὥς τώγ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθη,
 ἦτοι ὁ μὲν Θρηκῶν, ὁ δ' Ἑπειῶν χαλκοχιτώνων,
 ἡγεμόνες· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθῶν,
 540 ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὀξεί χαλκῷ
 δινεύοι κατὰ μέσσον, ἄγοι δέ εἰ Παλλὰς Ἀθήνη,
 χειρὸς ἐλοῦσ', αὐτὰρ βελέων ἀπερύκοι ἐρώην.
 πολλοὶ γὰρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἥματι κείνῳ
 πρηνέες ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

ΙΔΙΑΔΟΣ Β.

Διομήδους ἀριστεία.

Ἔνθ' αὖ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
 δῶκε μένος καὶ θάρσος, ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν
 Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο.
 δαΐέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
 ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅς τε μάλιστα 5
 λαμπρὸν παμφαίνησι, λελουμένος Ὀκεανοῖο·
 τοῖόν οἱ πῦρ δαΐεν ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων·
 ὥρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅδι πλείστοι κλονέοντο.
 Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης, ἀφνειός, ἀμύμων,
 ἱρεὺς Ἠφαίστοιο· δύω δέ οἱ νιῆες ἦστην, 10
 Φηγεὺς Ἰδαῖός τε, μάχης εὖ εἶδότε πάσης.
 τῷ οἱ, ἀποκρινθέντε, ἐναντίω ὀρμηθήτην·
 τῷ μὲν ἀφ' ἵπποιιν, ὁ δ' ἀπὸ χοονὸς ὤρνυτο πεζός.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Φηγεὺς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος· 15
 Τυδεΐδew δ' ὑπὲρ ὤμων ἀριστερὸν ἦλυσ' ἄκωκῇ
 ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
 Τυδεΐδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 ἀλλ' ἔβαλε στήθος μεταμάζιον, ὥς τε δ' ἀφ' ἵππων,
 Ἰδαῖός δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δῖφρον, 20
 οὐδ' ἔτλη περιβῆναι ἀδελφείου καταμένοιο·

οὐδὲ γὰρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 ἀλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σώωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 ὥς δὴ οἱ μὴ πύγχυ γέρων ἀκαχήμενος εἶη.

- 25 ἵππους δ' ἐξελάσας μεγάλυμου Τυδεὸς υἱός,
 δῶκεν ἑταίροισιν κατὰγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἷε Δάρητος,
 τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφιν,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 30 χειρὸς ἐλοῦσ', ἐπέεσσι προσηύδα θοῦρον Ἄρηα·
 Ἄρες, Ἄρες, βροτολοιγέ, μιαίφονε, τειχεσιπλῆτα!
 οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν εἴσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 μάρνασθ', ὅπποτέροισι πατήρ Ζεὺς κύδος ὀρέξῃ,
 νῶϊ δὲ χαζώμεσθαι, Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν;

- 35 Ὡς εἰπούσα, μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα·
 τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠϊόνετι Σκαμάνδρῳ.
 Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἕκαστος
 ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 ἀρχὸν Ἀλίζωνων, Ὀδίων μέγαν, ἔκβαλε δίφρου.
 40 πρῶτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν,
 ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

- Ἴδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο, Μήονος υἱόν,
 Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
 45 τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχρῃ μακρῷ
 νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον·
 ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 τὸν μὲν ἄρ' Ἴδομενῆος ἐσύλευον θεράποντες.

- Τῖον δὲ Στροφίῳ Σκαμάνδριον, αἴμονα Δήρης,
 50 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔλ' ἐγχρῇ ὀξυόοντι,
 ἐσθλὸν θηρητῆρα· δίδαξε γὰρ Ἀρτεμις αὐτῇ
 βύλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὖρεσιν ὕλη.
 ἀλλ' οὐ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 οὐδὲ ἐκηβολίαι, ᾗσιν τοπρίν γ' ἐκέκαστο·

- 55 ἀλλὰ μιν Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρί

ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.

ἤριπε δὲ πρηνής, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Μηριόνης δὲ Φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱόν,

'Αρμονιδεω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαιδαλα πάντα 80

τεύχειν· ἔσχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς 'Αθήνη.

ὃς καὶ 'Αλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας ἑτάσας

ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο,

οἳ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θέσφατα ἦδη.

τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διώκων, 65

βεβλήκει γλουτὸν κάτα δεξιόν· ἡ δὲ διαπρὸ

ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἄκωκή.

γυῖξ δ' ἔριπ' οἰμῳξας, θάνατος δὲ μιν ἀμφεκάλυψεν.

Πηδαῖον δ' ἄρ' ἔπεφνε Μέγης, 'Αντήνορος υἱόν,

ὃς ῥα νόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανώ, 70

Ἰσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσει φ.

τὸν μὲν Φυλείδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν,

βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξεί δουρί·

ἀντικρὺ δ' ἂν ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός.

ἤριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὀδοῦσιν. 75

Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμονιδης 'Τψήνορα διόν,

υἱὸν ὑπερθύμου Δολοπίονος, ὃς ῥα Σκαμάνδρου

ἀρητῆρ ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμψ·

τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,

πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὤμοι, 80

φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν.

αἱματόεσσα δὲ χεῖρ πεδίῳ πέσε· τὸν δὲ κατ' ὅσσε

ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοιῆς, ποτέροισι μετείη, 90

ἢ μετὰ Τρώεσσιν ὀμιλέοι, ἢ μετ' 'Αχαιοῖς.

θῦνε γὰρ ἅμ πεδίον, ποταμῷ πλήθοντι εὐκῶς

χευιάρρῳ, ὅστ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας·

τὸν δ' οὐτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανώσιν,

οὐτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθιλέων, 95

ἐλθόντ' ἐξαπλῆς, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·

πολλά δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε κῆλ' αἰζηῶν·
ὥς ὑπὸ Τυδεΐδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες
Τρώων, οὐδ' ἄρα μιν μίμνον, πολέες περ ἔοντες.

- 95 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
θύνοντ' ἄμ πεδίον, πρὸ ἔδεν κλονέοντα φάλαγγας,
αἰψ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἐτιταίνετο καμπύλα τόξα,
καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
θώρηκος γύαλον· διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς οἰστός,
100 ἀντικρὺ δὲ διέσχε, παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.
τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·

*Ορυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέντορες ἵππων!
βέβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδέ ἔφημι
δήδ' ἀνσχίσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτεόν με
5 ὠρσεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνύμενον Λυκίῃδεν.

ᾧς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσεν,
ἀλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποιν καὶ ὄχεσφιν
ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανῆιον υἱόν·

- *Ορσο, πέπον Καπανηϊάδῃ! καταβήσεο δίφρου,
10 ὄφρα μοι ἐξ ὤμοιο ἐρύσσης πικρὸν οἰστόν.

ᾧς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
πὰρ δὲ στὰς βέλος ὠκὺ διαμπερές ἐξέρυσ' ὤμου·
αἷμα δ' ἀνηκόντιζε διὰ στρεπτοῖο χιτῶνος.
δὴ τότε ἔπειτ' ἡρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

- 15 Κλυδί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
εἵποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης
δητάρ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμέ φίλαι, Ἀθήνη·
δὸς δέ τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρμην ἔγχεος ἐλθεῖν,
ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος, καὶ ἐπεύχεται, οὐδέ με φησι·
120 δηρὸν ἔτ' ὄψεσθαι λαμπρὸν φάος ἡελίοιο.

ᾧς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
γυῖα δ' ἔδηκεν ἐλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερδεν·
ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- Θαρσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
125 ἐν γάρ τοι στήθεσσι μένος πατρώϊον ἦκα
ἄτρομον, οἷον ἔχεσκε σακέσπαλος ἱππότης Τυδεύς·

ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ πρὶν ἐπήεν,
 ὄφρ' εὖ γυγνώσκῃς ἡμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.
 τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνδᾶδ' ἵκηται,
 μήτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι 130
 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῷ.

Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδεΐδης δ' ἐξαυτὶς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη·
 καί, πρὶν περ θυμῷ μεμαῶς Τρώεσσι μάχεσθαι, 135
 δὴ τότε μιν τρὶς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λείοντα,
 ὃν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀτρεσσιν
 χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσῃ·
 τοῦ μὲν τε σθένος ὤρσεν· ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει,
 ἀλλὰ κατὰ σταδμούς δύεται, τὰ δ' ἐρήμα φοβεῖται· 140
 αἱ μὲν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται,
 αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθέης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·
 ὥς μεμαῶς Τρώεσσι μίλῃ κρατερὸς Διομήδης.

Ἔνθ' ἔλεν Ἀστυνοὸν καὶ Ὑπείρωνα, ποιμένα λαῶν·
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βαλὼν χαλκήρεϊ δουρί. 145
 τὸν δ' ἕτερον ξίφει μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμων
 πληῆξ'· ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμων ἑέργαθεν ἠδ' ἀπὸ νώτου.
 τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἀβαντα μετῴχετο καὶ Πολυΐδου
 υἱέας Εὐρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος·
 τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνείρους, 150
 ἀλλὰ σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξεν.
 βῆ δὲ μετὰ Ξάνδον τε Θόωνά τε, Φαίνοπος υἱε,
 ἄμφω τηλυγέτω· ὁ δὲ τείρετο γῆραϊ λυγρῷ,
 υἷον δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
 ἔνθ' ὄγε τοὺς ἐνάριξε, φίλον, δ' ἐξαίνυντο θυμὸν 155
 ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
 λείπ', ἐπεὶ οὐ ζῶντε μάχης ἐκ νοστήσαντε
 δέξατο· χηρωσται δὲ διὰ κτήσιν दाτέοντο.

Ἔνθ' υἱας Πριάμοιο δὺν λάβε Λαρδανίδαο,
 εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας, Ἐχέμμουά τε Χρομίον τε. 160
 ὥς δὲ λέων ἐν βουσι θορῶν ἐξ αὐχένα ἄξῃ

- πόρτιος ἢ ἐ βοός, ξύλοχον κάτα βοσκομενάων·
 ὥς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς
 βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεύχε' ἐσύλα·
 165 ἵππους δ' οἷς ἐτάροισι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
 Τὸν δ' ἶδεν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν·
 βῆ δ' ἵμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχεισων,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.
 εὔρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε·
 170 στή δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀντίον ἦῤα·
 Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες οἴσθῃ,
 καὶ κλέος; ᾧ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
 οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σέογ' εὔχεται εἶναι ἀμείνων.
 ἀλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Διὶ χεῖρας ἀνασχωῶν,
 175 ὅστις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρώας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
 εἰ μὴ τις θεὸς ἐστί, κοτεσσάμενος Τρώεσσι,
 ἱρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπι μῆνις.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 180 Αἰνεῖα, Τρώων βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,
 Τυδεΐδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα ἔϊσχω,
 ἀσπίδι γιγνώσκων, αὐλώπιδί τε τρυφαλείῃ,
 ἵππους τ' εἰσορόων· σάφα δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεὸς ἐστίν.
 εἰ δ' ὄγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδέος υἱός,
 185 οὐχ ὄγ' ἀνευθε θεοῦ τάδε μαίνεται, ἀλλὰ τις ἄγχι
 ἔστηκε· ἀθανάτων, νεφέλῃ εἰλυμένος ὦμος,
 ὃς τούτου βέλος ὠκὺ κιχήμενον ἔτραπεν ἄλλῃ.
 ἦδη γάρ οἱ ἐφῆκα βέλος, καὶ μιν βύλον ὦμον
 δεξιόν, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυῖοιο·
 190 καὶ μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀἰδωνῇ προῖάψειν,
 ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα· θεὸς νύ τίς ἐστί κοθήεις.
 ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην·
 ἀλλὰ που ἐν μεγάροισι Λυκάονος ἔνδεκα δίφροι
 καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 195 πέπτανται· παρὰ δέ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι
 ἐστᾶσι, κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.

ἦ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκαῶν
 ἐρχομένῳ ἐπέτελλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν ·
 ἵπποισιν μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
 ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας · 210
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 ἵππων φειδόμενος, μή μοι δευοίατο φορβῆς,
 ἀνδρῶν εἰλομένων, εἰωδότες ἔδμεναι ἄδδην.
 ὥς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 τόξοισιν πίσυνος · τὰ δέ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν. 205
 ἦδη γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
 Τυδεΐδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ · ἐκ δ' ἀμφοτέροισιν
 ἀτρεκές αἶμ' ἔσσευα βαλὼν · ἥγειρα δὲ μᾶλλον.
 τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 ἤματι τῷ ἐλόμην, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν 210
 ἡγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἑκτορι δίφ.
 εἰ δέ κε νοστήσω, καὶ ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
 πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑφηρεφέες μέγα δῶμα,
 αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριοις φῶς,
 εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην, 215
 χερσὶ διακλάσας · ἀνεμῶλια γάρ μοι ὀπηδεῖ.
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνεΐας, Τρώων ἀγός, ἀντίον ἦῤα ·
 μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε · πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν,
 ἀντιβίην ἐλθόντε, σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι. 220
 ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσοο, ὄφρα ἴδῃαι,
 οἷοι Τρώιοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο
 κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι ·
 τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσεται, εἴπερ ἂν αὐτε
 Ζεὺς ἐπὶ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ. 225
 ἀλλ' ἄγε νῦν μᾶστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
 δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι ·
 ἦε σὺ τόνδε δέδεξο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός ·
 Αἰνεΐα, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεῶ ἵππῳ · 230
 μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα

- οἴσεται, εἴπερ ἂν αὐτε φεβώμεθα Τυδέος υἱόν.
 μὴ τῷ μὲν δείσαντε ματήσεται, οὐδ' ἔθελητον
 ἐκφερέμεν πολέμοιο. τεὸν φθόγγον ποθέοντε·
- 235 νῶϊ δ' ἐπαῖξας μεγαδύμου Τυδέος υἱός,
 αὐτῷ τε κτεῖνη, καὶ ἐλάσση μώνυχας ἵππους.
 ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἄρματα καὶ τεῶ ἵππῳ,
 τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξείῃ δουρί.
- Ἦς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
- 240 ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους.
 τοὺς δὲ ἶδε Σθένελος, Καπανηῖος ἀγλαὸς υἱός,
 αἶψα δὲ Τυδεΐδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 ἄνδρ' ὁρώ κρατερῶ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
- 245 ἢν' ἀπέλεδρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὐτε Δυκάωνος εὐχεται εἶναι·
 Αἰνείας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαιος
 εὐχεται ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ οἱ ἔστ' Ἀφροδίτη.
 ἀλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδὲ μοι οὕτω
- 250 θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης.
- Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 μήτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἶω.
 οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι,
 οὐδὲ καταπτώσσειν· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
- 255 ὀκνεῖω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὼς
 ἀντίον εἴμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἔῃ Παλλὰς Ἀθήνη.
 τοῦτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτὶς ἀποίσειτον ὠκέες ἵπποι
 ἄμφω ἀφ' ἡμείων, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 260 αἶ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
 ἀμφοτέρῳ κτεῖναι, σὺ δὲ τοὺςδε μὲν ὠκέας ἵππους
 αὐτοῦ ἐρυκακέειν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας·
 Αἰνείας δ' ἐπαῖξαι μεμνημένος ἵππων,
 ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
- 265 τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωῖ περ εὐρύσπα Ζεὺς
 δῶχ', υἱὸς ποιωνὴν Γανυμήδεος· οὐνεκ' ἄριστοι

ἵππων, ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἥῳ τ' ἡέλιόν τε.
 τῆς γενεῆς ἔκλεψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
 λάῳρη Λαομέδοντος ὑποσχὼν Διήλεας ἵππους ·
 τῶν οἱ ἔξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη ·
 τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτῃ,
 τῷ δὲ δὺ' Αἰνεία δῶκεν, μῆστωρε φόβοιο ·
 εἰ τούτω κε λάβοιμεν, ἀροίμεθά κε κλέος ἐσθλόν.

270

ᾧ οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον ·
 τῷ δὲ τάχ' ἐγγύθει ἡλδον, ἐλαύνοντ' ὠκέας ἵππους.
 τὸν πρότερος προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός ·

275

Καρτερόδυμε, δαίφρον, ἀγαυοῦ Τυδέος υἱέ,
 ἥ μάλα σ' οὐ βέλος ὠκὺ δαμάσσατο, πικρὸς οἷστός ·
 νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, αἶ κε τύχωμι.

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλε Τυδείδαο κατ' ἀσπίδα · τῆς δὲ διαπρὸ
 αἰχμῇ χαλκεῖη πταμένη θώρηκι πελάσθη.
 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός ·

280

Βέβληται κενεῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' οἶω
 δηρὸν ἔτ' ἀνσχήσεσθαι · ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας.

285

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης ·
 ἥμβροτες, οὐδ' ἔτυχες · ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' οἶω
 πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
 αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.

ᾧ φάμενος προέηκε · βέλος δ' ἔθυνεν Ἀθήνη
 ῥίνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοὺς δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.

290

τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσαν πρυμνὴν τάμε χαλκὸς ἀτειρής,
 αἰχμῇ δ' ἐξεσύθη παρὰ νείατον ἀνδρεῶνα.
 ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
 αἰόλα, παμφανόωντα · παρέτρεσαν δὲ οἱ ἵπποι
 ὠκύποδες · τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.

295

Αἰνείας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρί τε μακρῷ,
 δείσας μήπως οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λέων ὥς ἀλκὴ πεποιθώς ·
 πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη,
 τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι,

300

- σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
 Τυδεΐδης, μέγα ἔρν , ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
 οἶοι νῦν βροτοί . σ . ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
- 305 τῷ βάλεν Αἰνεῖο κατ' ἰσχύιον, ἔνθα τε μηρὸς
 ἰσχύῳ ἐνστρέφεται· κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσιν·
 θλάσσε δέ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε
 ὥσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὃγ' ἦρωσ
 ἔστη γυνὴ ἐριπών, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
- 310 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἀναξ ἀνδρῶν Αἰνεΐας,
 εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀγχίση τέκε βουκολέοντι·
 ἀμφὶ δὲ ὃν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πῆγχε λευκῷ·
- 315 πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,
 ἔρκος ἔμεν βελέων, μήτις Δαναῶν ταχυπώλων
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο·
 Ἥ μὲν ἐὼν φίλον υἱὸν ὑπεξέφερεν πολέμοιο·
 οὐδ' υἱὸς Καπανῆος ἐλήθετο συνθεσιάνων
- 320 τάων, ἃς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ἀλλ' ὄγε τοὺς μὲν εἰὸς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους
 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἄντυγος ἠνία τείνας·
 Αἰνεΐο δ' ἐπαΐξας καλλίτριχας ἵππους
 ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
- 325 δῶκε δὲ Διήϊπύλῳ, ἐτάρῳ φίλῳ, ὃν περὶ πάσης
 τίεν ὀμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ᾔδη,
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· αὐτὰρ ὃγ' ἦρωσ
 ὧν ἵππων ἐπιβάς, ἔλαβ' ἠνία σιγαλόοντα,
 αἶψα δὲ Τυδεΐδην μέθεπε κρατερώνυχας ἵππους,
- 330 ἐμμεμαῶς· ὁ δὲ Κύπριν ἐπ' ὄχετο νηλεὲ χαλκῷ,
 γινώσκων ὅτ' ἀναλκις ἔην θεός, οὐδὲ θεάων
 τάων, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κάτα κοιρανέουσιν,
 οὔτ' ἄρ' Ἀθηναίῃ, οὔτε πτολίπορθος Ἑνυκῷ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχανε πολὺν κατ' ὁμίλον ὁπάζων,
- 335 ἔνθ' ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδεὸς υἱός,
 ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξείῃ δουρὶ

ἀβληχρην · εἶδαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,
 ἀμβροσίου διὰ πέπλου, ὃν οἱ Χάριτες κάμον αὐταί,
 πρυμνὸν ὑπερ θέναντος. ῥέει δ' ἄμβροτον αἷμα θεοῖο,
 ἰχώρ, οἷός περ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν · 340
 οὐ γὰρ σίτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἷσσοπα οἶνον.

[τοῦνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
 ἡ δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ ἔο κάββαλεν υἱόν ·
 καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 κυανέῃ νεφέλῃ, μήτις Δαναῶν ταχυπώλων 345
 χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
 τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης ·

Εἵκε, Διὸς θυγάτερ, πολέμου καὶ δηϊότητος ·
 ἡ οὐχ ἄλκις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἡπεροπεύεις ·
 εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσῃαι, ἡ τέ σ' οἴω 350
 ῥιγῇσιν πόλεμόν γε, καὶ εἴ χ' ἐτέρωδι πύθῃαι.

ὦς ἔφαθ' · ἡ δ' ἀλύνουσ' ἀπεβήσατο, τείρετο δ' αἰνῶς.
 τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἐλούσα ποδὴνεμος ἔξαγ' ὀμίλου,
 ἀχθομένην ὀδύνῃσι · μελαίνετο δὲ χρόα καλόν.
 εὗρεν ἔπειτα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ θούρον Ἄρηα 355
 ἥμενον · ἡέρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππω.
 ἡ δὲ γυνὴ ἐριποῦσα, κασιγνήτοιο φίλοιο,
 πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεεν ἵππους ·

Φῖλε κασίγνητε, κόμισαί τέ με, δὸς τέ μοι ἵππους,
 ὄφρ' ἐς Ὀλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν. 360
 λίην ἀχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὐτάσεν ἀνὴρ,
 Τυδείδης, δς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.

ὦς φάτο · τῇ δ' ἄρ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους
 ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε, ἀκηχεμένη φίλον ἥτορ. ·
 παρ δέ οἱ Ἴρις ἔβαινε, καὶ ἡνία λάζετο χερσίν · 365
 μάστιξεν δ' ἐλάαν, τῶ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην.
 αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον,
 ἐνθ' ἵππους ἔστησε ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις,
 λύσας ἐξ ὀχέων · παρὰ δ' ἀμβρόσιον βύλεν εἶδαρ,
 ἡ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτῃ, 370

μητρὸς ἐῆς· ἡ δ' ἀγκὰς ἐλάζετο θυγατέρα ἦν,
χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανίωνων
μαψιδίως, ὥσεί τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;

375 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ·
οὐτά με Τυδέος υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
οὔνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
Αἰνείαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.

οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,
380 ἀλλ' ἤδη Δαναοὶ γε καὶ Ἀθανάτοισι μάχονται.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διώνῃ, διὰ θεάων·
τέτλαδι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
πολλοὶ γὰρ δὴ τλῆμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
ἐξ ἀνδρῶν, χαλέπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.

385 τλῆ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης
παῖδες Ἀλωῆος, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ·
χαλκῶ δ' ἐν κεράμφῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.
καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄτος πολέμοιο,
εἰ μὴ μητρυιή, περικαλλῆς Ἡερίβοια,

390 Ἑρμῆα ἐξήγγειλεν· ὁ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρῃα,
ἤδη τειρόμενον· χαλεπὸς δέ ἐ δεσμὸς ἐδάμνα.
τλῆ δ' Ἥρῃ, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς Ἀμφιτρύωνος
δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν οἷστῶ τριγλώχινι
βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνήκεστον λάβεν ἄλγος.

395 τλῆ δ' Αἰδῆς ἐν τοῖσι πελώριος ὠκὺν οἷστόν,
εὐτέ μιν ὠντὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
ἐν πύλῃ ἐν νεκύεσσι βαλὼν, ὀδύνησιν ἔδωκεν.

αὐτὰρ ὁ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
κῆρ ἀχέων, ὀδύνησι πεπαρμένος· αὐτὰρ οἷστός
400 ὦμφ' ἐνι στιβαρῶ ἠλήλατο, κῆδε δὲ θυμόν·

τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων,
ἠκέσας· οὐ μὲν γάρ τι καταθνητός γ' ἐτέτυκτο.
σχέτλιος, ὀβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄδρε' αἰσυλα ῥέζων,
ὃς τόξοισιν ἔκηδε θεούς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνήκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 405
νῆπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος νῖος,

ὅττι μάλ' οὐ δηναῖός, δὲ ἀθανάτοισι μάχεται,
οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν,
ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος. 410

τῷ νῦν Τυδεΐδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σείω μάχεται·
μὴ δὴν Αἰγιάλεια, περίφρων Ἀδρηστήνη,
ἐξ ὕπνου γούωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρη,
κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
ἰφθίμη ἄλοχος Διομήδεος ἵπποδάμοιο. 415

Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρησιν ἀπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργνυ·
ἄλθετο χεῖρ, ὀδύναί δὲ κατηπιόωντο βαρεῖαι.
αἱ δ' αὐτ' εἰσορώσασαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέδιζον.
τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 420

Ζεῦ πάτερ, ἧ ῥά τί μοι κεχολιώσεται, ὅττι κεν εἴπω ;
ἧ μάλα δὴ τινα Κύπρις Ἀχαιιάδων ἀνείισα
Τρῶσιν ἅμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησεν,
τῶν τινα καρρέζουσα Ἀχαιιάδων εὐπέπλων,
πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἁραιήν. 425

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῇν Ἀφροδίτην·

Οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμήϊα ἔργα·
ἀλλὰ σὺγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
ταῦτα δ' Ἀρηϊδοῶ καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει. 430

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αἰνεΐα δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
γινώσκων ὃ οἱ αὐτὸς ὑπείρεχε χεῖρας Ἀπόλλων·
ἀλλ' ὄγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἴετο δ' αἰεὶ
Αἰνεΐαν κτείνειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι. 435

τρεῖς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
τρεῖς δέ οἱ ἐστυφέλιξε φαιωὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
δεινὰ δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·

- 140 Φράζεο, Τυδεΐδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
 ἴσ' ἔδελε φρονέειν· ἐπεὶ οὐποτε φύλον ὁμοῖον
 ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνδρώπων.
 Ὡς φάτο· Τυδεΐδης δ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,
 μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
- 445 Αἰνείαν δ' ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγάμφῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ νηὸς γ' ἐτέτυκτο·
 ἦτοι τὴν Διτῶ τε καὶ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα
 ἐν μεγάλῳ ἀδύτῳ ἀκέοντό τε κύδαινόν τε.
 αὐτὰρ ὁ εἰδῶλον τεύξ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 450 αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἵκελον καὶ τεύχεσι τοῖον·
 ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδῶλῳ Τρῶες καὶ δῖοι Ἀχαιοὶ
 δῆλουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 ἀσπίδας εὐκύκλους λαισήϊά τε πτερόεντα.
 δὴ τότε θοῦρον Ἄρηα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 455 Ἄρες, Ἄρες, βροτολογέ, μαιφόνε, τειχεσιπλῆγ·
 οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών,
 Τυδεΐδην, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο·
 Κύπριδα μὲν πρῶτα σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπεῖ,
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
- 460 Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμφῳ ἄκρῃ.
 Τρῶας δὲ στέχας οὖλος Ἄρης ὥτρυνε μετελθών,
 εἰδόμενος Ἀκάμαντι θοῷ ἡγήτορι Θρηκῶν·
 υἷάσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κέλευεν·
 Ὡς υἱεῖς Πριάμοιο, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 465 ἐς τί ἔτι κτείνεσθαι ἐάσετε λαὸν Ἀχαιοῖς·
 ἢ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλης εὐποιοιτῆσι μάχωνται·
 κεῖται ἀνὴρ, ὅντ' ἴσον ἐτίομεν Ἑκτορι δίῳ,
 Αἰνείας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο.
 ἀλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σαώσομεν ἐσθλὸν ἑταῖρον.
- 470 Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μάλα νείκεσεν Ἑκτορα δῖον·
 Ἑκτορ, πῇ δὴ τοι μένος οἷχεται, ὃ πρὶν ἔχεσκες.
 φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἡδ' ἐπικούρων
 οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασυγνήτοισί τε σοῖσιν.

τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι, 475
 ἀλλὰ καταπτώσσουσι, κύνες ὡς ἀμφὶ λέοντα·
 ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οὔπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν.
 καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπίκουρος ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἤκω·
 τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Ξάνδῳ ἐπὶ δινήεντι·
 ἔνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν, 481
 καδὲ κτήματα πολλά, τάτ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδενής.
 ἀλλὰ καὶ ὡς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
 ἀνδρὶ μαχέσασθαι· ἀτὰρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
 οἷον κ' ἤε φέροιεν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοιεν·
 τύνη δ' ἔστηκας, ἀτὰρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις 485
 λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὄρεσσιν.
 μήπως, ὡς ἀψῖσι λίνου ἀλόντε πανάγρου,
 ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
 οἱ δὲ τάχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμήν.
 σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμαρ, 490
 ἀρχοὺς λισσομένῳ τηλεκλητῶν ἐπικούρων,
 νωλεμέως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποδέσσαι ἐνιπήν.
 Ὡς φάτο Σαρπηδών· δάκε δὲ φρένας Ἑκτορι μῦθος.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὄχρετο πάντη, 495
 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
 ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱεράς κατ' ἁλῶας,
 ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ 500
 κρίνη, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί· ὡς τότε Ἀχαιοὶ
 λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο κονισάλῳ, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
 οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
 ἄψ' ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἡμιοχῆες· 505
 οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰδυὺς φέρον. ἀμφὶ δὲ νύκτα
 θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε μάχῃ, Τρώεσσιν ἀρήγων,
 πάντοσ' ἐποιχόμενος· τοῦ δ' ἐκράβαινεν ἐφετμὰς
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρυσαόρου, ὅς μιν ἀνώγε·

510 Τρωσὶν θυμὸν ἐγείρει, ἐπεὶ ἶδε Παλλὰδ' Ἀθήνην
οἰχομένην· ἥ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγών.

Αὐτὸς δ' Αἰνεΐαν μάλα πίνονος ἐξ ἀδύτοιο
ἤκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
Αἰνεΐας δ' ἐτάροισι μεδίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
515 ὥς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετᾴλησάν γε μὲν οὔτι,
οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
Ἄρης τε βροτολοιγὸς Ἔρις τ' ἄμστον μεμανυῖα.

Τοὺς δ' Αἶαντε δύω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομῆδης
520 ὥτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκάς·
ἀλλ' ἔμενον, νεφέλῃσιν ἐοικότες, ἅστε Κρονίων
νηνεμῆς ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσι
ἀτρέμας, ὃφρ' εὖδῃσι μένος Βορέας καὶ ἄλλων
525 ζαχρηῶν ἀνέμων, οἵτε νέφεα σκυῖοντα
πνοιῇσιν λυγυρήσι διασκιδνᾷσιν ἀέντες·
ὥς Δάναοι Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
Ἀτρεΐδης δ' ἀν' ὄμιλον ἐφοίτα, πολλὰ κελεύων·

ᾧ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλεσθε,
530 ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἢ ἐπέφανται·
φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.

Ἦ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
Αἰνεΐω ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα

535 Περγασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσσι
τίον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
τόν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγχιμέμων·
ἥ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο χαλκός·
νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.

540 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ἐνθ' αὖτ' Αἰνεΐας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους,
νῆε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
τῶν ῥα πατὴρ μὲν ἔναιεν εὐκτιμένη ἐνὶ Φηρῇ,
ἀφνειὸς βιότοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο

Αλφειοῦ, ὅστ' εὐρύ ρέει Πυλίων διὰ γαίης. 545
 ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἀνδρεσσιν ἄνακτα ·
 Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγάθυμον ·
 ἐκ δὲ Διοκλῆος διδυμάουε παῖδε γενέσθην,
 Κρήθων Ὀρσίλοχός τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης. 550
 τῷ μὲν ἄρ' ἠβήσαντε μελαινάων ἐπὶ νηῶν
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον ἄμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,
 τιμὴν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 ἀρνυμένω · τὸ δ' αὖθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
 οἷω τώγε λέοντε δύο ὄρεος κορυφῇσιν
 ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης · 555
 τῷ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα,
 σταδμοὺς ἀνδρώπων κεραΐζετον, ὄφρα καὶ αὐτῶ
 ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ ·
 τοίῳ τὼ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείαο δαμέντε
 καππεσέτην, ἐλάττησιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν. 560

Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρητίφιλος Μενέλαος ·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰῶσπι χαλκῷ,
 σείων ἐγχείην · τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος Ἄρης,
 τὰ φρονέων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείαο δαμείη.
 τὸν δ' ἶδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός · 565
 βῆ δὲ διὰ προμάχων · περὶ γὰρ δῖε ποιμένι λαῶν,
 μήτι πᾶθῃ, μέγα δὲ σφας ἀποσφήλειε πόνοιο.
 τῷ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
 ἀντίον ἀλλήλων ἐχέτην, μεμαῶτε μάχεσθαι ·
 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν. 570
 Αἰνείας δ' οὐ μέινε, θοός περ ἔων πολεμιστής,
 ὥς εἶδεν δύο φῶτε παρ' ἀλλήλοισι μένοντε.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 τῷ μὲν ἄρα δειλῶ βαλέτην ἐν χερσὶν ἐταίρων ·
 αὐτῷ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρώτοισι μαχέσθην. 575

Ἐνθα Πυλαιμένεα ἐλέτην ἀτάλαντον Ἄρηι,
 ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων.
 τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
 ἑσταότ' ἐγχεῖ νύξε, κατὰ κληῖδα τυχήσας.

- 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλλ', ἥνιοχον θεράποντα,
 ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην—ὁ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους—
 χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχὼν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἥνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐκ κονίησιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαίξας ξίφει ἤλασε κόρσην·
- 595 αὐτὰρ ὃγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου
 κύμβαχος ἐν κονίησιν, ἐπὶ βρεχμὸν τε καὶ ὤμους·
 δηδὰ μάλ' ἐστήκει—τύχε γάρ ῥ' ἀμάδοιο βαδείης—
 ὄφρ' ἵππω πλήξαντε χαμαὶ βάλον ἐν κονίησιν.
 τοὺς δ' ἵμας Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλας Ἀχαιῶι
- 590 Τοὺς δ' Ἐκτωρ ἐνόησε κατὰ στίχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 κεκληγῶς· ἅμα δὲ Τρώων εἵποντο φάλαγγες
 καρτεραὶ· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἀρης καὶ πότνι' Ἐννώ·
 ἡ μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτήτος·
 Ἀρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
- 595 φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' Ἐκτορος, ἄλλοτ' ὀπίσθῃ
 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ ἄλαδε προρέοντι,
 ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνά τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
- 600 ὥς τότε Τυδεΐδης ἀνεχάζετο, εἰπέ τε λαῷ·
 ὦ φίλοι, οἷον δὴ θανμάζομεν Ἐκτορα δῖον
 αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν!
 τῷ δ' αἰεὶ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει·
 καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἀρης, βροτῷ ἀνδρὶ ἐοικώς.
- 605 ἀλλὰ πρὸς Τρώας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
 εἴκετε, μῆδὲ θεοῖς μενεαινέμεν ἱφί μάχεσθαι.
 ὦς ἄρ' ἔφη· Τρῶες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
 εὖθ' Ἐκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἶδότε χάρμης,
 εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντε, Μενέσθην Ἀγχιάλον τε.
- 610 Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 στή δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου νιόν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
 ναῖε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλά ἑ Μοῖρα
 ἦγ' ἐπικουρήσονται μετὰ Πριάμῳν τε καὶ Ἰλῆϊ.

τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,
 νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος ·
 δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπέδραμε φαίδιμος Αἴας,
 τεύχεα συλήσων · Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν
 ὀξέα, παμφανόωντα · σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
 αὐτὰρ ὁ λάξ προσβάς, ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
 ἐσπάσας · οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά
 ὥμοιιν ἀφελέσθαι · ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 δεῖσε δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγερῶχων,
 οἳ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 οἳ ἔ, μέγαν περ ἑόντα καὶ ἰφθιμον καὶ ἀγαυόν,
 ὥσαν ἀπὸ σφείων · ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσχθη.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἧν τε μέγαν τε,
 ὥρσεν ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι Μοῖρα κραταιή.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 υἱὸς ὕ' υἱωνός τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν ·

Σαρπηῆδον, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 πτώσσειν ἐνθάδ' ἑόντι, μάχης ἀδαήμονι φωτί ;
 ψευδόμενοι δέ σέ φασι Διὸς γόνον αἰγιόχοιο
 εἶναι · ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν,
 οἳ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνδράπων.
 ἀλλ' οἷόν τινα φασι βίην Ἡρακληεῖν
 εἶναι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμνονα θυμολέοντα !
 ὅς ποτε δεῦρ' ἑλθὼν ἔνεχ' ἵππων Λαομέδοντος,
 ἐξ οἷης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
 Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς.
 σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 οὐδέ τί σε Τρώεσσιν ὀτομαι ἄλκαρ ἔσεσθαι,
 ἐλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός εσσι,
 ἀλλ' ὑπ' ἐμοὶ δημηθέντα πύλας Ἀἶδαο περήσειν.

Τὸν δ' αὖ Σαρπηδών, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ηὔδα ·
 Τληπόλεμ', ἥτοι κείνος ἀπώλεσεν Ἴλιον ἱρήν,
 ἀνέρος ἀφραδίῃσιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,

- 650 ὃς ῥά μιν εὖ ἔρξαντα κακῶ ἠνίπαπε μύθῳ,
οὐδ' ἀπέδωχ' ἵππους, ὧν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
ἐξ ἐμέθεν τεύξεσθαι, ἐμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀίδι κλυτοπόλῳ.
- 155 Ὡς φάτο Σαρπηδὼν· ὁ δ' ἀνέσχετο μεῖλινον ἔγχος
Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἀμαρτῇ δούρατα μακρὰ
ἐκ χειρῶν ἦϊξαν· ὁ μὲν βάλεν αὐχένα μέσσον
Σαρπηδὼν, αἰχμὴ δὲ διαμπερὲς ἦλθ' ἀλεγεινὴ·
τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκύλυψεν.
- 660 Τληπόλεμος δ' ἄρα μηρὸν ἀριστερὸν ἐγγχεῖ μακρῶ
βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέσσυτο ματωῶσα,
ὁστέφ' ἐγχιρμύθεισα, πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνεν.
- Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα διὸι ἑταῖροι
ἐξέφερον πολέμοιο· βάρυνε δὲ μιν δόρυ μακρὸν
- 665 ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ', οὐδ' ἐνόησεν,
μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μεῖλινον, ὄφρ' ἐπιβαίῃ,
σπενδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
- Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
- 670 τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
ἣ προτέρω Διὸς υἱὸν ἐριγδούποιο διώκοι,
ἣ ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μεγάλῃτορι μόρσιμον ἦεν,
- 675 ὤφθιμον Διὸς υἱὸν ἀποκτάμεν ὀξείῃ χαλκῶ·
τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
ἔνθ' ὅγε Κοίρανον εἶλεν, Ἀλάστορά τε Χρομίον τε,
Ἀλκανδρόν θ' Ἀλιόν τε, Νοῖμονά τε Πρύτανιν τε·
καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας Λυκίων κτάμε διὸς Ὀδυσσεύς,
- 680 εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ.
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰῶσπι χαλκῶ,
δεῖμα φέρων Δαναοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
Σαρπηδὼν, Διὸς υἱός, ἔπος δ' ὀλοφυδιὸν ἔειπαι·

Πριαμίδη, μὴ δὲ με ἔλωρ Δαναοῖσιν ἐάσης
 κείσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν 685
 ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
 νοστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.

ὣς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 ἰλλὰ παρήϊξεν, λελημένος, ὄφρα τάχιστα 690
 ὤσασαί· Ἀργεῖους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι
 εἶσαν ὑπ' αἰγυόχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῶ·
 ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλιον ὥσε δούραζε
 ἰφθίμος Πελάγων, ὃς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος· 695
 τὸν δ' ἔλιπε ψυχή, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
 αὐτὶς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοιῇ Βορέας
 ζῶγρει ἐπιπνεύουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν.

Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀρηϊ καὶ Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
 οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν, 700
 οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μάχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω
 χάζονθ', ὡς ἐπύθοντο μετὰ Τρώεσσιν Ἀρηα.

Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
 Ἑκτωρ τε, Πριάμοιο παῖς, καὶ χάλκεος Ἀρης;
 Ἀντίθεον Τεύδραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην, 705
 Τρῆχόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνόμαόν τε,
 Οἰνοπίδην δ' Ἑλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομίτρην,
 ὃς ῥ' ἐν Ἰλῇ ναίεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς,
 λίμνη κεκλιμένος Κηφισίδι· παρ δὲ οἱ ἄλλοι
 ναῖον βοιωτοί, μάλα πίονα δήμον ἔχοντες. 710

Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀργεῖους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ὦ πόποι! αἰγυόχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 ἦ ῥ' ἄλιον τὸν μῦθον ὑπέστημεν Μενελάω, 715
 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
 εἰ οὕτω μαίνεσθαι ἐάσομεν οὐλον Ἀρηα.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.

- ὦς ἔφατ' · οὐδ' ἀπιῆθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 720 ἥ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντευεν ἵππους
 Ἥρῃ, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιοιο ·
 Ἥβῃ δ' ἀμφ' ὀχέεσσι δοῶς βάλε καμπύλα κύκλα,
 χάλκεα, ὀκτάκνημα, σιδηρέφ' ἄξονι ἀμφίς.
 τῶν ἦτοι χρυσέῃ ἵτις ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 725 χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι ·
 πλήμναι δ' ἀργύρου εἰσὶ περιδρομοὶ ἀμφοτέρωθεν ·
 δίφρος δὲ χρυσείοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμάσιν
 ἐντέταται · δοιαὶ δὲ περιδρομοὶ ἀντυγές εἰσιν.
 τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν · αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῃ
 730 δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα
 κάλ' ἔβαλε, χρύσει' · πρὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρῃ
 ἵππους ὠκύποδας, μεμανυῖ' ἔριδος καὶ αὐτῆς.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑάνον πατρὸς ἐπ' οὔδει,
 735 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν ·
 ἥ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται ·
 740 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκὴ ·
 ἐν δέ τε Γοργεῖη κεφαλῇ, δεινοῖο πελώρου,
 δεινὴ τε σμερδινὴ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάλῃρου,
 χρυσεῖην, ἑκατὸν πολίων πρυλέεσσ' ἀραρυῖαν.
 745 ἐς δ' ὄχρεα φλόγεα ποσὶ βήσετο · λάζετο δ' ἔγχος
 βριδύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρῃ δὲ μάστιγι δοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους ·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὀραι,
 750 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανόος Οὐλυμπός τε,
 ἡμὲν ἀνακλίνει πυκινὸν νέφος, ἥδ' ἐπιθεῖναι
 τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντρηνεκέας ἔχον ἵππους ·
 εἰς ῥον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἤμενον ἄλλων,

ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδεираδος Οὐλύμποιο.
 ἔνδ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 755
 Ζῆν' ὑπατον Κρονίδην ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·

Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα
 ὁσσάτιόν τε καὶ οἶον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν
 μάψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ; ἐμοὶ δ' ἄχος· οἱ δὲ ἔκηλοι
 τέρπονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, 760
 ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
 Ζεῦ πάτερ, ἡ ῥά τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἄρηα
 λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίδωμαι ;

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 ἄγρει μάν οἱ ἔπορσεν Ἀθηναίην ἀγελεῖην, 765
 ἡ ἑ μάλιστ' εἶωθε κακῆς ὁδύνῃσι πελάζειν.

Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 μάστιξεν δ' ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 ὅσσον δ' ἡεροειδὲς ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν, 770
 ἦμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσων ἐπὶ οἶνοσπα πόντον,
 τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηλῆες ἵπποι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἔξον, ποταμῷ τε ῥέοντε,
 ἦχι ῥοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἡδὲ Σκάμανδρος,
 ἔνδ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη, 775
 λύσας' ἐξ ὀχέων· περὶ δ' ἡέρα πουλὺν ἔχευεν·
 τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.

Αἱ δὲ βάτην, τρήρωσι πελειάσιν ἱθμαδ' ὁμοῖαι,
 ἀνδράσιν Ἀργείοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅδι πλείστοι καὶ ἄριστοι 780
 ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἵπποδάμοιο
 εἰλόμενοι, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
 ἡ συσὶ κύπριοισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
 ἔνθα στᾶσ' ἥυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ, 785
 ὃς τόσον αὐδήσασχ', ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα·

Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κύκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί !

- ὄφρα μὲν ἐς πόλεμον πωλέσκετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων
 790 οἷχνεσκον· κείνου γὰρ ἐδείδισαν ὄβριμον ἔγχος·
 νῦν δὲ ἐκάς πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται.
 ὧς εἰποῦς ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Τυδεῖδῃ δ' ἐπόρουσε θεά, γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 εὔρε δὲ τόνγε ἀνακτα παρ' ἱπποισιν καὶ ὄχεσφι
 795 ἔλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βάλε Πάνδαρος ἰφ.
 ἰδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
 ἀσπίδος εὐκύκλου· τῷ τείρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 ἂν δ' ἴσχων τελαμῶνα, κελαινεφὲς αἶμ' ἀπομόρῃ.
 ἱππέιου δὲ θεὰ ζυγοῦ ἤψατο, φώνησέν τε·
 800 Ἥ ὀλίγον οἱ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς·
 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἦν δέμας, ἀλλὰ μαχητῆς.
 καὶ ῥ' ὅτε πέρ μιν ἐγὼ πολεμίζειν οὐκ εἵασκον,
 οὐδ' ἐκπαιφάσσειν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 ἄγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
 805 δαίνυσθαι μιν ἄνωγον ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον·
 αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἔχων ὃν καρτερόν, ὥς τοπάρους περ,
 κούρους Καδμείων προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκα.
 [ῥηιδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάρροδος ἦα.]
 σοὶ δ' ἦτοι μὲν ἐγὼν παρά θ' ἵσταμαι, ἡδὲ φυλάσσω,
 810 καὶ σε προφρονέως κέλομαι Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 ἀλλὰ σευ ἡ κάματος πολυαῖξ γυῖα δέδυκεν,
 ἥ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα
 Τυδέος ἔκγονός ἐσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 815 γινγνώσκω σε, θεά, δύγατερ Διὸς αἰγιόχοιο·
 τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
 ἀλλ' ἔτι σὼν μέμνημαι ἐφετμέων, ὧς ἐπέτειλας.
 οὐ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 820 τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον, τήνγ' οὐτάμεν ὀξεί χαλεπῶ.

τοῦνεκα νῦν αὐτός τ' ἀναχάζομαι, ἥδ' ἐκ αἰλλοῦς
 Ἀργείους ἐκέλευσα ἀλῆμεναι ἐνθάδε πάντας·
 γιγνώσκω γὰρ Ἀρηα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη· 825
 Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρίσμένε θυμῷ,
 μήτε σύγ' Ἀρηα τόγε δεῖδιδι, μήτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων· τοιῇ τοι ἐγὼν ἐπιτάβροδός εἰμι.
 ἀλλ' ἄγ', ἐπ' Ἀρηῇ πρώτῳ ἔχε μῶνυχας ἵππους·
 τύψον δὲ σχεδὴν, μηδ' ἄξιο θυῖρον Ἀρηα 830
 τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόςαλλον·
 ὃς πρώην μὲν ἐμοί τε καὶ Ἡρῇ στεῦτ' ἀγορεύων
 Τρωσὶ μαχήσεσθαι, ἅτ' Ἀργείοισιν ἀρήξειν·
 νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὀμιλεῖ, τῶν δὲ λέλασται.

ὣς φασμένη, Σθένελον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμάζε, 835
 χειρὶ πάλιν ἐρύσας· ὁ δ' ἄρ' ἐμπαπέως ἀπόρουσεν.
 ἡ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε παρὰ Διομήδεα δῖον
 ἐμμεμανῖα θεά· μέγα δ' ἔβραχε φήγιμος ἄξων
 βριζοσύνη· δεινὴν γὰρ ἄγεν' θεὸν ἄνδρα τ' ἄριστον.
 λάξετο δὲ μᾶστιγα καὶ ἡνία Παλλὰς Ἀθήνη· 840
 αὐτίκ' ἐπ' Ἀρηῇ πρώτῳ ἔχε μῶνυχας ἵππους.
 ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον ἐξενάριζεν,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχησίου ἀγλαὸν υἱόν·
 τὸν μὲν Ἀρης ἐνάριζε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
 δύν' Αἴδος κυνέην, μή μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρης. 845

ὣς δὲ ἶδε βροτολογὸς Ἀρης Διομήδεα δῖον,
 ἦτοι ὁ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔασεν
 κείσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξάινυτο θυμόν·
 αὐτὰρ ὁ βῆ ρ' ἰδὺς Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, 850
 πρόσθεν Ἀρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἡνία θ' ἵππῳ,
 ἔγχεϊ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμὸν ἐλέσθαι·
 καὶ τόγε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὥσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον αἰχθῆναι.
 δεύτερος αὖθ' ὠρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης 855
 ἔγχεϊ χαλκείῳ· ἐπέρεισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη

νείειτον ἐς κενεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μήτηρ·
 τῇ ῥά μιν οὔτα τυχών, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδαψεν·
 ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν αὐτῖς. ὁ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης,
 860 ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἄνδρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης.
 τοὺς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρῳάς τε,
 δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἄτος πολέμοιο.

Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ,
 865 καύματος ἐξ ἀνέμοιο δυσάεος ὀρνυμένοιο·
 τοίος Τυδείδῃ Διομήδεϊ χάλκεος Ἄρης
 φαίνεθ', ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶν ἔδος, αἰπὺν Ὀλυμπον·
 παρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθεζέτο, θυμὸν ἀχεύων,
 870 δείξεν δ' ἄμβροτον αἷμα, καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς,
 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

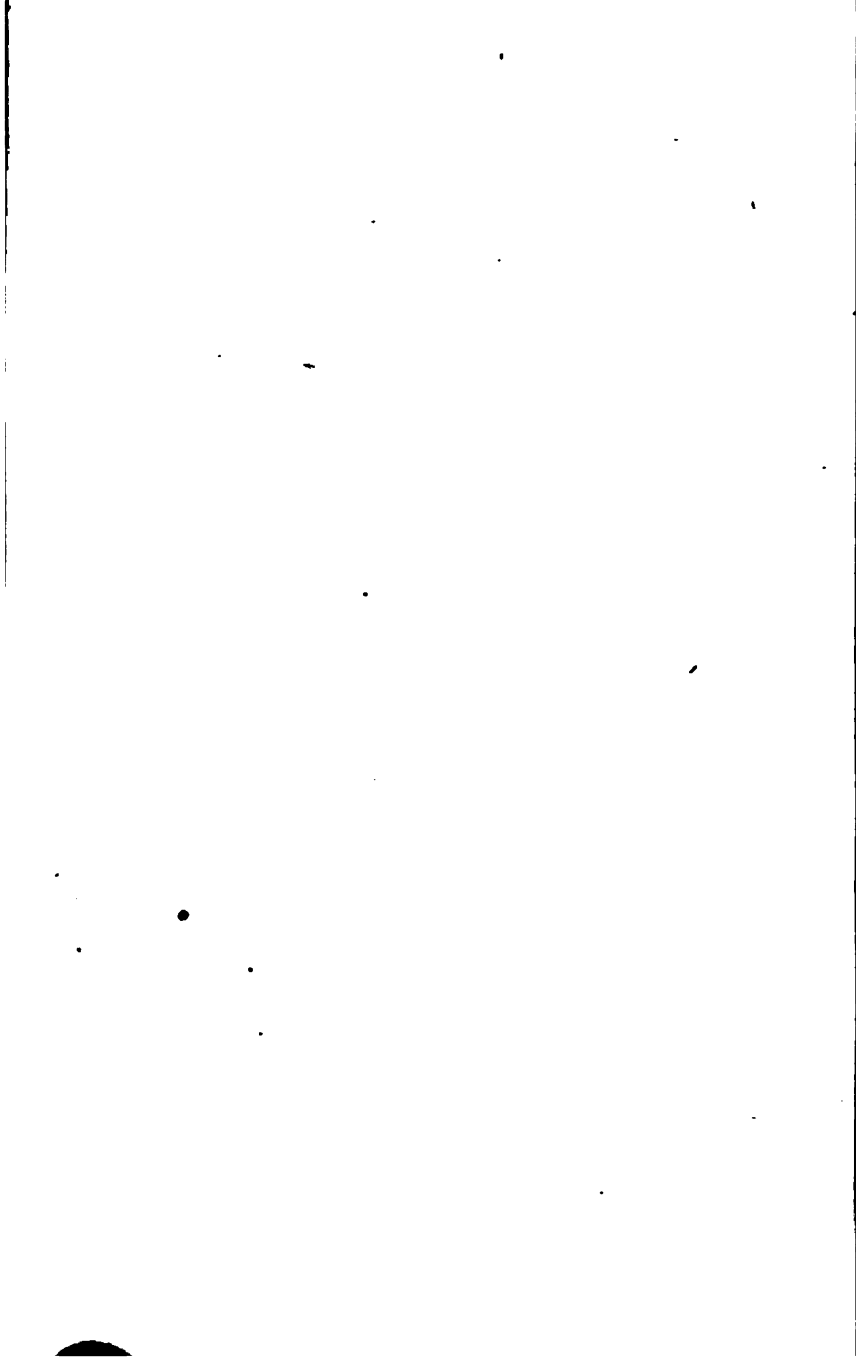
Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ ὁρῶν τάδε καρτερά ἔργα;
 αἰεὶ τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν
 ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεσσι φέροντες.
 875 σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην,
 οὐλομένην, ἣτ' αἰεὶ ἀήσυλα ἔργα μέμνηεν.
 ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἔν Ὀλύμπῳ,
 σοὶ τ' ἐπιτείδονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος·
 ταύτην δ' οὔτ' ἔπει προτιβάλλεαι, οὔτε τι ἔργῳ,
 880 ἀλλ' ἀνιείς, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείναο παῖδ' ἠΐδηλον·
 ἢ νῦν Τυδέος υἱόν, ὑπέρθυμων Διομήδεα,
 μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·
 885 ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέες πόδες· ἢ τέ κε δηρὸν
 αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῇσιν νεκάδεσσιν,
 ἢ κε ζῶς ἀμειννὸς ἔα χαλκοῖο τυπῇσιν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 μήτι μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε·
 890 ἐχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε·

μητρός τοι μένος ἐστὶν ἀάσχετον, οὐκ ἐπεικτόν,
 Ἥρης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
 τῷ σ' ὁτὼ κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίησιν.
 ἀλλ' οὐ μάν σ' ἔτι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα· 895
 ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ.
 εἰ δέ τευ ἔξ ἄλλου γε θεῶν γένευ ὧδ' αἰδηλος,
 καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανίωνων.

Ὡς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι.
 τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήφατα φάρμακα πάσσων 900
 ἠκέσατ'· οὐ μὲν γάρ τι κατάβνητός γ' ἐτέτυκτο.
 ὥς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν,
 ὑγρὸν ἐόν· μάλα δ' ὥκα περιστρέφεται κυκώωντι·
 ὥς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θούρον Ἄρηα.
 τὸν δ' Ἥβη λούσεν, χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσσεν· 905
 παρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, κύδει γαίων.

Αἱ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μέγαλοιο νέοντο,
 Ἥρη τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομενίης Ἀθήνη,
 παύσασαι βροτολογιὸν Ἄρην ἀνδροκτασίαν.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

"Εκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἵδυσε μάχη πεδίοιο,
ἀλλήλων ἰδυνομένων χαλκήρεα δοῦρα,
μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Ξάνδοιο ῥοάων.

Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν, 5
Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν,
ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο,
νιὸν Ἐϋσώρου, Ἀκάμαντ' ἦν τε μέγαν τε.
τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω 10
αἰχμῇ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.

Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
Τευδρανίδην, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένην ἐν Ἀρίσβῃ,
ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνδρώποισιν· 15
πάντας γὰρ φιλέσκειν, ὁδῶ ἔπι οἰκία ναίων.
ἀλλὰ οἱ οὔτις τῶνγε τότε ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
πρόσθεν ὑπαντιάσας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
αὐτόν, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τότε ἵππων
ἴσκειν ὑφηνίοχος· τῷ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.

Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλτιον ἐξενάριξεν· 20
βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδαστον, οὓς ποτε Νύμφη

- νηὶς Ἀβαρβαρέῃ τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.
 Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαυοῦ Λαομέδοντος,
 πρεσβύτατος γενεῇ, σκότιον δέ ἐ γείνατο μήτηρ·
 25 ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μύγῃ φιλότῃτι καὶ εὐνῇ,
 ἥ δ' ὑποκυσσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε·
 καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 Μηκιστηϊάδης, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 Ἀστυάλων δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·
 30 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκώσιον ἐξενάρξεν
 ἔγχρῃ χαλκείῳ Τεύκρος δ' Ἀρετάονα δῖον.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῷ
 Νεστορίδης· Ἐλατον δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ναῖε δέ, Σατυνιόντος εὐρῥείταο παρ' ὄχθας,
 35 Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἔλε Λήϊτος ἥρως
 φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάρξεν.
 Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ζῶν ἐλ'· ἵππῳ γάρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίῳιο,
 ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα
 40 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην
 πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
 πρηνὴς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· παρ δέ οἱ ἔστη
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
 45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλλίσσετο γούνων·
 Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα
 πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται,
 χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος·
 τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπηρεΐσι' ἄποινα,
 50 εἴ κεν ἐμέ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριεν·
 καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
 ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα·
 55 ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δὲ σὺ κήδεαι αὐτως
 ἀνδρῶν; ἥ τοι ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον

πρὸς Τρώων· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 χεῖράς δ' ἡμετέρας· μηδ' ὄντινα γαστέρι μήτηρ
 κοῦρον ἔοντα φέροι, μηδ' ὃς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
 Ἰλίου ἑξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι. 80

Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρωσ,
 αἰσιμα παρειπῶν. ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χειρὶ
 ἥρω' Ἀδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ'· Ἀτρεΐδης δὲ
 λαῖξ ἐν στήθεσι βίας, ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος. 85
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 μήτις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθεν
 μιμνέτω, ὥς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
 ἀλλ' ἄνδρας κτεινώμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι 70
 νεκροὺς ἅμ πεδῖον συλήσετε τεθνηῶτας.

Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ἔνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἰλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες,
 εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἑκτορι εἶπε παραστὰς 75
 Πριαμίδης Ἑλένος, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·

Αἰνεΐα τε καὶ Ἑκτορ· ἐπεὶ πόνος ὕμμι μάλιστα
 Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλειται, οὔνεκ' ἄριστοι
 πᾶσαν ἐπ' ἰδύν ἐστε μάχεσθαι τε φρονέειν τε·
 στήτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων, 80
 πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
 φεύγοντας πεσέειν, δηλοῖσι δὲ χάρμα γενέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
 ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ', αὖτις μένοντες,
 καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγεται 85
 Ἑκτορ, ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπέ δ' ἔπειτα
 μητέρι σῇ καὶ ἐμῇ· ἡ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς
 νηὸν Ἀθηναίης γλαυκώπιδος ἐν πόλει ἄκρη,
 οἷξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο,
 πέπλον, ὃς οἱ δοκέει χαριέστατος ἡδὲ μέγιστος 90
 εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,

- Δεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠὺκόμοιο ·
 καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηφί,
 ἦνις, ἡκέστας, ἱερευσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
 95 ἄστνυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἰλίου ἱρῆς,
 ἄγριον αἰχμητήν, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο ·
 δν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημί γενέσθαι.
 οὐδ' Ἀχιλλῆά ποθ' ὠδέ γ' ἐδείδιμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν.
 100 οὐπερ φασὶ θεᾶς ἐξ ἔμμεναι · ἀλλ' ὅδε λίην
 μαίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.
 Ὡς ἔφαθ' · Ἔκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπίδυσεν.*
 αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε ·
 πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὥχeto πάντη,
 105 ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν ·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λήξαν δὲ φόνοιο ·
 φάν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 Τρωσὶν ἀλεξήσουτα κατελθέμεν · ὥς ἐλέλιχθεν.
 110 Ἔκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας ·
 Τρῶες ὑπέρδυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς,
 ὄφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρουσιν
 εἴπω βουλευτῆσι καὶ ἡμετέρῃς ἀλόχοισιν,
 115 δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκατόμβας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ ·
 ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαιόν,
 ἄντυξ, ἣ πυμάτη θένει ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. —
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, καὶ Τυδέος υἱὸς
 120 ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης ·
 Τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, καταδνητῶν ἀνδρώπων ;
 οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 125 τοπρίν · ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 σφ' ὀύρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.

δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώωσιν.
 εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
 οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱός, κρατερὸς Λυκούργος, 130
 δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
 ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 σέυε κατ' ἡγάθεον Νυσήϊον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 δύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
 θεινόμεναι βουπλήγι· Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς 135
 δύσεθ' ἄλως κατὰ κύμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 δευδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλή.
 τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεία ζῶντες,
 καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν. 140
 οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
 εἰ δέ τίς ἐσσι βροτῶν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 ἄσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.
 Τὸν δ' αὖθ' Ἴππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός·
 Τυδεΐδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις ; 145
 οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε, καὶ ἀνδρῶν.
 φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
 τηλεθόωσα φύει· ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
 ὥς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἡδ' ἀπολήγει.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς 150
 ἡμετέρεην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχῶ Ἄργεος ἵπποβοτόιο,
 ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
 Σίσυφος Αἰωλίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν·
 αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην· 155
 τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἡνορέην ἐρατεινήν
 ὥπασαν· αὐτὰρ οἱ Προΐτος κάκ' ἐμήσατο θυμῷ·
 ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσεν, ἐπεὶ πολλὸν φέρτερος ἦεν
 Ἀργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσεν.
 τῷ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο, δι' Αἰτεία, 160
 κρυπταδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὔτι

πεῖθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
 ἥ δέ ψευσαμμένη Προΐτον βασιλῆα προσηύδα·

Τεθναίης, ὦ Προΐτ', ἥ κάκτανε Βελλεροφόντην,
 165 ὃς μ' ἔδελεν φιλότῃτι μιγήμεναι, οὐκ ἔδελούσῃ.

Ἦς φάτο· τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν, οἷον ἄκουσεν
 κτεῖναι μὲν ῥ' ἀλέεινε, σεβάσσατο γὰρ τόγῃ θυμῷ,
 πέμπε δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά,
 γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·

170 δεῖξαι δ' ἠνώγειν ᾧ πενδερῷ, ὅφρ' ἀπόλοιτο.
 αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἔξε, Ξάνθον τε ῥέοντα,
 προφρονέως μιν τίεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης.
 ἐννήμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρευσεν·

175 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥώς·
 καὶ τότε μιν ἐρέεινε, καὶ ἥτεε σῆμα ἰδέσθαι,
 ὃ, ττι ῥά οἱ γαμβροῦ πάρα Προΐτοιο φέροιτο.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
 πρῶτον μὲν ῥα Χίμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσεν
 180 πεφνέμεν—ἥ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·
 πρόσδε λέων, ὅπιδεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα·
 δεινὸν ἀποτιγνείουσα πυρὸς μένος αἰδομένοιο—
 καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
 δεῦτερον αὖ Σολύμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν·

185 καρτίστην δὴ τήνγε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν·
 τοτρίτον αὖ κατέπεφνεν Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
 τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε·
 κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους,
 εἶσε λόχον· τοῖ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·

190 πάντας γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
 ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἦν ἑόντα,
 αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἦν·
 δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληίδος ἥμισυ πάσης·
 καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,

195 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὅφρα νέμοιτο.
 ἥ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαΐφροσι Βελλεροφόντῃ,

Ἴσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν —
 Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς ·

ἢ δ' ἔτεκ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν —
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν, 200
 ἦτοι ὁ καὶ πεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο,
 ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

Ἴσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
 μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισιν ·
 τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἕκτα. 205

Ἰππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημί γενέσθαι ·
 πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μῦλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
 μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἱ μέγ' ἀριστοὶ
 ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ. 210
 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαὶ εἶναι.

Ὡς φάτο · γήθησεν δὲ βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
 ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 ἀτὰρ ὁ μειλιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν ·

Ἦ ρά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός · 215
 Οἶνεὺς γάρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 ξεινίσ' ἐνὶ μεγάροισιν, ἐείκοσιν ἡματ' ἐρύξας ·
 οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά.

Οἶνεὺς μὲν ζωστήρᾳ δίδου φοίνικι φαεινόν,
 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον · 220
 καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.

Τυδέα δ' οὐ μέμνημαι · ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἔοντα
 κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβῃσιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.
 τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἀργεῖ μέσσω
 εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι. 225

ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὀμίλου.
 πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι,
 κτείνειν, ὃν κε θεός γε πόρῃ, καὶ ποσσὶ κιχέω ·
 πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνῃαι
 τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείψομεν · ὄφρα καὶ οἶδε 230
 γνῶσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι.

ὧς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων αἰξάντε,
 χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
 ἐνθ' αὐτε Γλαύκῳ Κρονίδῃς φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 235 ὃς πρὸς Τυδεΐδην Διομήδεα τεύχε' ἄμβειβεν,
 χρύσεια χαλκείων, ἐκατόμβοι' ἐννεαβοίων. —

Ἐκτωρ δ' ὥς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν,
 ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι Δέον ἡδὲ Δύγατρες,
 εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε ἕτας τε,
 240 καὶ πόσιας · ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχασθαι ἀνώγει
 πάσας ἐξεῖης · πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφήπτο.

Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανεν,
 ξεστῆς αἰδοῦσῃσι τετυγμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λῖθοιο,

245 πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι · ἐνθα δὲ παῖδες
 κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.
 κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
 δώδεκ' ἔσαν τέγχοι θάλαμοι ξεστοῖο λῖθοιο,
 πλησίοι ἀλλήλων δεδμημένοι · ἐνθα δὲ γαμβροὶ

250 κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν —
 ἐνθα οἱ ἡπιόδωρος ἐναντίῃ ἤλυθε μήτηρ,
 Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην ·
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν ·

Τέκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουδας :

255 ἡ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἱες Ἀχαιῶν,
 μαρνάμενοι περὶ ἄστυ · σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
 ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.
 ἀλλὰ μὲν', ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνέικω,
 ὥς σπείσῃς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν

260 πρῶτον · ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσῃαι, αἶ κε πῆγσθα.
 ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει ·
 ὥς τύνῃ κέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτῃσιν.

Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ
 μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,
 265 μή μ' ἀπογυνώσῃς, μένεος δ' ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 χερσὶ δ' ἀνίπτοισιν Διὶ λείβειν αἷδοπα οἶνον

ἄζομαι · οὐδέ πη ἔστι, κελαινεφέϊ Κρονίωνι.
 αἵματι καὶ λυθρῷ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.
 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγγελείης
 ἔρχεο σὺν θυέεσσιν, ἀολλίσσασα γεραιάς · 270
 πέπλον δ', ὅστις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
 ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
 τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡϋκόμοιο,
 καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῷ,
 ἦνις, ἡκέστας, ἱερευσέμεν, αἱ κ' ἐλεήσῃ 275
 ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 αἱ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἰλίου ἱρής,
 ἄγριον αἰχμητὴν, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
 ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγγελείης
 ἔρχευ · ἐγὼ δὲ Πάριον μετελεύσομαι, ὅφρα καλέσσω, 280
 αἱ κ' ἐδέλῃσ' εἰπόντος ἀκουέμεν · ὥς κέ οἱ αὔδι
 γαῖα χάνοι! μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριύμῳ μεγαλήτορι, τοῖο τε παισίν.
 εἰ κεινὸν γε ἵδοιμι κατελθόντ' Ἀϊδος εἴσω,
 φαίην κε φρέν' ἀτέρπου οἴζυος ἐκλελαθέσθαι. 285
 "Ως ἔφαθ' · ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
 κέκλετο · ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς.
 αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηῶντα,
 ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιοι, ἔργα γυναικῶν
 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδὴς 290
 ἤγαγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλῶς εὐρέα πόντον,
 τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
 τῶν ἔν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
 δς κάλλιστος ἦν ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
 ἀστὴρ δ' ὥς ἀπέλαμπεν · ἔκειτο δὲ νεΐατος ἄλλων. 295
 βῆ δ' ἱέναι, πολλαὶ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.
 Αἱ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
 τῇσι θύρας ὤϊξε Θεανὸ καλλιπάρῃος,
 Κισσηῖς, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο ·
 τὴν γὰρ Τρώες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέριαν. 300
 αἱ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.

ἥ δ' ἄρα πέπλον ἐλοῦσα Θεανῶ καλλιπάρῃος,
 θῆκεν Ἀθηναίης ἐπ' γούνασιν ἡυκόμοιο·
 εὐχομένη δ' ἡρᾶτο Διὸς κούρη megάλιο·

- 305 Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων,
 ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἥδ' ἐκ αὐτὸν
 πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
 ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ,
 ἦμις, ἡκέστας, ἱερεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσης
 310 ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.

ὦς ἔφατ' εὐχομένη· ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
 ὥς αἱ μὲν ῥ' εὐχοντο Διὸς κούρη megάλιο·
 Ἐκτωρ δὲ πρὸς δῶματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 καλά, τὰ ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι

- 315 ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβόλακι τέκτονες ἄνδρες·
 οἳ οἳ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,
 ἐγγυῖδι τε Πριάμοιο καὶ Ἑκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ
 ἐνδ' Ἐκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· παροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 320 αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.
 τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποιτα,
 ἄσπιδα καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφώοντα·
 Ἀργεῖη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῳῇσι γυναιξίν
 ἦστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.

- 325 τὸν δ' Ἐκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δαιμόνι', οὐ μὲν καλά χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ.
 λαοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπὺ τε τείχος
 μαρναμένοι· σέο δ' εἵνεκ' αὐτὴ τε πτόλεμός τε
 ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδωκε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῃ,
 330 εἴ τινα που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο.
 ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δητῷο θέρηται.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἐκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν·
 τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μεν ἄκουσον.

- 335 οὔτοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλον, οὐδὲ νεμέσσει,
 ἦμην ἐν θαλίῳ, ἔδελον δ' ἄχρ' προτραπέσθαι.

νῦν δέ με παρειποῖς ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
 ὥρμησ' ἐς πόλεμον · δοκέει δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
 λῴιον ἔσσεσθαι · νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω · 340
 ἧ ἱδ', ἐγὼ δὲ μέτειμι · κιχήσεσθαι δέ σ' ὀίω.

Ὡς φάτο · τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 τὸν δ' Ἑλένη μῦθοισι προσηύδα μελιχίοισιν ·

Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης,
 ὥς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ, 845
 οἴχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θυέλλα
 εἰς ὄρος, ἧ εἰς κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης ·
 ἔνθα με κύμ' ἀπόερσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 ἀνδρὸς ἔπειτ' ὥφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις, 350
 ὅς ἤδη νέμεσιν τε καὶ αἵσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
 τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 ἔσσονται · τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀίω.
 ἀλλ' ἄγε νῦν εἵσελθε, καὶ ἔξω τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν 355
 εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αἴτης ·
 οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὥς καὶ ὀπίσσω
 ἀνθρώποισι πελώμεθ' αἰοίδιμοι ἔσσομένοισιν.

Την δ' ἡμείβεται ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ ·
 μή με κάθειξ', Ἑλένη, φιλέουσά περ · οὐδέ με πείσεις. 360
 ἦδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται, ὄφρ' ἐπαμύνω
 Τρώεσσ', οἳ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν ·
 ἀλλὰ σύγ' ὄρνυδι τούτῳ, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
 ὥς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἑόντα.
 καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐσελεύσομαι, ὄφρα ἴδωμαι 365
 οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἷον.
 οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἐτι σφιν ὑπότροπος ἴξομαι αὐτῖς,
 ἧ ἦδ' ἡ μ' ὑπὸ χερσὶ θεοῖ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 αἰψα δ' ἔπειθ' ἵκανε δόμους εὐναιετῶντας, 370
 οὐδ' εὐρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν ·

- ἀλλ' ἦγε ξὺν παιδὶ καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
 πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
 "Εκτωρ δ' ὥς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν,
 375 ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμῳῇσιν ἔειπεν·
 Εἰ δ', ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτεα μυθήσασθε·
 πῇ ἔβη 'Ανδρομάχῃ λευκώλενος ἐκ μεγάρου ;
 ἤε πῃ ἐς γαλῶν, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐς 'Αθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 380 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται ;
 Τὸν δ' αὖτ' ὀτρηρὴ ταμὴν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 "Εκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἀνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι·
 οὔτε πῃ ἐς γαλῶν, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 οὔτ' ἐς 'Αθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 385 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται·
 ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν 'Ιλίου, οὔνεκ' ἄκουει
 τείρεσθαι Τρώας, μέγα δὲ κράτος εἶναι 'Αχαιῶν.
 ἢ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει,
 μαινομένη εἰκυῖα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιδήνη.
 390 "Ἢ ῥα γυνὴ ταμὴν· ὁ δ' ἀπέσσυτο δώματος "Εκτορ
 τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτῆς, εὐκτιμένας κατ' ἀγνίας.
 εὔτε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ἄστυ,
 Σκαιάς—τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίονδε—
 ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντὶν ἦλθε θέουσα,
 395 'Ανδρομάχῃ, θυγάτηρ 'μεγαλήτορος 'Ηετίωνος,
 'Ηετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση,
 Θήβῃ 'Τποπλακίῃ, Κιλικέσσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσω·
 τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' "Εκτορι χαλκοκορυστῇ.
 ἢ οἱ ἔπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
 400 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,
 Εκτοριδὴν ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ·
 τὸν ῥ' "Εκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 'Αστυάνακτ'· οἷος γὰρ ἐρύετο "Ιλιον "Εκτωρ.
 ἦτοι ὁ μὲν μεῖδῃσεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 405 'Ανδρομάχῃ δὲ οἱ ἄγχι παρίστατο δακρυχέουσα,
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῶν χερσὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλεαίρεις
 παῖδά τε νηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἢ τάχα χήρη
 σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοί,
 πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη, 410
 σεῦ ἀφαρμαρτούση, χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
 ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγῃ πότμον ἐπίσπης,
 ἀλλ' ἄχε' — οὐδέ μοι ἔστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε διὸς Ἀχιλλεύς,
 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν εὐναιετάωσαν, 415
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα,
 οὐδέ μιν ἐξενάριξε· σεβάσσατο γὰρ τόγῃ θυμῷ·
 ἀλλ' ἄρα μιν κατέκχε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 ἦδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 Νύμφαι ὀρεστιάδες, κούραι Διὸς αἰγίοχοιο. 420
 οἱ δέ μοι ἐπὶ τὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 οἱ μὲν πάντες ὑφ' κίον ἡματι Ἀῖδος εἴσω·
 πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς ὄτεσσιν.
 μητέρα δ', ἢ βασίλῃεν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσση, 425
 τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 ἄψ' ὅγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπερείσι' ἄποινα·
 πατὴρ δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα.
 Ἔκτορ, ἅτ' ἀρ' σὺ μοὶ ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 ἦδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης. 430
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήης, χήρην τε γυναῖκα·
 λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα
 ἄμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος.
 τρὶς γὰρ τῇγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι, 435
 ἄμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
 ἦδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
 ἢ πού τίς σφιν ἔνισπε θεοπροπίων εὐ εἰδώς,
 ἢ νῦ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαῖολος Ἔκτωρ· 440
 ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μελεῖ, γύναι· ἄλλὰ μάλ' αἰνῶς

- αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
αἶ κε, κακὸς ὥς, νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο·
οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
445 αἰεὶ, καὶ πρῶτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,
ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἧδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
εὖ γὰρ ἐγὼ τότε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἑὺμμελίῳ Πριάμοιο.
450 ἀλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλλος ὀπίσσω,
οὐτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος,
οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
ἐν κονίῃσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
ὅσσον σεί', ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
455 δακρυόεσσαν ἄγῃται, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας·
καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ ἐοῦσα, πρὸς ἄλλης ἰστὸν ὑφαίνουσι,
καὶ κεν, ὕδωρ φορέουσι Μεσσητῖδος ἢ Ὑπερείης,
πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη·
καὶ ποτέ τις εἴπησιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσας·
460 Ἔκτορος ἧδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
Τρώων ἵπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
ὥς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλλος
χῆτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει,
465 πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἐλκηθμοῖο πυθέσθαι.
Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἔκτωρ.
ἀψ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
ἐκλίνθη ἰάχων, πατρός φίλου ὄψιν ἀτυχθεῖς,
ταρβήσας χαλκὸν τ' ἠδὲ λόφον ἵππιωχαίτην,
470 δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθς νεύοντα νοήσας·
ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ,
καὶ τὴν μὲν κατέδηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανώωσαν·
αὐτὰρ ὃ γ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε χερσίν,
475 εἶπεν ἐπευξάμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν·
Ζεῦ, ἄλλο· τε θεοί, δότε δὴ καὶ τύνδε γενέσθαι

παῖδ' ἐμόν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
ὧδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου, ἱφί ἀνάσσειν·
καὶ ποτέ τις εἴπησι, πατρὸς δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων!
ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα, 480
κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖν δὲ φρένα μήτηρ.

Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
παῖδ' ἐόν· ἥ δ' ἄρα μιν κηῶδεϊ δέξατο κόλπῳ,
δακρυόεν γελύσασα. πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
χειρὶ τε μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν· 485

Δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ!
οὐ γάρ τίς μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνὴρ Ἀῖδι προῖάψει·
μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν ταπρῶτα γένηται.
ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε, 490
ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεςσι μελήσει,
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλῖφ' ἐγγεγάασιν.

Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἑκτωρ
ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλῃ οἰκόνδε βεβήκει 495
ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
αἶψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους εὐναιετώοντας
Ἑκτορος ἀνδροφόνιοι· κιχῆσατο δ' ἔνδοδι πολλὰς
ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνώρσεν.
αἰ μὲν ἔτι ζῶν γόον Ἑκτορα φ' ἐνὶ οἴκῳ· 500
οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
ἵξεσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.

Οὐδὲ Πάρις δῆθ' οὐκ ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
ἀλλ' ὄγ', ἐπεὶ κατέδ' κλυτὰ τεύχεα, ποικίλα χαλκῷ,
σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστρ' οὐρανῷ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς. 505
ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ κροαίνων,
εἰώδως λούεσθαι ἐϋρρέϊος ποταμοῖο,
κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
ῥοῖσι λίσσονται· ὁ δ' ἀγλατῆφι πεποιθώς, 510
ρίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἥδεα καὶ νομὸν ἵππων·

- ὥς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
 τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
 καγχαλῶν, ταχέες δὲ πόδες φέρον. αἶψα δ' ἔπειτα
 515 "Εκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὖτ' ἄρ' ἔμελλεν
 στρέψουσ' ἐκ χώρας, ὅθι ἦ δάριζε γυναικί.
 τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 'Ἡδεῖ, ἦ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω,
 δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναΐσιμον, ὥς ἐκέλευες.
 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος "Εκτωρ
 δαιμόνι', οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναΐσιμος εἴη,
 ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
 ἀλλὰ ἐκὼν μεθιείς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 ἄχνηται ἐν θυμῷ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
 525 πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἵνεκα σείο.
 ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὅπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 δῶη, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν
 κρητήρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν,
 ἐκ Τροίης ἐλάσαντας εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.

ΙΛΙΑΔΟΣ Η.

Ἑκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν
ἀναίρεσις.

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἑκτωρ·
τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
ἀμφοτέρωι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
ὥς δὲ θεὸς ναύτησιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν
οὔρον, ἐπὴν κεκάμωσιν εὐξέστης ἐλάτῃσιν 5
πόντον ἐλαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λέλυνται·
ὥς ἄρα τῷ Τρώεσσιν ἐελδομένοισι φανήτην.
Ἐνθ' ἐλέτην, ὃ μὲν υἱὸν Ἀρηιῴοιο ἄνακτος,
Ἀρηγ ναιετάοντα Μενέσθιον, δν κορυνήτης
γεῖνατ' Ἀρηιῴοος καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις· 10
Ἑκτωρ δ' Ἡϊονῆα βάλ' ἔγχρ' ὀξυόεντι
αὐχέν' ὑπὸ στεφάνῃς εὐχάλκου, λύσε δὲ γυῖα.
Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἰφίνου βάλ' εἰς δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
Δεξιὰδην, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκείων, 15
ὦμον· ὃ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσε, λύντο δὲ γυῖα.
Τοὺς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
βῆ ῥα κατ' Οὐλύμπιοι καρήνων αἶψα
Ἴλιον εἰς ἱερήν. τῇ δ' ἀντίος ὄρνυτ' Ἀπόλλων, 20
Περγᾶμου ἐκ κατιδῶν, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·

ἀλλήλοισι δὲ τώγε συναντέσθην παρὰ φηγῶ.
τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·

- Τίπτε σὺ δ' αὖ μεμαυῖα, Διὸς θυγάτηρ μέγαλοιο,
25 ἦλθες ἀπ' Οὐλύμπιοιο, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν ;
ἦ ἵνα δὴ Δαναοῖσι μάχης ἑτεραλκεία νίκην
δῶς ; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἐλεαίρεις.
ἀλλ' εἴ μοί τι πῖθιοιο, τό κεν πολλὸν κέρδιον εἴη·
νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα
30 σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσονται, εἰσόκε τέκμωρ
Ἰλίου εὖρωσιν· ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ
ὑμῖν ἀθανάτησι, διαπραδέειν τόδε ἄστυ.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦδ' ἔστω, Ἐκάεργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
35 ἦλθον ἀπ' Οὐλύμπιοιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς·
ἀλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπαυσέμεν ἀνδρῶν ;

- Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
"Εκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο,
ἦν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται, οἷδ' ἐν οἴῳ
40 ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῇτι,
οἱ δέ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
οἷον ἐπόρσειαν πολεμίζειν" Ἐκτορι δίφω.

- ᾧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπῆλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
τῶν δ' Ἑλένος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σύνδετο θυμῷ
15 βουλήν, ἣ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσιν·
στή δὲ παρ' Ἐκτορ' ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

- "Εκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλανε,
ἦ ῥά νύ μοί τι πῖθιοιο ; κασίγνητος δέ τοί εἰμι·
ἄλλους μὲν κᾶδισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς.
50 αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῇτι·
οὐ γάρ πώ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
ὥς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰειγενετῶν.

- ᾧς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας,
65 καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φύλαγγας,
μέσσου δουρὸς ἐλών· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
καδ' δ' Ἀγαμέμνων εἶσεν εὐκνήμιδας Ἀχαιούς.

καδ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἐξέσθην, ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν,
 φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιοόχοιο, 60
 ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 ἄσπίσι καὶ κορυΐεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρίξ,
 ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς·
 τοῖαι ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε 65
 ἐν πεδίῳ· Ἔκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 ὄρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν, 70
 εἰσόκεν ἢ ὑμεῖς Τροίην εὔπυργον ἔλθετε,
 ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισιν.
 ὑμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
 τῶν νῦν ὄντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
 δεῦρ' ἵτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι Ἔκτορι δίῳ. 75
 ὦδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἅμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
 εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλῃ ταναήκει χαλκῷ,
 τεύχεα συλήσας, φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 σῶμα δὲ οἶκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρὸς με
 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα. 80
 εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δώη δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
 τεύχεα συλήσας, οἷσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 καὶ κρεμῶω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὖσσέλμους ἀποδώσω.
 ὄφρα ἐταρχύσωσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί, 85
 σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλήσποντῳ·
 καί ποτέ τις εἴπησι καὶ ὄφινγόνων ἀνδρώπων,
 νηὶ πολυκλήϊδι πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 ὃν ποτ' ἀριστεύοντι κατέκτανε φαίδιμος Ἔκτωρ. 90
 ὣς ποτέ τις ἐρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐποτ' ὀλεῖται.

Ἦς ἐφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 αἶδεσθαι μὲν ἀνήσασθαι, δεῖσαν δ' ἵποδέχθαι.

- ὄψ' ἐ δὲ δὴ Μενέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν,
 95 νεῖκει ὀνειδίζων, μέγα δὲ στεναχίζετο θυμῷ.
 ὦ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί!
 ἢ μὲν δὴ λῶβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνώως,
 εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἕκτορος ἀντίος εἴσιν.
 ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε,
 100 ἡμεῖνοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι, ἀκλεῆς αὐτῶς.
 τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήξομαι· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 ὣς ἄρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλά.
 ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ
 105 Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν·
 εἰ μὴ ἀναΐξαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν.
 αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 δεξιτερῆς ἔλε χειρός, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἀφραῖνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε χρὴ
 110 ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός περ·
 μηδ' ἔδελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι.
 Ἕκτορι Πριαμίδῃ, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 115 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵξευ, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἐταίρων·
 τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 εἴπερ ἀδελφεὺς γ' ἐστί, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος,
 φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγησιν
 δητῶν ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.
 120 ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρωος,
 αἰσιμα παρειπών· ὁ δ' ἐπέιδετο· τοῦ μὲν ἔπειτα
 γηθρόσυνοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἢ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν ἰκάνει·
 125 ἢ κε μέγ' οἰμῶξετε γέρων, ἱππηλάτα Πηλεΐς,
 ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουλευφόρος ἡδ' ἀγορητής,
 ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ὦ ἐνὶ οἴκῳ,
 πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.
 τοὺς νῦν εἰ πτώσσοντας ὕφ' Ἕκτορι πάντας ἀκούσαι,

πολλά κεν Ἀθανάτοισι φίλας ἰνὰ χεῖρας αἶραι, 130
 θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Ἄϊδος εἰσω.
 αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπολλων,
 ἠβώμ', ὥς ὄτ' ἐπ' ὠκυρόφῳ Κελάδοντι μάχοντο
 ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι, 135
 Φειᾶς παρ' τείχεσσι, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 τοῖσι δ' Ἐρευνθαλίων πρόμος ἴστατο, ἰσόδεος φῶς.
 τεύχε' ἔχων ὤμοισιν Ἀρηϊδόοιο ἄνακτος,
 δῖον Ἀρηϊδίου, τὸν ἐπὶ κλησιν κορυνήτην
 ἄνδρες κίκλησκον, καλλίζωνοί τε γυναῖκες, 140
 οὔνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχέσκετο, δουρί τε μακρῷ,
 ἀλλὰ σιδηρεῖη κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.
 τὸν Λυκόοργος ἔπεφνε δόλῳ, οὔτι κράτεϊ γε,
 στενωπῷ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνῃ οἱ ὄλεθρον
 χραῖσμε σιδηρεῖη· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθὰς 145
 δουρὶ μέσον περόνησεν· ὁ δ' ὕπτιος οὔδεις ἐρείσθη·
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, τά οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
 καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἄρης.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 δῶκε δ' Ἐρευνθαλίῳ, φίλῳ θανάποντι, φορῆναι· 150
 τοῦ ὅγε τεύχε' ἔχων, προκαλίζετο πάντας ἀρίστους.
 οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμεον καὶ ἐδεδίδισαν, οὔδεις ἔτλη·
 ἀλλ' ἐμὲ θυμὸς ἀνήκε πολυτλήμων πολεμίζειν
 θάρσει φ'· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκον ἀπάντων·
 καὶ μαχόμεν οἱ ἐγὼ, δῶκεν δέ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 τὸν δὴ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα· 155
 πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
 εἶθ' ὥς ἠβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 τῷ κε τάχ' αὐτήσσειε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 ὑμέων δ' οἷπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 οὐδ' οἱ προφρονέως μέμαθ'· Ἔκτορος ἀντίον ἐλθεῖν. 160
 ὦς νεέεσσ' ὁ γέρων· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέστην.
 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃ ὦρτο κρατερὸς Διομήδης·
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν·
 τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὑπᾶων Ἰδομενίδης, 166

- Μηριόνη, ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδρεϊφόντῃ·
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 ἂν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ διὸς Ὀδυσσεύς·
 πάντες ἄρ' οὔγ' ἔδελον πολεμίζειν Ἑκτορι δίῳ.
- 170 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
 οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἶ κε φύγησιν
 δηίου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
- 175 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλήρον ἐσημήναντο ἕκαστος,
 ἐν δ' ἔβαλον κυνέῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον·
 ᾧδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεὺ πάτερ, ἧ Αἴαντα λαχεῖν, ἧ Τυδέος υἱόν,
 180 ἧ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκῆνης!
- Ὡς ἄρ' ἔφαν· πάλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἤδελον αὐτοί,
 Αἴαντος· κήρυξ δὲ φέρων ἅν' ὄμιλον ἀπάντη,
 δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
- 185 οἱ δ' οὐ γινώσκοντες, ἀπηνῆναντο ἕκαστος.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸν ἴκανε, φέρων ἅν' ὄμιλον ἀπάντη,
 ὅς μιν ἐπυγράψας κυνέῃ βάλε, φαίδιμος Αἴας,
 ἥτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'· ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν, ἄγχι παραστάς·
 γνῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γήθησε δὲ θυμῷ.
- 190 τὸν μὲν πὰρ πόδ' ἐὼν χαμάδις βάλε, φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, ἥτοι κλῆρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς
 θυμῷ, ἐπεὶ δοκέω νικησέμεν Ἑκτορα δῖον.
 ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμήϊα τεύχεα δύω,
 τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι,
 195 σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳῆς γε πύθωνται·
 ἧ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης.
 οὐ γάρ τις με βίῃ γε ἐκὼν ἀέκοντα δίηται,
 οὐδὲ μὲν ἰδρεῖν· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὕτως
 ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.
- 200 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' εὐχοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·
 ᾧδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, Ἰδῆθεν μεδέων, κύνιστε, μέγιστε,
δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·

εἰ δέ καὶ Ἑκτορά περ φιλέεις, καὶ κήδεαι αὐτοῦ,
ἴσῃν ἀμφοτέροισι βίην καὶ κύδος ὅπασσον.

205

Ὡς ἄρ' ἔφαν· Αἴας δὲ κορύνσσετο νώροπι χαλκῷ.
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ ἔσσατο τεύχη,
σεύατ' ἐπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἄρης,
ὅστ' εἰσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὔστε Κρονίων
δυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι.

210

τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν,
μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρδε δὲ ποσσὶν
ἦε μακρὰ βιβιάς, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
τὸν δέ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθεον εἰσορόωντες·

Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
Ἑκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασεν·

215

ἀλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι
ἀψ' λαῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ προκαλέσσατο χάρμη.

Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύργον,
χάλκεον, ἐπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμε τεύχων,

220

σκυτοτόμων ὅχ' ἄριστος, Τλη ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·
ὃς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλου, ἐπταβόειον,

ταύρων ζατρεφών, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν.

τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρων Τελαμώνιος Αἴας,

στή ῥα μάλ' Ἑκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ προσηύδα·

225

Ἑκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεαι οἰῶν οἷος,
οἶοι καὶ Δαναοῖσιν ἀριστῆες μετέασιν,

καὶ μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα, θυμολέοντα.

ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν ποντοπόροισιν
κεῖτ' ἀπομνηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·

230

ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοῖοι, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
καὶ πολέες· ἀλλ' ἄρχε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαῖολος Ἑκτωρ·

Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,

μήτι μευ, ἥντε παιδὸς ἀφαιρουῖ, πειρήτιζε,

235

ἥε γυναικός, ἥ οὐκ οἶδεν πολεμήϊα ἔργα.

αὐτὰρ ἐγὼν εὖ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·

- οἶδ' ἐπὶ δεξιά, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν
 ἀζαλέην, τό μοί ἐστι ταλαύρινον πολεμίζειν·
- 240 οἶδα δ' ἐπαῖξαι μόθον ἵππων ὠκεϊῶν·
 οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δητῶ μέλπεσθαι Ἄρηι.
 ἀλλ' οὐ γάρ σ' ἐδέλω βαλέειν, τοιοῦτον ἐόντα,
 λάτρη ὀπιπτεύσας, ἀλλ' ἰμφιδόν, αἶ κε τύχωμι.
- Ἥ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος,
- 245 καὶ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον,
 ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαῖζων χαλκὸς ἀτειρής·
 ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ ῥινῶ σχέτο. δεύτερος αὖτε
 Αἴας Διογενὴς προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος,
- 250 καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔισην.
 διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδάλου ἡρήρειστο·
 ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμνησε χιτῶνα
 ἔγχος· ὁ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
- 255 τῷ δ' ἐκσπασσαμένῳ δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,
 σὺν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν εὐικότες ὠμοφάγοισιν,
 ἢ συσὶ κάπροις, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μέσον σάκος οὐτάσε δουρί,
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμή.
- 260 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ
 ἦλυθεν ἐγχείῃ, στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα·
 τμηδὴν δ' αὐχέν' ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκήκκειν αἷμα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 ἀλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
- 265 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·
 τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος ἐπταβόειον,
 μέσσον ἐπομφάλιον· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺ μείζονα λᾶαν αἰέρας,
 ἦκ' ἐπιδιμήσας, ἐπέρεισε δὲ ἰν' ἀπέλεθρον·
- 270 εἴσω δ' ἀσπίδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῃ·
 βλάβη δὲ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὑπτιος ἐξετανύσθη,
 ἀσπίδ' ἐνιχυμφθεῖς· τὸν δ' αἶψ' ὠρῳσεν Ἀπόλλων·
 καὶ ἰν' αὖ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,

εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἥδ' ἐκ αἰνῶν ἀνδρῶν.
ἦλθον ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 275
Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκῆπτρα σχέδον· εἶπέ τε μῦθον
κῆρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μῆδεα εἰδώς·

Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς· 280
ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγε δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
Ἰδαῖ, ἔκτορι ταῦτα κελεύετε μνῆσθαι· 285
αὐτὸς γὰρ χάρμη προκαλέσσομαι πάντας ἄριστους.
ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἥπερ ἂν οὗτος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεδός τε βίην τε,
καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊότητος 290
σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἑτέροισί γε νίκην·

νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
ὥς σύ τ' εὐφρήνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῦς,
σοὺς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἐταίρους, οἳ τοι ἔασιν· 295
αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Τρώας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
αἵτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.

δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
ὄφρα τις ᾧδ' εἴησιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε· 300
ἣ μὲν ἐμαρνύσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
ἥδ' αὐτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἄρδμησαντε.

Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι·
Αἴας δὲ ζωστήρα δίδου φοίνικι φαεινόν· 305
τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
ἦν, ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
ὥς εἶδον ζῶν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα.

- Αἶαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἰαπτοῦς·
 310 καὶ ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπίτοντες σοὺν εἶναι.
 Αἶαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νίκη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαι γενοντο,
 τοῖσι δὲ βούν ἱέρευσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 315 ἄρσενα, πενταέτηρον, ὑπερμενεί Κρονίωνι.
 τὸν δέρον, ἀμφὶ δ' ἔπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα,
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελοῖσιν.
 ὥπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 320 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς ἐτίης·
 νώτοισιν δ' Αἶαντα διηνεκέεσσι γέραιρεν
 ἥρως Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἥρχετο μῆτιν,
 325 Νέστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνοτο βουλή·
 ὃ σφιν εὖφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 πολλοὶ γὰρ τεθνῶσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν εὐῤῥοον ἀμφὶ Σκάμανδρον
 330 ἐσκέδασ' ὀξύς Ἀρης, ψυχαὶ δ' Αἰδόσδε κατῆλθον.
 τῷ σε χρή πόλεμον μὲν ἄμ' ἠοὶ παῦσαι Ἀχαιῶν,
 αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
 βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν· ἀτὰρ κατακίομεν αὐτοὺς
 τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὁστέα παισὶν ἕκαστος
 335 οἴκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νεώμεθα πατρίδα γαίαν·
 τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δείμομεν ὦκα
 πύργους ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὖ ἀραρυίας,
 340 ὄφρα δι' αὐτῶν ἵππηλασίῃ ὁδὸς εἴῃ·
 ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
 ἥ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
 μήποτ' ἐπιβρίση πόλεμος Τρώων ἀγερωχῶν.

ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες
 Τρώων αὐτ' ἀγορὴ γένητ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ, 345
 δεινὴ, τετρηχυῖα, παρὰ Πριάμοιο θύρῃσιν.
 τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 δεῦτ' ἄγετ', Ἀργεῖν Ἑλένην καὶ κτήμαδ' ἅμ' αὐτῇ 351
 δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
 ψευσάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἡμῖν.
 [ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.]

Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
 δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡὔκομοιο· 355
 ὃς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀντήνωρ, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 εἰ δ' ἔτεόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί. 360
 αὐτὰρ ἐγὼ Τρῶεσσι μεδ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω·
 ἀντικρὺ δ' ἀπόφῃμι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω·
 κτήματα δ', ὅσσ' ἀγόμεν ἐξ Ἀργεος ἡμέτερον δῶ,
 πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἰκοῦν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.

Ἦτοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι δ' ἀνέστη 365
 Λαρδανίδης Πριάμος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὥς τοπάρους περ, 370
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 ἡῶθεν δ' Ἰδαῖος ἴτω κοίλας ἐπὶ νῆας,
 εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάφ,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκινὸν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλωσω 375
 παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
 κίρομεν· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἅμμε διακρίνη, δῶν δ' ἐτέροισί γε νίκην

- "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύουν, ἥδ' ἐπίθοντο·
 380 [δόρπον ἔπειθ' εἶλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 ἠώθεν δ' Ἴδαίος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναοὺς, θεράποντας Ἄρης,
 νηὶ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 στὰς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἠπύτα κήρυξ·
 385 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 ἠνώγει Πρίαμός τε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί,
 εἰπεῖν, αἶ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν·
 κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 390 ἡγάγετο Τροίηνδ'—ὥς πρὶν ὤφελλ' ἀπολέσθαι!—
 πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
 κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὐ φησιν δώσειν· ἢ μὴν Τρῶές γε κέλονται.
 καὶ δὲ τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλῃτε
 395 παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος, εἰσόκε νεκροὺς
 κήομεν· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 ἄμμε διακρίνῃ, δῶν δ' ἐτέροισί γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 ὃψέ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 400 Μῆτ' ἄρ τις ἔω κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 μῆθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ δὲ μάλα νήπιός ἐστιν,
 ὥς ἤδη Τρῶεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπὶ ἄλχον υἱὲς Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 405 καὶ τότε ἄρ' Ἰδῶιον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἴδαϊ, ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 ὥς τοι ὑποκρίνοντι· ἐμοὶ δ' ἐπιδάνει οὕτως.
 ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακείμεν οὔτι μεγαίρω·
 οὐ γάρ τις φειδὼ νεκύων κατατεθνηώτων
 410 γίγνεται, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὤκα.
 ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Ὡς εἰπὼν τὸ σκῆπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 ἀψορρόν δ' Ἴδαίος ἔβη προτὶ Ἴλιον ἱρήν.

οἱ δ' ἔατ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Δαρδανῖνες,
 πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέγμενοι ὀππότε' ἀν ἔλθοι 415
 Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν,
 σταὶς ἐν μέσσοισιν. τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὦκα,
 ἀμφοτέρων, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δέ μεθ' ὕλην·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὖσσέλμων ἀπὸ νηῶν
 ὤτρυνον, νέκυάς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δέ μεθ' ὕλην. 420

Ἡέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 ἐξ ἀκαλάρρείταιο βαθυρρόου Ὀκεανοῖο
 οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἦντεον ἀλλήλοισιν.
 ἔνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
 ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεντα, 425
 δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξῶν ἐπάειραν.
 οὐδ' εἶα κλαίειν Πριάμος μέγας· οἱ δέ σιωπῇ
 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 ἐν δέ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἴλιον ἱρήν.
 ὥς δ' αὐτῶς ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ 430
 νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 ἐν δέ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.

Ἥμος δ' οὐτ' ἄρ' πω ἦώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποίεον ἐξαγαγόντες, 435
 ἄκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
 πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἴλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον εὖ ἀραρυίας,
 ὄφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 ἔκτοσθεν δέ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν, 440
 εὐρεῖαν, μεγάλην· ἐν δέ σκόλοπας κατέπηξαν.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί.
 οἱ δέ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ,
 θεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 τοῖσι δέ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων· 445

Ζεὺ πάτερ, ἥ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
 ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει·
 οὐχ ὀρέας ὅτι δ' αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ

τείχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 450 ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας ;
 τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναιται ἡώς ·
 τοῦ δ' ἐπιλήσονται, ὃ, τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 ἦρψα λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀδλήσαντε.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς
 455 ὦ πόποι, Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές, οἶον ἔειπες !
 ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δέλσειε νόημα,
 ὃς σέο πολλὸν ἀφαιρότερος χεῖράς τε μένος τε ·
 σὸν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναιται ἡώς.
 ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὐτε κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 460 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 τεῖχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχεῦαι,
 αὐτὶς δ' ἡϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 ὥς κέν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 δύσετο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν ·
 βουφόνεον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 νῆες δ' ἐκ Δήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι,
 πολλαί, τὰς προέηκεν Ἰησονίδης Εὐνῆος,
 τὸν ῥ' ἔτεχ' Ὑψιπύλη ὑπ' Ἰήσωνι, ποιμένι λαῶν.
 470 χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέδν, χίλια μέτρα.
 ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰῶνι σιδήρῳ,
 ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 475 ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι · τίθεντο δὲ δαῖτα θάλειαν
 παννύχιοι μὲν ἔπειτα κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 δαινυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἥδ' ἐπίκουροι.
 παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς,
 σμερδαλέα κτυπέων · τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρει ·
 480 οἶνον δ' ἐκ δεπάων χαμάδις χέον, οὐδέ τις ἔτλη
 πρὶν πῖεειν, πρὶν λείψαι ὑπερμενεί Κρονίωνι.
 κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Θ.

Κόλος μαχη.

Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέραυνος
ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμπιοι.
αὐτὸς δέ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·

Κέκλυτέ μεν, πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι, 5
ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
μήτε τις οὖν δήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσην
πειράτω διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
αἰνεῖτ', ὄφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
δν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω 10
ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
πληγῆς οὐ κατὰ κόσμον, ἐλεύσεται Οὐλυμπόνδε·
ἢ μιν ἐλὼν ῥίψω ἐς Τάρταρον ἡρόεντα,
τῆλε μάλ', ἤχι βάδιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον·
ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός, 15
τόσσον ἔνερθ' Ἄϊδεω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
γνώσεται ἔπειθ' ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες·
σειρὴν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι· 20
ἀλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίουnde

- Ζῆν', ὕπατον μῆστωρ', οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε.
 ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
 αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ', αὐτῇ τε θαλάσῃ·
 25 σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμπιο
 δῆσαιμην· τὰ δέ κ' αὐτε μετήορα πάντα γένοιτο.
 τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἰμ' ἀνδράπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
 30 ὄψε δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
 εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἐπικτόν·
 ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
 35 ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποδησόμεθ', ἥτις ὄνησει,
 ὥς μὴ πάντες ὄλωνται, ὀδυσσαμένιοι τεοῖο.
 Τῇν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 40 πρόφρονι μυνέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,
 ὠκυπέτα, χρυσέησιν ἐδείρῃσιν κομόωντε·
 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἰμάσθλην
 χρυσεῖην, εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσето δίφρου.
 45 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν· τῶ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἴδην δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις·
 ἔνθ' ἵππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 50 λύσας ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἥερα πουλὺν ἔχευεν.
 αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδει γαίῳν,
 εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δαίπνον ἔλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
 55 Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο,
 παυρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὥς ὑσμῖνι μίχεσθαι,

χρειοὶ ἀναγκαίῃ, πρό τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν.
πᾶσαι δ' ὠὔνυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαος,
πεζοὶ δ' ἰππήες τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χώρον ἓνα ξυνιόντες ἵκοντο, 60
σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἔπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἷματι γαῖα. 65

Ὅφρα μὲν ἤως ἦν, καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἡμαρ,
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἦπτετο, πίπτε δὲ λαός.
ἦμος δ' Ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο, 70
Τρώων δ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
ἔλκε δὲ μέσσα λαβὼν, ῥέπε δ' αἷσιμον ἡμαρ Ἀχαιῶν.
[αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄερθεν.]
αὐτὸς δ' ἐξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ 75
ἦκε σέλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.

Ἐνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων,
οὔτε δὺ Αἴαντες μενέτην, θεράποντες Ἄρης·
Νέστωρ δ' οἷος ἔμιμνε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν, 80
οὔτι ἐκὼν, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο· τὸν βάλεν ἰὼ
δῖος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠυκόμοιο,
ἄκρην κακ κορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ· 85
σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
ὄφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίας ἀπέταμεν
φασγάνῳ ἀίσσων, τόφρ' Ἔκτορος ὠκέες ἵπποι
ἦλθον ἀν' ἰωχμόν, θρασὺν ἠνίοχον φορέοντες,
Ἐκτορα· καί νυ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν, 90

εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης ·
σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα ··

Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὥς ἐν ὁμίλῳ ;
95 μήτις τοι φεύγουσι μεταφρένῃ ἐν δόρῳ πῆξῃ ·

ἀλλὰ μὲν', ὄφρα γέροντος ἀπώσομεν ἄγριον ἄνδρα.

ᾧς ἔφατ' · οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Τυδείδης δ', αὐτὸς περ ἑὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη ·
100 στῇ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

ᾧ γέρον, ἧ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχηταί ·

σῇ δὲ βίῃ λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὑπάξει ·

ἠπεδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι.

105 ἀλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδῃαι,

οἷοι Τρώιοι ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίοιο

κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκέμεν ἠδὲ φέβεσθαι,

οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μήστωρε φόβοιο.

τούτῳ μὲν θεράποντε κομείτων · τῷδε δὲ νῶϊ

110 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰδύνομεν, ὄφρα καὶ Ἔκτωρ
εἴσεται, ἧ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.

ᾧς ἔφατ' · οὐδ' ἀπίδῃσε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.

Νεστορέας μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομείτην

ἱφθιμοί, Σθένελός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ.

115 τῷ δ' εἰς ἀμφοτέρῳ Διομήδεος ἄρματα βήτην ·

Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἡνία σιγαλόεντα,

μάστιξεν δ' ἵππους · τάχα δ' Ἔκτορος ἄγχι γέγοντο.

τοῦ δ' ἱὸς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδέος υἱός ·

καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν · ὁ δ' ἠνίοχον θεράποντα,

120 υἱὸν ὑπερδύμου Θηβαίου, Ἥνιοπῆα,

ἵππων ἡνί' ἔχοντα, βάλε στήθεος παρὰ μαζόν ·

ῥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι

ῥκύνποδες · τοῦ δ' αὖθις λύθη ψυχὴ τε μένος τε.

Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἠνιόχοιο ·

τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἐΐαιρου, 125
 κείσθαι· ὁ δ' ἥνιοχον μέθεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἵππῳ δευέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
 Ἴφιτιδην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόδ' ἵππῳ
 ὠκυπόδων ἐπέβησε, δίδου δέ οἱ ἥνία χερσίν.

Ἐνθα κε λουγὸς ἦν, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο· 130
 καὶ νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον, ἥντε ἄρνες,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 βροντήσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφήκ' ἀργήτα κεραυνόν,
 καδ δὲ πρόσθ' ἵππῳ Διομήδεος ἦκε χαμᾶζε·
 δεινὴ δὲ φλόξ ὤρτο θεείου καιομένοιο· 135

τῷ δ' ἵππῳ δέισαντε καταπτήτην ὑπ' ὄχρεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἥνία σιγαλόεντα·
 δεῖσε δ' ὄγ' ἐν θυμῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·

Τυδεῖδη, ἄγε δ' αὖτε, φόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἦ οὐ γιγνώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οὐχ ἔπेत' ἄλκη; 140
 νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κύδος ὀπάξει,
 σήμερον· ὕστερον αὖτε καὶ ἡμῖν, αἶ κ' ἐθέλῃσιν,
 δώσει· ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 οὐδὲ μάλ' ἰφθιμος· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης· 145
 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἀλλὰ τόδ' αἶνόν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει·
 Ἐκτωρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων·
 Τυδείδης ὑπ' ἐμείῳ φοβεύμενος ἵκετο νῆας.

ὥς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθῶν! 150

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 ὦ μοι, Τυδέος υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔειπες!
 εἶπερ γάρ σ' Ἐκτωρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
 ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῶες καὶ Δαρδανίῳνες,
 καὶ Τρώων ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστάων, 155
 τᾶων ἐν κονίησι βάλες θαλεροὺς παρακοίτας.

Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
 αὖτις ἀν' ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἐκτωρ

ἡχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο.

160 τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔσε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·

Τυδείδῃ, πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι

ἔδρῃ τε κρέασιν τ' ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν·

νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.

ἔρρε, κακὴ γλήνη! ἐπεὶ οὐκ, εἴξαντος ἐμεῖο,

165 πύργων ἡμετέρων ἐπιβήσῃ, οὐδὲ γυναικάς

ἄξεις ἐν νῆσσι· πάρος τοι δαίμονα δώσω.

ὣς φάτο· Τυδείδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,

ἵππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.

τρεῖς μὲν μερμήριξε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·

170 τρεῖς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαίων ὁρέων κτύπε μητίετα Ζεὺς,

σῆμα τιθεὶς Τρῶεσσι, μάχης ἑτεραλκεία νίκην.

Ἔκτωρ δὲ Τρῶεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,

ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δουρίδος ἀλκῆς!

175 γυγνώσκω δ', ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων

νίκην καὶ μέγα κύδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα·

νῆπιοι, οἳ ἄρα δὴ τάδε τείχεα μηχανόωντο,

ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἄμὸν ἐρύξει·

ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθωρόενται ὀρυκτῆν.

180 ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι γένωμαι,

μνημοσύνη τις ἔπειτα πυρὸς δηλοῖο γενέσθω,

ὥς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτοὺς.

[Ἀργεῖους παρὰ νηυσὶν, ἀτυζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]

ὣς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

185 Ξάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, καὶ Αἴδων Λάμπε τε διέ,

νῦν μοι τὴν κομίδην ἀποτίνετον, ἣν μάλα πολλὴν

Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,

ὕμιν παρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν,

[οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,]

190 ἢ ἐμοί, ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι,

ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, αἶ κε λάβωμεν

ἰσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἔκει,

πᾶσαν χρυσεῖην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν·
αὐτὰρ ἅπ' ὥμοιῖν Διομήδεος ἵπποδάμοιο
δαϊδάλεον θώρηκα, τὸν Ἑφαιστος κάμε τεύχων. 198
εἰ τούτῳ κε λάβοιμεν, ἐελποίμην κεν Ἀχαιοὺς
αὐτοῖν χιι νηῶν ἐπιβησέμεν ὠκειάων.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσθησε δὲ πότνια Ἥρη,
σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·
καὶ ῥα Ποσειδάωνα, μέγαν θεόν, ἀντίον ἦδα. 200

Ὡ πόποι, ἔννοσθ' αἰ εὐρυθενές, οὐδέ νυ σοὶ περ
ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός·
οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσιν
πολλὰ τε καὶ χαρίεντα· σὺ δὲ σφισι βούλεο νίκην.
εἵπερ γάρ κ' ἐθέλοισιν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἄρωγοί, 205
Τρῶας ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυκέμεν εὐρύσπα Ζή-
ν', αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἰδῇ.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κρείων ἔννοσίχθων·
Ἥρη ἀπτοεπές, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι 210
ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργει,
πλήθει δὲ ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων
εἰλομένων· εἴλει δὲ θεῶν ἀτάλαντος Ἀρηϊ 215

Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
καὶ νῦ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέῳ νῆας ἔτας,
εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
αὐτῷ ποιπνύσαντι, θεῶς ὀτρύναι Ἀχαιοὺς.

βῆ δ' ἵεναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν, 220
πορφύρεον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
στή δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακίτεϊ νηϊ μελαίνῃ,
ἧ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσιν·

[ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τελαμωνιάδαο,
ἧ δ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοὶ ῥ' ἔσχατα νῆας ἔτας 225
εἴρυσαν, ἡνιόρῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν·]
ἦῤυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·

- Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχεα, εἶδος ἀγητοί !
 πῇ ἔβαν εὐχωλαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
 220 ἄς, ὅπότεν ἐν Δήμῳ, κενεαυχέες ἡγοράσασθε,
 ἔσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊῶν,
 πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο,
 Τρώων ἄνδ' ἑκατόν τε διηκοσίων τε ἕκαστος
 στήσεσθ' ἐν πολέμῳ ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἀξιοί εἰμεν.
 235 [Ἔκτορος, δς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ.]
 Ζεὺ πάτερ, ἡ ρά τι ν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλῆων
 τῇδ' ἄτη ἄσας, καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας ;
 οὐ μὲν δὴ ποτέ φημι τεὸν περικαλλέα βωμόν
 νηὶ πολυκλήϊδι παρελθέμεν, ἐνθάδε ἔρρων·
 240 ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημόν καὶ μηρί' ἔκησ,
 ἰέμενος Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι.
 ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήνην ἐέλδωρ·
 αὐτοὺς δὴ περ ἕασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
 μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἑα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 245 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 νεύσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
 παρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ κάββαλε νεβρόν,
 250 ἐνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ρέζεσκον Ἀχαιοί·
 οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἦλυθεν ὄρνις,
 μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Ἐνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
 εὗξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους,
 255 τάφρου τ' ἐξελάσαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους·
 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν
 ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 260 ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος·
 τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες, Δούριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν·

τοῖσι δ' ἐπ' Ἴδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντῃ ·
 τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός · 205
 Τεῦκρος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων ·
 στή δ' ἄρ' ὑπ' Αἴαντος σάκεϊ Τελαμωνιάδαο.
 ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος · αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 παπτήνας, ἐπεὶ ἄρ τιν' οἴστεύσας ἐν ὀμίλῳ
 βεβλήκειν, ὃ μὲν αὖθι πεσὼν ἀπὸ θυμὸν ὄλεσεν. 2711
 αὐτὰρ ὃ αὐτὶς ἰὼν, παῖς ὥς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν
 εἰς Αἴανθ' · ὃ δέ μιν σάκεϊ κρύπτασκε φαεινῷ.

Ἔνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλε Τεῦκρος ἀμύμων ;
 Ὀρσίλοχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὀρμενον ἥδ' Ὀφελέσθηι,
 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην, 275
 καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.
 [πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.]
 τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 τόξου ἅπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας ·
 στή δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν · 280

Τεῦκρε, φίλῃ κεφαλῇ, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι,
 πατρί τε σῶ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα,
 καὶ σε, νόθον περ ἑόντα, κομίσσατο φ' ἐνὶ οἴκῳ ·
 τόν, καὶ τηλόθ' ἑόντα, εὐκλείης ἐπίβησον. 285
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὥς καὶ τετελεσμένον ἔσται ·
 αἶ κέν μοι δώῃ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη,
 Ἴλιον ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 πρῶτῳ τοι μετ' ἐμὲ πρεσβῆϊον ἐν χερσὶ θήσω,
 ἢ τρίποδ', ἢ δὴ δύο ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν, 290
 ἢ γυναιχ', ἢ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνοι.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεῦκρος ἀμύμων ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
 ὀτρύνεις ; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν,
 παύομαι · ἀλλ' ἐξ οὐ προτὶ Ἴλιον ὠσάμεθ' αὐτούς, 295
 ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω.
 ὀκτὼ δὲ προέηκα τανυγλώχινας οἴστους,

- πάντες δ' ἐν χροῖ πῆχθεν Ἀρηϊδῶν αἰζηῶν ·
 τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητήρα.
- 300 Ἡ ῥα, καὶ ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρήφιν ἱαλλεν
 Ἔκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἐΐτο θυμός.
 καὶ τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρθ' · ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυδίωνα,
 υἱὸν ἐὼν Πριάμοιο, κατὰ στήθος βάλεν ἰῶ ·
 τὸν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
- 305 καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκυῖα θεῆσιν.
 μήκων δ' ὥς ἐτέρωδε κάρη βάλεν, ἦτ' ἐνὶ κήπῳ,
 καρπῷ βριδομένη νοτίησί τε εἰαρινῆσιν ·
 ὥς ἐτέρωσ' ἤμυσε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.
- Τεύκρος δ' ἄλλον οἷστον ἀπὸ νευρήφιν ἱαλλεν
- 310 Ἔκτορος ἀντικρύ, βαλέειν δέ ἐΐτο θυμός.
 ἀλλ' ὄγε καὶ τόθ' ἄμαρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων
 ἀλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἔκτορος ἡνιοχῆα,
 ἰέμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν ·
 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
- 315 ὠκύποδες · τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἡνιόχοιο ·
 τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου ·
 Κεβριόνην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἐγγυς εὔντα,
 ἵππων ἥν' ἐλεῖν · ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπῆλθεν ἀκούσας,
- 320 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 σμερδαλέα ἰάχων · ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρί ·
 βῆ δ' ἰδὺς Τεύκρου, βαλέειν δέ ἐΐτο θυμός ἀνώγει.
 ἦτοι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οἷστόν,
 θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ · τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἔκτωρ
- 325 αὐερόντα, παρ' ὤμον, ὅθι κληῖς ἀποέργει
 αὐχένα τε στήθος τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
 τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτα βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι ·
 ῥῆξε δέ οἱ νευρήν · νάρκησε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ ·
 στή δὲ γυνῆ ἐριπών, τόξον δέ οἱ ἔκπεσς χειρός ·
- 330 Αἴας δ' οὐκ ἀμέλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
 ἀλλὰ θέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δῶω ἐρήρες ἑταῖροι,

Μηκιστευσ, Ἐχίοιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.

* Ἀψ δ' αὖτις Τρώεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρσει· 335
οἱ δ' ἰδὺς τάφροιο βαθείης ὦσαν Ἀχαιοὺς·

* Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κίε, σθένει βλεμεαίνων.
ὥς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἢ λέοντος
ἄπτηται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
ἰσχία τε γλουτούς τε, ἐλίσσόμενόν τε δοκεύει· 340

ὥς Ἐκτωρ ὥπαζε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἱ δ' ἐφέβοντο.
αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἐβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμην Τρώων ὑπὸ χερσίν·
οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες, 345

ἄλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.

* Ἐκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους,
Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων ἠδὲ βροτολογυῖο Ἄρης. 350

Τοὺς δὲ ἰδοῦς ἐλέησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

* Ω πόποι, αἰγιώχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτι νῶϊ
ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ', ὕστατίον περ·
οἷ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες δλωνται
ἀνδρὸς ἑνὸς ῥιπῇ· ὃ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτῶς 355

* Ἐκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
καὶ λίην οὐτός γε μένος θυμόν τ' ὀλέσειεν,
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
ἀλλὰ πατὴρ οὐμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῆσιν, 360

σχέτλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερσεύς·
οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν
τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθέης ἀέδλων.
ἦτοι ὃ μὲν κλαίεισκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς

τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προτάλλεν. 365
εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἦδε ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν,
εὐτέ μιν εἰς Αἶδαο πυλάρταο προῦπεμψεν,

- ἐξ Ἑρεβους ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο·
 οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
 370 νῦν δ' ἐμέ μὲν στυγείη, Θέτιδος δ' ἐξήνυσσε βουλὰς,
 ἣ οἱ γούνατ' ἔκυσσε, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορδον.
 ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὐτε φίλην Γλαυκῶπιδα εἶπη.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους.
 375 ὄφρ' ἂν ἐγὼ καταδύσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἴδωμαι,
 εἰ νῶϊ Πριάμοιο πάϊς, κορυθαίολος Ἑκτωρ,
 γηθῇσιν προφανείσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
 ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἡδ' οἰωνοὺς
 380 δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπιδῆσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 ἣ μὲν ἐποικομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβα θεά, θυγάτηρ μεγάλιο Κρόνιοιο.
 αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 385 πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει,
 ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
 ἣ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
 ἐς δ' ὄχρα φλόγεα ποσὶ βήσετο· λάξετο δ' ἔγχος
 390 βριδύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡρώων, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μᾶστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανοῦ Οὐλυμπός τε,
 395 ἡμὲν ἀνακλίνει πυκινὸν νέφος, ἡδ' ἐπιδεῖναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτάων κεντρηκεῖας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδιδεν ἐπεὶ ἶδε, χῶσατ' ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν·
 Βάσκ' ἴδι, Ἴρι ταχεῖα, πάλιν τρέπε, μηδ' ἔα ἄνιη
 400 ἔρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 γυνιώσω μὲν σφωῖν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·

οὐκ ἄς δ' ἐκ δίφρου βαλέω, κατὰ δ' ἄρματα ἄξω·
οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
ἔλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπητῃσι κεραυνός· 405
ὄφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ᾧ πατρὶ μάχηται.
Ἦρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅττι νοήσω.

Ἦς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα·
βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον. 410
πρώτῃσιν δὲ πύλῃσι πολυπτύχου Οὐλύμποιο
ἀντομένη κατέρυκε· Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον·

Πῇ μέματον ; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ ;
οὐκ ἑάα Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
ὦδε γὰρ ἠπειλήσε Κρόνου παῖς, εἰ τελέει περ· 415
γυνώσκειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
αὐτὰς δ' ἐκ δίφρου βαλέειν, κατὰ δ' ἄρματα ἄξειν·
οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
ἔλκε' ἀπαλθήσεσθον, ἃ κεν μάρπητῃσι κεραυνός·
ὄφρ' εἰδῇς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σῶ πατρὶ μάχηται. 420
Ἦρῃ δ' οὔτι τόσον νεμεσίζεται, οὐδὲ χολοῦται·
αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅττι νοήσῃ.

ἀλλὰ σὺ γ', αἰνοτάτῃ, κύον ἀδδεές, εἰ ἐτέον γε
τολμήσεις Διὸς ἅντα πελώριον ἔγχος αἰεῖραι.

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις· 425
αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἦρῃ πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Ἦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγε
νῶϊ ἐὼ Διὸς ἅντα βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζειν.
τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσσω, ἄλλος δὲ βιώτω,
ὅς κε τύχῃ· κείνος δέ, τὰ ἃ φρονέων ἐνὶ θυμῷ, 430
Τρῳασὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὥς ἐπιεικές.

Ἦς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
τῇσιν δ' ὦραι μὲν λύσαν καλλίτριχας ἵππους·
καὶ τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπησιν·
ἄρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνωπία παμφανόοντα· 435
αὐταὶ δὲ χρυσεόισιν ἐπὶ κλισμοῖσι κάδίζον
μῖγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.

Ζεὺς δὲ πατὴρ Ἴδῃθεν εὐτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
Οὐλυμπόνδε δίωκε, θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους.

- 140 τῷ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
ἄρματα δ' ἅμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας.
αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπα Ζεὺς
ἔξετο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπε·
αἱ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
145 ἦσθην, οὐδέ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

- Τίθῃ οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη;
οὐ μὲν θην κάμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
ὀλλύσαι Τρώας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε.
150 πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄαπτοι,
οὐκ ἂν με τρέψειαν, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ.
σφῶϊν δὲ πρὶν περ τρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυνῆα,
πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέρμερα ἔργα.
ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δέ κεν τετελεσμένον ᾗεν·
155 οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ,
ἄψ' ἐς Ὀλυμπον ἵκεσθον, ἵν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.

- Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
πλησίαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
ἦτοι Ἀθηναίη ἀκέων ᾗην, οὐδέ τι εἶπεν,
160 σκυζομένη Διὶ πατρί, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει.
Ἥρη δ' οὐκ ἔχαδε στήθεος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·

- Αἰνότετε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
165 οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὄλωνται.
[ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
βουλήν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἣτις ὀνήσει,
ὥς μὴ πάντες ὄλωνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]

- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
170 ἡοῦς δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέα Κρονίωνα
ὄψεαι, αἳ κ' ἐθέλῃσθα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ὀλλύνν' Ἀργείων πουλὺν στρατὸν αἰχμητῶν.

οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἔκτωρ,
 πρὶν ὄρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 [ἤματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνησι μάχωνται, 475
 στείνει ἐν αἰνотάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.]
 ὥς γὰρ δέσφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
 χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πείραθ' ἵκηαι
 γαίης καὶ πόντοιο, ἦν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
 ἦμενοι, οὐτ' αὐγῆς Ἑπερίονος Ἡελίοιο 480
 τέρποντ', οὐτ' ἀνέμοισι, βαθεὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς·
 οὐδ' ἦν ἐνθ' ἀφίκηαι ἀλωμένη, οὐ σευ ἔγωγε
 σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.

Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρη.
 ἐν δ' ἔπες' Ὡκεανῷ λαμπρὸν φάος ἡελίοιο, 485
 ἔλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζεῖδωρον ἄρουραν.
 Τρωσὶν μὲν ῥ' ἀέκουσιν ἔδν φάος· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 ἀσπασίη, τρίλλιστος, ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή.

Τρώων αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο φαίδιμος Ἔκτωρ,
 νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπὶ δινήμενι, 490
 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χώρος.
 ἐξ ἵππων δ' ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
 τὸν ῥ' Ἔκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δέ λάμπετο δουρὸς
 αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δέ χρύσεος θέε πόρκης· 495
 τῷ ὄγ' ἐρεισάμενος, ἔπεα Τρώεσσι μετηύδα·

Κέκλυτέ μευ, Τρώες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι·
 νῦν ἐφάμην, νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν·
 ἀλλὰ πρὶν κνέφας ἦλθε, τὸ νῦν ἐσάωσε μάλιστα 500
 Ἀργεῖους καὶ νῆας ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειδῶμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους
 λύσαθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδῆν·
 ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἵφια μῆλα 505
 καρπαλίμως, οἶνον δέ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
 σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δέ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·

- ὥς κεν παννύχιοι μέσφ' ἡοῦς ἡριγενείης
 καίωμεν πυρὰ πολλά, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκη·
 510 μῆπως καὶ διὰ νύκτα κερηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 φεύγειν ὁρμήσονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε κῶν ἐπιβαῖεν ἔκηλοι·
 ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἶκοδι πέσση,
 βλήμενος ἢ ἰφῷ, ἢ ἔγχρῃ ὀξυόεντι,
 515 νηὸς ἐπιθρώσκων· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἀρηα.
 κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
 παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας
 λέξασθαι περὶ ἄστυ θεοδμήτων ἐπὶ πύργων·
 520 θηλύτεραι δὲ γυναῖκες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκύστη
 πῦρ μέγα καίωντων· φυλακὴ δὲ τις ἔμπεδος ἔστω,
 μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
 ὦδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω·
 μῦθος δ', ὃς μὲν νῦν ὑγιής, εἰρημένος ἔστω·
 525 τὸν δ' ἡοῦς Τρῶεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω.
 εὐχομαι ἐλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν,
 ἐξελάαν ἐνδένδε κύνας Κηρεσιφορήτους,
 [οὓς Κῆρες φορέουσι μελαινάων ἐπὶ νηῶν.]
 ἀλλ' ἦτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς·
 530 πρῶτ' δ' ὑπνοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρήσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 εἴσομαι, εἴ κέ μ' ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης
 παρ νηῶν πρὸς τεῖχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 χαλκῷ δηώσας, ἕναρα βροτόεντα φέρωμαι.
 535 αὔριον ἦν ἀρετὴν διαείσεται, εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος
 μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, ὅτω,
 κείσεται οὐτηθεῖς, πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι,
 ἡελίου ἀνιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς
 εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἥματα πάντα,
 540 τιώμην δ', ὡς τίειτ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 ὡς νῦν ἡμέρῃ ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν.

ὦς Ἐκτωρ ἠγόρευ' ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,
δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἱφια μῆλα
καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
[ἔρδον δ' ἀθανάτοισι τελέεσσας ἐκατόμβας.
κνίσσῃν δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἰσω
ἦδεῖαν· τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες दाτέοντο,
οὐδ' ἔδελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.]

515

550

Οἱ δέ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρῃ
εἶατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.
ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρο φαεινὴν ἀμφὶ σελήνην
φαίνεται ἄριπρεπέα, ὅτε τ' ἔπλετο νήνεμος αἰθήρ·
[ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόοιες ἄκροι,
καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερῤῥάγῃ ἄσπετος αἰθήρ,]
πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστρο· γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν·
τόσσα μεσηγὺ νέων ἦδὲ Ξάνθοιο ῥοάων,
Τρώων καίωντων, πυρὰ φαίνεται Ἰλιόθι πρό.
χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· παρ δὲ ἐκάστῳ
εἶατο πεντήκοντα, σέλα πυρὸς αἰδομένοιο.
ἵπποι δὲ κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν, ἐϋθρονον Ἠῶ υἷμον.

555

560

565

ΙΛΙΑΔΟΣ Ι.

Πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλέα. Διγαι.

Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Θεσπεσίη ἔχε· φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη·
πένθει δ' ὑπλήτφ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
ὥς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα,
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῷτε Θρήκηθεν ἄητον, 5
ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἄμυδις δέ κε κύμα κελαιὸν
κορδύεται· πολλὸν δὲ παρέξ ἄλα φύκος ἔχευαν·
ὧς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἄτρεϊδης δ', ἄχρ' ἑορτὴν βεβολημένος ἦτορ,
φοῖτα κηρύκεσσι λυγρὸν δόγχοισι κελεύων, 10
κλήδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο.
Ἴζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ· 15
ὧς ὁ βαρυστενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηΐδα·
ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη·
σχέτλιος, ὃς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι· 20
νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει

- δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεί φίλον εἶναι,
 δς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 25 ἦδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 30 δὴν δ' ἄνεψ ἦσαν τετιηότες υἱες Ἀχαιῶν·
 ὄψ' ἐ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἄτρεϊδῃ, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
 ἦ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορή· σὺ δὲ μήτι χολωθῆς.
 ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσιν,
 35 φῶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσας' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
 σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 σκῆπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 ἀλκὴν δ' οὗτοι δῶκεν, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 δαιμόνι', οὕτω που μάλα ἔλπεαι υἱας Ἀχαιῶν
 ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὥς ἀγορεύεις·
 εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι,
 ἔρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δέ τοι ἄγχι θαλάσσης
 ἐστᾶσ', αἶ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλαί.
 45 ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι κερηκομόωντες Ἀχαιοί,
 εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν· εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε, μαχυσόμεθ', εἰσόκε τέκμωρ
 Ἰλίου εὕρωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουσμεν.
 50 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' ἵαχον υἱες Ἀχαιῶν,
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἱππότα Νέστωρ·
 Τυδείδῃ, πέρι μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
 καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ ἄριστος·
 55 οὔτις τοι τὸν μῦθον ὀνόσσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,
 οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἵκεο μῦθων.

ἦ μὴν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ παῖς εἴης
 ὀπλότατος γενεῆφιν · ἀτὰρ πεπνυμένα βάξεις
 Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 ἀλλ' αἶγ', ἐγὼν, ὃς σείω γεραίτερος εὐχομαι εἶναι, 80
 ἐξείπω, καὶ πάντα διῶξομαι · οὐδέ κέ τίς μοι
 μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἀφρήτωρ, ἀδέμστος, ἀνέστίος ἐστὶν ἐκεῖνος,
 ὃς πολέουον ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυνέοντος.
 ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειδῶμεθα νυκτὶ μελαίνῃ, 85
 δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα · φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
 λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
 κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι · αὐτὰρ ἔπειτα,
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε · σὺ γὰρ βασιλεύατάς ἐσσι
 δαίνυ δαῖτα γέρουσιν · ἔοικέ τοι, οὔτοι ἀεικές. 90
 πλεῖαί τοι οἶνου κλισίαι, τὸν νῆς Ἀχαιῶν
 ἡμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσιν ·
 πῦσά τοι ἐσθ' ὑποδεξίῃ · πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
 πολλῶν δ' ἀγρομένων, τῷ πείσεις, ὃς κεν ἀρίστην
 βουλήν βουλεύσῃ · μάλα δὲ χρεὼ πάντας Ἀχαιοὺς 95
 ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δῆϊοι ἐγγύδι νηῶν
 καίουσιν πυρὰ πολλά · τίς ἂν τάδε γηθήσειεν ;
 νυξ δ' ἦδ' ἡ διαρῥαίσει στρατὸν ἡ σαώσει.
 Ὡς ἔφαθ' · οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύου, ἦδ' ἐπίθοντο.
 ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο, 80
 ἀμφί τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα, ποιμένα λαῶν,
 ἦδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον, υἱας Ἀρῆος,
 ἀμφί τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε Δηήτυρόν τε,
 ἦδ' ἀμφὶ Κρεΐοντος υἱόν, Λυκομήδεα δῖον.
 ἔπτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατὸν δὲ ἐκάστω 85
 κούροι ἅμα στείχον, δολίχ' ἐγχεα χερσὶν ἔχοντες ·
 καδὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἴζον ἰόντες ·
 ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.
 Ἀτρεΐδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἤγευ Ἀχαιῶν
 ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφὶ τίθει μενοεικεα δαῖτα. 90
 οἱ δ' ἐπ' ὄνειάδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.

- αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφάινειν ἤρχετο μῆτιν,
Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή·
- 95 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
'Ατρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
λαῶν ἐσσι ἀναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν
σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλευήσθαι
- 100 τῷ σε χρή πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακούσαι,
κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγῃ
εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται, ὅ,ττι κεν ἄρχῃ.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει,
- 105 οἶον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διογενές, Βρισηΐδα κούρην
χωομένου Ἀχιλλῆος ἔβης κλισίῃθεν ἀπούρας·
οὔτι καδ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε
πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σὺ μεγαλήτορι θυμῷ
- 110 εἶξας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοί περ ἔτισαν,
ἠτίμησας· ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπιδῶμεν
δώροισιν τ' ἀγανοῖσιν, ἔπεσσί τε μελιχίοισιν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 115 ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.
ἁσάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι! ἀντί νυ πολλῶν
λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
ὥς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
ἀλλ' ἐπεὶ ἁσάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πιδήσας,
- 120 ἅψ' ἐθέλω ἀρέσσει, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
ὑμῶν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
αἰθῶνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
- 125 οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, ᾧ τόσσα γένοιτο,
οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,

ὅσα μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
 δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ἄς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτός,
 ἐξελόμην, αἱ κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν, 130
 τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἦν τότ' ἀπηύρων,
 κούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδ' ἐμυγῆναι,
 ἣ δέμεις ἀνδράπων πέλει, ἀνδρῶν ἥδ' ἐ γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτε 135
 ἄστνυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἄλκις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηυσάσσω,
 εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἐλέσσω,
 αἷ κε μετ' Ἀργεῖνν' Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν. 140
 εἰ δέ κεν Ἀργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐδ' αὖ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἴσον Ὀρέστη,
 ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 τρεῖς δέ μοι εἰσι θυγάτρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπτήκτῳ,
 Χρυσόδεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα· 145
 τῶν ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλῃν ἀνάεδνον ἀγέσσω
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω
 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἐῖ ἐπέδωκε θυγατρί.
 ἑπτὰ δέ οἱ δώσω εὐναιόμενα πτολίεδρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν, 150
 Φηρύς τε Ζαθέας ἥδ' Ἀνδρῆαν βαθυύλειμον,
 καλὴν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 πᾶσαι δ' ἐγγυὺς ἀλός, νέεται Πύλου ἡμαθόεντος·
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες, πολυβούται,
 οἳ κέ ἐ δωτίνησι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν, 155
 καὶ οἱ ὑπὸ σκίητρῳ λιπαρὰς τελέουσι δέμιστας.
 ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 διηδέτω! Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἥδ' ὑδάμαστος·
 τοῦνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·
 καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτερός εἰμι, 160
 ἥδ' ὅσσον γευέῃ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοστά διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·
 165 ἀλλ' ἄγετε, κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα
 ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
 εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἀν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἳ δὲ πιθέσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, Διὶ φίλος, ἡγησάσθω·
 αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
 170 κηρύκων δ' Ὀδῖός τε καὶ Εὐρυβάτης ἅμ' ἐπέσθων·
 φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε,
 ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἶ κ' ἐλεήσῃ.

- ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδῶτα μῦθον ἔειπεν.
 αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 175 κούροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·
 κώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμός,
 ὠρμώντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
 180 δενδύλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῇ δὲ μάλιστα,
 πειρᾶν, ὥς πεπίθοιεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

- Τῷ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 πολλὰ μάλ' εὐχομένω γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
 ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
 185 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην·
 τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
 καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσας·
 τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶεде δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
 190 Πάτροκλος δὲ οἳ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
 δέγμενος Αἰακίδην, ὅποτε λήξειεν αἰεῖδων.
 τῷ δὲ βάτην προτέρω, ἡγέετο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς·
 στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἔδος, ἔνθα θάασσεν.
 195 ὥς δ' αὐτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.
 τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Χαίρετον · ἡ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον ! ἧ τι μαλα χρεώ ·
οἷ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστων.

Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρῳ ἄγε διὸς Ἀχιλλεύς,
εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησί τε πορφυρέοισιν · 200
αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα ·

Μεῖζονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου υἱέ, καδίστα ·
ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἐκάστω.
οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάρρῳ.

Ὡς φάτο · Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείδεθ' ἐταῖρῳ. 205

αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔδηκ' ὄϊος καὶ πίνος αἰγός,
ἐν δὲ συνὸς σιάλοιο ῥάχιν τεθαλυῖαν ἄλοιφῇ.
τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα διὸς Ἀχιλλεύς ·
καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἄμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν · 210
πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φῶς.

αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλόξ ἐμαράνθη,
ἀνδρακιῇν στορέσας, ὀβελούς ἐφύπερθε τάνυσσεν ·
πάσσε δ' ἄλὸς θείοιο, κρατευντῶν ἐπαίρας.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὥπτησε, καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν, 215
Πάτροκλος μὲν σῆτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ,
καλοῖς ἐν κανέοισιν · ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.

αἰγτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσῆος θείοιο,
τοίχου τοῦ ἐτέροιο · θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον, ὃν ἐταῖρον · ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς. 220

οἱ δ' ἐπ' ὀνειάδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς ·
πλησάμενος δ' οἶνοιο δέπας, δείδεκτ' Ἀχιλλῆα ·

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ ! δαιτὸς μὲν εἵσης οὐκ ἐπίδενεῖς, 225
ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμεμνονος Ἀτρεΐδαο,
ἡδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν · πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ

δαίνυσθ' · ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν ·
ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορόωντες,
δειδόμεν · ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι 230

νηᾶς εὖσσέλμους, εἰ μὴ συγε δύσεαι ἀλκήν.

- ἐγγὺς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν ἔθεντο
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 235 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
 ἀστράπτει· Ἐκτωρ δὲ μέγα σθένει βλεμμαίωνων
 μαίνεται ἐκπάγλως, πίσυνος Διὶ, οὐδέ τι τλῆι
 ἀνέρας, οὐδὲ θεούς· κρατερὴ δέ ἐ λύσσα δέδυκεν·
 240 ἀράται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἡῶ διαν·
 στεύται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 δηώσιν παρὰ τῆσιν, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 ταῦτ' αἰνῶς δείδουκα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς
 245 ἐκτελέσωσι θεοί· ἡμῖν δὲ δὴ αἰσιμον εἶη
 φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεὺς ἵπποβότοιο.
 ἀλλ' ἄνα, εἰ μέμονάς γε, καὶ ὄψέ περ, υἷας Ἀχαιῶν
 τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
 αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσεται· οὐδέ τι μῆχος
 250 ῥέχθεντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 φράζευ, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἡμαρ.
 ᾧ πέπον, ἧ μὲν σοίγε πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
 ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
 τέκνον ἐμόν, κάρτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἡρῇ
 255 δώσουσ', αἶ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
 ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὅφρα σε μᾶλλον
 τίωσ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἢ δὲ γέροντες.
 ὥς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθσαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 260 παύε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω,
 ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 αἰθῶνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
 πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἠέθλια ποσσὶν ἄροντο.

οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ, φ' τόσσα γένεοιτο,
 οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 ὅσσ' Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέδλια ποσσὶν ἄροντο.
 δώσει δ' ἑπτὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας, 270
 Λεσβίδας, ἄς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλες αὐτός,
 ἐξέλεθ', αἱ τότε κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
 τὰς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότε ἀπηύρα
 κούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμείται,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδ' ἐμυγῆναι, 275
 ἢ Δέμης ἐστίν, ἄναξ, ἥτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν.
 ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτε
 ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσω' ἀλαπάξαι,
 νῆα ἄλῃς χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι,
 εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληϊδ' Ἀχαιοί. 280
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθαι,
 αἱ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 εἰ δέ κεν Ἀργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐδ' αὖ ἀρούρης,
 γαμβρός κέν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρέστη,
 ὃς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ. 285
 τρεῖς δέ οἱ εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εἰπήκτω
 Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα·
 τάων ἦν κ' ἐθέλῃσθαι, φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
 πρὸς οἶκον Πηλῆος· ὃ δ' αὖτ' ἐπὶ μείλια δώσει
 πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἐῖη ἐπέδωκε θυγατρί. 290
 ἑπτὰ δέ τοι δώσει εὐναιόμενα πτολίεθρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσαν,
 Φηράς τε ζαθέας ἥδ' Ἀνθείαν βαθυύλειμον,
 καλὴν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός, νέαται Πύλου ἡμαθόεντος· 295
 ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυῤῥήνες, πολυβούται,
 οἳ κέ σε δωτίνησι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 καὶ τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι Δέμιστας.
 ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόδι μᾶλλον, 300
 αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς

τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατόν, οἷ σε, θεὸν ὧς,
 τίσουσι· ἥ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο.
 νῦν γάρ χ' Ἔκτορ' ἔλοισι, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
 805 λύσσαν ἔχων ὁλοήν· ἐπεὶ οὔτινά φησιν ὁμοῖον
 οἷ ἔμεναι Δαναῶν, οὗς ἐνθάδε νῆες ἔνικαν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 310 ἦπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται·
 ὥς μὴ μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀἰδαο πύλῃσιν,
 ὅς χ' ἕτερον μὲν κεῦθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπῃ.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
 815 οὔτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἶω,
 οὔτ' ἄλλους Δαναοὺς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 μάρνασθαι δητοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμέσ αιεῖ.
 ἴση μοῖρα μένουσι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
 ἐν δὲ ἱῇ τιμῇ ἡμὲν κακός, ἡδὲ καὶ ἐσθλός·
 320 κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὃ, τε πολλὰ ἐοργάς.
 οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 ὥς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν
 μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἷ πέλει αὐτῇ
 325 ὥς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἱαυον,
 ἥματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
 ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἔνεκα σφετεράων.
 δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 πεζὸς δ' ἔνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 330 τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ· ὃ δ' ὅπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῇσιν,
 δεξάμενος, διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεύσιν·
 335 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κείται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 εἴλετ' ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων

τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμιζόμεναι Τρώεσσι
 Ἀργείους ; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγέρας
 Ἀτρεΐδης ; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἕνεκ' ἠυκόμοιο ;
 ἢ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνδρώπων 340
 Ἀτρεΐδαι ; ἐπεὶ ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 τὴν αὐτοῦ φιλέει καὶ κήδεται · ὥς καὶ ἐγὼ τὴν
 ἐκ θυμοῦ φίλεον, δουρικτητὴν περ ἐοῦσαν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,
 μή μεν πειράτω, εὖ εἰδότος · οὐδέ με πείσει. 345
 ἀλλ', Ὀδυσσεύ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεύσιν
 φραζέσθω, νήεσσιν ἀλεζόμεναι δῆϊον πῦρ.
 ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 εὐρεΐαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν · 350
 ἀλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἐκτορος ἀνδροφόνου
 ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἐκτωρ,
 ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν ·
 ἐνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δέ μευ ἔκφυγεν ὁρμῇ. 355
 νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζεμεν Ἐκτορι δίῳ,
 αὐριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 νήσας εὖ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προερύσσω,
 ὄψεαι, ἣν ἐθέλῃσθαι, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 ἥρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας 360
 νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσόμεναι μεμαῶτας ·
 εἰ δέ κεν εὐπλοῖήν δώῃ κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 ἥματι κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων ·
 ἄλλον δ' ἐνθάδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν, 365
 ἠδὲ γυναικάς ἐϋζώνους, πολλὸν τε σίδηρον
 ἄξομαι, ἄσσο' ἔλαχόν γε · γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
 αὐτὶς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω,
 ἀμφαδόν · ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί, 370
 εἰ τιναῖ που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἔξαπατήσιν,

- αἶέν ἀναιδείην ἐπιειμένος!—οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 τετλαίῃ, κύνεός περ ἑών, εἰς ὧπα ιδέσθαι.
 οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδέ μὲν ἔργον.
 375 ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὖτις
 ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλλως δέ οἱ! ἀλλὰ ἐκηλος
 ἐρρέτω· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἵλετο μητίετα Ζεὺς.
 ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴσῃ.
 οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίῃ,
 380 ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο·
 οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται·
 αἴθ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστην
 ἀνέρες ἐξοιχευῶσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 385 οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίῃ, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 οὐδέ κεν ὥς ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει' Ἀγαμέμνων,
 πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λῶβην.
 κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαι·
 οὐδ' εἰ χρυσεῖῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
 390 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι,
 οὐδέ μιν ὥς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
 ὅστις οἷ τ' ἐπέοικε, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν.
 ἦν γὰρ δὴ με σώωσι θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι,
 Πηλεὺς θὴν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
 395 πολλαὶ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 κοῦραι ἀριστῶν, οἵτε πτολίεθρα ῥύονται·
 τάων ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, εἰκυῖαν ἄκοιτιν,
 400 κτήμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρον ἐκτήσατο Πηλεὺς.
 οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτήσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,
 τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἱας Ἀχαιῶν·
 οὐδ' ὅσα λαῖνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔέργει,
 405 Φοίβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνι πετρῆεσσι.
 ληῖστοι μὲν γάρ τε βόες καὶ ἵφια μῆλα,

κτητοὶ δὲ τρίποδες τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα ·
 ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λειστή,
 οὐδ' ἐλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 μήτηρ γάρ τέ μέ φησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα, 410
 διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλοςδε.
 εἰ μὲν κ' αὖτις μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
 ὤλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται ·
 εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 ὤλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰὼν 415
 ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη.
 καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 οἴκαδ' ἀποπλείειν · ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμωρ
 Ἴλίου αἰπείνης · μάλα γάρ ἔδεν εὐρύοπα Ζεὺς 420
 χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
 ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἴοντες, ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 ἀγγελίην ἀπόφασθε · τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων ·
 ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μήτην ἀμείνω,
 ἣ κέ σφιν νῆάς τε σόη καὶ λαὸν Ἀχαιῶν 425
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇς · ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδε γ' ἐτοίμη,
 ἦν νῦν ἐφράσσαντο, ἐμεῦ ἀπομνησίαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὖτις παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
 ὄφρα μοι ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 αὖριον, ἦν ἔδέλῃσιν · ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.
 Ὡς ἔφαθ' · οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, 430
 μῦθον ἀγασσάμενοι · μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν.
 ὁψέ δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 δάκρυ' ἀναπρήσας · περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν ·
 Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 βάλλεαι, αὐδὲ τι πᾶμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσιν 435
 πῦρ ἐδέλεις αἰδηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ ·
 πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, αὖτις λιποίμην
 οἷος ; — σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἱππηλάτα Πηλεΐδης
 ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν
 νήπιον, οὐπω εἰδόθ' ὁμοῖτον πολέμοιο, 440
 οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν

- τοῦνεκά με προέηκε, διδασκόμεναι τάδε πάντα,
 μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
 ὥς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμι
 445 λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτός,
 γῆρας ἀποξύσας, δῆσειν νέον ἡβώοντα,
 οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 φεύγων νείκεα πατρός Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο.
 ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο.
 450 τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 μητέρ' ἐμήν· ἢ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων,
 παλλακίδι προμυγῆναι, ἵν' ἐχθῆρειε γέροντα.
 τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἷσθεις
 πολλὰ κατηρᾶτο, στυγεράς δ' ἐπέκεκλετ' Ἑρινύς,
 455 μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν,
 ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνεια.
 τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ·
 ἀλλὰ τις ἄδανάτων παῦσεν χόλον, ὃς ῥ' ἐνὶ θυμῷ
 460 δῆμου δῆκε φάτιν καὶ ὀνειδεα πολλὰ ἀνθρώπων·
 ὥς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
 πατρός χωομένοιο, κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι
 ἢ μὲν πολλὰ ἔται ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες
 465 αὐτοῦ λισσόμενοί κατερήτυον ἐν μεγάροισιν.
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς
 ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέδοντες ἀλοιφῇ
 εὐόμενοι ταινύοντο διὰ φλοῖγος Ἥφαιστοιο·
 πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
 470 εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἵανον·
 οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
 πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
 ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ μοι ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή,
 475 καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
 ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθυρον ἐρκίον αὐλῆς

ρεία, λαῶν φύλακας τ' ἄνδρας δμῳάς τε γυναῖκας.
 φεύγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μήλων,
 ἐς Πηλῆα ἀναχθ'· ὁ δὲ με πρόφρων ὑπέδεκτο, 480
 καί με φίλησ', ὥσεί τε πατὴρ δν παῖδα φιλήσῃ
 μῶνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσιν·
 καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὥπασε λαόν·
 ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων.
 καί σε τοσοῦτον ἔθηκα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, 485
 ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἄμ' ἄλλῃ
 οὔτ' ἐς δαῖτ' ἵεναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 πρὶν γ' ὅτε δή σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 ὄψου τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχών·
 πολλάκι μοι κατέδυσσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα 490
 οἶνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.
 ὥς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαδον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 ποιεύμην, ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λουγὸν ἀμύνης. 495
 ἀλλ', Ἀχιλλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τι σε χρὴ
 νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 τῶνπερ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν,
 λοιβῇ τε κνίσσῃ τε, παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι 500
 λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῇ καὶ ἀμάρτη.
 καὶ γὰρ τε Διταί εἰσι Διὸς κούραι μεγάλοιο,
 χωλαί τε ῥυσαί τε, παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῷ·
 αἶ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἄτης ἀλέγουσι κιούσαι.
 ἢ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος· οὐνεκα πάσας 505
 πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 θς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσον ἰούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὤνησαν, καὶ τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
 θς δέ κ' ἀνήνεται, καὶ τε στερεῶς ἀποείπη, 510
 λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιούσαι,

- τῷ Ἄτην ἄμ' ἔπεσθαι, ἵνα βλαφθεῖς ἀποτίσῃ.
 ἀλλ', Ἀχιλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθ'·
 τιμὴν, ἥτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει νόον ἐσθλῶν.
 515 εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὄπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρεΐδης, ἀλλ' αἶεν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀπορρήψαντα κελοίμην
 Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι, χατέουσί περ ἔμπης·
 νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοί, τὰ δ' ὄπισθεν ὑπέστη
 520 ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστοις,
 κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιῖκόν, οὔτε σοὶ αὐτῷ
 φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξης,
 μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 οὔτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπενδόμεδα κλέα ἀνδρῶν
 525 ἡρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 δωρητοὶ τε πέλοντο, παράρρητοί τ' ἐπέεσσιν.
 μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι, οὔτι νέον γε,
 ὥς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.
 Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 530 ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνύριζον.
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐρανῆς·
 Κουρήτες δέ, διαπραΰειν μεμαῶτες Ἀρηϊ.
 καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἀρτεμις ὤρσεν,
 χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς
 535 Οἰνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μέγαλοιο,
 ἥ λάθεται, ἥ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 ἡ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχέαιρα,
 ὤρσεν ἐπὶ χλοῦνην σὺν ἄγριον, ἀργιόδοντα,
 540 ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν·
 πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ,
 αὐτῇσιν ῥίξῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων.
 τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος,
 πικλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας
 545 καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν·
 τοσσους ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' Ἀλεγεινῆς.

ἡ δ' ἄμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτήν,
 ἄμφι σὺνὸς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνήνenti,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος Ἀρηΐφιλος πολέμιζεν, 550
 τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
 τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πόλεες περ ἑόντες.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδου χόλος, ὅστε καὶ ἄλλων
 οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων·
 ἦτοι ὁ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαΐῃ χωόμενος κῆρ, 555
 κείτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, χαλῇ Κλεοπάτρῃ,
 κούρῃ Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης,
 Ἰδεῶ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένητ' ἀνδρῶν
 τῶν τότε—καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον·
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης· 560
 τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὔνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα,
 κλαῖ', ὅτε μιν ἐκάεργος ἀνῆρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων—
 τῇ ὄγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγέα πέσσω, 565
 ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσιν
 πόλλ' ἀχέουσ' ἡρᾶτο κασιγνήτοιο φόνοιο·
 πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἄλοια,
 κικλήσκουσ' Ἀἶδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν,
 πρόχην καθεζομένην, δεύοντο δὲ δάκρυσι κύλποι, 570
 παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἡεροφοῦτις Ἐριννὺς
 ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβευσφιν, ἀμειλιχον ἦτορ ἔχουσα·
 τῶν δὲ τάχ' ἄμφι πύλας ὁμάδος καὶ δοῦπτος ὀρώρει,
 πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους, 575
 ἐξελθεῖν καὶ ἀμύναι, ἵποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 ὀππόδι πῖότατον πεδίον Καλυδῶνος ἐρανῆς,
 εἶδα μιν ἥνωγον τέμενος περικαλλὲς ἐλέσθαι,
 πεντηκοντόγυον τὸ μὲν ἡμισυ, οἶνοπέδω,
 ἡμισυ δέ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι. 580
 πολλὰ δὲ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἶνεύς,

- οὔδου ἐπεὶ βεβαῶς ἵψηρεφές θαλάμοιο,
σεῖων κολλητὰς σανίδας, γουνούμενος υἱόν·
πολλὰ δὲ τόνγε κασίγηται καὶ πότνια μήτηρ
585 ἑλλίσσουσθ'· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἑταῖροι,
οἳ οἳ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
ἀλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειδον,
πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργῳ
βαῖνον Κουρήτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστν.
590 καὶ τότε δὴ Μελέαγρον εὐζώνος παράκοιτις
λίσσεται ὀδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
κῆδε', ὅς' ἀνδρώποισι πέλει, τῶν ἄστν ἀλόῃ·
ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
595 τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
βῆ δ' ἰέναι, χροὶ δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα.
ὥς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἡμαρ,
εἷξας ὃ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσσαν
πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἡμυνε καὶ οὕτως.
600 ἀλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδὲ σε δαίμων
ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· κάκιον δέ κεν εἴη,
νηυσὶν καιομένησιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροις
ἔρχεο· ἴσον γάρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοί.
εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήνορα δύης,
605 οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσσαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Φοῖνιξ, ἅττα γεραίέ, Διοτρεφές, οὔτι με ταύτης
χρεῶ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴση,
ἢ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰς ὅκ' αὐτμῇ
610 ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
μή μοι σύγγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων,
Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρή
τὸν φιλέειν, ἵνα μή μοι ἀπέχθῃαι φιλέοντι·
615 καλὸν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν, ὅς κ' ἐμέ κήδη.
ἴσον ἐμοὶ βασίλευε, καὶ ἡμισυ μείριο τιμῆς.

οὔτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξο μίμνων
 εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἡοὶ φαινομένηφιν
 φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μένωμεν.

Ἦ, καὶ Πατρόκλη ὄγ' ἐπ' ὀφρύσι νεύσε σιωπῇ, 620
 Φοῖνικι στορεσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
 ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο. τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
 ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·

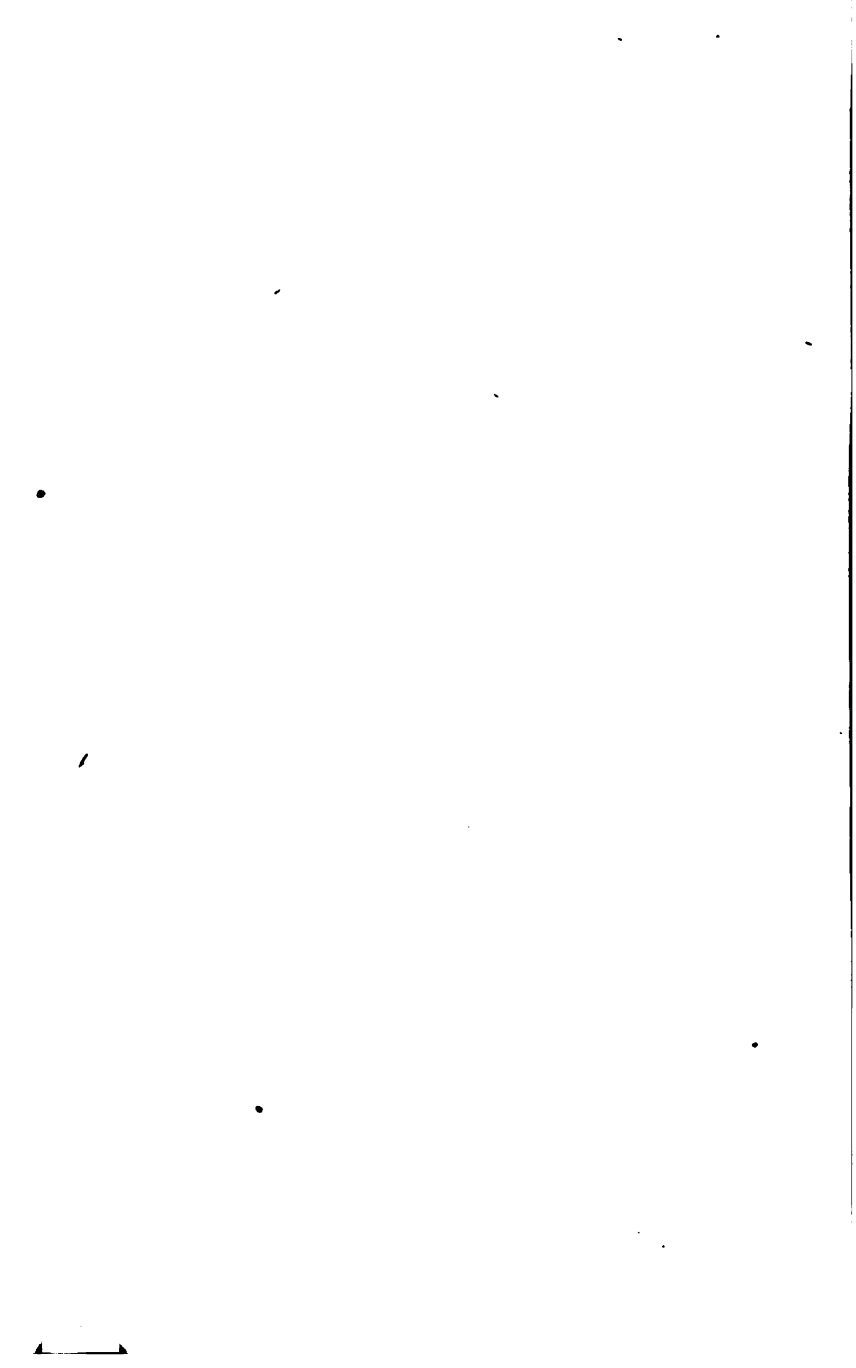
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκεῖ μῦθοιο τελευτῇ 625
 τῇδ' ἔγ' ὁδῷ κρανέεσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ ταχιστα
 χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ εἶντα,
 οἷ που νῦν ἔσται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν·
 σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότῃτος ἐταίρων, 630
 τῆς, ἣ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἔξοχον ἄλλων·
 νηλὴς! — καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
 ποιῶν ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·

καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν δῆμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας·
 τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ, 635
 ποιῶν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
 θυμόν ἐν στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
 οἷης. νῦν δέ τοι ἑπτὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστας,
 ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι· σὺ δ' ἴλαον ἔνθεο θυμόν,
 αἰδεσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπ'ωρόφιοι δέ τοι εἶμεν 640
 πληθύς ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔξοχον ἄλλων
 κήδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι, ὅσοι Ἀχαιοί.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Αἴαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 πάντα τί μοι κατὰ θυμόν ἐείσω μυθήσασθαι· 645
 ἰλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅπποτ' ἐκείνων
 μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
 Ἀτρεΐδης, ὥσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
 οὐ γὰρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος, 650
 πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἑκτορα δῖον,

- Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι,
κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμύξαι πυρὶ νῆας.
ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
- 655 "Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι ὁῖω.
"Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἕκαστος ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,
Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιστα.
- 660 αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος, ὥς ἐκέλευσεν,
κῶεά τε ῥήγός τε, λίνιοί τε λεπτὸν ἄωτον.
ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο, καὶ Ἡῶ διὰν ἔμιμνεν.
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς εὖδε μυχῶ κλισίης εὐπήκτου·
τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγεν,
- 665 Φόρβαντος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπάρης.
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· παρ δ' ἄρα καὶ τῷ
Ἴφιδι ἐϋζωνος, τὴν οἱ πόρε διὸς Ἀχιλλεὺς,
Σκύρον ἐλὼν αἰπείαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,
- 670 τοὺς μὲν ἄρα χρυσεόισι κυπέλλοις υἷες Ἀχαιῶν
δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἕκ τ' ἐρέοντο·
πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κύδος Ἀχαιῶν·
ἦ ῥ' ἐθέλει νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ,
- 675 ἦ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει· μεγαλήτορα θυμόν·
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
πιμπλάνεται μένεος· σέ δ' ἀναινεται ἡδὲ σὰ δῶρα.
- 680 αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,
ὅππως κεν νῆάς τε σόῃς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
αὐτὸς δ' ἠπειλήσεν, ἅμ' ἧοῖ φαινομένηφιν
νῆας εὖσσέλμους ἅλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυδῆσασθαι,
- 685 οἴκαδ' ἀποπλεῖιν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆτε τέκμωρ
Ιλίου αἰπεινῆς· μίλα γάρ ἐδεν εὐρύσπα Ζεὺς

χεῖρα ἐὼν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
 ὥς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε τὰδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
 Αἴας καὶ κήρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.
 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρων κατελέξατο· ὥς γὰρ ἀνώγει, 690
 ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 αὔριον, ἣν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 [μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.]
 δὴν δ' ἀνεφ' ἦσαν τετιηότες υἱες Ἀχαιῶν· 695
 ὁψέ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἄτρεϊδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 μυρία δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
 νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγνηορίησιν ἐνήκας. 700
 ἀλλ' ἦτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἥ κεν ἴησιν,
 ἥ κε μένη· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅππότε κέν μιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρη.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ 705
 σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἄλκη.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῇ καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
 ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες, 710
 μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίῃνδε ἕκαστος·
 ἐνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.

ΙΛΙΑΔΟΣ Κ.

Δολώνεια.

Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
εὖδον παννύχιοι, μαλακῶ δεδμημένοι ὕπνῳ·
ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
ὕπνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἡὔκόμοιο, 5
τευχῶν ἢ πολὺν ὄμβρον ἀδέσφατον, ἢ χάλαζαν,
ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιῶν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
ἢ ποδὶ πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο·
ὥς πυκὶν' ἐν στήθεσσι νειοσθενάχιζ' Ἀγαμέμνων
νειώθει ἐκ κραδίης· τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός. 10
ἦτοι δ' ἐς πεδίου τὸ Τρωϊκὸν ἀδρήσειεν,
θαύμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καίετο Ἰλιόδι πρό,
αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὁμαδὸν τ' ἀνδρώπων.
αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆας τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,
πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προδελύμνους ἔλκετο χαίτας 15
ὑψόθ' ἐόντι Διὶ· μέγα δ' ἔστενε κυδάλμιμον κῆρ.
ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηληϊὸν ἐλθέμεν ἀνδρῶν,
εἴ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
ἦτις ἀλεξικάκος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο. 20

ποσσι δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 ἀμφὶ δ' ἔπειτα δαφνοῦν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
 αἰθωνος, μεγάλοιο, ποδηνεκές· εἴλετο δ' ἔγχος.

- 25 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μήτι πάθοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὴ ἔδεν εἵνεκα πούλυν ἐφ' ὑγρὴν
 ἡλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 παρδαλή μὲν πρῶτα μετάφρενον εὐρύ κάλυψεν
 30 ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃν κεφαλῇφιν αἰείρας
 θήκατο χαλκεήν· δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείῃ.
 βῆ δ' ἴμεν ἀνστήσων ὃν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἦνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ.
 τὸν δ' εὖρ' ἀμφ' ὥμοισι τιθήμενον ἔντεα καλά,
 35 νηὶ πάρα πρύμνῃ· τῷ δ' ἀσπύσιος γένητ' ἐλδῶν.
 τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Τίφθ' οὕτως, ἡδεῖε, κορύσσεαι; ἢ τιν' ἐταίρων
 ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
 40 ἄνδρας δυσμενέας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπελδῶν
 νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 χρεὼ βουλῆς ἐμέ καὶ σέ, Διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε,
 κερδαλέης, ἣτις κεν ἐρύσσεται ἡδὲ σωσῶν

- 45 Ἀργείους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν.
 Ἐκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.
 οὐ γάρ πω ἰδόμεν, οὐδ' ἔκλυθν ἀυδήσαντος,
 ἄνδρ' ἓνα τοσσάδε μερμερ' ἐπ' ἡματι μητίσασθαι,
 ὅσσοι Ἐκτωρ ἔρρεξε, Διὶ φίλος, υἱὰς Ἀχαιῶν,
 50 αὐτως, οὔτε θεᾶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
 ἔργα δ' ἔρεξ', ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργεῖοισιν
 δηδὰ τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιοί,
 ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα καὶ Ἴδομενῆα κάλεσσον,
 ρίμφα θεῶν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον
 55 εἶμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι· αἱ κ' ἐδέλῃσιν
 ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἡδ' ἐπιτεῖλαι.

κεικῶ γάρ κε μάλιστα πιθοίαιτο· τοῖο γὰρ υἱὸς
σημαίνει φυλάκεσσι, καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων,
Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπετράπομέν γε μάλιστα.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος· 60
πῶς γάρ μοι μῦθῳ ἐπιτέλλεαι ἡδὲ κελεύεις;
αὔτι μένω μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσόκεν ἔλθης,
ἡὲ θέω μετὰ σ' αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
αὔτι μένειν, μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοισιν 65
ἐρχομένῳ· πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κέλεις·
φθέγγεο δ', ἥ κεν ἴησθαι, καὶ ἐγρήγορσαι ἄνωχθι,
πατρώδεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.
ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα· ὧδέ που ἄμμιν 70
Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἔει κακότητα βαρεῖαν.

Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὖ ἐπιτείλας.
αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
τὸν δ' εὗρεν παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαινῇ,
εὐνῇ ἐνι μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο, 75
ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε, φαινή τε τρυφάλεια.
παρ δὲ ζωστήρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ῥ' ὁ γεραίος
ζώννυσ', ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο,
λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γῆραϊ λυγρῷ.
ὀρθῶθεις δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαείρας, 80
Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ ἐξερεείνετο μῦθῳ·

Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι οἷος
νύκτα δι' ὀφθαίνην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
[ἡὲ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἢ τιν' ἐταίρων;]

φθέγγεο, μηδ' ἀκέων ἐπ' ἔμ' ἔρχεο· τίπτε δέ σε χρεώ; 85

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
γνώσσαι Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές, εἰσὸκ' αὐτμῇ
ἐν στήθεσσι μένῃ, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη. 90

- πλάζομαι ὦδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
 ἰζάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κήδε' Ἀχαιῶν.
 αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδεΐδια, οὐδὲ μοι ἦτορ
 ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτῃμαι· κραδίη δέ μοι ἔξω
 95 στηθεῶν ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
 ἀλλ' εἴ τι δραινεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἰκάνει·
 δεῦρ' ἐς τοὺς φύλακας καταβείομεν, ὄφρα ἴδωμεν,
 μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότες ἡδὲ καὶ ὕπνῳ
 κοιμήσωνται, ἀτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.
 100 δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἵαται· οὐδέ τι ἴδμεν,
 μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοιθήσωσι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 οὐ δὴν ἔκτορι πάντα νοήματα μητιέτα Ζεὺς
 105 ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται· ἀλλὰ μιν οἶω
 κήδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 ἐκ χόλου ἀργαλέοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
 σοὶ δὲ μάλ' ἔφρομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους
 ἡμὲν Τυδεΐδην δουρικλυτὸν ἡδ' Ὀδυσῆα,
 110 ἡδ' Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.
 ἀλλ' εἴ τις καὶ τοὺςδε μετοιχόμενος καλέσειεν,
 ἀντίθεόν τ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
 τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἐκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγυς.
 ἀλλὰ φίλον περ ἐόντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
 115 νεικέσω—εἶπερ μοι νεμεσήσῃ—οὐδ' ἐπικενσω,
 ὥς εὔδει, σοὶ δ' οἶφ' ἐπέτρεψεν πονέεσθαι.
 νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας ἀριστήης πονέεσθαι
 λισσόμενος· χρεῖ᾽ οὖν ἰκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 120 ὦ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάσασθαι ἄνωγα·
 πολλὰκι γὰρ μεθιεῖ τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πονέεσθαι,
 οὔτ' ὄκνη εἰκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
 ἀλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὄρμην.
 νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπέγρετο, καὶ μοι ἐπέστη·

τὸν μὲν ἐγὼ προέηκα καλήμεναι, οὐδ' σὺ μεταλλᾷς. 125
 ἀλλ' ἴομεν · κείνους δὲ κιχησόμεθα πρὸ πυλάων
 ἐν φυλάκεσσ' · ἴνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέεσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Γερήνιος ἱππότητα Νέστωρ ·
 οὕτως οὔτις οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθῆσει 130
 Ἀργείων, ὅτε κέν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

ὣς εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα ·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα ·
 ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικέεσσαν,
 διπλῆν, ἐκταδίην, οὐλῃ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. 135
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ ·
 βῆ δ' ἱέναι κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότητα Νέστωρ,
 φθρεγξάμενος · τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή,
 ἐκ δ' ἤλθε κλισίης, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν · 140

Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἀλᾶσθαι
 νύκτα δι' ἀμβροσίην ; ὅ, τι δὴ χρειῶ τόσον ἴκει ;

Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Γερήνιος ἱππότητα Νέστωρ ·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 μὴ νεμέσα · τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῖς. 145
 ἀλλ' ἔπεν, ὅφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὄντ' ἐπέοικεν
 βουλὰς βουλεύειν, ἣ φευγέμεν, ἥε μάχεσθαι.

ὣς φάθ' · ὁ δὲ κλισίῃνδε κιὼν πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ποικίλον ἀμφ' ὥμοισι σάκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 βᾶν δ' ἐπὶ Τυδεΐδην Διομήδεα · τὸν δ' ἐκίχανον 150
 ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν · ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 εὐδον · ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας · ἔγχεα δὲ σφιν
 ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο · τῆλε δὲ χαλκὸς
 λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 εὐδ', ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο · 155
 αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός.
 τὸν παρστὰς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότητα Νέστωρ,
 λαξ ποδὶ κινήσας, ὥτρυνέ τε, νεϊκέσε' τ' αὐτην ·

Ἐγρεο, Τυδέος υἱέ ! τί πάννυχον ὕπνον ἠωτέϊς ;

- 160 οὐκ ἄνεις, ὡς Τρῶες ἐπὶ Θρῳσμῷ πεδίοιο
 εἴταται ἄγχι νεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει ;
 Ὡς φάθ' · ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μάλα κραίπνῳς ἀνόρουσεν,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Σχέτλιός ἐσσι, γεραῖέ · σὺ μὲν πόνου οὔποτε λήγεις.
- 165 οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι νεώτεροι νῆες Ἀχαιῶν,
 οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐνείρειαν βασιλῆων,
 πάντῃ ἐποιχόμενοι ; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραῖέ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστορ ·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν εἵπες.
- 170 εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποιχόμενος καλέσειεν ·
 ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρεὼ βεβίηκεν Ἀχαιοὺς.
 νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς,
 ἢ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἢ βιώναι.
- 175 ἀλλ' ἴθι νῦν, Αἴαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος υἱὸν
 ἀνστησον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἴ μ' ἐλεαίρεις.
 Ὡς φάθ' · ὁ δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐέσσατο δέρμα λέοντος,
 αἰῶνος, μέγαλοιο, ποδηνεκές · εἴλετο δ' ἔγχος.
 βῆ δ' ἰέναι, τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας ἄγεν ἦρως.
- 180 Οἱ δ' ὅτε δὴ φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
 οὐδὲ μὲν εὐδοντας φυλάκων ἡγήτορας εὗρον ·
 ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἴατο πάντες.
 ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ,
 θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅστε καδ' ὕλῃν
- 185 ἔρχεται δι' ὄρεσφι · πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
 ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν · ἀπὸ τέ σφισιν ὕπνος ὄλωλεν ·
 ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάροισιν ὀλώλει,
 νύκτα φυλασσομένοισι κακὴν · πεδίουνδε γὰρ αἰεὶ
 τετράφαθ', ὅππότε ἐπὶ Τρώων αἴτοιεν ἰόντων.
- 190 τοὺς δ' ὁ γέρων γῆθησεν ἰδὼν, θάρσυνέ τε μῦθον ·
 [καὶ σφεας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·]
 Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε · μηδέ τιν' ὕπνον
 αἰρείτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.
 Ὡς εἰπὼν τάφροιο διέσσυτο · τοὶ δ' αἶμ' ἔποντο

Ἄργείων βασιλῆς, ὅσοι κεκλήατο βουλήν. 195
 τοῖς δ' ἄμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
 ἦϊσαν· αὐτοὶ γὰρ κάλεον συμμητιάσθαι.
 τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτὴν, ἐδριώωντο
 ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χώρος
 πιπτόντων· ὅθεν αὐτῖς ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἑκτωρ, 200
 ὁλλὺς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νύξ ἐκάλυψεν.
 ἔνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφασκον.
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πτεπίθοιτο ἑῷ αὐτοῦ 205
 θυμῷ τολμήεντι, μετὰ Τρῶας μεγαδύμους
 ἐλθεῖν; εἴ τινά που δητῶν ἔλοι ἐσχατόωντα,
 ἢ τινά που καὶ φῆμιν ἐν Τρώεσσι πύθοιτο,
 ἄσσα τε μητιώωσι μετὰ σφίσι· ἡ μεμάρσιν
 αὖτις μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥ ἐ πόλινδε 210
 ἄψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαιντό γ' Ἀχαιοὺς.
 ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ' εἰς ἡμέας ἔλθοι
 ἀσκηδῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
 πάντας ἐπ' ἀνδράπους, καὶ οἱ δόσις ἔσσεται ἐσθλή.
 ὅσσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, 215
 τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἷν δώσουσι μέλαινιν,
 δῆλυν, ὑπόρρηνον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
 αἰεὶ δ' ἐν δαίτησι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.

ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ, 220
 ἀνδρῶν δυσμενέων δύναι στρατόν, ἐγγὺς εἰόντων,
 Τρῶων· ἀλλ' εἴ τις μοι ἀνὴρ ἄμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλέωτερον ἔσται.
 σὺν τε δὴ ἔρχομένω, καὶ τε πρὸ δ τοῦ ἐνόησεν,
 ὅππως κέρδος ἔη· μούνης δ' εὔπερ τε νοήσῃ, 225
 ἀλλὰ τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.

ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθελον Διομήδεϊ πολλοὶ ἔπεσθαι·
 ἠθέλετ' Ἀΐαντε δῶ, θεράποντες Ἄρης,
 ἠθέλε Μηριόνης, μίλα δ' ἠθέλε Νέστορος υἱός·

- 230 ἦθελε δ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 ἦθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδύναι ὄμιλον
 Τρώων· αἰεὶ γάρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 235 τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἵρήσεται, ὃν κ' ἐθέλῃσθα,
 φαينوμένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμᾶσσί γε πολλοί.
 μηδὲ σύγ', αἰδόμενος σῆσι φρεσί, τὸν μὲν ἀρείῳ
 καλλεῖπεν, σὺ δὲ χεῖρον' ὀπάσσει, αἰδοῖ εἰκων,
 ἐς γενεὴν ὀρόων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.

- 240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.
 τοῖς δ' αὖτις μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελεύετε μ' αὐτὸν ἐλέσθαι,
 πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαδοίμην,
 οὐ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 245 ἐν πάντεσσι πόνοισι, φιλεῖ δέ ἐ Παιλλὰς Ἀθήνη;
 τούτου γ' ἐσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένιο
 ἄμφω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περίοιδε νοῆσαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Τυδεΐδῃ, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νείκει.
 250 εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορεύεις.
 ἀλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νύξ ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἥώς·
 ἄστρο δὲ δὴ προβέβηκε, παρώχκεν δὲ πλέων νύξ
 τῶν δύο μοιράων, τριτάτῃ δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.

Ὡς εἰπόνθ' ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
 255 Τυδεΐδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
 φάσγανον ἄμφηκες—τὸ δ' ἐὼν παρὰ νηὶ λέλειπτο—
 καὶ σάκος· ἄμφι δέ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν
 ταυρεῖην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥτε καταῖτυξ
 κέκληται, ῥύεται δὲ κύρη θαλερῶν αἰζῶν.
 260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βιὸν ἠδὲ φαρέτρην,
 καὶ ξίφος· ἄμφι δέ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν,
 ῥινοῦ ποιητήν· πολέσιν δ' ἔντοσθεν ἱμάσιν·
 ἐντέτατο στερεῶς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
 ἀργιόδοντος υἱὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα.

εὖ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρηρει.
 τὴν ῥά ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο
 ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
 Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε Κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
 Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξινηΐον εἶναι·
 αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ᾧ παιδί φορῆναι·
 δὴ τότε Ὀδυσσεύς πύκασεν κάρη ἀμφιτεθεῖσα.

266

2711

Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,
 βάν ῥ' ἔναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόδι πάντας ἀρίστους.
 τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν ἐγγυὸς ὁδοῖο
 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
 νύκτα δι' ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.
 χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιδ' Ὀδυσσεύς, ἡρᾶτο δ' Ἀθήνη·

275

Κλυθὶ μευ, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ
 ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδὲ σε λήθω
 κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστά με φίλαι, Ἀθήνη·
 δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,
 ῥέξαντας μέγα ἔργον, ὃ κε Τρώεσσι μελήσει.

280

Δεύτερος αὖτ' ἡρᾶτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη·
 σπεῖό μοι, ὥς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἔσπεο Τυδέϊ δίφῳ
 ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἀγγελος ᾔηι.
 τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·
 αὐτὰρ ὁ μελίσχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
 κείσ'· ἀτὰρ ἀψ' ἀπιὼν μάλα μέρμερα μῆσατο ἔργα,
 σὺν σοὶ, διὰ θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρέσσης.
 ὥς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.
 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ῥέξω βοῦν ἦνιν, εὐρυμέτωπον,
 ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ·
 τὴν τοι ἐγὼ ῥέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχεύας.

285

296

Ὡς ἔφην εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 οἱ δ' ἐπεὶ ἡρήσαντο Διὸς κούρη μεγάληο,
 βάν ῥ' ἵμεν, ὥστε λέοντε δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
 ἅμ' φόνον, ἂν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τῳῶας ἀγήνορας εἶπ' Ἐκτωρ

295

300 εὔδειν, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
τοὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἡρτύνετο βουλὴν·

Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειεν
δώρῳ ἔπι μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται.
305 δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
οἳ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
ὅστις κε τλαίῃ, οἳ τ' αὐτῷ κύδος ἄροιτο,
νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
ἢ φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,

310 ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρησι δαμέντες,
φύξιν βουλεύουσι μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
Ἦς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
ἣν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,

315 κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·
ὃς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
αὐτὰρ ὁ μῦθος ἔην μετὰ πέντε κασιγνήτησιν.
ὃς ῥα τότε Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·

Ἑκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
320 νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι.
ἀλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὁμοσσον,
ἣ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
δωσέμεν, οἳ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεῖωνα.
σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.
325 τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι
νῇ Ἀγαμεμνονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
βουλὰς βουλεύειν, ἢ φευγέμεν, ἢ μάχεσθαι.

Ἦς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβε, καὶ οἳ ὁμοσσαν
ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
330 μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
Τρώων· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐεῖσθαι.

Ἦς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν
αὐτίκα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐβάλλετο καμπύλα τόξα·
ἔσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥινὸν πολιοῦν λυκοιο,

κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην· ἔλε δ' ὄξυν ἄκοντα· 335

βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ· οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
ἐλθὼν ἐκ νηῶν ἀψ' Ἑκτορι μῦθον ἀποίσειν.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὄμιλον,
βῆ ῥ' ἄν' ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσατο προσίοντα
Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν· 345

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ
οὐκ οἶδ', ἣ νήεσσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,
ἣ τινα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηῶτων.

ἀλλ' ἐώμην μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
τυτθόν· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἔλοιμεν 345
καρπαλίμως· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεσσιν,
αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατόφι προτιελεῖν,
ἔγχει ἐπαΐσσω, μήπως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.

Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παρέξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν
κλυθῆτην· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν. 350

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται
ἡμιόνων—αἱ γάρ τε βοῶν προφερέστεραὶ εἰσιν,
ἐλκέμεναι νεοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον—

τῷ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας.
ἔλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέψοντας ἐταίρους 355
ἐκ Τρώων ἰέναι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.

ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπεςαν δουρηνεκές, ἣ καὶ ἔλασσον,
γυνῷ ῥ' ἄνδρας δηῖους, λαιψήρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα
φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὠρμήθησαν.

ὥς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε, εἰδότε θήρης, 360
ἣ κεμάδ' ἥε λαγῶν ἐπείλετο ἐμμενὲς αἰεὶ
χῶρον ἄν' ὑλήενδ', ὁ δὲ τε προθήσει μεμηκώς·

ὥς τὸν Τυδεΐδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενὲς αἰεὶ.

ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλε μιγήσεσθαι φυλάκεσσιν, 365
φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
Τυδεῖδι· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

φθαίῃ ἐπευξάμενος βαλέειν, ὁ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
δοῦρι δ' ἐπαΐσσω προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

- 370 Ἦέ μὲν ἤέ σε δουρὶ κιχήσομαι· οὐδέ σέ φημι
 δηρὸν ἐμήs ἀπὸ χειρὸς ἰλύξειν αἰπὺν δλεθρον.
 Ἦ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφῆκεν, ἐκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός.
 δεξιτερον δ' ὑπὲρ ὤμον ἐύξου δουρὸς ἀκωκῇ
 ἐν γαίῃ ἐπάγη· ὁ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε.
- 375 βαμβαίνων—ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων—
 χλωρὸς ὑπαὶ δέιους. τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην,
 χειρῶν δ' ἀψάσθην· ὁ δὲ δακρύσας ἔπος ηὔδα·
 Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδοι
 χαλκὸς τε χρυσὸς τε, πολὺκμητός τε σίδηρος·
- 380 τῶν κ' ὕμιν χαρίσαιο πατὴρ ὑπερείσι' ἄποινα,
 εἴ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμβιβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς
 θάρσει, μηδέ τί τοι θάνατος καταδύμιος ἔστω·
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
- 385 πῇ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος
 νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 ἢ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων;
 ἢ σ' Ἔκτωρ προέηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
 νῆας ἐπὶ γλαφυράs; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνήκεν;
- 390 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·
 πολλῇσιν μ' αἴτησι παρέκ νόου ἤγαγεν Ἔκτωρ,
 ὃς μοι Πηλεΐωνος ἀγαυοῦ μώνυχας ἵππους
 δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 ἠνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 395 ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθέσθαι,
 ἢ ἐφυλάσσονται νῆες θοαί, ὡς τοπάρους περ,
 ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρησι δαμέντες,
 φύξιν βουλευοίτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 νύκτα φυλασσέμεναι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
- 100 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας τρὸς ἐφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς,
 ἵππων Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἦδ' ὀχέεσθαι,
 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλλῇ, τὸν ἰθανάτη τέκε μήτηρ.

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον· 405
 ποῦ νῦν δεῦρο κίων λίπες Ἑκτορα, ποιμένα λαῶν ;
 ποῦ δέ οἱ ἔντεα κείται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι ;
 πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί ;
 [ἄσσα τε μητιώσιν μετὰ σφίσιν· ἥ μεμάασιν
 αὖθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥ πόλινδε 410
 ἀψ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς ;]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Ἑκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσὶν,
 βουλὰς βουλευεὶ Δείου παρὰ σήματι Ἴλου, 415
 νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὰς δ' ὥς εἴρεαι, ἥρων,
 οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 ὅσαι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάται, οἷσιν ἀνάγκη,
 οἱ δ' ἐγρηγόρθασιν, φυλασσόμεναί τε κέλονται
 ἀλλήλοισι. ἀτὰρ αὖτε πολύκλητοι ἐπίκουροι 420
 εὐδουσι· Τρῳσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
 οὐ γὰρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵλται, οὐδὲ γυναῖκες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἵπποδάμοισιν
 εὐδουσ', ἥ ἀπάνευθε ; δειπνέ μοι, ὄφρα δαείω. 425

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 πρὸς μὲν ἁλὸς Κἄρες καὶ Παῖονες ἀγκυλότοξοι,
 καὶ Λέλεγες καὶ Καύκωνες, δῖοί τε Πελασγοί·
 πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι, 430
 καὶ Φρύγες ἵπποδάμοι καὶ Μήονες ἵπποκορυσταί.
 ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξέρεσθε ἕκαστα ;
 εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδύναι ὄμιλον,
 Θρήϊκες οἷδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων·
 ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεὺς, παῖς Ἡϊονῆος. 435
 τοῦ δὴ καλλίστους ἵππους ἴδον ἠδὲ μεγίστους·
 λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
 ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται·
 τείχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι.

- 440 ἦλυνθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 ἀνδρεσσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσετον ὠκυπόροισιν,
 ἢ ἐμὲ δῆσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεὶ δεσμῷ,
 ὄφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῆτον ἐμεῖο,
 445 ἢ ῥα κατ' αἴσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἥ ἐ καὶ οὐκί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 μὴ δὴ μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ,
 ἐσθλά περ ἀγγείλας, ἐπεὶ ἔκεο χεῖρας ἐς ἀμάς.
 εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἥ μεθῶμεν,
 450 ἢ τε καὶ ὕστερον εἰσθὰ θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ἢ ἐδιοπτεύσω, ἢ ἐναντίβιον πολεμίζων·
 εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσειαι Ἀργείοισιν.
 Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενεῖου χειρὶ παχείῃ
 455 ἀψάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αὖχένα μέσσον ἔλασεν,
 φασγάνῳ αἶξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμίχθη.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδέην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο,
 καὶ λυκέην καὶ τόξα παλίντονα καὶ δόρυ μακρόν·
 460 καὶ τάγ' Ἀθηναίῃ ληϊτίδι διὸς Ὀδυσσεὺς
 ὑψόσ' ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤνδα·
 Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι! σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 πάντων ἀθανάτων ἐπιβασόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτὶς
 πέμψον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνάς.
 465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔδεν ὑψόσ' αἰέρας
 θῆκεν ἀνὰ μυρικήν· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 συμμάρφας δόνακας, μυρικής τ' ἐριθληέας ὄζους·
 μὴ λάθοι αὐτὶς ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 τῷ δὲ βάτην προτέρω, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα·
 470 αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔξον ἰόντες.
 οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δὲ σφιν
 καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὐ κατὰ κόσμοι,
 τριστοιχί· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὐδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκέες ἵπποι

ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμάσι δέδεντο · 475

τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προσάροιδεν ἰδὼν Διομῆδεϊ δείξεν ·

Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι,

οὓς νῶϊν πίφασκε Δόλων, ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς.

ἀλλ' ἄγε δῆ, πρόφερε κρατερὸν μένος · οὐδέ τί σε χρὴ 480
ἑστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν · ἀλλὰ λύ' ἵππους ·

ἧ ἐ σὺ γ' ἄνδρας ἔναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

Ὡς φάτο · τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη ·

κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰκίης,

ἄορι θεινομένων · ἐρυθαίνετο δ' αἷματι γαῖα.

ὥς δὲ λέων μῆλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν, 485

αἷγεσιν ἢ ὀτέσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούση ·

ὥς μὲν Θρήϊκας ἄνδρας ἐπώχετο Τυδέος υἱός,

ὄφρα δυνώδεκ' ἔπεφνεν · ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,

ὄντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς,

τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξερύσασκεν, 490

τὰ φρονέων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι

ῥεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομοῖατο θυμῷ,

νεκροῖς ἀμβαλίνοντες · ἀήθεσσαν γὰρ ἔτ' αὐτῶν.

ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κινήσατο Τυδέος υἱός,

τὸν τρισκαιδέκατον μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα, 495

ἀσθμαίνοντα · κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη.

[τὴν νύκτ', Οἰνεῖδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]

τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λύε μώνυχας ἵππους,

σὺν δ' ἥειρεν ἱμάσι, καὶ ἐξήλανεν ὁμίλου,

τόξω ἐπιπλήσσων · ἐπεὶ οὐ μάλιστα φαεινὴν 500

ποικίλου ἐκ δίφροιο νόησατο χερσὶν ἐλέσθαι ·

ῥοίζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομῆδεϊ δίφ.

Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅτι κύντατον ἔρδοι ·

ἢ ὅγε δίφρον ἐλὼν, ὅδῃ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,

ῥυμοῦ ἐξερύοι, ἢ ἐκφέροι ὑψόσ' αἰείρας · 505

ἢ ἔτι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.

ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη

ἐγγυῖδεν ἰσταμένη προσέφη Διομῆδεα δῖον ·

Νόστου δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,

- 510 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένους ἔλθῃς·
 μή πού τις καὶ Τρώας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέθηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
 καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσето· κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς
 τόξῳ· τοὶ δ' ἐπέτοντο θεᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 515 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 ὥς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδεὸς υἱὸν ἔπουσαν·
 τῇ κοτέων, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὄμιλον,
 ὥρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἴπποκόωντα,
 Ῥήσου ἀνεψιὸν ἐσθλόν· ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,
 520 ὥς ἴδε χῶρον ἐρήμον, ὅθ' ἔστασαν ὠκείες ἵπποι,
 ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλέῃσι φονήσιν,
 ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον.
 Τρώων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὥρτο κυδοιμός,
 θυνόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα,
 525 ὅσσ' ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκαινον, ὅθι σκοπὸν Ἑκτορος ἔκταν,
 ἐνδ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυξε, Διὶ φίλος, ὠκείας ἵππους·
 Τυδεΐδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἔναρα βροτόευντα
 ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῇ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.
 530 μᾶστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην.
 [νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε, φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω ; κέλεται δέ με θυμός.
 535 ἵππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βιάλλει.
 αἱ γὰρ δὴ Ὀδυσσεὺς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης
 ὧδ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατο μώνυχας ἵππους.
 ἀλλ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
 540 Οὐπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
 καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
 δεξιῇ ἡσπάζοντο, ἔπεσσί τε μειλιχίοισιν.
 πρῶτος δ' ἔξεῖνε Γερήμιος ἱππότα Νέστωρ·
 Εἴπῃ ἄγε μ' ; ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.

ὅππως τούς δ' ἵππους λάβειτον · καταδύντες ὄμιλον
Τρώων ; ἥ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολήσας ;
αἰνῶς ἀκτίνεσσιν ἐοικότες ἡελίοιο.

αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσσομαι, οὐδέ τί φημι
μιμνάξω παρὰ νηυσί, γέρων περ ἔων πολεμιστῆς ·
ἀλλ' οὐπω τοίους ἵππους ἴδον, οὐδ' ἐνόησα.

ἀλλά τιν' ὕμμ' ὁτ' ὀφείδμεναι θεὸν ἀντιάσαντα ·
ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
κούρη τ' αἰγιόχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς ·
ὦ Νέστορ Νηληιάδῃ, μέγα κύδος Ἀχαιῶν,

ῥεῖα θεὸς γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας, ἥπερ οἶδε,
ἵππους δωρήσαιτ', ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.

ἵπποι δ' οἶδε, γεραίε, νεήλυδες, οὓς ἐρεεῖνεις,
Θρηῆτιοι · τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.

τὸν τρισκαίδεκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγυθὶ νηῶν ·
τόν ῥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
Ἔκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγαυοί.

ὣς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
καγχαλῶν · ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.

οἱ δ' ὅτε Τυδεΐδew κλισίην εὐτυκτον ἵκοντο,
ἵππους μὲν κατέδησαν εὐτμήτοισιν ἱμάσιν

φάτῃ ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
ἔστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.

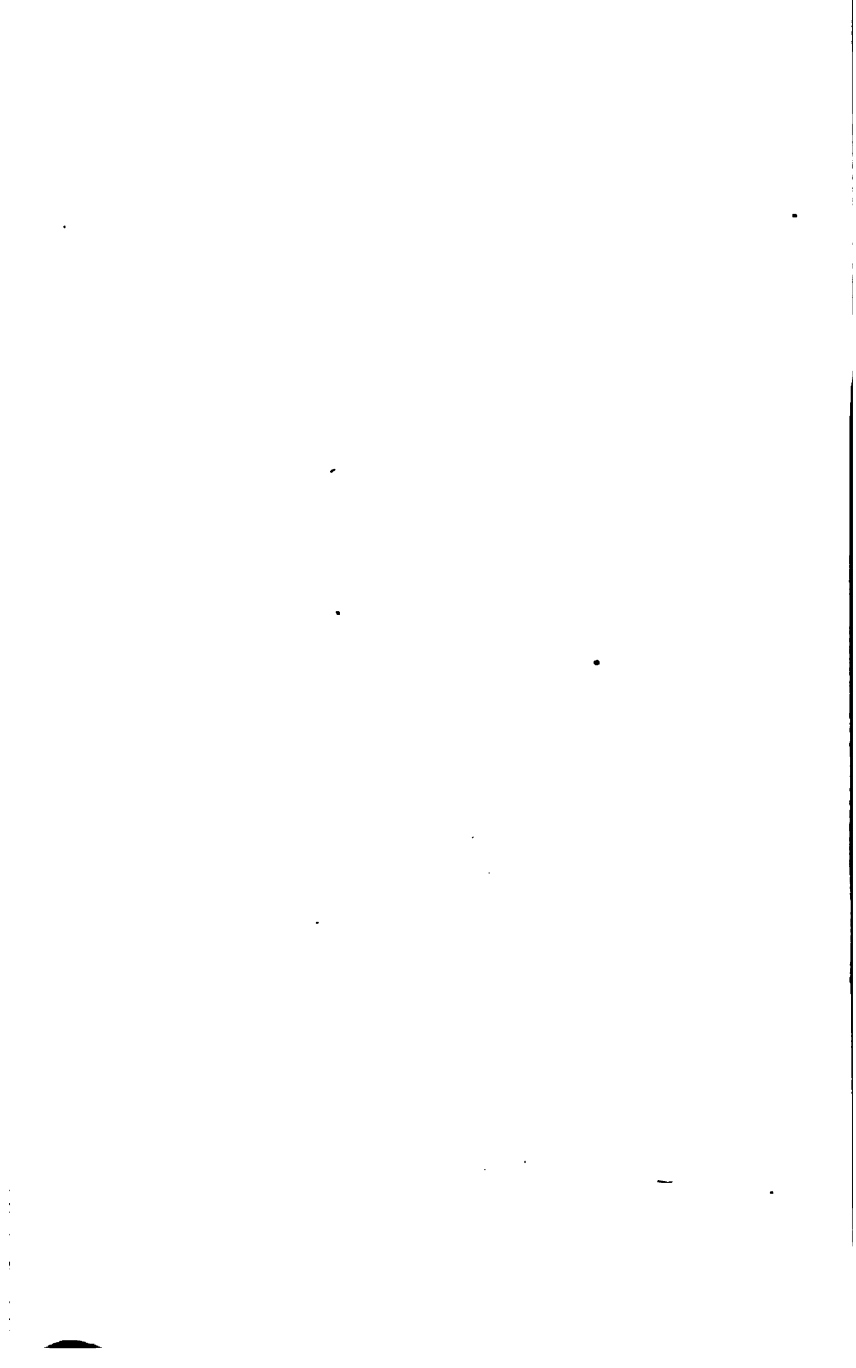
νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
ᾤηκ' Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρὸν ἐτοίμασσαίαιτ' Ἀθήνη.

αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση,
ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφὶ τε μηρούς.

αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κύμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
νύψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,

ἔς ῥ' ἀσαμίνδους βάντες εὐξέστας λουσάντο.
τῶ δὲ λοεσσαμένῳ, καὶ ἀλειψαμένῳ λίπ' ἐλαίφ,

δείπνῳ ἐφίξανέτην · ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
πλείον ἀφυσσάμενοι λείβον μελιηδέα οἶνον.

ΙΛΙΑΔΟΣ Α.

Ἀγαμέμνωνος ἀριστεία.

Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο
ᾤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν
Ζεὺς δ' Ἑριδα προτάλλε θεὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.
στή δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακῆτεϊ νηὶ μελαίνῃ, 5
ἧ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσσε,
ἡμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
ἡδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἔτσας
εἵρυσαν, ἡγορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν.
ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινὸν τε 10
ὄρδι', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστῳ
καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι.
[τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ', ἡὲ νέεσθαι
ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν.]
Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώνησθαι ἄνωγεν 15
Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.
κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε, ξεινήϊον εἶναι, 20
πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὔνεκ' Ἀχαιοὶ

- ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον·
 τοῦνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 τοῦ δ' ἦτοι δέκα οἴμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
 25 δῶδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
 κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
 τρεῖς ἐκάτερθ', ἱρῖσιν ἐοικότες, ἄστε Κρονίων
 ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνδρώπων.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βάλετο ξίφος· ἐν δέ οἱ ἦλοι
 30 χρύσειοι πάμφαινον· ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
 ἀργύρεον, χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
 ἂν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα Δουρίν,
 καλὴν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν·
 ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο
 35 λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦν μέλανος κυάνοιο.
 τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργῶ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο,
 δεινὸν δερκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
 τῆς δ' ἔξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλὰὶ δέ οἱ ἦσαν
 40 τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἐνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
 κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάλῃρον,
 ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καδύπερθεν ἔνευεν.
 εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 ὀξέα· τῇλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
 45 λάμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκλήης.
 Ἥνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 50 ῥάουντ'· ἄσβεστος δὲ βοή· γένητ' ἡῶδι πρό.
 φθάν δὲ μέγ' ἱππῶν ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ὦρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἤκεν ἑέρας
 αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὔνεκ' ἔμελλεν
 55 πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἀἶδι προῖάψειν.
 Τρῶες δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο,

Ἕκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰνείαν δ', ὃς Τρωσί, θεὸς ὥς, τίετο δήμῳ,
 τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀγήνορα δῖον,
 ἦ ἔδ' ὅν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν. 60

Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔτσην.
 οἶος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστήρ,
 ταμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυν νέφεα σκιάοντα·
 ὥς Ἕκτωρ ὅτ' ἐν μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ 65
 λάμψ', ὥστε στεροπὴ πατὴρ Διὸς αἰγιόχοιο.

Οἱ δ', ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὄγμον ἐλαύνουσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 πυρῶν ἢ κριδῶν· τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει·
 ὥς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 70
 δῆλουν, οὐδ' ἕτεροι μνῶντ' ὀλοοῖο φόβοιο·

ἴσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δέ, λύκοι ὥς,
 θυῖνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορώσα·
 οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
 οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκηλοι 75
 σφοῖσιν ἐνὶ μεγάροισι καθεῖατο, ἥχι ἐκάστω
 δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.

πάντες δ' ἡτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 οὐνεκ' ἄρα Τρῶεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
 τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατὴρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθεῖς, 80
 τῶν ἄλλων ὑπάνευθε καθεζέτο, κύδει γαίῳν,
 εἰσορώων Τρῶων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.

Ὅφρα μὲν ἤως ἦν καὶ ἀέζετο ἱερὸν ἦμαρ,
 τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός· 85
 ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δεῖπνον
 οὔρεος ἐν βήσσησιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
 τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν,
 σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἥμερος αἰρεῖ·
 τῆμος σπῆ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας, 90
 κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ στίχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων

- πρῶτος ὄρουσ' · ἔλε δ' ἄνδρα βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 αὐτόν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον, 'Οἰλῆα πλῆξιππον.
 ἦτοι ὄγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη ·
 96 τὸν δ' ἰδὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξεί δουρὶ
 νύξ', οὐδὲ στεφάνῃ δόρυ οἱ σχέδε χαλκοβάρεια,
 ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου, ἐγκέφαλος δὲ
 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο · δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
 καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖτις ἀναξ ἀνδρῶν 'Αγαμέμνων,
 100 στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περιίδυσε χιτῶνας ·
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' 'Ισὸν τε καὶ 'Αντιφον ἐξεναρίζων,
 υἱε δ'ὺν Πριάμοιο, νόστον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἔοντας · ὁ μὲν νόστος ἠνιόχευεν,
 'Αντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός · ὦ ποτ' 'Αχιλλεύς
 105 'Ιδης ἐν κινήμοισι δίδῃ μόσχοισι λύγοισιν,
 ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄρεσσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
 δὴ τότε γ' 'Ατρεΐδης εὐρυκρείων 'Αγαμέμνων
 τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθεος βάλε δουρί ·
 'Αντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
 110 σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῦν ἐσύλα τεύχεα καλὰ,
 γιγνώσκων · καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
 εἶδεν, ὅτ' ἐξ 'Ιδης ἀγαγεν πόδας ὠκύς 'Αχιλλεύς.
 ὥς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
 ῥηϊδίως συνέαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 115 ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἀπαλὸν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα ·
 ἢ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναταί σφιν
 χραισμεῖν · αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἰκάνει ·
 καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην,
 σπεύδουσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὀρμῆς ·
 120 ὥς ἄρα τοῖς οὕτις δύνατο χραισμῆσαι ὀλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' 'Αργείοισι φέβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον μενεχάρμην,
 υἱέας 'Αντιμάχοιο δαΐφρονος, ὃς ῥα μάλιστα,
 χρυσὸν 'Αλεξάνδροιο δεδεγμένος, ἀγλαὰ δῶρα,
 125 οὐκ εἵασχ' 'Ελένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ ·
 τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων 'Αγαμέμνων,

εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκεας ἵππους ·
 ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία συγαλόμεντα,
 τῷ δὲ κυκηστήτην · ὁ δ' ἐναντίον ὤρτο, λέων ὥς,
 Ἀτρεΐδης · τῷ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναξέσθην · 130

Ζώγρει, Ἀτρέος νιέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα ·
 πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται,
 χαλκός τε χρυσός τε, πολύκμητός τε σιδήρος ·
 τῶν κέν τοι χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
 εἰ νῶϊ ζωὸς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν. 135

Ὡς τῷγε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
 μειλχιόις ἐπέεσσιν · ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν ·
 Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος νιέες ἐστόν,
 ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
 ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιδέφῳ Ὀδυσῆϊ, 140
 αὖθις κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἄψ ἑς Ἀχαιοὺς ·
 νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λῶβην.

Ἦ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος · ὁ δ' ὕπτιος οὐδεὶ ἐρεΐσθη.
 Ἴππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξεν, 145
 χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας, ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας ·
 ὄλμον δ' ὥς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὀμίλου.

τοὺς μὲν ἔασ' · ὁ δ', ὅθι πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
 τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεον φεύγοντας ἀνάγκη, 150
 ἱππεῖς δ' ἱππῆας — ὑπὸ δέ σφισιν ὤρτο κούρη
 ἐκ πεδίου, τὴν ὤρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων —
 χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 αἰὲν ἀποκτείνων ἔπετ', Ἀργείοισι κελεύων.

ὥς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσση ὕλῃ · 155
 πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
 πρόρριζοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὀρμῇ ·
 ὥς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
 Τρώων φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
 κεῖν' ὄχρεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφυρας, 160

ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἳ δ' ἐπὶ γαίῃ
κείατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.

Ἔκτορα δ' ἐκ βελέων ὑπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κονίης,
ἐκ τ' ἀνδροκτασίης, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ

165 Ἀτρεΐδης δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων.

οἳ δὲ παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
μέσσον καὶ πεδίου, παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,
ιέμενοι πόλιος· ὁ δὲ κεκληγὼς ἔπετ' αἰεὶ

Ἀτρεΐδης, λυδρῶν δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

170 ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκοντο,

ἐνθ' ἄρα δὴ ἴσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμμυνον.

οἳ δ' ἔτι καὶ μέσσον πεδίου φοβέοντο, βόες ὥς,
ἄστε λέων ἐφόβησε, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῶ,
πάσας· τῇ δὲ τ' ἰὴ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·

175 τῆς δ' ἐξ αἰχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,

πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·

ὥς τοὺς Ἀτρεΐδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,

αἶεν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· οἳ δ' ἐφέβοντο.

πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὑπτιοὶ ἔκπεσον ἵππων

180 Ἀτρεΐδew ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχει θῆεν.

ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπὺ τε τείχος

ἵξασθαι, τότε δὴ ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε

Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθεζέτο πιδηέσσης,

οὐρανόθεν καταβάς· ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.

185 Ἴριν δ' ὠτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσιν·

Βάσκ' ἴδι, Ἴρι ταχεῖα, τὸν Ἔκτορι μῦθον ἔνισπε.

ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃ Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,

θύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,

τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω

190 μάρνασθαι δηϊοῖσι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἡ δουρὶ τυπείς ἢ βλήμενος ἰῶ,

εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἳ κράτος ἐγγυαλίξω,

κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὖσσέλμους ἀφίκηται,

δύη τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλδῃ.

Ὡς ἔφατ' · οὐδ' ἀπιδῆσε ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις. 195

βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν ·
εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἔκτορα δίο,
ἑσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν ·
ἀγχοῦ δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὠκέα Ἴρις ·

Ἔκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε, 200

Ζεὺς με πατὴρ προέηκε, τειν τάδε μυθήσασθαι.
ὄφρ' ἂν μὲν κεν ὄρῃς Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
δύνοντ' ἐν προμάχοισιν, ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι
μάρνασθαι δηλοῖσι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. 205

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἦ δουρὶ τυπεῖς ἦ βλήμενος ἰῶ,
εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίζει,
κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὖσσέλμους ἀφίκηται,
δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ. ●

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰπούς' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις. 210

Ἐκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ὄχχετο πάντη
ὀτρύνων μαχέσασθαι · ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνὴν.
οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.

Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας · 215

ἀρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι · ἐν δ' Ἀγαμέμνων
πρῶτος ὄρουσ' · ἔδελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
ἢ αὐτῶν Τρώων, ἢ ἐκλειτῶν ἐπικούρων. 220

Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἥς τε μέγας τε,
ὃς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μῆλων ·
Κισσῆς τόνγ' ἔδρεψε δόμοις ἐνὶ τυτθὸν εὔντα,
μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανῶ καλλιπάρηον.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἦβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, 225

αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν ·
γῆμας δ', ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν,
σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἷ οἱ ἔποντο ·
τὰς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας εἵσας,

- 230 αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
 ὃς ῥα τότε Ἄτρεϊδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρείδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθεν,
- 235 νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖη χειρὶ πιδήσας·
 οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμή.
 καὶ τότε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἔλκ' ἐπὶ οἷ μεμαῶς, ὥστε λίς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
- 240 σπάσσατο· τὸν δ' ἄορι πλήξ' αὐχένα, λύσε δὲ γυῖα.
 ὃς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
 οἰκτρός, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου· ὕστοισιν ἀρίγων,
 κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
 πρῶθ' ἐκασὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
- 245 αἰγας ὁμοῦ καὶ οἷς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
 δὴ τότε γ' Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων ἐξενάρϊξεν,
 βῆ δὲ φέρων ἄν' ὄμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Κῶων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥά ἐ πένθος
- 250 ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος.
 στή δ' εὐράξ σὺν δουρὶ λαβὼν Ἀγαμέμνονα διόν·
 νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν,
 ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
 ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 255 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο,
 ἀλλ' ἐπόρουσε Κῶωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 ἦτοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον
 ἔλκε ποδὸς μεμαῶς, καὶ αὐτεὶ πάντας ἀρίστους·
 τὸν δ' ἔλκοντ' ἄν' ὄμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
- 260 οὔτησε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λύσε δὲ γυῖα·
 τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ὑπέκοψε παραστάς.
 ἐνθ' Ἀντήνορος υἱες, ὑπ' Ἀτρείδῃ βασιλῇ
 πόντον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἀΐδος εἴσω.

Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
 ἔγχεϊ τ' ἄορί τε, μεγάλοισι τε χερμαδίοισιν, 205
 ὄφρα οἱ αἶμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς·
 αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσεται, παύσατο δ' αἶμα,
 ὀξείαι δ' ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.

ὥς δ' ὅτ' ἂν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξύ γυναικα,
 δριμύ, τό, τε προΐεῖσι μογοστόκοι Εἰλειθυϊαι, 270
 Ἥρης θυγατέρες, πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι·
 ὥς ὀξεῖ' ὀδύναι δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.

ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνίοχῳ ἐπέτελλεν,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 ἦϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς· 275

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν
 φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 εἶασε Τρῶεσσι πανημέριον πολεμίζειν.

ὦς ἔφαθ'· ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους 280
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην·
 ἄφρεον δὲ στήθεα, ραίνονται δὲ νέρθε κοῦρῃ,
 τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.

Ἔκτωρ δ' ὥς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κiónτα,
 Τρῳσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας· 295

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 οἴχετ' ἀνὴρ ὄριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης. ἀλλ' ἰδὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
 ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρσῃθε. 290

ὦς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 ὥς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
 σείη ἐπ' ἀγροτέρῳ συτὶ καπρίῳ ἢ λέοντι·
 ὥς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σέυε Τρῶας μεγαθύμους
 Ἔκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἴσος Ἀρηϊ. 296
 αὐτὸς δ' ἐν πρῶτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει·
 ἐν δ' ἔπεσ' ὕσμινῃ, ὑπεραεὶ ἴσος ἀέλλῃ,
 ἦτε καταλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.

- "Ενθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατοι ἐξενάριξεν
 300 "Εκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κύδος ἔδωκεν ;
 'Ασαιοὺν μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ 'Οπίτην,
 καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ 'Οφέλτιον ἧδ' 'Αγέλαον,
 Αἴσυμνόν τ' 'Ωρόν τε καὶ 'Ιππόνοον μενεχάρμην.
 τοὺς ἄρ' ὄγ' ἠγεμόνας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 305 πληθύν· ὥς ὅποτε νέφεα Ζέφυρος στυφελίξῃ
 ἀργέσταο Νότοιο, βαθεῖη λαίλαπι τύπτων·
 πολλὸν δὲ τρόφι κύμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη
 σκιδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς·
 ὥς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ὑφ' "Εκτορι δάμνατο λαῶν.
 310 "Ενθα κε λουγὸς ἔην, καὶ ἀμύχανα ἔργα γέγοντο,
 καὶ νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες 'Αχαιοί,
 εἰ μὴ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ κέκλετ' 'Οδυσσεύς·
 Τυδεΐδῃ, τί παθόντε λελάσμεθα Δουρίδος ἀλκῆς ;
 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
 315 ἔσσεται, εἰ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος "Εκτωρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 ἦτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
 ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρῳσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἥπερ ἡμῖν.
 320 "Η, καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν· αὐτὰρ 'Οδυσσεὺς
 ἀντίθεον θεράποντα, Μολίονα, τοῖο ἀνακτος.
 τοὺς μὲν ἔπειτ' εἶασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
 τῷ δ' ἄν' ὁμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὥς ὅτε κάπρω
 325 ἐν κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντε πέσητον.
 ὥς ὄλεκον Τρῳᾶς παλινورμένω· αὐτὰρ 'Αχαιοὶ
 ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον "Εκτορα δῖον.
 "Ενθ' ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστω,
 νῆε δὴ Μέρπος Περκωσίου, ὃς περὶ πάντων
 330 ἦδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὐς παῖδας ἔασκεν
 στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὔτι
 πειδέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 τοὺς μὲν Τυδεΐδης δουρικλειτὸς Διομήδης.

θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·
 Ἴππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Ἱπείροχον ἐξενάριξεν 335
 ἔνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
 ἐξ Ἰδης καδωρῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 ἦτοι Τυδεὸς υἱὸς Ἀγαστροφον οὔτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχύον· οὐ γάρ οἱ ἵπποι
 ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. 340
 τοὺς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
 θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Ἐκτωρ δ' ὅξυ νόησε κατὰ στίχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες.
 τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, 345
 αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·
 Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται, ὄβριμος Ἐκτωρ·
 ἄλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῇφιν, 350
 ἄκρην κακὴ κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός,
 οὐδ' ἔκετο χροά καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
 τρίπτυχος, αὐλῶπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἐκτωρ δ' ὥκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ·
 στή δὲ γυνὴ ἐριπῶν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ 355
 γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νύξ ἐκάλυψεν.
 ὄφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ὄχχεν' ἐρωήν,
 τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης,
 τόφρ' Ἐκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἄψ' ἐς δίφρον ὀρούσας
 ἐξέλασ' ἐς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν 360
 δουρὶ δ' ἐπαΐσσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ᾧ μέλλεις εὐχεσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 ἦ δὴν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, 365
 εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροδός ἐστιν.
 νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κε κιχέω.
 Ἦ, καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριξεν.

- αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡυκόμοιο,
 370 Τυδείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνεται, ποιμένοι λαῶν,
 στήλῃ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῃ ἐπὶ τύμβῳ
 Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
 ἦτοι ὁ μὲν δώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
 αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων,
 375 καὶ κόρυθα βριαρὴν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκεν,
 καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς
 ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσας,
 ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 380 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὥς ὄφελόν τοι,
 νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἐλέσθαι.
 οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
 οἷτε σε πεφρίκασι, λέονδ' ὥς μηκάδες αἶγες.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 385 τοξότα, λωβητὴρ, κέρα ἀγλαέ, παρθενοπίπα,
 εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθεῖης,
 οὐκ ἄν τοι χραίσμησι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί·
 νῦν δέ μ' ἐπυγράψας ταρσὸν ποδός, εὔχεαι αὐτως.
 οὐκ ἀλέγω, ὥς με γυνὴ βάλῃ ἢ παῖς ἄφρων·
 390 κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
 ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἰ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 ὀξὺ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθῃσιν·
 τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί,
 παῖδες δ' ὀρφανικοί· ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεῦδων
 395 πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἦε γυναικες.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἑλθὼν
 ἔσθη πρόσθ'· ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος, βέλος ὠκὺ
 ἐκ ποδός ἔλκ'· ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινῇ.
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν,
 400 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἥχθετο γὰρ κῆρ.
 Οἰώσῃ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φέβωμαι,
πληθύν ταρβήσας· τὸ δὲ ῥίγιον, αἶ κεν ἀλώω 405
μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.

ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
οἶδα γάρ, ὅττι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
ὅς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἐνι, τὸν δὲ μάλα χρεώ
ἐστάμεναι κρατερῶς, ἦτ' ἔβλητ', ἦτ' ἔβαλ' ἄλλον. 410

Ἔως ὁ ταυῖδ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστῶν·
ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
ὥς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ
σεύωνται, ὁ δέ τ' εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο, 415

θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσιν·
ἀμφὶ δέ τ' αἰσσοῦνται· ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
γίγνεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἔοντα·
ὥς ῥα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο 420
Τρῶες· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην
οὔτασεν ὦμον ὑπερθεῖν ἐπάλμενος ὀξείῃ δουρί·
αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἐυνομον ἐξενάριξεν·
Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα, καδ' ἵππων αἰζαντα,
δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
νύξεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἔλε γαῖαν ἀγοστώ. 425
τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' ἄρ' Ἴππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρί,
αὐτοκασίγητον εὐηγενέος Σώκοιο

τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν, ἰσόθεος φώς·
στή δὲ μάλ' ἐγγυὺς ἰών, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

ὦ Ὀδυσσεῦ πολύαινε, δόλων ἄτ' ἠδὲ πόνοιο, 430
σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπέυξαι Ἴππασίδησιν,
τοιῶδ' ἄνδρε κατακτείνας, καὶ τεύχε' ἀπούρας·
ἢ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης.

Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσθη·
διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος, 435
καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδύλου ἡρήρειστο·
πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροά ἐργαθεν, οὐδέ τ' ἔασεν
Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.

- γνῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἦλθε·
 440 ἄψ δ' ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἄ δειλ', ἣ μάλα δή σε κιχάμεται αἰπὺς δλεθρος.
 ἦτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·
 σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 ἡματι τῷδ' ἔσσεσθαι· ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
 145 εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἀΐδι κλυτοπόλῳ.
 Ἦ, καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὐτὶς ὑποστρέφας ἐβεβήκει·
 τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 ὤμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν.
 δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς·
 450 ὦ Σῶχ', Ἰππάσου υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 ἄ δειλ', οὐ μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἶωνοι
 ὠμηστοὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
 455 αὐτὰρ ἐπεὶ κε θάνω, κτεριούσῃ με δῖοι Ἀχαιοί.
 Ὡς εἰπών, Σῶκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ἕξω τε χρὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
 αἷμα δὲ οἱ σπασθέντος ἀνέσσαντο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος,
 460 κεκλόμενοι κατ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν·
 αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖτε δ' ἐταίρους·
 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἦυσεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός,
 τρὶς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 αἰψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσηφώνεεν, ἐγγὺς ἑόντα·
 465 Αἴαν Διογενές, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή,
 τῷ ἱκέλῃ, ὥσει ἐ βιβάτο μῶνον ἑόντα
 Τρῶες, ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 ἀλλ' ἴομεν κατ' ὅμιλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
 170 δεῖδω, μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωδεῖς,
 ἑσθλὸς ἑὼν, μεγάλη δὲ ποδὴ Δαναοῖσι γένηται.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἤρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσοθέος φῶς·
 εὖρου ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν

Τρῶες ἔπονθ' ὥσεί τε δαφουνοὶ θῶες ὄρεσφιν
 ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀνὴρ 475
 ἰὼ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεσσιν
 φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε δαμάσσεται ὥκὺς οἰστός,
 ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν
 ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων 480
 σῶτην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 ὥς ῥα τότε ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὅγ' ἦρως
 αἰτσωσὼν ᾧ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἡμαρ.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύργον, 485
 στή δὲ παρέξ· Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
 ἦτοι τὸν Μενέλαος Ἀρήϊος ἔξαγ' ὀμίλου,
 χειρὸς ἔχων, εἰως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
 Αἴας δὲ Τρῶεσσιν ἐπάλμενος εἶλε Δόρυκλον
 Πριαμίδην, νόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὔτα· 490
 οὔτα δὲ Λύσανδρον καὶ Πύρασον ἡδὲ Πυλάρτην.
 ὥς δ' ὀπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισιν
 χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρον,
 πολλὰς δὲ δρυὺς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας
 ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἄλα βάλλει· 495
 ὥς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,
 δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας οὐδέ πω Ἔκτωρ
 πεύδεται, ἐπεὶ ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
 ὄχθας παρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου· τῇ ῥα μάλιστα
 ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοῇ δ' ἄσβεστος ὀρώρει, 500
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρήϊον Ἴδομενῆα.
 Ἔκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὀμίλει, μέρμερα ῥέζων
 ἔγχεϊ θ' ἵπποσύνη τε· νέων δ' ἀλάπαζε φύλαγγας.
 οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δίοι Ἀχαιοί,
 εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσ' ἤνυκόμοιο, 505
 παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἰὼ τρυγλάχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
 τῷ ῥα περιδδειςαν μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,

- μήπως μιν, πολέμοιο μετακλυθέντος, ἔλοιεν.
- 510 αὐτίκα δ' Ἴδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον·
 ὦ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 ἄγρει, σὼν ὀχέων ἐπιβήσεο· παρ δὲ Μαχάων
 βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 ἱητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων.
- 515 [ἰοὺς τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν.]
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 αὐτίκα δ' ὦν ὀχέων ἐπεβήσето· παρ δὲ Μαχάων
 βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἱητῆρος·
 μαστίξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην
- 520 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν,
 Ἔκτορι παρβεβαῶς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἔκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέμεν Δαναοῖσιν,
 ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
- 525 Τρῶες ὀρίνονται ἐπιμίξῃ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
 Αἴας δὲ κλονέει Τελαμῶνιος· εὐ δέ μιν ἔγνω·
 εὐρὺ γὰρ ἄμφ' ὥμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰδύνομεν, ἐνθα μάλιστα
 ἱππῆες πεζοὶ τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
- 530 ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοῇ δ' ἄσβεστος ὄρῳρεν.
 ὦς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 μαστιγι λυγρῇ· τοὶ δὲ, πληγῆς ἀτόντες
 ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 στεῖβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
- 535 νέρθην ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἀντυγες αἱ περὶ δίφρους,
 ὧς ἄρ' ἀφ' ἱππεῖων ὀπλέων ραδάμυγγες ἔβαλλον,
 αἷ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἔτο δύναι ὀμιλον
 ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 ἦκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
- 540 αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν
 ἔγχετ' ἄορί τε, μέγαλοισί τε χερμαδίοισιν·
 Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
 [Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾷ, ὅτ' ἀμείνوني φωτὶ μάχοιτο.]

Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν ·
 στῆ δὲ ταφών, ὅπιδεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον · 545
 τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ ἐοικώς,
 ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 ὥς δ' αἰθῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιάται,
 οἷτε μιν οὐκ εἰῷσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι, 550
 πάννυχτοι ἐγρήσσοντες · ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 ἰδυεῖ, ἀλλ' οὔτι πρήσσει · θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι ἀτσοῦσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 καιόμεναί τε δεταί, τάσ τε τρεῖ, ἐσσύμενός περ ·
 ἡῶδεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ · 555
 ὥς Αἴας τότε ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
 ἦε, πόλλ' ἀέκων · περὶ γὰρ δία νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ὥς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβίησατο παῖδας
 νωδῆς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἔαγη,
 κείρει τ' εἰσελθὼν βαδὺ λήϊον · οἱ δὲ τε παῖδες 560
 τύπτουσιν ῥοπάλοισι · βίη δὲ τε νηπιή αὐτῶν ·
 σπουδῇ τ' ἐξήλασαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς ·
 ὥς τότε ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπέρφυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἔποντο. 565
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
 αὐτὶς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρώων ἱπποδάμων · ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
 πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν ·
 αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θύνη μεσηγὺ 570
 ἰστάμενος · τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν, ὄρμενα πρόσσω ·
 πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός, 575
 Εὐρύπυλος, πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν ·
 στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλε Φανυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,

ἦ. ιαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 550 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶντο τεύχε' ἀπ' ὤμων
 τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
 ἔλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βύλε μηρὸν οἷσσι
 δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
 555 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων·
 ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 στήτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἡμάρ
 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδέ ἔφημι
 590 φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 ἴστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.

ὦς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
 πλησίω ἔστησαν, σάκε' ὅμοιοι κλίναντες,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἦλθεν Αἴας,
 595 στή δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἔκετο ἔθνος ἐταίρων.
 ὥς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο.

Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊαὶ ἵπποι
 ἰδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 600 ἐσθήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακίτῃ νῆϊ,
 εἰσορόων πόνον αἰπύν, ἰὼπά τε δακρυόεσσαν.
 αἶψα δ' ἐταῖρον ἐὼν Πατροκλῆα προσέειπεν,
 φθεγγάμενος παρὰ νηὸς· ὁ δὲ κλισίῃθεν ἀκούσας,
 ἔκμολεν ἴσος Ἀρηϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.
 605 τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·

Τίπτε με κυκλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο;
 τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

Δίε Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένῳ θυμῷ,
 νῦν ὅτω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
 610 λισσομένους· χρεὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός.
 ἀλλ' ἔτι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
 ὄντινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 ἦτοι μὲν τάγ' ὅπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,

τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἅτᾳρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός·
ἵπποι γάρ με παρήϊξαν, πρόσσω μεμαυῖαι.

615

ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπεῖθεδ' ἐταίρῳ·
βῆ δὲ θέειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδew ἀφίκοντο,
αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·

621

ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος
ἐξ ὀχέων· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων,
στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ Διὶν ἄλός· αὐτὰρ ἔπειτα
ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάδιζον.

τοῖσι δὲ τεύχε κυκεῖῷ εὐπλόκαμος Ἐκαμήδη,
τὴν ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς,
θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ
ἔξελον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.

625

ἦ σφωῖν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
καλήν, κυανόπεζαν, ἐϋξοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
χάλκειον κάνεον· ἐπὶ δὲ κρόμουον, ποτῷ ὄψον,
ἥδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν·

630

πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἶκοθεν ἦγ' ὁ γεραίος,
χρυσείους ἥλοισι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ
τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
χρύσειαὶ νεμέδοντο· δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.

635

ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
πλείον ἑόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.

ἐν τῷ ῥά σφί κύκησε γυνή, εἰκυῖα θεῇσιν,
οἶνφ Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἴγειον κνή τυρὸν

640

κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν·
πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὥπλισσε κυκεῖῷ.

τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πῶνont' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
μῦθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.

Πάτροκλος δὲ θύρησιν ἐφίστατο, ἰσοῦστος φώς.

τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραίος ἀπὸ θρόνου ὤρτο φαεινοῦ,
ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάασθαι ἄνωγεν.

645

Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναινετο, εἰπέ τε μῦθον

Οὐχ ἔδος ἐστί, γεραῖε Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.

- αἰδοῖος, νεμεσητός, ὃ με προέηκε πυθέσθαι.
 650 ὄντινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 γιγνώσκω· ὁρώω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἰμὶ Ἀχιλῆϊ.
 εὖ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ Διοτρεφές, οἷος ἐκεῖνος
 δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόητο.
 655 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήμιος ἱππότη Νέστωρ·
 τίπτε τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται νῆας Ἀχαιῶν,
 ὅσσοι δὴ βέλεσιν βεβλήαται; οὐδέ τι οἶδεν
 πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατὸν. οἱ γὰρ ἄριστοι
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
 660 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης, κρατερὸς Διομήδης·
 οὐτάσται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἥδ' Ἀγαμέμνων·
 [βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἰστῶ·]
 τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 ἰφ' ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
 665 ἐσθλὸς ἑὼν, Δαναῶν οὐ κήδεταί, οὐδ' ἐλεαίρει.
 ἦ μένει, εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηϊοῦ θέρωνται,
 αὐτοὶ τε κτεινόμεθ' ἐπισχερώ;—οὐ γὰρ ἐμὴ ἴς
 ἔσθ', οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 670 εἰδ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 ὥς ὅπότε Ἥλαιοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη
 ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
 ἐσθλὸν Ἑπειροχίδην, ὃς ἐν Ἥλιδι ναιετάασκεν,
 ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ἦσι βόεσσιν,
 675 ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 καδ' δ' ἔπεσεν, λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιώται.
 ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἡλῖδα πολλήν,
 πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πῶεα οἰῶν,
 τόσσα συνῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλάτ' αἰγῶν,
 680 ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
 πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπήσαν.
 καὶ τὰ μὲν ἡλασάμεσθα Πύλον Νηληϊὸν εἴσω
 ἐννύχιο προτὶ ἄστυ· γεγῆδει δὲ φρένα Νηλεὺς.

οὐνεκά μοι τύχε πολλά νέφ πόλεμόνδε κίοντι.
 κήρυκες δ' ἐλθγαινον ἄμ' ἡοῖ φαινομένηφιν, 086
 τοὺς ἱμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἡλιδι δῖη·
 οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 δαίτρευν· πολέσιν γὰρ Ἑπειοὶ χρεῖος ὀφείλον,
 ὥς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἦμεν. —
 ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἡρακλεΐη 087
 τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
 δώδεκα γὰρ Νηλεῖος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν·
 τῶν οἷος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες δλοντο. —
 ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἑπειοὶ χαλκοχίτωνες,
 ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανώοντο. — 088
 ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶϊ μέγ' οἰῶν
 εἴλετο, κρινάμενος τριηκόσι' ἠδὲ νομῆας.
 καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἡλιδι δῖη,
 τέσσαρες ἀδλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 ἐλθόντες μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἐμελλον 700
 δεύσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἀναξ ἀνδρῶν Ἀνγείας
 κάσχεδε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
 ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
 [δαιτρεύειν, μήτις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης]. 705
 ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄστυ
 ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
 ἦλθον ὁμῶς αὐτοὶ τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
 πανσυδῆ· μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο,
 παῖδ' ἔτ' ἐόντ', οὐπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς. 710
 ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη.
 τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος·
 τὴν ἀμφεστρατόωντο, διαρῥαῖσαι μεμαῶτες.
 ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδῖον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
 ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι, 715
 ἐννυχος, οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἄγειρεν,
 ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς
 εἶα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·

- οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα.
 720 ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 καὶ πεζὸς περ ἑών· ἐπεὶ ὥς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
 ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἄλα βάλλον,
 ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅδε μείναμεν Ἡῶ διαν
 ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπέρβρεον ἔθνεα πεζῶν.
 725 ἔνθεν πανσυδῆ· σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 ἔνδιοι ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
 ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλὰ,
 ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι βοῦν Ἀγελείην,
 730 δόρπον ἔπειθ' ἐλόμεσθ' ἀπὸ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·
 καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος,
 ἀμφὶ ῥοᾶς ποταμοῖο. αὐτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 ἀμφίσταντο δὴ ἄστ' ἀπὸ διαπραΐειν μεμαῶτες·
 ἀλλὰ σφὶ προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἀρης.
 735 εὔτε γὰρ ἥελιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
 συμφερόμεσθ' ἀπὸ μάχης, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνη.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
 πρῶτος ἐγὼν ἔλ' ἄνδρα, κόμισσα δὲ μῶνυχας ἵππους,
 Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αἰγείλοιο,
 740 πρεσβυτάτην δὲ Δύγατ' εἶχε ξανθήν Ἀγαμήδην,
 ἥ τόσα φάρμακα ἦδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών.
 τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον χαλκῆρεϊ δουρὶ
 ἤριπτε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,
 στήν ῥα μετὰ προμάχοισιν. αὐτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 745 ἔτρεσαν ἀλλυδίς ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα,
 ἡγεμόν' ἱππῆων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἴσος·
 πεντήκοντα δ' ἔλ' ὀφθαλμοῖς, δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον
 φῶτες ὁδὰς ἔλ' οὐδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 750 καὶ νύ κεν Ἀκτορίωνε Μολίονε παῖδ' ἀλάπαξαι,
 εἰ μὴ σφῶε πατήρ εὐρυκρείων Ἐννοσίχθων
 ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλὴν ἡμέραν πολλήν.
 ἔνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κρῖνος ἐγγυάλιξεν.

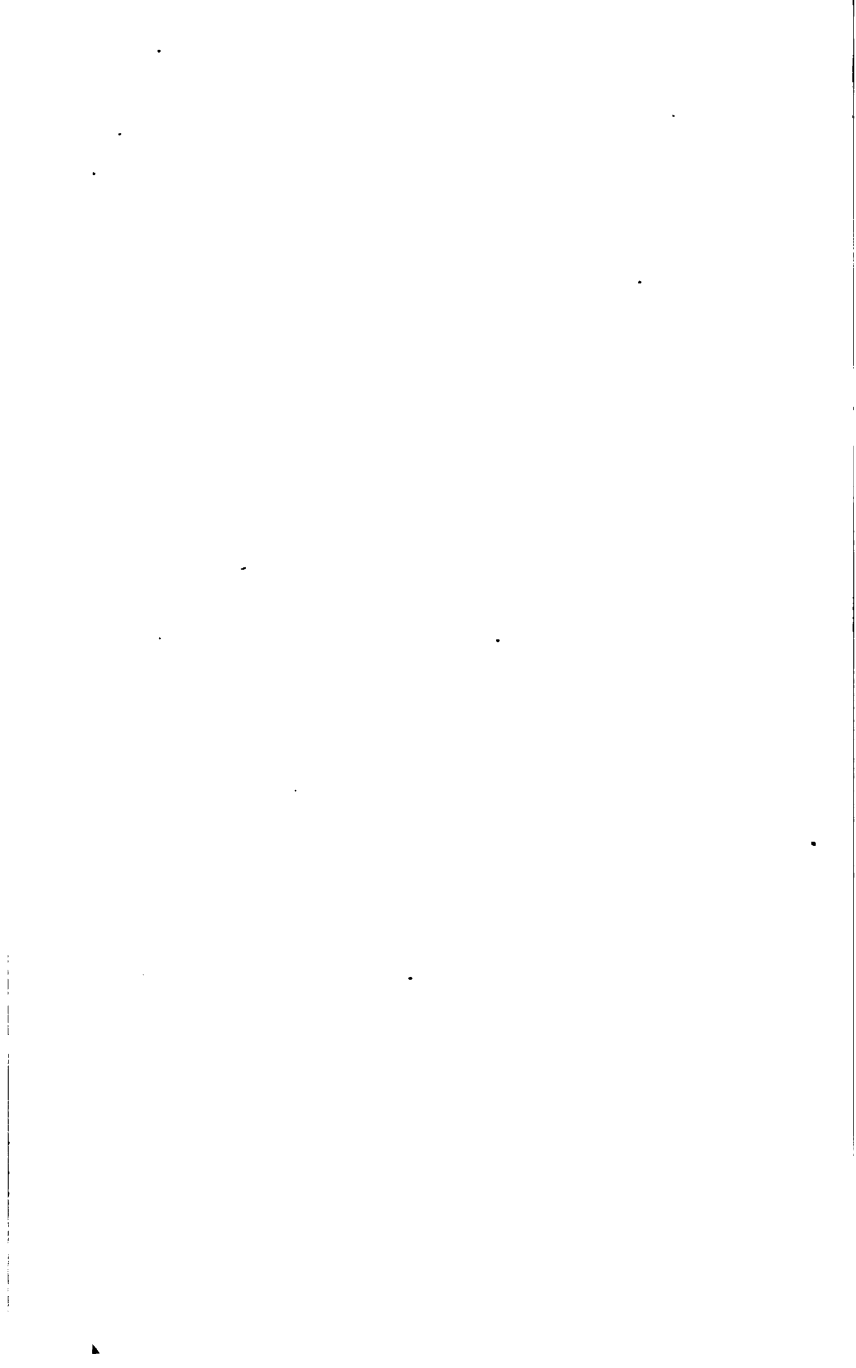
τόφρα γὰρ οὖν ἐπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
 κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες, 755
 ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
 πέτρης τ' Ὀλενίης, καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη
 κέκληται· ὅθεν αὐτὶς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἄψ' ἀπὸ Βουπρασίου Πύλουνδ' ἔχον ὠκέας ἵππους, 760
 πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορι τ' ἀνδρῶν.
 ὥς ἔον, εἵποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν.— αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 οἷος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται· ἥ τέ μιν οἶω
 πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς δληται.
 ὦ πέπον, ἥ μὲν σοί γε Μενόιτιος ὦδ' ἐπέτελλεν 765
 ἡματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπεν.
 νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἔοντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὥς ἐπέτελλεν.
 Πηλῆος δ' ἰκόμεσθα δόμους εὐναιετάοντας,
 λαὸν ἀγείροντες κατ' Ἀχαιῖδα πούλυβότειραν. 770
 ἔνθα δ' ἔπειθ' ἦρωα Μενόιτιον εὔρομεν ἔνδον,
 ἠδὲ σέ, παρ δ' Ἀχιλλῆα. γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεὺς
 πῖονα μηρὶ ἔκαie βοδὸς Διὶ τερπικεραύνῳ
 αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρύσειον ἄλειςον,
 σπένδων αἰῶπα οἶνον ἐπ' αἰδομένοις ἱεροῖσιν. 775
 σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοδὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 στήμην ἐνὶ προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεὺς,
 ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἐλών, κατὰ δ' ἐδριάσθαι ἄνωγεν,
 ξεινιά τ' εὐ παρέθηκεν, ἃ, τε ξεινοῖς θέμις ἐστίν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, 780
 ἦρχον ἐγὼ μῦθοιο, κελεύων ὑμῖ· ἅμ' ἔπεισθαι·
 σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἅμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν φ' παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλλῆϊ,
 αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπέρροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 σοὶ δ' αὖθ' ὦδ' ἐπέτελλε Μενόιτιος, ἄκτορος υἱός· 785
 τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεὺς,
 πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι· βίῃ δ' ὄγε πολλὸν ἀμείνων·
 ἀλλ' εἰ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ' ὑποθέσθαι,

- καί οἱ σημαίνειν ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ.
 790 ὥς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθσαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 ταῦτ' εἵποις Ἀχιλλῇ δαΐφρονι, αἶ κε πῖθῃται.
 τίς δ' οἶδ', εἰ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίναις,
 παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παραΐφασίς ἐστιν ἑταίρου,
 795 καὶ τινά οἱ παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
 ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐπέσθω
 Μυρμιδόνων, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι·
 καὶ τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 αἶ κέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 800 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 ῥεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 ὤσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι νδρυν·
 805 βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλλῆα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσῆος θέϊοιο
 ἔξε θέων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
 ἦην, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί·
 ἔνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν,
 810 Διογενὴς Εὐαίμωνίδης, κατὰ μηρὸν ὀιστῶ,
 σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρῶς
 ὤμων καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλέοιο
 αἷμα μέλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 τὸν δὲ ἰδὼν ῥέκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 815 καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ Δειλοί, Δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες!
 ὥς ἄρ' ἐμέλλετε, τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης,
 ἄσσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ;
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρως
 820 ἢ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἑκτορ' Ἀχαιοί,
 ἢ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον νῦδος
 οὐκέτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν

ἔσσεται, ἄλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.
 οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, 825
 ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
 χερσὶν ὑπο Τρώων· τῶν δὲ σθένος ὀρνυται αἰέν·
 ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν·
 μηροῦ δ' ἔκταμ' οἷστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
 νῖζ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δ' ἥπια φάρμακα πάσσε, 830
 ἐσθλά, τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
 ὃν Χείρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.
 ἱητροὶ μὲν γάρ, Ποδολεῖριος ἠδὲ Μαχάων,
 τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὁδομαι ἔλκος ἔχοντα,
 χρηρίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἱητῆρος, 835
 κείσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἄρηα.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 πῶς τ' ἄρ' εἰσι τάδε ἔργα; τί ῥέξομεν, Εὐρύπυλ' ἦρως;
 ἔρχομαι, ὄφρ' Ἀχιλλῇ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
 ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν· 840
 ἀλλ' οὐδ' ὥς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.

Ἦ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
 ἐς κλισίην· θεράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.
 ἔνθα μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ
 ὄξυν βέλος περιπευκές, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν 845
 νῖζ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δὲ ρίζαν βάλε πικρὴν,
 χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἣ οἱ ἀπάσας
 ἔσχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Μ.

Τειχομαχία.

Ὡς ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίου ἄλειμος υἱὸς
ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
'Αργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. οὐδ' ἄρ' ἔμελλεν
τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τείχος ὑπερθεῖν
εὐρύ, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
ἤλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἐκατόμβας,
ἧφρα σφιν νῆάς τε θοὰς καὶ ληΐδα πολλήν
ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο
ἡθανάτων· τὸ καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
ἧφρα μὲν Ἔκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μῆνι' Ἀχιλλεύς.
καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
τόφρα δὲ καὶ μέγα τείχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι,
πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἐλίποντο,
πέρδετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
'Αργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
τείχος ἀμαλδῦναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἄλαδε προρέουσιν,
'Ρῆσός θ' Ἐπτάπορος τε, Κάρησός τε Ῥοδῖός τε
Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος, διὸς τε Σκύμανδρος,

- καὶ Σιμόεις, ὅδι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλεια
 κάππεσον ἐν κονίησι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
 τῶν πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 25 ἐννήμαρ δ' ἐς τείχος ἵει ῥόον· ἵε δ' ἄρα Ζεὺς
 συνεχές, ὄφρα κε θάσσουν ἀλίπλοα τείχεα θείη.
 αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεςσι τρίαῖναν,
 ἡγεῖτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμελῖα κύμασι πέμπεν
 φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί·
 30 λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρρουν Ἑλλήσποντον,
 αὐτῖς δ' ἡϊόνα μεγάλην ψαμάδοισι κάλυψεν,
 τείχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
 κὰρ ῥόον, ἥπερ πρόσθεν ἵεν καλλιῤῥουν ὕδωρ.
 Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὀπισθε Πιοσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μάχῃ ἐνοπή τε δεδήει
 τείχος ἐῦδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
 βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δέ, Διὸς μάστιγι δαμέντες,
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐελέμενοι ἰσχανόωντο,
 Ἔκτορα δειδιώτες, κρατερὸν μήστωρα φόβοιο·
 40 αὐτὰρ ὄγ', ὥς τοπρόσθεν, ἐμίρνατο ἴσος ἀέλλη.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσιν
 κάπριος ἢ ἐλέων στρέφεται, σθένει βλεμεαίνων·
 οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 ἀντίοι ἴστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θάμειας
 45 αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
 ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγηνόρῃ δέ μιν ἔκτα·
 ταρφέα τε στρέφεται, στιχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
 ὅππη τ' ἰθύση, τῇτ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν·
 ὥς Ἔκτωρ ἂν ὁμιλον ἰὼν εἰλίσσεθ', ἐταίρους
 50 τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
 τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄκρῳ
 χεῖλει ἐφεσταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
 εὐρεῖ, οὐτ' ἄρ' ὑπερδορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
 ῥῆιδίη· κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφές περὶ πᾶσαν
 55 ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσι
 ὀξέσιν ἡρήρει, τοὺς ἔστασαν υἱες Ἀχαιῶν,

πυκνὺς καὶ μεγάλους, δῆτων ἀνδρῶν ἁλεωρήν.

ἔνθ' οὐ κεν ῥέα ἵππος εὐτροχὸν ἄρμα τιταίνων
ἐσβαίῃ, πεζοὶ δὲ μενοίνεον, εἰ τελέουσιν.

δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορὰ εἶπε παραστας· 60

Ἑκτορ τ' ἦδ' ἄλλοι Τρώων ἀγροὶ ἦδ' ἐπικούρων,
ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκίας ἵππους·

ἢ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
ὀξέες ἐστᾶσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τείχος Ἀχαιῶν·

ἐνθ' οὕτως ἔστιν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι 65

ππεύσι· στεῦνος γάρ, ὅδε τρώεσθαι ἔτω.

ἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει

Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,

ἢ τ' ἂν ἔγωγ' ἐδέλομι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,

κωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς· 70

εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλῖωξις δὲ γένηται

ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ·

οὐκέτ' ἔπειτ' ὅτω οὐδ' ἀγγελὸν ἀπονέεσθαι

ἄψορρόν προτὶ ἄστν, ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες, 75

ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,

αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες

Ἑκτορι πάντες ἐπώμεθ' ἀολλῆες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

εὐ μενέουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.

Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἅδε δ' Ἑκτορι μῦθος ἀπήμων· 80

αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.

οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἡγερέδοντο·

ἰλλ' ἀπὸ πάντες θρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἑκτορα δῖον.

ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος,

ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ· 85

οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,

πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.

Οἱ μὲν ἅμ' Ἑκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,

οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα

τείχος ῥηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι· 90

καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἶπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν

- ἄλλον, Κεβρίονα χερείονα, κάλλιπεν Ἐκτωρ.
 τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἤρχε, καὶ Ἀλκάδοος καὶ Ἀγήνωρ
 τῶν δὲ τρίτων Ἐλενος καὶ Δηίφοβος Θεοειδής,
 95 υἱὲ δὺν Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἦρως,
 Ἄσιος Τρτακίδης, δν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι
 αἰῶνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἅπο Σελλήεντος.
 τῶν δὲ τετάρτων ἤρχεν ἔδς παῖς Ἀγχίσαιος,
 Αἰνείας· ἅμα τῷγε δὺν Ἀντήνορος υἱε,
 100 Ἀρχέλοχος τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης·
 Σαρπηδῶν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
 πρὸς δ' ἔλετο Γλαῦκον καὶ Ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον·
 οἱ γάρ οἱ εἶσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων
 105 οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλοισι ἄραρον τυκτῆσι βόεσσιν,
 βάν ῥ' ἰδυὺς Δαναῶν λεληθμένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
 Ἐνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι,
 βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίδοντο·
 110 ἀλλ' οὐχ Ἐρτακίδης ἔδελ' Ἄσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
 ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσιν,
 νήπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κακὰς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας
 ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, παρὰ νηῶν
 115 ἄψ' ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν·
 πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δυσάνυμος ἀμφεκάλυψεν
 ἔγχρ' Ἰδομενῆος ἀγανοῦ Δευκαλίδαι.
 εἶσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἄριστερά, τῇπερ Ἀχαιοὶ
 ἐκ πεδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 120 τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδὲ πύλῃσιν
 εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχημα·
 ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τι ν' ἐταίρων
 ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
 τῇ ῥ' ἰδυὺς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο,
 125 ὁξέα κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
 σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,

νήπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὺ' ἀνέρας εὗρον ἀρίστους,
 υἱας ὑπερθύμους Λαπιδαίων αἰχμητάων·
 τὸν μὲν, Πειριδίου υἱα, κρατερὸν Πολυποίτην,
 τὸν δέ, Λεοντήα, βροτολοιγῷ Ἴσον Ἄρῃ· 130
 τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
 ἕστασαν, ὥς ὅτε τε δρύες οὖρεσιν ὑψικάρηνοι,
 αἵτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἥματα πάντα,
 ῥίξῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι·
 ὥς ἄρα τὼ χεῖρεσσι πεποιθότες ἡδὲ βίηφιν, 135
 μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 οἱ δ' ἰδὺς πρὸς τείχος ἐϋδμητον, βόας αἶας
 ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μέγαλ' ἀλαλητῷ,
 Ἄσιον ἀμφὶ ἀνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέσίην,
 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θώονά τε Οἰνόμαόν τε. 140
 οἱ δ' ἦτοι εἶως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 ὥρνυσον, ἔνδον ἕοντες, ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν·
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τείχος, ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην, 145
 ἀγροτέροισι σύεσσι ἐοικότε, τῶτ' ἐν ὄρεσσι
 ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα,
 δοχμῷ τ' ἀτσοῦντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην,
 πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὁδόντων
 γίγνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔλῃται· 150
 ὥς τῶν κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινός,
 αὐτὴν βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 λαοῖσιν καδύπερθε πεποιθότες ἡδὲ βίηφιν.
 οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν εὐδμήτων ἀπὸ πύργων
 βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων, 155
 νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὥς πίπτον ἔραζε,
 αἶσ' ἄνεμος ζαῆς, νέφεα σκυόμεντα δονήσας,
 ταρφεῖας κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 ὥς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον, ἡμὲν Ἀχαιῶν,
 ἡδὲ καὶ ἐκ Τρῶων· κόρυθες δ' ἀμφ' αὖτον αὐτεν, 160
 βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι

δὴ ῥα τότε φῶμξέν τε καὶ ὦ πεπλήγητο μηρὸν
 Ἄσιος Ἴρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἤυδα·

- Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο
 165 πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρωας Ἀχαιοὺς
 σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 οἱ δ', ὥστε σφήκες μέσον αἰόλοι ἢ μέλισσαι
 οἰκία ποιήσωνται ὁδῷ ἐπὶ παιπαλοέσση,
 οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 ἄνδρας θηρητήρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 ὥς οὔγ' οὐκ ἔδελουσι πυλάων, καὶ δὴ εἶντε,
 χάσσασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ ἀλῶναι.
 Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταύτ' ἀγορεύων·
 Ἔκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι.
 175 [Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλησι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
 ἀργαλέον δέ με ταῦτα, θεὸν ὥς, πάντ' ἀγορεύσαι.
 πάντη γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδαῆς πῦρ
 λαῖνον· Ἀργεῖοι δέ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκη
 νηῶν ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχέιατο θυμὸν
 180 πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροδοι ἦσαν.
 σὺν δ' ἔβαλον Λαπίθαι πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.]
 Ἐνθ' αὖ Πειριδίου υἱός, κρατερὸς Πολυποίτης,
 δουρὶ βάλεν Δάμασον, κυνέης διὰ χαλκοπαρήν·
 οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 αἰχμὴ χαλκείῃ ῥήξ' ὀστέον· ἐγκέφαλος δὲ
 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα·
 αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξενάριξεν.
 υἱὸν δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεύς, ὅζος Ἄρης.
 Ἴππόμαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 αὐτὶς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὀμίλου,
 πληξ' αὐτοσχεδίνην· ὁ δ' ἄρ' ὑπτίως οὔδει ἐρείσθη·
 αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
 πάντας ἐπασσυντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
 τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἐκτορι κούροι ἔποντο,

οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
τεῖχος τε ῥήξεν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.

οἳ ῥ' ἔτι μερμήριζον, ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.

ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,

201

αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,

φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,

ζῶον, ἔτ' ἀσπαίροντα · καὶ οὐπω λήθετο χάρμης.

κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δειρῆν,

ιδνωθεὶς ὀπίσω · ὁ δ' ἀπὸ ἔδεν ἤκε χαμᾶζε,

205

ἀλγήσας ὀδύνησι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ ·

αὐτὸς δὲ κλῶγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο.

Τρῶες δ' ἐρρύγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλου ὄφιν,

κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.

δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς

210

Ἑκτορ · αἰεὶ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορήσιν,

ἔσθλα φραζομένῳ · ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,

δῆμον εὐντα παρὲξ ἀγορευόμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,

οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν ·

νῦν δ' αὐτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.

215

μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.

ᾧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὁτομαι, εἰ ἐτεόν γε

Τρῳσὶν ὁδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,

αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,

220

φοινῆεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον,

ζῶον · ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἰκί' ἰκέσθαι,

οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἐοῖσιν.

ὥς ἡμεῖς, εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν

ῥήξομεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,

οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα ·

225

πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ

χαλκῷ δηώσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.

ᾧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, δς σάφα θυμῷ

εἰδείη τεράων, καὶ οἱ πειθόλατο λαοί.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ ·

230

Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις ·

- οἶσθαι καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 εἰ δ' ἔτεδ' ὃν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
 235 ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐρυγδούποιον λαθρόσθαι
 βουλέων, ἄστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
 τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
 πείθεσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
 εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡελίον τε,
 240 εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἡρόεντα.
 ἡμεῖς δὲ μέγαλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλήν,
 ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρη.
 τίπτε σὺ δεῖδομκας πόλεμον καὶ δηϊοτήτα;
 245 εἵπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινόμεθα πάντες
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔσθ' ἀπολέσθαι·
 οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
 εἰ δὲ σὺ δηϊοτήτος ἀφέξεαι, ἢ τιν' ἄλλον
 παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
 250 αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 ἠχῇ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 ὤρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θυέλλαν,
 ἣ ῥ' ἱθὺς νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 255 θέελε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν,
 ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
 κρόσσας μὲν πύργων ἔρουον, καὶ ἔρειπον ἐπ' ἄλξεις,
 στήλας τε προβλήτας ἐμόχλεον, ὃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 260 πρῶτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 τὰς οἷγ' αὐέρουον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥήξειν. οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
 ἀλλ' οἷγε ῥινοῖσι βοῶν φράζαντες ἐπ' ἄλξεις,
 βάλλον ἀπ' αὐτῶν δηῖους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
 265 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτώοντ' ἐπὶ πύργων
 πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·

ἄλλον μείλιχίους, ἄλλον στερεοῦς ἐπέεσσιν
νεῖκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεδιέντα ἴδοιεν·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις,
ὅς τε χερείωτος· ἐπεὶ οὐπω πάντες ὁμοῖοι
ἀνέρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·
καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινώσκετε. μήτις ὀπίσσω
τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
ἀλλὰ πρόσσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
αἶ κε Ζεὺς δώσῃν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
νεῖκος ἀπωσαμένους, δητίους προτὶ ἄστρῳ δίεσθαι.

Ὡς τῷγε προβοῶντε μάχην ὄτρυνον Ἀχαιῶν.
τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θάμειαι
ἡματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὄρετο μητίετα Ζεὺς
νιφέμεν, ἀνδρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα·
κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρόνας ἄκρους,
καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
καὶ τ' ἐφ' ἀλὸς πολίης κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
κῦμα δέ μιν προσπλάξον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
εἰλύαται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς θμβρος·
ὥς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θάμειαι,
αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὑπερ πάντων δούπος ὀρώρει.

Οὐδ' ἂν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ
τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἐὼν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
ὤρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονδ' ὡς βουσὶν ἐλαξιν.
αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἶσιν,
καλήν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
ἤλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψῃ θάμειας,
χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον·
τὴν ἄρ' ὄγε πρόσθε σχόμενος, δύο δούρε τινάσσω,
βῆ ῥ' ἴμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅστ' ἐπίδευθς
δηρὸν ἔη κρείων, κέλεται δὲ ἐ θυμὸς ἀγῆνων,
μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·

- οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι
 εἰ δ' ἔτεόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
 235 ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐρυγδούποιον λαθροῦσαι
 βουλέων, ἄστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
 τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
 πεῖθεσθαι· τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
 εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἡῶ τ' Ἡέλιόν τε,
 240 εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοίγε ποτὶ ζόφον ἡρόεντα.
 ἡμεῖς δὲ μέγαλοιο Διὸς πειδῶμεθα βουλῇ,
 ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 εἰς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 τίπτε σὺ δειδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτήτα ;
 245 εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινῶμεθα πάντες
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔσθ' ἀπολέσθαι·
 οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
 εἰ δὲ σὺ δηϊοτήτος ἀφέξεαι, ἤε τιν' ἄλλον
 παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
 250 αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 ἡχῇ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 ὤρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο δύνελλαν,
 ἥ ρ' ἰδυὺς νηῶν κονίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 255 θέλγε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 τοῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίβηφιν,
 ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν πειρητίζον.
 κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπ' ἄλξεις,
 στήλας τε προβλήτας ἐμόχλεον, ὃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 260 πρῶτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 τὰς οὔγ' αὐέρυον, ἔλποντο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥήξειν. οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου·
 ἀλλ' οὔγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπ' ἄλξεις,
 βάλλον ἀπ' αὐτῶν δηλοῦς ὑπὸ τεῖχος ἴοντας.
 265 Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιώωντ' ἐπὶ πύργων
 πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·

ἄλλον μείλιχίους, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσιν
νείκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεδιέντα ἴδοιεν·

ὦ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις,
ὅς τε χειριώτερος· ἐπεὶ οὐπω πάντες ὁμοῖοι 370
ἄνδρες ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·
καὶ δ' αὐτοὶ τόδε πον γυγνώσκετε· μήτις ὀπισσω
τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας·
ἀλλὰ πρόσσω ἴεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
αἱ κε Ζεὺς δώσῃν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς, 375
νεῖκος ἀπωσαμένους, δηῖους προτὶ ἄστυ διέσθαι.

Ὡς τώγε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.
τῶν δ', ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτουσι θάμειαι
ῥηματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
νιφέμεν, ἀνδράποισι πιφαισκόμενος τὰ ἃ κῆλα· 380
κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρόυνας ἄκρους,
καὶ πεδία λωτεῖντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
καὶ τ' ἐφ' ἀλὸς πολίης κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα 385
εἰλύεται καθύπερδ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὕμβρος·
ὥς τῶν ἀμφοτέρωσσε λίθοι πωτῶντο θάμειαι,
αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
βαλλομένων· τὸ δὲ τείχος ὑπερ πάντων δούπος ὀρώρει.

Οὐδ' ἂν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ 390
τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἐὼν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
ὤρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λέονδ' ὥς βουσὶν ἔλιξιν.
αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἔισην,
καλήν, χαλκεῖν, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς 395
ἦλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψε θάμειάς,
χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον·
τὴν ἄρ' ὄγε πρόσθε σχόμενος, δύο δούρε τινάσσων,
βῆ ῥ' ἴμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅστ' ἐπιδευῆς
δηρὸν ἔη κρειῶν, κέλεται δὲ ἐΐς θυμὸς ἀγῆνωρ, 300
μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·

- εἴπερ γάρ χ' εὖρησι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
 σὺν κυσὶ καὶ δούρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
 οὐ ρά τ' ἀπείρητος μέμονε σταδμοῖο διέσσαι,
 305 ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἡ ἥρπαξε μετάλμενος, ἡέ καὶ αὐτὸς
 ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκουτι·
 ὥς ρά τότε ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνήκεν,
 τεῖχος ἐπαῖξαι, διὰ τε ρήξασθαι ἐπάλξεις.
 αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἴππολόχοιο·
 310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα
 ἔδρη τε κρέασιν τ' ἡδὲ πλείοις δεπάεσσιν,
 ἐν Λυκίῃ, πάντες δέ, θεοὺς ὥς, εἰσορώσων;
 καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ἐάνθοιο παρ' ὄχθας,
 καλὸν φυταλῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;
 315 τῷ νῦν χρὴ Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν ὄντας
 ἐστάμεν, ἡδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι·
 ὄφρα τις ᾧδ' εἶπη Λυκίων πύκα θωρηκτῶων·
 οὐ μὰν ἀκληεῖς Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν
 ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πτόνα μῆλα,
 320 οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιηδέα· ἄλλ' ἄρα καὶ ἰς
 ἐσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μέτα πρώτοισι μάχονται.
 ᾧ πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
 αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
 ἔσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
 325 οὔτε κε σέ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν·
 νῦν δ' — ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο
 μυρίαί, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτόν, οὐδ' ὑπαλύξαι —
 ἴομεν, ἡέ τῳ εὖχος ὀρέζομεν, ἡέ τις ἡμῖν.
 ὧς ἔφατ'· οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ', οὐδ' ἀπίθυσεν.
 330 τῷ δ' ἰδὺς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
 Τοὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετewὸ Μενεσθεύς·
 τοῦ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν, κακότητα φέροντες.
 πᾶπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τι ν' ἰδοίτο
 ἡγεμόνων, ὅστις οἱ ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύναι·
 335 ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,
 ἐσταότας, Τεῦκρόν τε, νέον κλισίῃθεν ἰόντα,

- ἰγγυῖεν· ἀλλ' οὐπὼς οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν·
 τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὕτῃ δ' οὐρανὸν ἴκεν,
 βαλλομένων σακέων τε καὶ ἵπποκόμων τρυφαλειῶν
 340 καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο· τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
 ἰσκάμενοι πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.
 αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντα προῖει κήρυκα Θοῶτην·
 Ἔρχεο, διε Θοῶτα, θέων Αἴαντα κάλεσσον·
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντῳ
 345 εἶη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ὦδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τοπῆρος περ
 ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 εἰ δέ σφιν καὶ κείῳ πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 350 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπίδυσεν ἀκούσας·
 βῆ δὲ θέειν παρὰ τείχος Ἀχαιῶν χαλκοχετώνων·
 στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κίων, εἶδ' αὖ δὲ προσηύδα·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
 355 ἡνώγει Πετεῶο Διοτρεφέος φίλος υἱὸς
 κεῖσ' ἵμεν, ὄφρα πόνοιο μίνυνδ' ἀπὲρ ἀντιάσῃτον·
 ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντῳ
 εἶη, ἐπεὶ τάχα κείῳ τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 ὦδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί, οἳ τοπῆρος περ
 360 ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
 ἀλλὰ περ οἷος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἐσπέσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδυσε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 365 αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὖθι, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης.
 ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἱφί μάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἴμι, καὶ ἀντιόω πολέμοιο·
 αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 καὶ οἱ Τεῦκρος ἄμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·

τοῖς δ' ἄμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπυλα ῥόξα,
εὖτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο.

375 οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνῇ λαίλαπι ἴσοι,
ἰφθιμοὶ Λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' αὐτῇ.

Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
Σαρπηδόντος ἐταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάλθυμον,
380 μαρμάρῳ ὀκρίοντι βαλὼν, ὃ ῥα τείχεος ἐντὸς
κεῖτο μέγας παρ' ἑπαλξιν ὑπέρτατος· οὐδὲ κέ μιν ῥέα
χείρεσσ' ἀμφοτέρης ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἠβῶν,
οἷοι ἴδυν βροτοὶ εἰς· ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' αἰέρας·
θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὅστέ' ἄραξεν

385 πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς· ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτήρι εἰοικὼς
κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὅστέα θυμός·
Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερὸν παῖδ' Ἴππολόχοιο,
ἰῶ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
ἦ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.

390 ἄψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθὼν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῦτ' ἐπέεσσιν.
Σαρπηδόντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπίοντος,
αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
ἀλλ' ὅγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας

395 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' ἐσπόμενος πέσε δουρὶ
πρηνῆς, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.
Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἑπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῆσιν,
ἔλχ', ἠ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
τείχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.

400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ'· ὁ μὲν ἰῶ
βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
παιδὸς ἐοῦ, μὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνησι δαμῆη·

405 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρο
ἤλυθεν ἐγχείῃ, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.
χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὅγε πάμπαν

χάζετ', ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.
κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἐλιξάμενος Λυκίοισιν·

ᾧ Δύκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεδίετε θούριδος ἀλκῆς ;
ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἔοντι, 410
μούνῳ ῥηξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.

ᾧ ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκάρτύνναντο φάλαγγας 415
τείχεος ἔντοσθεν, μέγα δέ σφισι φαίνεται ἔργον.

οὔτε γὰρ ἰφθίμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύνναντο
τείχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύνναντο
τείχεος ἀψ ὥσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πέλασθεν. 420
ἀλλ' ὥστ' ἀμφ' οὖροισι δύ' ἀνέρε θηριάσασθον,
μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιζύνῃ ἐν ἀρούρῃ,
ὥτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσσης·

ὥς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέῳ
δήνουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας 425
ὑσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.

πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροᾷ νηλεῖ χαλκῷ,
ἡμὲν ὀτέφ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθεῖη
μαρναμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.
πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν 430
ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.

ἀλλ' οὐδ' ὥς ἐδύνναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθῆς,
ἦτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει
ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρῃται· 435

ὥς μὲν τῶν ἐπὶ ἰσάμῃ μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἑκτορι δῶκεν,
Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν.
ἦῤυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·

ᾧ ὀρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρώες! ῥήγνυσθε δὲ τείχος 440
Ἀργείων καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαῆς πῦρ!

- ὧς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον,
 ἰθυσαν δ' ἐπὶ τείχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα
 κροσσάων ἐπέβαινον, ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
 415 Ἔκτωρ δ' ἀρπάξας λᾶαν φέρει, ὅς ῥα πυλάων
 ἐσθήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὐ κε δύ' ἀνέρε δῆμον ἀρίστω
 ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν,
 οἶοι νῦν βροτοὶ εἶσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλ्लε καὶ οἶος.
 450 [τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.]
 ὥς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἴος,
 χειρὶ λαβὼν ἑτέρη, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει·
 ὥς Ἔκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν αἰείρας,
 αἷ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
 455 δικλίδας, ὑψηλὰς· δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
 εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
 στή δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἐρεισάμενος βύλε μέσσας.
 εὖ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφανρότερον βέλος εἴη.
 ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
 460 βριθοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὀχῆες
 ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 λᾶος ὑπὸ ῥιπῆς. ὁ δ' ἄρ' ἔξθορε φαίδιμος Ἔκτωρ,
 νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
 σμερδαλέῳ, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοιὰ δὲ χερσὶν
 465 δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἂν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐς αἶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε δεδήκει
 κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος κατ' ὄμιλον,
 τείχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πιθόντο·
 αὐτίκα δ' οἱ μὲν τείχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰν
 470 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀλίαςτος ἐτύχθη.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ν.

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρώας τε καὶ Ἑκτορα νηυσὶ πέλασσαν,
τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἷζυν
νωλεμέως· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῶ,
νόσφιν ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἴππημολγῶν,
γλακτοφάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνδρώπων.
ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαεινῶ·
οὐ γὰρ ὄγ' ἀθανάτων τιν' ἐέλπετο ὃν κατὰ θυμὸν
ἐλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσιν.

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μάχην τε
ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
Θρηϊκίης· ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἔνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἄλός ἔξेत' ἰών, ἐλέαιρε δ' Ἀχαιοὺς,
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.

Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσето παιπαλόεντος,
κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· τρέμε δ' οὖρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
τρεῖς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἔκετο τέκμων,
Αἰγῆς· ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσσι λίμνης,

χρυσέα, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ.
 ἔνδ' ἑλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω,
 ὦκυτέτα, χρυσέησιν ἐδείρησιν κομόωντε.

- 25 χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἰμάσθλην
 χρυσεῖην, εὐτυκτον, εἰδ' δ' ἐπεβήσετο δίφρου·
 βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
 πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·

- 30 γηθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο
 ῥίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρδμοὶ φέρον ἵπποι.

Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαδείης βένδεσι λίμνης,
 μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης·
 ἔνδ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

- 35 λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
 ἀρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖτις μένοιεν
 νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ἔχχετ' Ἀχαιῶν.

- Τρῶες δέ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἡὲ θυέλλη,
 40 Ἔκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 ἄβρομοι, αὐταχοὶ· ἔλποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 αἰρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφιν πάντας Ἀχαιοὺς.

- Ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖήσχος, ἐνοσίγαιος,
 Ἀργεῖους ὥτρυνε, βαδείης ἐξ ἀλὸς ἑλθὼν,
 45 εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 Αἶαντε πρῶτῳ προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·

- Αἶαντε, σφῶν μὲν τε σαώσετε λαὸν Ἀχαιῶν,
 ἀλκῆς μνησαμένο, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
 ἄλλη μὲν γὰρ ἔγωγ' αὐ δειδία χεῖρας ἀάπτους
 50 Τρῶων, οἱ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὀμίλῳ.
 ἔξουσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μή τι πάθωμεν,
 ἢ ῥ' ὄγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἠγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὐχέτ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
 55 σφῶν δ' ὥδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 αὐτῷ δ' ἐστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·

τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρώησαιτ' ἀπὸ νηῶν
ὠκυπόρων, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.

Ἦ, καὶ σκηπανιῇ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
ἀμφοτέρω κεκοπῶς πληῆσεν μένεος κρατεροῖο· 00
γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
αὐτὸς δ', ὥστ' ἱρηξ ὠκύπτερος ὤρτο πέτεσθαι,
ὅς ῥά τ' ἀπ' αὐγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἄρδεις,
ὀρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο·

ὥς ἀπὸ τῶν ἦιξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων. 05
τοῖιν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη Τελαμώνιον υἱόν·

Αἴαν· ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
μάντει εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι—
οὐδ' ὄγε Κάλχας ἐστί, θεοπρόπος οἰωνιστής· 70
ἶχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἡδὲ κημῶν
ῥεῖ' ἔγνω ἀπιόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ—
καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι,
μαιμῶωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθεν. 75

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι
μαιμῶσιν, καὶ μοι μένος ὥρορε· νέρθε δὲ ποσσὶν
ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοινῶ δὲ καὶ οἶος
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι. 80

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.
Τόφρα δὲ τοὺς ὅπιθεν Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς,
οἱ παρὰ νηυσὶ δοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ·
τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέφ καμᾶτ' ἔφιλα γυῖα λέλυντο, 85
καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίγνετο, δερκομένοισιν
Τρῶας, τοὶ μέγα τείχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
τοὺς οἷγ' εἰσρόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβον·
οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ. ἀλλ' Ἐννοσίχθων
ῥεῖα μετεισάμενος κρατερὰς ὤτρυνε φύλαγγας. 90
Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Ληϊτον ἦλθε κελεύων,

Πηνελέων θ' ἥρωά, Θόαντά τε Δηῆπυρόν τε,
Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστωρας αὐτῆς·
τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

- 95 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κοῦροι νέοι ! ὕμιν ἔγωγε
μαρναμένοισι πέποιδα σωσέμεναι νέας ἀμάς·
εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
νῦν δὴ εἶδεται ἡμαρ, ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
ὦ πόποι, ἦ μέγα θάῤυμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι,
100 δεινόν, ὃ οὔ ποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,
Τρώας ἐφ' ἡμετέρας ἵεναι νέας ! οἳ τοπάρους περ
φυζακινήσιν ἐλάφοισιν εἰοίκεσαν, αἵτε καδ' ὕλην
δῶων πορδαλίων τε λύκων τ' ἥϊα πέλονται,
αὐτῶς ἡλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ·
105 ὥς Τρώες τοπρὶν γε μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
μῖμνεν οὐκ ἐδέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἡβαιόν.
νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνησὶ τε λαῶν,
οἳ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐδέλουσιν
110 νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἄν' αὐτάς.
ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτιός ἐστιν
ἦρως Ἀτρεΐδης εὐρυκείων Ἀγαμέμνων,
οὔνεκ' ἀπητήμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα·
ἡμέας γ' οὔ πως ἔστι μεδιέμεναι πολέμοιο.
115 ἀλλ' ἀκεῶμεθα θᾶσσον· ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν,
ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεδίετε δοῦριδος ἀλκῆς,
πάντες ἄριστοι ἔοντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
ἀνδρὶ μαχησαίμην, ὅστις πολέμοιο μεδείη,
λυγρὸς ἐών· ὑμῖν δὲ νεμεσσωμαι πέρι κῆρι.
120 ὦ πέπονες, τύχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
τῇδε μεθημοσύνῃ· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νείκος ὄρωρεν.
Ἔκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει
καρτερός, ἔρρηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄχηα.
125 Ὡς ῥα κελευτιῶν Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς.
ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φύλαγγες

καρτεραί, ἅς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης οὐόσαιτο μετελθών,
οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι
κριζέντες Τρώας τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμμνον,
φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προδελύμνῃ · 136
ἄσπις ἅκ' ἄσπιδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ ·
ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φύλοισιν
νεύοντων · ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν ·
ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν
σειόμεν' · οἱ δ' ἱθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι. 135

Τρώες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ
ἀντικρὺ μεμαώς, ὀλοοῖτροχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
ὄντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὥση,
ρήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης ·
ὑψι δ' ἀναθρόσκων πέτεται, κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ 140
ῦλη · ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ἕως ἵκηται
ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται, ἐσσύμενός περ ·
ὥς Ἑκτωρ εἴως μὲν ἀπείλει, μέχρι θαλάσσης
ρέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
κτείνων · ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν, 145
στη ῥα μάλ' ἐγχριμφθεῖς. οἱ δ' ἀντίοι ὕβες Ἀχαιῶν,
νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
ὥσαν ἀπὸ σφείων · ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίσχθῃ.
ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνώς ·

Τρώες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆταί, 150
παρμένετ' ! οὔτοι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν Ἀχαιοί,
καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες ·
ἀλλ', οἴω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
ᾤρσε θεῶν ὠριστος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.

Ὡς εἰπὼν ᾠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 155
Δηϊφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἄσπινδα πάντοσ' εἴσην,
κοῦφα ποσὶ προβιβὰς καὶ ὑπασπίδα προποδίζων.
Μηριόνης δ' αὐτῷο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἄσπινδα πάντοσ' εἴσην, 160
ταυρεῖην · τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν

- ἐν καυλῷ ἔαγῃ δολιχὸν δόρυ· Διήφοβος δὲ
 ἀσπίδα ταυρεῖην σχέδ' ἀπὸ ἔο, δεῖσε δὲ θυμῷ
 ἔγχος Μηριόναο δαΐφρονος· αὐτὰρ ὄγ' ἦρωσ
 165 ἄψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χώσατο δ' αἰνῶς
 ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνέαξεν.
 βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃφι λέλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
 170 Τεύκρος δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἴμβριον αἰχμητήν, πολυτίππου Μέντορος υἱόν.
 ναῖε δὲ Πηδαιον, πρὶν ἔλθειν υἱᾶς Ἀχαιῶν,
 κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε, Μηδεσικαστήν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 ἄψ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν·
 ναῖε δὲ παρ Πριάμῳ· ὃ δέ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν.
 τὴν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὐατος ἔγχει μακρῷ
 νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὃ δ' αὐτ' ἔπεσεν, μελίη ὤκῃ
 ἦτ' ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο
 180 χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσση·
 ὥς πέσεν· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεύκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
 185 τυτθόν· ὃ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱ' Ἀκτορίωνος,
 νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθος βύλε δουρί.
 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ
 Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
 κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
 190 Αἴας δ' ὀρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαεινῷ
 Ἐκτορος· ἀλλ' οὔτῃ χροὸς εἴσατο, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 σμερδαλέῳ κεκάλυφθ'· ὃ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν αἶτα,
 ὥσε δέ μιν σθένει μέγαλα· ὃ δὲ χάσσαι' ὀπίσσω
 νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, δῖός τε Μενεσθεύς,
 ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·

Ἴμβριον αὐτ' Αἴαντε, μεμαότε Δούριδος ἀλκῆς.
 ὥστε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδόντων
 ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά,
 ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλήσιν ἔχοντε · 200
 ὥς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δῶα Αἴαντε κορυστά,
 τεύχεα συλήτην · κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο ·
 ἦκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἐλιξάμενος δι' ὀμίλου,
 Ἔκτορι δὲ προπάρουδε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν. 205

Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
 υἱὸν οἴο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊότητι ·
 βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 ὅτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κῆδ' ἔτευχεν.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν, 210
 ἐρχόμενος παρ' ἐταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 ἦλθε, κατ' ἠγνύην βεβλημένος ὀξείῃ χαλκῷ.
 τὸν μὲν ἐταῖροι ἔνεικαν, ὃ δ' ἠητροῖς ἐπιτείλας
 ἦεν ἐς κλισίην · ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 ἀντίαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων, 215
 εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὶ Θόαντι,
 δς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμψ ·

Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
 οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον υἱες Ἀχαιῶν ; 220

Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤνδα ·
 ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσσον ἔγωγε
 γιγνώσκω · πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν ·
 οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνῳ
 εἶκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν · ἀλλὰ που οὔτω 225
 μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενεῖ Κρονίωνι,
 νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἐνδᾶδ' Ἀχαιοῦς.
 ἀλλὰ, Θόαν · καὶ γὰρ τοπάρος μενεδήϊος ἦσθα,
 ὅτρυνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδθαι ·
 τῷ νῦν μῆτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἐκάστω. 230

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων ·

Ἴδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
 ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
 ὅστις ἐπ' ἥματι τῷδε ἐκὼν μεδίησι μάχεσθαι.
 235 ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρὴ
 σπεύδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἔοντε.
 συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθαι μάχεσθαι.

Ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν·

340 Ἴδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυχτον ἵκανε,
 δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέντο δὲ δοῦρε·
 βῆ δ' ἵμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἦντε Κρονίων
 χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί·

245 ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε, περὶ στήθεσσι θένοντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ, θεράπων εὖς, ἀντεβόλησεν,
 ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἦει
 οἰσόμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἴδομενῆος·

Μηριόνη, Μόλου υἱέ, πόδας ταχύ, φίλταδ' ἑταίρων.

250 τίπτ' ἦλθες, πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊότητῃ;
 ἢ τί βέβληται, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή;
 ἢ τέυ ἀγγελίας μετ' ἔμ' ἦλυθες; οὐδέ τοι αὐτὸς
 ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦῤδα·

255 [Ἴδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,]
 ἔρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
 οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεάξαμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
 ἀσπίδα Διηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.

Τὸν δ' αὖτ' Ἴδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦῤδα
 260 δούρατα δ', αἶ κ' ἐθέλησθαι, καὶ ἔν, καὶ εἴκοσι δῆεις·
 ἐσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανώοντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι. οὐ γὰρ οἶτω
 ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἰστάμενος πολεμίζειν.
 τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,

265 καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανώνυτες.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦῤδα·

καί τοι ἔμοι παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 πολλ' ἔναρα Τρώων · ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἔστιν ἐλέσθαι.
 οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λελασμένον ἔμμεναι Ἀλκίης,
 ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μίχην ἀνὰ κυδιάνειραν 270
 ἴσταμαι, ὅπποτε νεῖκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 λήθω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἴδμεναι αὐτὸν ὄτω.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤυδα ·
 οἷδ' ἀρετὴν οἷος ἔσσι · τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι ; 275
 εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
 ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,
 ἔνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφάανθη —
 τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρῶς ἄλλυδις ἄλλη ·
 οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός, 280
 ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει ·
 ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει,
 Κῆρας οἷομένω, πάταγος δέ τε γίγνεται ὀδόντων ·
 τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ' τρέπεται χρῶς, οὔτε τι λήην
 ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν, 285
 ἄρᾶται δὲ τάχιστα μιγῇμεναι ἐν δαὶ λυγρῇ —
 οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
 εἵπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἥε τυπείης,
 οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὀπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,
 ἀλλὰ κεν ἡ στέρνων ἡ νηδύος ἀντιάσειεν, 290
 πρόσσω ἰεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
 ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὦς,
 ἑσταότες, μὴ πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ ·
 ἀλλὰ σύγχε κλισίῃνδε κιῶν ἔλευ ὄβριμον ἔγχος.

Ὡς φάτο · Μηριόνης δέ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ, 295
 καρπαλίμως κλισίῃθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,
 βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
 οἷος δὲ βροτολογιγὸς Ἀρης πόλεμόνδε μέτεισιν,
 τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱός, ἅμα κρατερός καὶ ἀταρβής,
 ἔσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν · 300
 τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἑφύρους μέτα θωρήσσεσθον,

- ἥε μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τώγε
 ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·
 τοίοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀγροὶ ἀνδρῶν,
 305 ἦϊσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἰδοπι χαλκῷ.
 τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Δευκαλίδη, πῇ τ' ἄρ μέμονας καταδύναι ὄμιλον ;
 ἦ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἦ ἀνὰ μέσσους,
 ἦ ἐπ' ἀριστερόφιν ; ἐπεὶ οὐ ποδὶ ἔλπομαι οὕτω
 310 δεύεσθαι πολέμοιο κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγρός, ἀντίον ἠΰδα·
 νηυσὶ μὲν ἐν μέσσησιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Αἰαντές τε δύω, Τεῦκρός θ', ὃς ἄριστος Ἀχαιῶν
 τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμήνῃ·
 315 οἳ μιν ἄδην ἐλώωσι, καὶ ἐσσύμενον, πολέμοιο,
 Ἔκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
 320 ἐμβάλοι αἰδόμενον δαλὸν νῆεσσι θοῇσιν.
 ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτὴν,
 χαλκῷ τε ῥηκτὸς μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν·
 οὐδ' ἂν Ἀχιλλῇ ῥηξήνορι χωρήσειεν,
 325 ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐπὼς ἐστὶν ἐρίζειν.
 νῶϊν δ' ὦδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τύχιατα
 εἶδομεν, ἥε τῷ εὖχος ὀρέζομεν, ἥε τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 ἦρχ' ἵμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἦ μιν ἀνώγει·
 330 Οἱ δ' ὥς Ἰδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἵκελον ἀλκήν,
 αὐτόν, καὶ Θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 κεκλόμενοι καθ' ὄμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.
 ὥς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωνσιν ἄελλαι
 335 ἡματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 οἷτ' ἄμυδις κούρης μεγάλην ἰστᾶσιν ὁμίχλην·

ὣς ἄρα τῶν ὁμός· ἤλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 ἀλλήλους κατ' ὄμιλον ἐναιρέμεν ὀξείῃ χαλκῷ.
 ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγγείησιν
 μακρῆς, ἣς εἶχον ταμεσίχροας· ὅσσε δ' ἄμερδεν 340
 αὐγὴ χαλκείη κορυφῶν ἀπο λαμπομενάων,
 θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
 ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
 ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.

Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δῶν Κρόνου υἱε κραταιῷ 345
 ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχεται ἄλγεα λυγρῷ.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἑκτορι βούλετο νίκην,
 κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 ἦθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιῶν Ἰλίοθι πρό, 350
 ἀλλὰ θέτιν κύδαινε καὶ νιέα καρτερόθυμον·

Ἀργεῖους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθῶν,
 λάτρη ὑπεξαναδὺς πολυῆς ἁλός· ἤχθετο γάρ ῥα
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἰα πάτρη, 355
 ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἦδη.

τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι ἀλέεινεν,
 λάτρη δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ἐοικώς.
 τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖου πολέμοιο
 πείραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 ἄρρηκτόν τ' ἄλυτόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν. 360

Ἔνθα, μεσαιπόλιός περ ἑών, Δαναοῖσι κελεύσας
 Ἰδομενεὺς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὤρσεν.
 πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καβησόθεν ἐνδον ἐόντα,
 ὃς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει· 365
 ἦτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνάεδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπώσέμεν υἱας Ἀχαιῶν.

τῷ δ' ὁ γέρων Πριάμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 δωσεμεναι· ὁ δὲ μάρναθ', ὑποσχεσίησι πιθήσας.
 Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ, 370
 καὶ βάλεν ὕψι βιβύντα τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ

χάλκεος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε·

Ὅθρυνονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἀπάντων,
 375 εἰ ἔτεόν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέσθης
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπνιέμεν· εἰ κε σὺν ἄμμιν

380 Ἰλίου ἐκπέρσης εὐναιόμενον πτολίεθρον.
 ἀλλ' ἔπεν, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
 ἄμφι γάμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐδδνωταὶ κακοὶ εἰμεν.

Ὡς εἰπὼν ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὕσμινην
 ἥρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 385 πεζὸς πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πνείνοντε κατ' ὤμων
 αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θέραπων· ὁ δὲ ἔτο θυμῷ
 Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
 λαιμὸν ὑπ' ἀνδρεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
 ἥριπε δ', ὥς ὅτε τις δρῦς ἥριπεν, ἡ ἀχερωῖς,
 390 ἢ ἐπίτυς βλωθρῇ, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νῆϊον εἶναι·

ὥς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο ταυνοσθεις,
 βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 ἐκ δὲ οἱ ἡνίοχος πλήγῃ φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
 395 οὐδ' ὄγ' ἐτόλμησεν, δητῶν ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας,
 ἄψ' ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 δουρὶ μέσον περόνησε τυχών· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 χαλκείος, ὃν φορέεσκε, μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·

400 ἵππους δ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

Διήφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
 Ἀσίου ἀχύνμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 405 Ἰδομενεύς· κρύφθῃ γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἔϊση,
 τὴν ἄμ' ὅγε ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ

- δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνισσ' ἀραρυῖαν·
 τῇ ὑπο πᾶς ἐάλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος
 καρφαλέον δέ οἱ ἄσπις ἐπιθρέξαντος αὔσεν
 ἔγχεος· οὐδ' ἄλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφήκεν, 410
 ἀλλ' ἔβαλ' Ἴππασίδην Ἑψήνορα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πρᾶπίδων, εἷδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Δηίφοβος δ' ἐκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος· ἀλλὰ ἔφημι,
 εἰς Αἰδὸς περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο, 415
 γηθῆσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὥπασα πομπον.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' ἐυξαμένοιο,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαίφρονι θυμόν ὄρινεν·
 ἀλλ' οὐδ', ἀχνύμενός περ, ἐοῦ ἀμέλησεν ἐταίρου,
 ἀλλὰ θέων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν. 420
 τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἐταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἑχίοιο παῖς, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 νῆας ἐπι γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
 Ἰδομενεὺς δ' οὐ λήγε μένος μέγα· ἔτο δ' αἰεὶ
 ἢ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύνφαι, 425
 ἢ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λουγὸν Ἀχαιοῖς.
 ἔνθ' Αἰσυνήταο Διοτρεφέος φίλον υἱόν,
 ἦρ' Ἀλκάδοον—γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαιος·
 πρεσβυτάτην δ' ὥπυιε θυγατρῶν, Ἴπποδάμειαν,
 τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ 430
 ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικίην ἐκέκαστο
 κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 γῆμεν ἀνὴρ ὠριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ—
 τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῇι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
 θέλξας ὅσσε φαεινά, πέδῃσε δὲ φαίδιμα γυνῖα. 435
 οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ', οὔτ' ἀλέασθαι·
 ἀλλ', ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
 ἀτρέμας ἐσταότα, στήθος μέσον οὔτασε δουρὶ
 ἦρως Ἰδομενεὺς, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 χάλκεον, ὃς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἦρκει ὄλεθρον· 440
 δὴ τότε γ' αὖτον αὔσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρί.

- δούπησεν δὲ πεσών, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
 ἥ ῥα οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν
 ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης·
 445 Ἴδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Διήφοβ', ἥ ἄρα δὴ τι ἐτίσκομεν ἄξιον εἶναι,
 τρεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι; ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὐτως·
 δαιμόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἴστασ' ἐμεῖο,
 ὄφρα ἴδῃ, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
 450 ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτη ἐπίουρον·
 Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα·
 Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἀνδρῆσιν ἄνακτα
 Κρήτη ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
 σοί τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
 455 ὦς φάτο· Διήφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριζεν,
 ἥ τινα πον Τρώων ἐταρίσσαιτο μεγαθύμων,
 ἂψ ἀναχωρήσας, ἥ πειρήσαιο καὶ οἷος.
 ὦδε δὲ οἱ φρονέοντι δοῦσασατο κέρδιον εἶναι,
 βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου
 460 ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμφ' ἐπεμήνιε δίῳ,
 οὔνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὔτι τίεσκεν.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
 γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἵπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
 465 ἀλλ' ἔπευ, Ἀλκαδόφ' ἐπαμύνομεν, ὃς σε πάρος περ
 γαμβρὸς ἐὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν ἐόντα·
 τὸν δέ τοι Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
 ὦς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δριγύν·
 βῆ δὲ μετ' Ἴδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλῶς
 470 ἀλλ' οὐκ Ἴδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς,
 ἀλλ' ἔμεν', ὥς ὅτε τις σὺς οὔρεσιν ἀλκι πεποιθὼς,
 ὅσπερ μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ φρίσσει δέ τε νῶτον ὑπερθεῖν·
 ὀφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
 475 θήγει, ἀλέξασθαι μεμαῶς κύνας ἥδ' ἐκ ἀνδρῶν·
 ὥς μένεν Ἴδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει,

Αἰνεῖαν ἐπίοντα βοηδύον· αὖτε δ' ἐταίρους,
 Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορών, Ἀφαρῆά τε Διήπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς·
 τοὺς ὃγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 480

Δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' αἶψ' ἀμύνετε! δεῖδια δ' αἰνῶς
 Αἰνεῖαν ἐπίοντα πόδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
 ὅς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἐνὶ φῶτας ἐναίρειν·
 καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνδρος, ὃ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 εἰ γὰρ ὀμηλική γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, 485
 αἰψά κεν ἡὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἡὲ φεροίμην.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμον ἔχοντες,
 πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες.
 Αἰνεῖας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν,
 Διήφοβόν τε Πάριν τ' ἐσορών καὶ Ἀγήνορα δῖον, 490
 οἳ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 λαοὶ ἔπονθ', ὥσεί τε μετὰ κτίλον ἔσπετο μῆλα
 πτόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
 ὥς Αἰνεῖα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆδει,
 ὥς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἐοῖ αὐτῷ. 495

Οἱ δ' ἄμφ' Ἀλκαδῶφ αὐτοσχεδὸν ὥρμηθησαν
 μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων κατ' ὅμιλον
 ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρήϊοι ἔξοχον ἄλλων,
 Αἰνεῖας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἀρηῃ, 500
 ἔεντ' ἀλλήλων ταμέειν χροά νηλεῖ χαλκῷ.
 Αἰνεῖας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὰ ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 αἰχμὴ δ' Αἰνεῖαιο κραδαίνομένη κατὰ γαίης
 ὥχετ', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν. 505
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην·
 ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 ἦφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστροφῷ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
 ἐσπάσας, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλά 510
 ὥμοιῖν ἀφελέσθαι· ἐπέβγετο γὰρ βελέεσσιν.

- βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένην ἥρωϊ ἄνακτι,
 ὀξύ δόρῳ κραδάων· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλεεν.
 τὼ δ' ἄρ' ὀμαρτήτην, ὁ μὲν ἔγχρῃ ὀξυόοντι
 595 ἴετ' ἀκοντίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν οἴστω·
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βάλεν ἰφ
 Δώρηκος γυάλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς οἴστος.
 ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἄλωσεν
 Δρῶσκωσιν κύαμοι μελανόχροες, ἡ ἐρέβινδοι,
 600 πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ καὶ λιμνητήρος ἐρωῇ·
 ὡς ἀπὸ Δώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 πολλὸν ἀποπλαγχθεῖς, ἐκὰς ἔπτατο πικρὸς οἴστος.
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 τὴν βάλεν, ἥ ῥ' ἔχε τόξον εὖξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 605 ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,
 χεῖρα παρακρεμάσας· τὸ δ' ἐφέλκετο μείλιον ἔγχος.
 καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάλθυμος Ἀγῆνωρ,
 αὐτὴν δὲ ξυνέδησεν εὐστρόφῳ οἷος ἄωτφ,
 600 σφενδόνη, ἣν ἄρα οἱ Θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.
 Πείσανδρος δ' ἰδὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 ἦιε· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοςδε,
 σοί, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηιοτήτι.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 605 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πείσανδρος δὲ σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 οὐτάσεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 ἔσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλιῷ
 ἔγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ἦσι χάρη, καὶ ἐέλπετο νίκην.
 610 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 ἄλτ' ἐπὶ Πείσανδρῳ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἴλετο καλὴν
 ἀξίνην εὐχάλκον, ἐλατνῷ ἀμφὶ πελέεκκφ,
 μακρῷ, εὖξέστω· ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 ἦτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἵπποδασεῖης
 615 ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
 ῥινὸς ὑπερ πυμάτης· λῖκε δ' ὅστέα, τὼ δὲ οἱ ὄσσε

παρ ποσὶν αἱματόευντα χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν·
 ἰδνώθη δὲ πεσών. ὁ δὲ λάξ ἐν στήθεσι βαίνων,
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·

Δεῖψτετὲ θῆν οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων, 020

Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς!

ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἰσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,

ἦν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδέ τι θυμῷ

Ζηνὸς ἐριβρεμέτω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν

ξείνιου· ὅστε ποτ' ὕμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπὴν. 325

οἳ μιν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ

μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ·

νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισιν

πῦρ ὁλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς·

ἀλλὰ ποδὶ σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρηος. 630

Ζεῦ πάτερ, ἡ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,

ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν· σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.

οἶον δὴ ἀνδρεσσι χαρίζεαι ὕβριστῆσιν,

Τρῶσιν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται

φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοίου πολέμοιο! 635

πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότῃτος,

μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῦ,

τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,

ἢ πολέμου· Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.

Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροῶς αἱματόευντα 640

συλήσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,

αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαυτὶς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη,

Ἐνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος,

Ἀρπαλίων, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπετο πτολεμίζων

ἐς Τροίην· οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαίαν· 345

ὃς ῥα τότε Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος οὐτασε δουρὶ

ἐγγυῖθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·

ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων,

πάντοσε παπταίνων, μήτις χροῶ χαλκῷ ἐπαύρη.

Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἔει χαλκῆρε' οἷστόν·

καὶ ῥ' ἔβαλε γλοιτὸν κάτω δεξιόν· αὐτὰρ οἷστος 650

- ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.
 ἐξόμενος δὲ κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
 θυμὸν ἀποπνεύων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
 655 κείμενος ταδείς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέει, δευὲ δὲ γαίαν.
 τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο·
 εἰς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 ἀχνύμενοι· μετὰ δέ σφι πατὴρ κίει, δάκρυα λείβων·
 ποιὴν δ' οὔτις παῖδός ἐγίγνετο τεθνηῶτος.
 660 Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώσθην·
 ξείνος γάρ οἱ ἦν πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
 τοῦ ὄγε χυόμενος προτεῖ χαλκῆρε' οἷστών.
 ἦν δέ τις Εὐχύνωρ, Πολυίδου μάντιος υἱός,
 ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
 665 ὃς ῥ' εὖ εἰδὼς Κῆρ' ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαιων.
 πολλὰκι γάρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθὸς Πολυίδος,
 νοῦσφ' ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι·
 τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,
 670 νοῦσόν τε στυγερήν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ.
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ᾤχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο·
 Ἐκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὔδ' ἐτι ᾔδη,
 675 ὅττι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
 λαοὶ ὑπ' Ἀργείων· τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 ἔπλετο· τοῖος γὰρ γαίήσχος Ἐννοσίγαιος
 ὥτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 ἀλλ' ἔχεν, ἣ ταπρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσάλτο,
 680 ῥήξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στήχας ἀσπιστάων·
 εἰς δ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
 θῶν' ἔφ' ἀλὸς πολιτῆς εἰρυμένα· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
 ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 685 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ἐλκεχίτωνες,
 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ φαιδιμόεντες Ἐπειοί,

σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον. οὐδ' ἐδύναντο
 ὤσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἵκελον Ἑκτορα δῖον·
 οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο 660
 Φεΐδας τε Στιχίος τε βίας τ' ἐϋς· αὐτὰρ Ἑπειῶν
 Φυλεΐδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Δρακίος τε.
 πρὸ Φθίων δέ, Μέδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης·
 ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος Δεῖοιο
 ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν 695
 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἀνδρα κατακτας,
 γνωτὸν μητρυιῆς Ἑριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ Φυλακίδαο·
 οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 ναῦφιν ἀμνυόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο. 700
 Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός,
 ἴστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἡβαιόν·
 ἀλλ' ὥστ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
 ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν 705
 πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολλὺς ἀνακηκίει ἰδρώς·
 τῷ μὲν τε ζυγὸν οἶον ἐϋξοον ἀμφὶς ἐέργει,
 ἰέμένω κατὰ ὠλκα· τεμεῖ δέ τε τέλσον ἀρούρης·
 ὥς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοισιν.
 ἀλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 λαοὶ ἔπονθ' ἑταροὶ, οἳ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο, 710
 ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἰδρὼς γούναθ' ἴκοιτο.
 οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
 οὐ γάρ ἔχον· κόρυθας χαλκήρεας ἵπποδασειάς,
 οὐδ' ἔχον ἀσπίδας· εὐκύκλους καὶ μείλινα δούρα· 715
 ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ ἐϋστρόφῳ οἷς ἄωτφ
 Ἴλιον εἰς ἅμ' ἔποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
 ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
 δῆ ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 μάρναντο Τρωσὶν τε καὶ Ἑκτορι καλκοκορυστῇ· 721

οἱ δ' ὀπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον · οὐδέ τι χάρις
Τρῶες μιμνήσκοντο · συνεκλόνεον γὰρ οἴστοι.

Ἐνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
725 εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε παραστάς ·

Ἑκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραρρήτοῖσι πιθέσθαι.
οὔνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
τοῦνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιτθόμεναι ἄλλων ;
ἀλλ' οὐπὼς ἅμα πάντα δυνήσεται αὐτὸς ἐλέσθαι.

730 ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα ·
[ἄλλω δ' ὀρχηστύν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αὐδὴν ·]
ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεὶ νόον εὐρύσπα Ζεὺς
ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι ·
καὶ τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δέ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.

735 αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
πάντη γὰρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδθεν ·
Τρῶες δέ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
οἱ μὲν ἀφεστᾶσιν σὺν τεύχεσιν, οἱ δὲ μάχονται
παυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.

740 ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους ·
ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαιμένα βουλὴν,
ἣ κεν ἐνὶ νῆεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
αἱ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἣ κεν ἔπειτα
παρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες. ἣ γὰρ ἔγωγε

745 δεῖδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
μῖμνει, δν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὄτω.

ὣς φάτο Πουλυδάμας · ἅδε δ' Ἑκτορὶ μῦθος ἀπήμων.
[αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,]

750 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους ·
αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι, καὶ ἀντιῶω πολέμοιο ·

αἰψα δ' ἐλεύσομαι αὐτῖς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.

Ἦ ῥα, καὶ ὠρμήθη, ὅρῃ νιφόεντι ἐοικώς,

κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἡδ' ἐπικούρων. 755
οἱ δ' ἐς Πανδοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα
πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἑκτορος ἔκλυν αὐδήν.
αὐτὰρ ὁ Δηϊφობόν τε, βίην δ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
'Ασιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Τρτάκου υἱόν,
φοῖτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος, εἷ που ἐφεύροι. 760
τοὺς δ' εὖρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·
ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν
χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·
οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοι τε.
τὸν δὲ τάχ' εὔρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης, 765
δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἡυκόμοιο,
Θαρσύνον δ' ἐτάρυνς καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτά!
ποῦ τοι Δηϊφობός τε, βίη δ' Ἑλένοιο ἄνακτος, 770
'Ασιάδης τ' Ἀδάμας ἡδ' Ἄσιος, Τρτάκου υἱός;
ποῦ δέ τοι Ὀδρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
'Ιλιος αἰπεινὴ· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής·
'Ἑκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάσθαι· 775
ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.
ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἡγειρας ἐταίρων,
ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἔοντες ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν
νωλεμέως· ἔταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλᾷς. 780
οἷω Δηϊφობός τε βίη δ' Ἑλένοιο ἄνακτος
οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείησιν
ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·
ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἄμ' ἐψόμεθ', οὐδέ τί φημι 785
ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμὶς γε πάρεστιν.
πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἐσσύμενον, πολεμίζειν.

Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφείου φρένας ἥρως.
βὰν δ' ἴμεν, ἐνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,

- 790 ἀμφι τε Κεβριονην καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Φάλην Ὀρθαῖόν τε καὶ ἀντίθεον Πολυφήτην,
 Πάλμυν τ' Ἀσκανίον τε, Μόρυν θ', υἱ' Ἴπποτιώνος·
 οἳ ῥ' ἔξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
 ῥοὶ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχεσθαι.
- 795 οἳ δ' ἴσαν, ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλη,
 ἦ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἰσι πέδονδε,
 θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλλ' μίσγεται, ἐν δέ τε πολλὰ
 κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 κυρτὰ φαληριώνοντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα·
- 800 ὥς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι,
 χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἔκτωρ δ' ἡγεῖτο, βροτολοιγῷ ἴσος Ἀρηϊ,
 Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃν,
 ῥινοῖσιν πυκινὴν· πολλὸς δ' ἐπεληλατο χαλκός·
- 805 ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πῆληξ.
 πάντα δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων,
 εἴ πὼς οἱ εἵξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
 ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβιάσθων·
- 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἔλθέ· τὴν δειδίσσεαι αὐτὸς
 Ἀργείους· οὔτοι τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν,
 ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν Ἀχαιοί.
 ἦ θῆν πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 νῆας· ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
- 815 ἦ κε πολὺ φθαίῃ εὐναιομένη πόλις ὑμῇ
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε, περδομένη τε.
 σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὅππότε φεύγων
 ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 θάσσουνας ἱρήκων ἔμεναι καλλίτριχας ἵππους,
- 820 οἷ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίοιο.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 θάρσυνος οἶωνῷ· ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἔκτωρ·
 Αἴαν ἀμάρτοεπές, βουγαίε, ποῖον ἔειπες!

·εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰχιόχοιο 825

εἶην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια Ἥρη,

τιοίμην δ', ὥς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,

ὥς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργείοισιν

πᾶσι μάλ' · ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεται, αἶ κε ταλάσσης

μεῖναι ἐμὸν δόρν μακρόν, ὃ τοι χροῖα λειριόεντα 830

δάψει · ἀτὰρ Τρώων κορέεις κύνας ἦδ' οἰωνοὺς

δημῶ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο · τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο

ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθεν.

Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐπ' ἰαχὸν, οὐδ' ἐλάθοντο 835

ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.

ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέροα καὶ Διὸς αὐγὰς.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ξ.

Διὸς ἀπάτη.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή, πίνοντά περ ἔμπης
ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Φράζεο, διε Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα·
μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θαλερῶν αἰζηῶν.

ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴδοπα οἶνον,
εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ εὐπλόκαμος Ἑκαμήδη
θερμήνη, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα·
αὐτὰρ ἐγὼν ἔλθων τάχα εἴσομαι ἐς περιωπὴν.

5

ὣς εἰπὼν σάκος εἶλε τετυγμένον υἱὸς ἑοῖο,
κείμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἵπποδάμοιο,
χαλκῷ παμφαῖνον· ὃ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο.
εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξείῃ χαλκῷ·
στή δ' ἐκτὸς κλισίης, τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικές,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
Τρῶας ὑπερδύμους· ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν.

10

15

ὥς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ.
ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψήρᾳ κέλευθα
αὐτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε,
πρὶν τινα κεκριμένον καταβήμειναι ἐκ Διὸς οὖρον·
ὥς ὁ γέρων ὤρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν
διχθᾶδι, ἥ μεθ' ὁμίλον ἶοι Δαναῶν ταχυπώλων,

20

- ἤε μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοῦσσατο κέρδιον εἶναι,
 βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον,
 25 μαρνάμενοι· λάκε δέ σφι περὶ χροῦ χαλκὸς ἀτειρής,
 νύσσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.

- Νέστορι δὲ ξύμβληντο Διοτρεφέες βασιλῆες,
 παρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,
 Τυδεΐδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
 30 πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες
 θῖν' ἔφ' ἄλως πολιῆς· τὰς γὰρ πρῶτας πεδίωνδε
 εἵρυσαν, αὐτὰρ τείχος ἐπὶ πρύμνησιν ἔδειμαν.
 οὐδὲ γὰρ οὐδ', εὐρύς περ ἑών, ἐδυνήσατο πάσας
 αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· στείνοντο δὲ λαοί·

- 35 τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἀπάσης
 ἡϊόνος στόμα μακρόν, ὅσον συνέργαζον ἄκραι
 τῷ ῥ' οὔγ' ὀψείοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 ἔγχει ἐρειδόμενοι, κίον ἀθρόοι· ἄχυντο δὲ σφιν
 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιός,
 40 Νέστωρ, πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι Ἀχαιῶν
 τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·

- ᾧ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 δεῖδω, μὴ δὴ μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἑκτωρ,
 45 ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσι ἀγορεύων,
 μὴ πρὶν παρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι.
 πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρήσαι, κτείνειν δὲ καὶ αὐτούς.
 κείνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
 ὦ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 50 ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον, ὥσπερ Ἀχιλλεύς,
 οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ
 ἦ δὴ ταῦτά γ' ἐτοῖμα τετεύχαται, οὐδέ κεν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτῆναιτο.
 55 τείχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
 ἄρρηκτοὶ νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι·

αἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίσστον ἔχουσιν
 πολέμες· οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης, μάλα περ σκοπιάζων,
 ὑποπτόρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
 ὡς ἐπιμῖξ κτείνονται, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει. (ω)
 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 εἴ τι νόος ῥέξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
 εἶμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Νέστορ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησι μάχονται, (85)
 τεῖχος δ' οὐκ ἔχραυσμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
 ἣ ἐπὶ πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἴλαρ ἔσεσθαι.
 οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεί φίλον εἶναι,
 κωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς. (70)
 ἦδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
 οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης, (75)
 ἔλκωμεν, πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν·
 ὑψὶ δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 νύξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρώες· ἔπειτα δέ κεν ἐρυσάιμεθα νῆας ἀπάσας.
 οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα. (80)
 βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢ ἐάλωῃ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, πτόζον σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 οὐλόμεν', αἰθ' ὥφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
 σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσέμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς (86)
 ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
 ἀργαλέους πολέμους, ὅφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.
 οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγνιαν
 καλλείψειν, ἥς εἵνεκ' οἷζύμεν κακὰ πολλά;
 σίγα, μή τις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ (90)
 μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάνπαν ἄγοιτο

- ὅστις ἐπίσταιτο ἥσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 σκηπτοῦχός τ' εἶη, καὶ οἱ πειθοίαιτο λαοί
 τοσσοῖδ', ὅσοοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
 95 [νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἶον ἔειπες·]
 δς κέλεαι, πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὐτῆς,
 νῆας εὐσσέλμους ἄλαδ' ἐλκέμεν, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται, ἐπικρατέουσὶ περ ἔμπης,
 ἡμῖν δ' αἰπὺς δλεῖρος ἐπιρρέπη. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 σχήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἄλαδ' ἐλκομενάων,
 ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρώησουσι δὲ χάριμς.
 ἔνθα κε σὴ βουλή δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καδίκεο θυμὸν ἐνιπῆ
 105 ἀργαλέῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
 νῆας εὐσσέλμους ἄλαδ' ἐλκέμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 νῦν δ' εἶη, δς τῆςδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 ἥ νέος, ἥ παλαιός· ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῃ εἶη.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 ἐγγὺς ἀνὴρ—οὐ δηδὰ ματεύσομεν—αἶ κ' ἐθέλητε
 πείθεσθαι· καὶ μήτι κότῃ ἀγάσῃσθε ἕκαστος,
 οὐνεκα δὴ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
 πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι
 [Τυδέος, δν Θήβησι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 ὦκεον δ' Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
 Ἄγριος ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότης Οἰνεύς,
 πατρὸς ἐμοῖο πατὴρ· ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν.
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτόθι μείνει· πατὴρ δ' ἐμὸς Ἀργεὶ νάσθη,
 120 πλαγχθεῖς· ὥς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγχευ θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
 ἀφνειὸν βιότοιο, αἷλις δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ὑμφίς,
 πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
 125 ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, ὥς ἐτέον περ.
 τῷ οὐκ ὦν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,

μῦθον ἀτιμήσατε πεφασμένον, ὃν κ' εὖ εἶπω.
 δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκη.
 ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτήτος,
 ἐκ βελών, μὴ πού τις ἐφ' ἔλκεϊ ἔλκος ἄρηται · 136
 ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἱ τοπάρους περ
 θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται.

ᾠς ἔφαθ' · οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύουν, ἦδ' ἐπιδόντο·
 βὰν δ' ἴμεν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος, 135
 ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε, παλαιῷ φωτὶ ἑοικώς ·
 δεξιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα ·

Ἀτρεΐδη, νῦν δὴ πού Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
 γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν 140
 δερκομένῳ · ἐπεὶ οὗ οἱ ἐνὶ φρένες, οὐδ' ἡβαιαί.
 ἀλλ' ὁ μὲν ὥς ἀπόλοιτο, θεὸς δέ ἐσιφλάσειεν!
 σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν ·
 ἀλλ' ἔτι πού Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 εὐρὺ κοίνισουσιν πεδίοιν · σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτὸς 145
 φεύγοντας προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

ᾠς εἰπὼν μέγ' αὔσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
 ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι
 ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἄρης ·
 τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων Ἐνοσίχθων 150
 ἤκεν · Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.

Ἥρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
 στᾶσ' ἐξ Οὐλύμπιο ἀπὸ ρίου · αὐτίκα δ' ἔγνω
 τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν, 155
 αὐτοκασίγητον καὶ δαέρα, χαῖρε δὲ θυμῷ ·
 Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἰδης
 ἦμενον εἰσεῖδε · στυγερός δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
 μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
 ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο. 160
 ἦδε δέ οἱ κατὰ θυὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,

- ἐλθεῖν εἰς Ἰδην, εὖ ἐντύνασαν ἑ αὐτήν,
 εἴ πως ἰμείραιτο παραδραθέειν φιλότῃ
 ἢ χροῖῃ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιάρον τε
 165 χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσι
 βῇ δ' ἴμεν ἐς θάλαμον, τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξε,
 "Ἢφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν
 κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῶγεν.
 ἔνθ' ἦγ' εἰσελθούσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινὰς.
 170 ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος
 λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἔδανῳ, τό ρά οἱ τεθνωμένον ἦεν·
 τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ,
 ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' αὐτμή.
 175 τῷ ῥ' ἦγε χροά καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
 πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινοὺς,
 καλοὺς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά·
 190 χρυσεῖης δ' ἐνετῆσι κατὰ στῆθος περουᾶτο.
 ζώσατο δὲ ζώνην, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν·
 ἐν δ' ἄρα ἔρματα ἦκεν ἐντρήτοισι λοβοῖσιν,
 τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή·
 κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο διὰ θεάων,
 185 καλῷ, νηγατέῳ· λευκὸν δ' ἦν, ἥελιος ὥς·
 ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῖ θήκατο κόσμον,
 βῇ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτῃ.
 τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 "Ἢ ρά νύ μοι τι πῖδοιο, φίλον τέκος, ὃ, ττι κεν εἴπω;
 ἢ κεν ἀρνήσαιο, κοτεσσαμένη τόγε θυμῷ,
 οὔνεκ' ἐγὼ Δαναοῖσι, σὺ δὲ Τρῳέεσσιν ἀρήγεις;
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτῃ·
 "Ἢρῃ, πρέσβα θεά, δύγατερ μεγάλοιο Κρόνοιο,
 185 αὔδα ὃ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἔστιν

Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηΐδα πότνια "Ηρη·
δὸς νῦν μοι φιλότῃτα καὶ ἥμερον· ὅτε σὺ πάντας
δαμνᾷ ἀθανάτους ἡδὲ θνητοὺς ἀνδράποους.

εἶμι γὰρ ὄψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης, 200
᾿Ωκεανὸν τε, θεῶν γενεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐθ' τρέφον ἡδ' ἀτίταλλον,
δεξάμενοι Ῥεΐης, ὅτε τε Κρόνον εὐρύσopa Ζεὺς
γαίης νέρδε καθεῖσε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
τοὺς εἶμ' ὄψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω. 205
ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπετιδούσα φίλον κῆρ,
εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότῃτι,
αἰεὶ κέ σφι φίλῃ τε καὶ αἰδοίῃ καλεοίμην. 210

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμεϊδῆς Ἀφροδίτῃ·
οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαίνει.

Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
ποικίλον· ἐνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο· 215
ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἥμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
πάρφασις, ἥτ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
τόν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τεῶ ἐγκάτθεο κόλπῳ,
ποικίλον, ᾧ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οὐδέ σέ φημι 220
ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ὃ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.

Ὡς φάτο· μεΐδῃσεν δὲ βοῶπις πότνια "Ηρη,
μεΐδῃσασα δ' ἔπειτα ἐφ' ἐγκάτθετο κόλπῳ.

Ἦ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτῃ·
"Ηρη δ' αἶξασα λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο, 225
Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ Ἠμαθίην ἐρατεινήν,
σεύατ' ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόμενα,
ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν·
ἐξ Ἀθώω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα,
Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε, πόλιν θείοιο Θόαντος. 230
ἐνθ' Ὀππυφὸς ξύμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτοιο,

ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

“Τπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνδρώπων
ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν
Σ35 πεῖθου· ἐγὼ δέ κέ τοι ἰδέω χάριν ἥματα πάντα.
κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσε φαεινῶ,
αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότῃτι.
δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ
χρύσειον· Ἡφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυθείς
240 τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρήνῃν ποσὶν ἦσει,
τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ἔπνος·
“Ἡρη, πρέσβα θεά, δύγατερ μεγάλιο Κρόνιοι,
ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων
245 ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
Ὀκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίουος ἄσπον ἰκοίμην,
οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
ἦδη γάρ με καὶ ἄλλο τετὶ ἐπίνυσσεν ἐφετμή,
250 ἥματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς
ἐπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
νήδυμος ἀμφιχυθεὶς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
ῥρσας ἄργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας·

255 καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,
νόσφι φίλων πάντων. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
ρίπτάζων κατὰ δῶμα θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
ζήτει· καὶ κέ μ' αἶστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
εἰ μὴ Νῦξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
260 τὴν ἰκόμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χωόμενός περ.
ἄζετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθύμα ἔρδοι.
νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρη·
“Τπνε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
265 ἦ φῆς, ὥς Τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύσπα Ζῆ-
ν', ὥς Ἡρακλῆος περιχώσατο, παιδὸς εἰοί;

ἀλλ' ἴδ', ἐγὼ δέ κέ τοι Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων
δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλήσθαι ἄκοιτιν.

[Πασιδέην, ἥς αἶν ἐέλδαι ἡματα πάντα.]

ᾧς φάτο· χήρατο δ' Ὕπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα· 270
ἄγρει νῦν μοι ὁμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ·

χειρὶ δὲ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πουλυβοτείραν,
τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἔοντες·
ἡ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων, 275
Πασιδέην, ἥς αὐτὸς ἐέλδομαι ἡματα πάντα.

ᾧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίσθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
ᾧμνε δ', ὥς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
τοὺς Ὑποταρταρίους, οἱ Τιτῆνες καλέονται.

αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὄρκον, 280
τῷ βήτην, Λήμνου τε καὶ Ἰμβρου ἄστν λιπόντε,
ἡέρα ἐσσαμένω, ῥίμφα πρήσσουντε κέλευθον.

Ἰδην δ' ἰκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θεῶν,
Δεκτόν, ὃδι πρῶτον λιπέτην ἄλα· τῷ δ' ἐπὶ χέρσου
βήτην· ἀκροτάτῃ δὲ ποδῶν ὑπο σείετο ὕλη. 285

ἔνδ' Ὕπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὅσσε ἰδέσθαι,
εἰς ἐλάττην ἀναβὰς περιμήκετον, ἥ τότε ἐν Ἰδῇ
μακροτάτῃ πεφυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἵκανε·
ἔνδ' ἦστ' ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνουσιν,
ὄρνιδι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἦντ' ἐν ὄρεσσι 290
χαλκίδα κυκλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.

Ἥρη δὲ κραυπνῶς προσεβήσето Γάργαρον ἄκρον
Ἰδης ὑψηλῆς· ἶδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.

ὥς δ' ἶδεν, ὥς μιν ἔρωσ πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότῃ, 295
εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.

στῇ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Ἥρη, πῇ μεμαυία κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἰκάνεις·
ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη· 300
ἔρχομαι ὀφομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,

Ἵλκεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρέφον ἥδ' ἀτίταλλον·
τοὺς εἰμ' ὀψομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.

- 305 ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
εὐνῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης
ἐστᾶσ', οἳ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν.
νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
310 μῆπως μοι μετέπειτα χολώσῃαι, αἶ κε σιωπῇ
οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρῥόου Ἵλκεανοῖο.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

- Ἥρη, κείσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὀρμηθῆναι·
νῶϊ δ', ἄγ', ἐν φιλότῃτι τραπέλομεν εὐνηδέιντε.
315 οὐ γὰρ πώποτε μ' ὦδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικος,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε·
οὐδ' ὅπότε ἡρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο,
ἥ τέκε Πειριδοον, θεόφιν μῆστωρ' ἀτάλαντον·
οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης
320 ἥ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν·
οὐδ' ὅτε Φοῖνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
ἥ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν·
οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
ἥ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
825 ἥ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν·
οὐδ' ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης·
οὐδ' ὅποτε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς·
ὥς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἥμερος αἰρεῖ.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·

- 830 αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
εἰ νῦν ἐν φιλότῃτι λιλαίειαι εὐνηθῆναι
Ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα·
πῶς κ' εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰεγενετῶν
εὖδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθῶν
835 πεφράδοι· — οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεπίμην,
ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη.

ἔλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν·
 ἐνθ' ἴομεν κείμεντες, ἐπεὶ νῦν τοι εὐαδεν εὐνή. 340

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥρῃ, μήτε θεῶν τόγε δείδιδι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
 ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
 χρύσειον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἥελίος περ,
 οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράσθαι. 345

Ἥ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοιτιν·
 τοῖσι δ' ὑπὸ χθῶν δία φύεν νεοθηλέα ποίην,
 λωτόν θ' ἐρσήεντα ἰδὲ κρόκον ἠδ' ὑάκινθον,
 πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργεν
 τῷ ἐνι λεξάσθην, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἔσσαντο
 καλὴν, χρυσεῖην· στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι. 350

Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμας εὐδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,
 ὕπνῳ καὶ φιλότῃτι δαμεί, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν,
 βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ἵπνος,
 ἀγγελίην ἐρέων γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 355

Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάον, ἐπάμυνε,
 καὶ σφιν κῦδος ὀπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὐδῇ
 Ζεὺς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψα·
 Ἥρῃ δ' ἐν φιλότῃτι παρήπαφεν εὐνηθήναι. 360

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ὄχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνδρώπων
 τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνήκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
 αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα-προδορὼν ἐκέλευσεν·

Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθ' ἱεμέν Ἔκτορι νίκην,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρῃται·
 ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ, καὶ εὔχεται, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
 κείνου δ' οὔτι λίην ποδὴ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
 ἡμεῖς ὀτρυνώμεθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν. 365

ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειδῶμεθα πάντες.
 ἀσπίδες ὄσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται, 370

- ἐσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναΐθῃσιν κορύθῃσιν
 κρήψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἐλόντες,
 ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημί
 375 Ἔκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
 [ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμφ,
 χεῖροιν φωτὶ δότω, ὃ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.]
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύουν, ἡδ' ἐπὶθεοιο
 τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ,
 380 Τυδείδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων·
 οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρήϊα τεύχε' ἄμβειβον.
 ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρηρα δὲ χεῖροιν δόσκειν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσσαντο περὶ χροὶ νόροπα χαλκόν,
 βάν ῥ' ἴμεν· ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 385 δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
 εἵκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
 ἐν δαὶ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἀνδρας.
 Τρῶας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκόσμιε φαίδιμος Ἔκτωρ.
 δῆ ῥα τότε αἰωοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαι
 390 κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ,
 ἦτοι ὃ μὲν Τρώεσσιν, ὃ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
 ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
 Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῃ ἀλαλητῷ.
 οὔτε θαλάσσης κύμα τόσον βοᾶα ποτὶ χέρσον,
 395 ποιντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέῳ ἀλεγεινῇ·
 οὔτε πυρὸς τόσσοι γε πέλει βρόμος αἰδομένοιο,
 οὔρεος ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καίεμεν ὕλην·
 οὔτ' ἀνεμος τόσσοι γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
 ἠπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
 400 ὄσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπλετο φωνή,
 δεινὸν αὖσάντων, ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἔκτωρ
 ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰδὺ οἱ, οὐδ' ἀφάρμαρτεν,
 τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,
 405 ἦτοι ὃ μὲν σάκεος, ὃ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου·
 τῷ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χροᾶ· χῶσατο δ' Ἔκτωρ.

ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
 ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιώντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 χερμαδίῳ, τὰ ῥα πολλά, δοάων ἔχματα νηῶν, 410
 παρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰέρας
 στήθεος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόδι δειρῆς·
 στρόμβον δ' ὥς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
 ὥς δ' ὅδ' ὑπὸ πληγῆς πατὸς Διὸς ἐξερίπη δρύς
 πρόρριζος, δεινὴ δὲ θείου γίγνεται ὁδμή 415
 ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδηται,
 ἐγγυὺς ἑὼν· χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλιοι κεραυνός·
 ὥς ἔπεσ' Ἑκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσιν.
 χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 καὶ κόρυς· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ. 420
 οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαρμείας
 αἰχμᾶς· ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνείας καὶ δῖος Ἀγῆνωρ, 425
 Σαρπηδὼν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
 τῶν δ' ἄλλων οὔτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθεν
 ἀσπίδας εὐκύκλους σχέζον αὐτοῦ, τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
 χερσὶν αἰεραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἕκεθ' ἵππους
 ὠκέας, οἳ οἱ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο 430
 ἔστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 οἱ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρρέϊος ποταμοῖο,
 Πάριον δινήμενός, ὃν Ἀδάνατος τέκετο Ζεὺς,
 ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασάν χθονί, καὶ δὲ οἱ ὕδωρ 435
 χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν
 ἐξόμενος δ' ἐπὶ γούνα, κελαινεφές αἰμ' ἀπέμεσσε·
 αὐτὶς δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονί, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 νυξ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
 Ἀργεῖοι δ' ὥς οὖν ἴδον Ἑκτορα νόσφι κιόντα, 440
 μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

- ἔνθα πολὺ πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
 Σάτνιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξύοεντι,
 Ἵνοπιδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε νηὶς ἀμύμων
 145 Ἵνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σατνιόεντος·
 τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτός, ἐγγυῖδεν ἑλδῶν,
 οὔτα κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγγέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 150 Πανδοίδης· βάλε δὲ Προδοήνορα δεξιὸν ὦμον,
 υἱὸν Ἀρηϊλύκοιο· δι' ὦμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 ἔσχευ· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστώ.
 Πουλυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' ὅτω μεγαθύμου Πανδοίδαο
 155 χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
 ἀλλὰ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ· καί μιν ὅτω
 αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἀἶδος εἴσω.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξάμενοιο·
 Αἶαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,
 160 τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
 καρπαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
 λικριφὺς αἵξας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,
 Ἀρχέλοχος· τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὀλεῖσθαι.
 165 ἱὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
 νεύατον ἀστράγαλον· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλῇ, στόμα τε, ῥῖνές τε
 οὔδ' ἐπλήντ', ἥπερ κινῆμαι καὶ γούνα πεσόντος.
 Αἴας δ' αὐτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
 170 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτὲς ἔνισπε·
 ἦ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προδοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
 ἄξιος; οὐ μὲν μοι κακὸς εἵδεται, οὐδὲ κακῶν ἔξ,
 ἀλλὰ κασβήνητος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο,
 ἦ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἑρέκει.
 175 Ἦ ῥ', εὖ γινώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
 ἔνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον οὔτασε δουρὶ,

ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς· ὁ δ' ὕφελκε ποδοῦϊν.
τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὖσας·

Ἀργεῖοι ἰόμαυροι, ἀπειλᾶν ἀκώρητοι!

οὐ θῆν οἰοσὶν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ οἷζυς 480

ἡμῖν, ἀλλὰ ποδ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὕμμες.

φράξεσθ', ὥς ὕμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὔδει

ἔγχει ἐμῷ· ἵνα μήτι κασιγνήτοιο γε ποινὴ

δηρὸν αἵτιος ἔη. τῷ καὶ κέ τις εὔχεται ἀνὴρ

γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι. 485

Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γέενετ' εὐξαμένοιο.

Πηνέλεφ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν·

ὠρμηῆθι δ' Ἀκάμαντος· ὁ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἔρωήν

Πηνελέοιο ἀνακτος· ὁ δ' οὔτασεν Ἰλιονῆα,

υἷον Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ῥα μάλιστα 490

Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὅπασσεν·

τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μούνον τέκεν Ἰλιονῆα·

τὸν τόδ' ὑπ' ὀφρύος οὔτα κατ' ὀφθαλμοῖο δέμεσθα,

ἐκ δ' ὥσε γλήνην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ

καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν· ὁ δ' ἔξετο, χεῖρε πετάσσας 495

ἄμφω. Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,

αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,

αὐτῇ σὺν πῆληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος

ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὁ δὲ φῆ, κώδειαν ἀνασχών,

πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα· 500

Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγανοῦ Ἰλιονῆος

πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν

οὐδὲ γὰρ ἢ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγνηορίδαο

ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅππότε κεν δῆ

ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κούροι Ἀχαιῶν. 505

Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·

πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,

ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν

ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος. 510

Αἴας ῥα πρῶτος Τελαμώνιος Ὀτρειον οὔτα,

- Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
 Φάλκην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μέρμερον ἐξενάριξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἴπποτίωνα κατέκτα·
 515 Τεύκρος δὲ Προδόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην·
 Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ὑπερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 οὔτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσεν
 δηώσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὔταμένην ὠτειλὴν
 ἔσσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 520 πλείστους δ' Αἴας εἶλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
 οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπισπείσθαι ποσὶν ἦεν,
 ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ο.

Παλίωξις παρὰ τῶν νεῶν.

Αὐτὰρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
χλωροὶ ὑπαὶ δέιους, πεφοβημένοι· ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης. 5
στῇ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεν,
Ἀργεῖους· μετὰ δέ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Ἔκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
εἶαδ'· ὁ δ' ἀργαλέφ' ἔχετ' ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων, 10
αἷμ' ἐμέων· ἐπεὶ οὐ μιν ἀφαιρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἥ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἥρη,
Ἔκτορα δῖον ἔπαισε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαοίς. 15
οὐ μὰν οἶδ', εἰ αὐτε κακοῖράφης ἀλεγεινῆς
πρώτῃ ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἰμάσσω.
ἦ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῦν
ἄκμονας ἦκα δύω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἱηλα
χρύσειον, ἄρρηκτον; σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν 20
ἐκρέμω· ἡλίστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον.

- λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λάβοιμα
 ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὅφρ' ἂν ἵκηται
 γῆν ὀλυγηπελέων· ἐμέ δ' οὐδ' ὥς θυμὸν ἀνίει
 25 ἀζηχῆς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο,
 τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιδοῦσα θυέλλας,
 πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιώωσα,
 καί μιν ἔπειτα Κῶωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας·
 τὸν μὲν ἐγὼν ἔνδεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτὶς
 30 Ἄργος ἐς ἵπποβοτον, καὶ πολλὰ περ ἰθλήσαντα.
 τῶν σ' αὐτὶς μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων·
 ὅφρα ἴδῃ, ἦν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνή,
 ἦν ἐμῆγης ἐλθούσα θεῶν ἄπο, καί μ' ἀπάτησας.
 Ὡς φάτο· ῥύγησεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 35 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθευ,
 καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
 ὄρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν·
 σὴ δ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωτῆρον λέχος αὐτῶν
 10 κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μὰρ ὁμόσαιμι·
 μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 πημαίνει Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
 ἀλλὰ που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει,
 τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιοὺς.
 45 αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 τῇ ἴμεν, ἥ κεν δὴ σύ, Κελαινεφές, ἡγεμονεύης.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 καί μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 50 ἴτον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καδίζοις,
 τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη,
 αἶψα μεταστρέψειε νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
 ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
 ἔρχεο νῦν μετὰ φύλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
 55 Ἴρίν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον·
 ὅφρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων

ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
 παυσάμενον πολέμοιο, τὰ δ' πρὸς δώμαθ' ἰκέσθαι·
 Ἔκτορα δ' ὑτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 αὐτὶς δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάδῃ δ' ὀδυνάων, 80
 αἱ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 αὐτὶς ἀποστρέψῃσι, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας·
 φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν
 Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει δν ἐταῖρον,
 Πάτροκλον· τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχρעי φαίδιμος Ἔκτωρ 85
 Ἴλιον προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
 τοὺς ἄλλους, μετὰ δ', υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα διον.
 τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἔκτορα διὸς Ἀχιλλεύς.
 ἐκ τοῦ δ' ἂν τοι ἔπειτα παλῶξιν παρὰ νηῶν
 αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερές, εἰσόκ' Ἀχαιοὶ 70
 Ἴλιον αἰπὺ ἔλοιεν, Ἀθηναίης διὰ βουλᾶς.
 τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
 ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
 πρὶν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ·
 ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι, 75
 ἥματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἤψατο γούνων,
 λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν αἶξῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλὴν 80
 γαίαν ἐληλουθώς, φρεσὶ πυκαλίμῃσι νοήσῃ·
 εὐδ' εἶην, ἥ ἐνθα· μενοινήσῃ τε πολλά·
 ὥς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρῃ,
 ἵκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον. ὀμηγερέεσσι δ' ἐπήλθεν
 ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες 85
 πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
 ἡ δ' ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῆν
 δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίῃ ἤλθε θεάουσα·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥρ', τίπτε βέβηκας, ἀτυζαμένη δὲ ἔρικας; 90
 ἡ μάλα δὴ σ' ἐφόβησε Κρόνον παῖς, ὅς τοι ἀκοίτης.

- Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
μή με, θεὰ θέμι, ταῦτα διείρεο· οἶσθα καὶ αὐτή;
οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
- 95 ἀλλὰ σὺγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς ἔτισης·
ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται ἀθανάτοισιν,
οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται· οὐδέ τί φημι
τᾷσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὐφρων.
- 100 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσα καθεζέτο πότνια Ἥρη
ᾧχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἡ δ' ἐγέλασσε
χειλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν
ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηῦδα·
Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες!
- 105 ἡ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἄσπον ἴοντες,
ἡ ἔπει ἡδὲ βίη· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
οὐδ' ὄθεται· φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
κάρτεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
τῷ ἔχεθ', ὅ, τι κεν ὕμμι κακὸν πέμπησιν ἐκάστω.
- 110 ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηϊ γε πῆμα τετύχθαι·
υἱὸς γάρ οἱ ὀλωλε μάχῃ ἐνὶ, φίλτατος ἀνδρῶν,
Ἀσκάλαφος, τὸν φησὶν δν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἄρης θαλερῶ πεπλήγητο μηρὸν
χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
- 115 Μὴ νῦν μοι νεμεσήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
τίσασθαι φόνον υἱός, ἴοντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
κεῖσθαι ὕμῳ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κούρησιν.
Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
- 120 ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
ἔνθα κ' ἔτι μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
παρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
ᾧρτο διὲκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάασσεν.
- 125 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὦμων,

ἔγχε· ὃ ἴστυρε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἐλουῖσα
χάλκων· ἥ δ' ἐπέεσσι καδάπτετο θούρον Ἕρῃα·

Μαινόμενε, φρένας ἡλέ, διέφθορας ; ἥ νύ τοι αὐτως
οὐατ' ἀκούμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.

οὐκ ἀτίεις, ἄ, τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἕρῃ, 130

ἥ δὴ νῦν παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν ;

ἥ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
ἄψ ἵμεν Οὐλυμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,

αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι ; 135

αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερδύμους καὶ Ἀχαιοὺς

λείψει, ὃ δ' ἡμέας εἰσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλυμπον·

μάρψει δ' ἐξείης, ὃς τ' αἷτιος, ὃς τε καὶ οὐκί.

τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι μεδέμεν χόλον υἱὸς ἔης.

ἦδη γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,

ἥ πέφατ', ἥ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· ἀργαλέον δέ. 140

πάντων ἀνδρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.

ὣς εἰπούσ' Ἰδρυσε θρόνῳ ἐνὶ θούρον Ἕρῃα.

Ἕρῃ δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός,

Ἰρίν δ', ἥτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν·

καὶ σφεας φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 145

Ζεὺς σφῶν εἰς Ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα·

αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὧπα ἴδῃσθε,

ἔρδειν ὅττι κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.

Ἕ μὲν ἄρ' ὥς εἰπούσα, πάλιν κίε πότνια Ἕρῃ·

ἔξετο δ' εἰνὶ θρόνῳ· τῷ δ' ἀΐξαν· τε πετέσθην, 150

Ἴδην δ' ἵκανον πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν·

εὐρον δ' εὐρύσπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ

ἤμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο.

τῷ δὲ πάροιδ' ἐλθόντε Διὸς νεφεληγερέταο

στήτην· οὐδέ σφωὶν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ, 155

ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.

Ἰρίν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Βάσκ' ἴθι, Ἰρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἀνακτι

πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.

παυσάμενόν μιν ἀνωχθὶ μάχης ἡδὲ πτολέμοιο 160

- ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα διαν.
 εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 μή μ' οὐδέ, κρατερός περ ἐών, ἐπιόντα ταλάσση
 165 μείναι· ἐπεὶ εὖ φημι βίη πολὺ φέρτερος εἶναι,
 καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε ποδὴν ὤκέα Ἴρις·
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίῳ ὄρεϊν εἰς Ἴλιον ἰρήν.
 170 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἢ χάλαζα
 ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέας·
 ὥς κραιπνῶς μεμανῦα διέπτατο ὤκέα Ἴρις,
 ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγελίην τινά τοι, Γαίηοιχε κυανοχαῖτα,
 175 ἦλθον δεῦρο φέρουσα παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
 παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 ἔρχεσθαι μετὰ φύλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα διαν.
 εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεις, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 ἠπειλεὶ καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει
 χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίη πολὺ φέρτερος εἶναι.
 καὶ γενεῇ πρότερος· σὺν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ,
 ἴσόν οἱ φάσθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος
 185 ὦ πόποι! ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἐών, ὑπέρσπλον ἔειπεν,
 εἴ μ' ὁμότιμον εἶντα βίη ἀέκοντα καδέξει.
 τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκετο Ῥέα,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Αἰδῆς, ἐνέροισιν ἀνάσσω.
 τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
 190 ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολλὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ,
 παλλομένων, Αἰδῆς δ' ἔλαχε ζόφον ἡρόεντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
 γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.
 τῷ ῥα καὶ ρῦτι Διὸς βέομαι φρεσίν· ἀλλὰ ἔκηλος,
 195 καὶ κρατερός περ ἐών, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.

χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ, κακὸν ὧς, δειδισσέσθω.
 θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ νιάσι βέλτερον εἶη
 ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὐς τέκεν αὐτός·
 οἳ ἔδεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις·
 οὕτω γὰρ δὴ τοι, Γαίηοχε κυανοχαῖτα,
 τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε·
 ἥ τι μεταστρέψεις· στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 οἷσθ', ὥς πρεσβυτέροισιν Ἑριννύες αἰὲν ἔπονται.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἶδῃ.
 ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 ὅππότε' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴση
 νεικεῖν ἐδέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.

ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω.
 [ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
 αἶ κεν ἄνευ ἐμέδεν καὶ Ἀθηναίης ἀγγελίης,
 Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἐφαιστόιο ἄνακτος,
 Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐδελήσει
 ἐκέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργεῖοισιν,
 ἵστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.]

Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιῶν ἐννοσίγαιος·
 δύνε δὲ πόντον ἰών, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί.
 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

Ἔρχεο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἑκτορα χαλκοκορυστήν·
 ἤδη μὲν γάρ τοι γαίηοχος ἐννοσίγαιος
 οἴχεται εἰς ἄλα διὰν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
 ἡμέτερον· μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 οὔτερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἄμφις ἑόντες.
 ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἢ δὲ οἱ αὐτῷ
 ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξεν
 χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνδρωτὶ γ' ἐτελέσθῃ.
 ἀλλὰ σίγ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 τὴν μάλ' ἐπισσεῖων, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς.

- σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἑκατηβόλε, φαίδιμος Ἕκτωρ·
 τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκωνται.
 κείθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
 235 ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων, ἱρηκι ἐοικὼς
 ὠκέϊ, φασσοφόνῳ, ὅς τ' ὤκιστος πετεηνῶν·
 εὖρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἕκτορα δῖον,
 240 ἦμενον, οὐδ' ἔτι κεῖτο· νέον δ' ἐσαγείρετο θυμόν,
 ἀμφὶ ἐ γυγνώσκων ἐτάρους· ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρῶς
 παύετ', ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο.
 ἀγχού δ' ἰστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
 245 ἦσ' ὀλυγηπελέων; ἦ πού τί σε κῆδος ἰκάει.
 Τὸν δ' ὀλυγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ·
 τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἵρεαι ἄντην;
 οὐκ αἶτις, ὃ με νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
 οὐς ἐτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας
 250 χερμαδίῳ πρὸς στηῆδος, ἔπαυσε δὲ Δουρίδος ἀλκῆς,
 καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Ἀἶδαο
 ἡματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἀοσσητήρα Κρονίων
 255 ἐξ Ἰδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὅς σε πάρος περ
 ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεύσιν ἐπότηρυον πολέεσσιν,
 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους·
 260 αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιών, ἵπποισι κέλευθον
 πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
 ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ φάτῃ,
 δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ κροαίνων,
 265 εἰωθὼς λούεσθαι εὐρρεῖος ποταμοῖο,

κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 ὤμοις αἰσσοῦνται· ὁ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθώς,
 ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετά τ' ἤδεα καὶ νομὸν ἵππων·
 ὥς Ἑκτωρ λαιψήρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
 ὀτρύνων ἵππηγας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν. 270

οἱ δ', ὥστ' ἡ ἔλαφον κερῶν ἡ ἄγριον αἶγα
 ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιώται·
 τὸν μὲν τ' ἡλίβατος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη
 εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν·
 τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἡὔγηνειος 275
 εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαώτας·

ὧς Δαναοὶ εἴως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυίοισιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἑκτορ' ἐποικχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
 τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. 280

Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
 ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ· ἀγορῇ δέ ἐ παῦροι Ἀχαιῶν
 νίκων, ὅππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων·
 ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν· 285

ᾠ πόποι, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμαι
 οἷον δ' αὐτ' ἐξαῦτις ἀνέστη, Κῆρας ἀλύξας,
 Ἑκτωρ! ἡ θῆν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἐκάστου
 χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 ἀλλὰ τις αὐτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσε 290

Ἑκτορ', ὁ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν
 ὥς καὶ νῦν ἐσσεσθαι ὀλομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἵσταται, ὧδε μενοινῶν.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειδόμεθα πάντες.
 πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι· 295
 αὐτοὶ δ', ὅσσοι ἄριστοί ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 στείομεν, ὥς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαῶτα,
 θυμῷ δέισεσθαι Δαναῶν καταδύναι ὄμιλον.

- 200 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἦδ' ἐπίθοντ
οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἰάντα καὶ Ἴδομενῆα ἀνακτα,
Τεῦκρον, Μηριόνην τε, Μέγην τ', ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
ὑσμίνην ἥρτυνον, ἀριστῆας καλέσει ἦτες,
Ἔκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
115 ἱ, πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.

- Τρώες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ
μακρὰ βιβιάς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων·
εἰμένος ὥμοιῖν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα Δούριν,
δεινὴν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς
310 Ἡφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
τὴν ἄρ' ὄγ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, ἠγήσατο λαῶν.

- Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες· ὦρτο δ' αὐτῇ
ὄξει' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρήφι δ' οἴστοι
θρῶσκον· πολλὰ δὲ δούρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
315 ἄλλα μὲν ἐν χροῦ πῆγνυτ' Ἀρηϊδῶων αἰζηῶν,
πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.

- ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων
τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
320 αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων
σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
ἐν στήθεσσιν ἔθελξε, λάθοντο δὲ Δούριδος ἀλκῆς.

- οἱ δ', ὥστ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϋ μέγ' οἴων
θῆρε δύω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῶ,
325 ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
ὥς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
ἦκε φόβον, Τρῳσὶν δὲ καὶ Ἔκτορι κῦδος ὄπαζεν.

- Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης.
Ἐκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἐπεφνεν,
330 τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἠγήτορα χαλκοχιτώνων,
τὸν δέ, Μενεσθέης μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον.
Αἰνείας δὲ Μέδοντα καὶ Ἴασον ἐξενάριξεν·
ἦτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος Δείοιο

ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς, 335
 γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 Ἴασος αὐτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 υἱὸς δὲ Σφῆλοιό καλέσκετο Βουκολίδαο.

Μηκιστὴ δ' ἔλε Πουλυδάμας, Ἐχίον' δὲ Πολίτης
 πρώτη ἐν ὑσμίνῃ, Κλονίον δ' ἔλε διὸς Ἀγῆνωρ. 340
 Διότοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὀπισθεν
 φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσευ.

Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 τάφρῃ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
 ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύνοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ. 345
 Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, εἰάν δ' ἔναρα βροτόεντα!
 δν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωδι νοήσω,
 αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόνγε
 γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα, 350
 ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.

Ὡς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
 κεκλόμενος Τρώεσσι κατὰ στίχας. οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους,
 ἡχῇ θεσπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων 355
 ρεῖ' ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων
 ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
 μακρὴν ἣδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή
 γίγνεται, ὅππότε' ἀνὴρ σθένης πειρώμενος ᾗσιν.
 τῇ ῥ' οἷγε προχέοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων, 300
 αἰγιδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ρεία μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀδύρματα νηπιέσιν,
 ἀψ' αὐτὶς συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀδύρων·
 ὥς ῥα σύ, ἦε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οἷζυν 365
 σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας.

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,

- ἀλλήλοισι· τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος·
- 370 Νέστωρ αὐτε μάλιστα Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
 εὐχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρῳ
 ἢ βοὸς ἢ διὸς κατὰ πῖονα μηρία καίων,
 εὐχετο νοστήσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας·
- 375 τῶν μνήσαι, καὶ ἄμυνον, Ὀλύμπιε, νηλεὲς ἡμαρ·
 μηδ' οὕτω Τρῶεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 ἀράων ἀτῶν Νηληϊάδαο γέροντος.
- Τρῶες δ' ὥς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 380 μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 οἱ δ', ὥστε μέγα κύμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὅππότε' ἐπείγῃ
 ἰς ἀνέμου· ἡ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει·
 ὥς Τρῶες μεγάλη ἰαχῇ κατὰ τείχος ἔβαινον,
- 385 ἵππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνησι μάχοντο
 ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
 οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
 μακροῖσι ξυστοῖσι, τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 ναῦμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
- 390 Πάτροκλος δ', εἵως μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε
 τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοδι νηῶν,
 τόφρ' ὃγ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
 ἦστό τε, καὶ τὸν ἕτερπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκει λυγρῷ
 φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
- 395 αὐτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἐπεσσυμένους ἐνόησεν
 Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρὼ
 χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ἤυδα.
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπησ,
 400 ἐνθάδε παρμένεμεν· δὴ γὰρ μέγα νείκος ὄρωρεν·
 ἀλλὰ σὲ μὲν Θερσίπων ποτιτερπέτω· αὐτὰρ ἔγωγε

σπενσάμα· εἰς Ἀχιλλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
 τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 παρειπώ·; ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.

Τὸν μὲν ἄρ', ὥς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ 405
 Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 παυροτέρους περ ἑόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν.
 ὥτε ποτὲ Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας,
 ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μυγήμεναι ἥδὲ νέεσσιν.

ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει 410
 τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
 εὖ εἰδῆ σοφίης, ὑποδημοσύνησιν Ἀθήνης·
 ὥς μὲν τῶν ἐπὶ Ἰσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
 ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχῃν ἐμάχοντο νέεσσιν.

Ἔκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος εἰείατο κυδαλίμοιο. 415
 τῷ δὲ μῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
 οὐδ' ὁ τὸν ἐξελάσαι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 οὐδ' ὁ τὸν ἀψ ὥσασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων.
 ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας,
 πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθεος βύλε δουρί. 420
 δούπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.

Ἔκτωρ δ' ὥς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 ἐν κονίῃσι πεσόντα νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί, 425
 μὴ δὴ πῶ χάξεσθε μάχης ἐν στείνει τῷδε·
 ἀλλ' υἷα Κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.

Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος υἱόν, 430
 Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
 ναϊ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν,
 τὸν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὐατος ὀξείῃ χαλκῷ,
 ἑσταότ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 νηὸς ἀποτρύμνης χαμάδις πέσε· λύντο δὲ γυῖα. 435
 Αἴας δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·

- Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς εἰαῖρος,
 Μαστορίδης, δν νῶϊ, Κυθηρόθεν ἔνδον ἑόντα,
 Ἰσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν·
 141 τὸν δ' Ἔκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοὶ
 ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέηκε· θῆων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
 τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἥδὲ φαρέτρην
 ἰοδόκον· μάλα δ' ὦκα βέλεα Τρώεσσιν ἐφίει.
 145 καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισὴνορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πουλυδάμαντος ἐταῖρον, ἀγαυοῦ Πανθοίδαο,
 ἡνία χερσὶν ἔχοντα· ὁ μὲν πεπότητο κατ' ἵππους·
 τῇ γὰρ ἔχ', ἥ ῥα πολλὴ πλείσται κλονέοντο φάλαγγες,
 Ἔκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 150 ἦλθε κακόν, τὸ οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.
 αὐχένι γάρ οἱ ὅπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός·
 ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι,
 κεῖν' ὄχρα κροτέοντες. ἀναξ δ' ἐνόησε τάχιστα.
 Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἦλυθεν ἵππων.
 155 τοὺς μὲν ὄγ' Ἀστυνόφ, Προτιμίονος υἱεῖ, δῶκεν·
 πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἰσχειν εἰσορόωντα
 ἵππους· αὐτὸς δ' αὐτὶς ἰὼν προμάχοισιν ἐμήχθη.
 Τεῦκρος δ' ἄλλον οἷσθον ἐφ' Ἔκτορι χαλκοκορυστῇ
 αἶνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 160 εἰ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν.
 ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασσειν
 Ἔκτορ', ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὐχος ἀπηύρα,
 ὅς οἱ εὖστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
 ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλη
 165 ἰὸς χαλκοβαρής, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
 Τεῦκρος δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
 ὦ πόποι, ἥ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρει
 δαίμων ἡμετέρης, ὃ, τε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός,
 νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
 170 πρῶτον, ὃφρ' ἀνέχμιτο θαμὰ θρώσκοντας οἷστούς.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Λίας.

ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
 κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεός, Δαναοῖσι μεγέρας.
 αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὦμφ,
 μάρναό τε Τρώεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε, δαμασσάμενοί περ, ἔλοιεν
 νῆας εὖσσέλμους· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.

ᾠς φάθ'· ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 αὐτὰρ ὄγ' ἄμφ' ὥμοισι σάκος θέτο τετραδέλυμνον·
 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν·
 [ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος κατ' ὑπέρθεον ἔνευεν·]
 εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
 βῆ δ' ἰέναι, μάλα δ' ὦκα θέων Αἴαντι παρέστη.

Ἔκτωρ δ' ὡς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
 Τρωσὶ τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν ὕσας·

Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλκῆς
 νῆας ἀνὰ γλαφυράς! δὴ γὰρ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 ἀνδρὸς ἀριστῆος Διόδεν βλαφθέντα βέλεμνα.
 ρεῖα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 ἡμὲν ὀτέοισιν χυδὸς ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
 ἢ δ' ὄτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐδέλῃσιν ἀμύνειν·
 ὡς νῦν Ἀργεῖων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
 ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες! ὃς δέ κεν ὑμέων
 βλήμενος, ἢ ἐ τυπεῖς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 τεθνάτω! οὐ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
 τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σόῃ καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 καὶ οἶκος καὶ κληρὸς ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.

ᾠς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Αἴας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν·

Αἰδώς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολέσθαι,
 ἢ ἐσωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
 ἢ ἔλπεσθ', ἣν νῆας ἔλη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαίαν ἕκαστος;
 ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκοίετε λαὸν ἅπαντα

- "Εκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρήσαι μενεαίνει ;
 οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι
 ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μήτις ἀμείνων,
 510 ἡ αὐτοσχεδὴ μίξαι χεῖράς τε μένος τε.
 βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἓνα χρόνον, ἢ ἐβιώσθαι,
 ἢ δηδὰ στρέψασθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
 ὦδ' αὐτως παρὰ νηυσίν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 ὧς εἰπὼν ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 515 ἔνθ' "Εκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίων, Περιμήδεος υἱόν,
 ἀρχὸν Φωκῶν· Αἴας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πουλυδάμας δ' Ὀτον Κυλλήνιον ἐξενάριξεν,
 Φυλεΐδew ἔταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἑπειῶν.
 520 τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδὼν· ὁ δ' ὑπαῖθα λιάσθη
 Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
 εἶα Πάνδου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι·
 αὐτὰρ ὅγε Κροΐσμου στῆθος μέσον οὔτασε δουρί.
 δούπησεν δὲ πεσὼν· ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 525 τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ, αἰχμῆς εὐεϊδώς,
 Λαμπετιδῆς — ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαομεδοντιάδης, εὐεϊδὸτα Δουριδὸς ἀλκῆς —
 ὃς τότε Φυλεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρί,
 ἐγγύθεν ὀρμηθεὶς· πυκινὸς δὲ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,
 530 τὸν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα· τὸν ποτε Φυλεὺς
 ἤγαγεν ἐξ Ἑφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος.
 ξείνος γὰρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφύτης,
 ἐς πόλεμον φορέειν, δητῶν ἀνδρῶν ἀλεωρῆν
 ὃς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
 535 τοῦ δὲ Μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἵπποδασείης
 κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἐγγεῖ ὀξυόεντι.
 ῥήξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμάζε
 κάππεσεν ἐν κονίησι, νέον φοίνικι φαεινός.
 ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 540 τόφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
 στῆ δ' εὐράξ σὺν δουρὶ λαθῶν, βάλε δ' ὦμον ὀπισθεν·

αἶχμή δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 πρῶσσω ἱεμένη· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη.
 τῷ μὲν ἐισάσθη χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
 συλήσειν· Ἔκτωρ δὲ κασυγνήτοισι κέλευσεν 545
 πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἴκεταονίδην ἐνένιπτεν,
 ἰφθιμον Μελάνυππον· ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
 βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δητῶν ἀπονόσφιν ἐόντων
 αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 ἀψ' εἰς Ἴλιον ἤλθε, μετέπρεπε δὲ Τρώεσσιν, 550
 ναῖε δὲ παρ Πριάμφῳ, ὁ δέ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν·
 τὸν ῥ' Ἔκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Οὕτω δὴ, Μελάνυππε, μεθήσομεν ; οὐδέ νυ σοὶ περ
 ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο ;
 οὐχ ὁράς, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν ; 555
 ἀλλ' ἔπευ ! οὐ γὰρ ἔτ' ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 μάρνασθαι, πρὶν γ' ἡ ἐκατακτάμεν, ἡ ἐκατ' ἄκρης
 Ἴλιον αἰπεινὴν ἐλέειν, κτάσθαι τε πολίτας.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 Ἀργείους δ' ὥτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας· 560

ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέεσθ' ἐνὶ θυμῷ,
 ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας !
 αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι, ἡ ἐπέφανται·
 φευγόντων δ' οὐτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον, 565
 ἐν θυμῷ δὲ βάλλοντο ἔπος· φράξαντο δὲ νῆας
 ἔρκει χαλκείῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρώας ἔγειρεν.
 Ἀντίλοχον δ' ὥτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·

Ἀντίλοχ', οὔτις σείῳ νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 οὔτε ποσὶν θάσσω, οὐτ' ἄλκιμος ὥς σὺ μάχεσθαι· 570
 εἴ τινα πον Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλωισθα !

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἀπέσσυτο, τὸν δ' ὀρόθυνεν·
 ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 ἀμφὶ ἑ παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρώες κεκάδοντο,
 ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος· ὁ δ' οὐχ' ἄλιον βέλος ἦκεν· 575
 ἀλλ' Ἴκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον Μελάνυππον,

νισσόμενον πόλεμόνδε, βάλε στήθος παρὰ μαζόν.
 δούπησεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.

Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὥς, ὅςτ' ἐπὶ νεβρῷ

58.) βλημένῳ αἶξῃ, τόντ' ἐξ εὐνήφι θορόντα
 θηρητῆρ ἐτύχησε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 ὥς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
 τεύχεα συλήσων. ἀλλ' οὐ λάθην Ἑκτορα δῖον,
 ὅς ρά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτήτα.

585 Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνει, θοός περ ἔων πολεμιστής,
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,
 ὅστε, κύνα κτεῖνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσιν,
 φεύγει, πρὶν περ ὄμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν·
 ὥς τρέσε Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρώες τε καὶ Ἑκτωρ

590 ἡχῇ θροεπέσῃ βέλεα στονόοντα χέοντο·
 στή δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἐταίρων

Τρῶες δέ, λείουσιν ἐοικότος ὠμοφάγοισιν,
 νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς·

ὃ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμοὶ

595 Ἀργείων, καὶ κύδος ἀπαίνυτο, τοὺς δ' ὀρόθυνεν.

Ἑκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι,
 Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θροεπιδαῖς πῦρ
 ἐμβάλῃ ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαΐσιον ἀρήν
 πᾶσαν ἐπικρήνει· τὸ γὰρ μένε μητιέτα Ζεὺς,

600 νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
 ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν
 θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κύδος ὀρέξαι.
 τὰ φρονέων, νήεσσιν ἔπι γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
 Ἑκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.

605 μαίνεται δ', ὥς ὅτ' Ἀρης ἐγγέσπαλος, ἡ ὀλοὸν πῦρ
 οὔρεσι μαίνεται, βαδέης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
 ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνεται, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο.

610 [Ἑκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰδέρος ἦεν ἀμύντωρ
 Ζεὺς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μῶνον ἔοντα

τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
 ἔσσεσθ'· ἤδη γάρ οἱ ἐπώρυνε μόρσιμον ἡμαρ
Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφιν.¹
 καὶ ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πειρητιζων, 615
 ἣ δὴ πλείστον ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
 ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἥύτε πέτρη
 ἡλίβατος, μεγάλη, πολλῆς ἀλὸς ἐγγυὺς ἐούσα,
 ἦτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, 620
 κύματά τε τροφόμεντα, τάτε προσερεύγεται αὐτήν·
 ὥς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοντο.
 αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνδορ' ὀμίλῳ·
 ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κύμα θοῇ ἐν νηϊ πέσσησιν
 λάβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἣ δέ τε πᾶσα 625
 ἄχνη ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
 ἰστίῳ ἐμβρέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
 ὥς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 αὐτὰρ ὄγ', ὥς τε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθών. 630
 αἶ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλεος μεγάλοιο νέμονται
 μυρίαί· ἐν δέ τε τῇσι νομεύς, οὔπω σάφα εἰδὼς
 θηρὶ μαχήσασθαι ἔλικος βοδὸς ἀμφὶ φονῆσιν·
 ἦτοι ὁ μὲν πρῶτησι καὶ ὑστατίησι βόεσσιν
 αἰὲν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας 635
 βοῦν ἔδει, αἶ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' Ἑκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
 πάντες· ὁ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφρήτην,
 Κοπρῆος φίλον υἱόν, δς Εὐρύσδηος ἀνακτος
 ἀγγελῆς οἴχνεσκε βίῃ Ἑρακληΐῃ· 640
 τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολλὴ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
 παντοίας ἀρετᾶς, ἡμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι,
 καὶ νόον ἐν πρῶτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο·
 ὃς ῥά τ' ὅθ' Ἑκτορι κύδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν.
 στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο, 645
 τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ', ἔρκος ἀκόντων·

τῇ ὄγ' ἐνὶ βλαφθεῖς, πέσεν ὑπτιος· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.

Ἔκτωρ δ' ὄξυ νόησε, θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη,
550 στῆθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἐταίρων
κτεῖν· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἐταίρου,
χραιοσμεῖν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἔκτορα δῖον.

Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεδον ἄκραι
νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.

Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
555 τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
ἄδρόοι, οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν· ἴσχε γὰρ αἰδώς,
καὶ δέος· ἄζηχες γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν.

Νέστωρ αὖτε μάλιστα Γερήνιος, οὔρος Ἀχαιῶν,
660 λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον·

ᾧ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θέουσ' ἐνὶ θυμῷ
ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
παίδων ἡδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἡδὲ τοκῆων,
ἡμὲν ὅτεφ' ζῶουσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασιν.

665 τῶν ὑπερ' ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
ἐστάμεναι κρατερῶς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε!

ᾧς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλὺς ὥσεν Ἀθήνη
θεσπέσιον· μάλα δέ σφι φόως γένητ' ἀμφοτέρωθεν,
670 ἡμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοῖου πολέμοιο.

Ἔκτορα δὲ φράσσαντο βοῇν ἀγαθὸν καὶ ἐταίρους,
ἡμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο,
ἡδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.

Οὐδ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἦνδανε θυμῷ
675 ἐστάμεν, ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἱες Ἀχαιῶν·
ἀλλ' ὄγε νηῶν ἱκρί' ἐπώχετο, μακρὰ βιβιάσθων,
νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσιν,
κολλητὸν βλήτροισι, δυνωκαιεικοσίπηχυν.

ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς,
680 ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
σείας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται,

λαοφόρον καθ' ὁδόν· πολέες τέ ἐ θηήσαντο
 ἄνερες ἤδ' ἑ γυναιῖκες· ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
 θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται·
 ὥς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἱκρια νηῶν 685
 φοῖτα, μακρὰ βιβιάς, φωνὴ δὲ οἱ αἰΐτέρ' ἵκανε.
 αἰεὶ δὲ σμερδὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευεν,
 νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν Ἴκτωρ
 μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῃ πύκα θωρηκτάων·
 ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰῶν 690
 ἔδνος ἐφορμᾶται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 ὥς Ἴκτωρ ἔδυσε νεὸς κυανοπρώροιο,
 ἀντίος ἀΐσσων· τὸν δὲ Ζεὺς ὥσεν ὀπισθεν
 χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὥτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ. 006

Αὐτῇσι δὲ δριμύεια μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·
 φαίης κ' ἀκμήτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
 ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ· ὥς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
 τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὄδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι· 700
 Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐκάστου,
 νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιοῖς.
 οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.

Ἴκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἤψατο ποντοπόροιο,
 καλῆς, ὠκυάλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν 705
 ἐς Τροίην, οὐδ' αὐτῇσι ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
 τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρώες τε
 δῆρουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγε
 τόξων αἰκᾶς ἀμφὶς μένου, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 ἀλλ' οἷγ' ἐγγύθεν ἰστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες, 710
 ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
 καὶ ξίφεσιν μέγαλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 πολλὰ δὲ φάσγανα καλά, μελάνδετα, κωπήντα,
 ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 ἀνδρῶν μαρναμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα. 715

Ἔκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβειν, οὐχὶ μεδίει,
ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κέλευεν·

- Οἴσετε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' αὐτήν !
νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἡμᾶρ ἔδωκεν,
720 νῆας ἐλείν, αἱ δ' εὖρο θεῶν ἀέκητι μολούςαι,
ἡμῖν πῆματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
οἳ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν,
αὐτόν τ' ἰσχανάσκειν, ἐρητύοντό τε λαόν.
ἀλλ' εἰ δὴ ῥα τότε βλάπτε φρένας εὐρύσπα Ζεὺς
725 ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν
Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, οἰόμενος θανέεσθαι,
θρήνυν ἐφ' ἐπταπόδην, λίπε δ' ἱκρία νηὸς ἔτοης.
730 ἔνθ' ἄρ' ὄγ' ἐστήκει δεδοκημένος, ἔγχρῃ δ' αἰεὶ
Τρώας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ·
αἰεὶ δὲ σμερδὸν βοόων, Δαναοῖσι κέλευεν·

- Ὡ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
ἄνερες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς !
735 ἢ τίνας φαμεν εἶναι ἀοσσητήρας ὀπίσσω,
ἢ τί τεῖχος ἄρειον, ὃ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι ;
οὐ μέν τι σχεδὸν ἐστὶ πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
ἢ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες·
ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτῶν,
740 πόντῳ κεκλιμένοι, ἐκὰς ἡμέθα πατρίδος αἴης.
τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μελιχίῃ πολέμοιο.

- Ἦ, καὶ μαιμώνων ἔφεπ' ἔγχρῃ ὀξυόεντι.
ὅστις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
σὺν πυρὶ κηλείῳ, χάριω Ἔκτορος ὀτρύναντος,
745 τὸν δ' Αἴας οὔτασκε, δεδεγμένος ἔγχρῃ μακρῷ·
δώδεκα δὲ προπάραιδε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὔτα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Π.

Πατρόκλεια.

Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς εὖσσέλμοιο μάχοντο·
Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῇ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
ἦτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δυοφερὸν χέει ὕδωρ.
τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις; ἤτε κούρη
νηπίη, ἥδ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
εἰανοῦ ἀπτομένη, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύκει,
δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέσκεται, ὅφρ' ἀνέλθαι·
τῇ ἱκελος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἵβεις.
ἦέ τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ;
ἦέ τι ν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος;
ζῶειν μὰν ἔτι φασὶ Μενoitιον, Ἀκτορος υἱόν,
ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνηῶτων.
ἦέ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὥς ὀλέκονται
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;
ἐξαῦδα, μὴ κεῦθε νόφ' ἵνα εἶδομεν ἄμφω.

Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφη, Πατρόκλεις ἵππευ·
ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,

- μὴ νεμέσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
- 25 βέβληται μὲν ὁ Τυδεΐδης κρατερὸς Διομήδης·
οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἠδ' Ἀγαμέμνων·
βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἷσθῃ.
τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται,
ἔλκε' ἀκειόμενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ!
- 30 μὴ ἐμέ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος ὃν σὺ φυλάσσεις·
αἶναρέτη! τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀφείγονός περ,
αἶ κε μὴ Ἀργείοισιν αἰεκέα λαιγὸν ἀμύνης;
νηλεές! οὐκ ἄρα σοῖγε πατὴρ ἦν ἵπποτα Πηλεΐς,
οὐδὲ Θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δέ σε τίκτηε θάλασσα,
- 35 πέτραι δ' ἡλιβατοὶ· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὀπασσον
Μυρμιδόνων, ἦν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
- 40 δὸς δέ μοι ὥμοιῦν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι,
αἶ κ' ἐμέ σοι ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν
τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
ρεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
- 45 ὥσαιομεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἀπο καὶ κλισιάων.
Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος· ἦ γὰρ ἔμελλεν
οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτέσθαι.
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ὦ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἷον ἔειπες!
- 50 οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἦντινα οἶδα,
οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ·
ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
ὅππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐδέλῃσιν ἀμέρσαι,
καὶ γέρας ἀψ' ἀφελέσθαι, ὃ, τε κράτει προβεβήκη·
- 55 αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ
κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἱες Ἀχαιῶν.

δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας,
 τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης, ὥσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν 80
 ἀσπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν· ἦτοι ἔφην γε
 οὐ πρὶν μνηιδμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὅπότ' ἂν δὴ
 νῆας ἐμὰς ἀφίκηται αὕτῃ τε πτόλεμός τε.
 τὴν δ' ὥμοιόν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δύδι,
 ἄρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι· 85
 εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκεν
 νηυσὶν ἐπικρατέως· οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 κεκλίεται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 δάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον, 70
 ἐγγύδι λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 ἦπια εἰδείη· νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται.
 οὐ γὰρ Τυδεΐδew Διομήδew ἐν παλάμῃσιν
 μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λουγὸν ἀμύναι· 75
 οὐδέ πω Ἀτρεΐδew ὅπως ἔκλυον αὐδήσαντος
 ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἱ δ' ἀλαλητῷ
 πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς.
 ἀλλὰ καὶ ὧς, Πάτροκλε, νῶν ἀπὸ λουγὸν ἀμύνων 80
 ἔμπεσ' ἐπικρατέως· μὴ δὴ πυρὸς αἰδομένουιο
 νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἔλονται.
 πεῖθεο δ', ὧς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
 ὧς ἂν μοι τιμὴν μεγάλῃν καὶ κύδος ἄρῃαι
 πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἱ περικαλλέα κούρην 85
 ἄψ' ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
 ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν· εἰ δέ κεν αὖ τοι
 δῶῃ κύδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 μὴ σύγ' ἀνεδεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις. 90
 μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμφ καὶ δηϊοτήτι,

- Τρώας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν·
 μήτις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
 ἐμβήη· μάλα τοὺς γε φιλεῖ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 95 ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὴν φάος ἐν νῆσσιν
 θῆης, τοὺς δέ τ' ἑᾶν πεδῖον κάτα δηριάσθαι.
 αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλων!
 μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἕασιν,
 μήτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὀλεθρον·
 100 ὅφρ' οἳοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν·
 δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἀγαυοί,
 βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
 105 πῆληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ
 καὶ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερόν ὦμον ἔκαμνεν
 ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον· οὐδ' ἐδύναντο
 ἀμφ' αὐτῷ πελεμίζαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
 αἰεὶ δ' ἀργαλέφ' ἔχετ' ἄσθματι· καδὲ δέ οἱ ἰδρῶς
 110 πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 ἀμπνεῦσαι· πάντα δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτὼρ Αἴαντος δόρυ μείλινον, ἄγχι παραστάς,
 115 πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε· τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 πῆλ' αὐτῶς ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 αἰχμὴ χαλκεῖη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
 γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέν τε,
 120 ἔργα θεῶν, ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κείρεν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρῶεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 νηϊ δοῇ· τῆς δ' αἴψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
 ὥς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 125 μῆρῳ πληξάμενος, Πατροκλῆα προσέειπεν·
 Ὅρσεο, Διογενὲς Πατρόκλει, ἵπποκέλευδε!

λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δητοιο ἰωήν !
μὴ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται.
δύσεο τεύχεα θάσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.

ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ. 130
κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν,
ποικίλον, ὑστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον, 135
χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καδύπερθεν ἔνευεν.
εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλάμῃφι ἀρήρει.
ἔγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Αἰακίδαο, 140
βριδύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
ἵππους δ' Αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν, 145
τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίε μάλιστα·
πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἐνι μεῖναι ὁμοκλήν.
τῷ δὲ καὶ Αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.
Ξάνθον καὶ Βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἀρπυια Ποδάργη, 150
βοσκομένη λειμώνι παρὰ ῥόον Ὀκεανοῖο.
ἐν δὲ παρηορήσιν ἀμύμονα Πήδασον Ἴει,
τόν ῥά ποτ' Ἡετίωνος ἐλὼν πόλιν ἤγαγ' Ἀχιλλεύς·
θς καὶ θνητὸς ἐὼν, ἔπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.

Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς 155
πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὥς
ὠμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή,
οἷτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες
δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·
καὶ τ' ἀγέληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου 160
λάψοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ

- ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
 στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
 τοιοῖ Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
- 165 ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο
 ῥώνοντ'· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἴστατ' Ἀχιλλεύς,
 ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
- Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαί, ᾗσιν Ἀχιλλεύς
 ἐς Τροίην ἡγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
- 170 πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἐταῖροι·
 πέντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποιδεῖ,
 σημαίνειν· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἦρασσεν.
 τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσδριος αἰολοθώρηξ,
 υἱὸς Σπερχειοῦ, Διῦπετέος ποταμοῖο·
- 175 δν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδῶρη,
 Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα,
 αὐτὰρ ἐπὶ κλησιν Βῶρη, Περιήρεος υἱί,
 ὃς ῥ' ἀναφανδὸν ὅπυιε, πορῶν ἀπερείσια ἔδνα.
 τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
- 180 παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλῇ Πολυμήλῃ,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργεῖφόντης
 ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου, κελαδεινῆς.
 αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβάς, παρελέξατο λάθρη
- 185 Ἑρμείας ἀκάκητα· πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωρον, πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἡδὲ μαχητήν.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος Εἰλειθυία
 ἐξάγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ Ἥελίου ἶδεν αὐγὰς,
 τὴν μὲν Ἐχελῆος κρατερόν μένος Ἀκτοριδαο
- 190 ἡγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 τὸν δ' ὁ γέρον Φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἡδ' ἀτίταλλον,
 ἀμφαγαπαζόμενος, ὥσεί τ' ἐὼν υἱὸν ἐόντα.
 τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
- 195 ἔγχεϊ μάρνασθαι, μετὰ Πηλεΐωνος ἐταῖρον.
 τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ·

πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεὺς
στήσεν ἐν κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν·

Μυρμιδόνες, μήτις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
ὣς ἐπὶ νηυσὶ δοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρώεσσιν, 200

πάνθ' ὑπὸ μνηιδμόν, καί μ' ἡτιάασθε ἕκαστος·
σχέτλιε, Πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
νηλεές! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἐταίρους·
οἴκαδ' ἐπερ σὺν νῆυσὶ νεώμεδα ποντοπόροισιν 205

αὐτίς· ἐπεὶ ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε· νῦν δὲ πέφανται
φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἧς τοπρίν γ' ἐράασθε.
ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρώεσσι μαχέσθω!

Ὡς εἰπὼν ὦτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 210

μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
ὥς δ' ὅτε τοῦχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισιν
δώματος ὑψηλοῖο, βίης ἀνέμων ἀλεείνων·

ὥς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνήρ· 215

ψαῦον δ' ἵππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
νεύοντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.

πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο,
Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς 220

βῆ ῥ' ἵμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέφγεν
καλῆς, δαιδαλέης, τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα

θῆκε ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐν πλήσασα χιτῶνων,
χλαινῶν τ' ἀνεμοσκεπέων, οὐλῶν τε ταπήτων.

ἔνθα δὲ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, οὐδέ τις ἄλλος
οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθροπα οἶνον,
οὔτε τεφ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρί. 225

τό ῥα τότε ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεῖον
πρῶτον, ἔπειτα δὲ νύψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσιν·

εἵψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσητο δ' αἶθροπα οἶνον· 230

- εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνόν,
οὐρανὸν εἰσανιδῶν· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον
Ζεῦ ἄνα, Δωδωναίε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
Δωδῶνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
235 σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι!
ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξάμενοιο,
τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
ἦδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνην ἐέλδωρ·
αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
240 ἀλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύσπα Ζεῦ.
Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἔκτωρ
εἴσεται, ἧ ῥα καὶ οἶος ἐπίσσηται πολεμίζων
ἡμέτερος Θεράπων, ἧ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
245 μαίνονθ', ὅππότε ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἀρης.
αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα Θοᾶς ἐπὶ νῆας ἴκοιτο,
τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.
Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς.
250 τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατήρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν·
νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
δῶκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
ἦτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρί,
ἄψ κλισίην εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκε' ἐνὶ χηλῷ·
255 στῇ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης, ἔτι δ' ἦθελε θυμῷ
εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνῆν.
Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες
ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
260 εἰνοδίοις, οἷς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔδοντες,
αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἐπὶ οἰκί' ἔχοντας,
νηπίαχοι· ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
τοὺς δ' εἴπερ παρά τίς τε κίων ἄνθρωπος ὀδίτης
κινήσῃ ἄεκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες

πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσιν· 265
τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας·

Μυρμιδόνες, ἕταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
ἄνερες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς· 270
ὥς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος

Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες·
γυνῶ δὲ καὶ Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
ἦν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.

Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου. 275
ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀολλέες· ἀμφὶ δὲ νῆες
σμερδαλέον κονάβησαν, αὖσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

Τρῶες δ' ὥς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες, 280
ἐλπόμενοι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα
μηνιδμόν μὲν ἀπορρῖψαι, φιλόττητα δ' ἐλέσθαι·
πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὃν πλείστοι κλονέοντο, 285
νηὶ παρὰ πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου·

καὶ βάλε Πυραΐχμην, ὃς Παίονας ἵπποκορυστὰς
ἤγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος·
τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ὑπτίως ἐν κονίῃσιν

κάππεσεν οἰμῶξας· ἕταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν 290
Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν,
ἡγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι·

ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
ἡμιδαῆς δ' ἄρα νηὺς λίπετ' αὐτόν· τοὶ δ' ἐφόβηθεν
Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο 295

νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὄμαδος δ' ἀχλίστος ἐτύχθη.
ὥς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλου
κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεὺς,
ἐκ τ' ἔφαιεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,

- 300 καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερβράγη ἄσπετος αἰδήρ·
ὥς Δαναοί, νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δῆϊον πῦρ,
τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωη.
οὐ γάρ πώ τι Τρῶες Ἀρηιφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
- 305 ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνδίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κεδασθείσης ὑσμίνης,
ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενoitίου ἱλκιμος υἱὸς
αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηιλύκου βάλε μηρὸν
ἔγχρῃ ὀξύεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
- 310 ῥήξεν δ' ὀστέον ἔγχος· ὁ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
κάππεσ'. ἀτὰρ Μενέλαος Ἀρήϊος οὔτα θόοντα,
στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
Φυλείδης δ' Ἀμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, εἶδα πάχιστος
- 315 μυὼν ἀνδρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχος αἰχμῇ
νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
Νεστοριδαὶ δ', ὁ μὲν οὔτας Ἀτύνμιον ὀξεί δουρί,
Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
ἤριπε δὲ προπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
- 320 Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθεῖς,
στάς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίδεος Θρασυμήδης
ἔφθη ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
ὦμον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῇ
δρύνψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρῃ ἄραξεν.
- 325 δούπησεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
ὥς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
βήτην εἰς Ἑρεβος, Σαρπηδόνοιο ἐσθλοὶ ἐταῖροι,
υἱὲς ἀκοντιστῶν Ἀμισωδάρου· ὅς ῥα Χίμαιραν
θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνδρώποισιν.
- 330 Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
ζῶν ἐλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὖτις
λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχεσι μὲν γὰρ ἥμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω· 335

τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν ἱτποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ καυλὸν φασγανον ἐρραΐσθη· ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θείνεν Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδω ξίφος, ἔσχεθε δ' οἶον 340

δέρμα· παρηέρθη δὲ κάρη, ὑπέλυτο δὲ γυνῖα. Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεῖς ποσὶ καρπαλίμοισιν, νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὦμον.

ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς. Ἴδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλεῖ χαλκῷ 345

νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο· κέασσε δ' ἄρ' ὅστέα λευκά· ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθεν δὲ οἱ ἄμφω αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας πρῆσε χανών· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. 350

Οὔτοι ἄρ' ἠγεμόνες Δαναῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος, ὥς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν σίνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰρεύμενοι, αἷτ' ἐν θρεσσιν ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες, αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάκτιδα θυμὸν ἐχούσας· 355 ὥς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ ἴετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρεῖη πολέμοιο, ἀσπίδι ταυρεῖη κεκαλυμμένος εὐρέας ὦμους, 360 σκέπτειτ' οἷστων τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων. ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην· ἀλλὰ καὶ ὥς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίφρας ἐταίρους.

᾿Ως δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω, αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ· 365

ὥς τῶν ἐκ νηῶν γένετο ἰαχὴ τε φόβος τε·

οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἑκτορα δ' ἵπποι ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαὸν

ἰωακόν, οὗς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκει.

- 370 πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι
 ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἄρματ' ἀνάκτων·
 Πάτροκλος δ' ἔπετο, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
 Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 πάσας πλήσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ' τμάγεν· ὕψι δ' ἄελλα
 375 σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 ἄψορρόν προτὶ ἄστν νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ', ἣ πλεῖστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἐπιπτον
 πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίσσον.
 380 ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
 [ἄμβροτοι, οὓς Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
 πρόσσω ἰέμενοι· ἐπὶ δ' Ἔκτορι κέκετο θυμός·
 ἵετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.
 ὥς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθῶν
 385 ἡματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ ῥ' ἀνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
 οἱ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιάς κρίνωσι θέμιστας,
 ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσωσι, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
 390 πολλὰς δὲ κλιτὺς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
 ἐς δ' ἄλα πορφυρέην μεγάλην στενάχουσι ῥέουσai
 ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ· μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνδρῶπων·
 ὥς ἵπποι Τρῳαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσai.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας
 395 ἄψ' ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές, οὐδὲ πόλῃος
 εἶα ἰεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
 νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 κτεῖνε μεταίσσων, πολέων δ' ἀπετύντο ποιμήν.
 ἔνθ' ἦτοι Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυῖα·
 δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέστορα, Ἥνοπος υἱόν,
 δεύτερον ὀρμηθεῖς—ὁ μὲν εὐξέστη ἐνὶ δίφρῳ
 ἦστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγῃ φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 ἡνία ἤιχθησαν—ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστὰς

γνωθμόν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρειν ὀδόντων· 405
 ἔλκε δὲ δουρὸς ἐλὼν ὑπὲρ ἄντυγος, ὥς ὅτε τις φῶς,
 πέτρη ἐπὶ προβλήτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθύν
 ἐκ πόντου θύραζε λίνῳ καὶ ἥνοπι χαλκῷ·
 ὥς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 καδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός. 410
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἑρύαλον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
 μέσσην κακὴ κεφαλὴν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα καέσθη
 ἐν κόρυδι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 κάππεσεν· ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἑρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπάλτην, 415
 Τληπόλεμόν τε Δαμαστοριδὴν, Ἐχίον τε Πύριν τε,
 Ἰφέα τ' Εὐῖππόν τε καὶ Ἀργεῖδην Πολύμηλον,
 πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Σαρπηδὼν δ' ὥς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἐταίρους
 χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμέντας, 420
 κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθάπτόμενος Λυκίῳσι·

Αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε ; νῦν θοοὶ ἔστε !
 ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὅφρα δαείω,
 ὅστις ὅδε κρατεῖ· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 Τρῳάς· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν. 425

Ἥ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάζε.
 Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν, ἐπεὶ ἶδεν, ἔκθορε δίφρου.
 οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 πέτρη ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
 ὥς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.— 430
 τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἀλοχόν τε·

ὦ μοι ἐγών, ὅτε μοι Σαρπηδόνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο δαμῆναι !
 διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὀρμαίνοντι, 435
 ἢ μιν ζῶντα μάχης ἄπο δακρυόεσσης
 δεῖω ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πίοιι δήμῳ,
 ἢ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδαο δαμάσσω.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια "Ηρη·
 140 αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 ἄνδρα θνητὸν εἶοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
 ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 145 αἶ κε ζῶν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
 φράζεο, μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 πέμπειν δν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
 πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται
 υἱέες ἄθανάτων, τοῖσιν κότον αἶνὸν ἐνήσεις.
 150 ἄλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ.
 ἦτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 χέρσ' ὑπο Πατρόκλοιῳ Μενoitιάδαο δαμῆναι·
 αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόνγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰὼν,
 πέμπειν μιν Θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον Ἴππον.
 155 εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται·
 ἔνθα ἐταρχύσουσι κασίγνητοὶ τε ἔται τε
 τύμβω τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 ὧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδῃσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 αἵματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
 160 παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
 φθίσσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρῃς.—
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 ἔνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγακλειτὸν Θρασύμηλον,
 ὃς ῥ' ἦϋς θεράπων Σαρπηδόνοιο ἦεν ἄνακτος,
 165 τὸν βάλε νεῖαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Σαρπηδὼν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
 δεύτερος ὀρμηθεῖς· ὁ δὲ Πήδασον οὐτασεν ἵππον
 ἔγχρῃ δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν αἰσῶν.
 καδ' δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακῶν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
 170 τῷ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἡνία δὲ σφιν
 σύγχυτ', ἐπειδὴ κείτο παρήγορος ἐν κονίῃσιν.
 τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὔρετο τέκμωρ·

σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
αἰΐξας ἀπέκοψε παρήγορον, οὐδ' ἐμάτησεν.
τῷ δ' ἰθὺνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσσεν. 475
τῷ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.

Ἐνθ' αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ.
Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστερόν ἤλυθ' ἀκωκῇ
ἔγχεος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὠρνυτο χαλκῷ
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός, 480
ἀλλ' ἔβαλ', ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ.
ἤριπε δ', ὥς ὅτε τις δρύς ἤριπεν, ἡ ἀχερωῖς,
ἡὲ πίτυς βλωδρῇ, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊνον εἶναι·
ὥς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεῖς, 485
βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
ἤυτε ταῦρον ἔπεφνε λέων, ἀγέληφι μετελδῶν,
αἰῶνα, μεγάλθυμον, ἐν εἰλεπόδεσσι βόεσσιν,
ὦλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῆσι λέοντος·
ὥς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν 490
κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον

Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρῆ
αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν·
νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακός, εἰ θοός ἐσσι!
πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας, 495
πάντη ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι·
αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ.
σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἴ κέ μ' Ἀχαιοὶ
τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα. 500
ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
ὀφθαλμοὺς ῥίνας θ'. ὁ δὲ λαξ ἐν στήθεσι βαίνων,
ἐκ χροὸς ἔλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποντο
τοῖο δ' ἄμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμὴν. 505
Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιόωντας,
ἑμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ λίπεν ἄρματ' ἀνάκτων.

- Ἰλαῦκω δ' αἰνὸν ἄχος γένετο, φθογγῆς ἄτοιτι·
 ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσαμῦναι.
 510 χειρὶ δ' ἐλὼν ἐπῆξε βραχίονα· τείρε γὰρ αὐτὸν
 ἔλκος, δὲ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰὼ
 τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύνων.
 εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
 Κλυῖτι, ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πτόνι δῆμῳ
 115 εἰς, ἣ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
 ἀνέρι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκίνει.
 ἔλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
 ὀξείης ὀδύνῃσιν ἐλήλათαι, οὐδέ μοι αἷμα
 τερσῆναι δύναται· βαρύνει δέ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ·
 520 ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
 ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὤριστος ὄλωλεν,
 Σαρπηδῶν, Διὸς υἱός· ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδί ἀμύνει.
 ἀλλὰ σὺ πέρ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄκεσσαι,
 κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὅφρ' ἐτάροισιν
 525 κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῃς πολεμίζειν,
 αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων,
 αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλέοιο
 αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
 530 Γλαῦκος δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, γῆθησέν τε,
 ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
 πρῶτα μὲν ὤτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
 πάντα ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνοσ ἀμφιμάχεσθαι.
 αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε, μακρὰ βιβιάσθων,
 535 Πουλυδάμαντ' ἐπὶ Πανδοίδῃν καὶ Ἀγήνορα δῖον·
 βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστήν.
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἕκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἰς ἐπικούρων,
 οὐ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
 541 θυμὸν ἀποφθινύδουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύναι;
 κείται Σαρπηδῶν, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
 δὲ Λυκίην εἵουτο δίκησί τε καὶ σθένει ᾧ·

τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχρῃ χάλκευς Ἄρης.
 ἀλλὰ, φίλοι, πάρσθητε, νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ,
 μὴ ἀπο τεύχε' ἔλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν 545
 Μυρμιδονες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὄλοντο,
 τοὺς ἐπὶ νηυσὶ Δοῆσιν ἐπέφνομεν ἐγγχείησιν.

ὣς ἔφατο· Τρῶας δὲ κατὰ κρηθρὸν λάβε πένθος
 ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόλλης
 ἔσκε, καὶ ἀλλοδαπὸς περ ἑὼν· πολέες γὰρ ἄμ' αὐτῷ 550
 λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 βὰν δ' ἰδὺς Δαναῶν λεληημένοι· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
 Ἔκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνης. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 ὤρσε Μενoitιάδew Πατροκλήος λάσιον κῆρ·
 Αἴαντε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ· 555

Αἴαντε, νῦν σφῶϊν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,
 οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἧ καὶ ἀρείους.
 κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν,
 Σαρπηδών. ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἐλόντες,
 τεύχεά τ' ὥμοιιν ἀφελοίμεθα, καὶ τιν' ἐταίρων 560
 αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασσίμεθα νηλεῖ χαλκῷ!

ὣς ἔφαδ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
 οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
 Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,
 συμβαλον ἀμφὶ νέκυι κατατεδνηῶτι μάχεσθαι, 565
 δεινὸν αὖσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.
 Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὅλοην τάνυσσε κρατερῇ ὕσμινῃ,
 ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη.

ᾧσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς.
 βλήτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν, 570
 υἱὸς Ἀγακλῆος μεγαθύμου, δῖος Ἑπειγεύς,
 ὃς ῥ' ἐν Βουδεῖῳ εὐναιομένῳ ἦνασσαν
 τοπρὶν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας,
 ἐς Πηλῇ' ἰκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλεῖ ῥήξηνορι πέμπον ἔπεισθαι 575
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρῶεσσι μάχοιτο.
 τὸν ῥα τόδ' ἀπτόμει ν νεκύος βύλε φαίδιμος Ἔκτωρ

- χερμαδίῳ κεφαλῇν· ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεᾶσθη
 ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
 580 κάππεσεν, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμένου ἐτάριοιο.
 Ἴδυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἱρηκι ἐοικὼς
 ὠκέϊ, ὅς τ' ἐφόβησε κολοιοὺς τε ψῆράς τε·
 ὥς ἱὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 585 ἔσσυο καὶ Τρώων· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἐτάριοιο.
 καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰδαιμένεος φίλον υἱόν,
 αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῦο τένοντας.
 χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται,
 590 ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφῆν πειρώμενος, ἡ ἐν ἀέθλῳ,
 ἡὲ καὶ ἐν πολέμῳ, δητῶν ὑπο θυμοραϊστέων·
 τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὥσαντο δ' Ἀχαιοὶ.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν,
 ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάλθυμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
 ὀλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στῆθός μέσον οὔτασε δουρί,
 στρεφθεῖς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
 δούπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς·
 600 ὥς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 ἀλκῆς ἐξελάδοντο, μένος δ' ἱὺς φέρον αὐτῶν.
 ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Λαόγονον, θρασὺν υἱὸν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱεὺς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ·
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος· ὦκα δὲ θυμὸς
 ᾤχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἤκει·
 ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
 610 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὰ ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσσω γὰρ κατέκνυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
 οὐδὲ ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμήχθη

ἔγχος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
 [αἰχμὴ δ' Αἰνείαιο κραδαινομένη κατὰ γαίης
 ὦχεν', ἐπεὶ ῥ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.] 015
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·

Μηριόνη, τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστήν περ ἑόντα,
 ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.

Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἦνδα·
 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἰφθιμὸν περ ἑόντα, 320
 πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὃς κε σεῦ ἅντα
 ἔλθῃ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
 εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχῶν μέσον ὃξεί χαλκῷ,
 αἰψά κε, καὶ κρατερός περ ἔων καὶ χερσὶ πεποιδώς,
 εὖχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Ἀίδι κλυτοπόλῳ. 025

ᾧς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπτε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἐσθλὸς ἔων, ἀγορεύεις;
 ὦ πέπον, οὔτι Τρώες ὄνειδείους ἐπέεσσιν
 νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινα γαῖα κατέξει.
 ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ· 030
 τῷ οὔτι χρή μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.

ᾧς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἔσπετο ἰσόθεος φώς.
 τῶν δ', ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
 οὔρεος ἐν βήσσης· ἔκαθεν δέ τε γίγνεται ἀκοιή·
 ὡς τῶν ὄρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, 035
 χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητάων,
 νυσσομένων ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον
 ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κούρησιν
 ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους. 040
 οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλεον, ὥς ὅτε μυῖαι
 σταδμῷ ἐνὶ βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλαι,
 ὦρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δέυει·
 ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλεον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ἱσμίνης ὅσσε φαεινῶ, 045
 ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ.

- πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μερμήριζον,
 ἣ ἤδη καὶ κείνου ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἔκτωρ
 650 χαλκῷ δηώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔλθαι,
 ἣ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
 ὦδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
 ὄφρ' ἥς Θεράπων Πηληϊάδew Ἀχιλλῆος
 ἐξαῦτις Τρώας τε καὶ Ἔκτορα χαλκοκορυστήν
 655 ὥσαιτο προτὶ ἄστρῳ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἔκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνήκεν·
 ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, φύγαδ' ἔτραπε, κέκλετο δ' ἄλλους
 Τρώας φευγέμεναι· γνῶ γάρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα.
 ἔνδ' οὐδ' ἰφθίμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 660 πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει· πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 κάππεσον, εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων
 οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιιν Σαρπηδόνοσ ἔντε' ἔλοντο,
 χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
 665 δῶκε φέρειν ἐτάροισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Εἰ δ', ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἷμα κάθηροι
 ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσον ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 670 χρῖσόν τ' ἄμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσουν·
 πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ὕπνω καὶ Θανάτῳ διδυμάουσιν, οἳ ρά μιν ὦκα
 θήσουσ' ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πίοιι δῆμῳ.
 ἔνθα ἔ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε
 675 τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἔστί θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατὴρ ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων
 βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνὴν·
 αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα διὸν αἰέρας,
 πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λούσεν ποταμοῖο ῥοῇσιν,
 680 χρῖσέν τ' ἄμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσουν·

πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἄμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἵππῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.

Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ Αὐτομέδοντι κελεύσας,
 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ' ἀάσθη· 685

νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 ἢ τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
 ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος ἥπερ ἀνδρῶν·
 [ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνησι μάχεσθαι·] 690
 ὃς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἀνῆκεν.

Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν ;
 Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ἐχεκλον,
 καὶ Πέριμον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον, 695
 αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 τοὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.

Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἱες Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χερσὶ· περὶ πρὸ γὰρ ἔγχρ' εὖεν·
 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργου 700
 ἔστη, τῷ ὅλοα φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
 Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
 χεῖρεσσ' ἀθανάτησι φαινήν ἄσπινδα νύσσων.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος, 705
 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Χάζεο, Διογενὲς Πατρόκλεις ! οὐ νύ τοι αἶσα,
 σφ' ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγεράχων,
 οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω, 710
 μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους·
 διῖζε γάρ, ἥε μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὐτὶς ἐλάσσας,
 ἢ λαοὺς ἐς τείχος ὁμοκλήσειεν ἄλῃναι.
 ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο Φοῖβος Ἀπόλλων, 715

ἀνέρι εἰσάμενος αἰζήῳ τε κρατερῷ τε,
 Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος ἵπποδάμοιο,
 αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης, υἱὸς δὲ Δύμαντος
 ὃς Φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῆς ἐπὶ Σαγγαρίοιο·

720 τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·

Ἔκτορ, τίπτε μάχης ὑποπαύεαι; οὐδὲ τί σε χρή
 αἰῖ, ὅσον ἦσσαν εἰμὶ, τόσον σέο φέρτερος εἶην·

τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ὑπερωήσειας.
 ἀλλ' ἄγε, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,

725 αἱ κέν πῶς μιν ἔλθῃ, δῶή δέ τοι εὖχος Ἀπόλλων.

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν.
 Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος Ἕκτωρ,
 ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 δύσεθ' ὁμίλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν

730 ἦκε κακόν· Τρῳσὶν δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.

Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν·
 αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμάζε,
 σκαιῇ ἔγχος ἔχων· ἐτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον

735 μάρμαρον, ὀκρίοντα, τόν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψεν.

ἦκε δ' ἐρεισάμενος· οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός,
 οὐδ' ἀλίωσε βέλος· βάλε δ' Ἕκτορος ἡμιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο,
 ἵππων ἡνὶ ἔχοντα, μετώπιον ὀξεί λαϊ.

740 ἀμφοτέρας δ' ὀφρὺς σύνελεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν
 ὀστέον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρνευτήρι εἰκῶς,
 κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' ὀστέα θυμός.
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη, Πατρόκλεις ἵππευ·

745 ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ! ὥς ρεῖα κυβιστᾶ!
 εἰ δὴ που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 πολλοὺς ἀν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήδεα διφῶν,
 νηὸς ἀποδρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἶη·
 ὥς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ρεῖα κυβιστᾶ.

750 ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητήρης ἔασιν!

Ὡς εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνη ἥρωϊ βεβήκει,
οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμοὺς κεραῖζων
ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἐή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
ὡς ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλσο μεμαῶς.
Ἐκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἄλτο χαμάζε. 755

τὼ περὶ Κεβριόναο,λέονθ' ὥς, δηρινθήτην,
ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφιοι,
ἄμφω πεινῶντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
ὡς περὶ Κεβριόναο δύνω μῆστωρες αὐτῆς,
Πάτροκλός τε Μενoitιάδης· καὶ φαιδιμος Ἐκτωρ, 760
ἔντ' ἀλλήλων ταμέειν χροά νηλεῖ χαλκῷ.

Ἐκτωρ μὲν κεφαλῇφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεδίει·
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.

Ὡς δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν 765
οὔρεος ἐν βήσσης βαδέην πελεμιζέμεν ὕλην,
φηγόν τε, μελίην τε, τανύφλοϊόν τε κράνειαν,
αἵτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους
ἡχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων·
ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες 770

δῆουν, οὐδ' ἕτεροι μνῶντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρ' ἐπεπήγει,
ιοὶ τε πτερόεντες ἀπὸ νευρήφι θορόντες·
πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν
μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφάλυγγι κονίης 775
κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἵπποσυνάων.

Ὅφρα μὲν Ἥελιος μέσου οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
τόφρα μάλ' ἀμφότερων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός.
ἦμος δ' Ἥελιος μετενίσσεται βουλευτόνδε,
καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν. 780
ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσσαν
Τρῶων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.

Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·
τρίς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρῆι,
σμερδαλέα ἰάχων· τρίς δ' ἐννέα φῶτας ἔψφυνεν. 785

- ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 ἔνδ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.
 ἦντετο γάρ τοι Φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 δεινός· ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν·
 790 ἥέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησεν.
 στή δ' ὅπιθε, πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμω
 χειρὶ καταπρηνεῖ· στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
 τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
 795 αὐλῶπις τρυφάλεια· μίανθησαν δὲ ἔθειραι
 αἵματι καὶ κονίησι· πάρος γε μὲν οὐ θέμεις ἦεν,
 ἵπποκομον πῆληκα μαιίνεσθαι κονίησιν·
 ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον
 ῥύετ', Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς Ἑκτορι δῶκεν
 800 ἢ κεφαλῇ φορέειν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὀλεθρος.
 πᾶν δέ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγῃ δολιχόσκιον ἔγχος,
 βριδύ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
 ἄσπις σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα.
 λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
 805 τὸν δ' ἄτη φρένας εἶλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
 στή δὲ τάφῳ· ὅπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξείῃ δουρὶ
 ὦμων μεσσηγὺς σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνὴρ,
 Πανδοίδης Εὐφορβος, δς ἡλικίην ἐκέκαστο
 ἔγχετ' ὃ ἵπποσύνη τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισιν·
 810 καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων,
 πρῶτ' ἔλθων σὺν ὄχεσφι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἵππευ,
 οὐδὲ δάμασος· ὁ μὲν αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὀμίλη,
 ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μέιλινον· οὐδ' ὑπέμεινε
 815 Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἑόντ', ἐν δηϊότητι.
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
 ἀψ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλεείνων.
 Ἐκτωρ δ' ὥς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάλθυμον
 ἀψ' ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξείῃ χαλκῷ,
 820 ἀγχίμολόν ρά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὐτα δὲ δουρὶ

νείμτον ἐς κενεῶνα· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσειν.
 δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 ὥς δ' ὅτε σὺν ἀκάμαντα λέων ἐβίησατο χάρμη,
 ὦτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
 πίδακος ἀμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω· 825
 πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφι·
 ὥς πολέας πέφνοντα Μενoitίῳ ἄλκιμον υἱὸν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχρῃ θυμὸν ἀπηύρα·
 καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Πάτροκλ', ἡ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἀμήν, 830
 Τρωιάδας δὲ γυναικας, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας,
 ἄξιεν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν·
 νήπιε! τάων δὲ πρόσθ' Ἐκτορος ὠκέες ἵπποι
 ποσσὶν ὀρωρέχεται πολεμίζειν· ἔγχρῃ δ' αὐτὸς
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὃ σφιν ἀμύνω 835
 ἡμαρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῆτες ἔδονται.
 ἂ δελί! οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἑὼν, χραίσμῃσεν Ἀχιλλεύς
 ὃς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι·
 μή μοι πρὶν ἰέναι, Πατρόκλεις ἵπποκέλευθε,
 νῆας ἔπι γλαφυράς, πρὶν Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο 840
 αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι·
 ὥς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθειν.

Τὸν δ' ὀλγοδρανέων προσέφη, Πατρόκλεις ἵππευ·
 ἦδη νῦν, Ἐκτορ, μεγάλ' εὖχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οἷ μ' ἐδάμασσαν 845
 ῥηιδίως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
 πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
 ἀλλὰ με Μοῖρ' ὅλοη καὶ Ἀητοῦς ἔκτανεν υἱός,
 ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις. 850
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 οὐ θῆν οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή,
 χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.

855 ὦς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄιδόςδε βεβήκει,
 δν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
 τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἑκτωρ·

Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
 860 τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἡνκόμοιο,
 φθιῆη ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεῖς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;

ὦς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
 εἵρυσσε, λάξ προσβάς· τὸν δ' ὑπτίον ὥς ἀπὸ δουρός.
 αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
 865 ἀντιθεὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
 ἵετο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι
 ἄμβροτοι, οὓς Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ.

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρεΐος υἱόν, Ἀρηίφειλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμείς ἐν δηϊοτήτι.
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἵθοπι χαλκῷ·
ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,
πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο. 5
ὥς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐτίσῃ,
τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
οὐδ' ἄρα Πάνδου υἱὸς εὐμμελὴς ἀμέλησεν
Πατρόκλοιῳ πεσόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ 10
ἔστη, καὶ προσέειπεν Ἀρηίφειλον Μενέλαον·
Ἀτρεΐδῃ Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
χάζεο, λείπε δὲ νεκρόν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα!
οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. 15
τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
μῆ σε βύλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἔλωμαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάσθαι.
οὔτ' οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος, 20
οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος, οὔτε μέγιστος

- θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένει βλεμεναίνει,
 ὅσσον Πάνθου υἷες εὐμμελῖαι φρονέουσιν.
 οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἵπποδάμοιο
 25 ἥς ἤβης ἀπόνηδ', ὅτε μ' ὦνατο, καὶ μ' ὑπέμεινεν,
 καὶ μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
 ἔμμεναι· οὐδέ ἔφημι, πόδεσσί γε οἷσι κίοντα,
 εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνοὺς τε τοκῆς.
 ὥς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μεν ἄντα
 30 στῆρης· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 ἐς πληθὺν ἵεναι, μηδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο,
 πρὶν τι κακὸν παδέειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
 ὧς φάτο, τὸν δ' οὐ πείθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἡ μάλα τίσεις
 35 γνωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπειχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῶ θαλάμοιο νέοιο,
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔζηκας.
 ἡ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
 εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τετὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
 40 Πάνθῳ ἐν χεῖρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ.
 ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται,
 οὐδέ τ' ὠδῆριτος, ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο.
 ὧς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐτόσθη·
 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
 45 ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὠρνυτο χαλκῷ
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
 ἄψ δ' ἀναχαζομένοιο, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεῖν χειρὶ πιδήσας·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
 50 δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
 πλοχμοὶ θ', οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
 οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλῃς ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 55 καλόν, τηλεθάον· τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσιν
 παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρῦναι ἄνθει λευκῷ·

ἐλθὼν δ' ἑξαπινῆς ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
 βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 τοῖον Πάνδου υἱὸν εὐμμελίην Εὐφορβον
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.

81

Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὄρεσίτροφος, ἄλκι πεποιδώς,
 βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·
 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει,
 δηῶν· ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
 πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 ὥς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.

65

ἔνθα κε ρεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανδοΐδαο
 Ἀτρεΐδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὅς ρά οἱ Ἑκτορ' ἐπῶρσε, θοῶ ἀτάλαντον Ἀρηϊ,
 ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντη·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

70

Ἑκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων,
 ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἦδ' ὀχέεσθαι,
 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 τόφρα δέ τοι Μενέλαος Ἀρήϊος, Ἀτρεὺς υἱός,
 Πατρόκλῳ περιβάς, Τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνευ,
 Πανδοΐδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.

75

80

Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἅμ πόνον ἀνδρῶν·
 Ἑκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
 τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 κείμενον· ἔρρει δ' αἶμα κατ' οὔταμένην ὠτειλήν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῷ,
 ὀξέα κεκληγώς, φλογὶ εἵκελος Ἥφαιστοιο
 ἀσβέστω· οὐδ' υἱὸν λάδεν Ἀτρεὺς ὀξὺ βοήσας·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς θυ μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε λίπω κίττα τεύχεα καλά,

85

90

- Πάτροκλόν γ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὃς κεν ἴδῃται.
 εἰ δέ κεν Ἑκτορι μῶνος ἐὼν καὶ Τρῳσὶ μάχωμαι
- 95 αἰδεσθεῖς, μήπως με περιστήσω' ἓνα πολλοί·
 Τρῳας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαῖολος Ἑκτωρ.
 ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 ὅππότε' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 ὃν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσσῃ.
- 100 τῷ μ' οὔ τις Δαναῶν νεμεσήσεται, ὃς κεν ἴδῃται
 Ἑκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
 ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησάμεθα χάρμης,
 καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσάμεθα νεκρὸν
- 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἶη.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα δ' ἐπὶ Τρῳῶν στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ
 αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δέ νεκρόν,
 ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῆς ἡϋγένης,
- 110 ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δύνωται
 ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο·
 ὥς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 στή δέ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔδνος ἐταίρων,
- 115 παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων
 βῆ δὲ θέειν, εἶδαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἠΐδα·
- 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 σπεύσομεν, αἶ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαῖολος Ἑκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
- 125 Ἑκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
 ἔλχ', ἵν' ἀπ' ὁμοῖν κεφαλὴν τύμοι ὀξεί χαλκῶ,

τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίῃ.
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύργον.
 "Ἐκτωρ δ' ἀψ' ἐς ὄμιλον ἰὼν ἀνεχάξεθ' ἐταίρων,
 ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλὰ 130
 Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστν, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
 Αἴας δ' ἀμφὶ Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
 ἐστήκει, ὥς τις τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν,
 ᾧ ῥά τε νῆπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ
 ἄνδρες ἐπακτῆρες· ὁ δέ τε σθένει βλεμαίνει· 135
 πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων·
 ὥς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Ἀτρείδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρητῆφιλος Μενέλαος,
 ἐστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων.
 Γλαῦκος δ' Ἴππολόχοιο παῖς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν, 140
 "Ἐκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠνίπαπε μῦθῳ·
 "Ἐκτορ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδέυεο!
 ἦ σ' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξῃλιν ἐόντα.
 φράζεο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστν σαώσεις
 οἶος σὺν λαοῖσι, τοῖ Ἰλῖφ ἐγγεγάασιν. 145
 οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
 εἰσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 μάρνασθαι δητοῖσιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
 πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σαώσεας μεθ' ὄμιλον,
 σχέτλι'! ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἐταῖρον, 150
 κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
 ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένητο, πτόλει τε καὶ αὐτῷ,
 ζωὸς ἔων· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκόμεναι κύνας ἔτλης.
 τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπελίσσεται ἀνδρῶν,
 οἴκαδ' ἵμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς δλεθρος. 155
 εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυδαρσὲς ἐνείη,
 ἄτρομον, οἷον τ' ἀνδρας ἐσέρχεται, οἱ περὶ πύτρης
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔδεντο,
 αἰψά κε Πάτροκλον ἐρυσσάμεθα Ἴλιον εἴσω.
 εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστν μέγα Πριάμοιο ἄνακτος 160

- ἔλθοι τεθνηώς, καί μιν ἔρυσαιμέδα χάρμης,
 αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνοσ ἐντεα καλὰ
 λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεδα Ἴλιον εἰσω.
 τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, δς μέγ' ἄριστος
 165 Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
 ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
 στήμεναι ἅντα, κατ' ὅσσε ἰδὼν δηῖων ἐν αὐτῇ,
 οὐδ' ἰδυῖς μαχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ
 170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες!
 ὦ πόποι, ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 τῶν ὅσσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσιν·
 νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·
 ὅστε με φῆς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομείναι.
 175 οὔτοι ἐγὼν ἔρριγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
 ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσω νόος αἰγιόχοιο,
 ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
 ῥηϊδίως, ὅτ' ἐδ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἴστασο, καὶ ἴδε ἔργον
 180 ἢ ἐ παινημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὥς ἀγορεύεις,
 ἦ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
 σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Ὡς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 185 ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 ὅφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἐντεα δύω
 καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ὑπέβη κορυθαίολος Ἑκτωρ
 δηῖου ἐκ πολέμοιο· θέων δ' ἐκίχανεν ἐταίρους
 190 ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών,
 οἳ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμβιβεν
 ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Τρῳσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνειν

Πηλεΐδew Ἀχιλλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωvες
πατρὶ φίλῳ ἔπορον· ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσεν
γῆρας· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.

Τὸν δ' ὥς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
κινήσας ῥα κάρη, προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·

Ἄ δειλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν.
ὃς δὴ τοι σχεδόν ἐστι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
ἄνδρὸς ἀριστῆος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
τοῦ δὴ ἐταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε·
τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
εἴλεω· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
τῶν ποιinhν, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.

Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεύσε Κρονίων.
Ἔκτορι δ' ἤρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δὴ δέ μιν Ἄρης
δεινός, ἐνυάλιος· πληῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
βῆ ῥα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσιν,
τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
ᾧτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιοχόμενος ἐπέεσσιν,
Μέσσην τε Γλαῦκόν τε, Μέδοντά τε Θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε Δεισῆνορά θ' Ἴππόβοόν τε,
Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν·
τοὺς ὄγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Κέκλυτε, μυρία φύλα περικτιόνων ἐπικούρων·
οὐ γὰρ ἐγὼ πληθύν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἡγεῖρα ἕκαστον·
ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νῆπια τέκνα
προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν
τὰ φρονέων, δώροισι κατατρίχῳ καὶ ἐδωδῇ
λαούς, ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω.
τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἣ ἀπολέσθω,
ἣ ἐσσωθήτω! ἣ γὰρ πολέμου ὀαριστής.
ὃς δὲ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπηξ

- 230 Τρῶας ἐς ἵπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δέ οἱ Αἴας,
 ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 ἔξω ἐγὼ· τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἐμοὶ περ.
 ὦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἱὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμός,
- 235 νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 νήπιοι, ἣ τε πολέσσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα,
 καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφές, οὐκέτι νῦν
 ἔλπομαι αὐτῷ περ νοστήσμεν ἐκ πολέμοιο.
- 240 οὔτι τόσον νέκυος περιδεΐδια Πατρόκλοιο,
 ὃς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἦδ' οἰωνούς,
 ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδεΐδια, μήτι πάθῃσιν,
 καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἔκτωρ, ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς δλεῖρος.
- 245 ἀλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἣν τις ἀκούσῃ.
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 ἦϋσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἦδὲ μέδοντες,
 οὔτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνωνι καὶ Μενελάῳ,
- 250 δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 λαοὺς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κύδος ὕπηδεῖ.
 ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
 ἡγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδθεν.
 ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
- 255 Πάτροκλον Τρῳῆσι κυσὶν μέλπηδρα γενέσθαι.
 ὦς ἔφατ'· ὃξὺ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
 πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτήτα·
 τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ Ὀπάων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδριφόντη.
- 260 τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἶποι,
 ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἡγείραν Ἀχαιῶν;
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες· ἦρχε δ' ἄρ' Ἔκτωρ
 ὥς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διῦπετέος ποταμοῖο
 βέβρυχεν μέγα κύμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι

ἡϊόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω· 265

τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
λαμπρῆσιν κορύθεσσι Κρονίων ἡέρα πολλὴν
χεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιάδην ἤχθαιρε πάρος γε, 270
ὄφρα, ζωὸς ἐὼν, θεράπων ἦν Αἰακίδαο·

μίσησεν δ' ἄρα μιν δῆτων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὥρσεν ἐταίρους.

᾽Ωσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιούς·
νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδὲ τιν' αὐτῶν 275

Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἰέμενοί περ·
ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεαὶ ὥκ' ἐλέλιξεν
Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. 280

Ἰθυσεν δὲ διὰ προιάχων, συτ' εἵκελος ἄλκῃν
καπρίῳ, ὅστ' ἐν δρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας·

ὥς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ, φαίδιμος Αἴας,
ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας, 285
οἱ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, φρόνεον δὲ μάλιστα
ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κύδος ἀρέσθαι.

Ἦτοι τὸν Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός,
Ἴππόδοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας, 290
Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἰεμένων περ.

τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαῖξας δι' ὁμίλου,
πληῆξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήου·
ἦρικε δ' ἵπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ, 295
πληγῆϊσ' ἔγχετ' τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ·
ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς
κίματόεις· τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμᾶζε

- 301) κείσθαι· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ,
τῇλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
δρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
'Εκτωρ δ' αὐτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
- 302) ἀλλ' ὁ μὲν ἅντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίου, μεγαθύμου Ἴφίτου υἱόν,
Φωκίων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπηΐ
οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσω·
τὸν βῦλ' ὑπὸ κληῖδα μέσση· διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
- 310) αἰχμὴ χαλκείῃ παρὰ νεῖατον ὤμον ἀνέσχεν.
δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
'Ιπποδόφῳ περιβύντα, μέσσην κατὰ γαστέρα τύψει·
ῥῆξε δὲ θώρηκος γυάλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
- 315) ἦψυ'· ὁ δ' ἐν κονίησι πεσών ἔλε γαῖαν ἀγοστῷ.
χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἴκτωρ·
'Αργεῖοι δὲ μέγα ἱαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
Φόρκυν θ' Ἴππόδοον τε· λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
- Ἐνθα κεν αὐτε Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
- 320) Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες·
'Αργεῖοι δὲ καὶ κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῃ. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνεΐαν ὥτρυνε, δέμας Περίφαντι ἐοικώς,
κήρυκι Ἠπυτίδῃ, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
- 325) κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
• Αἰνεΐα, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε
Ἴλιον αἰπεινὴν; ὥς δὴ ἶδον ἀνέρας ἄλλους
κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιδότας, ἡγορέῃ τε
- 330) πλήθει τε σφετέρῃ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσιν
νίκη· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.
Ὡς ἔφατ'· Αἰνεΐας δ' ἐκατηβόλον Ἀπόλλωνα
ἔγνω ἐξάντα ἰδὼν· μέγα δ' Ὀϊστορα εἶπε βοήσας·

Ἔκτορ τ' ἤδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἤδ' ἐπικούρων,
 αἰδῶς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείησι δαμέντας!
 ἀλλ' ἔτι γάρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὑπατον μῆστωρα, μάχης ἐπιτάρρῳδον εἶναι.
 τῷ ῥ' ἰδυὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οὔγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεδνηῶτα.

ὣς φάτο· καὶ ῥα πολὺν προμάχων ἐξάλμενος ἔσται.
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 ἔνθ' αὖτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὔτασε δουρὶ,
 υἱὸν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἐταῖρον.
 τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 καὶ βάλεν Ἴππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
 καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 ἰδυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
 ἀλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
 ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
 οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
 οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἑξοχὸν ἄλλων,
 ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβήμεν, σχεδόμεν δὲ μάχεσθαι.
 ὥς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθρὼν
 δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον
 νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτί γ' ἐμάχοντο·
 παυρότεροι δὲ πολὺν φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 ἀλλήλοισι καθ' ὅμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.

ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε φαίη
 οὔτε ποτ' ἥελιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 ἥερι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
 ἕστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεδνηῶτι.

- 370 οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 εὐκηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
 Ἡελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
 γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπανόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα,
 375 πολλὸν ἀφεστάοτες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
 ἥερι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπω φῶτε πεπύσθην,
 ἀνέρε κυδαλίμῳ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
 380 ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῃ Τρῶεσσι μάχεσθαι.
 τῷ δ' ἐπιωσσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
 νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὥς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
 385 ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρὼ νωλεμές αἰεὶ
 γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες δ' ὑπένερθεν ἐκάστου,
 χεῖρές τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοιν,
 ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγαλοιο βοεῖην
 390 λαοῖσιν δώῃ τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφή·
 δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσιν
 κυκλός', ἄφαρ δέ τε ἱκμάς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφή,
 πολλῶν ἐλκόντων· τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·
 ὥς οἴγ' ἐνθα καὶ ἐνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ
 395 ἔλκεον ἀμφότεροι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρῶσιν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 νῆας ἔπι γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 ἄγριος· οὐδέ κ' Ἀρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι
 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
 ἥματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 ἦδεε Πάτροκλον τεθνηότα διὸς Ἀχιλλεύς.
 πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
 τειχεὶ ὑπο Τρώει· τό μιν οὐποτε ἔλπετο θυμῷ

τεθνάμεν, ἀλλὰ ζῶον, ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν, 405
 ἄψ' ἀπονοστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθην, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 πολλάκι γὰρ τότε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
 ἣ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μέγαλοιο νόημα·
 δὴ τότε γ' οὐ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη, 410
 μήτηρ, ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἑταῖρος.

Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
 νολεμές ἐγγρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 ὦδε δέ τις εἶπεςκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·

ᾧ φίλοι, οὐ μὰν ἡμιν εὐκλεὲς ἀπονέεσθαι 415
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 πᾶσι χάνοι! τό κεν ἡμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεδήσομεν ἵπποδάμοισιν
 ἄστν πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κύδος ἄρέσθαι.

ᾧ δέ τις αὐ Τρώων μεγάλθυμων αὐδήσασκεν· 420
 ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!

ᾧ δ' ἄρα τις εἶπεςκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου.
 ὥς οἱ μὲν μάρναντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
 χάλκεον οὐρανὸν ἔκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. 425

Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἑόντες,
 κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
 ἐν κονίησι πεσόντος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο.
 ἣ μὰν Αὐτομέδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱός,
 πολλὰ μὲν ἄρ μᾶστιγι δοῇ ἐπεμαίετο θείων, 430
 πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἄρειῃ·
 τῷ δ' οὕτ' ἄψ' ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 ἠθέλετ' ἰέναι, οὕτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοὺς·
 ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
 ἀνέρος ἐστήκει τεθνηὸς ἢ γυναικός· 435

ὥς μένον ἀσφαλῶς περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 οὔδ' ἐνισκίμψαντε καρήατα· δάκρυα δὲ σφιν
 θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
 ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη,
 ζεύγλης ἐξεοιπούσα παρὰ ζυγὸν ἀυφοτέρωθεν. 440

- μυρομένῳ δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 κινήσας δὲ κάρη, προτὶ δὲν μυθήσατο θυμόν·
 Ἄ δειλῶ, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊῆ ἄνακτι
 θυγηῶ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε!
 115 ἢ ἴνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχῃτον;
 οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οἰζυρώτερον ἀνδρὸς
 πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει·
 ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 Ἔκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 150 ἢ οὐχ ἄλλης, ὥς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὐτῷ;
 σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλὼ μένος ἥδ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
 νῆας ἔπι γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὖσσέλμους ἀφίκωνται,
 155 δὴ τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἦθ.
 τῷ δ', ἀπὸ χαιτῶν κονίην οὐδᾶςδε βαλόντε,
 ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
 τοῖσι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταῖρου,
 160 ἵπποις ἀτάσσω, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χήνας·
 ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκειν ὑπέκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ,
 ῥεῖα δ' ἐπαίξασκε πολὺν καθ' ὁμίλον ὀπάζων.
 ἀλλ' οὐχ ἦρει φῶτας, ὅτε σεύαίτο διώκειν·
 οὐ γὰρ πως ἦν, οἶον εὐνδ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
 165 ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους.
 ὁψέ δὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο·
 στή δ' ὀπίθην δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσηύδα·
 Αὐτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλήν
 170 ἐν στήθεσσι νῆσθε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλᾶς;
 οἶον πρὸς Τρῶας μάχαι πρώτῃ ἐν ὁμίλῳ
 μῶνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τεύχεα δ' Ἔκτωρ
 αὐτὸς ἔχων ὥμοισιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.
 Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διώρεος υἱός·
 175 Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος;
 ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσιν τε μένος τε.

εἰ μὴ Πατροκλος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
 ζωὸς ἑὼν ; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει·
 ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἥνία σνγαλόεντα
 δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι. 480

᾽Ως ἔφατ'· Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἄρμ' ἐπορούσας,
 καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἥνία λάζετο χερσίν·
 Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἑκτωρ·
 αὐτίκα δ' Αἰνεΐαν προσεφώνεεν, ἐγγυὺς ἔοντα·

Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων, 485
 ἵππω τῶδ' ἐνόησα ποδώκεος Δίακίδαο,
 ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσιν.
 τῷ κεν ἐελποίμην αἶρησέμεν, εἰ σύγε θυμῷ
 σῶ ἔδέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἄν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
 τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι Ἀρηϊ. 490

᾽Ως ἔφατ'· οὐδ' ἀπιδῆσεν ἐὼς παῖς Ἀγχίσαιο.
 τῷ δ' ἰδὺς βήτην, βοῆς εἰλυμένω ὤμους
 αὔησι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 τοῖσι δ' ἅμα Χρομῖος τε καὶ Ἀρητος θεοειδῆς
 ἦσαν ἀμφότεροι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός, 495
 αὐτῷ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
 αὐτίς ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὁ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρί,
 ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
 αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἑταῖρον· 500

Ἀλκιμέδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχύμεν ἵππους,
 ἀλλὰ μάλ' ἐμπνεῖοντε μεταφρένῃ. οὐ γὰρ ἔγωγε
 Ἑκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὄτω,
 πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω,
 νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν 505
 Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἀλοίη.

᾽Ως εἰπὼν Αἶαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
 Αἶαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεδ', οὔπερ ἄριστοι,
 ἀμφ' αὐτῷ βεβήμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν· 510
 νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἡμαρ.
 τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα

- "Εκτωρ Αἰνείας δ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κείται.
 515 ἦσω γὰρ καὶ ἐγὼ· τὰ δέ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀρήτιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔστην·
 ἦ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἷσατο χαλκός·
 νειαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήηρος ἔλασσε.
 620 ὥς δ' ὅτ' ἂν ὄξυν ἔχων πέλεκυν αἰζηῖος ἀνὴρ,
 κόψας ἐξόπιδεν κεράων βοὸς ἀγραυλοιο,
 ἵνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προδορῶν ἐρίπῃσιν·
 ὥς ἄρ' ὅγε προδορῶν πέσεν ὑπτίως· ἐν δὲ οἱ ἔγχος
 νηδυίοισι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον, λυέ γυῖα.
 525 "Εκτωρ δ' Αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
 ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος·
 πρόσσω γὰρ κατέκνυψε· τὸ δ' ἐξόπιδεν δόρυ μακρὸν
 οὔδαι ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμήχθη
 ἔγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὀβριμος Ἀρης.
 530 καὶ νύ κε δὴ ξιφέεσσ' αὐτοσχεδὸν ὠρμηθήτην,
 εἰ μὴ σφῶ' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 οἷ ῥ' ἦλθον καδ' ὁμιλον, ἐταίρου κυκλίσκοντος.
 τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
 "Εκτωρ, Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρομῖος θεοειδής·
 535 Ἀρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον, δεδαίγμενον ἦτορ,
 κείμενον· Αὐτομέδων δέ, θεῶν ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
 κῆρ ἄχεος μεδέηκα, χερεῖονά περ καταπέφνων.
 540 Ὡς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἐλὼν ἕναρα βροτόεντα
 θῆκε· ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 αἱματοέεις, ὥς τις τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
 Ἀψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμῖνη,
 ἀργαλή, πολύδακρυς· ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 οὐρανόθεν καταβάσα· προῆκε γὰρ εὐρύσπα Ζεὺς,
 ὀρνύμεναι Δαναούς· δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
 ἦύτε πορφυρέην ἱρὴν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο.

ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
 ἀνδρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μῆλα δὲ κήδει· 550
 ὣς ἡ πορφυρέη νεφέλη πυκάσασα θ' αὐτήν,
 δύσεται Ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 πρῶτον δ' Ἀτρεὺς υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
 ἰφθιμον Μενέλαον· ὁ γὰρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν·
 εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν· 555

Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
 ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
 τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐλκήσουσιν,
 ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος· 560
 Φοῖνιξ, ἄττα, γεραῖε παλαιγενές, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 δοίη κάρτος ἐμοί, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν·
 τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάρσατο θυμόν.
 ἀλλ' Ἔκτωρ πυρὸς αἰὼν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει 565
 χαλκῷ δηϊῶν· τῷ γὰρ Ζεὺς κύδος ὀπάξει.

Ὡς φάτο· γῆθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἡρήσατο πάντων.
 ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασσι ἐθήκεν,
 καὶ οἱ μυῖης θάρσος ἐνὶ στήθεσσι ἐνήκεν, 570
 ἦτε, καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
 ἰσχανάα δακέειν, λαρόν τέ οἱ αἶμ' ἀνδρώπου·
 τοίου μιν θάρσευς πλήσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος, 575
 ἀφνειὸς τ' ἀγαθὸς τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἔκτωρ
 δήμου, ἐπεὶ οἱ ἑταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστῆς·
 τὸν ῥα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 αἶξαντα φόβονδε· διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε·
 δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος 580
 νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.

Ἔκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὥτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιᾷδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἀπάντων

ξείνων φίλτατος ἔσκειν, Ἀβυδόδι οἰκία ναίων·

385 [τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]

“Εκτορ, τίς κέ σ’ ἔτ’ ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν ;
οἶον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τοπάρους περ
μαλθακὸς αἰχμητής· νῦν δ’ οἴχεται οἶος αἰείρας
νεκρὸν ὑπὲκ Τρώων, σὸν δ’ ἔκτανε πιστὸν ἐταῖρον,
590 ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.

“Ὡς φάτο· τὸν δ’ ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰῶπι χαλκῷ.
καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ’ αἰγίδα δυσσανόεσσαν,
μαρμαρέην· Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,
595 ἀστράφας δέ, μάλα μεγάλ’ ἔκτυπε, τὴν δ’ ἐτίναξεν·
νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ’ Ἀχαιοὺς.

Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρχε φόβοιο.

βλήτο γὰρ ὦμον δουρί, πρόσω τετραμμένος αἰεῖ
ἄκρον ἐπιλίγδην· γράψεν δὲ οἱ ὅστέον ἄχρῃ
600 αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γάρ ῥ’ ἔβαλε σχεδὸν ἐλθὼν
Λήϊτον αὖθ’ Ἐκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ’ ἐπὶ καρτῷ,
υἱὸν Ἀλεκτρυόνης μεγαδύμου, παῦσε δὲ χάρμης·
τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.

605 “Εκτορα δ’ Ἴδομενεὺς μετὰ Λήϊτον ὀρμηθέντα
βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·
ἐν καυλῷ δ’ ἐύγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ’ ἐβόησαν
Τρώες· ὁ δ’ Ἴδομενῆος ἀκόντισε Δευκαλίδαι,
δίφρῳ ἐφισταότος· τοῦ μὲν ῥ’ ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·
610 αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά δ’ ἠνιοχόν τε,
Κοίρανον, ὃς ῥ’ ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπετ’ αὐτῷ—
πεῖζος γὰρ ταπρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
ἦλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἦλασεν ἵππους·

615 καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἡμαρ·
αὐτὸς δ’ ὤλεσε θυμὸν ὑφ’ Ἐκτορος ἀνδροφόνου—
τὸν βύλ’ ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ’ ἄρ’ ὀδόντας
ᾧσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην.
ἦριπε δ’ ἐξ ὀχέων, κατὰ δ’ ἠνία χεῦεν ἔραζε.

καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεςσι φίλησιν
κύνῃας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηύδα· 621

Μάιστιε νῦν, εἰως κε θοᾶς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτός, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.

Ἦς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ. 625

Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

Ἦ πόποι, ἤδη μὲν κε, καὶ δς μάλα νήπιός ἐστιν,
γνοίῃ, ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει. 630
τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπτεται, ὅστις ἀφείῃ,
ἢ κακός, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰδύνει·
ἡμῖν δ' αὐτῶς πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.

ἀλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ 635
χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
οἳ πού δεῦρ' ὀρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.

εἷη δ', ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγεῖλειε τάχιστα 640
Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν οἶομαι οὐδὲ πεπύσθαι
λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος.
ἀλλ' οὐπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
ἥρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.

Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ρῦσαι ὑπ' ἡέρος υἱας Ἀχαιῶν, 645
ποίησον δ' αἰῶρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέεσθαι·
ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νῦν τοι εὐαδεν οὕτως!

Ἦς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
αὐτίκα δ' ἡέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην·
ἥελιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαίνεθαι· 651
καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοήν ἀγαθὸν Μενέλαον·

Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἶ κεν ἴδῃαι
ζῶν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαδύμου Νέστορος υἱόν·
δτρυνον δ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα
εἰπεῖν, ὅττι ρά οἱ πολλὴ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος. 655

- ὧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 βῆ δ' ἰέναι, ὥς τις τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
 ὅστ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 οὔτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι,
 660 πάννυχτοι ἐγρήσσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 ἰδυίει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι ἀτσοῦσι θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 καϊόμεναί τε δεταί, τάστε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 665 ὥς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ἦγε πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ δῖε, μή μιν Ἀχαιοὶ
 ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δητοῖσι λίποιν.
 πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 νῦν τις ἐνηεῖης Πατροκλῆος δειλοῖο
 μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι,
 ζωὸς ἑὼν· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
 ὧς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετός, ὃν ρά τέ φασιν
 675 ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
 ὄντε, καὶ ὑψόθ' ἐόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 ἔσσυτο, καὶ τέ μιν ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν·
 ὥς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φαιεῶν
 680 πάντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων
 εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶοντα ἴδοιο.
 τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ὑριστερὰ πάσης,
 θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 685 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι
 λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
 ἦδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν οἶομαι εἰσορόωντα
 γιγνώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὠριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
 ἀλλὰ σύγ' αἰψ' Ἀχιλῆϊ, θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

εἰπεῖν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.

ᾧς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε, μῦθον ἀκούσας.
 δὴν δέ μιν ἀμφασίῃ ἐπέων λάβε· τῷ δέ οἱ ὅσσε 696
 δακρυόφι πλησθεῖν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν·
 βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ,
 Λαοδόκῳ, ὃς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
 τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο, 700
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.

Οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ἥθελε θυμὸς
 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπήλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποδῇ Πυλλοῖσιν ἐτύχθη·
 ἀλλ' ὄγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνήκεν, 705
 αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει·
 στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων, εἶδαρ δὲ προσηύδα·

Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα δοῆσιν
 ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
 νῦν ἵεναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἕκτορι δίῳ· 710
 οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρῶεσσι μάχοιτο.
 ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας· 715
 πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεές ὦ Μενέλαε·
 ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὤκα,
 νεκρὸν αἰείραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὅπισθεν
 νῶϊ μαχησόμεθα Τρωσὶν τε καὶ Ἕκτορι δίῳ
 ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι, οἱ τοπάρους περ 720
 μίμνομεν ὅξυν Ἀρηὰ παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.

ᾧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
 ὕψι μάλα μεγάλως· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὀπισθεῖ·
 Τρωϊκός, ὥς εἶδοντο νέκυν αἶροντας Ἀχαιοῦς.
 ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἑοικότες, οὔτ' ἐπὶ κάρφῳ 725
 βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων δηρητῆρων·

- ἕως μὲν γάρ τε θεοῦσι, διαρραῖσαι μεμαῶτες,
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκὶ πεποιθώς,
 ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
 730 ὥς Τρώες εἰὼς μὲν ὀμίλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 νύσσουντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυνοῖσιν·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
 σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδέ τις ἔτλη
 πρόσσω ἀΐξας, περὶ νεκροῦ δηριῶσθαι.
 735 Ὡς οὔγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 ἄγριος, ἥντε πῦρ, τό, τ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 ὀρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἴκοι
 ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἰς ἀνέμοιο·
 740 ὥς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 ἀζηγῆς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 οἱ δ', ὥςθ' ἡμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
 ἔλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
 ἢ δοκόν, ἢ ἐξ δόρυ μέγα νήϊον· ἐν δὲ τε θυμὸς
 745 τεῖρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῷ σπενδόντεσσιν·
 ὥς οὔγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὅπισθεν
 Αἴαντ' ἰσχανέτην, ὥς τε πρὶν ἰσχάνει ὕδωρ
 ὑλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς·
 ὅς τε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
 750 ἰσχει, ἄφαρ δὲ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθῃσιν,
 πλάζων· οὐδέ τί μιν σθένει ῥηγνύσι ῥέοντες·
 ὥς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρώων· οἱ δ' ἄμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνεΐας τ' Ἀγχισιᾶδης καὶ φαίδιμος Ἑκτωρ.
 755 τῶν δ', ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἢ ἐκ κολοιῶν,
 οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
 κίρκον, ὅ, τε σμικρῇσὶ φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν·
 ὥς ἄρ' ὑπ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἑκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
 οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
 760 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρῳ,
 φευγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

ΙΛΙΑΔΟΣ Σ.

Ὅπλοποιτα.

Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο·
Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλλῇ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθεν.
τὸν δ' εὔρε προπάρειθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν· 5
ὦ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
νηυσὶν ἐπι κλονέονται, ἀτυζόμενοι πεδίλιο;
μὴ δὴ μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε, καί μοι ἔειπεν,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζώντος ἐμεῖο, 10
χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἡελίοιο.
ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
σχέτλιος· ἦ τ' ἐκέλευον, ἀπώσάμενον δῆϊον πῦρ,
ἄψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν, μηδ' Ἑκτορι ἴφι μάχεσθαι.
Ἔως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν 15
τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱός,
δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν·
ὦ μοι, Πηλέος υἱέ δαΐφρονος, ἦ μάλα λυγρῆς
πεύσεαι ἀγγελίης, ἦ μὴ ὠφελλε γενέσθαι.
κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται 20
γυμνοῦ· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ.

- ὧς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα,
 ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἐλὼν κόνιν αἰθалоέεσσαν,
 χεύατο κακ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἥσχυνε πρόσωπον·
 25 νεκταρέφ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 αὐτὸς δ' ἐν κονίησι μέγας μεγαλωστί τανυσθεῖς
 κείτο, φίλησι δὲ χερσὶ κόμην ἥσχυνε δαΐζων.
 δμῳαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο Πάτροκλός τε,
 θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον· ἐκ δὲ θύραζε
 30 ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 στήθεα πεπλήγοντο, λυθὲν δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
 χεῖρας ἔχων Ἀχιλλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ
 δεῖδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ·
 35 σμερδαλέον δ' ὦμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 ἡμένη ἐν βένδεσσιν ἀλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι·
 κῶκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο,
 πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένδος ἀλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
 ἐνθ' ἄρ' ἦν Γλαῦκη τε, Θάλειά τε Κυμοδόκη τε,
 40 Νησαίη Σπείω τε, Θόη δ' Ἀλὴ τε βοῶπις,
 Κυμοδόη τε καὶ Ἀκταίη καὶ Λιμινώρεια,
 καὶ Μελίτη καὶ Ἰαίρα, καὶ Ἀμφιδόη καὶ Ἀγαυή
 Δωτώ τε Πρωτώ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
 Δεξαμένη τε καὶ Ἀμφινόμη καὶ Καλλιάνειρα,
 45 Δωρίς καὶ Πανόπη καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
 Νημερτής τε καὶ Ἀψευδὴς καὶ Καλλιάνασσα·
 ἐνθα δ' ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαῖρα καὶ Ὀρεΐθυια, εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
 ἄλλαι δ' αἱ κατὰ βένδος ἀλὸς Νηρηίδες ἦσαν.
 50 τῶν δὲ καὶ ἀργύφειον πλήτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 στήθεα πεπλήγοντο· θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·
 Κλύτε, κασίγνηται Νηρηίδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
 εἶδεν' ἀκούουσai, ὅσ' ἐμῷ ἐνὶ κήδεα θυμῷ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλή, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια!
 55 ἦτ' ἐπεὶ ἄρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερὸν τε,
 ἔξοχον ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·

τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γουνῶ ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω,
 Τρωσὶ μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτὶς,
 οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊὸν εἶσω.
 ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος Ἥελίοιο,
 ἄχυνται, οὐδέ τί οἱ δύνamai χραισμήσαι ἰοῦσα.
 ἀλλ' εἰμ', ὄφρα ἰδῶμι φίλον τέκος, ἥδ' ἐπακούσω,
 ὅ,τι μιν ἔκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.

60

ὣς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
 δακρύνεσσαι ἴσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
 ῥήγγυντο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἴκοντο,
 ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερώ, ἔνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἵρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλλῆα.
 τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 ὃξυ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο·
 καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

65

Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 ἐξαῦδα, μὴ κεῦθε· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
 ἐκ Διός, ὥς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὖχεο, χεῖρας ἀνασχών,
 πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν,
 σεῦ ἐπιδευομένους, παδέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.

70

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 μήτηρ ἐμή, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·
 ἀλλὰ τί μοι τῶν ἥδος, ἐπεὶ φίλος ὦλεδ' ἐταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἐταῖρων
 ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἔκτωρ
 δηώσας ἀπέδυσε πελώρια, θάυμα ἰδέσθαι,
 καλά· τὰ μὲν Πηληϊῇ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
 ἡματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβalon εὖνῃ.
 αἰῖδ' ὄφελος σὺ μὲν αὖτις μετ' ἀθανάτης ἀλήσιον
 ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!
 νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη,
 παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτὶς,
 οἴκαδε νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἀνωγεν
 ζῶειν, οὐδ' ἀνδρεσσι μετέμμεναι, αἷ κε μὴ Ἔκτωρ

80

85

90

πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσει,
Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μενoitιάδew ἀποτίσῃ.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
95 ὠκύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις·
αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἑκτορα πότμος ἐτοῖμος.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἐταίρῳ
κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὁ μὲν μάλα τηλοδί πάτρης
100 ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δήσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
οὐδὲ τι Πατρόκλῳ γενόμην φάος, οὐδ' ἐτάροισιν
τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἑκτορι δίῳ·
ἀλλ' ἡμαι παρὰ νηυσὶν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
105 τοῖος ἐών, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνωνές εἰσι καὶ ἄλλοι.
ὥς ἔρις ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνδράπων ἀπόλοιο,
καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·
ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
110 ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἀέξεται, ἥ τε καπνός·
ὥς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, ἀχρύνετοί περ,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
νῦν δ' εἰμ', ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω,
115 Ἑκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἥ δ' ἀδάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίῃ Ἑρακλῆος φύγε Κῆρα,
ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·
ἀλλὰ ἐμοῖρ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρης.
120 ὥς καὶ ἐγών, εἰ δὴ μοι ὁμοίῃ μοῖρα τέτυκται,
κεῖσομ', ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,
καὶ τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,
ἀμφοτέρησιν χερσὶ παρειᾶν ἀπαλάων
δάκρυ ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·
125 γνοῖεν δ', ὥς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
μηδέ μ' ἔρκε μάχης, φιλέουσά περ· οὐδέ με πείσει.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἐστὶν
 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον·
 ἰλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται, 130
 χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἔκτωρ
 αὐτὸς ἔχων ὥμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἔφημι
 δηρὸν ἐπαγλαῖεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
 ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄρης,
 πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθούσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἶδῃαι. 135
 ἠῶδεν γὰρ νεῦμαι, ἅμ' ἡελίῳ ἀνιόντι,
 τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος.

Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τράπεθ' υἱὸς ἐοῖο·
 καὶ στρεφθεῖς, ἀλήησι κασιγνήτησι μετηύδα·

Τμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον, 140
 ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
 καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
 εἶμι παρ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κ' ἐδέλῃσιν
 υἱεὶ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα·

Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ὑπὸ κύμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν· 145
 ἦ δ' αὖτ' Οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 ἦεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνεΐκοι.

Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνου
 φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. 150
 οὐδέ κε Πάτροκλόν περ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 αὐτὶς γὰρ δὴ τόνγε κίχον λαὸς τε καὶ ἵπποι,
 Ἔκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς, φλογὶ εἵκελος ἀλκῆν.
 τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἔκτωρ, 155
 ἐλκόμεναι μεμαώς, μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα·
 τρὶς δὲ δὴ Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκῆν,
 νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν· ὁ δ' ἔμπεδον, ἀλκῇ πεποιθώς,
 ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθου, ἄλλοτε δ' αὖτε
 στάσκε μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν. 160
 ὥς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λείοντ' αἰῶνα δύνανται

- ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι·
 ὥς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε κορυστὰ
 "Εκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
- 165 καὶ νῦν κεν εἵρυσσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κύδος,
 εἰ μὴ Πηλεΐωνι ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις
 ἄγγελος ἦλθε θεοῦς· ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 170 "Ορσεο, Πηλεΐδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν·
 Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὐ εἵνεκα φύλοπις αἰνῇ
 ἔστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
 οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόσσαν
- 175 Τρῶες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ
 ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δέ ἐ θυμὸς ἀνώγει
 πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
 ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κέισο· σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω,
 Πάτροκλον Τρῳῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
- 180 σοὶ λάβῃ, αἶ κέν τι νέκυς ἡσχυμμένος ἔλθῃ.
- Τὴν δ' ἡμεΐβει· ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκεν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις·
 Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
- 185 οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
 ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφιέμονται.
- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι·
 μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εἶα θωρήσσεσθαι,
- 190 πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθούσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι·
 στεῦτο γὰρ Ἥφαιστόιο πάρ' οἰοέμεν ἔντα καλά.
 ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
 εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὀμιλεῖ,
- 195 ἔγχεϊ δηϊῶων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδῆνεμος ὠκέα Ἴρις·

εἶ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 ἀλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρώεσσι φάνηθι,
 αἶ κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήιοι υἱες Ἀχαιῶν
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.

200

Ἦ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὤρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσανόεσσαν·
 ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε διὰ θεῶων
 χρύσειον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαΐε φλόγα παμφανόωσαν.

205

ὥς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται,
 τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆϊοι ἀμφιμάχονται,
 οὔτε πανημέριοι στυγερῷ κρίνονται Ἀρηϊ
 ἄστεος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
 πυρσοὶ τε φλεγέδουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγῇ
 γίγνεται ἄϊσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
 αἶ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἵκωνται·
 ὥς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανεν.
 στή δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
 μίσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζειτ' ἐφετμήν.
 ἔνθα στὰς ἦυσ'· ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 φθέγγετ'· ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὥρσε κυδοιμόν.

210

215

ὥς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ
 ἄστνυ περιπλομένων δηῖων ὑπο θυμοραϊστέων·
 ὧς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γένητ' Αἰακίδαο.

220

οἱ δ' ὥς οὖν αἶον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
 ἀψ' ὄχρα τρόπεον· ὅσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
 ἡνίοχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
 δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
 δαιόμενον· τὸ δὲ δαΐε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος Ἀχιλλεύς·
 τρὶς δὲ κυκῆθησαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
 ἔνθα δὲ καὶ τότ' ὄλοντο δυνάδεκα φῶτες ἄριστοι
 ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ

225

230

ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
 κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι
 μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἶπεν· Ἀχιλλεύς·
 235 δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιστὸν ἑταῖρον,
 κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαίγμενον ὀξὺ χαλκῷ.
 τὸν ῥ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχρεσφιν
 εἰς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.

Ἥελιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
 240 πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι·
 Ἥελιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δίοι Ἀχαιοὶ
 φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖτου πολέμοιο.

Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
 χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους·
 245 ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
 ὀρῶν δ' ἐσταότων ἀγορὴ γένητ', οὐδέ τις ἔτλη
 ἔξεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἔξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἀλεγεινῆς.
 τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
 250 Πανδοίδης· ὁ γὰρ οἶος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἔκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἣν δ' ἐν νυκτὶ γένοντο·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄρ' μῦθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα·
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι· κέλομαι γὰρ ἔγωγε
 255 ἄστυδε νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν Ἡῶ διαν
 ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἐκὰς δ' ἀπὸ τείχεος εἶμεν.
 ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ,
 τόφρα δὲ ῥῆττεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
 260 ἐλπόμενος νῆας αἶρησέμεν ἀμφιελίσσας.

νῦν δ' αἰνῶς δειδοῖκα ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐδελήσει
 μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
 ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἀρης दाτέονται,
 265 ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν
 ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ· πύθεσθ' ἐμοὶ· ὦδε γὰρ ἔσται.

ἰὺν μὲν νύξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα
 ἄμβροσίν· εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἔοντας
 αὔριον ὀρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
 γνώσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν, 270
 ὅς κε φύγη· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων· αἱ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο!
 εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, κηδόμενοι περ,
 νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔχομεν· ἄστυ δὲ πύργοι,
 ὑψηλαὶ τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι, 275
 μακραί, ἐϋξестоι, ἔξευγμέναι εἰρύσσονται.
 πρωτ' δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 στήσομεθ' ἄμ πύργους· τῷ δ' ἄλγιον, αἶκ' ἐθέλησιν
 ἔλθων ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 ἄψ· πάλιν εἰς' ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους 280
 παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἤλασκάζων.
 εἴσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἑάσει,
 οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις, 285
 ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὐτὶς ἰόντας.
 ἦ οὐπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἐνδοθι πύργων;
 πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
 πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
 νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά· 290
 πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινὴν
 κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, θαλάσση τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 νῆπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ. 295
 οὐ γὰρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφυῶλως ἀνιάζει, 300
 συλλέξας, λαοῖσι δότῳ καταδημοβορῆσαι,

- τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἥπερ Ἀχαιοί.
 πρῶτ' δ' ὑπηῶοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 305 εἰ δ' ἐτέον παρὰ ναῦφιν ἀνέστη διὸς Ἀχιλλεύς,
 ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλησι, τῷ ἔσσεται. οὐ μιν ἔγωγε
 φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' αὐτην
 στήσομαι, ἥ κε φέρησι μέγα κράτος, ἥ κε φεροίμην.
 ξυνὸς Ἐνυάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.
 310 Ὡς Ἐκτωρ ἀγόρευ· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν,
 νήπιοι· ἐκ γάρ σφεων φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν, κακὰ μητιόωντι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, δς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν
 δόρπον ἔπειδ' εἴλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 315 παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
 τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο,
 χείρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσι νείκερος·
 πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥστε λῆς ἠυγένειος,
 ὃ ρά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφιβόλος ἀρπάσῃ ἀνὴρ
 320 ὕλης ἐκ πυκνῆς· ὁ δέ τ' ἄχυνται ὕστερος ἐλθὼν·
 πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἔχιν' ἐρευνῶν,
 εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμύς χόλος αἰρεῖ·
 ὥς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
 ὦ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἔκβαλον ἡματι κείνῳ,
 325 θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισιν·
 φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπείντα περικλυτὸν υἷον ἀπάξειν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.
 ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
 ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
 330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
 δέξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππηλῆτα Πηλεΐς,
 οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθεύξει.
 νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἰμ' ὑπὸ γαῖαν,
 οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
 335 τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σείο φωνῆος·
 δώδεκα δὲ προπάρειδε πυρρῆς ἀποδειροτομήσω

Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν καταμένοιο χολωθεῖς.
τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσθαι αὐτως·
ἀμφὶ δὲ σὲ Τρωαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἡματα δακρυχέουσαι, 340
τὰς αὐτοὶ καμόμεσθαι βίηφί τε δουρί τε μακρῷ,
πιείρας πέρδοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.

Ὡς εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέκλετο διὸς Ἀχιλλεύς,
ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα. 345
οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέφ,
ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες·
γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, δέρμετο δ' ὕδωρ
αὐτὰρ ἐπειδὴ ξέσσειν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
καὶ τότε δὴ λούσαν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ· 350
ἐν δ' ὠτειλὰς πλήσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·

ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν
εἰς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δέ, φέρεϊ λευκῷ.
παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλλῆα
Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεσπενάχοντο γοῶντες.— 355
Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·

Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
ἀνστήσας· Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· ἡ ῥά νυ σείω
ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο κερηκόμοῶντες Ἀχαιοί.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη· 360
αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
ὅσπερ θνητός τ' ἐστί, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
πῶς δὴ ἔγωγ', ἡ φημι θεάων ἔμμεν ἀρίστη,
ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὔνεκα σὴ παράκοιτις 365
κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.—
Ἡφαίστου δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα,
ἔφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν, 370
χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίων.

- τὸν δ' εὖρ' ἰδρώοντα, ἐλίσσόμενον περὶ φύσας,
 σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν,
 ἐστάμεναι περὶ τοῖχον εὐσταδέος μεγάρου·
- 375 χρύσεια δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πυθμένι θήκεν,
 ὄφρα οἱ αὐτόματοι θείον δυσαΐατ' ἀγῶνα,
 ἦδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο θαῦμα ἰδέσθαι.
 οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὐατα δ' οὔπω
 δαιδάλεα προσέκειτο· τὰ ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς·
- 380 ὄφρ' ὄγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδυίησι πραπίδεσσιν,
 τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 τὴν δὲ ἶδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
 καλή, τὴν ὥπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
- 385 Τίπτε, Θέτι ταυνύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 ἀλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια θείω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε δία θεάων.
 τὴν μὲν ἔπειτα καθεΐσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
- 390 καλοῦ, δαιδαλέου· ὑπὸ δὲ θρήνης ποσὶν ἦεν·
 κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον·
 "Ἥφαιστε, πρόμολ' ὦδε! Θέτις νύ τι σείο χατίζι·
 τὴν δ' ἡμεΐβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἥ ῥά νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον·
- 395 ἦ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
 μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἦ μ' ἐδέλησεν
 κρίνῃαι, χῶλὸν ἔοντα· τότε ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψορῥόου Ὀκεανοῖο.
- 400 τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαιδαλα πολλά,
 πόρπας τε γναμπτάς θ' ἔλικας, κάλυκας τε καὶ ὄρμους,
 ἐν σπητὶ γλαφυρῷ· περὶ δὲ ῥόος Ὀκεανοῖο
 ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
 ᾗδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνδράπων,
- 405 ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἷ μ' ἐσάωσαν.
 ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει· τῷ με μάλα χρεώ

πάντα Θέτι καλλιπλοκάμφω ζώγρια τίνειν.

ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράδες ξεινήϊα καλὰ,

ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποδείομαι ὄπλα τε πάντα.

Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοδέτοιο πέλωρ αἶητον ἀνέστη, 410
χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥώνοντο ἀραιαί.

φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὄπλα τε πάντα

λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·

σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,

αὐχένα τε στιβαρόν καὶ στήθεα λαχνήνεντα· 415

δὺ δὲ χιτῶν'· ἔλε δὲ σκῆπτρον παχύ, βῆ δὲ θύραζε,

χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώνοντο ἄνακτι,

χρύσειαι, ζῶῃσι νεήνισιν εἰοικυῖαι.

τῆς ἐν μὲν νύος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδή,

καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἅπο ἔργα ἴσασιν. 420

αἱ μὲν ὑπαιδα ἄνακτος ἐποίπνυν· αὐτὰρ ὁ ἔρρων

πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἔζε φαεινοῦ·

ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

Τίπτε, Θέτι ταυνύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,

αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις. 425

αὔδα ὅ, τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,

εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·

Ἥφαιστ', ἧ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,

τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά. 430

ὅσος' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;

ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,

Αἰακίδῃ Πηληϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,

πολλὰ μάλ' οὐκ ἔθέλουσα· ὁ μὲν δὲ γῆραϊ λυγρῷ

κεῖται ἐνὶ μεγάρῳις ἀρημένοσ· ἄλλα δέ μοι νῦν· 435

υἱὸν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,

ἔξοχον ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος·

τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γουνῷ ἀλωῆς,

νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,

Τρωσὶ μαχισόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέχομαι αὐτῖς 440

οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊὸν εἴσω

- ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρᾳ φάος Ἑλίοιο,
 ἄχνηται, οὐδέ τί οἱ δύναιμι χραισμῆσαι ἰούσα
 κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν,
 415 τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνησιν εἵλεον, οὐδὲ δύραζε
 εἶων ἐξιέναι· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ ὀνόμαζον.
 450 ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠγαινέτο λουιγὸν ἀμύναι·
 αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἅ τεύχεα ἔσσειν,
 πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἄμα λαὸν ὄπασσεν
 πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαίῃσι πύλῃσιν·
 καὶ νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 πολλὰ κακὰ ρέξαντα, Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἔκτορι κύδος ἔδωκεν.
 τοῦνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἰκάνομαι, αἱ κ' ἐθέλησθα
 υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρφῳ δόμεν ἄσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 καὶ καλὰς κνημίδας, ἐπισφυρίους ἀραρυίας,
 460 καὶ θώρηχ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἐταῖρος,
 Τρωσὶ δαμείς· ὃ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχέων.
 Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 αἱ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
 465 νόσφιν ἀποκρύνῃαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι·
 ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὐτε
 ἀνδράπων πολέων θαυμάσσεται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 470 φύσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 παντοίην εὖπρηστον αὐτμὴν ἐξανειῖσαι,
 ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτε,
 ὅππως Ἑφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε,
 475 καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 θῆκεν ἐν ἄκμοδέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
 ραιστήρα κρατερήν, ἐτέρηφί δὲ γέντο πυράγρην.

Ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
πάντοσε δαιδάλλων, περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινήν,
τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμώννα. 490
πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίησι πραπίδεςσιν.

Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
Ἡελίον τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσσαν,
ἐν δὲ τὰ τεύρεα πάντα, τὰτ' οὐρανὸς ἑστεφάνωται, 495
Πληϊάδας θ' Ἱάδας τε, τό, τε σθένος Ὡρίωνος,
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησιν καλέουσιν,
ἧτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὡρίωνα δοκεύει,
οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

Ἐν δὲ δύοίησε πόλεις μερόπων ἀνδρώπων 490
καλάς. ἐν τῇ μὲν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε·
νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπο λαμπομενάων,
ἡγίνεον ἀνὰ ἄστρῳ· πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
κούροι δ' ὀρχηστήηρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν 495
αὐλοὶ φόρμυγγές τε βοήν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.
λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι· ἔνθα δὲ νεῖκος
ὠρώρει· δύο δ' ἄνδρες ἐνεΐκεον εἵνεκα ποιῆς
ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν εὖχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
δήμῳ πιφαύσκων· ὁ δ' ἀναινέτο μηδὲν ἐλέσθαι. 500
ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ ἱστορίῳ πείραρ ἐλέσθαι.
λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυνον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
εἴατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λῖθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ·
σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἡεροφώνων· 505
τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσσαν, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκάζον.
κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
τῷ δόμεν, δς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἶποι.

Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δύο στρατοὶ εἴατο λαῶν,
τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή, 510
ἥ ἐ διαπραΰειν, ἥ ἀνδιχα πάντα δύσασθαι,
κτῆσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει·

- οἱ δ' οὐπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
 τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 515 ῥύατ', ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἄνδρες, οὓς ἔχε γῆρας·
 οἱ δ' ἴσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἄμφω χρυσεῖω, χρύσεια δὲ εἵματα ἔσθην,
 καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 ἄμφις ἀριζήλῳ· λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.
- 520 οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι σφίσιν εἴκε λοχῆσαι,
 ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἦν πάντεσσι βοτοῖσιν,
 ἔνθ' ἄρα τοίγ' ἵζοντ', εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἔλικας βούς.
- 525 οἱ δὲ τάχα προγένοντο, δύω δ' ἄμ' ἔποντο νομῆες,
 τερπόμενοι σύριγξι· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
 οἱ μὲν τὰ προῖδόντες ἐπέδραμον, ὧκα δ' ἔπειτα
 τάμνοντ' ἄμφι βοῶν ἀγέλας καὶ πῶεα καλὰ
 ἀργευνῶν ὄϊων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
- 530 οἱ δ' ὥς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίν,
 εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
 βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον, αἶψα δ' ἵκοντο.
 στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκῆρεσιν ἐγχείησιν·
- 535 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὀμίλειον, ἐν δ' ὀλοή Κῆρ,
 ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
 ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῦν·
 εἶμα δ' ἔχ' ἄμφ' ὥμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
 ὀμίλειον δ', ὥστε ζωὴ βροτοῖ, ἥδ' ἐμάχοντο,
- 540 νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρπον κατατεθνηῶτας.
 Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πείριαν ἄρουραν,
 εὐρεΐαν, τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
 ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἰκοίατο τέλσον ἀρούρης,
 545 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιθεός οἶνον
 δόσκειν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
 ἰέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἰκέσθαι.

ἡ δὲ μελαίνειτ' ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐφίκει,
χρυσείη περ ἐούσα· τὸ δὴ πέρι θαῦμα τέτυκτο.

Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι 550
ἥμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.

δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτου ἔραζε
ἄλλα δ' ἀμαλλοδετήρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντο.

τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετήρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὀπισθεν 555
παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,

ἀσπερχές παρέχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
σκῆπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.

κῆρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο,
βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναῖκες, 560
δεῖπνον ἐρίθοισιν, λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν,
καλήν, χρυσείην· μέλανεσ δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·

ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέσιν.

ἀμφὶ δέ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασεν 565
κασσιτέρου· μία δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν,

τῇ νίσσοντο φορῆς, ὅτε τρυγόφην ἀλωήν.

παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡλῖθιοι, ἀταλὰ φρονέοντες,
πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιθεά καρπόν.

τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λυγείῃ 570
ἱμερόεν κιθάριζε· λίνον δ' ὑπὸ καλὸν αἶδεν

λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτῇ
μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.

Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραϊράων·

αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε· 575
μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε,

πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα.

χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσιν,
τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφὶ κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.

σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν 580
ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμυκῶς

ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἡδ' αἰζηοί.

τὰ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μι γάλοιο βοεῖην,

ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
αὐτῶς ἐνδίασαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.

585 οἱ δ' ἦτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
ιστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.

Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἶων ἀργεννάων,
σταδμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκοὺς.

590 Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις
τῷ ἱκελον, οἶόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρείῃ
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
ἔνθα μὲν ἤϊθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιαι
ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.

595 τῶν δ' αἰ μὲν λεπτὰς ὀδόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
εἴατ' εὐννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
καὶ ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.

οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσιν
600 ρεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
ἐξόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέησιν·
ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν.
πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιῖσταδ' ὄμιλος,
τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θείος ἀοιδός,
605 φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς,
μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνεον κατὰ μέσσοις.

Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.

Ἀντὰρ ἐπειδὴ τεύξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
ο10 τεύξ' ἄρα οἱ δώρηκα, φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς·
τεύξε δέ οἱ κόρυδα βριαρὴν, κροτάφοις ἄραρυϊαν,
καλὴν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἦκεν·
τεύξε δέ οἱ κνημίδας ἑανοῦ κασσιτέριοι.

Ἀντὰρ ἐπεὶ πάνδ' ὄπλα κάμε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
ο15 μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἰέρας.
ἦ δ', ἱρηξ ὥς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος,
τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστοιο φέρουσα.

ΙΛΙΑΔΟΣ Τ.

Μήνιδος ἀπόρρησις.

Ὡς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων
ῶρνυθ', ἔν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν·
ἢ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
εὔρε δὲ Πατρόκλην περικείμενον δν φίλον υἱόν,
κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
μύρουθ'· ἢ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δια θεάων,
ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·

5

Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,
κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
τύνη δ' Ἥφαιστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
καλὰ μάλ', οἳ οὔπω τις ἀνὴρ ὥμοισι φόρησεν.

10

Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν
πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ὥς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδν χόλος· ἐν δέ οἱ ὅσσε
δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥσῃ σέλας, ἐξεφάνθην·
τέρπετο δ', ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἄγλαα δῶρα.
αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσω,
αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

15

20

Μῆτερ ἐμή, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρεν, οἳ ἐπιεικές

- ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι
 νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω, μή μοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 25 μῦναι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν—
 ἐκ δ' αἰὼν πέφεται—κατὰ δὲ χροά πάντα σαπήνη.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 30 τῷ μὲν ἐγὼ πειρησῶ ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα,
 μυίας, αἱ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 ἦνπερ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῶς ἔμπεδος, ἣ καὶ ἀρείων.
 ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 35 μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.

- Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρσὲς ἐνήκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
 στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χροῶς ἔμπεδος εἴη.
 40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ δῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεὺς
 σμερδαλέα ἰύχων, ὤρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 καὶ ῥ' οὔπερ τοπάρους γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 οἳ τε κυβερνήται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
 καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες,
 45 καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν, οὐνεκ' Ἀχιλλεὺς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 τῷ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἔγχει ἐρειδομένῳ· ἔτι γὰρ ἔχον ἑλκεα λυγρά.
 50 καδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἴζοντο κιόντες.
 αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἑλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 οὔτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
 55 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 Ἀτρεΐδῃ, ἣ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον

ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἀχνυμένω κῆρ,

δυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.

τῆς ὀφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῶ,

ἥματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Λυρνησὸν ὀλέσσας.

τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδὰξ ἔλον ἄσπετον οὐδας,

δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομνηνίσαντος.

Ἔκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι οἶω.

ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι εἰάσομεν, ἀχνύμενοί περ,

δυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.

νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον· οὐδέ τί με χρῆ

ἄσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θάσσοιν

ὄτρυνον πόλεμόνδε κερηκομόωντας Ἀχαιοὺς,

ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθῶν,

αἷ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν· ἀλλά τι ν' οἶω

ἄσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν

δητοῦ ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,

μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.

τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

[αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς.]

ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,

ἑσταῶτος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν

ὑββάλλειν· χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἔοντα.

ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι

ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.

Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι

σύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γινώτε ἕκαστος.

πολλάκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,

καὶ τέ με νεικελεσκον· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι,

ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἡεροφοῖτις Ἐρινύς,

οὔτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβalon ἄγριον ἄτην,

ἥματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.

ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.

πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτῃ, ἣ πάντας αἵται,

- οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδαι
 πύλαται, ἀλλ' ἄρα ἤγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.
 [βλαπτουσ' ἀνδρώπους· κατὰ δ' οὖν ἑτερόν γε πέδησεν.]
- 95 καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόνπερ ἄριστον
 ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 "Ἡρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 ἡματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἑρακλεΐην
 Ἀλκμήνῃ τέξεσθαι εὖστεφάνῳ ἐνὶ Θῆβῃ.
- 100 ἦτοι ὃγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοὶ πᾶσαί τε δέαιναι,
 ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νύχγει.
 σήμερον ἄνδρα φόωςδε μογοστόκος Εἰλειθυία
 ἐκφανεί, δς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
- 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσήδα πότνια "Ἡρη
 ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μῦθῳ ἐπιθήσεις.
 εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὁμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερόν ὄρκον,
 ἥ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
- 110 ὃς κεν ἐπ' ἡματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 τῶν ἀνδρῶν, οἷ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι, γενεᾷδλης.
 Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
 ἀλλ' ὁμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 "Ἡρη δ' αἶξασα λίπεν ρίον Οὐλύμποιο,
- 115 καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἀργὸς Ἀχαιϊκόν, ἐνθ' ἄρα ἦδη
 ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
 ἥ δ' ἐκύει φίλον υἱόν· ὃ δ' ἔβδομος ἐστήκει μείς·
 ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωςδε, καὶ ἡλιτόμνηνον ἔοντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχεῖδε δ' Εἰλειθυίας.
- 120 αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα, Δία Κρονίωνα προσήδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θῆσω.
 ἦδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, δς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο παῖς Περσηϊάδαο,
 σὸν γένος· οὐ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν.
- 125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖν
 αὐτίκα δ' εἶλ' Ἀτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμιο,

χωόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ὤμοσε καρτερόν ὄρκον,
μήποτ' ἐς Οὐλύμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
αὐτίς ἐλεύσεσθαι Ἄτην, ἥ πάντα αἶται.

Ἦς εἰπὼν ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος, 130

χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
τὴν αἰεὶ στενάχεσθ', ὅθ' ἐὼν φίλον υἱὸν ὀρφῶτο
ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρύσθης ἀέθλων
ὥς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὐτε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ
Ἀργείους ὀλέεσκειν ἐπὶ πρύμνησι νέεσσιν, 135

οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἄτης, ἥ πρῶτον ἀάσθη.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καὶ μεν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
ἄψ' ἐθέλω ὑρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα·
ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαοὺς!
δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθὼν 140

χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο διὸς Ὀδυσσεύς.
εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἄρης·
δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐλόντες,
οἴσουσ', ὄφρα ἴδῃαι, ὅ τοι μενοεικέα δώσω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς· 145

Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
δῶρα μὲν, αἶ κ' ἐθέλῃσθα, παρασχέμεν, ὥς ἐπιεικές,
ἦτ' ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης
αἶψα μάλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπτεύειν ἐνθάδ' ἐόντας,
οὐδὲ διατρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον· 150

ὥς κέ τις αὐτ' Ἀχιλλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἴδῃται,
ἔγχει χαλκίῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
ὧδέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἐών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, 155

νηστίας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἱας Ἀχαιῶν,
Τρωσὶ μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
ἀλλὰ πύσασθαι ἄνωχθι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς 160

- σιτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἄκμηнос σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι.
 εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοιυῖα πολεμίζειν,
 165 ἀλλὰ τε λάῳρη γυῖα βαρύνεται, ἥδ' ἐκιδέει
 δίψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
 ὃς δέ κ' ἀνὴρ, οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
 θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, οὐδέ τι γυῖα
 170 πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
 ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωγξαι
 ὀπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
 ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν ἰανθῆς.
 175 ὁμνυέτω δέ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδ' ἐμυγῆναι·
 [ἢ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἦτ' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν·]
 καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω.
 αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
 180 πιεῖρη, ἵνα μήτι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθαι.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλω
 ἔσσεαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
 ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 185 χαίρω σεῦ, Δαερτιάδῃ, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα δῖκεο καὶ κατέλεξας.
 ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
 οὐδ' ἐπιорκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 μιμνέτω αὖτις τέως, ἐπειγόμενός περ Ἀρης·
 190 μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὅφρα κε δῶρα
 ἐκ κλισίῃς ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἥδ' ἐκελεύω·
 κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
 δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσσοι Ἀχιλλῆϊ

χθίζον ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν τε γυναῖκας. 195
 Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 κάπρον ἐτοίμασάτω, ταμέειν Διὶ τ' Ἡελίῳ τε.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ατρεΐδῃ κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον, 200
 ἄλλοτ' ἐπερ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,

ὅπποτε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
 καὶ μένος οὐτόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσσι νημοῖσιν.
 νῦν δ' οἳ μὲν κέεται δεδαῖγμένοι, οἷς ἐδάμασσαν
 Ἑκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κύδος ἔδωκεν. 205
 ὑμεῖς δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγωγε

νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
 νήστιας, ἀκμήνους· ἅμα δ' Ἡελίῳ καταδύντι
 τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην.

πρὶν δ' οὕτως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰεῖν
 οὐ πόσις, οὐδὲ βρώσις, ἐταίρου τεθνηῶτος, 210
 ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαῖγμένος ὀξείῃ χαλκῷ
 κείται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἀμφὶ δ' ἐταῖροι
 κύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμνηεν,
 ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἄργαλέος στόνος ἀνδρῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς· 215
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
 κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ
 ἔγχει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην
 πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
 τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μῦθοισιν ἐμοῖσιν. 220

αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνδρώποισιν·
 ἦστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχεν·
 ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνησι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
 γαστέρι δ' οὕτως ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοὺς· 225
 λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήττριμοι ἥματα πάντα
 πίπτουσιν· πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
 ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὃς κε θάνησιν,

- νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·
 230 ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λήπωνται,
 μεμνήσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεὶ,
 ἐσσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδὲ τις ἄλλῃ
 λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω.
 235 ἦδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λήπηται
 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἄθροοι ὀρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα.
 Ἦ, καὶ Νέστορος υἱας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
 Φυλειίδην τε Μέγῃτα Θόαντά τε Μηριώνην τε,
 240 καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 βὰν δ' ἵμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 ἑπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρουν, οὓς οἱ ὑπέστη,
 αἰῶνας δὲ λέβητας ἑείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
 245 ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 ἔπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηίδα καλλιπάρῃον.
 χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
 ἥρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρουν κούρητες Ἀχαιῶν·
 καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 250 ἵστατο· Ταλθύβιος δέ, θεῶ ἐναλίσγκιος αὐδήν,
 κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 ἣ οἱ παρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 255 εὐχετο· τοῖ δ' ἅρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶατο συγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 εὐξάμενος δ' ἅρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Γῇ τε καὶ Ἡέλιος καὶ Ἑριννύες, αἰῖδ' ὑπὸ γαίᾳ
 260 ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπιόρκον ὁμόσση·
 μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηίδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
 οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου·

ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμήσιν.
εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίτῃται ὁμόσσαι. 265

Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλεὶ χαλκῷ.
τὸν μὲν Ταλθύβιος πολίῃς ἀλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
ρίψ' ἐπιδυνήσας, βύσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἀνστάς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηῦδα·

Ζεῦ πάτερ, ἡ μεγάλας ἄτας ἀνδρεσσι δίδοισθα!
οὐκ ἂν δήποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐμοῖσιν
Ἀτρείδης ὥρνε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
ῥῆγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος· ἀλλὰ ποθὶ Ζεὺς
ἦδελ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γενέσθαι. 270

νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δαίπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἀρηα. 275

Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήτην.
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναιτο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο,
βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας 280
ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.

Βρισηῖς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἱκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
ὥς ἴδε Πάτροκλον δεδαῖγμένον ὀξεῖ χαλκῷ,
ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα. 285
εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν·

Πάτροκλέ μοι δειλὴ πλεῖστον κεχαρισμένη θυμῷ!
ζῶν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃσιν ἰοῦσα·
νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
ἄψ' ἀνιούσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ! 290
ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαῖγμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
τρεῖς τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μία γεινατο μήτηρ,
κηδείους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἡμᾶρ ἐπέσπον.
οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες, ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὥκυς Ἀχιλλεὺς 295
ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μῦνητος,
κλαίειν ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλεύος θείοιο

- κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν γ' ἐνὶ νηυσὶν
 ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 τῷ σ' ἄμστον κλαίω τεθνηότα, μείλιχον αἰεὶ.
 ὧς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.
 αὐτὸν δ' ἄμφι γέροντες Ἀχαιῶν ἡγερέζοντο,
 λισσόμενοι δειπνήσαι· ὁ δ' ἡρνεῖτο στεναχίζων.
 305 Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεδ' ἐταίρων,
 μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτήϊος
 ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰκάνει.
 δύντα δ' ἐς ἥλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 ὧς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 310 δοῖω δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ διὸς Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἰδομενεύς τε, γέρον γ' ἵππηλάτα Φοῖνιξ,
 τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.
 μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε·
 315 Ἥ ρά νύ μοί ποτε καὶ σύ, δυσάμμορε, φίλταδ' ἐταίρων
 αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δειπνον ἔδηκας
 αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὅποτε σπερχοῖατ' Ἀχαιοί,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα·
 νῦν δὲ σὺ μὲν κείσαι δεδαῖγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 ἄκμηνον πόσιος καὶ ἔδητύος, ἔνδον ἐόντων,
 σῇ ποδῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι·
 οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 ὃς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 χήτει τοιοῦδ' υἱός· ὁ δ' ἄλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
 325 εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
 ἦε τόν, ὃς Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται φίλος υἱός.
 [εἴ που ἔτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος Θεοειδής.]
 πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
 οἷον ἐμὲ φθίσσεσθαι ἀπ' Ἀργεος ἵπποβότοιο
 330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίῃνδε νέεσθαι,
 ὥς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῇ ἐνὶ νηὶ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δείξειας ἕκαστα.

κτῆσιν ἐμὴν δμῳάς τε καὶ ὑψερέφες μέγα δῶμα.
 ἤδη γὰρ Πηληϊά γ' ὀτομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἔτι ζῶντ' ἀκάχησθαι, 385
 γήραϊ τε στυγερῷ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθεται.

Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 μυρομένους δ' ἄρα τοῦσγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων, 390
 αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἔηος.
 ἦ νῦ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς,
 κείνος ὅγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραϊράων
 ἦσται ὀδυρόμενος ἔταρον φίλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι 345
 οἷχονται μετὰ δεῖπνον, ὃ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
 ἀλλ' ἴδι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 στάξον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἵκηται.

Ὡς εἰπὼν ὥτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 ἦ δ', ἄρπη εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνη, 350
 οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν· ἦ δ' Ἀχιλλεῖ
 νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
 στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπῆς γούναθ' ἵκοιτο·

αὐτὴ δὲ πρὸς πατρός ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
 ὄχετο. τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.
 ὥς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
 ψυχραί, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθήρηγενέος Βορέας·
 ὥς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι,
 νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, 360
 θώρηκες κε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δούρα.

αἷγλη δ' οὐρανὸν ἵκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὥρνυτο ποσσὶν
 ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 [τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε· τῷ δὲ οἱ ὄσσε 365
 λαμπεσθην, ὥσεί τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ

- δύν' ἄχος ἄτλητον· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 δύσετο δῶρα θεοῦ, τά οἱ Ἕφαιστος κάμε τεύχων.]
 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 370 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἄραρυίας·
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 εἵλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γέενε', ἥντε μήνης.
 375 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήῃ
 καιομένοιο πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόδ' ὄρεσφιν,
 σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 ὥς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἴκανε
 380 καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰείρας
 κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἥ δ', ἀστήρ ὥς, ἀπέλαμπεν
 ἵππουρις τρυφάλεια· περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 χρύσσαι, ἃς Ἕφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 πειρήθη δ' εἰς αὐτοῦ ἐν ἔντεσι διὸς Ἀχιλλεύς,
 385 εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυνία·
 τῷ δ' αὖτε πτερὰ γίγνετ', αἶρε δὲ ποιμένα λαῶν.
 ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
 βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιοῶν
 πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 390 Πηλιάδα μελίνην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσιν.
 ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
 ζεύγνουν· ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν· ἐν δὲ χαλινούς
 γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω
 395 κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μάλιστα φαεινὴν
 χειρὶ λαβὼν ἀραρυίαν, ἐφ' ἵπποιν ἀνόρουσεν,
 Αὐτομέδων· ὅπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 τεύχεσι παμφαίωνων, ὥστ' ἠλέκτωρ Ἵππερίων.
 σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρός ἐοῖο·
 400 Ἔάνδε τε καὶ Βαλῖε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,

ἄλλως δὴ φράζεσθε σωσέμεν ἡνιοχῆα
 ἀψ' Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἐώμεν πολέμοιο·
 μηδ', ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!

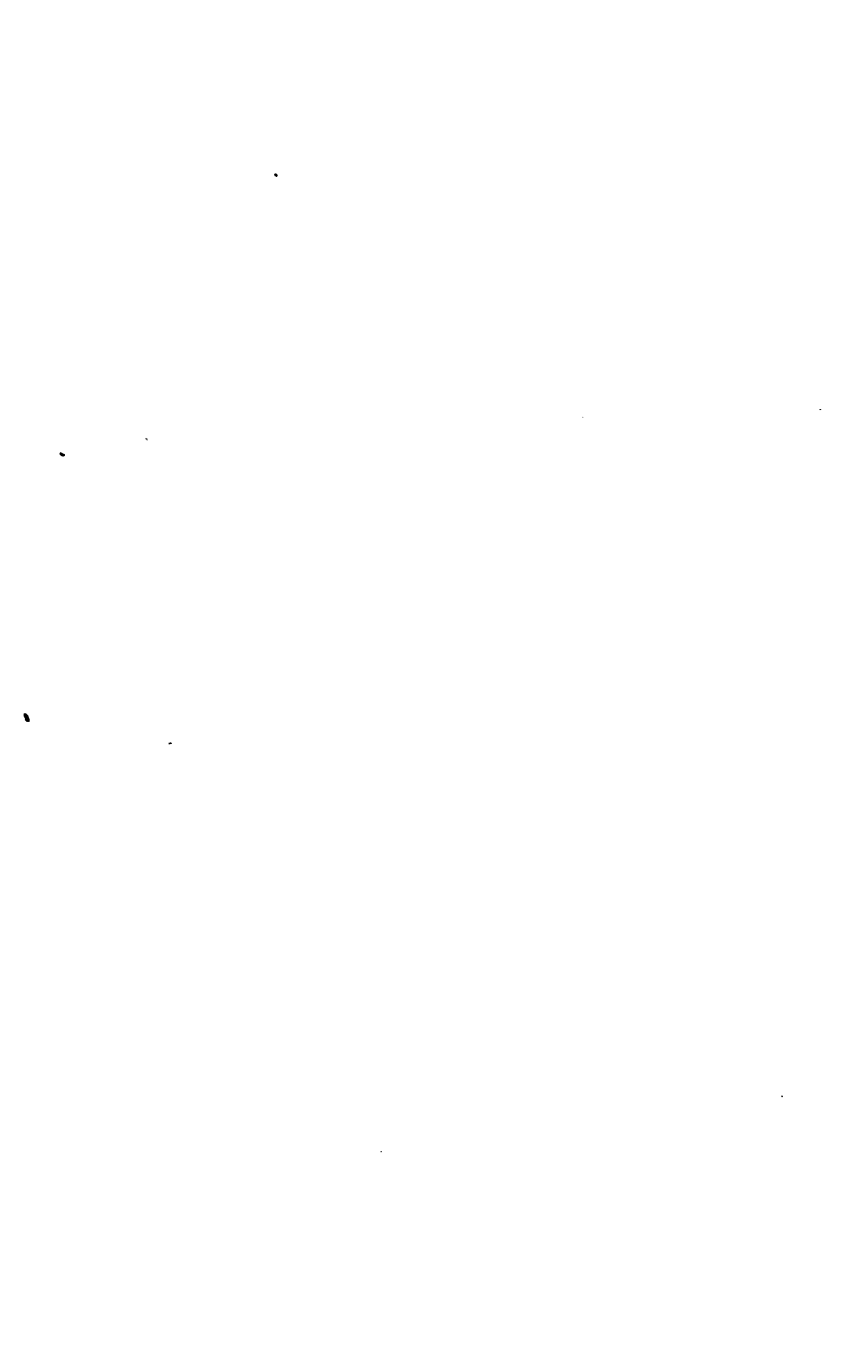
Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφῃ προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 Ξάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρῆατι· πᾶσα δὲ χαίτη, 405
 ζεύγλης ἐξεριπούσα παρὰ ζυγόν, οὐδας ἵκανε·
 αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·

Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σωώσμεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἡμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 αἵτιοι, ἀλλὰ θεὸς τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή. 410
 οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε
 Τρῶες ἀπ' ὤμοιῖν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 ἀλλὰ θεῶν ὄριστος, δν ἡὔκομος τέκε Λητώ,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἑκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν, 415
 ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.

ὣς ἄρα φωνήσαντος Ἑριννύες ἔσχεδον αὐδὴν.
 τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή. 420
 εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.

Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ΙΛΙΑΔΟΣ Υ.

Θεομαχία.

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν θωρήσσοντο
ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρασυμῷ πεδίοιο.

Ζεὺς δὲ θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἡ δ' ἄρα πάντη 5
φοιτήσασα, κέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀκεανοῖο,
οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἵτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα.
ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο, 10
ξεστῆς αἰδοῦσιν ἐφίξανον, ὥς Διὶ πατρὶ
Ἥφαιστος πόλησεν ἰδυίῃσι πραπίδεςσιν.
ὥς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγγελέρατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
Ἰξε δ' ἄρ' ἐν μεσσησιν, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν· 15

Τίπτ' αὐτ', Ἀργικέραυνε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας;
ἡ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχῃ πόλεμός τε δέδην.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
ἔγνως, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν, 20
ὦν ἔνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.

- ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο
 ἦμενος, ἔνδ' ὁρώων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 ἔρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἵκησθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς·
 25 ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστου.
 εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
 οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρώντες·
 νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἐταίρου χῶεται αἰνῶς,
 30 δεῖδω, μὴ καὶ τείχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ.
 Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίαςτον ἔγειρεν.
 βὰν δ' ἵμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἥρῃ μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἠδὲ Ποσειδάων γαίηοχος ἠδ' ἐριούνης
 35 Ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμησι κέεσται·
 Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεαίνων,
 χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥῶοντο ἀραιαί.
 ἐς δὲ Τρῶας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
 Φοῖβος Ἀερσεκόμης ἠδ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 40 Λητώ τε Ξάνθος τε, φιλομμειδῆς τ' Ἀφροδίτη.
 Εἴως μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδράων,
 τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὔνεκ' Ἀχιλλεὺς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς·
 Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυνίᾳ ἐκάστων,
 45 δειδιότας, ὃδ' ὁρώοντο ποδώκεα Πηλεΐωνα
 τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἴσον Ἄρηι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὁμίλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδράων,
 ὦρτο δ' Ἔρις κρατερή, λαοσσόος· αὖτε δ' Ἀθήνη,
 στᾶσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός,
 50 ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων μακρὸν αὐτε.
 αὖτε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαΐλαπι ἴσος,
 ὀξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
 ἄλλοτε παρ Σιμόεντι δέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,
 55 σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
 δεῖνόν δὲ βροίτησε πατὴρ ἀνδράων τε θεῶν τε

ἰνυόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
 γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 πάντες δ' ἐσσεύοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
 και κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν. 60
 ἔδδειςεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων, Ἀιδωνεύς,
 δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μὴ οἱ ὑπερθεν
 γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
 σμερδαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοί περ. 65
 τόσσος ἄρα κτύπος ὥρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
 ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ πτερόεντα·
 ἄντα δ' Ἐνναλίῳ θεᾷ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥρη δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος, κελαδεινή, 70
 Ἀρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο·
 Ἀθητοὶ δ' ἀντέστη σῶκος, ἐριούνιος Ἑρμῆς·
 ἄντα δ' ἄρ' Ἐφαιστοιο μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
 δν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκύμανδρον.
 ὧς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς 75
 Ἔκτορος ἄντα μαλιστα λιλαίετο δύναι ὄμιλον
 Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ῥα μάλιστά ἐ θυμὸς ἀνώγει
 αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 Αἰνεΐαν δ' ἱθὺς λαοσσόος ὥρσεν Ἀπόλλων
 ἀντία Πηλεΐωνος, ἐνήκε δὲ οἱ μένος ἦν. 80
 υἱεὶ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἶσατο φωνήν·
 τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,
 ὅς Τρώων βασιλεύσιν ὑπέσχεο οἶνοποτάζων,
 Πηλείδεω Ἀχιλλῆος ἐναντιβιον πολεμίζειν ; 85
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνεΐας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν
 Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
 ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι ;
 οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' Ἀχιλλῆος
 στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν 90
 ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρησιν,

πέρσε δὲ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψήρά τε γούνα.
 ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
 95 ἣ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἥδ' ἐκέλευεν
 ἔγχει χαλκείῳ Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
 τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·
 αἰεὶ γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμυνεῖ.
 καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπικλήγει,
 100 πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δὲ θεὸς περ
 ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὗ με μάλα ῥέα
 νικῆσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων
 ἦρως, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰεγενέτησιν
 105 εὐχεο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 ἐκγεγάμεν, κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν.
 ἦ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἦ δ' ἐξ ἀλίοιο γέροντος.
 ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
 λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.
 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν·
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθροπι χαλκῷ,
 οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαιο πᾶις λευκώλενον Ἥρην,
 ἀντία Πηλεϊωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 ἦ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάον καὶ Ἀθήνη,
 ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνείας ὃδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἶθροπι χαλκῷ,
 ἀντία Πηλεϊωνος· ἀνῆκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων·
 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
 120 αὐτόθεν· ἦ τις ἔπειτα καὶ ἡμῶν Ἀχιλλῆϊ
 παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
 δευέσθω· ἵνα εἰδῇ, ὃ μιν φιλεουσιν ἄριστοι
 ἀθανάτων, οἳ δ' αὖτ' ἀνεμῶλιοι, οἳ τοπᾶρος περ
 Τρῶσιν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα.
 125 πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλδομεν ἀντιόωντες
 τῆςδε μάχης, ἵνα μήτι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν

σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἄσσα οἱ Αἴσα
γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πύσεται ὁμφῆς,
δείσεται ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. 130

Τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Ἥρῃ, μὴ χαλέπαινε παρέκ νόον· οὐδὲ τί σε χρῆ.
οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι·
[ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰμεν·] 135
ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιώντες

ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει.
εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἢ Ἀχιλῆ' ἰσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφιν νεῖκος ὀρεῖται 140
φυλόπιδος· μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας ὅτω
ἂψ ἴμεν Οὐλυμπόνδε, θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκῃ ἱφί δαμέντας.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο Κυανοχαίτης
τείχος ἐς ἀμφίχυτον Ἑρακλῆος θείοιο, 145
ὑψηλόν, τό ρά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
ποίεον, ὅφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλέοιτο,
ὅππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἡϊόνος πεδίουδε.

ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρρηκτον νεφέλην ὥμοισιν ἔσαντο· 150
οἱ δ' ἐτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,
ἀμφὶ σέ, ἥϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρῃα πτολίπορθον.
ὥς οἱ μὲν ῥ' ἐκάτερθε καθεΐατο μητιώωντες
βουλάς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
ᾧκνεον ἀμφότεροι· Ζεὺς δ' ἥμενος ὕψι κέλευεν. 155

Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπετο χαλκῷ,
ἀνδρῶν ἡδ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν
ὀρнуμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι
ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. 160
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,

- νευστάζων κόρυδι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θούρῳ
 πρόσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὥς
- 165 σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμῶασιν,
 ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων
 ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κεί τις Ἀρηϊδῶων αἰζήων
 δουρὶ βάλλῃ, ἐάλη τε χανών, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας
 γίγνεται, ἐν δέ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ·
- 170 οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 μαστίεται, ἐξ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
 γλαυκιῶν δ' ἰδὺς φέρεται μένει, ἣν τινα πέφνη
 ἀνδρῶν, ἣ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὀμίλῳ·
 ὥς Ἀχιλῇ ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
- 175 ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνεΐαιο.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλληλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεΐα, τί σὺ τόσσον ὀμίλου πολλὸν ἐπέλθων
 ἔσσης; ἡ σέγε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
- 180 ἐλπόμενον Τρῶεσσιν ἀνάξειν ἵπποδάμοισιν
 τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίζης,
 οὐ τοι τοῦνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χειρὶ θήσει·
 εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.
 ἡ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον, ἔξοχον ἄλλων,
- 185 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμῃαι,
 αἶ κεν ἐμέ κτείνης; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ρέξειν.
 ἤδη μὲν σέγε, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
 ἡ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βοῶν ἄπο, μῦνον ἔοντα,
 σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσιν
- 190 καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων·
 ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
 πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρί·
 ληϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρρύσατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
- 95 ἀλλ' οὐ νῦν σε ρύεσθαι ὀλομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 βάλλεαι· ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω

ές πληθύν ιέναι, μηδ' αντίος ἴστασ' ἐμείο,
πρίν τι κακὸν παθῆειν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·

Πηλείδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσί γε, νηπύτιον ὥς, 200

ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,

ἡμὲν κερτομίας ἡδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.

ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας,

προκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνδρῶπων·

ὄψει δ' οὐτ' ἄρ πω σὺν ἐμοὺς ἴδες, οὐτ' ἄρ' ἐγὼ σούς. 205

φασὶ σέ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,

μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἀλοσύδνης·

αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσοο

εὖχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἐστ' Ἀφροδίτη.

τῶν δὴ νῦν ἕτεροὶ γε φίλον παῖδα κλαύσονται 210

σήμερον· οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν

ὦδε διακριθέντε, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.

εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς

ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·

Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς, 215

κτίσσε δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὐπω Ἴλιος ἱρὴ

ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,

ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ὤκεον πολυπίδακος Ἰδης.

Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,

ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων· 220

τοῦ τρισχίλαιο ἵπποι ἔλος κάτα βουκολέοντο

θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν.—

τάων καὶ Βορέης ἡράσσατο βοσκομενάων,

ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτη·

αἰ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους. 225

αἰ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ξειδωρον ἄρουραν,

ἄκρον ἐπ' ἀνδερῖκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων

ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,

ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.—

Τρῳά δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα· 230

Τρῳὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,

- Ἴλος τ' Ἀσσάρακός τε καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 δς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνδρῶπων
 τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεῦεν,
 235 κάλλεος εἵνεκα οἶο, ἔν' ἀθανάτοισι μέτεϊη.
 Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
 Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πρίαμόν τε,
 Λάμπον τε Κλυτίον δ' Ἴκετάονά τ', ὄζον Ἄρηος·
 Ἀσσάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
 240 αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἑκτορα δῖον.
 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύδει τε,
 ὕππως κεν ἐδέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὦς,
 245 ἐσταότ' ἐν μέσση ὕσμίνῃ δηϊοτήτος.
 ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνειδέα μυθήσασθαι
 πολλὰ μάλ'· οὐδ' ἂν νηὺς ἐκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
 στρεπτή δὲ γλῶσσο' ἐστὶ βροτῶν, πόλεες δ' ἐνὶ μύθοι
 παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
 250 ὀπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαιο.
 ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
 νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναικάς,
 αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσσην ἐς αἴγυιαν ἰούσαι,
 255 πολλ' ἑτέα τε καὶ οὐκί· χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.
 ἀλκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε, θάσσοι
 γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείησιν!
 Ἦ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ ἔλασ' ὄβριμον ἔγχος,
 260 σμερδαλέω· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῆ.
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείῃ
 ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 ῥέα διελεύσεσθαι μεγαλήτορος Αἰνείαιο·
 νήπιος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 265 ὥς οὐ ῥήϊδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι. οὐδ' ἵπποεῖκεν.

οὐδὲ τότε Ἀινείαιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ῥήξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
 ἦσαν· ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδιῶν, 270
 τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἐνδοδι κασσιτέριοι,
 τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος.

Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Αἰνείαιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔτσην,
 ἄντυγ' ὑπο πρῶτην, ἣ λεπτότατος θέε χαλκός, 275
 λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἣ δὲ διαπρὸ
 Πηλιδᾶς ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέσχευ,
 δείσας· ἐγγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους 280
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρόν,
 ἔστη, καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν,
 ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγῃ βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἐμμεμῶς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ 285
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
 οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος.
 ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
 ἣ κόρυθ', ἥ δὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 τὸν δὲ κε Πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα· 290
 εἰ μὴ ἄρ' ὀξύ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 αὐτίκα δ' Ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·

ᾠ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγάλητορος Αἰνείαιο,
 ὃς τάχα Πηλείωνι δαμείς Ἀϊδόςδε κάτεισιν,
 πειθόμενος μύθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο· 295
 νήπιος, οὐδέ τι οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
 ἀλλὰ τίη νῦν οὔτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
 μάψ' ἔνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν, 300
 μήτῳς καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεὺς

- τόνδε κατακτείνῃ· μόρμον δέ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι,
 ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
 Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παῖδων,
 105 οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θνητῶν.
 ἦδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 νῦν δὲ δὴ Αἰνεῖας βίῃ Τρώεσσιν ἀνάξει,
 καὶ παῖδων παῖδες, τοὶ κεν μετόπισθε γένωνται.
 Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 110 Ἐννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον
 Αἰνεῖαν, ἣ κέν μιν ἐρύσσειαι, ἣ κεν ἑάσεις.
 [Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἔοντα.]
 ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ὠμόσσαμεν ὄρκους
 πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 315 μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἡμάρ,
 μηδ' ὀπότ' ἂν Τροίῃ μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δύηται
 δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 βῆ ῥ' Ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
 320 ἔξε δ', ὃς Αἰνεΐας ἦδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέειν ἀχλὺν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελὴν εὐχαλκον
 ἄσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνεῖας·
 καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔθηκεν·
 325 Αἰνεῖαν δ' ἔσσευσεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' αἰέρας.
 πολλὰς δὲ στίχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνεΐας ὑπεράλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 ἔξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυαῖκος πολέμοιο,
 ἔνθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσσοντο.
 330 τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεῖα, τίς σ' ὥδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
 ἀντία Πηλείωνος ὑπερδύμοιο μάχεσθαι,
 ὃς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν·
 835 ἀλλ' ἀναχωρήσαι, ὅτε κεν συμβλήσῃαι αὐτῷ,
 μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Αἴδος εἰσαφίκηαι.

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 θαρσύνσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι·

οὐ μὲν γὰρ τίς σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξενάριξαι.

Ὡς εἰπὼν λῖπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα. 340

αἶψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
 θροσπεσίην· ὃ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·

ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

Ἦ πόποι, ἦ μέγα θάυμα τὸδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι·

ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα 345

λεύσσω, τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.

ἦ ῥὰ καὶ Αἰνείας φίλος ὑδανάτοισι θεοῖσιν

ἦεν· ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὐτως εὐχετάασθαι.

ἐρρέτω! οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι

ἔσσεται, ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. 350

ἀλλ' ἄγε δὴ Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,

τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἔλθῶν.

Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φωτὶ ἐκάστω·

μηκέτι νῦν Τρώων ἐκὰς ἔστατε, δῖοι Ἀχαιοί,

ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι. 355

ἀογαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῃ περ ἑόντι,

τοσσοῦσδ' ἀνδρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·

οὐδέ κ' Ἀρης, ὅς περ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη

τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποιστόμα, καὶ πονέοιτο·

ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε, 360

καὶ σθένει, οὐ μέ τί φημι μηθησέμεν, οὐδ' ἡβαιὸν

ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἰμι διαμπερές, οὐδέ τι ν' οἶω

Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχος ἔλθῃ.

Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἐκτωρ

κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἵμμεναι ἄντ' Ἀχιλλῆος. 365

Τρώες ὑπέρθυμοι, μὴ δεῖδιτε Πηλεΐωνα!

καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀδανάτοισι μαχοίμην·

ἔγχεϊ δ' ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.

οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,

ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει. 370

τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰῶνι σιδήρῳ.

ᾠς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' αἶεραν
Τρῶες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' αὐτῇ·
375 καὶ τότε ἄρ' Ἔκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλων·

Ἔκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῇι προμάχιζε,
ἄλλα κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο,
μήπως σ' ἡὲ βάλλῃ, ἡὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.

ᾠς ἔφαθ'· Ἔκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
380 ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅπα φωνήσαντος.

ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρῶεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένους ἀλκήν,
σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιτίωνα,
ἔσθλὸν Ὀτρυντεῖδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
ὃν Νύμφη τέκε νηῖς Ὀτρυντῇι πτολιπόρῳ,
385 Τμῶλῳ ὑπο νιφόεντι, Ἵδης ἐν πίοιι δῆμῳ·
τὸν δ' ἱθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ διὸς Ἀχιλλεὺς
μέσσην κακὴν κεφαλὴν· ἡ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεᾶσθη.
δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξατο διὸς Ἀχιλλεὺς·

Κεῖσαι, Ὀτρυντεῖδῃ, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
390 ἐνθάδε τοι θάνατος· γεγενῆ δέ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρῴϊόν ἐστιν,
Ἵλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἑρμῷ δινήεντι.

ᾠς ἔφατ' εὐχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν·
τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο
395 πρώτη ἐν ὑσμίνῃ. ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημόλοοντα,
ἔσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης, Ἀντήνορος υἱόν,
νύξε κατὰ κρόταφον, κυνὴς διὰ χαλκοπαρήου.
οὐδ' ἄρα χαλκεΐη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
αἰχμη ἰεμένη ρῆξ' ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
400 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Ἴπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καδ' ἵππων αἰῶντα,
πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δοῦρι.
αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἶσθε καὶ ἥρυγεν, ὥς ὅτε ταῦρος
ἥρυγεν, ἐλκόμενος Ἐλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,

κούρων ἐλκόντων· γάνυται δε τε τοῖς Ἐνοσίχθων· 405
 ὧς ἄρα τόνγ' ἐρυγόντα λίπ' ὅστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
 αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
 Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατήρ εἶασκε μάχεσθαι,
 οὔνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
 καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνῖκα· 410
 δὴ τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
 θυνε διὰ προμάχων, εἰως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 νῶτα παραίσσουτος, ὅθι ζωστήρος ὀχῆς
 χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλὸς ἦν τετο θώρηξ· 415
 ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῇ·
 γυνῆ δ' ἔριπ' οἰμῶξας· νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψεν
 κυανή, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθεῖς.

Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
 ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ, 420
 κάρ ῥά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 δηρὸν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
 ὀξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἵκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ὡς εἶδ', ὧς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·

Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν γε μάλιστ' ἐξεμάσσατο θυμόν, 425
 ὃς μοι ἐταῖρόν ἐπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.

Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνεεν Ἐκτορα δῖον·
 ἄσσον Ἴδ', ὧς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι!

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ· 430
 Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσὶ γε, νηπύτιον ὧς,
 ἔλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 ἡμὲν κερτομίας, ἥδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
 οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, 435
 αἱ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
 δουρὶ βαλὼν· ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν.

Ἦ ῥά, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη
 πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,

- 440 ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ' ἄψ' ἔκειτ' Ἑκτορα δῖον,
 αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ' ἐξήρπαξεν Ἀπόλλων
 ῥεῖα μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἥρι πολλῇ.
 445 τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
 ἔγχρ' χαλκείῳ· τρὶς δ' ἥερα τύψε βαθεῖαν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἡ τέ τοι ἄγχι
 450 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτέ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ᾧ μέλλεις εὐχέσθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 ἡ θὴν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρρودός ἐστιν.
 νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε κιχείω.
 455 Ὡς εἰπὼν Δρύοπ' οὔτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι·
 ἤριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
 Δημοῦχον δὲ Φιλητορίδην, ἧν τε μέγαν τε,
 καὶ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
 οὔταζων ξίφει μέγαλρι, ἐξάινυτο θυμόν.
 460 αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἱε Βιάντος,
 ἄμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὥσε χαμάζε,
 τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
 Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἦλυθε, γούνοισι,
 εἴπως εὖ πεφίδοιτο, λαβῶν, καὶ ζῶν ἀφείη,
 465 μῆδὲ κατακτείνειεν, ὀμηλικίην ἐλεήσας·
 νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, δ' οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν·
 οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
 ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαῶς· ὁ μὲν ἤπτετο χεῖρεσι γούνων,
 ἰέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὔτα κατ' ἦπαρ·
 470 ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν, αὐτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
 κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν,
 θυμοῦ δενόμενον· ὁ δὲ Μούλιον οὔτα παραστάς
 δουρὶ κατ' οὐς· εἶθαρ δὲ δι' οὐατος ἦλθ' ἐτέρσιον
 αἰχμὴ χαλκείῃ· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχεκλον

μέσσην καὶ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κοπήνῃτι 475
 πᾶν δ' ὑπερθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίῃ.
 Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
 ἀγκῶνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χεῖρὸς ἔπειρεν
 αἰχμῇ χαλκείῃ· ὁ δὲ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεῖς, 480
 πρόσθ' ὀρόων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῃ αὐχένα θείνας,
 τῇλ' αὐτῇ πῆληκι κάρη βάλε· μυελὸς αὖτε
 σφονδυλίων ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κείμενος ταυνοσθεῖς.
 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱόν,
 'Ρίγμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐριβόλακος εἰληλούθει· 485
 τὸν βάλε μεσσον ἄκουτι, πάγῃ δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὁ δ' Ἀρητῆδοον θανάπροντα,
 ἄψ' ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξείῃ δουρὶ
 νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὤσε· κυκλήθησαν δὲ οἱ ἵπποι.
 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθεῖ' ἄγχεα θεσπιδαῖς πῦρ 490
 οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
 πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 ὥς ὅγε πάντῃ θῦνε σὺν ἔγχρῃ, δαίμονι ἴσος,
 κτεινομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 ὥς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους, 495
 τριβέμεναι κρὶ λευκὸν εὐκτιμένην ἐν ἀλωῇ.
 ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 ὥς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον, 500
 ὡς ἄρ' ἀφ' ἵππειων ὀπλέων ῥαδάμιγγες ἔβαλλον,
 αἷ' τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἵετο κύδος ἀρέσθαι
 Πηλεΐδης, λυθρῷ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτου.

ΙΛΙΑΔΟΣ Φ.

Μάχη παραποτάμιος.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον εὐρρέϊος ποταμοῖο,
Ἢάνθου δινήεντος, δν Ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίοιονδε δῖωκεν
πρὸς πόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
ἡματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μάλιντο φαίδιμος Ἑκτωρ· 5
τῇ ῥ' οὔγε προχέοντο πεφυζότες· ἡέρα δ' Ἡρη
πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν· ἡμίσεες δὲ
εἰς ποταμὸν εἰλεύντο βαδύρροον, ἀργυροδίην·
ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ ῥέεδρα,
ῥχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἱαχον· οἱ δ' ἀλαλητῷ 10
ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλίσσόμενοι περὶ δίνας.
ὥς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέδονται,
φευγέμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
ὀρμενον ἐξαιφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι κατ' ὕδωρ·
ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ἢάνθου βαθυδινήεντος 15
πλήττο ῥόος κελάδων ἐπιμῖξ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.
Αὐτὰρ ὁ Διογενὴς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
κεκλιμένον μυρίκησιν· ὁ δ' ἔσθορε, δαίμονι ἴσος,
φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικῆς 20
ἄορι θεινομένων, ἐρυσταίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.

- ὥς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακίητος ἰχθύες ἄλλοι
 φεύγοντες, πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
 δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσδίει, ὃν κε λάβησιν·
- 25 ὥς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
 πτῶσσον ὑπὸ κρημνοῦς. ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρῃσιν
 ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυνάδεκα λέξατο κούρους,
 ποιήν Παιτρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος.
 τοὺς ἐξήγε δύραζε τεθνηπότας, ἥντε νεβρούς,
- 30 δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας εὐτμήτοισιν ἱμάσιν,
 τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
 δῶκε δ' ἐταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, δαΐζέμεναι μενεαίνων.
- Ἐνθ' υἱεῖ Πριάμοιο συνήντητο Δαρδανίδαο,
 35 ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
 ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἔδελοντα,
 ἐννύχιος προμολῶν· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξείῃ χαλκῷ
 τάμνε, νέους ὀρπηκας, ἵν' ἄρματος ἀντυγες εἶεν·
 τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
- 40 καὶ τότε μιν μιν Αἴηνον εὐκτιμένην ἐπέρασσαν,
 νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
 κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἴμβριος Ἡετίων, πέμψεν δ' ἐς διαν Ἀρίσβην·
 ἔνθεν ὑπεκπροφυγῶν, πατρῷον ἵκετο δῶμα.
- 45 ἔνδεκα δ' ἡματα θυμὸν ἐτέρπετο οἴσι φίλοισιν,
 ἐλθὼν ἐκ Αἴημοιο· δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
 χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὃς μιν ἔμελλεν
 πέμψειν εἰς Αἴδαο, καὶ οὐκ ἔδελοντα νέεσθαι.
 τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
- 50 γυμνόν, ἄτερ κόρυδος τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
 ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τεῖρε γὰρ ἰδρὰ
 φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
 55 ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὗσπερ ἔπεφνοι,
 αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἡερόεντος·

οἶον δὴ καὶ ὄδ' ἦλθε, φυγῶν ὑπο νηλεὲς ἡμαρ,
 Δῆμνον ἐς ἡγαθέην πεπερημένος· οὐδέ μιν ἔσχεν
 πόντος ἄλός πολιῆς, ὃ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέριοι
 γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσίν, ἥδὲ δαείω,
 ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κείθεν ἐλεύσεται, ἣ μιν ἐρύξει
 γῇ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.

60

ὦς ὥρμαινε μένων· ὃ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθνηπῶς,
 γούνων ἄψασθαι μεμαῶς· πέρι δ' ἥδελε θυμῷ
 ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 ἦτοι ὃ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 οὐτάμεναι μεμαῶς· ὃ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων,
 κύψας· ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 ἔσση, ἰεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.

65

70

αὐτὰρ ὃ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἐλὼν ἐλλίσσετο γούνων·
 τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεδίει·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Γουνούμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἰдео, καὶ μ' ἐλέησον!
 ἀντί τοί εἰμ' ἰκέταο, Διοτρεφές, αἰδοίοιο.

75

πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
 ἡματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες ἐϋκτιμένη ἐν ἀλωῇ,
 καὶ μ' ἐπέρασσας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε
 Δῆμνον ἐς ἡγαθέην· ἐκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.

80

νῦν δὲ λύμην, τρὶς τόσσα πορών· ἥως δέ μοί ἐστιν
 ἦδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
 πολλὰ παθών· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Μοῖρ' ὅλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί,
 ὅς μέ σοι αὖτις ἔδωκε· μινυνθᾶδιον δέ με μητηρ
 γείνατο Λαοδόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,
 Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
 Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατυιώντι.

85

τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
 τῆςδε δὴ γε γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
 ἦτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
 ἀντιθεὸν Πολύδωρον, ἐπεὶ βύλες ὀξείι δουρί·

90

- νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ οἶω
 σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γέ δαίμων.
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν
 95 μὴ με κτεῖν· ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἑκτορός εἰμι,
 ὃς τοι ἐταῖρον ἔπεφνευ ἐνθάδε τε κρατερόν τε.
 Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός,
 λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσεν·
 Νήπιε, μὴ μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε!
 100 πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπείν αἰσιμον ἡμαρ,
 τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωὸς ἔλον, ἡδ' ἐπέρασσα·
 νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγῃ, ὃν κε θεὸς γε
 Ἴλίου προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλησιν,
 105 καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
 ἀλλὰ, φίλος, θάναε καὶ σύ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
 κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 οὐχ ὀρύας, οἷος κἀγὼ καλὸς τε μέγας τε;
 πατὴρ δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 110 ἀλλ' ἐπὶ τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίῃ—
 ἔσσεται ἡ ἧώς, ἡ δεῖλη, ἡ μέσον ἡμαρ—
 ὅπποτε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 ἡ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἡ ἀπὸ νευρῆφιν οἴστω.
 Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 115 ἔγχος μὲν ῥ' ἀφέηκεν, ὃ δ' ἔζητο χεῖρε πετάσσας
 ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
 δὺ ξίφος ἄμφηκες· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 κείμενος ταθεῖς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέε, δεῦτε δὲ γαῖαν.
 120 τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδός, ἦκε φέρεσθαι,
 καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ἐνταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὠτειλὴν
 αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
 ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος
 125 οἴσει διηνέεις εἴσω ἄλως εὐρέα κόλπον.
 Δριόσκων τις κατὰ κύμα μέλιναν φρήν' ὑπαίξει

ἰχθυς, ὃς κε φάιγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
 φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστῳ κιχείομεν Ἴλιου ἱρῆς,
 ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὀπιθεὺν κερατῶν.
 οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ ἐϋρροὸς ἀργυροδίνης 130
 ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηδὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους,
 ζωὸς δ' ἐν δίνῃσι καδίετε μώνυχας ἵππους.
 ἀλλὰ καὶ ὥς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
 τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
 οὓς ἐπὶ νηυσὶ Δοῆσιςν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμέϊο. 135

Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμός δὲ χολώσατο κηρόδι μᾶλλον·
 ὠρμηνεν δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 δίον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 τόφρα δὲ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
 Ἀστεροπαῖφ' ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων, 140
 υἱεῖ Πηλεγόνοσ· τὸν δ' Ἀξιὸς εὐρυρέεδρος
 γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀκессαμενοῖο θυγατρῶν
 πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγη Ποταμός βαθυδίνης.
 τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν 145
 Ξάνδος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαΐκταμένων αἰζηῶν,
 τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος ἠρώσειε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μιν ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;
 δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώσιν. 150

Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνοσ προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
 Πηλειῖδῃ μεγάρυμε, τίη γενεῇν ἐρεεῖνεις;
 εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,
 Παίονας, ἀνδρας ἄγων δολιχεγχεάς· ἦδε δέ μοι νῦν 155
 ἡὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
 αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
 [Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαίαν ἔησιν,]
 ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ, τὸν δ' ἐμέ φασιν
 γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. 160

Ὡς φάτ' ἀπειλίσσας· ὁ δ' ἀνέσχετο διὸς Ἀχιλλεύς

νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται· οὐ γὰρ ὅτω
 σὰς χεῖρας φεύξουσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γε δαίμων
 ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν
 95 μὴ με κτεῖν'· ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἑκτορός εἰμι,
 ὃς τοι ἐταῖρον ἔπεφνεν ἐνθάδε τε κρατερόν τε.

Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός,
 λισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσεν·

Νήπιε, μὴ μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε!
 100 πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἡμαρ,
 τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον, ἦδ' ἐπέρασσα·
 νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγη, ὃν κε θεός γε
 Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλησιν,
 105 καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
 ἀλλά, φίλος, θάναε καὶ σύ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
 κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 οὐχ ὀράας, οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε;
 πατὴρ δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 110 ἀλλ' ἐπὶ τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή—
 ἔσσεται ἡ ἡώς, ἡ δεῖλη, ἡ μέσον ἡμαρ—
 ὅππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 ἡ ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἡ ἀπὸ νευρῆφιν οἴστω.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ·
 115 ἔγχος μὲν ῥ' ἀφῆκεν, ὃ δ' ἔζετο χεῖρε πετάσσας
 ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
 δῦ ξίφος ἄμφηκες· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 κείμενος ταδεῖς· ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε, δεῦτε δὲ γαῖαν.
 120 τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδός, ἦκε φέρεσθαι,
 καὶ οἱ ἐπενχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Ἐνταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὠτειλὴν
 αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
 ἐνδεμένη λεχέεσσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος
 125 οἴσει δινηεῖς εἴσω ἄλός εὐρέα κόλπον.
 θούσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρήχ' ὑπαίξει

ἰχθυσ, ὅς κε φάιγησι Λυκάονος ἀργέτα δημόν.
 φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστν κιχέιομεν Ἰλίου ἱρήs,
 ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὀπιθεν κερατῶν.
 οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ εὐρῶος ἀργυροδίνης 130
 ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηδὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους,
 ζωὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
 ἀλλὰ καὶ ὥς ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
 τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
 οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο. 135

Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμός δὲ χολώσατο κηρόδι μᾶλλον·
 ὠρμηγεν δ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 τόφρα δὲ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
 Ἀστεροπαῖφ ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων, 140
 υἱέϊ Πηλεγόνοσ· τὸν δ' Ἀξιὸς εὐρυρέεθρος
 γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
 πρεσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγῃ Ποταμός βαθυδίνης.
 τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
 ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκεν 145
 Ξάνδος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν,
 τοὺς Ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος ἠπρόσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύs·

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μεν ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν ; 150
 δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώσιν.

Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνοσ προσεφώνεε φαιδιμος υἱός·
 Πηλειῖθι μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεεῖνεις ;
 εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,
 Παίονας, ἀνδρας ἄγων δολιχεγχεάς· ἦδε δέ μοι νῦν 155
 ἡὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουδα.
 αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
 [Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαίαν ἵησιν,]
 ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχει, τὸν δ' ἐμέ φασιν
 γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. 160

Ὡς φάτ' ὑπειλήσας· ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος Ἀχιλλεύs

- Πηλιάδα μελίην· ὁ δ' ἄμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς
 ἦρως Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν·
 καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βύλεν, οὐδὲ διαπρὸ
 165 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα Δεοῖο·
 τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 δεξιτερῆς, σύτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς μελίην ἰδυπτίωνα
 170 Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων·
 καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
 Πηλείδης δ' ἄορ ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλλῆος
 175 οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχεΐῃ.
 τρὶς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 τρὶς δὲ μεθῆκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον, ἥθελε θυμῷ
 ἄξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο,
 ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα·
 180 γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 χύντο χαμαὶ χολάδες· τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν
 ἀσθμαίνοντ'· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας,
 τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Κεῖσ' οὕτω! χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
 185 παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι·
 φῆσθα σὺν μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρέοντος·
 αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι·
 τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσσιν,
 Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
 190 τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρηνέτων,
 κρείσσων δ' αὐτε Διὸς γενεὴ Ποταμοῖο τέτυκται·
 καὶ γὰρ σοὶ Ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναται τι
 χραισμεῖν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳνι μάχεσθαι·
 τῷ οὐδὲ κρέων Ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει,
 195 οὐδὲ βαθυρρεῖται μέγα σθένης Ὠκεανοῖο,
 ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,

καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσιν
ἀλλὰ καὶ ὃς δαίδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνόν,
δεινὴν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆση.

Ἦ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος. 200
τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.

αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετὰ Παίονας ἵπποκορουστάς, 205
οἳ ῥ' ἔτι παρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήμεντα,
ὥς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὕσμινῃ
χέρσ' ὕπο Πηλεΐδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμέντα.

ἐνθ' ἔλε Θερσίλοχόν τε Μύδωνά τε Ἀστύπυλόν τε, 210
Μυῆσόν τε Θρασίον τε καὶ Αἴνιον ἠδ' Ὀφελέστην·
καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέγγατο δίνης·

Ἦ Ὀ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἰσυλα ῥέζεις 215
ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδὶον κάτα μέρμερα ῥέζε.
πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα·
οὐδὲ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλλα δῖαν,
στευνόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως. 220
ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγῃ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὥς σὺ κελεύεις,
Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιᾶλους ἐναρίζων,
πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἑκτορι πειρηθῆναι 225
ἀντιβίην, ἥ κέν με δαμάσσεται, ἥ κεν ἐγὼ τόν.

Ἦς εἰπὼν Τρῶεσσιν ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·

Ἦ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλὰς 230
εἰρύσας Κρονίωνος, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,

Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 δειέλος ὁψὲ δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.

Ἦ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἐνδορε μέσσω,
 κρημνοῦ ἀπαΐξας· ὁ δ' ἐπέσσυτο, οἴδματι θύνων·

235 πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὥσε δὲ νεκροὺς
 πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλῃς ἔσαν, οὗς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 τοὺς ἐκβαλλε δύραζε, μεμυκώς, ἥντε ταῦρος,
 χέρσουδε· ζωὸς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
 κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείησιν μεγάλῃσιν·

240 δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἵστατο κύμα,
 ὥθει δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν
 εἶχε στηρίζασθαι· ὁ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
 εὐφυέα, μεγάλην· ἥ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριπούσα,
 κρημνὸν ἅπαντα διώσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα

245 ὄζοισιν πυκινοῖσι· γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτόν,
 εἴσω πᾶσ' ἐριπούσ'· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
 ἥϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
 δείσας· οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεός, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
 ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο

250 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλεΐδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
 αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,
 ὅςθ' ἄμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν·
 τῷ εἰκὼς ἥϊξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς

255 σμερδαλέον κονάβιζεν· ὑπαιθα δὲ τοιοῦ λιασθεῖς
 φεύγ', ὁ δ' ὀπισθε ῥέων ἔπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύη,
 χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·

260 τοῦ μὲν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
 ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
 χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 ὥς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κιχήσατο κύμα ῥόοιο,
 καὶ λαιψηρὰν ἑόντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.

ἵσσύκι δ' ὀρμήσειε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
 στήναι ἐναντίβιον, καὶ γινώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
 ἄδ' ἀνατοὶ φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 τοσσάκι μιν μέγα κῦμα Διῦπετέος ποταμοῖο
 πλάζ' ὤμους καθύπερθεν· ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα.
 θυμῷ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
 λάβρος, ὑπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖν.
 Πηλείδης δ' ὤμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

Ζεῦ πάτερ, ὥς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
 ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐρανιῶνων,
 ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ με ψεύδεσσιν ἔδελγεν·
 ἥ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
 λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 ὥς μ' ὄφελ' Ἑκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος·
 τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξεν.
 νῦν δέ με λευγαλέφ θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι,
 ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὥς παῖδα συφορβόν,
 ὃν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.

Ὡς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὦκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν ἐίκτην·
 χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστάσαντ' ἐπέεσσιν.
 τοῖσι δὲ μῦθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·

Πηλείδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
 τοίῳ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταβρόδῳ εἰμέν,
 Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 ὥς οὐ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἰσιμὸν ἐστίν·
 ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός.
 αὐτὰρ τοι πυκινῶς ὑποδησόμεθ', αἶ κε πίθῃαι·
 μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοίου πολέμοιο,
 πρὶν κατὰ Ἰλίοφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι
 Τρωϊκόν, ὃς κε φύγησι· σὺ δ' Ἑκτορι θυμὸν ἀπούρας,
 ἔψ' ἐπὶ νῆας ἵμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.

Τῷ μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
 αὐτὰρ ὁ βῆ—μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμή—

300 ες πεδίον· τὸ ζὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐκχυμενοιο·
 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαίκταμένων αἰζήων
 πλῶον, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
 πρὸς ῥόον ἄτσουντος ἀν' ἰδύν· οὐδέ μιν ἔσχεν
 εὐρυρέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
 305 οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 χώετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
 ὑψόσ' ἀειρόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' αὔσας·

Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ
 σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστν μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 310 ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
 ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεδρα
 ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόδυνον ἐναύλους·
 ἴσση δὲ μέγα κῦμα· πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
 φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
 315 ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὄγε ἴσα θεοῖσιν.
 φημί γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
 οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τὰ που μάλα νεοῖσι λήμνης
 κείσεθ' ὑπ' ἱλῶος κεκαλυμμένα· καὶ δέ μιν αὐτὸν
 εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλις, χέραδος περιχεύας
 320 μυρίον, οὐδέ οἱ ὅστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
 ἀλλέξαι· τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
 αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται, οὐδέ τί μιν χρεὼ
 ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.

Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσε δύνω,
 325 μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
 πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα Διῦπετέος ποταμοῖο
 ἵστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ἤρεε Πηλείωνα.
 Ἦρῃ δὲ μέγ' αὔσε, περιδδείσας' Ἀχιλῆϊ,
 μή μιν ἀποέρσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδύνης.

330 αὐτίκα δ' Ἦφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·

Ὅρσο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
 Ξάνδον δινήεντα μάχῃ ἤτσκομεν εἶναι·
 ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφαύσκειο δὲ φλόγα πολλήν·
 αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταιο Νότοιο

εἶσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
 ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 δένδρεα καὶ, ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί· μῆδέ σε πάμπαν
 υειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειῃ·
 μῆδὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος, ἀλλ' ὅπότ' ἂν δὴ
 φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!

340

Ἦς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῆς πῦρ.
 πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καίε δὲ νεκροὺς
 πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτόθ' ἄλις ἔσαν, οὓς κτὰν Ἀχιλλεύς·
 πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
 ὥς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλάην
 αἶψ' ἀνξηράνη· χαίρει δέ μιν ὅστις ἐδείρη·
 ὥς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καδ' δ' ἄρα νεκροὺς
 κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
 καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἡδὲ μυρῖκαι,
 καίετο δὲ λωτός τ' ἡδὲ θρύον ἡδὲ κύπειρον,
 τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
 τείροντ' ἐγγέλυες τε καὶ ἰχθύες, οἱ κατὰ δίνας,
 οἱ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
 πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστοιο.

345

350

355

καίετο δ' ἱς Πυταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

"Ἡφαιστ', οὔτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,
 οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὠδε πυρὶ φλεγέδοντι μαχοίμην.
 λῆγ' ἔριδος· Τρώας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος Ἀχιλλεύς
 ἄστεος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ὕρωγῆς;

360

Φῆ, πυρὶ καίόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 ὥς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπαιγόμενος πυρὶ πολλῷ,
 κνίσσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
 πάντοθεν ἄμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται
 ὥς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ·
 οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' αὐτμῇ
 Ἡφαιστόιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὅγ' Ἥρην,
 πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

365

"Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ρόον ἔχραε κήδειν

- 370 ἐξ ἄλλων ; οὐ μὲν τοι ἐγὼ τόσον αἰτίος εἰμι,
 ὅσπον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἄρωγοί.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις ·
 πανέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὁμοῦμαι,
 μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσιν κακὸν ἡμαρ,
 375 μὴδ' ὀπότ' ἂν Τροίῃ μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
 καιομένη, καίωσι δ' Ἀρήϊοι υἱες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τογ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν ·
 Ἥφαιστε, σχέο, τέκνον ἀγκαλῆες ! οὐ γὰρ ἔοικεν
 380 ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.
 Ὡς ἔφαθ' · Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαῆς πῦρ ·
 ἄψορρόν δ' ἄρα κύμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 παυσάσθην · Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.
 385 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἕρις πέσε βεβριδυῖα,
 ἀργαλή · δίχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο ·
 σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθῶν ·
 ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. αἶε δὲ Ζεὺς,
 ἡμενος Οὐλύμπῳ · ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
 390 γηθοσύνη, ὃς ὄρατο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
 ἔνθ' οἷγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν · ἦρχε γὰρ Ἄρης
 ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν,
 χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον ·
 Τίπτ' αὐτ', ὦ κυνάμνια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
 395 θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν ;
 ἢ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας
 οὐτάμεναι ; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἐλούσα,
 ἰθὺς ἐμεῦ ὤσας, διὰ δὲ χροά καλὸν ἔδαψας ;
 τῷ σ' αὖ τῦν ὁτὼ ἀποτισέμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.
 400 Ὡς εἰπὼν οὔτησε κατ' Ἀσπίδα θυσανόεσσαν,
 σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός ·
 τῇ μιν Ἄρης οὔτησε μαιφόνος ἔγχρῃ μακρῷ.
 ἢ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
 κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,

τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὔρον ἀρούρης . 405
 τῷ βάλε θούρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λύσε δὲ γυῖα.
 ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
 τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 καὶ μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Νηπύτι', οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων 410
 εὖχομ' ἐγὼν ἔμμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις.
 οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις,
 ἥ τοι χωομένη κακὰ μῆδεται, οὔνεκ' Ἀχαιοὺς
 κύλλιπες, αὐτὰρ Τρῶσιν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.

Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ. 415
 τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἐλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγισ δ' ἐσαγείρετο θυμόν.
 τὴν δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ὡ πόποι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη, 420
 καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολουργὸν Ἄρηα
 δηΐου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε!

Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
 καὶ ῥ' ἐπεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ 425
 ἤλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω κείμεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἡ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσιν ἀρωγοί,
 εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο θωρηκτῆσιν, 430
 ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὥς Ἀφροδίτη
 ἤλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιώωσα·
 τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπανσάμεθα πτολέμοιο.
 Ἰλίου ἐκπέρσαντες εὐκτίμενον πτολίεθρον.

Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
 αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἑνوسίχθων· 435

Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδέ ἔοικεν,
 ἄρξάντων ἐτέρων· τὸ μὲν αἴσχιον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 ἴομεν Οὐλύμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
 ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγε

- 440 κιλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
νηπύτι', ὥς ἄνοον κραδίην ἔχες! οὐδέ νυ τῶνπερ,
μέμνηται, ὅσα δὲ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφί,
μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγῆνορι Λαομέδοντι
παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
445 μισθῷ ἔπι ῥητῷ· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τείχος ἔδειμα,
εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἔν' ἄρρηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἑλικας βούς βουκολέεσκες
Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὕληέσσης.
450 ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὀβραι
ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
σοὶ μὲν ὄγ' ἠπειλήσε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπῶν·
455 στεῦτό, δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῷ.
νῶϊ δέ τ' ἄψορροὶ κίομεν κεκοτηότι θυμῷ,
μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσσεν.
τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδὲ μεθ' ἡμέων
πειρᾶ, ὥς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
460 πρόχυν κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοῖς ἀλόχοισιν!
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
Ἐννοσίγαι', οὐκ ἂν με σαόφρονα μυθήσαιο
ἔμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,
δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
465 ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
πανσώμεσθα μάχης· οἳ δ' αὐτοὶ θηριαάσθων.
Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτράπετ'· αἶδετο γάρ ρηι
πατροκασιγνήτοιο μυγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.
470 τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θηρῶν·
[Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνειδείων φάτο μῦθον·]
Φεύγεις δὴ, Ἐκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δὲ οἳ εὖχος ἔδωκας;
νηπύτιε τί νυ τοξὸν ἔχεις ἀνεμῳλίον αὐτως;

μή σευ νῦν ἔτι πατρός ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω 475
 εὐχομένον, ὥς τοπρὶν ἐν Ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.

Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων
 ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις·
 [νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὀνειδείους ἐπέεσσιν·] 480

Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεές, ἀντί' ἐμείο
 στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφερέσθαι.
 τοξοφόρῃ περ ἐοῦσῃ· ἐπεὶ σε λέοντα γυναιξὶν
 Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἦν κ' ἐθέλησθαι.
 ἦτοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὔρεα θήρας ἐναίρειν, 485
 ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἥ κρείσσοσιν ἴφι μάχεσθαι.
 εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
 ὅσσον φερτέρῃ εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.

Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε
 σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἶνυτο τόξα· 490
 αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔδεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα
 ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἔκπιπτον οἷστοι.
 δακρυνέεσσα δ' ὑπαιθα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
 ἥ ῥά θ' ὑπ' ἵρηκος κοίλῃν εἰσέπτατο πέτρην,
 χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῇγε ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν· 495
 ὥς ἡ δακρυνέεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
 Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
 πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
 ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' Ἀθανάτοισι θεοῖσιν 500
 εὐχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῇφι βίῃφιν.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
 πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλγῃ κούινῃ.
 ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κίε θυγατέρος ἧς.—
 ἡ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἔκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ· 505
 δακρυνέεσσα δὲ πατρός ἐφέζετο γούνασι κούρη,
 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε· τὴν δὲ προτὶ οἱ
 εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἥδ' ὑ γελάσσας·

Τίς νυ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐραυνίωνων ;
 510 [μαψιδιάς, ὡσεὶ τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ ;]

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Κελαδεινὴ·
 σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ; λευκώλενος Ἥρη,
 ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νείκος ἐφῆπται.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —

515 αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρήν·
 μέμβλετο γάρ οἱ τείχος εὐδμήτιο πόλης,
 μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρμορον ἤματι κείνῳ.
 οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δέ, μέγα κυδιόωντες·

520 καδ' δ' ἴζον παρ Ζηνὶ κελαινεφέϊ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Τρῶας ὁμῶς αὐτοὺς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
 ὥς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἰκάνει
 ἄσπετος αἰδομένοιο, θεῶν δέ ἐ μῆνις ἀνήκεν·
 πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κῆδε' ἐφήκεν·

525 ὥς Ἀχιλλεὺς Τρῶεσσι πόνον καὶ κῆδε' ἔθηκεν.

Ἔσθῃκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θεῖον ἐπὶ πύργου,
 ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκὴ
 γίγνεθ'. ὁ δ' οἰμῶξας ἀπὸ πύργου βαίνει χαμᾶζε,
 530 ὀτρυνέων παρὰ τείχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς·

Πεπταμένους ἐν χερσὶ πύλας ἔχει', εἰσόκε λαοὶ
 ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες· ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἐγγὺς ὄδε κλονέων· νῦν οἷω λοίγι' ἔσεσθαι.

αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τείχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,

535 αὐτῖς ἐπανδέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·

δεῖδια γάρ, μὴ οὐλος ἀνὴρ ἐς τείχος ἄλῃται.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας
 αἰ δὲ πετασθεῖσαι τεύξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 ἀντίος ἐξέδορε, Τρώων ἵνα λαιγὸν ἀλάλκοι.

540 οἱ δ' ἰδὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο

δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίου

φεύγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχει· λύσσα δέ οἱ κῆρ
 αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κύδος ἀρέσθαι.

Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλουν υἱες Ἀχαιῶν,
 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα διὸν ἀνῆκεν,
 φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλε, παρ δέ οἱ αὐτὸς
 ἔσση, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
 φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἥερι πολλῇ.
 αὐτὰρ ὅγ' ὥς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
 ἔσση, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένουσι·
 ὄχθηςας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν·

Ἦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος
 φεύγω, τῇπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
 αἰρήσει με καὶ ὧς, καὶ ἀνάγκιδα δειροτομήσει.
 εἰ δ' ἂν ἐγὼν τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
 φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλίου, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι
 Ἰδης τε κνημούς, κατὰ τε ῥωπήϊα δύω·

ἔσπεριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
 ἰδρῶ ἀποψυχθεῖς, ποτὶ Ἴλιον ἀπυνοεῖμην.
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 μή μ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίοις νοήσῃ,
 καὶ με μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν·
 οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρας ἀλύξαι
 λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
 εἰ δέ κεν οἱ προπάραιδε πόλιος κατεναντίον ἔλθω·
 καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρῶς ὀξεί χαλκῷ,
 ἐν δέ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δέ ἔφασ' ἀνθρώποι.
 [ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κύδος ὀπάξει.]

Ὡς εἰπὼν Ἀχιλλῆα ἀλεις μένεν· ἐν δέ οἱ ἦτορ
 ἄλκιμον ὥρματο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 ἥτε πόρδαλις εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
 ταρβεῖ, οὐδέ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ
 εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ, ἢ βάλησιν,
 ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει

- ἀλκῆς, πρίν γ' ἡὲ ξυμβλήμεναι, ἡὲ δαμῆναι·
 ὧς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγῆνωρ,
 580 οὐκ ἔδελεν φεύγειν, πρίν πειρήσασιν Ἀχιλλῆος·
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόθ' ἔσχετο πάντοσ' ἔιστην,
 ἐγχείη δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὐτεῖ·
 Ἥ δὴ που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 ἥματι τῷδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων.
 595 νηπύτι', ἥ τ' ἔτι πολλὰ τετεύχεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ
 ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν,
 οἳ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ νιῶν,
 Ἴλιον εἰρυνόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
 ὧδ' ἔκπαγλος ἔων καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
 600 Ἥ ῥα, καὶ ὄξυν ἄκοντα βαρεῖης χειρὸς ἀφήκεν·
 καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
 ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέριοιο
 σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
 605 Πηλεΐδης δ' ὠρμήσατ' Ἀγῆνορος ἀντιθέοιο
 δεύτερος· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσσαι,
 ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
 αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ.
 600 αὐτῷ γὰρ Ἑκάεργος, Ἀγῆνορι πάντα ἐοικώς,
 ἔστη πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
 ἕως ὃ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
 τρέψας παρ ποταμὸν βαθυδινῆεντα Σκάμανδρον,
 τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔδελγεν Ἀπόλλων,
 605 ὧς αἰεὶ ἔλποιοτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν·
 τόφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἦλδον ὁμίλῳ
 ἀσπᾶσιοι προτὶ ἄστυ· πόλις δ' ἐμπλητο ἀλέντων.
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
 μῆναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι
 610 ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐσέχυντο
 ἐς πόλιν, ὄντινα τῶνγε πόδες καὶ γούνα σάωσαν.

ΙΛΙΑΔΟΣ Χ.

Ἕκτορος ἀναίρεσις.

Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστν πεφυζότες, ἥντε νεβροί,
ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πῖον τ', ἀκέοντό τε δίψαν,
κεκλιμένοι καλῆσιν ἐπάλξεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
τείχεος ἄσσον ἴσαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες.

Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μείνας ὅλοη Μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἰλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σκαιάων.

5

αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·

Τίπτε με, Πηλῆος υἱέ, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πώ με
ἔγνωσ, ὥς θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχές μενεαίνεις.

10

ἦ νύ τοι οὔτι μέλει Τρώων πόνος, οὐς ἐφόβησας,
οἳ δὴ τοι εἰς ἄστν ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.
οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι.

Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
ἔβλαψάς μ', Ἑκάργε, θεῶν ὀλοώτατε πάντων,
ἐνθάδε νῦν τρέφας ἀπὸ τείχεος· ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
γαῖαν ὁδὰξ εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.

15

νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.

ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύνάμεις γε παρείη.

20

Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστν υἷγα φρονέων ἐβεβήκει,

σευάμενος, ὥςδ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
ὃς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιτανόμενος πεδίοιο·

ὥς Ἀχιλεὺς λαιψήρᾳ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.

- 25 Τὸν δ' ὁ γέρων Πρίαμος πρῶτος ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν,
παμφαίνονδ', ὥστ' ἀστέρ', ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
ὃς ῥά τ' ὀπώρης εἰσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ·
ὄντε κύν' Ὀβριῶνος ἐπὶ κλησιν καλέουσιν·

- 30 λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται,
καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν
ὥς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
ᾧ μῶξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
ὑψόσ' ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμῶξας ἐγεγώνει,
35 λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάρειδε πυλάων
ἐστήκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνυς·

Ἔκτορ, μὴ μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
οἶος ἀνενδ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,

- 40 Πηλεΐωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
σχέτλιος! αἶδε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἐ κύνες καὶ γύπες ἔδονται
κείμενον· ἢ κέ μοι αἶνὸν ἀπὸ πρᾶπίδων ἄχος ἔλθοι·
ὃς μ' υἱὼν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔδηκεν,

- 45 κτείνων, καὶ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπᾶων.
καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων,
τούς μοι Λαοδόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
ἀλλ' εἰ μὲν ζῶουσι μετὰ στρατῷ, ἢ τ' ἂν ἔπειτα

- 50 χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἔστι γὰρ ἔνδον·
πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν' Αἶδαο δόμοισιν,
ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοῖ τεκόμεσθα·
λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος

- 55 ἔσσεται, ἣν μὴ καὶ σὺν Θύνης, Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς.
ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσης

Τρῶας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξης
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερῆς.
 πρὸς δ', ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον,
 δύσμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ 60
 αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσκει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 υἱὸς τ' ὄλλυμένους, ἐλκηθείσας τε θύγατρας,
 καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτήτῃ,
 ἐλκομένας τε νυοὺς ὅλοῃς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν. 65
 αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρῶτησιν θύρῃσιν
 ὤμῃσται ἐρύουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὀξείῃ χαλκῷ
 τύψας, ἥ ἐ βαλὼν, ρεδέων ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς,
 οἳ κ' ἐμὸν αἷμα πiónτες, ἀλύσσαντες πέρι θυμῷ, 70
 κείσονται ἐν προθύροισι. νέφ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν,
 Ἀρηϊκταμένω, δεδαῖγμένω ὀξείῃ χαλκῷ,
 κείσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὃ, ττι φανήῃ·
 ἀλλ' ὅτε δὴ πολὺόν τε κάρη, πολὺόν τε γένειον,
 αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος, 75
 τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἦ ῥ' ὁ γέρων, πολὺὰς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χερσίν,
 τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἔκτορι θυμὸν ἔπειδεν.
 μήτηρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
 κόλπον ἀνιέμενη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν· 80
 καὶ μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Ἔκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον
 αὐτήν! εἵποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
 γῶν μνήσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα,
 τείχεος ἐντὸς ἐών, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ· 85
 σχέτλιος! εἵπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὐ σ' ἔτ' ἔγωγος
 κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
 οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος· ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
 Ὡς τότε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,
 πολλὰ λισσομένω· οὐδ' Ἔκτορι θυμὸν ἔπειδον· 90

- ἀλλ' ὄγε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἄσσον ἰοντα.
 ὥς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὀρέστερος ἄνδρα μένησιν,
 βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'· ἔδου δέ τέ μιν χόλος αἰνός
 95 σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλίσσόμενος περὶ χειρὶ·
 ὥς Ἐκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει,
 πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας.
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς θν μεγαλήτορα θυμόν·
 ὦ μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
 ὅς μ' ἐκέλευε Τρῳσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
 νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο διὸς Ἀχιλλεύς.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἁγασθάλῃσιν ἐμῇσιν,
 105 αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
 μήποτε τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
 Ἐκτωρ ἦφι βίηφι πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 ὥς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 αὐτην ἧ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 ἢ ἐκεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλης.
 εἰ δὲ κεν ἀσπίδα μὲν καταδεύομαι ὀμφαλόεσσαν,
 καὶ κόρυδι βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τείχος ἐρείσας,
 αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω,
 καὶ οἱ ἰπὸς ὄσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' αἶμ' αὐτῇ,
 115 πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 ἡγάγετο Τροίηνδ', ἣτ' ἔπλετο νεῖκεος ἀρχή,
 δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
 ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε κέκευθεν·
 Τρῳσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 μήτι κατακρύψειν, ἀλλ' ἀνδιχα πάντα δάσασθαι·
 [κτῆσιν ὄσσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔέργει·]
 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός ;
 μή μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰών· ὁ δὲ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἔόντα,
 125 αὐτῶς, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης

τῷ ὀαριζέμεναι, ἄτε παρθένος ἦϊθέός τε,
 παρθένος ἦϊθέός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιν.
 βέλτερον αὐτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν· ὅττι τάχιστα
 εἶδομεν, ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ. 180
 Ὡς ὥρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 Ἰσος Ἐνυαλίῳ, κορυθαίκι πτολεμιστῇ,
 σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὤμον
 δεινὴν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἵκελος αὐγῇ
 ἢ πυρὸς αἰδομένου, ἢ ἡελίου ἀνιόντος. 185
 Ἔκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 αὖτις μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθεῖς.
 Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιδῶς.
 ἦύτε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
 ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν· 140
 ἢ δέ θ' ὑπαιδα φοβεῖται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὄξυ λεληκὼς
 ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἐλέειν τέ εἰ θυμὸς ἀνώγει·
 ὥς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαῶς ἰδὺς πέτετο· τρέσε δ' Ἐκτωρ
 τεῖχος ὑπο Τρώων, λαιψήρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 οἱ δὲ παρὰ σκοπιῇν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα 145
 τείχεος αἰὲν ὑπὲρ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
 κρουνῶ δ' ἕκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 δοιαί ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινῆεντος.
 ἢ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὥσει πυρὸς αἰδομένοιο· 150
 ἢ δ' ἐτέρῃ θέρει προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ,
 ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ·
 ἔνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασιν
 καλοὶ, λαῖνεοι, ὅθι εἴματα σιγαλόεντα
 πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαὶ τε θύγατρες, 155
 τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν.
 τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὀπισθε διώκων·
 πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων
 καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην
 ἄρνυσθην, ἃ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν, 160
 ἄλλὰ περὶ ψυχῆς θένον Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.

- ὥς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
ρίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κεῖται ἀεθλον,
ἡ τρίπος ἥ ἐ γυνή, ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος·
- 165 ὥς τῷ τρις Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὄρωντο.
τοῖσι δὲ μῦθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
- Ἔπειτα πόποι, ἡ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τείχος
ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
- 170 Ἔκτορος, ὃς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκην,
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὐτὴ
ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὐτὴ ἐ δῖος Ἀχιλλεὺς
ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκει.
ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάσθε,
- 175 ἡέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἡέ μιν ἦδη
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἔοντα.
- Τὸν δ' αὐτὴ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
ὦ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἶον ἔειπες!
ἄνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
- 180 ἄψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
πρόφρονι μυθέομαι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι·
- 185 ἔρξον, ὅπῃ δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδέ τ' ἐρώει.
- Ἦς εἰπὼν ὥτρυνε πῦρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἴξασα.
- Ἔκτορα δ' ἀσπερχές κλονέων ἔφεπ' ὥκυσ Ἀχιλλεὺς·
ὥς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
- 190 ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας·
τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ δάμνῃ,
ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὕρῃ·
ὣς Ἔκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα.
ὅσσοάκι δ' ὀρμήσειε πυλάων Δαρδανιάων
- 195 ἀντίον αἰξασθαι, εὐδμήτους ὑπὸ πύργους,
εἴ πῶς οἱ καδύντερθε ἀλάλκοιεν βελέεσσιν·

τοσσάκι μιν προπάρειδεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
 πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.
 ὥς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν·
 οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν· 200
 ὥς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.
 πῶς δέ κεν Ἑκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων
 ἐγγύθεν, ὃς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα·

Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι διὸς Ἀχιλλεύς, 205
 οὐδ' ἔα ἰέμεναι ἐπὶ Ἑκτορι πικρὰ βέλεμνα·
 μήτις κῦδος ἄροιτο βαλῶν, ὃ δὲ δεύτερος ἔλθοι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
 καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταυηλεγέος θανάτοιο, 210
 τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἑκτορος ἵπποδάμοιο.
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἑκτορος αἰσιμον ἦμαρ,
 ὦχετο δ' εἰς Ἀἶδαο· λίπεν δὲ ἐ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλείωνα δ' ἔκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 215

Νῦν δὴ νῶτ' γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἑκτορα δηῶσαντε, μάχης ἅτον περ ἔοντα.
 οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων, 220
 προπποκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στήθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 οἰχομένη πεπιδήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.

Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπειθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ·
 στή δ' ἄρ' ἐπὶ μελῆς χαλκογλῶχινος ἐρεισθεῖς. 225
 ἢ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἑκτορα δῖον,
 Διὶ φόβῳ εἰκυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἥδεῖ', ἣ μάλα δὴ σε βιάζεται ὥκῃς Ἀχιλλεύς,
 ἄστν πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων· 230
 ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμει, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Δηΐφοβ', ἣ μέν μοι τοπάρους πολὺ φέλτατος ἦσθα
 γνωτῶν, οὐδ' Ἐκάβῃ ἤδ' Πριάμος τέκε παῖδας·
 235 νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
 δς ἔτλης ἐμεῦ εἶνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσιν,
 τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἦθεῖ', ἣ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 λίσσονται, ἐξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
 αὖθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθει λυγρῷ.
 νῦν δ' ἱδὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδέ τι δούρων
 ἔστω φειδωλή, ἵνα εἵδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 245 νῶϊ κατακτείνας, ἔναρα βροτόεντα φέρηται
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἥ κεν σῶ δουρὶ δαμήῃ.

Ὡς φαμένη, καὶ κερδοσύνη ἡγήσατ' Ἀθήνη.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὥς τοπάρους περ.
 τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 μείναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτὲ με θυμὸς ἀνήκεν,
 στήμεναι ἀντὶ σείο· ἔλοιμί κεν, ἥ κεν ἀλοίην.
 ἀλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ, αἱ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 δῶή καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ' κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὥς δὲ σὺ ῥέζειν.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 Ἔκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 ὥς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν
 265 ὥς οὐκ ἔστ' ἐμέ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 ὄρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἡ ἕτερόν γε πεσόντα

αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο· νῦν σε μάλα χρῆ
αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξίς· ἄφαρ δέ σε Παλλὰς Ἀθήνη . 270
ἔγχει ἐμῷ δαμάα· νῦν δ' ἄθρόα πάντ' ἀποτίσφεις
κῆδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχει δύων.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος.
καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἑκτωρ·
ἔξετο γὰρ προῖδών, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος, 275
ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
ἅψ δ' Ἀχιλλῇ δίδου, λάθῃ δ' Ἑκτορα, ποιμένα λαῶν.
Ἑκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·

Ἡμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ἐκ Διὸς ἡείδης τὸν ἐμὸν μόνον, ἥτοι ἔφης γε· 280
ἀλλὰ τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπὶ κλοπὸς ἔπλεο μῦθων,
ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
οὐ μὲν μοι φεύγοντι, μεταφρένῃ ἐν δόρυ πῆξις,
ἀλλ' ἰδὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
εἴ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλνυαι 285
χάλκεον! ὥς δὴ μιν σῶ ἐν χροὶ πᾶν κομίσαιο.
καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προτεῖ δολιχόσκιον ἔγχος,
καὶ βάλε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάρμαρτεν· 290
τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χῶσατο δ' Ἑκτωρ,
ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
στῆ δὲ κατηφής, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μεῖλινον ἔγχος·
Διτφόβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας,
ἥτεέ μιν δόρυ μακρόν· ὁ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν. 295
Ἑκτωρ δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσαν·
Διτφόβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρῳα παρεῖναι·
ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἀνευθεῖν, 300
οὐδ' ἀλέη· ἦ γάρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
Ζηνι τε καὶ Διὸς υἱεῖ, Ἑκηβόλῳ, οἷ με πάρος γε

- πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὐτέ με Μοῖρα κιχάνει·
 μὴ μὰν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
 305 ἄλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
 Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
 τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε,
 οἷμησεν δὲ αἰεῖς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετής,
 ὅστ' εἰσιν πεδίοι τε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
 310 ἀρπάξων ἢ ἄρ' ἁμαλὴν ἢ πτώκα λαγῶν·
 ὥς Ἐκτωρ οἷμησε, τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
 ὠρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
 ἀγρίου· πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψεν
 καλόν, δαιδάλεον· κόρυδι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
 315 τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἔειλόφον ἀμφὶ θάμειάς.
 οἶος δ' ἀστὴρ εἰσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ
 ἔσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστήρ·
 ὥς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
 320 πύλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἐκτορι δίφ,
 εἰσορόων χροῖα καλόν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα.
 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροῖα χάλκεα τεύχη,
 καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 φαίνεται δ', ἥ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσιν,
 325 λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος·
 τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχρ' ἰδὺς Ἀχιλλεὺς·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή,
 οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβύρεια,
 ὄφρα τί μιν προτιεῖποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 330 ἤριπε δ' ἐν κονίῃ· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεὺς.
 Ἐκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
 σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζω νοσφιν ἐόντα.
 νήπιε! τοῖο δ' ἀνενδυν ἀοσητὴρ μέγ' ἀμείνων
 νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμην,
 335 ὃς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες ἤδ' οἰωνοὶ
 ἐλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.
 Τοῦ δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ

λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκῆων,
μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι Ἀχαιῶν.
ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλῃς χρυσὸν τε δέδεξο, 340
δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη ποδας ὠκύς Ἀχιλλεύς.
μη με, κύον, γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκῆων! 345
αἱ γὰρ πῶς αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
ὦμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας.
ὥς οὐκ ἔσθ', ὅς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.
οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα. 350
οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὥς σέγε πότνια μήτηρ
ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή,
ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.

Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ. 355
ἦ σ' εὖ γιγνώσκων προτιώσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
πείσειν· ἦ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμὸς.
φράζεο νῦν, μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι,
ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
ἐσθλὸν ἔοντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν. 360

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
ψυχὴ δ' ἐκ ρεθέων πταμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
ὃν πότμον γούωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
τὸν καὶ τεθνηῶτα προσήυδα διὸς Ἀχιλλεύς.

Τέθναδι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅππότε κεν δῇ 365
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἥδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Ἡ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσατο χάλκεον ἔγχος.
καὶ τόγ' ἀνευθεν ἔδηχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
αἱματόεντ'· ἄλλοι δὲ περίδραμον υἱες Ἀχαιῶν,
οἱ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγῆτον 370
Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα οἷ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
ὦδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἕλλον·

ᾠ πόποι, ἣ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφασσάσθαι.
Ἔκτωρ, ἣ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω.

375 ᾠς ἄρα τις εἶπεςκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

ᾠ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
380 ὅς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ἵσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι·
εἰ δ', ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
ὄφρα κέ τι γινώμεν Τρώων νόον, ὄντιν' ἔχουσιν·
ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
ἢ μένειν μεμάاسι, καὶ Ἔκτορος οὐκέτ' ἐόντος.

385 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
κεῖται παρ νήεσσι νέκυς ἄκλαντος, ἄδαστος,
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὄφρ' ἂν ἔγωγε
ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο,

390 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖδι φίλου μεμνήσομ' ἐταίρου.
νῦν δ' ἄγ', ἀειδόντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
ἡράμεθα μέγα κύδος· ἐπέφνομεν Ἔκτορα δῖον,
ὃ Τρώες κατὰ ἄστυ, θεῶ ὥς, εὐχετόωντο.

395 Ἡ ῥα, καὶ Ἔκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα.
ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε
ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης, βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας
ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,
400 μᾶστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην·
τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσσαλος· ἀμφὶ δὲ χαῖται
κυνάεαι πῖλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσιν·
κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσιν
δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἐῖν πατρίδι γαίῃ.

405 ὥς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νυ μῆτηρ
τῆλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἐρρίψε καλύπτρην
τηλόσε· κῶκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδούσα,
ᾧ μωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ

κωκυτῷ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ
 τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὥς εἰ ἅπασα 410
 Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
 λαοὶ μὲν ῥα γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλῶντα,
 ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
 πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
 ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. 415

Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἐάσατε, κηδόμενοί περ,
 ἐξελθόντα πόλῃος, ἰκθῶν' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
 ἦν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἥδ' ἐλεήσῃ
 γῆρας, καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται, 420
 Πηλεΐς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωσί· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔδῃκεν.
 τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 ὥς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται Ἀΐδος εἴσω, 425
 Ἑκτορος· ὥς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν
 τῷ κε κορεσσάμεθα κλαῖοντέ τε, μυρομένῳ τε,
 μήτηρ δ', ἣ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἥδ' ἐγὼ αὐτός.

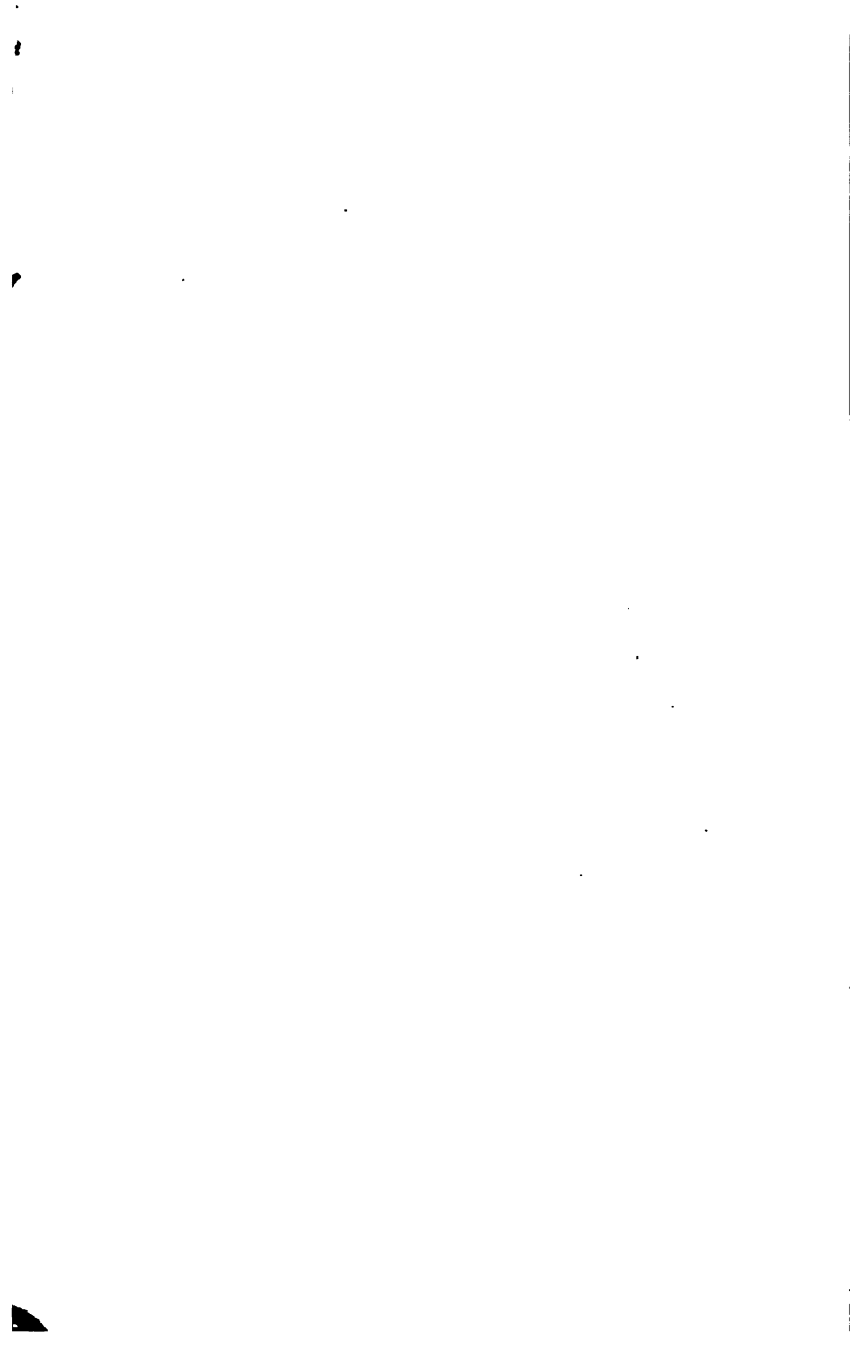
Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται·
 Τρωῆσιν δ' Ἑκάβῃ ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο. 430

Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
 σεῦ ἀποτεθνηῶτος· ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμάρ
 εὐχολῇ κατὰ ἄστυ πελέσκειο, πᾶσί τ' ὄνειαρ,
 Τρωσί τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θεὸν ὥς,
 δειδέχατ'· ἥ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔσθθα, 435
 ζῶς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.

Ὡς ἔφατο κλαῖουσ' ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
 Ἑκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
 ἠγγεῖλ', ὅττι ῥά οἱ πόσις ἕκτοδι μέμνε πυλάων·
 ἀλλ' ἦγ' ἰστὸν ὕφαινε, μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο, 440
 δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
 κέκελετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα,
 ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
 Ἑκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκ νοστήσαιτι

- 145 νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
 χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
 τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
 ἥ δ' αὖτις δμῶῃσιν εὐπλοκάμοισι μετηύδα·
- 450 Δεῦτε, δύω μοι ἔπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται.
 αἰδοίης ἐκურῆς ὁπὸς ἔκλυον· ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
 στηθεσὶ πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα
 πῆγνυται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν.
 αἱ γὰρ ἀπ' οὐατος εἶη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
- 455 δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἑκτορα δῖος Ἀχιλλεύς,
 μῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται,
 καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς,
 ἥ μιν ἔχεσκέ· ἐπεὶ οὐποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν,
 ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ δν μένος οὐδενὶ εἰκων.
- 460 Ὡς φαμένη μεγάραιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
 παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἴξεν ὁμίλον,
 ἔστη παπτήνας' ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
 ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχέες δέ μιν ἵπποι
- 465 ἔλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν·
 ἥριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
 τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χεὲ δέσματα σιγαλόεντα,
 ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμευ,
- 170 κρήδεμνόν θ', ὃ ρά οἱ δῶκε χρυσῆν Ἀφροδίτη,
 ἥματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' Ἑκτωρ
 ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.
 ἀμφὶ δέ μιν γαλόφ τε καὶ εἰνατέρες ἄλλες ἔσταν,
 αἷ' ἐ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
- 475 ἥ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 ἀμβλήδην γοόωσα, μετὰ Τρωῇσιν ἔειπεν·
 Ἑκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἰὴ ἄρα γεινόμεθ' αἶση
 ἀμφότεροι, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 αὐτὰρ ἐγὼ Θήβησιν ὑπὸ Πλάκῳ ὑλήεσση.
- 480 ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐνούσαν,

δῦσμορος αἰνόμορον· ὥς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι!
 νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀΐδαο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθει λείπεις
 χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 δν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ 485
 ἔσσεαι, Ἕκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάναες, οὔτε σοὶ οὗτος.
 ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγῃ πολὺδακρυν Ἀχαιῶν.
 αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 ἔσσουντ'· ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας.
 ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίθῃσιν· 490
 πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 δευόμενος δέ τ' ἀνεισι πάϊς ἐς πατρός ἐταίρους,
 ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 τῶν δ' ἐλεσάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχεν,
 χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερῶν δ' οὐκ ἐδίηεν. 495
 τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὲς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν,
 χερσὶν πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσπων·
 ἔρρ' οὕτως· οὐ σὸς γε πατὴρ μεταδαινύται ἡμῶν.
 δακρυόεις δέ τ' ἀνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
 Ἄστυάναξ, δς πρὶν ἐοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός 500
 μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἶων πύονα δημόν·
 αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 εὔδεσκε' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 εὐνῇ ἐνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρός ἀμαρτῶν, 505
 Ἄστυάναξ, δν Τρῶες ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν·
 οἶος γάρ σφιν ἔρυσσο πύλας καὶ τείχεα μακρά·
 νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, νόσφι τοκῆων,
 αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κε κύνες κορέσσονται,
 γυμνόν· ἀτάρ τοι εἶματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται, 510
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 ἀλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέφ,
 οὐδὲν σοίγ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεται αὐτοῖς,
 ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. 515

ΙΛΙΑΔΟΣ Ψ.

Ἄθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ.

Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκιδνασθαι Ἀχιλλεύς,
ἀλλ' ὄγε οἷς ἐτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα·

5

Μυρμιδόνες ταχύπῳλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι,
μὴ δὴ πῶ ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους
ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσσον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν· δὲ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,
ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.

10

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὄμωξαν ἀολλεές· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
οἱ δὲ τρεῖς περὶ νεκρὸν εὐτριχας ἤλασαν ἵππους,
μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἥμερον ὥρσεν.
δεύοντο ψάμαδοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μῆστωρα φόβοιο.
τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἐταίρου·

15

Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
Ἑκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὦμὰ δάσασθαι.

20

δώδεκα δὲ προπάρειδε πυρῆς ἀποδειροτομήσει
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.

- Ἦ ῥα, καὶ Ἑκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα,
25 πρηνέα παρ λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύσσας
ἐν κονίῃς. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
χάλκεα, μαρμαίροντα, λύνον δ' ὑψηχέας ἵππους·
καδ δ' ἴζον παρὰ νηϊ ποδώκεος Αἰακίδαο,
μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ·
30 πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὕρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ,
σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες·
πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἑφαιστόιο·
πάντη δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα.

- 35 Αὐτὰρ τότε ἄνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα
εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆς Ἀχαιῶν,
σπουδῇ παρπεπιδόντες, ἐταίρου χωόμενον κῆρ.
οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἴζον ἰόντες,
αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφδόγγοισι κέλευσαν,
40 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπιδόειν
Πηλεΐδην, λούσασθαι ἀπο βρότον αἱματόεντα.
αὐτὰρ ὅγ' ἡρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμοσσεν·

- Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
οὐδέ μιν ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσπον ἰκέσθαι,
45 πρίν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ σῆμά τε χεῦναι,
κεῖρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δεύτερον ὦδε
ἵξεται ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετείω.
ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί·
ἡῶθεν δ' ὄτρυνον, ἀναξ αἰδρῶν Ἀγάμεμνον,
50 ὕλην τ' ἀξέμεναι, παρὰ τὲ σχεῖν, ὥς ἐπιεικὲς
νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἡρόεντα·
ὄφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
θάσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.

- Ἦς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπιδόντο
55 ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
δαίνυντ' οὐδέ τι θυμὸς ἐδέετο δαιτὸς εἴσης.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος.

Πηλεΐδης δ' ἐπὶ Διὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
κεῖτο βυρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι, 60
ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον·
εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
νήδυμος ἀμφιχυθεὶς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
Ἕκτορ' ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πατροκλῆος δειλοῖο, 65
πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκυῖα,
καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο·
στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ;
οὐ μὲν μεν ζῶοντος ἀκῆδεις, ἀλλὰ θανόντος· 70

θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀἶδαο περήσω,
τῇλῃ με εἵργουσι ψυχαί, εἶδωλα καμόντων,
οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῷσιν·
ἀλλ' αὐτως ἀλάλημαι ἂν' εὐρυπυλὲς Αἶδος δῶ.
καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτῖς 75
νίσομαι ἐξ Ἀἶδαο, ἐπὴν με πῦρὸς λελάχητε.

οὐ μὲν γὰρ ζωὴ γε φίλων ἀπάνευθεν ἐταίρων
βουλὰς ἐξόμενοι βουλευόμεν· ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, 80
τείχει ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πίθῃαι.
μὴ ἐμὰ σὼν ἀπάνευθε τιζήμεναι ὅστέ', Ἀχιλλεῦ,
ἀλλ' ὁμοῦ, ὥς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
εὐτέ με τυτθὸν ἔοντα Μενoitίος ἐξ Ὀπίεντος 85
ἦγαγεν ὑμέτερόνδ' ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
ἡματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
νήπιος, οὐκ ἔθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς·
ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς,
ἔτραφέ τ' ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράπουντ' ὀνόμηνεν· 90

ὥς δὲ καὶ ὅστέα νῶϊν ὁμῇ σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
 χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
 τίπτε μοι, ἥδεϊν κεφαλῇ, δεῦρ' εἰλήλουθας,

- 95 καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὥς σὺ κελεύεις.
 ἀλλὰ μοι ἄσسون στήθεϊ· μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε
 ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.

ᾠς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησιν,

- 100 οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἥντε καπνός,
 ὄχθετο τετριγυῖα· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυνδὸν ἔειπεν·

ᾠ πόποι, ἦ ρά τίς ἐστι καὶ εἶν' Αἶδαο δόμοισιν
 ψυχὴ καὶ εἶδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.

- 105 παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
 ψυχὴ ἐφεσθήκει γούωσά τε μυρομένη τε,
 καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

ᾠς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἕμερον ὤρσε γόοιο·
 μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως

- 110 ἀμφὶ νέκυν ἐλθεινόν· ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 οὐρῆάς τ' ὠτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
 πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

οἱ δ' ἴσαν, ὕλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,

- 115 σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν·
 πολλὰ δ' ἀναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον,
 ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης.

αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκει χαλκῷ
 τάμνον ἐπειγόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι

- 120 πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσουντες Ἀχαιοί,
 ἔκδεον ἡμιόνων· ταὶ δὲ χθόνα ποσσί δατεῦντο,
 ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.

πάντες δ' ὕλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὥς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.

καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς 125
φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἡρίον, ἥδ' οἱ αὐτῷ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
εἶατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν,
χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον 130
ἵππους· οἱ δ' ὠρνυντο, καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον.
ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε·
πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν
μυριοί· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνουσιν, ἃς ἐπέβαλλον 135
κειρόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε διὸς Ἀχιλλεύς,
ἀχνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Αἰδόςδε.

Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἱκανοὺς, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
κάτθεσαν, αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.
ἔνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς· 140
στάς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
τὴν ῥα Σπερχεῖῳ ποταμῷ τρέφε τηλεθώωσαν·
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἶνοπα πόντον·

Σπερχεῖ', ἄλλως σοίγε πατὴρ ἡρήσατο Πηλεΐς,
κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, 145
σοὶ τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην·
πεντήκοιντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυεῖς.
ὥς ἡρᾷθ' ὁ γέρων, σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, 150
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κομὴν ὀπάσαιμι φέρεσθαι.

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάριοιο φίλοιο
ἔθηκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἱμερον ὤρσε γόοιο.
αἶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδν φάος Ἥελιοιο,
μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς· 155
Ἀτρεΐδῃ—σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
τείσονται μῦθοισι—γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθαι

- ὄπλεσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
 160 κήδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἔϊτας·
 κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον, καὶ νῆεον ὕλην
 ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
 165 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς
 πρόσθε πυρῆς ἔδερον τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πύϊττοι
 δημὸν ἐλών, ἐκάλυψε νέκυν μεγάρυμος Ἀχιλλεύς
 ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει·
 170 ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
 πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐρίαύχενας ἵππους
 ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
 ἐννέα τῷγε ἀνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν·
 καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
 175 δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοὺς,
 χαλκῷ δηϊῶων· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὅφρα νέμοιτο.
 ὦμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον·
 Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν!
 180 πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοὺς,
 τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἔκτορα δ' οὔτι
 δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
 Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπέοντο·
 185 ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἤματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρίεν ἐλαίῳ,
 ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρύφοι ἐλκυστάζων.
 τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χώρον ἅπαντα·
 190 ὅσσον ἐπείχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἥελίοιο
 σκῆλει· ἀμφὶ περὶ χροά ἵνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.
 Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἐκαίετο τεθνηῶτος.

ἔνδ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἡρᾶτ' Ἀνέμοισιν,
 Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ· 196
 πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
 ἔλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθόιατο νεκροί,
 ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι. ὣκέα δ' Ἴρις
 ἱράων ἀίουσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
 οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἄθροοι ἔνδον 200
 εἰλαπίνην δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἴρις ἐπεστη
 βηλῶ ἐπὶ λιθέῳ. τοὶ δ' ὥς ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 πάντες ἀνῆϊξαν, κάλεόν τέ μιν εἰς δ' ἕκαστος·
 ἦ δ' αὖθ' ἔξεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον·

Οὐχ ἔδος· εἰμι γὰρ αὐτίς ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥέεθρα, 205
 Αἰθιδίπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέξουσ' ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
 ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδαινὸν
 ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ,
 ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ἣ ἔνι κείται 210
 Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.

Ἡ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπεβήσετο· τοὶ δ' ὀρέοντο
 ἡχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροισεν.
 αἰψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι· ὦρτο δὲ κύμα
 πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκέσθην, 215
 ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαῆς πῦρ.
 παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
 φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὠκύς Ἀχιλλεύς
 χρυσεύου ἐκ κρητῆρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
 οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦτε δὲ γαῖαν, 220
 ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δέιλοιο.
 ὥς δὲ πατὴρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὅστέα καίων,
 νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
 ὥς Ἀχιλεὺς ἐτάροιο ὀδύρετο ὅστέα καίων,
 ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἄδινὰ στεναχίζων. 225

Ἦμος δ' Ἐωσφόρος εἰσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 ὄντε μέτα κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλα κίδναται ἥως,

- τῆμος πυρκαϊῇ ἐμαραίνεταιο, παύσατο δὲ φλόξ.
 οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 230 Θρηϊκίον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστενευ, οἴδματι θύαμα
 Πηλεΐδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεῖς,
 κλίνῃη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
 οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνα ἀολλῆες ἡγερῆδοντο,
 τῶν μιν ἐπερχομένων ὁμαδος καὶ δοῦπος ἐγειρεν.
 235 ἔξετο δ' ὄρθωθεῖς, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρείδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαϊῶν,
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἰδοπι οἴνῳ
 πᾶσαν, ὀπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὅστέα Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,
 240 εὖ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται—
 ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνενθεν
 ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμίξ, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες—
 καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἀῖδι κεῦθωμαι.
 245 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
 ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖων· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμείο
 δεῦτεροι ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπιδόντο ποδώκεϊ Πηλείωνι.
 250 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἰδοπι οἴνῳ,
 ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἤλθε, βαθεῖα δὲ κύππεσε τέφρη·
 κλαίοντες δ' ἐτάριοιο ἐννεός ὅστέα λευκά
 ἄλλεγον ἐς χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακα δημόν·
 ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὶ κάλυψαν·
 255 τορνῶσαντο δὲ σῆμα, θεμειλιά τε προβάλλοντο
 ἄμφι πυρὴν· εἷδαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα·
 νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε τρίποδάς τε,
 260 ἵππους θ' ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἰφθίμα κάρηνα,
 ἥδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους, πολλὸν τε σιδήρον.
 Ἴππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα

θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον,
 τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν 265
 ἐξέτε', ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσιν·
 αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
 καλόν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὐτως·
 τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα·
 πέμπτῳ δ' ἀμφίδετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν. 270
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμέναι κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
 ἦ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίῃνδε φεροίμην. 275
 ἴστε γάρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
 ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοὺς
 πατρὶ ἐμῷ Πηληϊῇ, ὃ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι·
 τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο, 280
 ἡπίου, ὃ σφωῖν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
 χαιτάων κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
 τὸν τώγ' ἐσταότες πευθεῖετον, οὐδεὶ δέ σφιν
 χαῖται ἐρηρέδαται, τὼ δ' ἔστατον ἀχνυμένῳ κῆρ.
 ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν 285
 ἵπποισιν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 ὣς φάτο Πηλεΐδης· ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν.
 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐμήλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἵπποσύνην ἐκέκαστο·
 τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὦρτο κρατερὸς Διομήδης, 290
 ἵππους δὲ Τρφούς ὕπαγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπηύρα
 Αἰνείαν, ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃς ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενής, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἥγαγεν ὠκέας ἵππους,
 Αἰῶν τὴν Ἀγαμέμνονένην, τὸν εὖν τε Πόδαργον· 295
 τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
 δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν,
 ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων· μέγα γάρ οἱ ἔδωκεν

- Ζεὺς ἄφενος, ναῖεν δ' ὄγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι·
 300 τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε, μέγα δρόμον ἰσχανώσαν.
 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος εὐτρίχας ὠπλίσασθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερδύμοιο ἀνακτος
 τοῦ Νηληϊάδαο· Πυλουγενεές δέ οἱ ἵπποι
 ὠκύνποδες φέρον ἄρμα. πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστάς
 305 μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ·
 Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ εὐντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδαξαν
 παντοίας· τῷ καὶ σε διδασκόμεν οὔτι μάλα χρεώ.
 οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἐλίσσόμεν· ἀλλὰ τοι ἵπποι
 310 βάρδιστοι θείειν· τῷ τ' οἶω λοίγι' ἔσεσθαι.
 τῶν δ' ἵπποι μὲν ἕασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
 πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 ἀλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 παντοίην, ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγησιν ἄεθλα.
 315 μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἥ ἐ βίηφι·
 μῆτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 νῆα θοὴν ἰθύνει, ἐρεχθόμενῃ ἀνέμοισιν·
 μῆτι δ' ἠνίοχος περιγίγνεται ἠνιόχοιο.
 ἀλλ' ὅς μὲν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθώς,
 320 ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
 ὅς δέ κε κέρδεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
 αἰεὶ τέρμ' ὁρώων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἐ λήθει,
 ὅππως τοπρῶτον τανύση βοέοισιν ἱμᾶσιν·
 325 ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
 σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδέ σε λήσει.
 ἔσθηκε ξύλον αὖον, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης·
 ἥ δρυὸς ἥ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
 λᾶε δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκῶ,
 330 ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ· λείος δ' ἵππόδρομος ἀμφίς·
 ἥ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
 ἥ τότε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνδρώπων,
 καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
 τῷ σὺν μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους·

αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
 ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῦν· ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 κένσαι ὁμοκλήσας, εἷξαι τέ οἱ ἡνία χερσίν.
 ἐν νύσση δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχιρμιφθῆτω,
 ὥς ἄν τοι πλὶμνῇ γε δοάσσεται ἄκρον ἰκέσθαι
 κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
 μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἄρματα ἄξῃς·
 χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείῃ δὲ σοὶ αὐτῷ
 ἔσσεται. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 εἰ γάρ κ' ἐν νύσση γε παρέξ ἐλάσσησθαι διώκων,
 οὐκ ἔσθ', ὅς κέ σ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ·
 οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα διὸν ἐλαύνοι,
 Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
 ἦ τοὺς Λαιομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἔσθλοί.
 Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηληϊῆος ἀψ' ἐνὶ χώρῃ
 ἔξετ', ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἐκάστου πείρατ' ἔειπεν.
 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρίχας ὠπλίσασθ' ἵππους,
 ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο·
 πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστοριδαο
 Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμῆλος·
 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὐτε
 Τυδεΐδης, ὃχ' ἀριστος ἐών, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
 στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
 τηλόθεν ἐν λεῖπῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἴσεν
 ἀντίθεον Φοῖνικα, ὁπάονα πατρὸς ἐοῖο,
 ὥς μεμνέφτο δρόμου, καὶ ἀληθεῖην ἀποεΐποι.
 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιν μάλιστα γὰς ἄειραν,
 πέπληγόν θ' ἱμάσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν,
 ἐσσυμένως· οἱ δ' ὦκα διέπρησσαν πεδίοιο,
 νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κυνὴ
 ἴστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἢ ἐξέλλα·
 χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.
 ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πύλνατο πονυλβοτείρῃ,
 ἄλλοτε δ' αἵξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
 ἔστασαν ἐν δίφροισι· πατασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου,

νίκης ἰεμένων · κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
ἵπποις, οἳ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.

- Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι
ἂψ ἐφ' ἄλως πολιῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἐκάστου
375 φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάδῃ δρόμος · ὦκα δ' ἔπειτα
αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
Τρώιοι · οὐδέ τι πολλὸν ἀνενθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς
αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐῖκτην,
380 πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμον
θέρμετ' · ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πετέσθην.
καὶ νῦ κεν ἡ παράλασσε, ἡ ἀμφήριστον ἔδηκεν,
εἰ μὴ Τυδεὸς υἱὲ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
ὃς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινὴν.
385 τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
οὐνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
οἳ δὲ οἳ ἐβλάφθησαν, ἄγευ κέντροιο θέοντες.
οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
Τυδείδην, μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν ·
390 δῶκε δὲ οἳ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.
ἡ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
ἵππειον δὲ οἳ ἦξε θεὰ ζυγόν · αἱ δὲ οἳ ἵπποι
ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαίαν ἐλύσθη.
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
395 ἀγκωνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥινάς τε ·
θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι · τῷ δὲ οἳ ὄσσε
δακρυόφι πλήσθην, θαλερὴ δὲ οἳ ἔσχετο φωνή ·
Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος · ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
400 ἵπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔδηκεν.
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατὴρ ἐοῖο ·
Ἐμβητον, καὶ σφῶι τιταίνετον ὅττι τάχιστα!
ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω,
405 Τυδεΐδew ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ
νῦν ὥρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔδηκεν.

ἵππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μηδὲ λήψησθον,
 καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ
 Αἰΐθῃ, θῆλυς ἐούσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι ;
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται· 410
 οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὀξεί χαλκῷ,
 αἷ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
 ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον ὅττι τάχιστα.
 ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἥδὲ νοήσω, 415
 στενωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδὲ με λήσει.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
 στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 ῥωχμὸς ἦν γαίης, ἧ χειμέριον ἅλυν ὕδωρ 420
 ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χώρον ἅπαντα·
 τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἀματροχιάς ἀλεείνων.
 Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.

Ἀτρεΐδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει· 425
 Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι· ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους!
 στενωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις·
 μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεται, ἄρματι κύρσας.

Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν,
 κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὥς οὐκ αἰοντι εἰοκάς. 430
 ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίιο πέλονται,
 οὐτ' αἰζὴς ἀφήκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἥβης,
 τόσσον ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἀτρεΐδew· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεδέηκεν ἐλαύνειν,
 μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι, 435
 δίφρους τ' ἀνστρέφειαν εὐπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 ἐν κονίησι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
 τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλωώτερος ἄλλος !
 ἔρρ'· ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνύσθαι Ἀχαιοί. 440
 ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὀρκου οἴση ἄεθλον.

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·

μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἔστατον ἀχνυμένω κῆρ.
φθῆσονται τούτοισι πόδες καὶ γούνα καμόντα,

145 ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.

Ἦς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δέ σφισιν ἄγχι γέγοντα.

Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
ἵππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.

150 πρῶτος δ' Ἴδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' ἵππους·
ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.

τοῖο δ', ἄνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητήρος ἀκούσας
ἔγνω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα,
ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ

455 λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἥτε μήνη.
στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ἦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
οἷος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι, ἡὲ καὶ ὑμεῖς ;

ἄλλοι μοι δοκέουσι παροῖτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
460 ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δέ που αὐτοῦ

ἐβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κείσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,
νῦν δ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν· πάντα δέ μοι ὅσσε
Τρωϊκὸν ἅμ πεδίων παπταίνετον εἰσορόωντι.

465 ἡὲ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσδη
εὖ σχεδέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἐλῖξας·

ἐνθα μιν ἐκπεσέειν ὅτω, σύν δ' ἄρματα ἄξαι·

αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.

ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὕμμες ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε

470 εὖ διαγιγνώσκω· δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνήρ
Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,
Τυδέος ἵπποδάμου υἱός, κρατερὸς Διομήδης.

Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνένισπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·

Ἴδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι ; αἱ δέ τ' ἄνευθεν

475 ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο διένται.

οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,

οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὅσσε·

ἀλλ' αἰεὶ μῦθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ

λαβραγόρην ἔμεναι · πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεραι, αἰ τοπάρους περ,
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐληρα βέβηκεν.

480

Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἦδα
Αἶαν, νεῖκει ἄριστε, κακοφραδὲς ! ἄλλα τε πάντα
δεύσαι Ἀργείων · ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
δεῦρό νυν, ἡ τρίποδος περιδόμεδον ἢ ἐλέβητος ·
ἵστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
ὅπποτέραι πρόσθ' ἵπποι · ἵνα γνοίης ἀποτίνων.

485

ᾧ ἔφατ' · ὦρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν.
καὶ νῦ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένητ' ἀμφοτέροισιν,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον ·

490

Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
Αἶαν, Ἰδομενεὺ τε, κακοῖς · ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
καὶ δ' ἄλλω νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε
ἵππους · οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
ἐνθάδ' ἐλεύσονται · τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
ἵππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι, οἳ τε πάροιθεν.

495

ᾧ ἔφατ' Ὀδυσσεύς · Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
μάστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν · οἱ δὲ οἱ ἵπποι
ὑψόσ' ἀερέσθην ῥίμφα πρήσσουντε κέλευθον.
αἰεὶ δ' ἠνίοχον κονίης ῥαδάμιγγες ἔβαλλον ·
ἄρματα δέ, χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
ἵπποις ὠκυπόδεσιν ἐπέτρεχον · οὐδέ τι πολλή
γίγνεται ἐπισσώτρων ἄρματροχιῇ κατόπισθεν
ἐν λεπτῇ κονίῃ · τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
στῇ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι · πολὺς δ' ἀνεκῆκιν ἰδρῶς
ἵππων, ἕκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμαῖζε.
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανώωντος,
κλῖνε δ' ἄρα μᾶστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μᾶτσηεν
ἰφθίμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον
δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναικα,
καὶ τρίποδ' ὠτῶνεντα φέρειν · ὁ δ' ἔλυσεν ὑφ' ἵππους.

500

505

510

- Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊὸς ἤλασεν ἵππους,
 515 κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 ἀλλὰ καὶ ὥς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.
 ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὃς ῥά τ' ἀνακτα
 ἔλκησιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν·
 τοῦ μὲν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
 520 οὐραῖαι· ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή
 χώρῃ μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέοντος·
 τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 λείπετ'· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
 ἀλλὰ μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἦν
 525 ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἰῖθης.
 εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,
 τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔδεικνεν.
 αὐτὰρ Μηριόνης, Θεράπων ἐὺς Ἴδομενῆος,
 λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 530 βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 υἱὸς δ' Ἀδμήτιοι πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
 ἔλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοδεν ἵππους.
 τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 535 στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Λοῖσδος ἀνὴρ ὥριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὥς ἐπικεικές,
 δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδεὸς υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευεν.
 540 καὶ νύ κέ οἱ πόρεν ἵππον—ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί—
 εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλλῆα δίκη ἡμέλειψατ' ἀναστάς·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσῃ
 τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἀέθλον,
 545 τὰ φροικων, ὅτι οἱ βλάβεν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
 αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐών· ἀλλ' ὄφελεν ἀθανάτοισιν
 εὐχεσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων.
 εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,

ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμῳαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι· 550
τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,
ἢ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρησθήτω,
ἀνδρῶν ὅς κ' ἐδέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.

Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς, 555
χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἐταῖρος·
καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἰκοῦν ἄλλο
Εὐμήλῳ ἐπιδούναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
δώσω οἱ θώρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων, 560
χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
ἀμφιδεδίγηται· πολέος δέ οἱ ἄξιός ἐσται.

Ἡ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἐταῖρῳ,
οἰσέμεναι κλισίῃθεν· ὁ δ' ᾗχετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.
[Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.] 565

Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαι τ' ἐκέλευσεν
Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετῆύδα ἰσόθεος φῶς·

Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας! 570
ἦσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβῃς δέ μοι ἵππους,
τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
ἀλλ' ἄγετ', Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσετε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ·
μήποτε τις εἶπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 575
Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος,
οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἦσαν
ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσω ἀρετῇ τε βίῃ τε.

εἰ δ', ἄγ', ἔγων αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὐτινὰ φημι
ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰδέϊα γὰρ ἔσται. 580

Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἥ δέμις ἐστί,
στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἰμάσθλην
χερσὶν ἔχων ῥαδιὴν, ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες.

- Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῖος ἤλασεν ἵππους,
 515 κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 ἀλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.
 ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὃς ῥά τ' ἀνακτα
 ἔλκησιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν·
 τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
 520 οὐραῖαι· ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή
 χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέοντος·
 τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 λείπετ'· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
 ἀλλὰ μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἥθ'
 525 ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης, καλλίτριχος Αἰῖθης.
 εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,
 τῷ κέν μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.
 αὐτὰρ Μηριόνης, Θεράπων ἐὺς Ἴδομενῆος,
 λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 530 βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 υἱὸς δ' Ἀδμήτιοι πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
 ἔλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
 τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 535 στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Λοῖσθος ἀνὴρ ὄριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικές,
 δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευεν.
 540 καὶ νύ κέ οἱ πόρεν ἵππον—ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί—
 εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλεΐδην Ἀχιλλῆα δίκη ἡμέψατ' ἀναστάς·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσῃς
 τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
 545 τὰ φροικων, ὅτι οἱ βλάβεν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
 αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐών· ἀλλ' ὥφελεν ἀθανάτοισιν
 εὐχεσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων.
 εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,

ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι δμῳαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι· 550
τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζον ἄεθλον,
ἢ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθῆτω,
ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.

Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς, 555
χαίρων Ἀντίλοχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἰκοῦν ἄλλο
Εὐμήλῳ ἐπιδούναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
δώσω οἱ θῶρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων, 560
χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέριοιο
ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιός ἐσται.

Ἦ ῥα, καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταῖρῳ,
οἰσέμεναι κλισίῃθεν· ὁ δ' ὄχρετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.
[Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.] 565

Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχέων,
Ἀντίλοχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαι τ' ἐκέλευσεν
Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετῆύδα ἰσόθεος φῶς·

Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας! 570
ῥοχυνας μὲν ἐμήν ἀρετὴν, βλάβας δέ μοι ἵππους,
τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
ἀλλ' ἄγετ', Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσετε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ·
μήποτε τις εἴπησιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, 575
Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βηισάμενος Μενέλαος,
οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἦσαν
ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσω ἀρετῇ τε βίῃ τε.

εἰ δ', ἄγ', ἔγων αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὐτινὰ φημι
ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰδέϊα γὰρ ἔσται. 580

Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἥ θέμις ἐστί,
στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἰμάσθλην
χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν, ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες.

- ἵππων ἀψάμενος, γαίηοχον Ἕννοσίγαιον
 585 ὄμνυδι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἦῤα·
 ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
 σεῖο, ἄναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
 οἷσθ', οἶαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελεθουσιν·
 590 κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.
 τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη· ἵππον δέ τοι αὐτὸς
 δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νῦ κεν οἴκοθεν ἄλλο
 μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 βουλοίμην, ἥ σοίγε, Διοτρεφές, ἡματα πάντα
 595 ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ daίμοσιν εἶναι ἀιτρός.
 Ἥ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
 ἐν χεῖρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς
 ἰάνθη, ὥς τε περὶ σταχέεσσιν ἔερση
 λήϊον ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
 600 ὥς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποεῖξομαι αὐτός,
 χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἑσιφρων
 ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
 605 δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν.
 οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπραδες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 σὸς τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεός, εἵνεκ' ἐμεῖο·
 τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἡδὲ καὶ ἵππον
 610 δώσω, ἐμήν περ ἐοῦσαν· ἵνα γινώωσι καὶ οἶδε,
 ὥς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
 Ἥ ῥα, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἐταίρῳ
 ἵππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἔλε παμφανόοντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
 615 τέτρατος, ὥς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλου,
 ἀμφίδετος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργεῖον ἂν ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,

Πατρόκλοιο τάφου μνήμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 ὄψει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον 620
 αὐτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεται, οὐδὲ παλαίσεις,
 οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεται, οὐδὲ πόδεσσιν
 θεύσεται· ἥδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· 625

Ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
 ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαῖσσονται ἐλαφραί.

εἷθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα δάπτον Ἐπειοὶ 630

Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔδεσαν βασιλῆος ἄεθλα·

ἔνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένητ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
 οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.

πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἥνοπος υἱόν·
 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὃς μοι ἀνέστη· 635

Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἐσθλὸν ἔοντα·

δουρὶ δ' ὑπεῖρέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 οἷοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,

πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 οὔνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπεται ἄεθλα. 640

οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
 ἔμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν,

ὥς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιώωντων
 ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γῆραϊ λυγρῷ

πεῖθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν. 645
 ἀλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἄεθλοισι κτερέϊζε.

τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 ὥς μευ αἰὲ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω

τιμῆς ἥστέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν. 650

Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καδ' ὄμιλον Ἀχαιῶν
 ᾤχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.

αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα·

- ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
 655 ἐξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστην δαμάσασθαι·
 τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τέ καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
 660 ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἄριστῳ,
 πῦξ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγέμεν. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
 δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων κλισίῃνδε νεέσθω·
 αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
 Ὡς ἔφατ'· ὠρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἡϋς τε μέγας τε
 635 εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπήης Ἐπειός·
 ἄψατο δ' ἡμίονου ταλαεργού, φώνησέν τε·
 Ἄσσον ἴτω, ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
 ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 πυγμῇ νικήσαντ'· ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἄριστος.
 670 ἦ οὐχ ἄλλῃς, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 ἀντικρὺ χροῖα τε ῥήξω, σὺν τ' ὅστέ' ἀράξω.
 κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖτις μενόντων,
 675 οἱ κέ μιν ἐξόλουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνακτος,
 680 ὅς ποτε Θήβαςδ' ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
 ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκᾳ Καδμείωνας.
 τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
 θαρσύνων ἔπεσιν, μέγα δ' αὐτῷ θούλετο νίκην.
 ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 δῶκεν ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
 685 τῷ δὲ ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
 ἅντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρήσιν ἅμ' ἅμφω,
 σὺν ῥ' ἔπεσον, σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἐμικθαι·
 δεινὸς δὲ χρομάδος γενύων γένετ', ἔρρεε δ' ἰδρῶς

παντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὤρνυτο διὸς Ἑπειός,
 κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν 690
 ἐστήκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυνῖα.
 ὥς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς
 θύν' ἐν φυκίοντι, μέγα δέ ἐ κῦμα κάλυψεν·
 ὥς πληγεῖς ἀνέπαλτ'. αὐτὰρ μεγάθυμος Ἑπειὸς
 χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι, 695
 οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,
 αἶμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἐτέρωσε·
 καὶ δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἰσαν ἄγοντες·
 αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.

Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα, 700
 δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
 τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσιν τιόν Ἀχαιοί·
 ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναικ' ἐς μέσσον ἔθηκεν,
 πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τίον δέ ἐ τεσσαράβοιον. 705
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Ὅρनुσθ', οἳ καὶ τούτου ἄεθλου πειρήσεσθον!
 ὥς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
 ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα, 710
 ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρήσιν·
 ὥς ὅτ' ἀμείβοντες, τοῦς τε κλυτὸς ἦραρε τέκτων,
 δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.
 τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 ἐλκόμενα στερεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρῶς· 715
 πυκναὶ δὲ σμῶδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
 αἵματι φοινικέεσσαι ἀνέδραμον· οἳ δὲ μάλ' αἰεὶ
 νίκης ἰέσθην, τρίποδος πέρι ποιητοῖο.

οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύναιο σφήλαι, οὔδεις τε πελάσσαι,
 οὔτ' Αἴας δύναιο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἱς Ὀδυσῆος. 720
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζον εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
 δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·

- Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεύ,
 ἢ ἐμ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
- 725 Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλου δ' οὐ λήθεται Ὀδυσσεύς·
 κόψ' ὅπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 καὶ δ' ἔβαλ' ἔξοπίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεὺς
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολὺτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 730 κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδέ τ' αἶριεν·
 ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 πλησίοι ἀλλήλοισι, μίανθησαν δὲ κονίῃ.
 καὶ νῦ κε τοτρίτον αὐτῖς ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκεν·
- 735 Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι,
 νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
 ἔρχεσθ', ὅφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύουν, ἦδ' ἐπίθοντα
 καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.
- 740 Πηλεΐδης δ' αἰψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
 ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα
 χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνῖκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 πολλόν· ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἥσκησαν,
 Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡεροειδέα πόντον,
 745 στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν
 υἱὸς δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκεν
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδῃ Εὐνήος.
 καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὐ ἐτάριοι,
 ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·
- 750 δευτέρῳ αὖ βούν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
 ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήϊ' ἔθηκεν.
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ', οἱ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
 ὥς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
 755 ἀν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱός,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσσὶ πάντας ἐνῖκα.
 [στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.]

τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα
 ἔκφερ' Οἰλιάδης· ἐπὶ δ' ὤρνυτο διὸς Ὀδυσσεὺς
 ἄγχι μάλ'· ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὐζώνοιο 760
 στήθεός ἐστι κανών, ὄντ' εὖ μάλα χερσὶ ταχύσση,
 πηνίον ἐξέλκουσα παρέκ μίτον, ἀγχόδι δ' ἴσχει
 στήθεος· ὥς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὅπισθεν
 ἵχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 καδ' δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χε' αὐτμένα διὸς Ὀδυσσεύς, 765
 αἰεὶ ῥίμφα θέων· ἱαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 νίκης ἱέμεντες, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον,
 ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 εὐχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι δν κατὰ θυμόν·

Κλυθί, θεά, ἀγαθή μοι ἐπὶ ῥόδος ἔλθε ποδοῖν!
 ὥς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλον ἐπαΐξασθαι ἄεθλον,
 ἔνθ' Αἴας μὲν ὀλισθε θέων—βλάβψεν γὰρ Ἀθήνη—
 τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων, 775
 οὓς ἐπὶ Πατρόκλοῦ πέφνεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 ἐν δ' ὄνθου βοέου πλητο στόμα τε ῥῖνάς τε.
 κρητῆρ' αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεύς.
 ὥς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βούν ἔλε φαίδιμος Αἴας.
 στή δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο, 780
 ὄνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·

ᾠ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἦ τοπάρος περ,
 μήτηρ ὥς, Ὀδυσσῆϊ παρίσταται, ἦδ' ἐπαρήγει.
 ᾠς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἦδ' ὑ γέλασσαν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοιπῶν ἔκφερ' ἄεθλον, 785
 μειδιῶν, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Εἰδόςιν ὑμῖν ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὥς ἔτι καὶ νῦν
 ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνθρώπους.
 Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
 οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων· 790
 ὁμογέροντα δὲ μὴν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
 ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

- ὦς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 τὸν δ' Ἀχιλεὺς μῦθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν
 795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
 ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
 ὦς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
 αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
 800 θῆκε ἔς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 τεύχεα Σαρπηδόντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα.
 στή δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 ἄνδρες δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
 τεύχεα ἐσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἐλόντε,
 ἀλλήλων προπάροιθεν ὀμίλου πειρηθῆναι.
 805 ὅππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χροῶ καλόν,
 ψαύσῃ δ' ἐνδύνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἶμα·
 τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
 καλόν, Θρητήκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων.
 τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·
 810 καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
 ὦς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, κρατερός Διομήδης.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 815 δεινὸν δερκομένω· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς.
 ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.
 ἐνδ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔστην
 νύξ', οὐδὲ χρό' ἵκανε· ἔρυτο γὰρ ἔνδοσι θώρηξ.
 820 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλιοι
 αἶεν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.
 καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί,
 πανσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελέσθαι.
 αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρωος
 825 σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
 ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἡετίωνος·

ἀλλ' ἦι οἱ τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
τὸν δ' ἄγεται ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
στή δ' ὀρῶς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν 830

Ὅρυσσε, οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε!
εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροί,
ἔξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
χρεώμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
ποιμήν, οὐδ' ἀροτήρ, εἰς ἑς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει. 835

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ἂν δὲ Λεοντήης κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ δῖος Ἑπειός.
ἐξείης δ' ἴσταντο· σόλον δ' ἔλε δῖος Ἑπειός,
ἦκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί. 840

δεύτερος αὐτ' ἀφέηκε Λεοντεύς, ὄζος Ἄρης·
τοτρίτον αὐτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
[χειρὸς ἅπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ· 845
ἡ δέ τ' ἔλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελάϊας·
τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
ἀνστάντες δ' ἔταροι Πολυποίταο κρατεροῖο
νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἁέθλον.

Αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰόντα σίδηρον, 850
καδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα·
ἰστὸν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο
τηλοῦ ἐπὶ ψαμάδοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
λεπτῇ μηρίνῳφ δῆσεν ποδός, ἥ ἄρ' ἀνώγει
τοξεύειν. ὃς μὲν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν, 855
πάντας ἀειράμενος πελέκεας, οἰκόνδε φερέσθω·
ὃς δέ κε μηρίνῳφιο τύχῃ, ὄρνιδος ἀμαρτῶν—
ἦσσαν γὰρ δὴ κείνος—ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἀνακτος,
ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, Θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος. 860
κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πάλλον ἐλόντες·
Τεῦκοος δὲ πρῶτος κλήρω λάχεν αὐτίκα δ' ἰὼν

- ἦκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι
 ἄρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην.
 365 ὄρνιδος ~~μεν~~ ἄμαρτε· μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλωνι·
 αὐτὰρ ὁ μήρινδον βάλε παρ πόδα, τῇ δέδεται ὄρνις·
 ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινδον τάμε πικρὸς οἷστος.
 ἦ μὲν ἔπειτ' ἦϊξε πρὸς οὐρανόν, ἦ δὲ παρειῖθι
 μήρινδος ποτὶ γαίαν· ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
 370 σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσσε χειρὸς
 τόξον· ἀτὰρ δὴ οἷστον ἔχεν πάλαι, ὥς ἴδυνεν.
 αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
 ἄρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἐκατόμβην.
 ὕψι δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν·
 375 τῇ ῥ' ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην·
 ἀντικρὺ δὲ διήλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ' ἐπὶ γαίῃ
 πρόσθεν Μηριόναο πάγῃ ποδός· αὐτὰρ ἦ ὄρνις
 ἰσθῶ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
 αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.
 380 ὠκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο, τῇλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεῖντό τε, δάμβησάν τε.
 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρεν,
 Τεῦκρος δ' ἠμιπέλεκκα φέρειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 385 καδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνδεμόεντα,
 θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ ῥ' ἤμονες ἄνδρες ἀνέστησαν.
 ἂν μὲν ἄρ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 ἂν δ' ἄρα Μηριόνης, Θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος.
 τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 390 Ἀτρείδῃ· ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων,
 ἦδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἔπλευ ἄριστος·
 ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 ἔρχευ, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἥρωϊ πόρωμεν,
 εἰ σύγε σῶ θυμῷ ἔθελois· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
 395 ὧς ἔφατ'· οὐδ' ἀπιῖθισεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὄγ' ἥρως
 Ταλθύβιφ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ω.

Ἑκτορος λύτρα.

Αὐτό δ' αἶψα λαοὶ δὲ θεοὶ ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
ἐσκίδναντ' ἵεναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
ὑπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
κλαῖε, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
ἥρει πανδαμάτωρ· ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα, 5
Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήτά τε καὶ μένος ἧῦ·
ἦδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθειν ἄλγεα,
ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε 10
ὑπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηγής· τότε δ' ὄρθος ἀναστὰς
δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν'· ἄλός. οὐδέ μιν Ἥως
φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε.
ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἑκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὅπισθεν 15
τρεῖς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος,
αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα. τοιοῦτο δ' Ἀπόλλων
παῖσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἐλεαίρων,
καὶ τεθνηῖα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν 20
χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.

- Ὡς ὁ μὲν Ἑκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.
 τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐύσκοπον Ἀργειφόντην.
 25 ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἥρη,
 οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκῶπιδι Κούρη·
 ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
 καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης
 ὃς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσανλον ἴκοντο,
 30 τὴν δ' ἦνυσ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινὴν·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γένητ' ἡώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτλιοί ἐστε, θεοί, δηλήμονες! οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
 Ἑκτωρ μῆρι' ἔκπε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 35 τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἔοντα, σαῶσαι,
 ἦ τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ,
 καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε· τοί κέ μιν ὄκα
 ἐν πυρὶ κήαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν·
 ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ θεοί, βούλεσθ' ἐπαρήγγειν,
 40 ᾧ οὐτ' ἄρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
 γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὥς, ἄγρια οἶδεν,
 ὅστ' ἐπεὶ ἄρ μεγάλη τε βῆ καὶ ἀγῆνορι θυμῷ
 εἷξας, εἰς' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
 ὥς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδώς
 45 γίγνεται, ἦτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἦδ' ὀνίνησιν.
 μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 ἢ ἐκασίγνητον ὁμογύστριον, ἢ καὶ υἷόν·
 ἀλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεδέηκεν.
 τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνδρώποισιν.
 50 αὐτὰρ ὅγ' Ἑκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 ἵππων ἐξάπτων, περὶ σῆμ' ἐτάροιο φίλοιον
 ἔλκει· οὐ μὲν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον·
 μὴ ἀγαθῷ περ ἔοντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς·
 κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
 55 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη·
 εἶη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,

εἰ δὴ ὁμῶν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἑκτορι θήσετε τιμὴν.
Ἑκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν·
αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτῇ
θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν, 60
Πηλεΐ, ὃς πέρι κῆρι φίλος γένητ' ἀθανάτοισιν·
πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
δαίνυ', ἔχων φόρμυγα, κακῶν ἔταρ', αἰὲν ἄπιστε!

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν. 65
οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἑκτωρ
φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἳ ἐν Ἰλῷ εἰσὶν·
ὥς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὕτ' φίλων ἡμάρτανε δώρων.
οὐ γάρ μοι ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔτσης,
λοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς. 70
ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν—οὐδέ πη ἔστιν
λάθρη Ἀχιλλῆος—θρασὺν Ἑκτορα· ἥ γάρ οἱ αἰεὶ
μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμαρ.
ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν θέτιν ἄσπον ἐμεῖο,
ὄφρα τί οἱ εἵπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς 75
δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπὸ θ' Ἑκτορα λύσῃ.

ὣς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης
ἔνδορε μέλανι πόντῳ· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνῃ.
ἥ δέ, μολυβδαίνῃ ἱκέλῃ, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν, 80
ἦτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
ἔρχεται ὠμωστήσιν ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
εὗρε δ' ἐνὶ σπηΐ γλαφυρῷ θέτιν, ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
εἶαθ' ὁμηγερέες ἄλλαι θεαί· ἥ δ' ἐνὶ μέσσης
κλαῖε μόρον οὐ παιδὸς ἀμύμονος, ὃς οἱ ἐμελλεν 85
φθίσσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόδι πάτρης.
ᾠγχού δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·

Ὅρσο, θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς.
τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·
τίπτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός· αἰδέομαι δὲ 90

- μίσηγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
 εἶμι μὲν· οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα κύλυμμ' ἔλε δια θεῶων
 κυάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθως.
- 95 βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις
 ἡγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιύζετο κύμα θαλάσσης.
 ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν αἰχθήτην·
 εὖρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
 εἶαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔοντες.
- 100 ἦ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καδέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
 Ἦρῃ δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν,
 καὶ ῥ' εὐφρην' ἐπέεσσι· θέτις δ' ὠρεξε πιούσα.
 τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἦλυδες Οὐλύμπόνδε, θεὰ θέτι, κηδομένη περ,
- 105 πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·
 ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 ἐννήμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῇ πτολιπόρῳ·
 κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον εὖσκοπον Ἀργεϊφόντην·
- 110 αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῇ προτιάπτω,
 αἰδῶ καὶ φιλότητα τεῖν μετόπισθε φυλάσσω.
 αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἑλθέ, καὶ υἱεῖ σῶ ἐπίτειλον.
 σκύζεσθαί οἱ εἶπε θεούς, ἐμέ δ' ἔξοχα πάντων
 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
- 115 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
 αἶ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμφ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφήσω,
 λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
- 120 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα·
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
 ἔξεν δ' ἐς κλισίην οὐ υἱέος· ἐνθ' ἄρα τόνγε
 εὖρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι.
 ἔσσιμμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·

τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευντο. 125
 ἥ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καδέζετο πότνια μήτηρ,
 χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἕκ τ' ὀνόμαζεν·

Τέκνον ἐμόν, τέο μέχρῃς ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
 σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου,
 οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ περ ἐν φιλότῃτι 30
 μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἤδη
 ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
 σκύζεσθαι σοὶ φησι θεοὺς, ἐέ δ' ἔξοχα πάντων
 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν, 35
 Ἕκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
 ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς·
 τῇδ' εἶη· ὃς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο, 140
 εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.

Ὡς οὔγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς
 πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴριν δ' ὥτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱρήν·

Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, λιποῦς' ἔδος Οὐλύμπιοι,
 ἀγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἴσω, 145
 λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλεῖ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἱήνη,
 οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.

κῆρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὃς κ' ἰδύνου
 ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐϋτροχον, ἥδὲ καὶ αὐτὶς 150
 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεὺς.
 μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·
 τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπίσσομεν Ἀργεϊφόντην,
 ὃς ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλεῖ πελίσσῃ.

αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλεύς, 155
 οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων·
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτω πεφιδήσεται ἀνδρός.

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.

- 160 Ἰξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπὴν τε γόοι τε
 παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς
 δάκρυσιν εἴματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραίος
 ἐντυπὰς ἐν χλαίῃη κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλὰ
 κόπρος ἦν κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοιοῦ γέροντος,
 165 τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἐῆσιν.
 θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο,
 τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἑσθλοὶ
 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 στῇ δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἄγγελος, ἡδὲ προσηύδα,
 170 τυτθὸν φθεγξαμένη· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
 Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσί, μηδὲ τι τάρβει·
 οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἰκάνω,
 ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὃς σευ, ἄνευθεν ἑών, μέγα κήδεται ἡδ' ἐλεαίρει.
 175 λύσασθαί σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἑκτορα δῖον,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῇι φερέμεν, τά κε θυμὸν ἱήνη,
 οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.
 κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὃς κ' ἱδύνοι
 ἡμίονους καὶ ἅμαξαν ἐὺτροχον, ἡδὲ καὶ αὐτὶς
 180 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
 μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσί, μηδὲ τι τάρβος·
 τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἔψεται Ἀργειφόντης,
 ὃς σ' ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῇι πελάσση.
 αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 185 οὗτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὗτ' ἄσκοπος, οὗτ' ἀλειτῆμων·
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 αὐτὰρ ὄγ' υἱας ἅμαξαν ἐὺτροχον ἡμιονεῖην
 190 ἵπλισαι ἠνώγει, πεῖρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσето κηῶντα,
 κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·
 ἐς δ' ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν,

λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, 195
 δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνη.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι ;
 αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
 κείσ' ἵεναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.

Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μῦθῳ· 200
 ὦ μοι, πῇ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἧς τοπάρος περ
 ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἧδ' οἷσιν ἀνάσσεις ;
 πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 υἱέας ἐξενάριξε ! σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ. 205

εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐξόψεται ὀφθαλμοῖσιν
 ὤμηστῆς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
 οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν
 ἡμενοὶ ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποδι Μοῖρα κραταιή
 γεινομένην ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή, 210
 ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἐὼν ἀπάνευθε τοκῆων,
 ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 ἐσθόμεναι προσφύσα· τότε ἄντιτα ἔργα γένοιτο
 παιδὸς ἐμοῦ ! ἐπεὶ οὐ ἐκακίζόμενόν γε κατέκτα
 ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων 215
 ἔσταοτ', οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς.

Τὴν δ' αὐτε προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 μή μ' ἐθέλοντ' ἵεναι κατερύκανε, μηδὲ μοι αὐτὴ
 ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλεν· οὐδέ με πείσεις. 220
 εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
 ἢ οἱ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι, ἢ ἱερεῖς,
 ψευδὸς κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 ἐγὼ δ' — αὐτὸς γὰρ ἤκουσα θεοῦ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην --
 εἶμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
 τεθνάνεμαι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων, 225
 βούλομαι· αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
 ἀγκὰς ἐλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔροι εἶην.

Ἦ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέφωγεν.
 ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους.

230 δώδεκα δ' ἄπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
ἐκ δὲ δύ' αἰθῶνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θρηῆκες πόρον ἄνδρες,
235 ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδέ νυ τοῦπερ
φείσατ' ἐνὶ μεγάρους ὁ γέρων· πέρι δ' ἤθελε θυμῷ
λύσασθαι φίλον υἱόν. ὁ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·

Ἐρῖρετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες! οὐ νυ καὶ ὑμῖν
240 οἶκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσונτες;
ἦ οὐνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγέ' ἔδωκεν,
παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γινώσεσθε καὶ ὕμμες!
ῥήτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,
245 πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραϊζομένην τε,
ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἀΐδος εἴσω.

Ἦ, καὶ σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
σπερχομένοιο γέροντος. ὁ δ' υἷάσιν οἷσιν ὁμόκλα,
νεικεῖων Ἑλενὸν τε Πάριν τ' Ἀγάθωνά τε δῖον,
250 Πάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθὸν τε Πολίτην,
Δηϊφοβὸν τε καὶ Ἰππόδοον καὶ Δῖον ἀγανόν·
ἐννέα τοῖς ὁ γεραίος ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·

Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἰθ' ἅμα πάντες
Ἑκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!
255 ὦ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτινά φημι λελεῖσθαι·
Μήστορά τ' ἀντίθεον καὶ Τρωΐλον ἵππιοχάρμην,
Ἑκτορά θ'. ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐώκει
ἀνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
260 τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται,
ψευῆσταί τ' ὀρχησθαὶ τε, χοροῖτυπήσιν ἄριστοι,
ἀρνῶν ἥδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες.
οὐκ ἂν δὴ μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
ταῦτά τε πάντ' ἐπιθείτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;

ὧς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοελήν. 265

ἱκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ἐύτροχον ἡμιονεῖην,
καλήν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
καδ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἥρεον ἡμιόνειον,
πύξινον, ὀμφαλόεν, εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός·
ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυν. 270

καὶ τὸ μὲν εὖ κατέδηκαν εὐξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ,
πέξῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον·
τρὶς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
ἐξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχίνα δ' ἔκαμψαν.

ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης
νῆεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα· 275

ζεύξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας, ἐντεσιεργούς,
τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
ἵππους δὲ Πριάμῳ ὑπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραιὸς
αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν εὐξέστη ἐπὶ φάτνῃ· 280

τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν
κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.

Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ,
οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφιν,
χρυσέφ' ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην· 285

στῇ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

Τῇ, σπεῖσον Διὶ πατρί, καὶ εὖχεο, οἴκαδ' ἰκέσθαι
ἄψ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ' σέγε θυμὸς
ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐδελοῦσης.

ἰλλ' εὖχευ σύγ' ἔπειτα κελαϊνεφεί Κρονίωνι, 290

Ἰδαίῳ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὀράται·
αἶτει δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
δεξιόν· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἱῆς Δαναῶν ταχυπώλων. 295

εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον εὐρύσπα Ζεὺς,
οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
νῆας ἐπ' Ἀργείοις ἵεναι, μάλα περ μεμαῶτα.

Τὴν δ' ἀπαυειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·

- 300 ὦ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφικμένη ἀπιῆθῃσω.
 ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμῖν ὤτρυν' ὁ γεραίος,
 χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦναι ἀκήρατον· ἡ δὲ παρέστη,
 χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχούῳ δ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
- 305 νιψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
 εὐχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,
 οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα·
 Ζεῦ πάτερ, Ἴδῃδεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
 δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν·
- 310 πέμψον δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅστε σοι αὐτῷ
 φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὐκράτος ἐστὶ μέγιστον,
 δεξιόν· ὅφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπάλων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς.
- 315 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 μόρφνον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
 ὅσση δ' ὑφορόφοιο θύρῃ θαλάμοιο τέτυκται
 ἀνέρος ἀφνειοῖο, εὐκλήϊς, ἀραρυῖα·
 τόσσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν πτερά· εἶσατο δέ σφιν
- 320 δεξιὸς αἰῆας ὑπὲρ ἄστεος. οἱ δὲ ἰδόντες
 γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γεραίος ἐοῦ ἐπεβήσετο δίφρου·
 ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
- 325 τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὀπισθεν
 ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάλιστα κέλευεν
 καρπαλίμως κατὰ ἄστυ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,
 πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὡς εἰ θάνατόνδε κιόντα.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλις κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
- 330 οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
 παῖδες καὶ γαμβροί. τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύσπα Ζῆ—
 ν', ἐς πεδίον προφανέντε· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.
 αἶψα δ' ἄρ' Ἑρμεῖαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα·
 Ἑρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν

ἀνδρὶ ἔταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, ᾧ κ' ἐθέλῃσθαι · 335
 βάσκ' ἴδι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 ὡς ἀγαγ', ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τε νοσήσῃ
 τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεϊωνάδ' ἰκέσθαι.

ᾧ Ως ἔφατ' · οὐδ' ἀπὶΐθησε διάκτορος Ἀργειφόντης · 840
 αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 ἀμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὑγρῇ.
 ἡδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο ·
 εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνῶντας ἐγείρει ·
 τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης. 345
 αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανε ·
 βῆ δ' ἰέναι, κούρῳ αἰσυνητῇρι ἰοικώς,
 πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρέξ Ἴλοιο ἔλασσαν,
 στήσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν, 350
 ἐν ποταμῷ · δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
 τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ
 Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε ·

Φράζεο, Δαρδανίδη · φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
 ἄνδρ' ὁρώω · τάχα δ' ἅμμε διαρῥαίσεσθαι ὀέω. 355
 ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἣ μιν ἔπειτα
 γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ.

ᾧ Ως φάτε σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δεΐδιε δ' αἰνῶς ·
 ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν ·
 στῇ δὲ ταφών · αὐτὸς δ' Ἑριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν, 360
 χεῖρα γέροντος ἐλών, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν ·

Πῆ, πάτερ, ᾧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰδύνεις
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι ;
 οὐδὲ σύγ' ἐδδειςας μένεα πνεύοντας Ἀχαιοὺς,
 οἳ τοι δυσμενέες καὶ ἀνύρσιοι ἐγγὺς ἔασιν ; 365
 τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 τοσσάδ' ὀνελάτ' ἄγοντα, τίς ἂν δῆ τοι νόος εἴη ;
 οὐτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.

370 ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακά, καὶ δέ κεν ἄλλον
σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλῳ δέ σε πατρὶ εἵσκω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
οὕτω πη τάδε γ' ἐστί, φίλον τέκος, ὥς ἀγορεύεις.
ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεδε χεῖρα,
375 ὅς μοι τοιόνδ' ἦκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγηγός,
πέπνυσάι τε νόφ, μακάρων δ' ἕξ ἐσσι τοκῶν.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
380 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
ἥε πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά
ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη;
ἦ ἦδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρὴν
δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὠριστος ὄλωλεν

385 σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδευέτ' Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
τίς δὲ σὺ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἕξ ἐσσι τοκῶν,
ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνισπες;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

390 πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, καὶ εἴρεαι Ἑκτορα δῖον.
τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
ὀφθαλμοῖσιν ὅπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
Ἀργεῖους κτείνεσκε, δαῖζων ὀξείῃ χαλκῷ·

ἡμεῖς δ' ἐσταότες θανυμύζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
395 εἶα μάρνασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.

τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἦγαγε νηὺς εὐεργής·
Μυρμιδόνων δ' ἕξ εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἐστί Πολύκτωρ
ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστί, γέρων δὲ δὴ, ὥς σὺ περ ὦδε·
ἕξ δὲ οἱ υἱες ἔασιν, ἐγὼ δὲ οἱ ἑβδομός εἰμι.

100 τῶν μέτα παλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι
νῦν δ' ἦλθον πεδίοιενδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶδεν γὰρ
θήσονται περὶ ἄστυ μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
ἀσχαλώωσι γὰρ οἷδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής · 405
εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
εἷς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
ἣ ἔτι παρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἥ μιν ἦδη
ῆσι κυσὶν μελείσθι ταμῶν προὔσθηκεν Ἀχιλλεύς.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργεϊφόντης · 410
ὦ γέρον, οὐπω τόνγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί·
ἀλλ' ἔτι κείνος κείται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῖ
αὐτῶς ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτῃ δέ οἱ ἦώς
κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρῶς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
ἔσθουσ', αἷ' ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν. 415
ἣ μὲν μιν περὶ σῆμα ἐοῦ ἐτάριοιο φίλοιο
ἔλκει ἀκηδέστως, ἦώς ὅτε διὰ φανήῃ·

οὐδέ μιν αἰσχύνει· θεοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθῶν,
οἶον ἑρσῆεις κείται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
οὐδέ ποθι μιάρός· σὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμυκεν, 420
ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἱὸς ἔηος,
καὶ νέκυός περ ἐόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.

Ἦς φάτο· γῆθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ· 425
ὦ τέκος, ἣ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι
ἀθανάτοις ἐπεὶ οὐποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
λήθεται ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν·
τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴση.
ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλειςον·
αὐτόν τε ῥύσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν, 430
ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργεϊφόντης·
πειρᾷ ἐμεῖο, γεραίε, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
ὅς με κέλεαι σέο δῶρα παρέξ Ἀχιλλῆα δέχεσθαι.
τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι 435
συλεύειν, μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὴς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
ἐνδυκέως ἐν νηϊ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσσάμενος, μαχέσαιοιτο.

- 440 Ἡ, καὶ ἀνατξας Ἑριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
καρπαλίμως μᾶστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν·
ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἡϋ.
ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο,
οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο·
- 115 τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργειφόντης,
πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὄχῃας,
ἐς δ' ἄγαγε Πριάμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.
ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
ὑψηλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
- 450 δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καδύπερδεν ἔρεψαν,
λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόδεν ἀμήσαντες·
ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλήν ποίησαν ἄνακτι
σταυροῖσιν πυκινοῖσι· θύρην δ' ἔχε μοῖνος ἐπιβλήης
εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί,
- 455 τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος
δὴ ῥα τότ' Ἑρμείας ἐριούνιος ᾧξε γέροντι,
ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι,
ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
- 460 ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουδα,
Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὅπασσεν·
ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλλῆος
ὀφθαλμοὺς εἴσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
- 465 τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλείωνος,
καί μιν ὑπὲρ πατρός καὶ μητέρος ἡϋκόμοιο
λίσσεο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
Ἑρμείας· Πριάμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
- 170 Ἰδαίον δὲ κατ' αὖθι λίπεν· ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
ἵππους ἡμιόνους τε· γέρων δ' ἰδὺς κίεν οἴκου,
τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἔζεσκε, Διὶ φίλος· ἐν δέ μιν αὐτὸν
εὖρ'· ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθεΐατο· τῷ δὲ δὴ οἶα
ἦρως Αἰτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ὄζος Ἀρης,

ποίπνουν παρέοντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἔδωδῆς, 475
 ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα στὰς
 χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
 δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἵ οἱ πολέας κτάνον υἱας.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πύτρῃ 180
 ἰθῶτα κατακτεῖνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
 ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας·
 ὥς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
 θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν· 485

Μνησαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 τηλίκου, ὥσπερ ἐγών, ὀλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 καὶ μὲν που κεῖνον περυναίεται ἀμφὶς ἑόντες
 τεύρουσ', οὐδὲ τίς ἐστὶν ἀρῇν καὶ λουγὸν ἀμῦναι·
 ἀλλ' ἦτοι κεῖνός γε, σέθεν ζώοντος ἀκούων, 490
 χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἥματα πάντα
 ὄψεσθαι φίλον υἱόν, ἀπὸ Τροίῃδε μολόντα.
 αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι
 πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἱες Ἀχαιῶν· 495
 ἑννεακαίδεκα μὲν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἶρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,
 τὸν σὺ πρῶην κτεῖνας, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης, 500
 Ἑκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενος παρὰ σείῳ, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 ἀλλ' αἰδεῖο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
 ἔτλην δ', οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος, 505
 ἀνδρὸς παιδοφόνου ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.

Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἱμερον ὤρσε γόοιο·
 ἀψάμενος δ' ἄρα χειρός, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 τῷ δὲ μνησαμένῳ, ὁ μὲν Ἑκτορος ἀνδροφόνου

- 510 κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἐλυσθεῖς·
αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὖτε
Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὁρᾷ.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο διὸς Ἀχιλλεύς,
[καὶ οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἥμερος ἡδ' ἀπὸ γυνίων,]
515 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
οἰκτεῖρων πολίων τε κέρη, πολίων τε γένειον·
καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄ δειλ', ἣ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
520 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
υἰέας ἐξενάριξα· σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
ἀλλ' αἶγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνον· ἄλγεα δ' ἔμπη
ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ.
οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
525 ὥς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν.
δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, ἑάων·
ᾧ μὲν κ' ἀμμίξας δοίῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
530 ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ·
ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δοίῃ, λωβητὸν ἔθηκεν·
καὶ ἐ κακῇ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει·
φοιτᾷ δ', οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
ὥς μὲν καὶ Πηληϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
535 ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
Ὀλβῷ τε πλούτῳ τε, ἄνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
καὶ οἱ θνητῷ εἰσὶν θεὸν ποίησαν ἄκοιτιν·
ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅττι οἱ οὔτι
παιδῶν ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων.
540 ἀλλ' ἔνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδέ νυ τόνγε
γῆρασκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
ἤμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἡδὲ σὰ τέκνα.
καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν Ὀλβιον εἶναι·
ὅσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἑέργει,

καὶ Φρυγίη καδύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων,
 τῶν σε, γέρον, πλούτῳ τε καὶ υἰάσι φασὶ κεκάσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πημα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίῳνες,
 αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασῖαι τε·
 ἄνσχεο, μηδ' ἀλῖαστον ὁδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἑῆος,
 οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθαι.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής·
 μή μέ πω ἐς Θρόνον ἴξε, Διοτρεφές, ὅφρα κεν Ἔκτωρ
 κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
 λύσον, ἴν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 πολλά, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοις
 σὴν ἐς πατρίδα γαίαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄρᾱν φάος Ἥελιοιο].

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 μηκέτι νῦν μ' ἐρέδιξε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἔκτορά τοι λύσαι· Διοῦθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἀλλοῖο γέροντος.
 καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
 ὅττι θεῶν τίς σ' ἤγε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 οὐ γάρ κε τλαίῃ βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μῦλ' ἥβῶν,
 ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
 ρεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
 τῷ νῦν μή μοι μάλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης·
 μή σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν εἴσω,
 καὶ ἱκέτην περ εἶοντα, Διὸς δ' ἀλίτῳμαι ἐφετμῆς.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μῦθῳ.
 Πηλεΐδης δ' οἴκοιο, λέων ὤς, ἄλτο θύραζε,
 οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύο θεράποντες ἔποντο,
 ἥρωες Αὐτομέδων ἠδ' Ἀλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα
 τι' Ἀχιλεὺς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 οἱ τόδ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε,
 ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος·
 καὶ δ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
 ἦρεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.

- 580 καδ' δ' ἔλιπον δύο φάρε', εὐννητόν τε χιτῶνα,
 ἥφρα νέκυν πυκάσας δώη οἰκόνδε φέρεσθαι.
 δμῶας δ' ἐκκαλέσας λούσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλείψαι
 νόσφιν αἰεράσας, ὥς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν·
 μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένη κραδίη χόλον οὐκ ἐρύσαιτο,
- 585 παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθεῖη φίλον ἦτορ,
 καὶ ἐκατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτῃται ἐφετμάς.
 τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαι λούσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βύλον ἠδὲ χιτῶνα,
 αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν αἰέρας,
- 590 σὺν δ' ἑταροὶ ἦειραν εὐξέστην ἐπ' ἀπήνην.
 ὄμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον·
 Μῆ μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἶ κε πύθῃται
 εἰν Ἀϊδὸς περ ἐών, ὅτι Ἑκτορα δῖον ἔλυσα
 πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι αἰεκέα δῶκεν ἄποινα·
- 595 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπέοικεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦε δῖος Ἀχιλλεύς.
 ἔξετο δ' ἐν κλισίῳ πολυδαυδάλῳ, ἐνδεν ἀνέστη,
 τοίχῳ τοῦ ἐτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον
 Τῖός μὲν δὴ τοι λέλυται, γέρον, ὥς ἐκέλευες,
- 600 κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ'· ἅμα δ' ἠοὶ φαινομένηφιν
 ὄψεαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
 καὶ γάρ τ' ἠὔκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
 τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἡβῶντες.
- 605 τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
 χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 οὐνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρήφ·
 φῆ δοῶ τεκέειν, ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς·
 τῷ δ' ἄρα, καὶ δοῶ περ ἐόντ', ἀπὸ πάντας ὀλεσσαν·
- 310 οἱ μὲν ἄρ' ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων·
 τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωνες.
 ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
 νῦν δὲ πον ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὐρεσιν οἰσπόλοισιν,

ἐν Διπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
 Νυμφάων, αἵ τ' ἄμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο,
 ἔνθα, λίθος περ εὐόσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, διε γεραιέ,
 σίτου, ἔπειτά κεν αὐτε φίλον παῖδα κλαίοιςθα,
 Ἴλιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται. 620

Ἦ, καὶ ἀναίξας οἷν ἄργυφον ὥκυσ Ἀχιλλεὺς
 σφάξ'· ἔταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
 μίστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείράν τ' ὀβελοῖσιν,
 ὥπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ 625
 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεὺς·
 οἱ δ' ἐπ' ὀνελάδ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 ἦτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλλῆα,
 ὅσσοις ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἅντα ἐώκει. 630
 αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεὺς,
 εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·

Λέξον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφές, ὅφρα κεν ἦδη 635
 ὕπνῳ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες
 οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
 αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. 640
 νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἰῶπα οἶνον
 λαυκανίης καθέγκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.

Ἦ ῥ', Ἀχιλλεὺς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσεν,
 δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ 645
 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἔσασθαι.
 αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσai·
 αἰψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιῶ λέχε' ἐγκονέουσai.
 τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὥκυσ Ἀχιλλεὺς

650 Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε· μή τις Ἀχαιῶν
 ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουληφόρος, οἷτε μοι αἰεὶ
 βουλὰς βουλευούσι παρήμενοι, ἧ θέμις ἐστίν·
 τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 655 καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 ποσὴν μαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἑκτορα δῖον,
 ὄφρα τέως αὐτὸς τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 660 εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἑκτορι δῖφ,
 ὧδέ κέ μοι ῥέξων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 οἶσθα γάρ, ὥς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
 ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
 ἐννῆμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοοῖομεν,
 665 τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτομεν, δαινυτό τε λαός·
 ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιομεν,
 τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίζομεν, εἵπερ ἀνάγκη.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πριάμ', ὥς σὺ κέλεύεις.
 670 σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 ἔλλαβε δεξιτερὴν, μήπως δείσει' ἐνὶ θυμῷ.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.
 675 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
 τῷ δ' ἄρ Βρισηῖς παρελέξατο καλλιπάρης.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἵπποκορυσται
 εὐδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 ὀρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 νηῶν ἐκ πέμψειε, λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς.
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 ὦ γέρον, οὐ νύ τι σοί γε μέλει κακόν, οἶον ἔθ' εὐδεις
 ἀνδράσις ἐν δητίοισιν, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς.

καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας ·

685

σεῖο δέ κε ζωοῦ καὶ τρεῖς τόσα δοῖεν ἄποινα

παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἱ κ' Ἀγαμέμνων
γνώῃ σ' Ἀτρεΐδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.

ᾧ Ως ἔφατ' · ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη.

τοῖσιν δ' Ἑρμείας ζευῖξ' ἵππους ἡμιόνους τε.

696

ρίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον ἐϋρρείος ποταμοῖο,

[Ξάνδου δινήεντος, δν Ἀδάνατος τέκετο Ζεὺς,]

Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.

Ἦως δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν ·

695

οἱ δ' εἰς ἄστν ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε

ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδέ τις ἄλλος

ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν ·

ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρην, ἱκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,

Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν,

700

ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἄστνυβοώτην ·

τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἶδε κείμενον ἐν λεχέεσσιν ·

κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστν ·

Ὅψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντες,

εἶποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ νοστήσῃσι

705

χαίрет' · ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν, παντί τε δήμῳ.

ᾧ Ως ἔφατ' · οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπετ' ἀνὴρ,

οὐδὲ γυνή · πάντας γὰρ ἀύσχετον ἔκετο πένθος ·

ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.

πρῶται τόνγ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ

710

τιλλέσθην, ἐπ' ἅμαξαν εὐτροχον ἀΐξασαι,

ἀπτόμεναι κεφαλῆς · κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.

καὶ νῦ κε δὴ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡέλιον καταδύντα

Ἐκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,

εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετήυδα ·

715

Εἷξατέ μοι, οὐρεῦσι διελθέμεν · αὐτὰρ ἔπειτα

ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγύγωμι δόμονδε.

ᾧ Ως ἔφαθ' · οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνη.

οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆγαγον κλυτὰ δῶματα, τὸν μὲν ἔπειτα

- 720 τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν αἰοιδους,
 θρήνων ἐξάρχους, οἷτε στονόεσσαν αἰοιδῆν
 οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 τῆσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 Ἕκτορος ἀνδροφόνιοι κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα.
- 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καὶ δέ με χήρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 ἦβην ἵξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 πέρσεται. ἡ γὰρ ὀλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτὴν
- 730 ῥύσκει, ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα·
 αἱ δὴ τοι τύχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῆσιν,
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἥ ἐμοὶ αὐτῇ
 ἔψει, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 ἀεθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου· ἡ τις Ἀχαιῶν
- 735 ῥίψει, χειρὸς ἐλών, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὀλεθρον,
 χυόμενος, ὃ δὴ πού ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ,
 ἡ πατέρ', ἡ καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαὶ λυγρῇ·
- 740 τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἕκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
 οὐ γὰρ μοι θυήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
 οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
- 745 μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες·
 τῆσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·
 Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων!
 ἡ μὲν μοι ζωὸς περ ἑὼν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
- 750 οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμούς πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεὺς
 πέρνασχε', ὄντιν' ἔλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
 ἐς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λήμνον ἀμυχθαλόεσσαν·
 σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ,

πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάριοιο, 755
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὥς.
 νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 κεῖσαι, τῷ ἵκελος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.

ᾧ Ως ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίσστον ὄρινεν. 756
 τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξήρχε γόοιο·

Ἐκτωρ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων !
 ἣ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὥς πρὶν ὠφελλον ὀλέσθαι ! 765
 ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν,
 ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 ἀλλ' οὐπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον·
 ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐκυρή—ἐκυρὸς δέ, πατὴρ ὥς, ἥπιος αἰεὶ— 770
 ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
 σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.
 τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχυνμένη κῆρ·
 οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 ἥπιος, οὐδὲ φίλος· πάντες δέ με πεφρίκασιν. 775

ᾧ Ως ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
 λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
 δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἢ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν, 780
 μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ Ἡώς.

ᾧ Ως ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμόνους τε
 ζεύγνυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέδοντο.
 ἐννήμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς, 785
 καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον Θρασὺν Ἐκτορα δακρυχέοντες,
 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.

Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἡώς,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἐκτορος ἔγρετο λαός.

- 790 [αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
 πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοὶ δ' ἑταροὶ τε,
 μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.
- 795 καὶ τάγε χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,
 πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
 ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντη,
- 800 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 δώμασιν ἐν Πριάμοιο Διοτρεφέος βασιλῆος.
 Ὡς οἷγ' ἀμφέπον τάφον Ἑκτορος ἱποδάμοιο.

N O T E S .

Cf. *Odys.* 4. 92. — *μυρί'* (for *μυρία*), *innumerable, countless*. When this is proparoxytone it signifies *ten thousand*. S. § 79. N. 2. — *Ἀχαιοῖς* = *τοῖς Ἑλλησιν*, inasmuch as in the time of the Trojan war, the Achæans were the leading people in Peloponnesus. — *ἔθηκεν* = *ἐποίησεν*. — *ψυχάς*, *souls*, stands opposed to *αἰτοὺς* (= *σώματα*), in v. 4. Cf. S. § 160. 4. f. — *Ἄϊδι* = *εἰς Ἄϊδα* or *εἰς Ἀΐδου δῶμα*. Köppen. — *προΐαψεν*, *sent away* (*πρῶ*). Cf. 5. 190. Heyne and Ernesti explain this in the sense of the simple verb, *sent*. It has been usually rendered *sent prematurely*, but, as Felton remarks, this is now given up as too far-fetched.

4-7. *ῥόων* is the possessive genitive. This epithet, in the heroic age, was applied to kings, princes, and warriors of eminent valor and strength, but, as Trollope remarks, was restricted afterwards to those only, who were descended from an immortal parent, the other being mortal. — *τεύχε*. For the interchange of the aorist and imperfect, cf. K. § 256. 3. The imperfect, as representing continuance of past action, describes an event, and impresses it therefore more vividly and permanently upon the mind, than the aorist, which is employed of a past act conceived of as having only a momentary existence. — *κίνεσσι*, Epic for *κυσί*. S. § 52. — *ολωνοῖς* (for *ολωνοῖς*. S. § 46), *birds of prey*; literally, *birds flying alone*, as is the habit of rapacious birds like the eagle, vulture, hawk, etc. — *πάσι* (= *παντοίοις*), *all kinds*. — *ἐτελείετο* (imperfect of *τελέω*, Epic *τελείω*), *was accomplishing*. — *Βουλῇ* that Hector should fall by the hand of Achilles, and that Troy should be taken by the Greeks. — *δὲ* is here strongly adversative, *but, notwithstanding*, inasmuch as it introduces an idea, apparently so much at variance with what is said in vs. 3, 4. — *ἐξ οὗ δὴ* (sc. *χρόνου*), *from the very time*, is to be taken with *προΐαψεν* and *τεύχε*, and not, as some think, with *ἔειπε*. — *τακρῶτα*, *first, at the first*. Wolf, without sufficient ground, distinguishes between *τὰ πρῶτα* and *τακρῶτα*, affixing to the first, the signification *imprimis*, to the second *res primas*. — *διαστήτην* (for *διστήτην*), 2 aor. 3 plur. dual of *δίστημι*. — *ἐρίσαντε* denotes cause, *by having wrangled*. Cf. K. § 312. 4. b; S. § 225. 4. — *Ἄτρεΐδης*, *the son of Atreus*, i. e. Agamemnon. As commander-in-chief of the Grecian forces, he is called by Homer *king of men* (*ἄναξ ἀνδρῶν*). — *τὲ καὶ*, *both—and*. — *δῖος*. This is not a moral epithet, but refers to divine parentage or to high birth and personal endowments.

8-11. *τίς τ' ἔρ'* (i. e. *τὸ ἔρα*), *who then*. This question may be considered as proposed to the Muse invoked in v. 1. Some may prefer, however, to regard it as a rhetorical introduction to the narrative which follows. — *σφωὲ* refers to Agamemnon and Achilles. — *δεῶν* is the partitive genitive. — *ἔριδε* is to be constructed with *μάχεσθαι*, *to contend in strife*, since they did not proceed to blows. Crusius takes *ἔριδε* with both the following verbs in the sense: *τίς—δεὸς ξυνέηκεν ἔριδι, ὥστε μάχεσθαι ἔριδι*. Köppen constructs: *τίς δεῶν ἔριδι* (= *δὲ ἔριν*) *ξυνέηκε* (*ἵσται*) *μάχεσθαι*

The sense of these constructions is essentially the same. — *Ἀητοῖς καὶ Διὸς υἱός*, i. e. Apollo the son of Jupiter and Latona. — *δ=αὐτός*. The use of the article for the demonstrative pronoun in the Homeric poems, is generally noticed by grammarians. Cf. Butt. § 126. N. 7; K. § 247. 2; S. § 166. 1. — *βασιλῆϊ* (Epic for *βασιλέϊ-εἰ*) refers to Agamemnon. — *ἀνὰ, throughout*. — *ἀλέσκοντο δὲ λαοὶ (—στρατιώται)* is parenthetic, and denotes the result of *νοῦσον . . . κακῇ*. — *τὸν Χρύσην*. The article is here regarded by Matthiæ (§ 264. 5) as having its Attic use, *that Chryse*: the well-known priest of Apollo. Cf. Butt. § 126. N. 7. For the use of the article to denote a distinguished or well-known person, cf. S. § 167. — *ἀοιτῆρα, priest*, literally, *one who prays*.

12-16. *δ*. See N. on v. 9. — *δοῶς ἐπὶ νῆας=εἰς στρατόπεδον*, inasmuch as the ships were drawn on shore, and served as a wooden rampart for the defence of the camp. In Homer the epithet *δοαὶ* is common to *νῆες*. — *λυσόμενος, in order to ransom*. The future participle denotes purpose, and sometimes the present participle is employed in the same way. Cf. K. § 302. 4. c; Butt. § 144. 3; S. § 225. 5. — *δύγατρα*, i. e. Chryseis, or as she is sometimes called Astynome. — *ἔπειρα, a ransom*, i. e. gifts for a ransom, "consisting of valuable articles, gold, silver, robes, goblets, and the like." Felton. — *στέμματ'—ἀνὰ σκῆπτρῳ, fillets on a staff*. In v. 28, it is *σκῆπτρον καὶ στέμμα Διοῖο*. It is only in the Epic and lyric writings, that *ἀνὰ* is used with the dative, *ἐν* being elsewhere employed. Cf. K. § 290. R. 1. Steph. takes *ἀνὰ* in the sense of *σύν*, *having in his hand fillets with a golden sceptre*. It was the ancient custom of suppliants, to carry branches, upon which were bound tufts of wool. Here Chryses, as priest of Apollo, bound the wool to the sceptre of the god, as the badge of his office, and to give weight to his petition. — *ἐκπύδου, far-darting, far-shooting*, is an epithet given to Apollo as the god of archery. — *χρυσέῳ=χρυσῷ*, both forms being used by Homer according to the necessities of the metre. The sceptre was either gilded, or ornamented with golden studs. — *Ἀτρεΐδα=δύω* (i. e. Agamemnon and Menelaus). See N. on v. 7. — *λαῶν*. See N. on v. 10.

18-21. *τε—καί, both—and*. S. § 236. N. 3. — *θεοὶ δοῖεν—ἐκτρέσαι, may the gods grant you to destroy*. For the use of the aorist optative in a wish referring to future time, cf. S. § 216. 3; Butt. § 139. m. 8; Mt. § 513. Obs. 4. *θεοὶ* is monosyllabic by synizesis. — *Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες, having Olympian abodes*. Reference is had to the popular notion, that the residence of the gods was upon Mount Olympus. — *Πριάμοιο*, Epic genitive for *Πριάμου*. S. § 46. — *πόλιν*, i. e. Ilium or Troy, as it is usually called from its being the capital of *Τροία, Troja*. — *εἰ δ' οἴκαδ' (S. § 134. 8) ἰκέσθαι*. This prayer was not answered, as misfortunes and delays attended the return from Troy of most of the Grecian chiefs. Menelaus was driven by adverse winds into Egypt, where he was detained several

years. Ulysses wandered about for ten years, before he reached Ithaca. Ajax Oileus was shipwrecked. Agamemnon on his return was murdered by his faithless wife and her paramour Ægisthus. Idomeneus was driven from Crete by his rebellious subjects. Similar to these were the fortunes of Diomedes, Teucer, etc. — λύσαι is here put for λύσατε, the verb ἐθέλω being mentally to be supplied. Cf. K. § 806. 11. a; S. 223. 5. Some commentators after the Schol. make the infinitive to depend on δοῖεν, but the following ἀζόμενοι forbids this. Ernesti reads λύσατε. — τὰ τ' ἄποινα, and this ransom. The article is here employed δεικτικῶς, i. e. as though the finger were pointed towards the thing spoken of. Cf. Mt. § 264. 2.

22-25. ἐνδ', *then*. — ἄλλοι chiefs except Agamemnon. — ἐκνευρήμυσαν = μετ' εὐφημίας ἐβόησαν. Schol. — δέχθαι, Epic 2 aor. infin. mid. of δέχομαι. K. § 227. B; S. § 133. A. — ἀλλ' . . . θυμῷ, but it did not please the mind of Agamemnon the son of Atreus; literally, it did not please Agamemnon the son of Atreus in his mind, θυμῷ being, as Crusius says, a local dative. Sophocles (Gram. § 156. 1. a) says that θυμῷ as a part, is put in apposition with Ἀγαμέμνονι denoting the whole. See N. on v. 237. ἀλλὰ responds to μὲν in v. 22. — ἀφίει, sc. αὐτὸν referring to Chryses. — μῦθον refers to the speech which follows.

26-28. μὴ σε—κίχλω (Epic for κίχῳ from obsol. κίχημι = κίχων), let me not meet thee. K. § 259. 5; S. § 219. 3. This has been usually explained by supplying ὅρα or βλέπε. As this would be oftentimes quite inapposite, Butt. (§ 148. N. 5) thinks "it is perhaps better to say, that the Greek language, by means of μὴ with the subjunctive, and a certain tone of emphasis, formed an independent clause expressing care or foresight." — κοίλῃσιν, Epic for κοίλαις. S. § 44. — παρὰ, near. — αὖτις ἰόντα = νοστήσαντα. — μὴ (*lest*. S. § 214. a) — χαλᾶσθαι. The subjunctive without ἄν is employed after verbs denoting present or future time. Mt. § 518. 1; Jelf's Kühn. § 806. 2; S. § 212. 2. — τοί, Ion. for σοί. — οὐ belongs to χαλᾶσθαι. K. § 318. R. 6; S. § 230. N. 2. — σκῆπτρον. The sceptre was the ensign of power and dignity. As Chryses bore the sceptre of Apollo, it entitled him to great respect and favor.

29-32. τὴν = ταύτην. See N. on v. 9. — πρὶν, before (I free her). Hæyne, Hermann, Bekker, and Crusius punctuate, οὐ λύσω· πρὶν μιν. The sense would then be: I will not release her:—sooner shall old age, etc. But the other construction is more natural, and contains a taunt of exceeding bitterness, that the priest's daughter shall be restored to him, only when she shall be too old to administer to the pleasure of Agamemnon. — μιν = αὐτήν. S. § 78. — Ἀργεῖ, Argos, was properly the capital of Argolis and the residence of Diomedes (cf. 2. 559). Here it is put for the entire Peloponnese, of which Argos was the chief city. — τηλᾶδι πάτρης. S. § 187. 4. — ἰσθὲν ἐποιομένην (= ἐφαλνύσαν. Köppen and Crusius), *plying the loom*. Some translate it, *going about the loom*, as the weaver did not sit at

the loom to weave, but went around it, the warp hanging perpendicularly from the loom-beam, instead of being stretched out horizontally as with us. Weaving was a common occupation of females in ancient times. So Hector says (Book VI):

"No more—but hasten to thy tasks at home;
There guide the spindle and direct the loom."

And again in the same book, Hector is said to find Paris brightening his shield and polishing his bow, while

"Beside him Helen with her virgins stands,
Guides their rich labors and instructs their hands."

ἐμὸν λέχος ἀρτιόωσαν, *preparing my bed*; literally, *going to my bed* in order to prepare it. Butt. (Lexil. No. 23. p. 144) maintains that *ἀρτιόωσαν* cannot here mean *sharing* or *partaking of*, as it would imply something wished for or desired on the part of Chryseïs, the very opposite of which is shown by the context. This sense, however, was doubtless in the mind of the speaker, and indeed is implied in the one above given. Cf. Heyne's Note on this passage. — *μή μ' ἐρέδιζε* (S. § 218. 8) — *νέηαι* (= *ἀπέλθης*. Schol.). See N. on v. 28. For the form, cf. S. § 118. 8. — *σαφέτερος*, *more safely* (than otherwise thou wouldst) = *the safer*. The second member of the comparison is frequently omitted, and the comparative may then be translated as an emphatic positive, or by joining to the positive the adverbs *too*, *pretty*, *somewhat*, etc. Cf. K. § 323. R. 7; Mt. § 457; Butt. § 123. 7; S. § 159. 3.

33–36. *ὧς, thus*. — *ἔδδισεν* for *ἔδεισεν*. S. § 7. N. 1. — *ὁ γέρων*, *the old man*; literally, *the elder*. The substantive character of the article gives to the adjective the nature of a substantive. The same is true in *οἱ ἄλλοι*, *ἄλλα*, etc. Cf. Butt. § 123. 5. See N. on v. 391. — *ἀκέων*, *in silence*, has the form of an adjective, but is used in the Homeric writings as an adverb. — *παρὰ δῖνα*, *along the shore*. — *πολυφλοίσβοιο* (Epic termination for *ου*. See N. on v. 19) is a word formed to imitate the sound of a wave breaking upon the beach. The figure is called *onomatopœia*. — *πολλὰ* belongs to *ἡρᾶς*. — *ἀπένευθε κίων* (sc. *νεών*), *when he had gone far* (= some distance) *from the ships*. A participial clause may be rendered frequently by a finite verb preceded by a relative pronoun, or a relative adverb of time. K. § 312. 4. a; Butt. § 144. 1; S. § 225. 2. — *ὁ γεραιός*. See N. on *ὁ γέρων*, v. 83. — *τὸν = ὃν*. K. § 247. 4; S. § 166; C. § 467. — *ἡέκομος* (Epic for *εὐκομος*), *beautiful-haired*, an epithet peculiar to Latona.

37–42. *Χρύσην*, *Chryse*, was a town on the coast of Troy near Thebes, where was a temple dedicated to Smintheus Apollo. Chryses, therefore, addressed him as the tutelary deity of the place. — *ἀμφιβέβηκας* has here a present signification = "*hast protected and dost still protect*." Trollope. Cf. K. § 255. R. 5; S. § 211. N. 6. The word literally signifies *to go around*, as a protector the person or thing protected. — *Κίλλαν*, *Cilla*, was also a

town in Troas, where was a temple of Apollo, and hence the accompanying epithet, *ζαθέην*. — *Τενέδοιο* (see N. on *Πριάμοιο*, v. 19), *Tenedos*, was an island in the *Ægean* sea, a few miles from the coast of Troy. For the gen. cf. S. § 187. — *Σμινθεῦ*. There are various conjectures as to the etymology of this word. Some would read *Σμινθεύς*, *smiler*, or *destroyer*. Others, after Aristarchus, refer it to *Σμίνθη*, a town in Troas where was a temple of Apollo. The more common opinion is, that he received the name, from his having destroyed the mice (*σμινδοί*) which infested Phrygia, or because the mouse was regarded as the symbol of prophetic power. Cf. Smith's Dict. Mythol. Vol. III. p. 846. — *εἴποτε*, *if ever*. The indicative follows this particle, when the condition is assumed as a certainty (K. § 339. 3. a; S. § 215. 1); but when the thing spoken of is uncertain or undetermined, it takes the subjunctive. Cf. v. 341. — *τοί*, *for you*, is the dative of advantage (*Dativus Commodi*). When a thing takes place to the disadvantage of a person, the dative is styled *Dativus Incommodi*. Cf. Butt. § 183. N. 5; K. § 284. 3. R. 4; S. § 201. 1. — *χαρίεντ'*=*χαριέντως*. Voss joins this with *νηόν*. — *ἐπὶ—ἔρεφα* is put by *imesis* for *ἐπέρεφα* (from *ἐπερέφω*). So *κατὰ—ἔκηα*, in the next line, is put for *κατέκηα*. S. § 234. It may be as well, however, to regard the prepositions in such cases as having an adverbial use. In respect to the signification of *ἐπέρεφα*, some take it in the sense of *to build*; others more correctly in the sense of *to deck*, as with garlands, evergreens, etc. — *εἰ δὴ*, *if in truth, if really*. *δὴ* gives vivacity and emphasis to the expression. — *μηρί'* (for *μηρία*), *the thighs, haunches*, which, previous to being burned, were covered with caul or fat, between the folds of which were laid small pieces of flesh, cut from other parts of the animal. Cf. v. 460. — *τόδε μοι κήνηνον ἐέλδωρ*, *accomplish this my prayer*. *κήνηνον* and *ἐέλδωρ* are put by protraction, for *κήνηνον* (from *κρῆνω*) and *ἐέλδωρ*. S. § 11. 3. — *τίσειαν* (S. § 118. 4) . . . *δάκρυα*, *may the Greeks atone for my tears*. For this precatory use of the optative, cf. Mt. § 513. 1; Butt. § 139. m. 7; S. § 216. 8. — *Δαναοί* is properly the name of the Argives from Danaus (who according to the poets came from Egypt and settled in Argos), but is applied to the Greeks in general. See N. on *ἐν Ἀργεῖ*, v. 30. — *βέλεσσιν* is put for *βέλεσιν*. See N. on *ἔδδειςεν*, v. 33.

43–47. *ὧς* (see N. on v. 33) *ἔφατ' ἐυχόμενος*=*ὧς ἤχεται*. — *τοῦ δ* (*and*) *ἔκλυε*. S. § 192. 1. — *Φοῖβος* (*shining, brilliant*), the Homeric epithet of Apollo, is supposed to denote his identity with Helios or the Sun. Cf. Smith's Dict. Mythol. Vol. I. p. 231. — *κατ'—καρήνων*, *down from the summits*. K. § 292. I. 1. a. — *Ὀβλύμποιο*. See N. on v. 18. — *κῆρ* is the synecdochial accusative. S. § 182. — *τόξ'* for *τόξα*=*τόξον*. — *ἑμουσιν* is the local dative. S. § 203. — *ἀμφηρεφέα*. Some render this epithet of the quiver, *closed at both ends*. Others translate, *covered on all sides, close-covered*, which appears to be the true sense. — *ἐκλαγξαν . . . χουμένους*. A fine example of onomatopoeia. See N. on v. 34. — *δ' ἄρα*, *and therefore*, i. e. in consequence of the quiver being closed. — *ἐπ' ὤμων*, *upon th.*

shoulders S. § 261. — αὐτοῦ is opposed to διότ' in the preceding line. Cf. v. 4. — κινήθέντος is taken by Crusius in a middle sense, *when he moved* (see N. on κινῶν, v. 35) *himself, as he moved along*. — ἦε for ἦι. S. § 124. — νυκτὶ τοικῶς, *like night* (S. § 202. 1), i. e. dark as night. It was a popular notion of the ancients, that the pestilence made its most fearful ravages in the darkness of night. Cf. Ps. 91, 6; 2 Kings 19, 35. It is more natural, however, to refer the expression here to the effect of Apollo's anger on his countenance, making it dark and threatening. Cf. 12. 463, Odys. 11. 606; Milt. Par. Lost, 6. 832.

48-52. ἔς τε' . . . νεῶν. See N. on v. 35. — μετὰ (sc. τὰς νῆας or τοὺς Ἕλληνας), *among, into the midst of*. K. § 204. II. 1. a. There is no tmesis in μετὰ-ἔθηκεν (Epic for ἔηκε). — δευρὴ . . . βιοῖο. See N. on v. 46. The δὲ in this and some of the preceding lines has a copulative force, and denotes a change of subject. K. § 822. 2. βιοῖο is the genitive of separation. K. § 271. 2. — οὐρήας (Epic for ὀρέας) . . . ἀργούς. This has been referred by some to the opinion of the ancients, that the pestilence first commences with four-footed animals (cf. Ex. 9, 1), and by others, to the clemency of the deity in giving to the Greeks an intimation of his anger, by first destroying their most useful animals. — αὐτὰρ ἔπειτ', *and then*, responds to μὲν in the preceding line. Cf. Hoog. Gr. Part. p. 103; S. § 236. N. 8. ἔπειτα frequently corresponds to πρῶτον in the sense of δεύτερον. K. § 264. R. 7. — ἐπ' ἔρχετο, sc. βέλος from the following line. — αὐτοῖσι, i. e. the Greeks. Cf. v. 4. This dative denotes the object. — ἐχέπνευκός, *bitter*, and hence *deadly, destructive*. — βᾶλλ', sc. αὐτοὺς from the preceding αὐτοῖσι. — αἰεὶ, *continually, constantly*. This shows how destructive was the pestilence. — ὁμαῖα, *numerous*. For the accentuation, cf. Thiersch § 201. 14. b. Pamphylus wrote the word as properispomenon. See Spitzner's Note.

53, 54. ἐννῆμαρ, *for nine days*. — ἀνὰ, *through*. — κῆλα, *missiles*, is used by Homer only of those sent by the gods. — τῇ δεκάτῃ (sc. ἡμέρᾳ). S. § 204. — ἀγορήνδε, *to a council*. This was commonly held in front of Agamemnon's tent, but sometimes by the ships of the other chiefs. For the use of the enclitic to denote the direction 'whither,' cf. S. § 134. 8.

55-58. τῷ (= τοῦτ' αὖ. See N. on δ γάρ, v. 9) is put for the adnominal genitive after φρεσὶ, *mind of him = his mind*. S. § 201. 5. — γὰρ is causal, i. e. it introduces the reason why Achilles called an assembly. — ἐπὶ φρεσὶ θῆκε. When a preposition with the dative, instead of a preposition with the accusative, follows a verb of motion, the idea of the state of rest which follows the motion, is intended to be the predominant one. So when a preposition of motion with the accusative follows a verb of rest, it imparts to it the idea of previous motion towards the place spoken of. This is called the *constructio pragnans*. Cf. Mt. § 596. b; K. § 300. 3. a. b; S. § 235. — γὰρ introduces the reason why Juno incited Achilles to call an assembly. See N. on v. 55. — Δαναῶν (S. § 193). See N. on v. 42. — ἵτι βε, "*because namely*." Crusius. ἵνα is here used as an explanatory

particle. — *ὄντας ὄρωτο* (mid. for act. Soph. Gr. Verbs, p. 207), *she saw them dying*. The participle has here what is called its *complementary* force. Cf. K. § 310. 1; Butt. § 144. 6. — *οὖν*, therefore, is resumptive of the train of thought interrupted by the parenthesis in vs. 55, 56. — *ἤγεθον*, Epic for *ἤγέρθησαν*, 3 pers. plur. 1 aor. pass. of *ἀγείρω*. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 75. — *δημηγέρες τ' ἐγένοντο* is not tautological, when considered in relation to the preceding member, as it denotes the completion of the act of assembling, i. e. the being together, and in a state of readiness to deliberate on the subject in hand. — *τοῖσι* (= *ἐν τοῖσι*. Schol.) depends on *ἀνιστάμενος*, as that in respect to which, or in the presence of which, the action took place. K. § 284. 3. 10; Rost § 105. N. 2. — *δ'* connects the apodosis to the preceding member, as though they were independent clauses; an idiom of which the earlier Greek writers seem to have been fond. Kühner (Jelf's edit. § 770. 2) remarks that a sentence composed of such a protasis and apodosis, is opposed to another similar pair of clauses by *δὲ—δέ*, so that the second protasis answers to the first, and the second apodosis belongs to the second protasis. Here we have *ἐννῆμαρ μὲν—τῇ δεκάτῃ δ'—οἱ δ'—τοῖσι δ'*. — *πόδας* explains *ὡκός* as the synecdochical accusative.

59-61. *νῦν ἔμμε κ. τ. λ.* Crusius constructs: *νῦν ὅτω ἔμμε* (Epic for *ἡμᾶς*. S. § 78) *ἐπ' ἀπονοστήσειν παλιμπλαγθέντας* (*wandering back*). — *κὲν* i. e. *ἂν*—*φύγομεν*. The presence of *κὲν* in the protasis, implies a condition upon which the protasis itself depends, *if we would escape death at least* (in case we can escape). Cf. K. § 340. 6. — *εἰ δῆ*, *if now* = *seeing that*.

62-65. *ἐρεῖομεν* (Epic subj. 1 plur. for *ἐρώμεν* from *ἐρώ* = *ἐρωτάω*), *let us inquire*. S. § 218. 2. — *μάντιν*, *a prophet*. "The business of the Mantis was rather to announce the feeling of the gods in regard to what was done, than to indicate the future, and what must be done." Wachsmuth. — *ιερέα—ὄνειροπόλον*. These words are considered by some as in apposition with *μάντιν*. The former denotes one who derives his divination from the entrails of the victim, the latter, one who interprets the will of the gods from dreams. As this method of determining the divine will was in less repute, it is here preceded by *καὶ* in the sense of *even*. This is further indicated by the next clause *καὶ . . . ἐστίν*, *for a dream also is from Jupiter*, in which Achilles asserts the divine origin of dreams, as a reason why he would consult an *ὄνειροπόλος*. — *ὅς κ' εἴποι*. The optative is used in a relative sentence, even when the verb of the principal sentence is present or future, to denote a supposition or condition depending on a certain condition. *who may tell us* (if we inquire of him). Cf. Jelf's Kühn. § 832; Rost § 123. 3. a. — *δ, τι* (so written to distinguish it from *δτι* the conjunction), *on account of what, why*. Cf. Odys. 5. 215. This accusative is synecdochical. — *εἴτ'—εἴθ'*, *whether—or*. Mt. § 617. 5; S. § 236. N. 3. — *ὅγ'* refers to Apollo. *γέ* gives emphasis to the pronoun. S. § 68. N. 3. — *ἐὺχολῆς* is the genitive of cause. K. § 273. f; S. § 194. 1. — *αἶ κέν* (Epic for *εἰ κεν*)

πῶς—*βούλεται*. Supply *σκοπεῖν* or *πειρᾶσθαι*, *to see if by any means he may be willing*. Cf. K. § 344. R. 9; Rost § 121. N. 3; S. § 215. N. 6. a. — *κρίσεως*—*ἀντιδίας*. For the genitive after verbs of participation, cf. Mt. § 328. 5; S. § 191. 2. In prose, verbs of meeting and approaching are usually followed by the dative. Cf. K. § 273. R. 9. b. — In Wolf's edition a comma is placed after *ἀντιδίας*, which I have erased, as *ἀμῦναι* depends on *βούλεται* (for *βούλεται*). — *τελείων*, i. e. without any blemish. — Some find a tmesis in *ἀπὸ*—*ἀμῦναι*.

68, 69. *ἦτοι, then*, like *μὲν* is responded to by *δὲ* in the next clause. — *ὣς, thus*. — *κατ' ἄρ' ἔζετο*, *he then sat down*. For this use of *ἄρα*, see N. on v. 306. — *τοῖσι δ' ἀνέστη*. See N. on v. 58. — *ὅχ'* (for *ὅχα*), *by far*, qualifies *ἄριστος*.

70–73. *ἤδη*, Epic pluperf. for *ἤδει*. S. § 129. 2. — *τὰ τ' . . . ἐόντα*, *the present, the future, and the past*. *πρὸ τ' ἐόντα*; literally, *those things which have gone before*. — *ῥήσας ἡγήσατ'*. While the Grecian fleet lay at Aulis, a prodigy appeared, which Chalcas interpreted favorably, and thus encouraged the army to proceed. He was virtually, therefore, the leader of the expedition. Cf. 2. 800. — *Ἴλιον εἰσω*, *to Ilium*, “*all the way to Ilium*.” Felton. — *ἦν διὰ μαρτοσύνην* denotes the means by which Chalcas exercised a controlling influence over the expedition. *ἦν* is a possessive pronoun. — *τὴν* = *ἦν*. See N. on *τόν*, v. 86. — *σφίν*, Epic for *σφίσι*. S. § 78. — *εὐφρονέων*, *well-disposed*. Nitzsch (ad Odys. 2. 160) says that it denotes kindness combined with intelligence. — *ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν*, *harangued them and said* = addressed them as follows.

74–79. *μυθήσασθαι*, *to explain, interpret*. — *μήνιν*, i. e. the cause of the anger. — *ἐκατηβελέταο*, Epic for *ἐκατηβελέτον* (S. § 44) for *ἐκηβόλος*. See N. on v. 96. — *τοιγάρ, therefore*. — *ἐρέω* for *ἐρῶ*. S. § 119. N. 1. — *σὺν δὲ σύνδεο* (for *συνδοῦ*, 2 aor. imper. mid. 2 sing. of *συντιδεῖν*), *but do you attend*. *σύνδεο*, sc. *φρεσί*. — *ἔμοσσον* for *ἔμοσον*. This doubling of consonants for the sake of metre is too common to require further notice. — *ἦ μὲν* (= *μήν*), *truly*. — *ἀρήξειν* depends on *ἔμοσσον*, and its subject is omitted, because it is the same with that of the verb on which it depends. Hence *πρόφρων* (= *promptly*) is put in the nominative by attraction with the subject of *ἔμοσσον*. Butt. § 142. 2. a; K. § 807. 4; S. § 222. 3. b. — *γὰρ* in *ἦ γὰρ* (for *truly*) introduces the reason why the prophet might need the protection of Achilles. — *χολωσέμεν*, Epic for *χολώσειν*. S. § 118. 6. For the omission of the subject, see N. on *ἀρήξειν*. — *μέγα . . . κρατεῖ*, *who holds powerful sway over all the Greeks*. S. § 189. Heyne remarks: “*Argivi sunt, qui ejus regno subsunt; Achivi (Ἀχαιοί) totus exercitus, cui tanquam summus dux imperat*.” Cf. 2. 684. — *οἱ* = *ἐ*. The repetition of the relative pronoun, when the verbs of two clauses require different cases, is frequently avoided by omitting the relative in the second clause, or employing, in place of the second relative, a demonstrative or personal pronoun. Cf. K. § 384 1; Butt. § 148. 7.

80-83. *κρείσσων* in reference to the means of revenge. — *ὅτε χάσεται* (i. e. *χάσεται*), *whenever he is angry*. This supplemental proposition is indefinite, and takes the subjunctive because the antecedent is indefinite (S. § 217. 2). Had *ἂν* been added (cf. v. 128), the clause would have been conditional to the principal proposition, *κρείσσων γὰρ βασιλεύς*. Cf. Rost § 121. N. 1. — *χέρη*, *inferior*, is opposed to *κρείσσων*. — *εἴπερ*, *even if*. The apodosis begins with *ἀλλὰ τε καὶ*, *but yet*. — *τὲ* is added to both clauses, in order to mark more strongly the antithesis which exists in the members. Cf. Jelf's Kühn. § 755. 2. — *γέ* imparts emphasis to *χόλον*, and *καὶ* to *αὐτῆμαρ*. Opposed to *αὐτῆμαρ* is *μετόπισθεν* in the next line. — *κότον*, *grudge*. — *ὅφρα τελέσῃ* (sc. *κότον*), *until he shall have accomplished it*. *ὅφρα* with the aorist subjunctive denotes an object aimed at. K. § 337. 6; Jelf's Kühn. § 841. 2. — *ἐν στήθεσσι τοῖσι* (for *οἷσι*) is to be taken with *ἔχει κότον*. — *φράσαι*, *consider*. — *εἰ* (*whether*. S. § 215. N. 6) *με σώσει* if Agamemnon shall be enraged at me. *εἰ* denotes a twofold question, *whether—or not*. Cf. Jelf's Kühn. § 877. b.

84-91. *δ'*, *then, on the other hand*. — *θεοπρόκιον, the oracle*; literally, *something shown forth by the gods*. Cf. Butt. Lexil. No. 64. — *οὐ . . . Ἀπόλλωνα, no, by Apollo*. *οὐ μὰ* is employed in negative, and *καὶ μὰ* in affirmative propositions. Cf. Mt. § 605; S. § 183. — *ᾗτε* limits *εὐχόμενος*, which participle denotes cause or means. See N. on v. 7. — *Κάλχαν* is the vocative of *Κάλχας*. S. § 50. 1. Zenodotus wrote *Κάλχα*. — *οὐ* in *οὕτις* is an emphatic repetition of *οὐ* in v. 86. — *ἐμεῦ ζῶντος, while I live*. This genitive absolute denotes time. K. § 312. 4. a; S. § 226. This expression is rendered more vivid and emphatic by *δερκομένου, while I see = behold the light*. Prof. Felton rightly takes *ἐλ* in a local sense, *while I live and see, upon the earth*. — *σοὶ—βαρέας χεῖρας ἐποίσει, shall lay heavy hands upon you = shall do you violence*. — *Δαναῶν* is the genitive of the whole after *οὕτις*. — *οὐδ' ἢν* (i. e. *ἔδν*), *not even if*. The subjunctive shows that the condition is uncertain, although regarded as possible. The apodosis *οὕτις . . . Δαναῶν* takes the indicative to denote what is certain. K. § 339. II. b. — *Ἀγαμέμνονα* follows *εἶπες* as the accusative of person, the verb being followed generally by the accusative of the thing spoken. Cf. 2. 59, 150; Jelf's Kühn. § 583. 68. — *πολλὸν ἄριστος*. See N. on *ὅχ' ἄριστος*, v. 69. — *εἵχεται εἶναι* (*professes to be*) = *ἔστι*, since Nestor uses the same expression in 2. 82, where, as Ernesti remarks, it would not comport with his object, to attribute to Agamemnon a false pretension to superiority, which Achillea is thought by some to do in these words.

92-95. *τότε δῆ, then indeed*. — *οὐτ' ἔρ'*, *not then*. *ἄρα* refers to the erroneous idea as to the cause of Apollo's anger, contained in the question of Achilles (v. 65), and repeated in *εὐχολῆς ἐπιμέμφεται* in this verse. Cf. Jelf's Kühn. § 787. 2. c. Trollope supposes that it denotes a consequence of *ἀλλ' ἔνεκ' . . . ἄποινα*, the clauses being inverted. — *ὅγ'* refers to Apollo Cf. v. 75.

96-100. *ταῦτα* (i. o. τοῦ ἔνεκα) *ἄρ*, on this account *ἔην*. *ἄρα*, when employed in explanation or illustration, is called *ἄρα explicativum*; when in sentences denoting the consequence, it is styled *ἄρα conclusivum*. Cf. Jelf's Kühn. § 789. a. — *Ἐκηβίλος*, *Far-darter*, an epithet of Apollo. — *ἡδ ἔτι δώσει*, and he will still send them. — *πρὶν—πρὶν*, before that. In prose *πρὶν* is commonly preceded by *πρότερον* or *πρόσθεν*. S. § 220. 2. — *λοιμοῖο . . . ἀφέξει*, will he restrain his heavy hands from the pestilence. Some translate, *hands heavy with the pestilence* (*χεῖρες λοιμώδεις*, *manus pestilentes*). — *δόμεναι* (2 aor. infin. act. for *δοῦναι*. S. § 132. 6) is put in the infinitive after *πρὶν*, to denote a conceived limitation of time, not independent but subordinate to the principal clause. Cf. K. § 337. 9. c; S. § 223. 8. The aorist is here used, because the speaker refers to the future event as though it had already taken place. Cf. K. § 256. 4. f. *αὐτὸν* referring to Agamemnon is to be supplied with *δόμεναι*. — *ἐλικώπιδα*, "having glancing or rolling eyes, a mark of spirit and youthful fire." Smith's Crus. Lex. Others render it *black-eyed*, that being esteemed a trait of beauty among the orientals. — *ἀπρίστην, ἀνάποιον*, unbought, unransomed. Crusius remarks that the former of these words denotes, *without a ransom demanded*, the latter, *without the acceptance of any offered reward*. — *τότε . . . πεπείθοιμεν* (Epic for *πείθοιμεν*), then by having propitiated (see N. on *ἐρίσαντε*, v. 6) him (thus) we may perchance persuade him to remove the evil. The aorist is here used, because the animation of the speaker leads him to view the thing spoken of, as already accomplished. Cf. K. § 257.

101-105. *ἦτοι—δέ*. See N. on v. 68. — *εὐρυκρέων*. Cf. 2. 108, 576-580. — *μένεος . . . πύμπλαντ'* (for *ἐπύμπλαντο*), and his dark soul was much filled with wrath (S. § 200. 3). *φρένες ἀμφιμέλαιναι*, literally, his black diaphragm. The ancients supposed the diaphragm or midriff to be the seat of thought and of the passions. When the mind was inflamed with anger, the veins became swollen and dark with blood, and hence it received the epithet here given it. — *ἀμφιμέλαιναι*, black all around (= entirely black), shows, therefore, the violence of the king's anger. Other explanations of this epithet have been given. — *οἱ* in *ὅσσε δέ οἱ* is the dative employed for the possessive genitive (S. § 201. 5) = *ὅσσε αὐτοῦ*. Cf. K. § 313. R. 2. This dative also may be referred to that, in reference to or in presence of which an action is performed. In this case it is to be constructed with *ἔκτεν*. Cf. K. § 284. (10). — *λαμπεδώντι*, shining, a protracted form (S. § 11. 3) of the defective participle *λαμπετών* (-δών). Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 184. — *ἔκτεν*, 3 dual pluperf. for *ἐφκείτην* (from *έκω*), with the signification of the imperfect. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 81; Soph. Gr. Verbs, p. 181. — *Κάλχωντα* depends on *προσείπεν*. The asyndeton is expressive of the hasty and violent anger of the king. — *πρώτιστα*, first of all, is a poetic superlative. — *κάκ' ὀσσόμενος*, looking fiercely (literally *evil*), "with threatening look." Voss. "On Chalcas lives.

ing." Cowper. Some render it *presaging* *i. l.*, but this is implied in the more literal interpretation. Cf. Butt. Lexil. No. 86.

106-108. *μάντε κακῶν*, prophet of evils; i. e. announcer of evil tidings. Reference is had among other things, perhaps, to the unwelcome prediction of Chalcas, that ten years would be spent in the siege before Troy would be taken. The sacrifice of Iphigenia is supposed by some to be alluded to, but that story was the invention of a later age. — *οὐ πώποτε*, never yet. *πότε* limits the time expressed in *οὐ πω* to the present. — *τὸ κρήνην*, the thing which is good or useful. Cf. Butt. Lexil. No. 74. in respect to the sentiment cf. 2 Chron. 18, 7. — *τοί—φρεσὶ* limits *φιλα*, which, had the impersonal construction been chosen, would have been *φίλον* in agreement with *μαντεύεσθαι* the subject of *ἐστὶ*. Cf. Mt. § 443. 1; K. § 243. 3; S. § 157. d. — *τὰ κακ'*, those things which are evil. — *οὔτε τί πω—οὔτ'*, never at all—nor. *τί* in this connection is synecdochical. S. § 182. — *ἐτέλεσσας = ἐπλήσσωσας*. "Vates ipse dicitur perficere illa, quæ eo prædicente evenirent." Bothe.

109-115. *καὶ νῦν*, now also. — *ἐν*, in, i. e. in the assembly of. — *θεοπροπίων*, explaining omens, not predicting future events, which is a sense unsuited to the context. — *ὥς . . . ἔνεκα*, how that, forsooth, because of this. *δὴ* has here its ironical use. Cf. Jelf's Kühn. § 721. 3. *τοῦδ'* is explained by *οὐνεκ'* (i. e. *οὐ ἔνεκα*, because) . . . *δέξασθαι*. — *κοῦρης Χρυσήϊδος*, virgin daughter of Chryses. Cf. S. § 140. See N. on v. 13. Trollope supplies *ἀντὶ* before this genitive. Cf. K. § 275. R. 4; S. § 200. 4. — *ἐπεὶ πολὺ βούλομαι*, since I much prefer. This sense is demanded by the antithesis between this and the preceding sentence. Cf. Butt. Lexil. No. 85. In v. 117 it is followed by *ἤ*, there being an ellipsis of *μᾶλλον*. Cf. K. § 323. R. 8. Perhaps, however, it would be better to consider the idea of comparison, as there communicated to *βούλομαι* by the comparative *ἤ*. Cf. Butt. § 149. 7. — *καὶ γὰρ βε*, for indeed now, is confirmatory of what is expressed in *ἐπεὶ . . . ἔχειν*. — *κουριδὴς ἀλόχου*, lawful wife, in opposition to a concubine or wife of inferior order. Cf. 19. 293, where Briseïs refers to the promise of Patroclus, that she should be the wedded or lawful wife of Achilles, although she was even then his wife in the lower sense. — *ἔδεν*, Epic for *οὐ* (S. § 78) = *αὐτῆς* referring to Clytemnestra and depending on *χερσίων*. S. § 193. 1. — *οὐ (= οὔτε)—οὐδὲ—οὔτ'—οὔτε*, neither—and not—nor—nor. For the use of these negatives in clauses containing subdivisions or explanations, cf. Jelf's Kühn. § 775. Obs. 4. — *δέμας* refers to the form or figure, and *φύη* to those general charms which combine to form a beautiful woman. These nouns are accusatives synecdochical. — *οὔτ' ἔρ*, not at all. — *φρένας* denotes mental and *ἔργα* personal accomplishments, such as music, skill in embroidery and works of the loom.

116-120. *ἀλλὰ καὶ ὥς*, but even thus, i. e. notwithstanding she is thus

accomplished. — *δόμεναι πάλιν* = *ἀποδοῦναι*. — *τόγ'*, *this at least*. γὰρ limits the assertion to the thing here spoken of, and τὸ refers to the restoration of Chryseïs. — *βούλομ' . . . ἀπολέσθαι*, *for I wish my people to be safe rather than to perish*. See N. on v. 112. *ἔμμεναι*, Epic for *εἶναι*. S. § 124. — *αὐτὰρ* (Epic for *ἀνὰ*), *but, however*, denotes a transition. — *γέρας* refers to the booty which fell to the chiefs. — *ὄφρα* = *ἵνα*. — *μὴ-ἔω* (Epic for *ῥ*). Cf. S. § 229. 2. — *οἶος Ἀργείων*, *the only one of the Greeks*. The genitive is partitive. — *ἔοικεν* is here used impersonally, *it is befitting, proper*. — *τόγε* is explained by *δ μοι . . . ἄλλῃ*, in which δ has the sense of *ὅτι*, and *ἔρχεται ἄλλῃ*, "*is going elsewhere*" = *is passing from one to another*." Felton. For this local sense of ἄλλῃ, cf. Jelf's Kühn. 606. Obs. 5.

121-126. *ποδάρκης* = *πόδας ὠκύς*, v. 58, inasmuch as swiftness of foot is closely allied to strength of foot, which is the etymological signification of *ποδάρκης*. — *φιλοκτεανώτατε πάντων*, *most avaricious of all*. — γὰρ in *πῶς γὰρ* implies an ellipsis: (this cannot be) *for how*. To the negative οὐ μὲν in this omitted clause, Trollope says that οὐδὲ in the following line refers. Some prefer to take γὰρ in its strengthening sense, *how then*. — *οὐδ' ἔτι που ἴδμεν*, *we no longer any where know*. Köppen reads οὐδὲ τί πω, *nequid*. *ἴδμεν* is put for *ἴσμεν*, and that by syncope for *ἴσαμεν*. — *ξυνήϊα* (for *ξύνεια*), *public property, common stores*. From these a gift would have to be selected for Agamemnon, unless some one of the chiefs was deprived of his share. — *τὰ μὲν . . . δέδασται*, *what things we have plundered from cities, these have been divided*. — *τὰ μὲν-τὰ* = *ἃ μὲν-ταῦτα*. See Ns. on vs. 9, 86. The relative clause is placed first for the sake of emphasis. Cf. S. § 173. For the anastrophe of *ἔξ*, cf. S. § 231. N. 2.

126-129. *λαοὺς* (see N. on v. 10) is the subject of *ἐπαγγέλλειν*, and both form the subject of *ἐπέοικε*. — *παλίλλογα*, *collected again for a second distribution*. So Ernesti explains: *omnia iterum in unum conferre, ut alia denuo portione disperiantur*. — *δεῶ*, i. e. according to the will of the god (viz. Apollo). — *πρόες*, imperat. 2 aor. of *προΐημι*. S. § 124. — *αὐτὰρ* denotes transition, *but* (as to the reward). — *αἶ κέ ποδι* (if ever) — *δῶσι* (Epic for *δεῶ*). See N. on v. 80. — *Τροίην* is taken as an adjective by Nitzsch, ἡ Τροία (sc. γῆ) is put for the name of the country.

131. *μὴ δ' οὕτως*, *not thus*. — *ἀγαθός περ ἑών*, *although you are very* (περ. Jelf's Kühn. § 734. 2. 1) *brave*, i. e. your bravery will not assist you to overreach me in this matter. For this concessive use of the participle, cf. K. § 312. 4. R. 8; S. § 225. 6. Prof. Felton translates: *brave as you are*, i. e. it is unbecoming a brave man to attempt to obtain an undue advantage. But this comports less with the ungovernable rage of the king, which would not permit him to reason or expostulate. — *κλέπτε νόφ*, *practise not (μὴ) deceit; cherish not deception in the soul*." Smith's Crus. Lex. νόφ is the local dative. S. § 204 — *οὐ παρελεύσεαι*, *you will not over-*

reach me. Similar to this is the expression in vulgar use, *you can't come over me.*

133, 134. ὅρρ' is here a particle of time, *whilst*. Its usual rendering *that*, is in this place erroneous. — αὐτὸς is in apposition with the omitted subject of ἔχης. S. § 160. 4. b. — αὐτάρ. Bothe finds an anacoluthon in this line, regularity of construction demanding ἐδέλεις αὐτὸς ἔχειν γέρας. But there is no necessity for this, as αὐτάρ is employed to mark more strongly the antithesis, in the sense of *on the contrary*. — αὐτως, *indifferently, carelessly*. Some take it in the sense of οὕτως, but I think the usual signification given it conforms better to ἡσθαί. — δευόμενον my prize. — δὲ in κέλευαι δὲ is an emphatic connective.

135-140. ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι κ. τ. λ. There is an ellipsis of the apodosis καλῶς ἔχει, which a gesture or tone of the speaker would readily suggest to the mind, and which is implied in the contrast of the two conditional clauses. Cf. K. § 340. 2. c; Mt. § 617. a. Butt. (§ 151. V. 2) refers this aposiopesis to the first of the conditional clauses being of such comparatively trivial importance, that the speaker hurries on to the second as alone worthy of special attention. — ἄρσαντες κατὰ θυμόν, *fitting it* (i. e. the present) *to my mind*, i. e. making it satisfactory. — ἀντάξιον (sc. τῆς κόβρης. S. § 200. 4) agrees with γέρας to be supplied from the preceding clause. — εἰ δέ κε (= εἰάν δέ) responds to εἰ μὲν in the preceding line. — εἰ κε, with the subjunctive, is a milder expression of the condition, than εἰ with the future. Cf. Mt. § 523. 1. — ἐγὼ . . . ἔλωμαι, *I myself will take it*. The subjunctive in the Epic dialect, is often employed with or without εἴν, for the future indicative. K. §§ 259. R. 4; 260. 3. c; Butt. § 139. I. 4; S. § 215. N. 4. δὲ = *on the contrary*, inasmuch as it follows a hypothetical protasis. In 6. 146 δὲ has a similar adversative force after a comparative protasis. Cf. Jelf's Kühn. § 770. 1. a (a). — ἢ τεόν, *either thine*. — Αἴαντος, i. e. Ajax Telamon, next to Achilles the bravest of the chiefs. Cf. 2. 768. — ἢ Ὀδυσῆος (sc. γέρας) ἔξω ἔλῶν, *or seizing, I will lead away that* (viz. the prize) *of Ulysses*. This chief signalized himself at the siege of Troy for his prudent counsels and inventive resources (cf. Odys. 3. 121). Agamemnon shows his imperiousness, in thus threatening by name the most distinguished leaders in the army. The repetition in ἔλωμαι—ἰὼν—ἔξω ἔλῶν is well suited to the excited state of the speaker's mind. — κέν stands here with κεχολώσεται (fut. pass. as fut. mil.), because the proposition is dependent upon the conditional clause, ὃν κεν ἴκωμαι (= εἰάν τινα ἴκωμαι. K. § 333. 3; Rost § 123. 2; S. § 217. 2). ὃν depends on ἐπὶ or πρὸς understood, or is the terminal accusative. — καὶ αὐτίς, *at another time, hereafter*.

141-147. νῦν δ', ἔγχε, *but now come on*. δ' is here a particle of transition, and ἔγχε is hortatory. — μέλαιναν. This epithet was given to the ship, either from the color which wood receives from its exposure to wind and water, or from the pitch with which the ship was anointed. —

ῥύσσομεν, Epic for *ῥύσσωμεν*. Cf. Butt. § 104. 15. So *μ* *ἀγέλομεν* and *δείομεν* (vs. 142, 143), the connecting vowel is shortened for the sake of the metre. Cf. S. § 118. 4. The subjunctive is here used for the imperative. S. § 218. 2. As the ancients drew their ships up on the shore (cf. 1. 485), previous to sailing they had to launch them into the sea. — *ἔλα δῖαν*. The sea was called *divine*, doubtless on account of its vastness. "*Mare magnum, nam omnia magna sunt divina.*" Heyne. — *ἐς δ'* . . . *ἀγέλομεν*, and *let us collect rovers into it in suitable numbers*. *ἐς*. Epic for *εἰς*, is usually considered as disjoined from *ἀγέλομεν* by tmesis. But see N. on v. 39. — Butt. (Lexil. No. 51) regards *ἐπιτηδέε*, as an adverb composed of *ἐπὶ* with a case of the demonstrative pronoun *ὅδε*, *ἦδε*, *τόδε*, with the sense, *as is necessary for that thing* = *as many as are proper*. Cf. Odys. 15. 28. — *ἄν-βήσομεν*, *let us cause to embark*. For this causative use of the aorist of *βαίνω*, cf. Butt. § 114. B; S. § 133. B. — *εἷς=τίς*, *some one*. — *ἀρχὸς* is the predicate. — *βουληφόρος*. None but kings or independent chieftains met in such councils as this. — *Ἰδομενεύς*, *Idomeneus*, was king of Crete, and one of the oldest and most distinguished chiefs. Cf. 2. 645; 3. 230. Here again Agamemnon imperiously asserts his power to send any one of these great chieftains on the propitiatory errand to Apollo. See N. on v. 138. — *ἐκπαλδοτατ'*, *most dreadful, terrible*. This word seems to include neither praise nor blame. Cf. Liddell and Scott. Those who regard it as an epithet of praise, consider it as here spoken ironically. But cf. 18. 170, where Juno addresses Achilles with this same epithet. — *ἡμῖν*, *for us*, is the dat. commodi. See N. on 1. 39. — *Ἐκδεργόν*. See N. on *Ἐκηβόλος*, v. 96. — *ἰάσσεαι* for *ἰάσσηται*. — *ῥέξας* denotes means. See N. on *ἐρίσαντε*, v. 9.

148-153. *ὐπόδρα ἰδὼν*, *looking fiercely*. — *ὦ μοι* (S. § 201. 6) "*indignantis est.*" Bothe. — *ἀναιδείην ἐπιειμένη* (from *ἐπιέννυμι* for *ἐφέννυμι*), *clothed in impudence*. For the construction, cf. S. §§ 184. 1; 177. 3. — *κερδαλέφρον*. See N. on *φιλοκτεανώτατε*, v. 122. — *τοι-ἔπεισιν*, *thy words*. See N. on *ὅσσε οἱ*, v. 104. — *πεῖσθται* is called by Kühner (§ 259. 1. b) the *deliberative subjunctive*, i. e. it expresses deliberation as to what the individual ought to do. Cf. Jelf's Kühn. § 417. — *Ἀχαιῶν* depends on *τίς*. — *ὀδὸν ἐλδέμεναι* (Epic for *ἐλδεῖν*) is usually translated, *to make an ambuscade*, the *λόχονδ'* *λέναι* in v. 227 being considered its equivalent. I prefer, however, with Voss, Bothe, and Crusius, to give it the more literal signification, *to go on a journey*, either for plunder, or on some embassy or mission. Cf. Odys. 8. 316. In this sense, it stands opposed more naturally to *ἀνδράσιν* (S. § 202. 1) *Ἰφὶ μάχεσθαι* in the next clause. For the accusative, cf. S. § 181. 2. — *γὰρ* in *οὐ γὰρ* implies an ellipsis: (how can you expect obedience from the Greeks, since you requite so ill those who came here for your sake alone). *for I did not come here*, etc — *αἰχμητῶν*, literally, *those who wound*

spear. Butt. (§ 34. IV. 3) regards the termination *ων*, as one of the most ancient forms of the genitive plural. — *μαχησόμενος*. See N. on *λέσσομενος*, v. 13. — *ἐπεὶ . . . εἰσὶν* ("since they are not guilty towards me." Felton), i. e. since they have done me no wrong. Some take *μοι* in the sense of *in my opinion*. Cf. Jelf's Kühn. § 600. 1.

154-157. *οὐ γὰρ πώπορ'*, for *never*. γὰρ explains and confirms *ἐπεὶ . . . εἰσὶν* — *ἐμὰς . . . ἱπποὺς*. The most frequent causes of war, in earlier and ruder times, were inroads for plunder made by chiefs upon each other's territory, at which time cattle and horses were driven away, crops destroyed, and sometimes towns and villages pillaged and burnt. Such expeditions were not deemed dishonorable. Cf. Thucyd. I. 5. § 1. — *ἐν Φθίῃ*, in *Phthia*. This was the chief city of the Myrmidons in Thessaly on the river Sperchius. It was the residence of Peleus. Sometimes it is taken, as here, for the country around Phthia. — *ἐδηλήσαντ'* = *ἐβλάψαν*. Schol. — *ἐπειδὴ* (for *ἐπεὶ ἥ*), *since*. — *ὄρηα* refers to the mountains in Macedonia and Thrace, lying between (μεταξὺ) Phthia and Troy. — *σκιόντα*. This epithet refers to the dark appearance of mountains covered with dense forests. — *θάλασσα*, i. e. the *Ægean sea*.

158-162. *ἀλλὰ σοί*. The pronoun retains its accent, because it is emphatic. — *ἔμ'* (= *tecum*) gives emphasis to *ἐσπόμεθ'*. — *χαίρης*. The subjunctive here follows a verb of past time, but which denotes action continued to the time of the speaker. Cf. Mt. § 518. 4; Rost § 122. II. N. 4; S. § 212. N. — *Μενελάω* depends upon *τιχὴν ἀρνύμενοι* (*seeking requital*), as the dat. commodi. See N. on v. 39. Some refer *τιχὴν* to the honor of Menelaus, which had been wounded in the abduction of Helen. *ἀρνύμενοι* is here used *de conatu*. Zenodotus wrote *ἀρνύμενος*, referring the participle to Agamemnon alone. — *κυνώπα!* *shameless*; literally, *dog-eyed*. The Homeric chieftains were not very refined in their expressions of wrath. — *πρός*, *from*. K. § 298. 1. 1. — *τῶν οὐτι μετατρέπῃ*, *about which things you have no concern*. S. § 193. — *αὐτὸς* is to be taken with *ἀφαιρήσεσθαι*. See N. on *πρόφρων*, v. 77. — *ῥ' ἐπι* anastrophe for *ἐφ' ῥ'*. S. §§ 231. N. 2; 33. 2. — *πόλλ'* is properly the cognate accusative after *ἐμύγησα*, but is employed adverbially. Jelf's Kühn. §§ 563; 548. f; S. §§ 181. 2; 135. 2. — *δόσαν* sc. *δν*. Cf. N. on *οἱ*, v. 79. — *ὕλες Ἀχαιῶν* = *οἱ Ἕλληνες*.

163-168. *οὐ—πότε*, *never*. See N. on v. 106. — *σοῖ—ἴσον—γέρας*, i. e. *γέρας ἴσον σοί*, *a reward equal to thine*. *σοί* = *γέρας σοῖ*. This comparison of the attribute of one object with another object is called *comparatio compendaria*. Cf. K. § 323. R. 6; S. § 202. N. 1. — *Τρῶων εὐναίεμενον πτολίεθρον* does not refer to Troy itself, but to any of the cities in the Trojan country. Cf. 9. 328. Trollope contends that this phrase always refers to Troy, and that the verb after *ὀππότε* designates future action. — *ἀλλὰ, notwithstanding*. — *μὲν* in *τὸ μὲν πλεῖον* (sc. *μέρος*) makes this an independent clause, in contrast with what follows. If

may be rendered, however, as a subordinate clause, *while my hands perform the greater portion of the fierce battle, but when a division (of the spoil) comes, by far the greater prize falls to you.* Cf. Jelf's Kühn. § 764. c. τὸ γέρας, "the well-known prize which the victor receives." Mt. § 284. 2. τὸ is employed here as the true Attic article. See N. on v. 11. — φίλον what there is of it, or in the absence of a more valuable prize. — ἐπὶν κεκάμω (2 aor. Epic of κάμω) πολεμίζων, *when I am wearied with fighting.* For the subjunctive after ἐπὶν to denote a present or future action frequently repeated, cf. Mt. § 521; K. § 337. 5. For the participle denoting the way, means, or manner, cf. K. § 310. 4. c; Butt. § 144. 2.

169-171. εἰμι has a future signification. S. § 211. N. 4. — Φθίηνδ'. S. § 184. 8. — φέρτερον than to stay with Agamemnon. — ἔστιν has for its subject οἰκάδ' . . . κορωνίσιν in the next line. Thiersch, both here and in v. 179, would read ζυν after ν, as νκ combine a more sonorous pronunciation. — οὐδέ σ' . . . ἀφύξειν, *nor do I purpose, while here dishonored* (see N. on ζῶντος, v. 88), *to heap up wealth and riches for you.* This interpretation, which makes σ' stand for σοι (dat. commodi) elided before ἔτω, comports better with νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', than the one that makes σ' (i. e. σὲ) the subject of ἀφύξειν, (which in that case ought to have been ἀφύξεσθαι,) or that which, by an anacoluthon, makes ἄτιμος ἰὼν (= ἄτιμος ἰδόντα) refer to Agamemnon. "ἄτιμος est Achilles, præmio orbatus, quod est τιμή, γέρας, injuria affectus, per totum carmen." Heyne.

173-177. μάλ' strengthens φεύγε, *fly by all means.* — τοι. See N. on οἱ, v. 104. — ἔγωγε, *I at least*, whatever others may do. γε has a similar emphatic force in ἔμοργε below. — πάρ' for πάρεσι. S. § 234. d. — ἄλλοι chiefs. — κέ in οἱ κέ με τιμήσουσι implies a condition, *who will honor me* if an occasion offers (K. § 338. R. 1). To supply the condition in such cases, would often destroy the delicate shade of indefiniteness conveyed in the original. Butt. (§ 139. II. 8. 1) attributes to ἀν a softening influence in respect to the affirmation of things future. There is no essential difference between this and the explanation of Kühner. — μητιέτα, Epic for μητιέτης. — Διοτρεφέν, *Jove-nourished.* Kings were regarded as deriving their power and dignity from Jupiter. — γὰρ refers to ἑχθιστος.

178-181. ποῖ, doubtless, "somehow." Felton. — τόγ' refers to εἰ . . . ἔσσι. — οἰκάδ' ἰὼν—ἄνασσε=go home and rule. The action expressed by the participle, must often be conceived of as one with that of the verb following, and in such cases may be frequently rendered by the English verb. Cf. Butt. § 144. N. 8. — For the construction of Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, cf. S. § 189. N. Kühner (Jelf's edit. § 605. 8) ranks this with the local dative. Rost (§ 108. N. 2) says that ἀνάσσειν, in the signification *to command, to order*, is joined with the dative, in the signification *to be master or lord*, with the genitive. The Myrmidons were

an Achæan people in Thessaly under the dominion of Achilles, whom they accompanied to the Trojan war. — σέθεν (Epic for σοῦ. See N. on v. 114). — ἀλεγίζω. S. § 194. 1; K. § 274. 1. b. — οὐδ' ἔδομαι ποτέ σός (sc. σοῦ), *nor do I trouble myself about you (= your) being angry.* — ἀπειλήσω δέ τοι ἔδε. The threat is contained in the following lines. ἔδε is opposed to οἰκᾶδ' in v. 179. — ὥς, *since.* — ἀφαιρεῖται has two accusatives. S. § 184. 1. — τὴν μὲν ἐγὼ . . . πέμψω = *while I send away*, etc. See N. on μέν, v. 165. — κ' ἔγω. See N. on ἔλωμαι, v. 137. The nature of the subject will show why πέμψω, denoting a positive assertion, is employed in one clause, and the subjunctive denoting a condition in the other. Rost (§ 120. 5. b) gives to the subjunctive here the shade, *it will happen that I will take*, etc. — Βρισηῖδα, *Brisëis*. According to the Scholiast, her name was Hippodamia. Achilles received her as his portion of the spoils taken at Lyrnessa. See N. on 2. 589. — τὸ σὸν γέρας is in apposition with Βρισηῖδα. The article belongs to σὸν (= *that which is thine*). Cf. S. § 158. 2 (end). — ὅφρ' denotes the end or purpose. This is called its *telic* (τελικῶς) sense. When it denotes result, it is called *ecbatic* (ἐκβατικῶς). — ὅσσον, *how much*, strengthens the comparative. K. § 239. R. 2. — σέθεν (see N. on v. 180) depends on φέρετος. S. § 198. 1. — καὶ ἄλλος is opposed to σύ, the omitted subject of εἰδῆς = *not only you, but another too.* — Ἴσον ἐμὸν φάσθαι, *to say that he is equal to me*; or as Trollope renders, *to call himself my equal*. The next clause is still stronger, καὶ . . . ἑαυτὴν, *or place himself in comparison with me*. ἑαυτὴν (adv. ἑαυτί) implies open comparison, or that which results from placing the objects face to face. ὁμοιωθῆμεναι is middle in sense.

188-192. Πηλεΐωνι, *the son of Peleus*. For the form of this patronymic, cf. S. § 140. For the dative, cf. S. § 201. 3. — οἱ ἦτορ. See N. on οἱ, v. 104. — στήθεσσιν λαίοισι is the local dative. S. § 204. Hairy breasts were considered a mark of strength. Cf. 2. 851. — μερμήριζεν—ἡ—ἀναστήσειαν. In deliberative questions, the optative is employed after an historical tense, when the statement in the subordinate clause is to be considered as that of the person spoken of. Cf. K. § 844. 6. See N. on πεδῶνται, v. 150. — ὅγε. The subject being changed from ἦτορ (v. 188), the pronoun is employed to bring it distinctly forward. Cf. Jelf's Kühn. § 655. Obs. 2. — τοὺς μὲν refers to the chiefs sitting around Agamemnon. In the next clause, we should have expected Ἀτρεΐδην δέ, but Achilles in δ' (he himself) is opposed to the chieftains referred to in τοὺς μὲν. — ἀναστήσειεν, *should disperse* by arousing them from their seats. In rushing towards Agamemnon, Achilles would *cause to start up* (the literal meaning of ἀναστήσειεν) the chiefs who sat around him. Some render *should excite to rebellion*. But the fury of Achilles would demand immediate vengeance, while the stirring up of rebellion would be too slow a revenge for his wounded feelings, and inconsistent with his ungovernable temper.

198-201. δ in $\xi\omega\varsigma \delta$ is rendered emphatic by its position where a long syllable is required. Cf. 9. 392. — $\phi\rho\epsilon\nu\alpha$ has reference to the *mind* or *understanding*, $\delta\upsilon\mu\acute{o}\nu$, to the *soul* or *heart* considered as the seat of the emotions. Render: *while he was revolving these things in his mind and heart* = *while he was vacillating between the dictates of prudence and passion*. A writer in Blackwood's Magazine for May, 1846, thus renders it:

"But as he struggled with thought and the burning confusion of impulse."

— $\xi\lambda\kappa\epsilon\tau\omicron$, *was beginning to draw* (cf. S. § 211. N. 12). His passions were getting the better of his judgment. — δ' before $\Lambda\delta\acute{\eta}\eta$ is antithetic, and does not respond to $\delta\acute{\epsilon}$, which answers to $\mu\acute{\epsilon}\nu$ implied in the preceding line, and connects $\xi\lambda\kappa\epsilon\tau\omicron$ with $\theta\rho\alpha\upsilon\upsilon\upsilon\epsilon$. — $\delta\mu\acute{\omega}\varsigma$, *alike, to the same degree*. In 5. 535, $\delta\mu\acute{\omega}\varsigma$ is followed by the dative. — $\phi\iota\lambda\acute{\epsilon}\nu\sigma\alpha$, *because she loved*. S. § 225. 4. — $\xi\alpha\nu\delta\eta\varsigma \kappa\omicron\mu\eta\varsigma$ is the genitive of the part taken hold of. S. § 192. 2. — $\sigma\acute{\iota}\phi \phi\alpha\iota\nu\omicron\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$, *appearing to him alone*. — $\mu\epsilon\tau\grave{\alpha}-\xi\tau\rho\acute{\alpha}\pi\epsilon\tau'$ by tmesis for $\mu\epsilon\tau\alpha\tau\rho\acute{\alpha}\pi\epsilon\tau'$. — $\delta\epsilon\iota\nu\acute{\omega} \dots \phi\acute{\alpha}\nu\theta\epsilon\nu$, *for* ($\delta\acute{\epsilon}$) *her eyes* (according to some *his eyes*) *shone terrible* (= *terribly*). So Felton with Heyne. Some render *terrible to him* (i. e. to Achilles) *appeared her eyes*. This is on the assumption that $\phi\alpha\lambda\epsilon\sigma\delta\alpha\iota$ never means to *shine*, but always to *appear*, which is not correct. $\sigma\acute{\iota} \delta\sigma\sigma\epsilon$. See N. on v. 104. $\phi\acute{\alpha}\nu\theta\epsilon\nu$, Epic for $\epsilon\phi\acute{\alpha}\nu\theta\eta\sigma\alpha\nu$. — $\xi\pi\epsilon\alpha \pi\tau\epsilon\rho\acute{\epsilon}\nu\tau\alpha$, *winged words*, i. e. words uttered with rapidity and vehemence. So Cowper: "*with accents on the wing of haste*."

202-205. $\tau\acute{\iota}\pi\tau'$ (i. e. $\tau\acute{\iota}\pi\omicron\tau\epsilon$ = *why in the world*. Felton) $\alpha\delta\tau'$, *why again?* It is implied that Minerva had before visited Achilles. Trollope, however, refers $\alpha\delta\tau'$ to $\alpha\delta\tau\epsilon$ in v. 206, to mark a conversation carried on by alternate replies. This might have been true, had these words stood, the one in v. 206 and the other in v. 215. — $\epsilon\iota\lambda\acute{\eta}\lambda\omicron\upsilon\delta\alpha\varsigma-\tau\theta\eta$, cf. Mt. § 518. 4; R. §§ 255. 2; 380. 2; S. § 212. 2. — $\eta \dots \tau\theta\eta$, *is it that you may behold the insolence*; "*peradventure to see*," etc. Smith's Crus. Lex. — $\tau\delta \delta\acute{\epsilon}$ (i. e. $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron$ $\delta\acute{\epsilon}$) refers to what is contained in the next line. — $\eta\varsigma \delta\pi\epsilon\rho\omega\pi\lambda\eta\sigma\iota$ = *his acts of insolence*. For the plural of abstract nouns, cf. K. § 243. 3 (3). — $\alpha\nu-\delta\lambda\acute{\epsilon}\sigma\sigma\eta$. See N. on $\kappa' \acute{\epsilon}\gamma\omega$, v. 182.

206-209. $\gamma\lambda\alpha\upsilon\kappa\acute{\omega}\pi\iota\varsigma$, *having sparkling or bright eyes*. It is generally rendered *blue-eyed*. — $\eta\lambda\delta\omicron\nu-\pi\alpha\upsilon\sigma\omicron\upsilon\sigma\alpha$. See N. on v. 13. The participle has here a causative sense. — $\alpha\acute{\iota} \kappa\epsilon$ (*whether*). See N. on v. 66. — $\sigma\theta\rho\alpha\nu\acute{\omicron}\delta\epsilon\nu$ follows $\eta\lambda\delta\omicron\nu$.

210-214. $\lambda\acute{\eta}\gamma'$ $\xi\rho\acute{\iota}\delta\omicron\varsigma$. S. § 197. 2. Personal violence is here referred to, since Achilles, in the following lines, receives permission to reproach Agamemnon as he pleases. — $\mu\eta\delta\acute{\epsilon}-\xi\lambda\kappa\epsilon\omicron$. S. § 229. 2. — $\acute{\omega}\varsigma \xi\sigma\sigma\epsilon\tau\alpha\iota \kappa\epsilon\tau$, *just as it shall be* (i. e. as words shall come to you) = *just as you please*. Compare with this advice of the goddess, Luke 6: 27, 28; Rom. 12: 14. — $\tau\delta \dots \xi\sigma\tau\omega\iota$, *and it shall also be accomplished*, not announced merely. — $\kappa\alpha\iota$ before $\pi\omicron\tau\acute{\epsilon}$ is to be constructed with $\tau\omicron\pi\iota\varsigma \tau\acute{\omicron}\sigma\sigma\alpha$ in the sense of *even*. Cf. 9. 121. — $\pi\omicron\tau\acute{\epsilon}$, *sometime*. — $\theta\upsilon\beta\rho\iota\omicron\varsigma$ of Agamemnon. —

ἡμῶν refers to Juno and Minerva. Aristarchus accentuates ἡμῶν. Cf. Butt. § 72. N. 6. (9). But if the tone is drawn back, it would be better to accentuate ἡμῶν. Cf. Butt. l. c. N. 5.

216-218. σφοδρῶν refers in the dual to the above-mentioned divinities. — ἔπος, *monition, command*. — καὶ . . . κεχολωμένον, *although* (see N. on v. 131) *indeed being very angry at heart* (see N. on v. 193). Hoogeveen says that the poets are very fond of disconnecting καίπερ. — ὧς, *thus* refers to ἔπος εἰρύσασθαι. — ἄμεινον than to disobey you. The last member of the comparison is sometimes omitted, when it can easily be supplied by the mind. — τ' is employed here in the apodosis, to show the intimate connection between the clauses, as though the latter clause had been expressed, in part at least, in the protasis. Cf. K. § 321. R. 4; Mt. § 626 (end). — ἐκλυον (aorist) αὐτοῦ. S. § 192. 1.

219-222. ἦ (imperf. of ἡμί), *he said*. In colloquial use, it is written ἦ δ' ὧς. Cf. S. § 133. H. — ἀργυρέη κόπη. See N. on χρυσέη σκήπτρῳ, v. 15. — σχέδε, Epic for ἔσχε. Cf. K. § 162. — κολεόν, Epic for κολεόν. — μέθυ. See N. on ἔπος, v. 216. — βεβήκει. The pluperfect is employed here to denote the suddenness of her departure, *she had gone*. In such cases as this, it may be translated as an aorist or imperfect (see N. on 4. 4), the notion of suddenness being mentally retained in its aoristic sense. Cf. Mt. § 505. IV; Butt. § 114. B; S. § 211. N. 16. — μετὰ δαίμονας ἄλλους refers here to the abode of the gods (i. e. Olympus), inasmuch as Jupiter and the other divinities, were at this time feasting with the Æthiopians (cf. v. 423). Voss supposes that the embassy to Chryses (v. 308), the purification of the army (v. 318), and the sacrifice (v. 315), occupied one day, after which Achilles implored the aid of his mother, and learnt that the gods had departed to Æthiopia. This would permit μετὰ δαίμονας ἄλλους to be referred to the gods. But the most natural inference from vs. 318-321, is that Achilles was deprived of Briseis, and called upon his mother for assistance, on the same day, in which the quarrel with Agamemnon and its attending circumstances took place.

223. ἐξαῦτις. Cf. v. 149 et seq. — ἀταρτηροῖς, *reproachful*. Cf. v. 211. — καὶ ὅπως = καὶ οὐκ ἔτι.

225-230. οἰνοβαρές, *heavy with wine = drunkard*. The chiefs sometimes indulged too freely in intoxicating drink (cf. Ody. 8. 189), although drunkenness was considered disreputable. — κυνὸς ὄμματ' ἔχων. Cf. v. 159. — κραιδίην δ' ἐλάφοιο. The stag was the symbol of cowardice. — οὔτε ποτ', *never yet* (see N. on v. 106), is to be taken with τέτληκας θυμῷ (see N. on v. 193). — λαῶ. See N. on v. 10. — λόχονδ' ἵεναι, *to go on an ambuscade*. The bravest soldiers were selected to lie in ambush. — τέτληκας has the signification of the present. — τὸ . . . εἶναι, *for this* (i. e. to go upon an ambuscade) *appears to be death to you*, i. e. you dread it as you would death itself

κηρ = δάματος. The Schol. explains εἶδται by φαίνεται. Butt. (lr. verbs, p. 79) says, that the Epic middle is used exactly as the Latin verbs *appareo* and *videor*. — ἦ is here used ironically (K. § 316. 2). — ἐστὶ has ἀποαιρεῖσθαι for its subject. — ὅστις with the subjunctive (εἴπῃ) has the sense of *si quis*. Hence its antecedent is to be taken as indefinite (S. § 217. 2), and fully written would be δὴρὰ τινός, ὅς. Cf. K. § 331. R. 3. For the construction of the omitted antecedent τινός, cf. S. § 197. 2. ὅστις = ὅστις ἦν, the modal adverb being frequently omitted after the relative. Cf. K. § 333. R. 3; S. § 217. 2. — σέθεν. "The force of the genitive here is, according to Nägelsbach, *any thing which, considered from your point of view, looked at with your eyes, is offensive*." Felton.

231, 232. δημοβόρος βασιλεὺς is the nominative of exclamation. K. § 269. 2; S. § 154. 3. — ἢ γὰρ (= *otherwise*) implies an ellipsis, which after Eustathius is supplied thus by critics: εἰ μὴ οὐτιδαν. ἦσαν. οἷς ἀνέσσεις. As Ernesti remarks, this broken and interrupted oration in vs. 229–232, well becomes the fierce anger of the speaker. Prof. Felton gives to ἢ its affirmatory force, and thus supplies the ellipsis hinted at by γὰρ: *I speak to thee boldly, for most assuredly this is the last time thou shalt injure me*. But we should have expected in that case the indicative, since ἀν-λωβήσαιο denotes uncertainty, conjecture, or undetermined possibility. K. § 260. 4. a; S. § 215. 1 (end). — ὅσιστα, *the very last time*.

233–239. ἔκ τοι ἔρτω. Cf. v. 204. — ἐπὶ is to be taken in the adverbial sense of *in addition to* (my words). See N. on v. 39. — ὁμοῦμαι. Fut. Attic. The Schol. finds a tmesis in ἐπὶ–ὁμοῦμαι, and says that ἐπομνύναι is used in affirmative, and ἀπομνύναι in negative oaths. — μέγαν ὄρκον. For the distinction between solemn oaths and ordinary affirmations, cf. Man. Clas. Lit. p. 418. ὄρκον is the abstract accusative after ὁμοῦμαι. S. § 181. 2. — ναὶ μὲν. See N. on v. 86. — τόδε σκήπτρον. The oath was often suggested by the occasion. As this oath was a renunciation of service to Agamemnon the general-in-chief, Achilles very naturally swears by his sceptre, which was the emblem of regal power. For the great variety of objects, by which the ancients were accustomed to swear, cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Archæol. pp. 649, 650. — οὐποτε . . . φύσει, *shall never put forth leaves and shoots*. — ἐπειδὴ πρῶτα, *when first = from the time when first*. — τομήν, *the stump or trunk left behind; literally, the part cut off*. — περὶ, *round, about*, is here used adverbially. — γὰρ ῥα. The ellipsis may be supplied thus: *and therefore* (it will not bud again) *for the brass* (= the axe). The use of brass in edged instruments, leads many to suppose, that the ancients possessed some way of hardening this compound metal unknown to us. Some have thought that iron is referred to, but Crusius remarks that Homer, in several places, has carefully distinguished between iron and brass. — ἐ–φύλλα–φλοιόν. This construction is called by Kühner (§ 266. R. 4) σχῆμα καθ' ὅλον καὶ . . ., i. e. the part joined to the whole, in order to limit more strictly the

operation of the verb. Cf. Rost § 104. 6; Butt. § 131. 5. N. 10; S. § 156. 1. a. Here the action of the verb on ϵ (= $\alpha\upsilon\tau\acute{o}$, i. e. $\sigma\kappa\eta\pi\tau\rho\alpha\nu$) is limited to $\phi\acute{\upsilon}\lambda\lambda\alpha$ and $\phi\lambda\omicron\iota\delta\alpha\nu$. — $\gamma\acute{\upsilon}\nu$ $\alpha\upsilon\tau\acute{\epsilon}$ $\mu\iota\nu$ (Epic for $\alpha\upsilon\tau\acute{o}$) $\kappa.$ $\tau.$ $\lambda.$ Achilles now speaks concerning sceptres in general, as the badge of authority and dignity. $\gamma\acute{\upsilon}\nu$ is taken by Bothe for $\tau\acute{o}\tau\epsilon$. — $\nu\iota\epsilon\varsigma$ $\Lambda\chi\alpha\iota\omega\varsigma$ refers to the princes and chieftains. — $\epsilon\nu$ $\pi\alpha\lambda\acute{\alpha}\mu\eta\varsigma$ $\phi\omicron\rho\acute{\epsilon}\omicron\upsilon\sigma\iota$. Thiersch (Gram. § 164. 5) suggests $\epsilon\nu$ $\pi\alpha\lambda\acute{\alpha}\mu\eta\varsigma$ $\phi\omicron\rho\acute{\epsilon}\omicron\upsilon\sigma\iota$ (trissyllabic by synizesis). — $\delta\iota\kappa\alpha\sigma\pi\acute{o}\lambda\omicron\iota$, *judges*, is in apposition with $\nu\iota\epsilon\varsigma$ $\Lambda\chi\alpha\iota\omega\varsigma$. "The judicial power was often lodged with those holding military office. — $\pi\rho\acute{o}\varsigma$ $\Delta\iota\omicron\varsigma$, *by the authority of Jupiter* ("auctore Jove." Crusius). Cf. Jelf's Kühn. § 638. I. c. a; K. § 298. I. c. — $\epsilon\iota\rho\acute{\alpha}\tau\alpha\iota$, Epic for $\epsilon\iota\rho\upsilon\tau\alpha\iota$. S. § 132. 2. — δ = $\omicron\upsilon\tau\omicron\varsigma$.

240—244. $\Lambda\chi\iota\lambda\lambda\eta\varsigma$ is put $\epsilon\mu\phi\alpha\tau\iota\kappa\omega\varsigma$ for $\epsilon\mu\omicron\upsilon$, and depends on $\pi\omicron\delta\eta$ as genitive of cause. K. § 274. b. — $\nu\iota\alpha\varsigma$ limits the direction of $\iota\zeta\epsilon\tau\alpha\iota$. K. § 277; S. § 186. 1. — $\tau\omicron\iota\varsigma$ δ' refers to $\nu\iota\alpha\varsigma$ $\Lambda\chi\alpha\iota\omega\varsigma$. — $\alpha\chi\nu\acute{\upsilon}\mu\epsilon\nu\acute{o}\varsigma$ $\pi\epsilon\rho$, *although being grieved*. See N. on v. 132. — $\epsilon\lambda\tau'$ $\epsilon\nu$, Epic for $\delta\tau\alpha\nu$, *when*, is here followed by the subjunctive, the time being regarded indefinite. K. § 337. 5. — $\delta\phi'$ " $\epsilon\kappa\tau\omicron\rho\omicron\varsigma$ is to be taken with $\delta\eta\eta\sigma\kappa\omicron\nu\tau\epsilon\varsigma$ $\pi\acute{\iota}\pi\tau\omega\sigma\iota$ denoting the author. K. § 299. — " $\epsilon\kappa\tau\omicron\rho\omicron\varsigma$, *Hector*, the eldest of the sons of Priam, and chief commander of the Trojans and their allies. He is represented as brave, generous, and courteous, an ardent defender of his country, tender and kind in his domestic relations, and conducting himself, in almost every instance, in such a way as to command the sympathy and admiration of the reader. "Hector is in my judgment the most noble and generous character in the *Iliad*. As a warrior and as a man he is far superior to Achilles, to whom in beauty and size he is not inferior (cf. 22. 370). Achilles fights with irresistible force as a single warrior, but Hector fights with the spirit of heroism, and leads also as general the forces of his country." Köppen. — $\sigma\acute{\upsilon}$. . . $\acute{\alpha}\mu\acute{\upsilon}\xi\epsilon\iota\varsigma$, *you shall gnaw your soul within* = *you shall be vexed in your inmost soul*. — $\chi\omega\acute{\omicron}\mu\epsilon\nu\acute{o}\varsigma$, *being enraged at thyself*. — $\delta\tau'$, i. e. $\delta\tau\iota$, *because*. Bothe and Trollope make it stand for $\delta\tau\epsilon$ in the sense of *quandoquidem*. S. § N. on 6. 126. — $\omicron\upsilon\delta\acute{\epsilon}\nu$, *in no respect*.

245, 246. $\acute{\omicron}\tau$, *thus*. Cf. v. 217. — $\pi\omicron\tau\iota$ (Epic for $\pi\rho\acute{o}\varsigma$) is an adverb, denoting more emphatically the terminal function of the dative in $\gamma\alpha\iota\eta$, *upon the ground*. Crusius takes $\pi\omicron\tau\iota$ $\delta\acute{\epsilon}$ in the sense of *moreover*. — $\chi\rho\upsilon\sigma\epsilon\iota\omicron\iota\varsigma$ $\eta\lambda\omicron\iota\varsigma\iota$ $\pi\epsilon\pi\alpha\rho\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\nu$. See N. on v. 15.

247—253. $\epsilon\tau\acute{\epsilon}\rho\omega\delta\epsilon\nu$, *on the other hand*. — $\epsilon\mu\eta\nu\iota\epsilon$, *began to rage*. — $\tau\omicron\iota\varsigma\iota$. See N. on v. 58. — $\nu\acute{\epsilon}\sigma\tau\omega\rho$ was the king of Pylos (now called Navarino), and the oldest of the Grecian chiefs who came to Troy. The ornament also with which he came to the war, was inferior only to that of Agamemnon. — $\lambda\gamma\acute{\upsilon}\varsigma$ $\pi\upsilon\lambda\lambda\omega\nu$ $\acute{\alpha}\gamma\omicron\rho\eta\tau\acute{\eta}\varsigma$, *the clear-voiced orator of the Pylians*. — $\tau\omicron\upsilon$. . . $\alpha\delta\delta\acute{\eta}$. This beautiful line has thus been rendered by Cicero (De Senectute 10. 31), *ex ejus lingua mille dulcior flebat oratio*."

Plutarch says that this is the highest praise which can be given an orator. For the construction of μέλιτος, cf. S. § 198. 1. — τῷ is to be taken with ἐφθίαδ'. See N. on τοῖσι, v. 58. — ἤδη, *already*. — δύο γενεαί. Generations have differed, as to length of time, in different ages of the world. In the time of the patriarchs, it was 100 years. Cf. Gen. 15, 16. In subsequent ages it was forty years (cf. Job 42. 16). It is now usually reckoned at thirty years. Trollope thinks that the two generations are not to be counted from his birth, but from his accession to the sovereignty of Pylos, since otherwise the age of ninety years would be nothing so peculiarly remarkable. But it is not his age alone which is extraordinary, but his great physical and mental activity, which enabled him to bear the dangers and hardships of the camp, and to bear away the palm of wisdom in the councils of the chiefs. — ἐφθίαδ', Epic for ἐφθιυτο. S. § 182. 2. — οἱ refers to δύο γενεαί. — οἱ depends on ἄμα. S. § 231. N. 2. — τράφεν (for ἐτράφησαν. S. § 182. 1) ἢ δ' ἐγένοντο is a hysteron proteron for ἐγένοντο ἢ δὲ τράφεν. Prof. Felton, however, adopts the opinion of Stadelmann, that "two generations are here spoken of; one, of those who grew up (τράφεν) with Nestor, being his coevals; the other, of those who were born later (say thirty years, the computed length of a generation), ἐγένοντο." — μετὰ is only employed in poetry with the dative, in the sense of *among* (cf. K. § 294. R), here = *over*.

254-259. *ὦ πόποι! (= *oh fie! shame!*) is an interjection, and not the vocative. Hence Nitzsch, Crusius, and others, with Wolf, rightly reject the accentuation *δ*. — Ἀχαιῖδα γαῖαν (= Ἀχαιοὺς). See N. on νῆας, v. 240. — κεν γηθήσαι—κεν κεχαροῖατο—εἰ πυδοῖατο. When εἰ stands with the optative in the protasis, and ἄν with the same mood in the apodosis, it represents, both in the condition and conclusion, uncertainty or mere conjecture and supposition. K. § 339. II. a; Mt. § 523. 2. — γηθήσαι conforms in number to Πηλεΐος, the nearest noun. — ἄλλοι oftentimes denotes something different from what has been mentioned. — εἰ σφῶν . . . μαρναμένους, *if they shall hear that you are quarrelling* (S. § 225. 7) *about all these things*. For the syntax of σφῶν, cf. S. § 192. 1. τὰδε πάντα defines μαρναμένους. S. § 182. Some make σφῶν to depend on τὰδε πάντα, *all these things of you both*, and τὰ πάντα on πυδοῖατο. S. § 192. N. 2. — περὶ (i. e. περίεσσε) denotes superiority (K. § 295. I. 2. d. — βουλήν and μαχέσθαι (used as a noun) are synecdochical accusatives limiting περίεσσε. The former refers to Agamemnon, the latter to Achilles. — Δαναῶν depends on περίεσσε, in which lies the idea of comparison. S. § 189. N. — δὲ (= γάρ) connects with ἀλλὰ πῶς δ'. K. § 322. R. 5. — ἐμῷ (Epic for ἐμοῦ) depends on νεώτερον. S. § 198. 1.

260-264. ἤδη γάρ ποτ' (= "*many a time and oft*." Felton), *for in times past; literally in times (ποτὲ) before now*. γάρ introduces the reason for that which Nestor has just said. — ἔπερ ὑμῖν = ἔπερ ἡμεῖς ἐσμέν. K. § 323. 3. — καὶ . . . ἀδέρῃσιν, *and these never slighted me*. γὰ renders

the pronoun emphatic. — γὰρ in οὐ γὰρ πω explains ἀρίστων . . . ὠμίλησα. — οὐδὲ ἴδωμαι, nor do I expect to see (such men). See N. on κὲν ἔλωμαι, v. 137. — The subjunctive here denotes expectation, in opposition to what is known and certain. Cf. K. § 259. R. 4. — οἷον, such as. S. § 76. The relative, which would otherwise be in the nominative, is frequently put by attraction in the same case with its antecedent. — ποιμένα, shepherd, was an epithet given to princes, because, as a shepherd watched and protected his flocks, so they were the guardians and protectors of their people. — ἀντίθεον, godlike. ἀντὶ here denotes comparison or resemblance.

266–278. κάρτιστοι, Epic for κράτιστοι. Cf. S. § 12. 1. — τράφην. See N. on v. 251. — μὲν refers forward to καὶ in the next member. — φηρσίν (i. e. θήρσιν. S. § 10) δρεσφόοισι, mountain-beasts, is by many referred to the Centaurs, inasmuch as the heroes here spoken of, assisted the Lapithæ in their quarrel with that people. But Homer nowhere speaks of the Centaurs as a savage race, and in Odys. 21. 295, the appellation ἀγκαλυτόν, given to Eurytion the centaur, shows that they are not to be classed as savages with wild beasts. It is better, therefore, to refer φηρσίν (written without a capital) to beasts, which, in the early settlement of Greece, infested the country and were hunted by organized bands of men. — ἐκπάγλως, dreadfully. — ἀπόλεσσαν. The subject and object are to be supplied from the context. — μὲν (i. e. μήν), truly, indeed. — ἐξ ἀπίης γαίης, from a far land. In its signification Peloponnesian the α in ἀπίος is long. Cf. Butt. Lexil. No. 24. § 2. — γὰρ introduces the reason why Nestor came from a far land, to be the companion in arms of such heroes. — κατ' ἑμ' αὐτόν, by myself alone, i. e. having an independent command, and not fighting in the ranks of any other chief. Cf. 2. 366. — κείνοισι refers to the heroes above mentioned, and not as some think to φηρσίν. — ἄν—μαχείοιτο. The protasis is often omitted, when the expression of it would not be essential to the sense of the passage. S. § 215. 3. — τῶν = ἐκείνων. — οἱ is the subject, and βροτοὶ ἐπιχθόνιοι the predicate. — καὶ μὲν μὲν κ. τ. λ. furnishes additional evidence of Nestor's former renown. He was not only invited from a far country, to join these heroes (v. 270) whose equal he was in battle (vs. 271, 272), but they consulted him and followed his advice. — βουλέων (for βουλῶν). S. § 44. — ξύνιον, i. e. ξυνέλεσαν. Spitzner with Aristarchus writes ξύνιεν.

274–279. ἀλλὰ . . . ὅμμες, "auscullate vos mihi seni juvenes, cui etiam juveni auscullarunt senes." Ernesti. ἀλλὰ has here its hortatory sense. — καὶ, also as did Pirithous, Dryas, Cæneus, etc. — ἔμεινον. See N. on v. 217. — σὺν refers to Agamemnon. — ἀγαθὸς περ ἔών, being very good, is here thrown in to conciliate Agamemnon, and is not, therefore, to be translated, though being good, as is the similar phrase in v. 131. — ἔα, sc. αὐτόν ἔχειν τὸ γέρας. Heyne. — ὥς, since, because. — οἱ refers to Achilleus. — πρῶτα is taken adverbially. — Πηλεΐδῃ, ἔδελ' is to be read

with synizesis, since, as Crusius remarks, Homer has only the form ἐδέλα. Cf. Thiersch § 149. 5. — ἐριζέμεναι, Epic for ἐρίζειν. S. § 118. 6. — βασιλῆϊ is the *dat. incommodi*. See N. on v. 39. — ὁμοίης, sc. τῇ τοῖ Ἀγαμέμνονος τιμῇ. Crusius supplies τῇ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ μέζονος, as though the comparison were between kings, and chiefs not having regal dignity. But Nestor evidently claims for Agamemnon precedence over all other kings. — ἔμμορε, 2 perf. of μέρομαι. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 193. Butt. (Ir. Verbs, p. 172) says that it is plainly an aorist in this place. In his grammar (§ 114. M. †), however, he remarks that it may be taken as a perfect.

281–284. ἀλλ' ὅγε, *yet he*, commences the apodosis. — καρτερός, *superior in power*, is opposed to the preceding καρτερός, which refers to physical strength. — Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦε κ. τ. λ. The δὲ in clauses after the vocative, is to be considered simply as a connective without any adversative signification. We find other particles in the same connection, as ἀτάρ, ἀλλά, and γάρ (cf. 7. 328). Cf. Butt. § 149. 7. — Ἀχιλλῆϊ-χόλον, *anger against Achilles*. S. § N. on τοι, v. 39. There is no tautology here, inasmuch as χόλον signifies *rage, passion*, while μένος denotes a more lasting resentment. Some critics, overlooking the fact that λίσσομαι never takes the dative of the person (cf. Liddell and Scott sub voce, No. II), translate: *but I myself beseech Achilles to lay aside his anger*. But αὐτὰρ has here, as in v. 506 and 2. 26, the sense of *enim*, as Nagelsbach well remarks, and then the train of thought is easy and natural: *do you, O son of Atreus, cease your resentment, for I myself* (Nestor, the former companion of heroes) *entreat you to lay aside, etc.* — πέλεται is the poetic form of the substantive verb. — πολέμοιο is the objective genitive after ἔρκος.

286–291. ναὶ δὴ, *truly indeed*. — γέ gives emphasis to the pronoun, and thus limits κατὰ μοῖραν to the things spoken by Nestor. — ἀλλ denotes a difference between this and the preceding clause, both of which are supposed to be true. In such cases, it may be rendered, *yet, notwithstanding*. — κατὰ μοῖραν, *in accordance with right=rightfully*. K. § 292. II. 8. b. — περὶ πάντων ἔμμεναι, *to be above all* (Mt. § 589). Cf. v. 258. — “κρατεῖν, ἀνάσσειν, and σημαίνειν are not tautological. The first properly means *to have power over*, but not necessarily to exercise it; the second, *to exercise kingly or princely power*; and the third, *to command*, for instance, as a military chieftain.” Felton. — πάντεσσι δ' ἀνάσσειν. See N. on v. 180. — μιν αἰχμήτην ἔδεσαν, *have made him a warrior*. S. § 185. — ἀλὲν ἔόντες, *being always, immortal*. — τοῦνεκα (see N. on v. 96), *on this account*.

292–296. ὑποβλήδην, *interrupting Agamemnon*. — ἦ γάρ. The ellipsis may be supplied: (I have acted rightly) *for truly*. — καλεομένη = εἶην — εἰ-ἰπείζομαι. The indicative imparts certainty to the condition. See N. on v. 39. — δὴ. See N. on v. 110. — πᾶν ἔργον = ἐν πᾶσι (cf. v. 239). Crusius. — — — εἰ strengthens ἄλλοισιν = *others, whosoever they may be*,

I care not whom. Cf. Jelf's Kühn. § 723. 1. Opposed to ἄλλοις is ἐμοί (strengthened by γέ) in the next clause. — γάρ in μή γάρ is causal = (your commands must be executed by others) *for you will no longer dictate to me.* See N. on v. 55. — γάρ in οὐ γάρ introduces the reason of μή . . . σήμαιν'. — ἔγωγ' is an emphatic repetition of ἐμοίγε in the preceding line. — σοι is accentuated by Crusius and Trollope, on the ground that τοι only in Epic language is enclitic. Cf. K. § 217; S. § 37.

297-303. ἄλλο (*another thing*) is explained by χερσὶ μὲν οὗτοι κ. τ. λ. Crusius compares with this Virg. *Æn.* III. 388. "*Tu condila mente teneto.*" For the *constructio prægriens* in ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο, see N. on v. 55. — κοῦρης refers to Briseïs, and not to Helen, as some suppose. — σοι and ἄλλω depend on μαχήσομαι. — ἐπεὶ . . . δόντες, *since you who gave* (see N. on v. 35), *take her away from me* (S. § 184. 1). The first accusative is here omitted. — τῶν δ' ἄλλων is repeated in τῶν (v. 301), 'in consequence of the intervening words between it and τὶ upon which it depends. K. § 304. 3; S. § 163. N. 3. Spitzner makes τῶν δ' ἄλλων depend on εἰ. — εἰ δ', *εἴγε*. Supply the ellipsis thus: εἰ δὲ βούλει, *εἴγε*. K. § 340. 3. — ἴνα has the telic sense. See N. on v. 189. — γινώσκει is a protracted form (S. § 11. 3) for γινῶσι, 2 aor. 3 plur. subj. of γιγνώσκω. — οἷε refers to the chiefs sitting around Agamemnon. — αἱψά τοι. There is an ellipsis which may thus be supplied: (make the trial and) *your blood shall flow*, etc.

304, 305. τάγ'. The use of γέ to impart emphasis to the pronoun with which it stands, is so common as to require no further notice, except in special cases. — ἀνστήτην (for ἀνέστητην), *rose up to depart from the council.* — λύσαν, *dissolved.* The subject in the dual may take a plural verb. S. § 150. 1. a. This verb is opposed to καθίζειν, *to convoke.* Cf. *Idys.* 2. 69. — παρὰ νηυσίν. See N. on v. 54.

306-311. νῆας ἴσας, *equal ships* ("even floating ships." Crusius), i. e. having sides of such equal strength and proportion, as to be well balanced in sailing. — Μενoitίδῃ, *the son of Menæti*, i. e. Patroclus, the friend and companion of Achilles. — ἔρα, *then, thereupon*, marks the succession of acts or events. It may here refer to the carrying into execution the threat of Agamemnon expressed in v. 141. — Ἀτρεΐδης δ' responds to Πηλεΐδης μὲν in v. 306. — For the use of δὲ in ἐς δ', see N. on v. 49. — ἐς-βῆσε = ἐνέβηκεν. Schol. — δεῖφ refers to Apollo. — ἀπὸ βέ, "*and on board.*" Felton. εἰσεν ἔγων, *he led and placed* (K. § 280). See N. on v. 179. — ἐν . . . Ὀδυσσεύς, *and the wise Ulysses went on board* (ἐν-ἔβη = ἐνέβη) *as commander.* S. § 185. N. 1.

312-317. ἀναβάλλετε, sc. νῆα. — ἐπέλεον ὑγρὰ κέλευθα (= τὰ κέλευθα τῆς ὑγρᾶς, i. e. τῆς ἁλός. Köppen). For the accusative of space or way, cf. K. § 279. 6; S. § 181. 2. — λαοὺς δ' responds to οἱ μὲν in the preceding verse. — ἀπολυμαίνεσθαι, *to purify themselves* by ablutions and change of raiment. It is not necessary with Nägelsbach, to suppose that

purification from the guilt of Agamemnon's sin, is implied in this transaction. Nothing further was intended, than to remove from the army the filth and pollution, which would serve as incitements to the plague. — ὕματ' refers to the water, in which they had washed themselves and their garments. The most natural place into which to cast this water, which was impregnated with disease and death, was the sea. — ἔβαλλον. The imperfect denotes the successive acts in the accomplishment of the purification; *they kept throwing* the dirty water into the sea, as in the process of washing it became filthy. — τηλέσσαι. See N. on v. 66. — παρὰ δῖον (i. e. δῖον), *along the shore*. — οὐρανὸν denotes the direction of Iken. See N. on v. 240. — ἐλισσομένη περὶ καπνῷ, *rolling up upon or around the smoke*.

318-321. ὧς, *thus*, i. e. in purifications and sacrifices. — τὰ=ταῦτα. — κατὰ στρατόν, *throughout the army*. — οὐδ'—ἀλλ' ἔριδος, i. e. did not desist from the execution of the threat. — τὴν πρώτην (see v. 184), *which once*. Cf. Smith's Crus. Lex. For the construction of τὴν—ἐπηείλησ', cf. Butt. § 131. 4; K. § 278. 1. a; S. § 181. 2. — Ταλθύβιον τε καὶ Εὐρυβάτην. Of these heralds, the former was the most celebrated, as we find Eurybates mentioned but once after this (9. 170). Ulysses had a herald of the same name. Cf. 2. 184. — οἱ. See N. on v. 104. — ὀτρυνόω, *assiduous, faithful*.

322-325. κλισίην, i. e. ἐπὶ κλισίην. Cf. v. 328. It may be referred, however, to the accusative of termination. See N. on v. 240. — ἀγέμεν = ἄγετε. See N. on v. 20. Bothe with Köppen constructs it as the infinitive of purpose = ὥστε ἄγειν, and places a comma after Ἀχιλλῆος. — ἐγὼ . . . ἔλωμαι. See N. on v. 187. — πλεόνεσσι, sc. ἀνδράσι. The Schol. in reference to v. 300, supplies κτήμασι. — καὶ ῥίγιον, *even worse*. See N. on v. 217.

326-333. ἐπὶ—ἐτελλεν, "*addidit in mandatis*." Ernesti. — τὸ . . . ἀπρυγέτοιο, beautifully expresses the reluctance with which the heralds performed their unpleasant task. — βάτην, Epic for ἐβήτην. — τὸν δ' refers to Achilles. — παρὰ, *near to*. — οὐδ'—γῆθησεν, a litotes for ἀλλ' ὑπερφυλήθη. Emphasis as well as beauty is promoted by this figure of speech. K. § 239. R. 3. οὐδ' is here copulative. Crusius compares this with Virg. Æn. 6. 392.

"Nec vero Alciden me sum lætatus euntem
Acceptum lacu———"

ἰδὼν denotes cause. See N. on v. 7. — παρῆσαντε . . . βασιλῆα. I prefer with Trollope their explanation, who supply μιν (referring to Achilles) with παρῆσαντε, and govern βασιλῆα (i. e. Agamemnon) by αἰδομένῳ alone. Thus the heralds neither irritate Achilles, by delivering the harsh message with which they are entrusted, nor compromise the dignity of Agamemnon by softening down his command. Through fear of Achilles

and reverence for their king they remained in silence, and left the hero to divide their errand and offer Briseis of his own accord. — οὐδὲ . . . ἐρέοντο "*Silentio isto significantius, quam nullo sermone potuissent, et Agamemnonis honori et Achilles et suæ etiam ipsorum saluti consulunt.*" Clarke. ἐρέοντο has an active signification. — ἔγνων . . . φρεσίν, *he knew in his own mind*, i. e. he was conscious.

334-336. Διὸς ἄγγελοι. Heralds were called *messengers of Jove*, because they were employed by kings, who derived their regal and judicial authority from Jupiter. Cf. v. 238. — ἡδὲ is often used without any corresponding particle before it. Cf. Jelf's Kühn. § 777. Obs. 4. — ἄσσον, *nearer*, comparative of ἄγχι. S. § 66. 2. — ἔρ' for ἔρε. — ἐπαίτιοι (sc. ἑστέ). Cf. v. 153. — δ = δς.

337-344. Πατρόκλεις is the vocative. The regular form of the nominative is Πάτροκλος. But in Homer, there are formed oblique cases, as though from a nominative in *ης*. Cf. K. 214. R. 1; S. § 56. — σφωῖν is the dative dual of the third person. — ἔγωγε denotes the purpose of δός. S. § 222. 5. — τὰ δ' . . . ἑστων, *let these themselves* (i. e. the heralds) *be witnesses* of Agamemnon's injustice. Köppen and Voss supply τοῦ ὄρκου with μάρτυροι. — πρὸς, *before, in the presence of*. K. § 298. 1. 2. c. — τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος, *of this harsh king*. — εἴ ποτε δ' (i. e. δῆ) αἴτε, *if ever again*. — χρεῖά (Epic for χρεώ) ἐμεῖο γένηται, *there may be need of me*. — ἀμύναι depends on χρεῖά. — τοῖς ἄλλοις refers to the whole army in distinction from Agamemnon. Some think that Achilles breaks off suddenly here, because of his unwillingness to include all the army in the consequences of his wrath. But the omission of the apodosis is better explained, as the result of his extreme rage. Cf. K. § 340. 2. b. Spitzner and others connect the protasis commencing with εἴ ποτε δ' αἴτε, with τὰ δ' αὐτὰ κ. τ. λ. in v. 338. But even then the apodosis is to be supplied, which doubtless the speaker intimated by tone or gesture. — γὰρ introduces the reason for the preceding threat. — δόει, *he rages* = is hurried on. — οὐδὲ . . . οὐκ ἴσσω, *nor does he at all know how to comprehend, at once, the present and the future*, i. e. the immediate and more distant future. Trollope after Heyne translates *πρόσω*, *the future*, and *οὐκ ἴσσω*, *the past*, with the general meaning, *he has not sense to judge of the future from the past*. Agamemnon was rashly depriving himself of the aid of Achilles, although he might have known from past experience, how essential it was to his future success. Brandreth takes *πρόσω* and *οὐκ ἴσσω* as adverbs of place, and translates: *simul prorsum et retrorsum*, and adds "*prudentem enim imperatorem decet, pericula, quæ a fronte, et quæ a tergo veniant, perspicere.*" ἧ is the accusative synecdochical, and *νοήσαι* depends on οἶδε. This latter verb is followed by *μαχέσασθαι* in the optative, because the conception is not represented as being in the speaker's mind, but in that of Agamemnon Cf. K. § 330. R. 2. b. — οἱ Ἀχαιοί, *they the Greeks*

845-851. φίλῳ—ἐταίρῳ, *his dear friend*. — δῶκε δ' ἄγειθ'. See N on v. 838. — ἴτην, Epic for ἥτην, imperf. 3 dual of εἶμι. — παρὰ, *towards*. — ἡ—γυνή. See N. on οἱ—Ἀχαιοί, v. 344. — κίεν has an aoristic signification. Soph. Ir. Verbs, p. 174. — θαρύσας. The cause of his weeping was not so much the loss of Briseis, as the injustice which he had received from the hand of Agamemnon. — ἐτάρων depends on νόσφι. — δίν' ἐφ', i. e. ἐπὶ δίνα. — μητρὶ, i. e. Thetis. — χεῖρας ὑπεγνύς (sc. εἰς ἅλα). Achilles prayed with his hands extended towards the sea, because his mother was a sea-nymph. When the celestial divinities were addressed, the hands were extended upwards. Cf. 8. 275.

852-856. γὰρ limits the request of Achilles to the reason assigned in ἐπεὶ . . . ἐόντα. Some, however, explain it as imparting emphasis to the omitted subject of ἔτεκες. The sense, thereby, is not materially changed. — μινυδᾶδιόν περ, ἐόντα, *though* (see N. on l. 181) *being very short-lived*. It was the destiny of Achilles, if he remained at Troy, to be short-lived, but possessed of immortal glory. Cf. 9. 411. — τιμὴν περ, *very great honor*. — ὀφειλέν, *debebat*. — νῦν δ' is slightly illative, *but now as to that matter*. — τυτθόν. Schol. δάκρυον. — γὰρ introduces the reason why Achilles charges Jupiter with unkindness. The next γὰρ illustrates ἠτίμησεν. — ἐλάν—ἔχει. This periphrastic form of ἔχω with the participle is employed, to denote more specifically by the participle, the manner in which Agamemnon got possession of the thing spoken of, and also the continuance of the action already begun. Cf. Mt. § 559. b; Jelf's Kühn. § 692. X. — αὐτὸς ἀπούρας (1 aor. part. from ἀπαυράω) is expegetical of ἐλάν γὰρ ἔχει γέρας. "When the participle and its finite verb have an object in common, the latter is inserted only once." Butt. § 130. N. 1.

858-861. ἐν βένθεσσιν ἁλὸς where were the abodes of the sea-deities. Cf. 13. 21. — πατρὶ γέροντι, i. e. Nereus. — ἁλὸς is the genitive of separation, or it may be regarded as the partitive genitive, after the analogy of ἀνὰ νηὸς ἔβην (Odys. 9. 177); ἂν δ' ἔρα Τηλέμαχος νηὸς βαῖνε (Odys. 2. 416). Cf. Jelf's Kühn. § 624. Obs. — ἥντ' ὀμίχλῃ, *like a mist*, i. e. enveloped in a misty cloud. Cf. 5. 186; 15. 308. — καὶ ῥα, *and then*. See N. on ἔρα v. 308. — κατέρεξεν (Epic for κατέβρεξεν), *soothed, caressed*. — ἔκ τ' ὀνόμαζεν, *called him by name*.

862, 863. σε φρένας ἴκετο. See N. on v. 236. — ἵνα εἶδομεν (Epic for ἰδῶμεν) ἀμφω, *in order that we both* (= I as well as you) *may know*.

865-867. τίη . . . ἀγορεύω, *why shall I tell you who know* (see N. on v. 15; *all these things already?* — Θήβην, *Thebes*, was a city of Troas on the borders of Mysia, inhabited by Cilicians (6. 396). — ἰερήν. See N. on ζαθέην, v. 85. Heyne thinks that nothing more is meant than *præclaram*. — Ἥερῖονος, *Eëtion*, the father of Andromache. Cf. 6. 396. — ἐνδδδε, *hither*, i. e. to the Grecian camp.

868-869. τὰ μὲν = ταῦτα μὴν. Stadelmann. It is better to regard it

as corresponding with δὲ in the next line. — εὖ (= καλῶς), i. e. equitably and fairly. — ἐκ—ἐλον is generally regarded as a tmesis for ἐξέλων. But see N. on v. 39. — Ἀτρεΐδῃ is the *dat. commodi*. See N. on v. 39.

372-379. See Ns. on vs. 13-16; 22-25. These repetitions occur frequently in Homer, and are in accordance with the simplicity and artlessness of the early writings. Cf. Gen. 41, 1-7; 17-24

380-388. φέρο is an imperfect with aoristic signification, *went away*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 185. — οἱ, i. e. Apollo. — νῦ is slightly illative. See N. on v. 354. — ἑκαστότεροι, *close upon one another*—in rapid succession. — ἔμμι, Epic for ἡμῖν. — δεοκροτίας. Cf. v. 87. — Ἐκείτω, *the Far-Shooter*. See N. on v. 147. — ἐγὼ πρῶτος. Achilles virtually did this, as he called the assembly together (v. 84), and encouraged the mantis to speak out boldly (vs. 85-91). — ἠτείλησεν μῦθον. See N. on v. 319. — δὴ gives distinctness to δ=which very thing.

389-395. τὴν μὲν refers to Chryseis, and is responded to by τὴν δέ, v. 391. — γὰρ confirms and explains δ . . . ἐστίν. — ἐλίκωπες. See N. on v. 98. — ἄνακτι, i. e. Apollo. — τὴν δέ. The article in its demonstrative sense, serves to direct the attention to κόρυνη Βρισηΐδος, *this one* (viz.) *the maid Briseis, or her—the maid Briseis*. Cf. Butt. § 128. N. 7; K. § 244. 6. The proper name after κόρυνη is put in the genitive, much like our expressions, *city of New-York, town of Windsor*, etc. Cf. Jelf's Kühn. § 435. d. — νῦν, *lately, just now*. — ἔβαν, Epic for ἔβησαν. — εἰ—γε, *if at least*. — περίσχεο=βοήθησον. Schol. — ἔης (genitive of εὖς), *good, loving*. Cf. Butt. Lexil. No. 43. — εἴποτε δὴ. See N. on v. 40. — ἢ ἔπει—ἢ καὶ ἔργῳ, *by word or deed*. Cf. v. 504; 5.879. — ὄνησας, 1 aor. of ὀνίστημι.

396-406. γὰρ shows the ground or reason of what has just been said of the aid which Thetis furnished Jupiter. — σεο—ἄκουσα. S. § 192. 1. — πατὴρ ἐν μεγάροισιν refers to the palace of Peleus. — δε' ἔφησθα. The indicative after δε shows that reference is had to a single and definite instance. Had repetition been intended, the optative would have been used. In the latter case, δε is translated, *as often as*. Cf. K. § 337. 7. — Κρονίωνι, *the son of Saturn* (i. e. Jupiter), depends on ἀμύναι. — οἷη ἐν ἀθανάτοισιν, *you alone of the immortals*. οἷη is put for the accusative with ἀμύναι, but is grammatically in apposition with the omitted subject of ἔφησθα. Cf. S. § 222. 3. c. — Ὀλύμπιοι, *Olympians*, i. e. the gods inhabiting Olympus. The principal deities are referred to by name in the next line. — τόνγ'—ῥέλευσας δεσμῶν, *you freed him* (=caused him to be freed) *from chains* (S. § 197. 2), i. e. from being bound in chains. Jupiter had not yet been bound. Cf. v. 406. — ὅχ' (i. e. ὅκα), *quickly*. — καλέσας' denotes the means. See N. on v. 168. — δν . . . θεοὶ refers, as some think, to the more ancient language in contradistinction to the language of the times then in use

Others suppose that by the former is meant the language of poetry, by the latter, of prose. — βίη limits the meaning of ἀμείνων. — οὐ πατρός. i. e. Neptune. — ὅς βα, *who then*. ἔρα is added, to mark more fully the identity of the pronoun and the person or thing to which it refers. See N. on v. 480. Sheppard (Clas. Mus. Vol. V. pp. 470-4) says that the primary idea of ἔρα (from ἔρα, *aplo*) is *coherence*, the coherence of sequence, viz. next in order of position, *next in order*; next in order of time, *then*; next in the order of the mind, *then* inferential. — τόν, i. e. Βριάρεων. — οὐδέ τ' ἔθυσαν (sc. Δία) = οὐδ' ἔτι ἤδελον δῆσαι (sc. Δία) So Clark explains: "neque ad Jovem ligandum amplius aggressi sunt."

407-412. μνήσασα, 1 aor. of μνησκειν. — λαβθ γόντων, sc. μιν. Cf. 2. 316. Suppliants embraced the knees of the person supplicated. Sometimes with one hand they clung to his knees, and with the other touched his beard (cf. v. 500), and sometimes they kissed his hands and knees (cf. 24. 478). The part touched or taken hold of is put in the genitive. Cf. Butt. § 132. N. 11; S. § 191. 1. — αὖ κέν πως. See N. on v. 66. — ἐπὶ marks more definitely the direction of ἀρῆξαι. — τοὺς δὲ — Ἀχαιοὺς. See N. on v. 391. — ἀμφ' ἄλα, *along the sea*. Trollope says that ἄλα is not governed by ἀμφί, but ἀμφιέλσαι is separated by tmesis, being a syn-copated form of ἔλασαι, from ἐλδω or ἐλαύνω. But I prefer with Butt (Lexil. No. 44), to make it the 1 aor. infin. of εἶλω, with the sense *to shut* or *hem in*, as when an army is driven into a city, or as here, *to their ships* — ἵνα (*telic*). See N. on v. 185) . . . βασιλῆος is spoken ironically. — βασιλῆος denotes the cause of the feeling expressed in ἐπαύρωνται. Cf. S. § 194. 1. — ἦν ἄτην, *his blindness, folly*. — ὅτ', i. e. ὅτε. Crusius makes it stand for ὅτι, but the causal idea resides also in ὅτε. Cf. Jelf's Kühn. § 804. 7; K. § 338. 1. See also my note on Thucyd. II. 21. § 1; 54. § 4.

413-418. δάκρυ is taken collectively. — ὧ μοι = *an me! woe is me!* — αἰνὰ (= αἰνῶς. Mt. § 446. 1), *for misfortune, ill-luck*. — αἰδ' ὅφρα ἔσθαι, *would that you had sat*. K. § 259. R. 6; S. § 216. 5. — ἀδάκρυτοι, *tearless* = free from sorrow. — αἶσα, *life, lot, destiny*. Crusius. οὐτ' ἄλλα δὴν expresses negatively what is affirmed in νό το. . . . περ. — ἅμα serves to unite more closely ὠκύμορος and διζυρός. — περὶ πάντων. See N. on v. 287. — ἔπλεο, *thou art*. The present signification here seems more suitable than the imperfect. Cf. S. § 211. N. 13. — τῷ = διὰ τοῦτο, *therefore*. — κακῇ αἰσρ, *under an evil destiny*. This dative denotes condition or circumstance. Cf. K. § 283. 8.

419-422. τοῦτο belongs to ἔπος. — δέ τοι, *but indeed*. τοι gives life and emphasis to the expression. — ἐρέουσα depends on εἰμ'. See N. on v. 13. — τερπικεράνῃ, *thundering*; literally, *delighting in thunder*. Cf. κίθεϊ γαλῶν, v. 405. — εἰμ'. Cf. S. § 211. N. 4. — ἀγάννιφον, *snowy*. This epithet shows the great height of the mountain, being covered with perpetual snow. The same idea is expressed in Odys. 6. 44, by ἀνέφελος.

(= *ἄνευ νεφέλης*), *cloudless*, i. e. so high as to be above the clouds. — *αἶ κε πιδῆται*. See N. on v. 66. — *παρήμενος* denotes manner. See N. on v. 168. — *μητι* 'Αχαιοῖσιν, *be angry with the Greeks*.

423-427. *Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν κ. τ. λ.* See my note on *Odys.* 1. 23. According to the geography of the ancients, Oceanus was a large stream encircling the earth, on the shore of which resided the Pigmies and other fabulous people. — *χθις*, *yesterday*, is properly an adjective agreeing with *Ζεὺς*. Cf. *Mt.* § 446. 8; *K.* § 264. 3. — *κατὰ*, *for the purpose of*. Cf. *K.* § 292. II. 3. a. — *ἅμα*, *together with*. — *δωδεκάτρῳ*, sc. *ἡμέρῳ*. Cf. v. 54. — *τοί*, "for you." Felton. Some render it *certainly*. — *χαλκοβατὲς δῶ* (i. e. *δῶμα*), *the brazen palace*, i. e. having a brazen foundation or a brazen floor. This epithet is applied in *Odys.* 13. 4, to the palace of Alcinous. — *γυνάσσομαι*. See N. on v. 407.

428-431. *αὐτοῦ*, *there*. — *ἐὺζώνιοι γυναῖκες* is the genitive of cause. See N. on v. 65. — *τὴν βα*. The particle *ἅρα* (enclitic *βα*) in the sense of *exactly, just*, accompanies a demonstrative pronoun, when something previously stated is referred to by way of explanation. See N. on v. 405. — *ἀέκοντος* (objective genitive) depends on *βίη*, *through force offered him unwilling*. Some prefer constructing it as a genitive absolute, *αὐτοῦ* being supplied. — *αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς κ. τ. λ.* The narrative is here resumed from v. 311. — *Χρύσην*. Strabo says that Chryse was a day's journey from the camp.

433-435. *ἱστία μὲν στείλαντο*, *they furlled the sails* by drawing them up to the sail-yard. Cf. *Odys.* 8. 11. — *ἱστοδόκῳ*, *in a case or piece of wood* on which the mast rested when let down. — *προτόνοισιν*, *lowering it by ropes*. The *πρότονοι* were two ropes extending from the stern and prow to the top of the mast. If they were broken or severed on either side, the mast would fall in the opposite direction, crushing any one who might happen to be beneath it. Cf. *Odys.* 12. 409. — *εἰς ὄρμον*, *into the harbor* or place of anchorage. "*ὄρμος non recte vertitur portus, sed statio in portu.*" Clarke.

436. *ἐκ δ' εἰνὸς ἔβαλον*, *they cast forth the weights*. In the earlier and ruder state of naval affairs, bags of sand, baskets filled with stones, or large stones (*εἰνὰί*, *sleepers*) bored through the centre, served to retain a ship in its position. In cases of necessity, such kinds of anchor have been resorted to in later times. — *πρυμνήσι* (sc. *δέσματα*), *cables or hawsers* attached to the stern (*πρύμνη*), by which the ship was fastened to the shore. When the vessel was to stay some time in port, it was drawn up entirely upon land.

437-441. *αὐτοί* refers to the ship's crew, in opposition to the implements of the vessel just spoken of. — *ἐκ-βῆσαν*, *disembarked*. The verb is here causative. S. § 133. β. — *ἐκ δὲ Χρυσῆς κ. τ. λ.* "In hoc versu *numeri ipsi* mulierum tarde cauteque incedentem depingunt." Ernesti. — *ἰκτ* denotes succession in the order of events. — *παρὰ*

φίλῳ ἐν χερσίν; *into the hands of her dear father.* ἐν here follows a verb of motion by the *constructio pragnans*. See N. on v. 55. χερσίν may be referred to N. on v. 104, or it may be regarded as the *dat. commodi*. See N. on vs. 39, 139.

443-445. πρό, *forth*. — ἀγόμεν denotes the purpose of ἔπεμψεν. S. § 222. 5. — ὑπέρ, *in behalf of*. — ὅφρ' is telic. See N. on v. 185. — πολύστονα κήδε', *woes causing many groans* = *heavy woes*.

447-450. παῖδα depends on ἐδέξατο, as accusative of the thing received. Cf. Jelf's Kühn. § 574. — τοὶ δ', i. e. Ulysses and his companions. — κλειτήν (= ἐνδοξον. Schol.) is to be taken actively, as denoting what was sent for the honor of the god. — χερσὶνέψατο, *washed their hands* in sacred or consecrated water. — οὐλοχύτας (= οὐλός), *bruised and roasted barley-corn*. This was a coarse barley-meal, mixed with salt and sprinkled upon the head of the victim. — τοῖσιν. See N. on v. 58. — μεγάλη' = *with a loud voice*.

451-456. κλυδί μιν κ. τ. λ. Cf. vs. 87, 38. — ἤδη . . . εὐχαμένοιο, *thou didst formerly hear me when I prayed*. Cf. v. 43. — δ' ἴψω (from ἵπτομαι), *but you have afflicted*. The adversative conjunction is employed, because the effect of that which honored Chryses was disastrous to the Greeks. — ἡδ' ἔτι καὶ νῦν, *even now also again*. The next ἡδη νῦν is to be taken in the sense of *immediately, forthwith*.

459-461. ἀτέρυσαν (sc. τράχηλον. Bos), *they drew back the neck* of the victim in order to slay it. — μηροῦς = μηρία, v. 40. — κνίσσῃ, *the fat* especially of the kidneys. — διπτυχα ποίησαντες, *making it* (i. e. the fat) *double*, i. e. placing double layers of fat upon the thighs. — ἐπ' αὐτῶν δ' ὁμοθέτησαν, *and placed pieces of raw flesh upon them*. The Schol. says that the pieces of flesh were taken from every part of the animal.

462-466. ἐπὶ σχίσρς, *upon cleft wood*. — λείβε, *poured out as a libation, made a libation of*. — αὐτὸν refers to Chryses. — κατὰ-ἐκάνη, i. e. κατακάνη. — μῆρ' (i. e. μῆρα) = μηρία, v. 40. — σπλάγχν'. The entrails included the heart, liver, etc. — μίστυλλον = εἰς μικρὰ διέκοψαν (*they cut into small pieces*). Schol. — τἄλλα is put for τὰ ἄλλα. — ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, *pierced them* (i. e. the pieces) *with spits*. — ἀμφὶ implies that the meat was around the spit. Cf. N. on vs. 55, 401. — ἐρύσαντό τε πάντα from the spits.

467-471. τετύκοντο (*they prepared*), 2 aor. reduplicated form (K. § 219. 7; Butt. Ir. Verbs, p. 239) of τυτίσκομαι (τεύχω). Soph. Gr. Verbs, p. 247. — ἴσης, *equal*, according to Bothe and Crusius, is applied to a feast, where all the guests partake of equal portions. Some after Zenodotus explain it by ἐγαθή. — ἐξ-ἔντο = ἐξέβαλον. — ἐπεστέψαντο, "*filled to the brim*." Felton. When a vessel is filled to its utmost capacity, the liquid rises somewhat above the rim, forming a kind of cover or crown. Cf. Butt. Lexil. No. 50. Loewe thinks that reference is had to the use of garlands. So also Ruhkopf. explains: ἐπεστέψαντο κρητῆρας ποτοῖα, sc

ἄνδρες. Crusius, however, dissents from this interpretation. — ἐπαρξάμενοι δεπείσσω. Butt. (Lexil. No. 29) objects to the rendering of Voss, *beginning again with the cups*, and also to that of Schneider, *going from right to left*, and gives as the true meaning, *going to each person and pouring into the goblets for the purpose of libation*. The goblets being already in the hands of the guests, the first poured into the cups was made a libation. Cf. Nitzsch ad Odys. 7. 183. The common interpretation is, *beginning the distribution from the right* (ἐνδεξία), as the cup passed from the right hand.

472, 473. πανημέριοι. See N. on χθιζός, v. 424. — μολπῇ, *with singing*, accompanied probably by instrumental music and the dance. — παχονα (Ion. for παιῶνα), *paean*, an ode or solemn hymn dedicated to Apollo the Deliverer, or as some think to Apollo the Smiter (*paio, to strike*), because he slew the serpent Python. Here it seems to have been a thanksgiving (cf. 22. 391) or propitiatory song. In subsequent times it became a battle-song. Cf. Thucyd. I. 50. § 5; IV. 43. § 3; Xen. Anab. I. 8. § 17. — κοῦροι Ἀχαιῶν, i. e. the Greeks who accompanied Ulysses.

475-479. ἤμος δ', *but when*, is followed by δὴ τότε in the next line. Cf. ἤμος δ'—καὶ τότε ἔπειτ' in the following lines. — παρὰ πρυμνήσια, *near the hausers* with which the vessel was bound to the shore. See N. on v. 436. — ἡριγένεια, *early-born, daughter of the morning*, i. e. one who ushers in the morning. Cf. Isa. 14, 12. — καὶ=immediately. Cf. K. § 321. R. 5. — ἀνέγοντο, *they made preparation to set sail*. This I take to be the sense of the imperfect here, as they had not yet raised the mast or spread sail. Cf. v. 480. — ἱκμενον ὄσπον, *a favorable wind*; literally, *a wind which follows*. Nitzsch derives it from ἱκμῆς (*slipperiness*), and refers it to an *uniform, ever-blowing wind*. But this is fanciful and far-fetched. Power over the winds belonged in a measure to all the gods, and even to some of the inferior deities. Cf. Odys. 5. 268; 12. 148. — ἴει. The imperfect here denotes continuance of action.

481-487. πρῆσεν μέσον ἱστῖον, *filled the midst of the sail*. — ἀμφὶ . . . ἰούσης, *and the dark sea roared loudly around the keel, as the ship was running* (S. § 225. 1). — ἡ δ' refers to the ship. — ἐπ' ἡπείρω, *upon the main land*. — ὑφ' ἐπὶ ψαμάδοις, *high upon the sand*. — αὐτοὶ δ' stands opposed to νῆα, v. 485. — κατὰ . . . νέας τε. As the crew had been selected (cf. v. 309) from the ships of Agamemnon, if not from those of the other leaders, on their return they dispersed to their respective stations.

489-492. δ' Ἀχιλλεύς. See N. on τὴν δέ, v. 391. — μήνιε. See N. on ἴει, v. 479. — Πηλεὺς is dissyllabic by synizesis. Thiersch says that it would be more rhythmical to write Πηληῖος. — πωλέσκετο is the iterative imperfect of πωλέομαι. S. § 118. 1. c. — κυδιάνειραν, "*man-nobling*." Crusius. See N. on βουλευφόρος, v. 144. — φθινύσσκε is to be taken transitively, *he consumed his heart* (with grief)=*he fretted him-*

self. — αἰδι μένων, *at remaining there.* The participle denotes cause. See N. on v. 196. — δ is causal, and denotes the reason of his grief at being inactive.

498–501. ἐκ τοῦ, sc. χρόνου. — ἥως. “At the time of the Homeric poems, the natural day was divided into three parts (Il. 21. 211). The first, called ἥως, began with sunrise, and comprehended the whole space of time, during which light seemed to be increasing, i. e. till midday.” Smith’s Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 389. — ἅμα, *together*, i. e. in company. — Ζεὺς δ’ ἤρχε, *Jupiter went first*, i. e. led the way. — λήδετ’ ἐφευμένω. S. § 192. 1. — ἡερίη, *early in the morning*, is an adjective used for an adverb of time. See N. on v. 428. Cf. Butt. Lexil. No. 8, where ἡέριος is shown to be derived from ἡρι. Voss, cited approvingly by Crusius, derives it from ἀήρ, and translates, *in the misty dawn*. — οὐρανὸν refers here to the superior heaven, the serene region where was Olympus the abode of the gods. — εὐρύσκα, *wide-seeing*, if from εὐ, or *wide* (i. e. loud) — *thundering*, if from εὐ. The former etymology is preferable. — ἔτερ ἡμενον ἄλλων, *sitting apart from the others in state and majesty.* — ἀκροτάτῃ κορυφῇ stands opposed to the eminences implied in πολυδείραδος, where were the residences of the other divinities. — λάβε . . . ἐλαῦσα. See N. on v. 407. — ἀνδρεῶνος depends on ἐλαῦσα.

508–507. εἴποτε δῆ. See N. on v. 40. — ἡ ἔπει, ἡ ἔργω. See N. on v. 395. — τόδε μοι κρήνην ἐέλω. See N. on v. 41. — ὠκυμωτάτος ἄλλων. In v. 416, it was ὠκύμωτος—περὶ πάντων. Cf. Mt. § 459. 1. — ἐλών—ἀπούρας. See N. on v. 356. — σύ πέρ μιν τίσον (=τίμησον, v. 505), *do you honor him.* περ gives emphasis to σύ, in opposition to Agamemnon who had dishonored him. Stadelmann makes περ=*as much as ever you are able.* Brandreth gives this turn to the passage, *at tu lamem eum honora.* — τόφρα—ἔφρ’, *so long—until.* — ἐπὶ Τρῶεσσι τίδει. See N. on v. 55. — τίσωσω in the subjunctive follows ἔφρ’ ἔν, because time indefinite is referred to. See N. on v. 242. — ὀφέλλωσιν τέ ἐ τιμῇ. The construction ὀφέλλειν τί τιμι is found in 16. 651; Odys. 2. 834.

511–513. νεφεληγερέτα (Epic for νεφεληγερέτης), *cloud-gathering, cloud-compelling.* — ἀκίων δην ἦστο, *he sat a long time in silence.* Butt. (Lexil. No. 13. § 1) derives ἀκίων from χαλνννν and a privative. By the change of χ to κ according to Ionic usage, there might be deduced the adverbial form ἀκην, properly an adjective in the accusative singular feminine, which would presuppose the nominative ἄκαος, *non hiscens=silent.* From the neuter singular ἄκαον would be formed ἀκίων, according to the analogy of ἄλαον, ἄλαων. — ὥς . . . ἐμπεφυῖα, *as she embraced his knees—thus she kept clinging to him*, i. e. she neither relaxed her grasp nor changed her position. — αὐτῆς strengthens δεύτερον.

514–516. μὲν (=μῆν) δῆ, *now indeed, at once*, is joined with the imperative, to denote the more speedy and certain termination of the thing spoken of. — κατάνευσον. Cf. v. 528. — ἐπεὶ . . . δέος, *since you have*

nothing to fear; literally, since no fear (= cause of fear) is to you. *ἐπὶ* is put for *ἐπεσσι*. Cf. *Odys.* 8. 563. Köppen supplies *ἐμοῦ* after *δέος*. — *δέσπον* (to what a degree)—*ἀντιμοδίτη*. See N. on v. 186.

517-521. *ἔχθρας* (cognate of *ἐχθρῶσαι*. Butt. Lexil. No. 90), being troubled. — *ἧ δὲ λαλῖα ἔργ'* (sc. *ἔστι*), these are indeed troublesome matters. — *δε*. See N. on v. 412. — *μ' ἐχθροδοῆσαι* (which Butt. Lexil. No. 57. § 1. calls an *ἀπαξ εἰρομένην* in the whole range of Greek literature) *ἐφήσεις* "Ἡρῇ, you will impel me to offend Juno, i. e. retort with hostile word and deed, when she reproaches me (*δρ' . . . ἐπέεσσιν*) for granting your request. — *ἐπέδρουν*. For the subjunctive, see N. on v. 80. — *ἀντως*, gratuitously, without cause. — *ἀρήγειν* "means to be in the habit of helping or to help continually." Felton.

522-527. *μή σε νόσῃ*. S. § 214. 1. — *ταῦτα* refers to the request of Thetis. — *ὥρα*, until. — *εἰ δ'*, &c. See N. on v. 302. — *κεφαλῇ κατανεύσομαι*. The nod of Jupiter rendered his word inviolable. Cf. *ταῦτο . . . τέκμωρ* (token, "most sacred pledge." Voss), v. 525. — *ἐπέδεν*, Epic for *ἐμοῦ*. Cf. S. § 78. — *ἐμόν*, sc. *ἔπος*. — *παλινάγγελτος*, revocable, with *οὐ*, irrevocable. — *ὅ,τι . . . κατανεύσω*, whatever I shall confirm with my nod. *κεν* imparts indefiniteness to *ὅ,τι*.

528-530. *ῆ*. See N. on v. 219. — *κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι*, with his dark brows. — *ἀμβρόσια*, ambrosial, divine, "immortal." Butt. Lexil. No. 15. Some think that this epithet was given to the hair of Jupiter, because the gods anointed their locks with ambrosia. Cf. 14. 170. It appears from *Odys.* 12. 63, that this food, which conferred upon Jupiter immortality and eternal youth, was brought from Oceanus to him by pigeons. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 87. — *ἔρα* is illative, and denotes the effect of the nod.

531-535. *διέτμαγεν* (i. e. *διετμάγησαν*), parted, separated. — *ἄλτο*, Epic for *ἤλετο*, from *ἄλλομαι*. The *α* is long on account of the anomalous temporal augment. Cf. *Soph. Gr. Verbs*, p. 88. Thiersch (§ 163. 1. *α*) would remove the hiatus in *εἰς ἅλα ἄλτο*, by changing the form into *εἰς ἅλαδ' ἄλτο*. — *Ζεὺς . . . δῶμα*, sc. *ἔβη* from the preceding context. — *ἀνέστησαν* as a mark of respect. Thus the Lacedæmonians rose up when their kings entered the assembly. Cf. *Xen. de repub. Lac.* 15. 6. — *μεινὰ ἐπερχόμενον*, to await in their seats his coming. — *ἀντίοι ἔσταν* = *ἀντίοι ἦλθεν*. Crus. Cf. *Odys.* 17. 447.

536-540. *οὐδὲ—ἠγγόλησαν* is a litotes (see N. on v. 330) for *knew well, had full knowledge*. This verb is followed by *μιν*, which is attracted from the subordinate to the principal sentence (see N. on 2. 4(θ)), unless we construct it with *ἰδοῦσ'*, because she had seen. See N. on v. 196. — *ὅ,τι . . . Θέτις*, that the silver-footed Thetis had concerted a plan with him. — *ἁλίου γέροντος*, i. e. Nereus. Cf. v. 858. The same appellation is given to Proteus. *Odys.* 4. 349. — *κερτομίσαι*, with abuse, is found without *ἐκρεσι* also in *Odys.* 9. 474. For the asyndeton see N. on v. 105.

540-543. δ' is put by Crusius for $\delta\acute{\eta}$. But Matthiæ (§ 616. 2) more correctly takes it as $\delta\acute{\epsilon}$ adversative. — $\alpha\delta$, "again, implying that the same thing has happened many a time before." Felton. — $\delta\epsilon\omega$ depends on $\tau\acute{\iota}\varsigma$. — $\epsilon\sigma\tau\acute{\iota}\nu$. The subject is $\delta\iota\kappa\alpha\acute{\zeta}\mu\epsilon\nu$, Epic for $\delta\iota\kappa\acute{\alpha}\zeta\epsilon\iota\nu$. — $\epsilon\mu\epsilon\upsilon$ $\alpha\pi\omicron\nu\omicron\sigma\phi\iota\nu$. S. § 187. 4. — $\epsilon\delta\omicron\nu\tau\alpha$, instead of being put in the dative with $\sigma\omicron\iota$, is attracted to the case of the omitted subject of $\delta\iota\kappa\alpha\acute{\zeta}\mu\epsilon\nu$. K. § 307. R. 2; S. § 222. 3. a. — $\kappa\rho\upsilon\pi\tau\acute{\alpha}\delta\iota\alpha$ $\phi\rho\omicron\nu\epsilon\acute{\omicron}\nu\tau\alpha$, "with secret thoughts." Felton. — $\omicron\upsilon\delta\epsilon$ $\tau\acute{\iota}$ $\pi\omega$. See N. on v. 108. — $\tau\acute{\epsilon}\tau\lambda\eta\kappa\alpha\varsigma$ with present signification is here followed by $\delta, \tau\iota$ $\nu\omicron\sigma\eta\sigma\eta\varsigma$. S. § 212. 2. — $\epsilon\pi\omicron\varsigma$ = $\pi\lambda\alpha\nu$, *counsel*. The same sense is to be given to $\mu\acute{\upsilon}\delta\omicron\upsilon\varsigma$, v. 545.

544-550. δ' . See N. on v. 84. — $\delta\eta$ gives emphasis to the prohibition. — $\epsilon\iota\delta\eta\sigma\epsilon\iota\nu$, Epic for $\epsilon\iota\sigma\epsilon\sigma\delta\alpha\iota$. Crusius. — $\chi\alpha\lambda\epsilon\omega\iota$ $\tau\omicron\iota$ $\epsilon\iota\sigma\sigma\tau'$ = $\chi\alpha\lambda\epsilon\omega\nu$ $\epsilon\sigma\tau\alpha\iota$ $\sigma\omicron\iota$ $\epsilon\iota\delta\epsilon\nu\alpha\iota$ $\alpha\upsilon\tau\omicron\upsilon\varsigma$. The Schol. explains $\chi\alpha\lambda\epsilon\omega\iota$ by $\beta\lambda\alpha\beta\epsilon\rho\acute{\iota}$, to which Bothe subjoins, "propter odium, quod propterea incurris, meum." But this does not harmonize with $\acute{\alpha}\lambda\omicron\chi\omega$ $\pi\epsilon\rho$ $\epsilon\acute{\omicron}\upsilon\sigma\sigma\epsilon\rho$, *although* (see N. on v. 131) *you are my wife*. — $\delta\nu$, sc. $\mu\acute{\upsilon}\delta\omicron\nu$. In this clause η is to be supplied (S. § 150. 4), the subject of which is $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\epsilon\mu\epsilon\nu$. — $\omicron\upsilon\tau\iota\varsigma$ is strengthened by the following $\omicron\upsilon\tau\epsilon$. — $\pi\rho\acute{\omicron}\tau\epsilon\rho\omicron\varsigma$ you. — $\tau\acute{\omicron}\nu\gamma'$, *this at least*, refers to $\delta\nu$. . . $\acute{\alpha}\kappa\omicron\upsilon\epsilon\mu\epsilon\nu$. — $\epsilon\delta\acute{\epsilon}\lambda\omicron\mu\iota$. Matthiæ (§ 527. Obs. 1) reads $\epsilon\delta\acute{\epsilon}\lambda\omicron\iota\mu\iota$, which leaves it uncertain whether Jupiter will decide $\acute{\alpha}\pi\alpha\nu\epsilon\upsilon\delta\epsilon$ $\delta\epsilon\omega$. Cf. Thiersch § 216. 47. — $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$ refers to the idea of plurality contained in $\delta\nu$. — $\epsilon\kappa\alpha\sigma\tau\alpha$, *each one*. Stadelmann refers this phrase, to the feminine way of asking after particulars.

551-554. $\beta\omicron\omega\pi\iota\varsigma$, *large-eyed*, i. e. having a full and well-rounded eye, as an ox or a cow ("she with the cow's fair eyes." Chapman), from which the word appears to be etymologically derived. — $\pi\omega\acute{\omicron}\nu$ $\tau\omicron\nu$ (= $\tau\omicron\upsilon\tau\omicron\nu$ $\tau\omicron\nu$) $\mu\acute{\upsilon}\delta\omicron\nu$ $\epsilon\lambda\epsilon\iota\pi\epsilon\varsigma$, *what a word is this which you have spoken*. Cf. K. § 844. R. 3. — $\kappa\alpha\iota$ $\lambda\acute{\iota}\nu$, "a phrase often used in answers and equivalent to *and sure*, as we hear it sometimes in the Hibernian accent; *and sure, your honor*." Felton. Some construct $\lambda\acute{\iota}\nu$ with $\pi\acute{\epsilon}\rho\omicron\varsigma$ in the sense of *long before* = *almost never before*. — $\epsilon\iota\rho\omicron\mu\alpha\iota$ = "sciscitari soleo." Bothe. — $\mu\alpha\lambda'$ $\epsilon\delta\kappa\eta\lambda\omicron\varsigma$, *very quiet, undisturbed* by me. — $\tau\acute{\alpha}$ = $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$. — $\acute{\alpha}\sigma\sigma'$ (Schol. $\acute{\alpha}\tau\iota\nu\alpha$) $\epsilon\delta\acute{\epsilon}\lambda\eta\rho\sigma\alpha$. See N. on v. 230.

555-559. $\delta\epsilon\iota\delta\omicron\iota\kappa\alpha$ — $\mu\acute{\eta}$, *I fear lest* = *I fear that*. S. § 214. 1. a. — $\eta\epsilon\rho\acute{\iota}\eta$. Cf. v. 497. — $\tau\acute{\eta}$, *therefore*. — $\epsilon\tau\acute{\eta}\tau\upsilon\mu\omicron\nu$ as adverb, *really, truly*. — $\tau\iota\mu\acute{\eta}\sigma\eta\varsigma$ in the subjunctive follows $\kappa\alpha\tau\alpha\nu\epsilon\upsilon\sigma\alpha\iota$, because the effect of the promise ratified by the nod is supposed to continue to the present time. — $\pi\omega\lambda\acute{\epsilon}\alpha\varsigma$ is dissyllabic by synizesis. Zenodotus wrote $\pi\omega\lambda\epsilon\acute{\iota}\varsigma$, but according to the Schol. Ven. preferred $\pi\omega\lambda\acute{\upsilon}\varsigma$.

561-564. $\delta\alpha\iota\mu\omicron\nu\acute{\iota}\eta$, *goddess!* is here used in a reproachful sense, as we say, *woman!* in angry address. — $\alpha\iota\epsilon\iota$ $\mu\acute{\epsilon}\nu$ $\delta\iota\epsilon\alpha\iota$, *you are always suspecting something*. — $\omicron\upsilon\delta\epsilon$ $\sigma\epsilon$ $\delta\omega$, sc. $\omicron\upsilon\tau\epsilon$ $\phi\rho\omicron\nu\epsilon\acute{\omicron}\nu$ $\omicron\upsilon\tau\epsilon$ $\pi\rho\alpha\tau\tau\acute{\omega}\nu$ $\tau\iota$. K\omicron\rho\rho\epsilon\upsilon. — δ' $\epsilon\mu\pi\eta\varsigma$, *but yet, notwithstanding*. — $\acute{\alpha}\pi\delta$. . . $\epsilon\sigma\epsilon\alpha\iota$, *you will be fur-*
'her from me (literally, *from my heart*) = *you will be more hateful to me*. $\acute{\alpha}\pi\delta$

here denotes a separation or distance from. — καὶ ὀλίγον. See N. on v. 325. — εἰ ὧ' . . . ἐστίν, *but if this is so*, i. e. if I have taken counsel with Thetis. Some refer οὕτω to τὸ . . . ἔσται. But this seems to be less natural. — ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι, *it* (i. e. counsel with Thetis) *is pleasing to me* = it is in accordance with my pleasure.

565-567. ἀλεύουσα. See N. on v. 512. — μή-χραίσμωσιν. See N. on v. 28. — ὅσοι θεοὶ is in apposition with the omitted subject of χραίσμωσιν, the words being emphatically arranged for οὗ θεοὶ χραίσμωσιν ὅσοι εἰς' ἐν' Ὀλύμπῳ. — ἰόνδ' (i. e. ἰόντα), sc. ἐμέ. Some critics take ἰόνδ' as the dual (ἰόντε) for the plural ἰόντες θεοί. Such was the opinion of Zenodotus. Eustathius refers the dual to the two classes of male and female divinities. But the accusative makes better sense, and is in accordance with the formula χραίσμωιν τινί τι, *defendere aliquem ab aliquo*. — ἐφέω is put for ἐφῶ from ἐφίημι (Schol. ἐπιβάλλω).

569-572. ῥ' (i. e. ἤρα), *therefore*, refers back to ἐβδυσεν. — ἐκγνῆψα φίλον κῆρ, *bending or restraining her dear heart* = *her heart*. — ὤχθησαν on account of the quarrel between Jupiter and Juno. — ἀνδ', *through*. — τοῖσιν δ'. See N. on 58. — ἐκίηρα φέρων = *χαρίζμενος*. Cf. Butt. Lexil. No. 62.

573-579. λοῖμα ἔργα, *bad doings*, or something like our colloquial phrase, *pretty doings*. See N. on v. 518. — εἰ δέ, *if forsooth*. — ἐριδαίνετον (from ἐριδαίνω = ἐρί(ω), 2 pers. dual, agrees with σφῶν referring to Jupiter and Juno. — ἐν, *among, in the midst of*. K. § 289. 1. (1). — κολῶν ἐλαύνετον, *you excite tumult*; "*keep up a din*." Felton. Butt. (Lexil. No. 72) rejects the idea that κολῶν is a metaphorical word taken from κολοῖός, *the jackdaw*, and refers it to a root common to both nouns, meaning *a cry or scream*. — ἐπεὶ . . . νικῇ, *since these worse* (= *bad*) *practices prevail*; "*the worse gains the victory, i. e. the disturbance*." Felton. "*Evermore worse matters put down best*." Chapman. — καὶ . . . νοεούσῃ, *although she herself well understands what is proper to be done*. — νεικέησι is put for νεικέη (i. e. νεικῇ). See N. on v. 186. σὺν, *at once, at the same time* that he is angry.

580-583. εἴπερ γάρ (illustrantis) κ' ἐδέλθῃσι κ. τ. λ. The apodosis τοῦτο δύναται ποιεῖν may be supplied. See N. on v. 185. — γάρ in δ γάρ πολὺ serves to confirm the omitted apodosis of the preceding clause. — τόγγ'. Notice the emphasis which γέ imparts to the pronoun. — καθάπτειν is put for the imperative (see N. on v. 20), *do you approach him with kind words*.

584, 585. καὶ denotes the suddenness and rapidity with which the action spoken of followed the preceding one. Cf. Jelf's Kühn. § 759. 4. — δέπας ἀμφικύπελλον, *a double goblet*, i. e. a goblet having a cup at both ends. Cf. Butt. Lexil. No. 17. — ἐν χειρὶ. Crusius and Trollope after Heyne edit ἐν χειρὶ. Cf. v. 596. The plural is the reading of Aristarchus.

586-589. τέτλαδι, 2 perf. imper. of ΤΑΛΑΩ, *suffer, endure*. S. § 211. N. 6. — κηδομένη περ. See N. on v. 121. The same reference will apply to φίλην περ ἰούσαν in the next verse. — ἐν ὁφθαλμοῖσιν, *before my eyes*, gives life and emphasis to ἴδωμαι. So we speak of *seeing a thing with our own eyes*, in opposition to hear-say intelligence. Kühner (Jelf's edit. § 622. 3. a) takes ἐν in a causal or instrumental sense. Cf. 24. 38. — ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι = ἀργαλέον ἔστιν Ὀλυμπίῳ ἀντιφέρεσθαι. The Greeks were fond of changing the impersonal to the personal construction, the object being elevated into a subject, and the proposition made more compact thereby. Cf. K. §§ 307. R. 6; 310. 4 R. 3; Mt. § 297; S. § 225. 7.

590-594. ἥδη γὰρ — ἄλλοτ', *for once before*; literally, *at another time*. Vulcan gives the reason why he can furnish no assistance to his mother. — ποδὶς τεταγών (= λαβών only stronger. Cf. Butt. Lexil. No. 99), *seizing by the foot*. Cf. S. § 192. 2. — θεσπεσίῳ, *divine, celestial*. Butt. (Lexil. No. 66. § 5) says that θεσπέσιος in general is nothing more than *divine*. — φερόμην, *I was borne* (downwards) = *I was falling*. — ἅμα δ' ἡελίῳ καταδύντι, *at the setting sun*. — κάππεσσι, i. e. κατέπεσον. Cf. S. § 13. 11. — ἐν Δήμῳ. See N. on ἐπὶ φρεσὶ Δῆκε, v. 55. Lemnos was an island in the northern part of the Ægean Sea, sacred to Vulcan. — ἔτι, *yet, still*. — Σίντιες. These were the earliest inhabitants, who afterwards migrated to Thrace. Cf. Thucyd. II. 98. § 1. Some think, however, that they came from Thrace to Lemnos. If so, it was the portion of the tribe that remained behind, which is referred to by Thucydides.

595-600. μεῖδησεν. The goddess smiled at the obsequiousness, with which Vulcan was hastening to hand her the goblet. This was the cause of the laughter spoken of in v. 600. — παῖδς . . . κύπελλον. The construction is ἰδέετο κύπελλον χειρὶ παῖδς (*from the hand of her son*). δέχεσθαι is followed by the dative of the person in 2. 186; Odys. 16. 40. Cf. K. § 284. R. 4. — ἐνδέξια, *beginning from the right*. The word is almost equivalent to ἐν δεξιᾷ, from which it originated, the latter signifying the right hand, while ἐνδέξια implies motion from the left to right. Cf. Butt. Lexil. No. 49. See N. on v. 471. — φνοχόει. Spitzner and Crusius after Aristarchus edit οἰνοχόει. The word is properly used of pouring out wine, but is here applied to nectar. — ἄσβεστος, *inextinguishable, unrestrainable* with the idea of *immense, excessive*. — ὧς, *when*. — διὰ δάματα ποικιλύοντα, *bustling about* (literally, *paning, puffing*) *through the house*. The translation *hobbling about*, sometimes given in reference to Vulcan's lameness (cf. Butt. Lexil. No. 93), is inadmissible, as the gods would doubtless have too good manners to laugh at that defect.

601-604. μὲν = μήν. — οὐδὲ — ὃ (i. e. τέ), *neither—nor*, as the clauses have a verb in common. — ἦν ἔχ' Ἀπόλλων, *which Apollo had*, and on which he played. — Μουσῶν, sc. οὐκ ἔδρευτο θυμὸς from the preceding context. — αἶ . . . καλῇ, *who sang responsively with melodious voice*. They probably sang in alternate strains. Cf. Virg. Eccl. 3. 59.

606-611. *κακελοντες* (Epic for *κατακελοντες*. See N. on *κατακλινουσιν*, v. 593), *desiring to sleep* (S. § 143), denotes the purpose of *εβαν*. See N. on v. 13. — *εκαστος* is in partitive apposition with *οι μὲν*, which properly stands for the genitive of the whole. Cf. K. § 266. 3; S. § 156. 3. — *ἔχον* (Epic for *ἐχον*), *where*. — *εκάστω* is the *dat. commodi*. See N. on v. 39. — *ιδυίροι* (Epic for *ειδυίροι*) *πραγίδεσσιν*, with *skilful mind*. *πραγίδες*, properly *the diaphragm*. See N. on v. 108. — *δὲ* is opposed to *μὲν* in v. 606. — *δτε-ικάνοι*. The optative after *δτε* denotes the indefinite repetition of a past act. Cf. Mt. § 521; K. § 337. 7. — *καθευδ'*, *attempted to sleep, courted sleep*, inasmuch as we are told in 2. 2, that Jupiter did not actually sleep. It is erroneous to suppose, that *παννύχιοι*, in that passage, forms a part of the antithesis, since it would be very flat and inapposite to say, that Jupiter did not sleep *all the night*, but only a part of it. — *παρὰ*, *beside him*.

ILIAD II.

1-4. *ἄλλοι* besides Jupiter. This word belongs to *θεοί* but not to *ἄνθρωποι*. — *ἱπποκορυσσάτα*, *horse-arming*, or perhaps *horse-furnished*. Crusius explains it, *ἀφ' ἱππων μαχόμενοι*. The principal Homeric heroes fought from chariots. — *Δία . . . ὕπνος*. See N. on 1. 611. — *μερμήριζε-ὥς-τιμήσῃ*. The subjunctive here follows a verb of past time, to give vividness to the narration. Cf. Jelf's Kühn. § 806. 2; S. §§ 214. N. 1; 211. N. 13.

5-7. *οἱ*. See N. on 1. 104. — *βουλὴ* is explained by *πέμψαι ἐν Ἀτρεΐδῃ κ. τ. λ.* — *οἶλον*, *pernicious* (= *delusive*), so called from its mission. Cf. Butt. Lexil. No. 88. — *ἔπεα πτερόεντα*. See N. on 1. 201.

8-15. *βάσκει ἔτι* (= *vade, age*) is employed to denote celerity of action. — *ἐλθὼν-ἀγορευόμενος* = *go and tell*. See N. on 1. 179. The infinitive in commands often takes the place of the imperative. Cf. Mt. § 546; Butt. § 140. 7; S. § 223. 5. See N. on 1. 20. There is in *ἐλθὼν ἐς κλισίην κ. τ. λ.* what is called *asyndeton exepexegeticum*, i. e. it is added by way of illustration or explanation, the connecting word being omitted. — *ὥς ἐπιτέλλω* belongs to *μάλ' ἀτρεκέως*, *very accurately as I charge you* = in the very words of my command. — *ἐ* refers to Agamemnon. — *καρηκομόωντας*, *long-haired*, an epithet applied to the Greeks, to denote their warlike appearance. — *πανσυδίῃ*, Schol. *μετὰ πάσης σπουδῆς*, *with all haste*. — *κεν ἔλοι*, *he may take* (if he make the attempt). The protasis is often to be mentally supplied. Mt. § 525. N; S. § 215. 3. — *οὐ γὰρ ἔτι*, *for no longer*. The reason for the preceding assertion is here introduced. — *ἀμφί-φρόζονται*, *think differently*. *ἀμφί*, *around, on both sides*, which implies division or separation. — *λίσσομένη* denotes the means. See N. on

1. 168. — ἐφῆπται (perf. pass. 3 sing. of ἐφάπτω), *overhang, impend over; literally, are attached to, are destined for.*

16–22. τὸν μῦθον which Jupiter had spoken. — καρπαλίμως = ταχέως. Schol. — ἄρ'. See N. on 1. 806. — περὶ-κέχυθ', *was diffused around*, i. e. sleep had got full possession of him. Buttmann refers the expression to the strengthening, life-giving power of sleep; Stadelmann, to the similarity of sleep to a delicate perfume. — στή . . . κεφαλῆς. Crusius remarks that this is the usual and natural position of the Dream-god in Homer. Cf. 10. 496; Odys. 6. 21. — Νηληϊῆϊ εὐκῶς. Nestor's appearance was assumed to give more weight to the message. — τὸν βα, *him then*. See N. on 1. 480. — γέροντων depends on μάλιστα (S. § 188. 1), and refers to dignity rather than to age. Cf. vs. 404–408, where, among the γέροντες, were assembled Diomedes, Ulysses, Menelaus, etc. — τῷ . . . Ὀνειρος. The order is τῷ δεισόμενος (*having likened himself to him*) δειός Ὀνειρος προσεφώνεέ μιν. From the form of δεισόμενος, Butt. (Ir. Verbs, p. 80) conjectures the theme εἰδω.

23–27. εἴδεις, *do you sleep at such a time as this?* It is evident from the next verse, that a slight reproof is intended. — Ἀτρεὺς υἱέ. According to Apollodorus (III. 2. § 2), Atreus was the grandfather of Agamemnon and Menelaus. — δαίφρονος, *eager for battle, warlike*, from δαίς, *fight, battle*. Cf. Butt. Lexil. No. 87. In the Odyssey, this word is employed in the sense of *prudent, intelligent*. Nitzsch with Bothe and Crusius, deriving δαίφρων from δαῖναι, *to have proved, tried*, interprets it *proved, tried*, when spoken of a warrior, and *experienced, intelligent*, when spoken of one in peace. Cf. Odys. 1. 48, with my note. — ἱπποδάμοιο. See N. on v. 1. — οὐ χρή, *it is not fit*. — βουλευφόρον ἄνδρα. See N. on 1. 144. — ἐπιτετράφαται, Epic for ἐπιτετράφηται. K. § 220. 13; S. § 132. 2. a. — μέμηλεν, 2 perf. of μέλω with present signification. — ζύνες = ἄκουσον. Schol. — ὅκα. See N. on 1. 402. — τοι is the terminal dative, the idea of approach lying in ἀγγελός εἰμι. S. § 205. — ἀνευθεν ἰών, *although* (see N. on 1. 131) *he is far off*, i. e. in Olympus.

28–32. See Ns. on vs. 11–15; also on 1. 372.

33, 34. ἐκ Διὸς is added to the message by the Dream-god. — λήθη, *forgetfulness* of what has now been told to you. — εἴτ' ἂν. See N. on 1. 242. — ὦνῃ, Epic for ὦνῃ = καταλίπη. Schol.

35–40. ὅς ἄρα κ. τ. λ. See N. on 1. 428. — ἀνὰ θυμόν, *in his mind*. Cf. v. 250. The use of the preposition is similar to that of *through*, in the expression *thoughts ran through his mind*. — α refers to τὰ = ταῦτα. — ἐμελλον. A plural verb follows its subject in the neuter plural, when the individuality of the parts contained in the subject is meant to be expressed. Cf. Jelf's Kühn. § 384. Obs. 2; K. § 241. 4. b. — φῇ (i. e. ἔφη) = *he thought*. ὅγ' refers to Agamemnon. γε gives it emphasis = *he thought thus*, but Jupiter thought otherwise. — ἡματι κείνῳ, *on that day*, i. e. the day following the night in which he had the dream. — νήπιος in the

sense of ignorance of the future. This adjective receives emphasis from its position. — ἀ—ἔργα, i. e. ἔργα ἀ, the antecedent being transferred to the relative clause to give it emphasis. S. § 175. 2. — ἐπ' points to Τρωσὶ and Δαναοῖσι, as the terminal datives of δῆσειν. Some, however, find a tmesis in δῆσειν—ἐπ'. The future is here used after ἐμελλεν (*he was purposing*), to denote the continuance of the action in future time. Cf. K. § 257. R. 2. — διδ, *through*.

41-47. ἔγρετο (syncopated aor. mid. of ἐγείρω), *he awakened*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 75. — δειή . . . δμφή, *and the divine voice sounded* (literally, *was poured*) *around him*, i. e. it seemed yet to ring in his ears, and he was wholly under its influence. δέ is here slightly adversative, *he awoke, but the voice rang in his ears*. The remembrance of the dream did not pass away with sleep. — νηγάτεον, *new*. — περὶ is taken adverbially. — λιπαροῖσιν, *shining with oil or ointment*. Here it signifies *clean, beautiful, candidi*. Heyne. — ἀμφὶ . . . ἀργυρόηλον, *and then hung his silver-studded sword about his shoulders*, i. e. he suspended it from his shoulders by a belt. — ἄφθιτον αἰεί, *always imperishable*, i. e. it was a hereditary gift, an heirloom. Cf. vs. 101-108, where the history of this sceptre is given, and its ownership traced back to the gods. — κατὰ νῆας of Nestor. Cf. v. 54.

48-52. προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπον, *ascended high Olympus*. — ἰδούσα, *to report* (see N. on 1. 13) = *to bear, carry*. — κηρύκεσσι—κέλευσεν, *κηρύσσειν*. The accusative is the more usual construction with κελεύειν. Cf. Jelf's Kühn. § 589. Obs. 3. The employment of the dative shows, that it is to be regarded rather as the personal object of the verb, than a part of the compound idea contained in the infinitive with its subject. Cf. Jelf's Kühn. § 674. — οἱ μὲν refers to the heralds, and τοὶ δ' to the Greeks. — ἤγειροντο, *began to assemble*.

54, 55. πρῶτον. The chiefs first assembled, and afterwards the whole army. Cf. v. 94. — Ἰζε, *sat*. Ernesti reads βουλήν, which would require the transitive use of Ἰζε. — βασιλῆος is in apposition with Νέστορος, implied in Νεστορέη put for the attributive genitive, *the Nestorean ship of the king* = *the ship of Nestor the king*. Cf. K. § 266. 2; S. § 156. 1. b. Nestor's ship was selected as the place of holding the council either *honoris causa*, or because his station in the camp was next to that of Agamemnon. The fact that he was personated in the dream, may have had some influence in the thing. — πυκινήν, *wise, prudent*.

56-59. ἐνύπνιον, *in sleep*, is an adverb. — ἀμβροσίην, *ambrosial*, an epithet applied to night, as devoted to sleep a gift of the gods. — εἶδος, μέγας, and φωνή are accusatives synecdochical. See N. on 1. 115. — καὶ . . . ἔειπεν (i. e. καὶ προσέειπέν με μυθόν), *and addressed me with* (these) *words*. For the double accusative see N. on vs. 23-34. Köpper takes μυθὸν in the sense of μύθος.

60-70. See Ns. on vs. 23-34.

71-75. *ῥχει' ἀποπτόμενος* (= *ἀπέπτωτο* only more emphatic), *he flew away swiftly* ("he took wing, and away." Chapman.) Cf. K. § 310. 4. 1; S. § 225. 8. — *δέ*. See N. on v. 41. — *ἀλλ' ἔγερ'*, *αἱ κέν πως*, *but come (let us see) if somehow*. For the ellipsis, see N. on 1. 66. — *ῥωρήσομεν* is put for *ῥωρήσασμεν*. — *πρῶτα δ' ἐγὼν* is followed by *ὑμεῖς δ'*, v. 75. — *ῥ δέμεις ἐστίν*, *as is right*, is to be taken with *πρῶτα δ'*, and refers to the custom of the one highest in authority, to propose the subject for deliberation. Spitzner prefers the reading *ῥ δέμεις ἐστίν* = *ὡς νόμος ἐστίν*. — "*φεύγειν* est simpliciter *discedere*, ut saepe." Heyne. — *ἔλλαθεν ἄλλος*, *one in (literally, from) one place, and another in another*. — *ἐρητύειν* = *ἐρητύετε*. See N. on v. 10.

76, 77. *τοῖσι*. See N. on 1. 58. — *ἡμαδόεντος*, *sandy*, was an epithet given to Pylos, as Crusius thinks, because it lay on the sea-coast. But if the Neleian Pylos was at Coryphasium, now Old Navarino, this epithet is well suited to it, being, as Leake (*Travels in Morea*, vol. i. p. 422) says, a peninsula surrounded by an extensive plain of sand, now mostly a lagoon, but anciently, on the testimony of Pausanias, not so submerged.

79-83. *ὃ φίλοι . . . μέδοντες* is a verse of frequent recurrence. — *εἰ μὲν—ἔνισπεν* (*had told*)—*πεν φαίμεν* (*we would say*). The indicative in the protasis refers to the denial of a fact (=no one else has told this). K. § 339. 2. I. b. The optative in the apodosis, denotes that the thing conditioned is uncertain or doubtful (=we would probably say). K. § 339. 3. a. — *τὸν ὄνειρον*, *this dream* which has just been told. — *ρυσφίζομεθα μᾶλλον*, *we should rather have separated ourselves from it* (=rejected it as a delusion) than believed it. — *ἴδεν*, sc. *ὄνειρον*. — *ὅς* refers to the omitted subject of *ἴδεν*. — *ἀλλ' ἔγερ'* . . . *Ἀχαιῶν*. See N. on v. 72.

84-90. *βουλῆς* is the genitive of separation after *νέεσθαι*. — *οἱ δ'—σκηπτοῦχοι βασιλῆες*. See N. on *τὴν δὲ—κούρην*, 1. 391. — *ποιμένι λαῶν*, i. e. Agamemnon. Cf. v. 243. Some refer it to Nestor, but the confederate leaders were under no obligation to obey him. — *ἥντε* = *ὡς ὅτε*, *as when*. This comparison, the first we meet in the Iliad, has reference to the number of the bees, and the manner in which they fly (*αἰεὶ νέον, always in fresh numbers; βοτρυθόν, in clusters*). — *ἔδνεα*, *swarms*. So we have *ἔδνεα μυιδῶν* in v. 469. — *ἄδινδων*, *dense, crowded together*. — *πέτρης ἐκ* (i. e. *ἐκ πέτρης*) depends on *ἐρχομενάων*. — *αἱ μὲν τ' ἐνθα—αἱ δέ τε ἐνθα*, *some here—and some there*. — *πεποτήταται*. See N. on *ἐπιτετράφαται*, v. 25.

91-94. *ὣς*, *thus*, responds to *ἥντε* in v. 87. — *τῶν* refers to the Greeks. — *ρῶν ἄπο*, i. e. *ἀπὸ ρῶν*. — *ἡϊόνος προπάρουδε βαδείης*, *along the vast shore; "lofty coast."* Crusius. Others render it, *deep sand*. — *Ὅσσα*, *Rumor*. As the people were ignorant of the cause of their being called together, various conjectures would be formed, and rumors spread through the ranks, which would excite great eagerness to reach the place of assembling and learn the object of their meeting. This is

beautifully attributed by the poet to Rumor, the messenger of Jove, who raged in the midst of them urging them to proceed. — ἀγέροντο, 2 aor. mid. Epic of ἀγέρω.

95-98. τετρήχει, 2 pluperf. of τάρσσω (cf. K. §§ 156. R; 230) with imperf. signification, *was in commotion*. — λαῶν ἰζόντων, *while the people were sitting down*. — βοδώντες, *by vociferating*. See N. on 1. 168. — εἴποτ' αὐτῆς σχολαί' (i. e. σχολῶντο), *if ever (=in order that) they might restrain themselves from their noise*.

99-101. σπουδῇ, *with zeal, pains=with difficulty*, on account of their eagerness to learn the object of their assembling. — σκήπτρον. See Ns on 1. 28; 2. 46. — κάμει τεύχων (=ἐτενξεν σὺν κήματι), *made with much labor; literally, wearied himself with making*. Cf. K. § 310. 4. e.

103-109. διακτόρῃ Ἀργειφόντῃ, *his messenger the Argicide*, i. e. Mercury or Hermes, who received this name because he slew Argos the keeper of Io. — Πέλοπι. Pelops the son of Tantalus, came into Southern Greece and being possessed of great wealth, became powerful, and gave the name Peloponnesus to the country. Cf. Thucyd. I. 9. § 2. — Θυέστῃ. Thyestes was the brother of Atreus, whom he succeeded in the government of Mycenæ. — Θυέστ', i. e. Θυέστα=Θυέστης. — φορῆσαι denotes the purpose of λέγειν. See N. on 1. 338. — πολλῶν νήσοισι in the Argolic and Saronic gulfs. — Ἀργεῖ παντί, i. e. the whole of Argolis. See N. on 1. 30. — τῷ, sc. σκήπτρῳ.

110-115. ὃ φίλοι κ. τ. λ. This speech of Agamemnon is a fine specimen of what the Greeks call λόγους ἐσχηματισμένους, which is described by Quint. (Inst. Orat. IX. 2. § 25). The speaker's object is to excite the army to continue the war, and this he does by a speech apparently at variance with this design. A similar speech was made by Clearchus to his mutinous troops. Cf. Xen. Anab. I. 3. § 9. — Δαναοί. See N. on 1. 42. — μέγα. Aristarchus gives μέγας, which Spitzner says is opposed to the Homeric use. — ἄτη, *evil, calamity*. Agamemnon has no reference, in the use of this word, to his own error or misconduct in having quarrelled with Achilles, inasmuch as he attributes his misfortune to the deceitful promises of Jupiter. See N. on 3. 164. — σχέλιος. See N. on νήπιος, v. 38. — ὅς= *in that he, because he*. K. § 334. 2. — πρὶν, *before*, stands opposed to νῦν in v. 114. — ἐκπέρσαντ' (i. e. ἐκπέσαντα). The construction is explained in N. on ἔδοντα, 1. 541. — δυσκλέα is put on account of the metre for δυσκλέα. Cf. K. § 213. 15.

116-122. οὕτω που, *thus some how or other*. — μέλλει—φίλον εἶναι, *it seems to be pleasing*. — πολλῶν—κρήνη, *the citadels of cities; literally, the summits of cities*. The highest part of the city was selected for the citadel. — ἔτι, *yet, still*. — γὰρ is put here before the clauses to be confirmed (vs. 120-122), and may be rendered *indeed, truly*. Its position enables it to look back to δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, which is repeated with enlargement in ἀπὸ οὕτω τοιόνδε κ. τ. λ. in v. 120. — τ'ῷ refers forward to vs. 120-

122. — *δοσόμενοι*, *those that will be (after us) = posterity*, limits *αἰσχρόν*. Kühn. (Jelf's edit. § 602. 3) ranks this with the dat. incommodi. See N. on 1. 39, 159. — *τοῖονδε τοσόνδε*, *such and so great*. — *πόλεμον πολεμίζειν*. Cf. K. § 278. 1; S. § 181. 2. — *ἄνδρασι παυροτέροισι*. The number of the Grecian forces at the siege of Troy has been variously estimated from 100,000 to 140,000. See N. on v. 494. The Trojans and their auxiliaries were 50,000 in number. Cf. 8. 558. — *τι* is to be constructed with *οἶκω*. — *πέφονται*, 8 sing. perf. pass. of *φαίω*.

123-128. *γὰρ* explains and confirms *ἄνδρασι παυροτέροισι* in v. 122. — *εἰ ἐθέλομεν*. See N. on 1. 60. Thiersch would read *-ἀν καί*. — *ταμόντες* "refers to the killing of the victims in the sacrifices, which attended the making of a truce or league." Felton. — *ἀριδμηθέμεναι* (i. e. *ἀριδμηθῆναι*). S. § 182. 6) depends on *ἐθέλομεν*. — *Τρῶας*. Eustathius reads *Γρῶες*. — *λέξασθαι*, *to select*. *καὶ εἰ κ' ἐθέλομεν* must be repeated from the preceding verse. Also at *ἡμεῖς-διακοσμηδεῖμεν*, where the construction changes, *εἰ* must be supplied. — *ἐφέστοι*, *natives*; literally, *those at the domestic hearth* (in the city of Troy) = *housekeepers* (in a legal sense). Cf. Liddell and Scott, sub voce. Opposed to this is *ἐπίκουροι*, in v. 130. — *Ἀχαιοὶ* is in explanatory apposition with *ἡμεῖς*, because the preceding *ἐθέλομεν* refers to both the Greeks and Trojans. — *Τρῶων . . . οἶνοχοεῦεν*, *and we should choose a man of the Trojans, each one to pour out wine* (for each decade) = *should choose each decade a Trojan man to pour*, etc. — *κεν-δεύοιτο*, *would be in want of*. See N. on 1. 232.

129-133. *τόσσον-πλείας* (Epic for *πλέονας*), *so much more numerous*. — *Τρῶων* depends on *πλείας*. S. § 198. 1. — *πολλῶν* is dissyllabic by synizesis. — *οὐκ . . . πτολίεθρον* is expegetical of *ὃς με μέγα πλάζουσι*, *cause me greatly to wander* (from my purpose) = *hinder me from my undertaking*. Kōppen supplies *τοῦ σκοποῦ* with *πλάζουσι*. — *Ἰλίου-πτολίεθρον*. See N. on 1. 392.

134-141. *ἐννέα . . . ἐνιαυτοί*. "Hic locus classicus de numero annorum oppugnationis." Heyne. *ἐννέα-Διὸς μεγάλου*. Jupiter was god of the heavens, embracing all the natural phenomena, the seasons, epochs, and revolutions of time, etc. — *καὶ δὴ* "is used in passing from the general to the particular." Felton. — *βεβάασι*, 2 perf. of *βαίω*. — *σέσηπε*, 2 perf. of *σῆπω*, with passive signification, *are rotten*. — *σπάρτα λένονται*. See N. on v. 36. — *πὺν* refers to indefiniteness of place. — *ἡμέτεραι* takes the gender of *ἄλοχοι* the nearest noun, or because the feminine is preferred to the neuter (K. § 241. 1). Cf. Mt. § 441. 2. c. — *εἰατ'* (i. e. *εἵσται* for *ἦνται*)—*ποτιδέμεναι* (for *προσδεχόμεναι*), *sit waiting for us*. — *ἄτως*, *frustra*. See Ns. on 1. 133, 520. — *ἄκράντων*, *unfinished*. — *πειδῶμεθα πάντες*, *let us all obey*. S. § 218. 2. — *οὐ γὰρ ἔτι-αἰρήσομεν* = *no longer may we hope to take*.

142-146. *τοῖσι-δυμὸν*. See N. on *δοσε-οί*, 1. 104. — *ἐνὶ στήθεσσι* is a local dative defining *τοῖσι δυμὸν*. — *μετὰ πληθύν, ὑπὸ τρυφῇ* etc.

multitude. — πληθύν stands opposed to ἡγεμόνες. — ὅσοι οὐ—ἐπάρκουσαν = ἡ οὐκ ἐπάρκουσε, reference being had in ὅσοι to the idea of plurality contained in πληθύν. Cf. Sal. Cat. "civitatis mores quos (= quam) luxuria atque avaritia vexabant." Cf. K. § 241. 1. — βουλή, i. e. the real design of Agamemnon. — πόντον Ἰκαρίοιο, the Icarian sea, a part of the Ægean, which was stormy and dangerous. Cf. Horat. Od. I. 1, 15. — τὰ μὲν refers to κύματα. — ὥρορ' (i. e. ὥραρε). "*concitare solet*." Crusius. Cf. K. § 246. b; S. § 211. N. 2. The verb takes the number of the nearest noun. K. § 242. N. 5. — ἐπαΐτας, *rushing upon* the sea.

147-154. ὥς δ' ὅτε (as when) κινήσῃ. The subjunctive is employed, when the thing spoken of is a supposition. Cf. K. §§ 337. R. 1; 342. R. 1; S. § 217. N. 4. — Ζέφυρος "cui vento Asia minor maxime exposita est, mare Ægeum perflanti." Bothe. It is often used in Homer, for a rough and boisterous wind. Cf. 4. 276; Odys. 5. 295. — ἐπὶ τ' ἡμύει ἀσταχύεσσιν, and it (i. e. the corn) *sinks with the ears*. ἐπὶ is here used adverbially. Matthiæ (§ 400. 6) makes λήϊον ἡμύει ἀσταχύεσσιν = ἀσταχύες ἡμύουσιν ἐν λήϊῳ, and remarks that in the poets, where the subject denotes something general, the particular thing which is found in or connected with it, is put in the dative. Some taking ἐπὶ—ἡμύει as a tmesis, refer it to Ζέφυρος as the subject, *it falls upon the ears*. — ὧς, *thus*, responds to ὥς in v. 147. — τῶν depends on ἀγορῇ and refers to the Greeks. — νῆας ἐπ' i. e. ἐπὶ νῆας. — ποδῶν ὑπὲρπεθε, *under their feet*, is to be constructed with ἀειρομένη. — ἔπτεσθαι νηῶν. S. § 191. 1. — ἐλκεῖν γ' ἵστ' ἔλκειν. — οὐρούς, the channels or trenches through which the ships were hauled up and again launched. When these trenches through disuse had become filled up, they had to be cleared previously to launching the ships. — ὅπδ' ἔπρεον is put by tmesis for ὑφ' ἔπρεον. — ἔρματα. The ships, when drawn up on the land, rested upon shores or props, to keep them from rotting.

155, 156. κεν—ἐτύχθη—εἰ μὴ—ἔειπεν, *would have happened !o—unless Juno had spoken*. The indicative is employed in the protasis and apodosis, when the reality of the condition and the thing conditioned is denied. The condition here was not fulfilled, and therefore the event referred to did not take place. Cf. K. § 339. 2. I. b; S. § 215. 2. — ὑπέρμορα (= ὑπέροπον), *beyond or beside fate*, i. e. not brought about by destiny, but by the act of the persons concerned in the thing. Cf. Odys. 1. 34, where Nitzsch says that the word should be written ὑπὲρ μόρον as ὑπὲρ μοῖραν, αἴσαν. — Ἀθηναίων is not governed by πρὸς, but by the verbal idea contained in πρὸς—ἔειπεν. Cf. K. § 300. 2. b.

157-165. ὦ πόποι. See N. on 1. 254. — οὕτω, *thus*, as they are now preparing to do. — εὐρέα νῶτα, *broad back* = *widely extended surface*. — καὶ δ'—λίποιεν, i. e. κατὰ—λίποιεν. — εὐχολήν, *a cause of exultation, a boast*: (literally, *a τὼν*), is in apposition with Ἑλένην, and λίποιεν (*can they leave*) is a softened form for the future indicative, with which it is here interchanged. Cf. Mt. § 515. β; Butt. § 139. m. 15. — ἀπό. See N. on 1. 563

— κατὰ, *through, among*. — φῶτα ἕκαστον, *each man*. — μηδὲ εἰα. S. § 218. 3. Thiersch (§ 220. 69. Obs. 2) would read μηδ' εἰα, and says that Bentley offends against analogy, in making μηδὲ εἰα in this place, μηδ' εἰα from εἰε.

167-172. βῆ . . . ἀΐεσσα. See N. on 1. 44. — καρπαλίμως . . . Ἀχαιῶν. Cf. v. 17. — εἶδεν ἔπειτ'. The asyndeton gives vivacity to the narration. — Διτ' μῆτιν ἀτάλαντον, *equal in wisdom to Jove*. μῆτιν is the accusative synecdochical. — ἑσταότ'. Ulysses was not like the other chiefs making preparations to depart. — ἐπεὶ introduces the reason of his inaction. — κραδίην stands related to μιν as the accusative of part. See N. on i. 237. — ἀγχοῦ, sc. αὐτοῦ, i. e. Ulysses.

173-181. πολυμήχαν', *rich in expedients, crafty*. — οὐτῶ . . . φεύγεσθ'. Cf. vs. 158, 159. — ἐν πεσόντες is expressive of the haste with which the Greeks were embarking. For the verb of motion followed by a preposition of rest, see N. on 1. 55. καὶ δέ κεν κ. τ. λ. See vs. on 160-165. — μηδὲ τ' ἐρώει, *and do not loiter*. Spitzner (and with him Crusius) reads μηδ' ἔτ' ἐρώει, *and hesitate no longer*. To atone for the loss of the connective τε, he reads in the next verse σοῖς δ' ἄγανοῖς.

182-186. φωνησάσης, *who was speaking*. See N. on 1. 35. — βῆ δὲ δέειν, *and he set out upon the run, he began to run*. — ἀπὸ is disjoined from βάλε by tmesis. — χλαῖναν, *the upper or outer garment*, worn as a protection against cold or inclement weather. Hence the epithets ἀνεμοσκεπής and ἀλεξάνεμος in 16. 224, and Odys. 14. 529. — Εὐρυβάτης. See N. on 1. 320. — δέξατό οἱ. See N. on 1. 596. Some construct οἱ with σκῆπτρον in the sense of the possessive genitive. See N. on 1. 104. — σκῆπτρον πατρώϊον κ. τ. λ. Cf. vs. 46, 47. The sceptre showed that Ulysses was acting by the authority of Agamemnon.

188, 189. ὄντινα—κιχείη (= εἰ τινα—κιχείη, *as often as he found any one*)—ἐρητύσασκε (*he would restrain*). Cf. K. § 333. 4; Butt. § 189. m. 39; S. § 217. 1. For the iterative form, cf. K. § 221; S. § 118. 1. c.

190-197. δαιμόνι'. This word is repeated in v. 200 in a bad sense, which was of course indicated by tone and gesture. See N. on 1. 560. — οὐ σε ἔοικε, *it does not become you*. — δεῖδίσσεσθαι is to be taken intransitively. — αὐτός, *you yourself*, is opposed to ἄλλους λαούς. — ἴδρνε is used causatively. — οἷος νόος Ἀτρείδαο, *what is the intention of Atreides*, i. e. what he means by his advice to return home. — ἐν βουλῇ is to be constructed with ἔειπεν. — πάντες ἀκούσαμεν. In order to avoid wounding the pride of those chiefs, who were not admitted to the council of princes, Ulysses in this address classes himself with them, by the use of the first person plural. — μήτι. Supply ὅρα or some such word. Cf. S. § 214. N. 8. — δέ=γάρ.

198, 199. δν—ἴδοι—ἔλδασσεν (3 sing. iterat. aor. of ἐλαύνω). See N. on vs. 188, 189. — δήμου ἄνδρα, *a man of the people, a common man*.

200-205. ἀρτέμας, *quiet, still*. — σέο φέρτεροι, *superior to you*. —

οὔτε . . . βουλῇ, i. e. as we say, *you are mere cyphers*. — πάντες βασιλεύομεν. See N. on πάντες ἀκούσαμεν, v. 194. — ἀγαθὸν is put in the neuter gender, because the subject is regarded as an inanimate thing. Cf. S. § 167. 1. c. — φ=ἐκεῖνος φ, the antecedent being in apposition with εἰ βασιλεύς. S. § 172. 4.

208-210. νεῶν ἐκ. See N. on v. 91. — ἡχῇ denotes manner. — αἰγιαλῷ is a local dative, *on the beach*. The preposition which this dative usually takes in prose, is commonly dispensed with in poetry. K. § 283. 1; S. § 204. — βλέμεται has an active signification. Cf. Soph. Gr. Verba, p. 108. This verse is a fine example of the onomatopoeia. See Ns. on l. 84; 4. 125.

211-215. ἄλλοι stands opposed to Thersites. — ἀμετροπότης, *immoderate in words, prating*. — φρεσὶν ᾔσων—ᾔδῃ, *for he knew in his mind*, i. e. he was familiar with. — ἀτὰρ οὐ=οὐδέ, since there is no antithesis with what goes before. — ἐριζέμεναι (=ἔσπετε ἐριζέμεναι) depends on ἔπεια—ᾔδῃ. — ἄλλ' opposes what follows to οὐ κατὰ κόσμον, *not according to propriety to rail—but (to say) whatever appeared to him*, etc.

216-219. αἰσχιστος . . . ἦλθεν, *he was the ugliest man who came to Troy*; literally, *he came under (the walls of) Troy the ugliest man*. — φαλκός has commonly been rendered *squint-eyed*, but Butt. (Lexil. No. 105) maintains its signification to be *bandy-legged*. This corresponds better with the next clause χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, *and lame in one foot*. For the asyndeton in this verse, see N. on v. 9. — οἱ ὤμω. See N. on l. 104. — συνοχωκότες, *curved or drawn together*, pass. part. Epic of συνίχω. Cf. K. § 230. — φοξός, *pointed, conical*. — κεφαλῇν is the accusative synecdochical. — ἐπενήνοθε (sc. τὴν κεφαλὴν), *sat upon=grew upon his head*, Epic perf. with signification of imperf. from an old form 'ΕΝΘΩ or 'ΕΝΕΘΩ. Cf. K. § 230.

220-224. ἐχθιστος is strengthened by μάλιστα, *most especially odious*. The translation *most hostile*, sometimes given it, does not comport with the reason introduced by the following γάρ. — νεκελεσκε, "*conviciari solebat*." Crusius. See N. on v. 189. — ὀξέα κεκληγώς, *screaming sharply*, 2 perf. part. of κλάζω with present signification. — τῷ δ' refers to Agamemnon. The general displeasure felt towards that chief, emboldened Thersites to rail at him. — κοτέοντο, imperf. mid. of κοτέω with active signification. — μακρὰ βοῶν, *shouting loud*; literally, *shouting afar*, i. e. so as to be heard afar. Thersites probably stood some distance from Agamemnon.

225-228. τέο=τίνος. — αἶτ', *again*, refers to the previous quarrel with Achilles. The clause is=*whom are you now blaming?* the emphasis being given to the adverb. In χαρίζεις there is also an allusion to his having just before deprived Achilles of Briseis=*what are you in want of now? Have you not already enough?* — τοι Ἀχαιοί—δίδομεν, *we Greeks give*. The use of the first person is in accordance with the braggart character of Thersites. — εἶτ' ἔν. See N. on l. 242.

229-234. *ἔτ. καί, even yet*, notwithstanding the vast treasures you have amassed. — *ἔν κέ τις οἶσαι*. See N. on 1. 175. — *υἱὸς Ἀποῖνα*, as a ransom of his son. *υἱὸς* is the genitive from an old theme 'ΤΙΣ. — *ὅν κεν* = *εἴ τινα*. See N. on 1. 139. — *ἐγὼ . . . Ἀχαιῶν*. The speaker's impudence increases as he proceeds with his speech. — *γυναικα νέην* (alluding to Briseis) is grammatically dependent on *δήσας ἀγάγω*, although in sense it is to be referred back to *ἐπιδεύεαι*. — *ἵνα* is *telic*. See N. on 1. 185. — *μίσγειαι* (for *μίσσηται*) — *αὐτὸς ἀπονόσφι* (sc. *τῶν ἑλλων*) = *you yourself alone*. — *κακῶν . . . Ἀχαιῶν*, to cause woes to come upon the sons of the Greeks; literally, to bring the sons of the Greeks into calamities, *κακῶν* being a local genitive. Cf. K. § 273. 4. a. *ἐπιβασκόμεν* (Epic infinitive) is causative in sense.

235-239. *κακ' ἐλόγχε* (i. e. *ἐλόγχεα* = *ἐλόγχιστοι*, the abstract being used for the concrete), cowardly dastards. — *Ἀχαιῖδες οὐκέτ' Ἀχαιοί*! *Achaean women, and no longer Achaean men!* "Greekish girls, not Greeks ye are." Chapman. An extremely bitter taunt to those, with whom strength and courage were such eminent virtues. — *οἰκαδὲ περ*, even to our home. *περ* gives emphasis to the noun. K. § 317. 1. See N. on 1. 131. — *τόνδε*, i. e. Agamemnon. — *αὐτοῦ*, here, is explained by *ἐνὶ Τροίῃ*. — *γέρα πεσόμεν*, to enjoy (literally, to digest) his reward. — *ὄφρα ἴδῃται*. See N. on 1. 82. — *ἢ—ἢ καὶ οὐκ* (Epic for *οὐκ*), whether—or not. *καί* gives emphasis to the second member of the antithesis. — *τι* is synecdochical. — *οἱ* refers to Agamemnon. — *χ'* is put for *κέ*. S. §§ 21; 15 1. — *ἐλὼν γάρ κ. τ. λ.* Cf. 1. 356, 507. — *φρεσὶν* is the local dative. See N. on 1. 189. — *γάρ*. The ellipsis may be thus supplied, for (if he had any spirit) *you would*, etc. See N. on 1. 232.

244, 245. *Θερσίτης*. See N. on *νήπιος*, v. 38. — *τῷ* depends on *παρίστατο* by the force of the preposition. — *ἠνίκαπε*, 2 aorist of *ἐνίπτω*, to chide, reproach.

246-251. *ἀκριτόμυθε*, "loquax verbis innumeris utens." Brandreth. — *λεγὺς περ ἔὼν ἀγορητής*, although you are a very (see N. on 1. 131) sonorous orator. *λεγὺς* is applied to Nestor (1. 248), as an epithet of praise, and must therefore be used here ironically. — *ἕδελ' . . . βασιλεῦσιν*. Cf. 1. 277. — *οἷος*, alone, the only one. — *ὅσσοι* (as many as) refers to *θροσὶν* taken collectively. — *τῷ*, for this reason. Cf. Mt. § 291. 4. a. — *ἂν—ἀγορεύεις*, you should not harangue, is a mild form (and therefore here used ironically) for *μὴ ἀγόρευε*. Cf. K. § 260. 4. b; Butt. § 139. m. 7; S. § 218. 2. — *βασιλῆς . . . ἔχων*, having kings in thy mouth = continually talking about kings. — *νόστον τε φυλάσσοις*, and be watching the return = having such concern about the return of the army to Greece.

252, 253. The uncertain issue of either of the proposed measures, is here advanced as an argument, why Thersites should not assume to judge of what was beyond his knowledge. — *οὐδέ τί κω*. See N. on 1. 106, 108. — *ἔσται* = will turn out. — *τάδε ἔργα* is explained in v. 253.

254-256. These verses are bracketed in many of the best editions although Ernesti, Heyne, and Bothe receive them as genuine. — τῷ. See N. on v. 250.

257-264. ἀλλ' ἐκ . . . ἔσται. Cf. 1. 212. — εἰ κ' — κηχέσμαι, *if I shall find*. Bothe makes this verb in the subjunctive, the mood-vowel being shortened. Crusius and Stadelmann with Hermann, find it in the future indicative. Thiersch (§ 232. 77) after Ptolemy would read κηχέμαι, a subjunctive form to κηχέμενος. — ὥς νύ περ ὦδε = *as now I find you here*. — μηκέτ' . . . ἐπεῖν, *may the head rest no longer upon the shoulders of Ulysses* (S. § 216) = *may I live no longer*. The proper name is employed instead of the personal pronoun, for the sake of emphasis. ἑμοῖσιν is the local dative. — μηδ' ἔτι . . . εἴην = “*nec Telemachus meus si perstes sit*.” Heyne. — εἰ μὴ δώσω. S. § 216. 4. — φίλα = *thy*. — τὰ τ' (see N. on 1. 36) αἰδῶ ἀμφικαλύπτει, *quæque prudenda cooperiunt*. — αὐτὸν δέ, *but you yourself*, is opposed to εἴματα. — πεπληγὸς (2 perf. part. of πλάσσω) ἀγορήθεν, *beating thee from the assembly*.

266-271. δ δ' refers to Thersites. — ἰδνέδῃ, “*se contorsit*.” Brandreth. — θαλερὸν = *abundant*. — μεταφρένον ἐξυπαρίστη, *arose upon his back*. Notice the use of the prepositions compounded with the verb, ἀπὸ, *up*, ἐξ, *from his back*, ὑπὸ, *under the blows of the sceptre*. — ἀχρεῖον ἰδὼν, *looking foolish*. K. § 278. 3. c. — οἱ δὲ refers to the Greeks. — ἀχρόμενοι at Agamemnon (see N. on τῷ δ', v. 222), or, as Felton says, because they were disappointed in their hope of returning. For the construction of the participle, see N. on 1. 131. — ὦδε refers to vs. 272-277. — τις = *ἐκαστος*, *each one*. S. § 165. N. 1. — ἔπescκεν is the iterative form. S. § 118. c. — πλησίον ἄλλον, i. e. his neighbor, the one who stood or sat nearest to him.

273-276. βουλὰς . . . ἀγαθὰς, *both in being the author of good counsel*. The participle here denotes the means or manner. See N. on 1. 168. βουλὰς is put in the accusative instead of the genitive, because the object of the verb is made prominent, while the idea of beginning is kept out of sight. Cf. Jelf's Kühn. § 513. Obs. — τόδε μέγ' ἄριστον, *by far the best thing* (he has ever done). — ὅς refers to the subject of ἔρεξεν, i. e. Ulysses. — τὸν λοβητῆρα ἐπεσβάλον, *this abusive reviler*. The presence of the article, as Bothe remarks, denotes that Thersites was well-known throughout the army. — δὴν imparts to θυμὸς ἀγῆνωρ an ironical sense. Kühn. (§ 815. 4) says that δὴν always has this sense in Homer. Cf. 8. 448; 13. 620; 17. 29.

278-283. φάσαν conforms in number to the idea of plurality contained in πληθεύς. See N. on v. 143. — πολίπορος. This epithet was given to Ulysses, because, as Crusius remarks, it was by his crafty counsels principally that Troy was taken. The same epithet is applied several times to Achilles. — παρὰ, *near him*. — κήρυκι. Cf. v. 184. — ὥς, *so that*, is t-lie. See N. on 1. 185. — ἄμα is to be taken with ἀκρόσειαν, *might*

together *hcar*. For the optative after ἀνάγει, cf. K. § 330. R. 2; S. § 214. N. 1. — οἱ πρῶτοί τε καὶ ὑστατοὶ = πάντες, *the whole*. — δ σφιν κ. τ. λ. Cf. I. 78.

284-288. ἀναξ is not to be translated with Ἀρτεῖδη, but after σέ, in order to oppose it to ἐλέγχιστον, *to make you, O king, the most contemptible*. — πᾶσιν—βροτοῖσιν = ἐν πᾶσιν βροτοῖσιν, a local dative put by a varied construction for the genitive plural. S. § 188. 1. — μερόπεςσι, *speech-dividing, uttering articulate sounds* in which men are distinguished from brutes. Some render it *oculos dividētibz*, because of all animals, the eyes of men alone are divided by the nose. — ὑπόσχεσιν. This promise is explained in v. 288. — ἥνπερ ὑπέσταν, *the very same which (περ emphatic) they took upon themselves; literally, stood under*. — στείχοντες denotes time. See N. on I. 35. — ἀπονέσδαι. Supply σέ as the subject, with which ἐκπέρσαντ' (i. e. ἐκπέρσαντα) agrees.

289-298. γὰρ introduces the proof that the Greeks had violated their promise. — ἢ—τὲ (*either—or*). For this interchange of the particles, cf. Kühn. (Jelf's edit.) § 754. 3. — ἀλλήλοισιν . . . νέεσθαι, *they are weeping with one another* (= are mutually expressing in tears their desire) *to return home*. — ἢ μὴν . . . νέεσθαι. This line has received various interpretations. As the words stand, the most natural sense is, *and truly it is hard to return home being wearied out* (with an unprofitable war). But this comports so little with the preceding context, for the severity of which it is manifestly apologetic, and also with the subsequent context, that I am disposed to adopt the interpretation of Prof. Felton, which is substantially that of Eustathius and Heyne, "no doubt there is hardship enough to make a man go, exhausted with suffering." Some take πόνος in the sense of *it is worth any pains or labor to return*, etc. — καὶ in καὶ γὰρ τις belongs to ἕνα μῆνα, *even one month* (accusative of time. S. § 186. 2), and γὰρ confirms the desirableness of returning home referred to in the preceding verse. — ἀπό. See N. on I. 562. — σὸν has here a local signification, *by, near*. K. § 289. 2 (1). Cf. v. 297, where παρὰ is used. — ὅνπερ (see N. on v. 286) . . . εἰλέωσιν, i. e. detained by adverse winds and stormy seas, and not staying voluntarily as we are. εἰλέωσιν is an Epic form from εἶλω, and trissyllabic by synizesis. — ἡμῖν—μυμόντεσσι, *to us remaining here* = while we have been remaining here. Mt. § 388. c; S. § 225. 2. The dative of the person here denotes those in reference to whom the action in ἐστὶ περιτροπείων took place. See N. on I. 104. — ἐνθάδε at Troy. — τῷ. See N. on v. 250. — Ἀχαιοὺς is the subject of ἀσχαλᾶν. — ἀλλὰ καὶ ἔμπης, *but notwithstanding*. Having apologized for the impatience of the Greeks to return home, and thus conciliated their minds toward him, the speaker resumes the thought from v. 290. — τοι = *you know*. ἐστὶ is to be supplied, the subject of the sentence being δηρὸν . . . νέεσθαι. S. § 153. — κενόν, i. e. without booty.

299, 300. ἐπὶ χρόνον, *for a time longer, for a while longer*. — ἔθρα

ᾧδμεν, in order that we may know. See N. on 1. 82. — ἥ ἐστὶ καὶ οὗτος See N. on v. 238.

301-304. γὰρ introduces an explanation of ἐπεὶ Κάλχας μαντεύεται. — τὸδε refers forward to the incident related in δὲ ἐς Αἰλῖδα κ. τ. λ. — ἐνὶ φρεσὶν belongs to ὤμεν as a local dative. — δὲ = γὰρ. — μῆρυκοι of the prodigy which is about to be related. — Κῆρες—Δανάταις, the Fates of death, i. e. the goddesses who preside over, or are the personifications of the various kinds of death, especially such as are violent and sudden. Cf. 11, 832; 12, 826. The singular is sometimes used in Homer. When employed as a common noun, it is equivalent to *fate*. — ἔβαν—φύρουσαι (= ἤνεγκον. Crusius) down to Hades. — χθιζὰ τε καὶ πρῶϊζ' is put indefinitely for *lately*. So we say of a very recent event, it was only *yesterday* that it took place. The words are to be taken with the preceding clause. — ἡγερέδοντο (Epic for ἡγέροντο) = συνηδρόιζοντο. Schol.

305-310. ἀμφὶ περί, round about. ἀμφὶ is an adverb. — κατὰ, at, near by. — τελεέσσας. Cf. 1. 315. — πλατανίστη. In respect to the beauty and utility of the palm-tree, see my note on Xen. Anab. II. 3. § 16. — δράκων is the subject of δρυσεν. — τὸν ρ'. See N. on 1. 430. — αὐτὸς Ὀλύμπιος, i. e. Jupiter. — ἦκε φέωσδε (Cf. S. § 135. 3). See v. 318. — βα' in πρὸς βα' connects πλατανίστην with καλῇ ὑπὸ πλατανίστῃ, in v. 307.

311-316. ἐνθα, i. e. in the plane-tree. — πετάλοισι ὑποκεκτῶτες, "sub foliis trepide latitantes." Brandreth; "fluttering cowering among the branches." Felton. — ὅκτῃ belongs to στρουδοῖο νεοσσοί. — ὄγε, i. e. the serpent. — ἐλεεῖν—τετρῆγῶτας (2 perf. part. of τρίζω), screaming piteously. ἐλεεῖν is properly the accusative of that wherein the action of the verb consists. Cf. Jelf's Kühn. § 566. 3. — ἐλελιζόμενος, having coiled himself. — πτέρυγος is the genitive of the part seized. S. § 192. 2.

318-320. ἀρίζηλον, a wonder, prodigy, is the second accusative after δῆκεν. S. § 185. How the serpent became a prodigy is related in the next verse, which commences with γὰρ explicantis. Butt. (Lexil. No. 10. § 11) conjectures αἰδηλος, as conforming better to the following ὅσπερ ἔφηεν, which is antithetic, and to the words λῶαν . . . ἔθηκε, he turned it into a stone = he caused it to disappear. He would, however, retain ἀρίζηλον, as the only reading which has come down to us grounded on authentic documents. If, as some conjecture, αἰδηλὸς lies at the base of both compounds, the sense which Buttmann thinks the passage requires, may be made out of the usual reading. — θεός, ὅσπερ, the very god who. See N. on v. 286. — ἐτόχθη = ἐτυχεν in prose. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 238.

321-325. ὥς οὖν, thus then. — θεῶν limits ἐκατόμβας. — εἰσῆλθ' entered upon = occurred at the time. — Κάλχας. Cf. 1. 69. — ἄνεψ, silence through amazement. Spitzner, Crusius, Bothe, and Trollope, after Aristarchus write this ἄνεψ as an adverb. Cf. Butt. Lexil. No. 20. Thiersch (§ 184. 18) says that it is a contracted form from ἀναοί. — ὕψιμον, ὀψιτέ-

ἄστων, *late, of late fulfillment*, i. e. it would be a long time before its fulfillment. The synonymes and the asyndeton give emphasis to the idea. — δου, Epic for οἶ. Cf. Odys. 1. 71.

326-332. ὦς, *as*. — κατὰ is disjoined from ἔφαγε by tmesis. — αἰτὴν (i. e. the mother) is opposed to τέκνα. — ὥς, *so*, is correlative with the preceding ὥς. The resemblance between the predicted fulfillment of this prodigy and that of Pharaoh's dreams (Gen. 41, 25-30), has been noticed by many commentators on this passage. — αἶδι, i. e. at Troy. — τῶς=ὥς, οὕτως. — τὰ . . . τελεῖται, *in eo sunt ut eventum habeant* (Heyne), i. e. they are now on the point of accomplishment. — μίμνετε is a poetic form for μένετε. — αὐτοῦ, *here at Troy*. — εἰσόκεν (i. e. εἰς κεν)—ἐλαμεν, *until we may take*. Cf. K. § 387. 5, 6.

333-336. ἱαχον=ἐπιαχον. Cf. 9. 50. — ἀμφι is taken absolutely. — Γερήνιος. Nestor received this epithet from Gerene, a Messenian town, where he was brought up.

337-341. ὦ πόποι. See N. on 1. 254. — ἀγοράσας is protracted for ἀγοράσας (i. e. ἀγοράσας) on account of the metro. — νηϊδάχοις. See N. on v. 38. — πῇ δὴ . . . ἡμῶν, *whither now will our promises and oaths depart?* = *what will become of our promises and oaths?* They will be worthless. Cf. Mt. § 611. 8. In respect to the promises and oaths here referred to, cf. vs. 286, 287. — ἐν πυρὶ . . . γενέσθω, *shall our counsels, forsooth, be thrown into the fire?* = *be destroyed or rendered worthless?* Trollope compares Amos 1, 4, to show that this was analogous to the early mode of speaking. — σπονδαί τ' ἄκρητοι, *libations of pure wine*. In compacts unmixed wine was used in libations to the gods. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. pp. 821, 832. Sometimes milk was used in libations. — ἐπέκιδμεν is a syncopated form for ἐπεκίδσαμεν, pluperf. mid. of πέδω. 'The joining of right hands was a pledge of mutual faith and fidelity.

342-345. αὔτως, *frustra, in vain, to no purpose*. — ἐπέεσσ' ἐριδανόμεν, *we dispute with words*. — μῆχος, *remedy, expedient* to terminate the seige successfully. Cf. Odys. 12. 392. — ἔντες. See N. on ἐόν, 1. 181. — ἔσ', i. e. ἔτι, *still, yet*. — ἔρχεν', i. e. ἔρχεσθαι.

346-349. τοῦσδε δ' ἔα φθινέειν, *permit those to perish*, is an imprecation like ἔα ἔρβειν ἐς κόρακας, and similar expressions. τοῦσδε refers to τοῖ (cf. Mt. § 470. 2), and is used δευκτικῶς. See N. on 1. 20. Reference is had probably to Achilles and Thersites. — ἔνα καὶ δύο=a very few. — τὶ Ἀχαιῶν=τοῦσδε Ἀχαιῶν, *οἱ*. Some may prefer to construct Ἀχαιῶν with νόσφιν. — τοὶ κεν. See N. on ὅν κεν, 1. 139. — ἄνους . . . αὐτῶν, *but there will be no completion of their plans*, is a parenthesis, and λέναι depends upon βουλευέωσθαι. — πρὶν—πρὶν. See N. on 1. 98. — Διὶς depends on ὑπόσχεσις, referring to the prodigy sent by Jupiter which was expounded by Chalcas (cf. vs. 308-329), and also to the one which Nestor is about to mention in v. 353. — ψεύδος is the predicate.

350-356. γὰρ (confirmantis) refers to ὑπόσχεσις. — οὖν serves here

as a particle of reference, *as to that matter*, i. e. the *ὑπόθεσις*. — ἀτρυ-
πτων—φαίνων is put for ἀστράπτοντα, φαίνοντα, in agreement with Κρο-
νίωνα, the case conforming to the one logically contained in the clause.
κατανεύσαι Κρονίωνα being equivalent to κατένευσε Κρονίον. Cf. K. § 813.
1. There is no necessity with Köppen of supposing an anacoluthon. —
ἐπιδέξι', *upon the right*. "When the Greeks were seeking omens from the
flight of birds, they stood with the face to the north. Hence the favorable
quarter of the heavens was their right. The Romans on the contrary,
when taking auguries of this sort, looked towards the south, and therefore
the propitious region of the heavens was their left. This will account for
the apparent disagreement in the writings of the two people, the Roman
omen on the left being fortunate, which to the Greek would have been
unlucky, and *vice versa*." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 348. —
τῷ, *therefore*. — πῶν τινα, *before that each one*. See N. on v. 271. —
Ἑλένης depends on ὀρήματα and στοναχάς, as the objective or casual
genitive (S. § 194. 1), *sorrows and groans on account of Helen*. Some, how-
ever, regard Ἑλένης as the subjective genitive, *the sorrows and groans of*
Helen. Cf. Butt. Lexil. No. 85. § 2.

358-361. ἀπτόσθω ἥς νηὶς (see N. on κομής, 1. 197) in order to draw
it into the sea. — ἄλλων Greeks who remain at Troy, and carry on the
war. — δάνατον καὶ πέμψον. These words are often joined, like our
colloquial phrases, *peace and plenty, long and lasting*, etc. — αὐτὸς . . .
ἄλλω, *do you yourself deliberate well and be persuaded by another*. — ἀπό-
βλητον, *to be thrown away, useless*.

362-368. κατὰ φύλα, κατὰ φρήτρας, *by races and clans*. The latter
word refers to the subdivisions of a people into families or clans. — ὧς.
See N. on v. 281. — εἰ δέ κεν ὧς ἔρξης. See N. on 1. 137. — ὧς, *thus*
as I advise. — γνώσῃ. See N. on 1. 137. — ὧς δ' ἡγεμόνων κακὸς (sc.
ἐστὶ), *who of the leaders is a coward*. ἡγεμόνων is attracted into the relative
clause, it being properly the limiting noun of τοῦτ' ὃν the omitted antecedent
of ὧς. — κατὰ σφείας, *by themselves*. Cf. 1. 271. — μαχέονται is the
Epic future of μάχομαι. K. § 223. 3; S. § 183. — εἰ-ἤ, *whether-or*. —
δεσπεσῇ (sc. βούλῃ), *by the divine counsel, the will of the gods*.

370-374. ἦ μὰν (Epic for μὴν), *yes truly*. — αὐτ', *again as at other*
times. — αὶ γὰρ . . . εἰεν. *O that there were*. K. § 259. R. 6; S. § 216. 1.
— Ζεῦ τε . . . Ἀπολλων. Agamemnon invokes these deities to bear
witness to the truth of what he says concerning Nestor. — τοιοῦτοι as
Nestor. — Ἀχαιῶν is the partitive genitive, the expression being = δέκα
ἐξ Ἀχαιῶν. — τῷ in the apodosis has the signification of *then*. — κε-
μήσειε (cf. v. 148). See N. on 1. 232. — περδομένη (pass. part. of
πέρδω) has an aoristic signification. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 216.

370-380. μετ', *into the midst of*. — καὶ γὰρ κ. τ. λ. Dionysius Hali-
carnassensis (de arte. ch. 9) shows with how admirable an artifice, Aga-
memnon conciliated the army to himself, by a frank confession of his

fault in alienating Achilles. — ἤρχον χαλεπαίνων, *I begin quarrelling* (S. § 225. 7) = *I began the quarrel*. — εἰ δέ ποτ' ἔς γε μίαν (sc. βουλὴν), *but if ever we shall be of one counsel = shall be reconciled*. For the indicative, see N. on 1. 39. — κακοῦ of war. — οὐδ' ἡβαῖον, *not in the least*, refers here to time, *not a moment*.

381-385. ἴνα. See N. on 1. 185. — Ἄρῃα = μάχην. — εἰ . . . δέσδω, *let each* (τῖς. see N. on v. 271) *fit well his shield*. — ἀμφί has here a prepositional force (Mt. § 594. 1), *looking on all sides of his chariot* to see if there be any defect. — ὧς. See N. on 1. 276. — πανημέριοι. See Ns. 1. 424, 472. — Ἄρῃ. See N. on v. 381.

386-393. γάρ confirms πανημέριοι. — πανσῶλῃ receives emphasis from γέ. — εἰ μή. See N. on v. 156. — μένος ἀνδρῶν, *the bravery of men*, a periphrasis for *brave men*. — τευ (i. e. τινός. S. § 78. 4). See N. on v. 271. — ἀμφί (about) with the local dative is found only in poetry. K. § 295. II. 1. — ἀσπίδος depends on τελαμών. The shield of the earlier Greeks, which was both large and heavy, was supported by a broad belt, laying over the one to which was suspended the sword. These belts are spoken of in 14. 404-406, as protecting Ajax from the spear of Hector. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 123. — χεῖρα is the synecdochical accusative. — τιταίνων, *with drawing*. See N. on 1. 168. — ὅν δέ κ' — νοήσω, *and whomsoever I shall find*. Cf. K. § 333. 3; Mt. § 527. 1; S. § 217. 2. — ἐδέλοντα agrees with ὅν, and is followed by μιμνᾷσιν. — οὐ . . . οἰωνούς, *he will have no hope afterwards of escaping the dogs and birds of prey*. ἔρκιον, *certain, safe, that on which one can rely*. Cf. Butt. Lexil. No. 28. § 2. φυγέειν κύνας = φυγέειν θάνατον.

394-397. κύμα, sc. ἰδίαι. — ὅτε κινήσῃ. See N. on 1. 80. — προβλή-τι σκοπέλω is in apposition with ἀκτῇ ἐφ' ὤφλη. — τὸν δ' refers to σκοπέλω. — κύματα is limited by παντοίων ἀνέμων, the sense being *waves raised by winds blowing from every quarter*. The genitive is causal. Köppen supplies γενομένων, and constructs it as a genitive absolute. — ἐνδ' ἢ ἐνθα, *here and there*, denotes the shifting character of the winds, and is therefore exegetical of παντοίων.

398-403. ὀρέοντο, imperf. of ὀρέομαι = ἔρυνμι. — ἕλλος . . . θεῶν, *and one sacrificed to one god, and another to another*, i. e. each sacrificed to his own peculiar god. — μῶλον Ἄρῃος (see N. on v. 181), *the labor of Mars* = the peril of battle. — πῖονα. See N. on νήπιος, v. 38.

404-407. γέροντας. See N. on v. 21. — Παναχαιῶν is put for all the Greeks, because the Achæans were the leading people. — Νέστορα μὲν πρόωστα. See N. on 1. 247. — Ἴδομενῆα. See N. on 1. 145. — Ἀίαντε δῶα, *the two Ajaxes*, viz. the son of Telamon (see N. on 1. 138), and the son of Oileus, the leader of the Locrians, and highly distinguished for his skill with the spear, cf. v. 527. — Τυδεὸς υἱόν, i. e. Diomedes, one of the bravest of the chiefs, and whose exploits form the theme of the fifth book.

408-410. αὐτόματος. He was not invited because of his near relation-

ship to Agamemnon, although his rank entitled him to a place with the γέροντες. — βοήν ἀγαδός, *good in the battle-shout* = *brave in battle*. — ἦδε (Epic for ἦδαι) — ἀδελφὸν ὡς ἐπονείτο = ἦδε ὡς ἀδελφὸς ἐπονείτο. The subject of the subordinate clause, is often attracted to the principal cause and made the object of its verb. So the Latins say: *nosti Marcellum, quam tardus sit* = *quam tardus sit Marcellus*. Cf. K. § 347. 8; Mt. § 296. 3. — περιστήσαντο, *they placed themselves around* = *they surrounded*. — οὐλοχίτας ἀνέλοντο. See N. on 1. 449.

413-418. μή . . . δύναι—πρὶν με—βαλέειν, *let not the sun set—before that I cast*, etc. ἡέλιον δύναι depends on a verb to be supplied such as εἵχομαι, δός, or ποίει. Cf. Butt. § 141. N. 6; K. § 306. R. 10. b; Mt. § 547; S. § 223. 7. — πυρὸς is the genitive of source used for the instrumental dative, *with fire*, i. e. from fire as the source. Crosby § 355. N; Mt. § 575. Obs. 2; K. § 273. R. 16. — ῥωγαλέον is an adjective belonging to χιτώνα, but is properly an extension of the idea contained in δαΐαι. Cf. Mt. § 446. Obs. 2. — πολλές, Epic for πολλοί, is made trissyllabic for the sake of the metre. — ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, *may bite the earth* = *may die*.

419-424. οὐδ' ἔρα πω, *not at all*. See N. on 1. 108. — ἐπεκράαινε. Some understand ἐέλδωρ. Cf. 1. 41. — δέκτο, Epic for ἐδέξατο. — ἱρή, Epic for ἱερή. — ἀμέγαρον, *sad, severe*. Butt. (Lexil. No. 78) rejects the interpretation, *abundant, great*, given it by those who make it synonymous with ἄφθονος. Cf. Odys. 11. 400 with my note. — αὐτὰρ ἐπεὶ ρ' κ. τ. λ. See 1. 458-461.

425, 426. ἔρ, *then*. See N. on 1. 306. — ἀφύλλοισιν, *without leaves*, i. e. dry. — ἀμπείραντες, i. e. ἀναμπείραντες. S. § 21. N. 2. — Ἡφαίστιοις = *fire*.

427-432. Cf. 1. 464-469.

435-440. μηκέτι . . . λεγόμεδα, *let us no longer discuss here*. S. § 218. 2. Clarke explains λεγόμεδα, *tempus colloquendo teramus*. Butt. (Lexil. No. 76) says that μηκέτι λεγόμεδα (sc. ταῦτα), is a customary formula for breaking off conversation. — ἔργον refers to the battle for which they were preparing. — ἀγειρόντων, i. e. ἀγειρέτωσαν. — ἄδρῶι ὧδε—ἴομεν (Epic for ἴομεν), *let us who are here go in company*. — ὅφρα κε—ἐγείρομεν (for ἐγείρωμεν). A conditioning sentence is here implied by the modal adverb κε (i. e. ἄν), *in order that* (when we go through the army) *we may the more quickly excite*, etc. Cf. K. § 330. 4. — Ἄρηα. See N. on v. 381.

445-449. οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνα—βασιλῆες = *Atrides and the kings with him*. Cf. K. § 295. III. 1. b. — δύνον through the camp. — κρίνοντες denotes the purpose of δύνον. See N. on 1. 13. — μετὰ is here an adverb. — αἰγῖδ'. The Ægis of Jupiter was said to have been made from the hide of the goat Amalthea, which had suckled him in his infancy. Victory had been promised him in his war with the Titans, if he wore a goat-skin with the head of the Gorgon. It appears that Minerva and Apollo on different occasions wore this portion of Jupiter's armor. Cf

Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 17. — τῆς, *from which*, depends on ἡερ-ιονται (Epic for αἰρ-ονται). K. § 162. — θυάδοι, tassels. — ἑκατόμβοις, *worth a hundred oxen*. In the more ancient times, the worth of a thing was often denoted by its value in cattle. Cf. 6. 236; 23, 703, 705; Odys. i. 481.

450-458. τῇ refers to ἀγλῆ' in v. 447. — παυδάσσουσα. Crusius renders this, *looking wildly around*; Voss, *far-shining*. Wolf after the Schol. and Eustathius explains it, *rushing wildly about*. It has been rendered by some *looking keenly about*. Reference seems to be had to rapidity of motion. — διέσσοντο, Epic 2 aor. mid. of διασέω, *to rush or dart through*. — ὀτρύνουσ'. See N. on 1. 24. — πολεμίζειν and μάχεσθαι explain σθένος, *courage to make war and to fight*. S. § 222. 6. — τοῖσι limits γλυκίων. — νέεσθαι has the force of a substantive. S. § 222. 1.

455-458. ἤθετε. See N. on v. 87. — ἔκαθεν . . . ἀγῆ, *the flame is seen from afar*. The point of the comparison lies in these words. — τῶν (= ἐκείνων referring to the Greeks) ἐρχομένων is the genitive absolute. — δεσπεσίω = *magnificent, brilliant*.

459-463. τῶν δ' is repeated in τῶν ἔθνεα (v. 464), in consequence of the intervening simile. So τοὺς δ' in v. 474, stands before τοὺς in v. 476. — Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, *in the Asian meadow*. In some editions the genitive Ἀσίῳ (for Ἀσίῳ) is found. This meadow lay on the Caÿster, and on account of its fertility was called by way of eminence λειμών, and Ἀσίας. — Καῦστρου, *Caÿster*, a river in Lydia flowing into the sea near Ephesus. — ἔνθα καὶ ἔνθα, *hither and thither, in every direction*. — ἀγαλλόμεναι takes the gender implied in ἔθνεα, from its connection with ὀρνίθων. Cf. K. § 241. R. 2; Mt. § 484. Obs.; S. § 157. 3. b. — προκαθίζοντων, *while alighting* (see N. on 1. 85, 88), agrees with ὀρνίθων. It is unnecessary with Köppen to supply αὐτῶν.

464-468. ὡς τῶν ἔθνεα κ. τ. λ. The comparison lies between the noisy and tumultuous flight of the birds here spoken of, and the uproar and clamor of so many thousands rushing towards the Scamandrian plain. — πεδίον—Σκαμάνδριον. This plain lay between the rivers Scamander and Simois, and was the theatre of the principal battles in the Trojan war. — ποδῶν is the genitive of cause (see N. on 1. 65), and is limited by αὐτῶν and ἱππῶν. — μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα, *myriads, as numerous as are the leaves*, etc. — ὥρη. In v. 471, it is fully written ἐν ὥρῃ εἰαρινῇ. This comparison has reference to the number of the troops.

469-473. ἀδιδάων. See N. on v. 87. — ἡλάσκουσιν, *swarm around*, is an Epic form of ἀλάομαι. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 155. — γάλας, Epic for γάλα. — δένει, *fills*; literally, *moistens*. — τόσσοι ἐπὶ (see N. on 5 244) Τρώεσσι κ. τ. λ. In this simile, the active and ever-varying movements of the forces are illustrated. Heyne remarks, that the whole comparison lies in διαβᾶσαι (sc. Τρώας) μεμαῶτες (see N. on v. 548).

474-479 τοὺς δ'—τοὺς ἡγεμόνας. See N. on v. 459. — πλατέ' = *far*

wandering, or perhaps in the sense of *large, extensive flocks*. — αἰπόλα *ἄνδρες*, goat-herds (S. § 156. N. 5). *ἄνδρες* is explained by αἰπόλοι. — *ῥεῖα*, easily. — διακρίνωσιν, *might separate, not will separate*, inasmuch as the use of the subjunctive excepts the realization of the fact in future time, which would be denoted by the indicative. Cf. Jelf's Kühn. § 268. 4. — ἐπεὶ κε (= ἐπὶ) — μὴ γέωσιν. See N. on 1. 168. — ὡς τοὺς ἡγεμόνες κ. τ. λ. This comparison illustrates the orderly movements of the army, and the obedience rendered to the leaders. — ἵεναι denotes the object of διεκδόμεον. — μετὰ. See N. on v. 446. — ὄμματα and κεφαλὴν are accusatives synecdochical limiting ἵκελος. — Ἄρει δὲ ζώνην, *in his belt like Mars*. The belt is here taken for the whole armor, and is metaphorically used for *warlike appearance*. In the next clause, the strength of Agamemnon is represented by στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

480-483. βούς — ταῦρος, *a bull*. So we have οὗς κάπρος in 17. 21. The second noun renders the first more specific. — ἀγέληφι, i. e. ἐν ἀγέλῃ. — πάντων depends on ἑξοχος. — τοῖον ἔρ', *just so*. — ἐν, *among*. — πολλοῖσι — ἡρώεσσιν is rendered emphatic by the hyperbaton. Cf. Jelf's Kühn. § 904. 1.

484-492. ἔσπετε, Epic for ἔσπατε. — Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι. The Muses dwell in Olympus. Cf. Hes. Theog. 63. — γὰρ denotes the reason for the invocation of the Muses. — πάρεστε, "sc. πᾶσιν, *adeste omnibus rebus*." Crusius. — ἡμεῖς δὲ stands opposed to ὑμεῖς. — κλέος οἶον, *the report only*. — πληθύν, *their multitude*. — οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι — οὐδ' εἰ μοι — εἰεν, *I could not relate — not if there were to me, etc.* There is an imitation of this in Virg. *Æn.* 6. 625. — εἰ μὴ, *unless*. — μνησαδ', i. e. μνήσαντο. — αὖ = δέ. — προπᾶς, *the whole, all together*.

494. The catalogue of the ships which now follows, and which from its first word has received the name *Βοιωτία*, has always been celebrated, as an ancient piece of geography, and for the accuracy and clearness of its topographical details. An orderly arrangement of the countries mentioned is preserved through the whole enumeration. Commencing at Bœotia, the poet conducts his reader through the states lying on the direct route to Peloponnesus, after which, he proceeds from place to place to Thessaly, in the order, as Trollope observes, in which a traveller would visit them. The distinctive features of each country are noticed, to the fidelity of which description the results of modern travel bear ample testimony. There is also a pleasing variety and beauty of detail, which, with its rare melody of versification, has always rendered this a charming portion of the *Iliad*. As a specimen of ancient geography, such respect was paid to it, that it was not only commented upon by many writers, but in some of the Grecian states, the youth were required by law to commit it to memory. Solon is said to have appealed to it, in the dispute between Athens and Megara, respecting the possession of Salamis.

In respect to the number of the ships and troops, the Scholiast puts the

former at 1166. Eustathius finds in the catalogue the number 1186. Thucydides, using a round number, says that the armament consisted of 1200 ships. In this he is followed by Plutarch, who, supposing each ship to carry 100 men, fixes the number of troops at 120,000. But Thucydides taking the mean between the largest vessels, those of the Boeotians carrying each 120 men, and the smallest belonging to Philoctetes and Achilles, which carried only 50, makes the number 102,000. It may be remarked, that later poets speak in round numbers of *a thousand ships* sent to Troy. Cf. Eur. Androm. 106; Virg. Æn. 2. 198. It is evident that the exact number cannot be ascertained, as it is impossible to know how many were conveyed in each ship. The armament, however, was very large, and worthy of the poetic amplification and splendor of imagery, with which the marshalling of the forces and their approach to battle are related by Homer.

494-498. *Βοιωτῶν*. The poet commences with the Boeotians, because in their country lay the haven of Aulis, whence the Greeks sailed to Troy. — *μὲν* refers forward to δὲ in v. 511. There is a disparity of form in the clauses, the latter being periphrastic. — *οἱ δ'*, sc. *Βοιωτῶν*. — *Τρίην, Hyria*, was a Boeotian town on the Euripus, destroyed in the time of Strabo. Col. Leake (North. Gr. Vol. II. p. 469) thinks that those ancient critics were right, who supposed that Hyria was the same place as Hysiae. — *Σχοῖνον*. This town lay on the river Schœnus not far from Thebes. Near it was Scolus (*Σκῶλος*). — *πολύκημόν τ' Ἐτεωνόν, the hilly Eleon*. Leake (North. Gr. II. p. 332) conjectures this town to have been situated on the right bank of the Asopus, near a rocky gorge, through which that river finds its way to the plain of Tanagra. — *Θέσπιαν*. This town lay at the foot of Helicon. — *Γραῖαν, Græa*, was afterwards known as *Tanagra*. — *Μυκαλησόν, Mycalessus*, lay on the height commanding the bay of Egripo.

499-510. *οἱ τ' ἄμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο, who lived about Harma*, i. e. dwelt in Harma and its vicinity. — *Θίσβην, Thisbe*, occupied the site of the modern Kakósia, on the southern side of Helicon, and a short distance from the sea. This region is now noted for its abundance of wild pigeons. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 507. — *Κορώνειαν, Coroneia*, celebrated in subsequent times for the battles in its vicinity, among which was the one in which the Athenians suffered the great defeat spoken of in Thucyd. I. 113. § 2. — *Πλάταιαν, Plataea*. This city was celebrated for the great victory there gained by the Greeks over the Persians, and its memorable siege by the Lacedæmonians (cf. Thucyd. II. 75-78; III. 20-24; 52-68). — *Ἰπποδάμειαν, Hypothebes*, i. e. under or near to Thobes, which city had been destroyed by the Epigoni, and hence was not enumerated in the catalogue. — *Ὀγχηστον, Onchestus*, was situated near the Copaic lake, on the low ridge which separates the Teneric and Thelæan plains. In the time of Pausanias, there remained in its ruins, the temple and statue of Neptune in an *ἄλσος* or sacred grove, where now stands the convent

Mazaraki. Cf. Leake's North. Gr. Vol. II. pp. 214, 215. — *Ἄσπις, Ἀττική*, is thought by Leake and other modern geographers, to have been the same place with Cheronea. — *Ζαθέην* "ob cultum Bacchi." Bothe. — *Ἐσχατώσσαν*. It was a frontier town. — *κοῦροι*. See N. on 1. 473.

511-515. *Ἀσπληδόνα*—*Ὀρχομεῖον Μινύειον*. These places are not enumerated with the other Bœotian towns, because they were independent and commanded by their own princes. Aspledon lay about 20 stadia N. E. of Orchomenus, on the site of the present Tzamali. It was subsequently called Eudielus from its pleasant situation. Orchomenus once rivalled Thebes itself in power and splendor. Cf. 9. 381. See also Leake's North. Gr. II. pp. 144-153. — *Ἀζείδω*, the son of *Ἄζευς*. — *παρθένας αἰδοίη* previous to her connexion with Mars. — *ὑπερώϊον*, an upper chamber, where in Homer's time was the women's apartment. In subsequent times, the female apartments were on the same floor with those of the men. — *Ἀρνή* is the dat. commodi (see Ns. on 1. 39, 159) after *οὗς τέκεν Ἀστυόχη* — *δὲ = γάρ*. — *οἱ* refers to *Ἀστυόχη*.

517-526. *Φωκίην*. Phocis was a tract of country lying north of the gulf of Corinth and west of Bœotia. — *Κυπάρισσον*, *Cyparissus*, lay on Parnassus a short distance from Delphi. Its later name was Apollonius. — *Πυθῶνα*, *Pythion*, so called because it had a temple and oracle of Pythian Apollo. It was subsequently called Delphi, and now Kastri. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 553. — *Κρίσαν*. Its modern name is Chroso. — *Ζαθέην* to Apollo. — *Πανοπέη*, *Panopea*, a town situated on the road to Delphi, where was the fabled abode of Tityas. At the mouth of the little valley below the citadel of Panopea, Pausanias mentions his sepulchre, describing his monument as upwards of 200 yards in circumference. Cf. Müller's Dorians, vol. i. p. 329; Mure's Greece, vol. i. p. 211. — *Κηφισόν*. *Cephisus*. This river rises at the foot of Parnassus from numerous and copious springs, and after a sinuous course through Phocis and a part of Bœotia, empties itself into the Copaic lake. Its modern name is Mauro-Nero. — *Λίλαια*, *Lilæa*. Its ruins are now called Paleomastira, and are situated on the left bank of a ravine, about half a mile from Kefalovrysas (*κεφαλοβρύσεις*) or fountain-heads of the Cephissus. Cf. Leake's North. Gr. II. p. 71. — *τοῖς . . . ἔποντο*, these came in forty black ships; literally, forty black ships followed these. — *οἱ μὲν*, i. e. Schedius and Epistrophus. — *Βοιωτῶν . . . ἀριστερὰ*, near the Bœotians on the left.

527-535. *Λοκρῶν*. The only tribes of the Locrians known to Homer were the Epicnemidian and Ozolæ. The latter tribe dwelt north of the Corinthian gulf, between Phocis and Ætolia. The Epicnemidian Locri occupied a small district immediately adjoining Thermopylæ. In this catalogue both tribes are considered as one people. — *Ἄϊας*. See N. on v 406. — *οὗτις τόσος γε ὅσος—ἀλλὰ πολλὰ μείων*, not so large—but much less. The two-fold assertion in the positive and negative form, gives emphasis to the idea. The smallness of Ajax is rendered still more prominent by

ἀλγος μὲν ἔην. — λινωδάρηξ, *having a linen cuirass*. — ἔγχεϊν, dative of the way or manner. — ἐκέκαστο, pluperf. of *καίνομαι* (*to excel*) with the imperf. signification. — Πανέλληνας and Ἀχαιοὺς are here put for the whole Grecian army. — Κύρον, *Cynus*, was situated on a peninsula of the same name terminating the Opuntian gulf, and was the emporium of Opus, the capital of the Locrians, from which it was 60 stadia distant. — Ὀπίερτα, *Opocis*, i. e. Opus. See preceding note. — τῷ δ' refers to Αἴας. — οἱ . . . Εὐβοίης, *who live opposite the sacred Eubœa*. Some translate *πέραν*, *beyond*. But cf. Butt. Lexil. No. 91.

536-544. Εὐβοίαν, *Eubœa*, opposite Bœotia, now called Negropont. The epithet *ἰεφής* (v. 535) was given it *ob cultum Apollinis*. — μένεα πνέοντες, *breathing strength* = animated with courage. Cf. Milton's *Paradise Lost*, Book 2. 697:

“ ——— and breath’st defiance here and scorn,
Where I reign king, ——— ”

See also Acts 9. 1. The expression is founded upon the well-known fact, that when men are under the influence of strong emotions, they breathe with quickness and vehemence, and hence in metaphorical language, they are said to breathe out anger, rage, threats, defiance, or whatever passion or feeling has taken possession of their breasts. — Ἀβαντες. These were the earliest inhabitants of Eubœa. Cf. Smith's *Crus. Lex.* — Χαλκίδα τ' Εἰρέτρια, *Chalcis and Eretria*. The former was the chief town of Eubœa, on the S. E. side of the island, and on the narrowest part of the Euripus. It is now called Egripo. Eretria lay also on the coast, a short distance S. E. from Chalcis. — Ἱστίαυν, *Histiæa*, was situated near the modern Oreós, on the north-western extremity of the island. — Κήρινδον, *Cerinthus*, lay between Chalcis and Histiaea on the shore of the Ægean sea. Hence its epithet *ἑφalon*. — Δίου τ' αἰτὸν πτολίεθρον, *the lofty town of Dion*. This Eubœan town was situated on the promontory of Cenæon. — Κάρυστον, *Carystos*, lay on the south-east coast of Eubœa, near the extremity of the island. It was famed for its marble. — Στύρα, *Slyra*, lay a few miles N. W. of Carystos on the same coast. — αἰδ', *next in order*. — ὕκος Ἀρης, *offspring of Mars*; literally, *a branch or sprig of Mars*. Some take it in the sense of *vir fortis*. — Χαλκωδοντιῶδης is a patronymic, Elphenor being the son of Chalcodon. — δοοί, “*celereres, acres, non fortes generatim ut placet Buttmanno Lexil.*” Bothe. — ὀπίσσω κομῶντες. Their hair was cut in front, to prevent their being seized by the foe, but left long behind, to show that they never turned their backs in fight. — μεμαῶτες (2 perf. part. of μέμμαι) ὀρεκτῖσιν μελίσσιν (sc. μάχεσθαι), *eager in fight with extended spears*. They used their lances in standing fight, unlike the Locrians who fought with missiles at a distance. Cf. 13. 713. — θητων limits δάρηκας.

546-555. “*Locus nobilissimus quo gloriari solebant Athenienses.*” Wolf.

— 'Αθήνας. The epithet *εὐκτίμενον* shows that this was a flourishing town at a very early age. — *δῆμον*, the people. — *πρὶ*, formerly. — *τίκε* . . . 'Αρουρα (= Γαῖα). The Athenians prided themselves on being the original settlers of the soil (*οἱ αὐτόχθονες*, *aborigines*, *indigenæ*). — *καδ'* . . . *νηφ*, and placed him in Athens in her own temple, i. e. caused his statue to be placed there. The object of *τίκε* and *εἶσεν* is to be supplied from the context. *καδ'* (i. e. *κατὰ*) belongs to *εἶσεν*. Cf. K. § 300. 2. See N. on v. 156. — *μιν* refers to Erectheus, although some understand by it Athene. — *περιτελλομένων ἐνιαυτῶν*. Cf. *volventibus annis*. Virg. *Æn.* 1. 234. Reference is had to the regular time of the returning festival. — *τῶν*, i. e. the Athenians. — *Περεῶο* gen. of *Περεῶς*. S. § 46. — *τῷ* limits *ὁμοῖος*. — *κοσμήσαι* has the force of a synecdochical accusative limiting *ὁμοῖος*. — *ἵππους* refers to war-chariots, as cavalry were not employed in the Trojan war. — *ἔριζεν* (sc. *αὐτῷ*), *tied with him*.

557, 558. *Αἶας*. See N. on 1. 138. — *Σαλαμῖνος*, *Salamis*, an island celebrated as being the place to which the Athenians retired before the army of Xerxes. — *ἔν*, *where*. It was to this verse that the Athenians appealed, in their contest with the Megareans concerning the possession of Salamis, on the ground that Ajax united his ships with the Athenian fleet. See N. on v. 494.

559-566. 'Αργος (now Argo) was the chief city of Argolis on the Inachus, a river flowing into the Argolic gulf. — *Τίρυνθα*, *Tyrinthus* or *Tyrans*, lay a short distance S. E. of Argos, and was famous for its massy walls (whence its epithet *τειχιόεσσα*), supposed to have been built by Lycian workmen called Cyclopes. For an interesting account of these ruins, cf. Leake's *Morea* II. pp. 349-356. — 'Ερμιόνην, *Hermione* (now Kastri), was a town and port on a peninsula of the eastern shore of Argolis. — 'Ασίην, *Asine*, lay S. W. of Hermione about midway between that town and Argos. — *βαδὺν* . . . *ἐχούσας*. Both Hermione and Asine were situated on the Argolic gulf. — *Τροιζήν*, *Troezen*, lay E. of Hermione on the Saronic gulf. — 'Επίδαυρον, *Epidaurus*, was a town on the Saronic gulf, N. W. of Troezen and E. of Argos. — *Αἴγινα*, *Ægina*, was a well-known island in the Saronic gulf, about mid-way between Salamis and Argolis. — *Μάσσητα*, *Mases*, in the time of Pausanias was only a haven of the Hermionenses. Cf. Leake's *Morea*, II. p. 461. — *Ἰδνελος*. He was the charioteer and companion of Diomedes, and one of the Epigones. — *τρίτατος* = *as the third leader*. — *Μηκεστέος* is trissyllabic by synizesis. — *Ταλαϊονίδαο*, Epic for *Ταλονίδης*, son of *Talaus*, i. e. *Adrastus*. — *συνπάντων δ' ἡγήτο*, i. e. was chief commander.

569-575. *Μυκῆνας*, *Mycenæ*. This city lay N. E. of Argos, on the site of the present village Krabata or Karvata. In the time of the Trojan war, it surpassed Argos in splendor and power. — *Κόρινθον*, *Corinth*, which at this time was under the sway of Agamemnon. It is thought to be referred to in G. 152. by the name 'Εφύρη. — *Κλεωνάς*, *Cleonæ*, lay nearly

south from Corinth in the direction of Argos. According to Strabo, it was 120 stadia from the latter, and 80 stadia from the former place. — 'Αραιδυοίην, *Aræthyrea*, was a town between Sicyon and Argos, near the sources of the Argolic Asopus. Cf. Leake's *Morea*, III. p. 844. — Σικυῶν, *Sicyon*, lay N. W. of Corinth, on a table-summit three miles in circumference, about two miles from the Sinus Corinthiacus, and was anciently a place of great strength and opulence, as well as the seat of the fine arts, especially of painting. — Ὑπερησίην. If, as Pausanias thinks, this town was the later Ægeira, it lay on the Corinthian gulf, N. W. of Sicyon. — Γονέεσσαν, *Gonoessa*, was situated on a promontory about mid-way between Ægeira and Pellene (Πελλήνην), which latter place lay S. W. of Sicyon, on a high and precipitous hill, about 60 stadia from the Corinthian gulf. — Αἴγιον, *Ægium*, was on the Sinus Corinthiacus, S. W. of Ægeira. — Αἰγιαλὸν τ' ἀπὸ πάντα refers to the remoter coast, as far as the borders of Elis. — Ἑλικήν, *Helice*, lay on the gulf a little distance S. E. of Ægium, and near to Bura. It will be seen that the dominion of Agamemnon embraced the north-west portion of Argolis, that of Diomedes the south-eastern part. — πολλὸν πλείστοι, *by far the most numerous*. See N. on v. 220. — ἐν δ' . . . χαλκόν, "*inter hos armari solebat*, his intererat, hos ducebat." Bothe. — αὐτὸς (= *he in person*) is considered by some as standing opposed to Μενέλαος (v. 586), whom he placed over the troops from Lacedæmon (cf. v. 587). — ἥριστος, *most eminent, highest in authority*, not *bravest*, inasmuch as Achilles and Ajax at least were his superiors in battle. Cf. I. 91, 278.

581-588. κητώεσσαν, *hollow, abounding in hollows*, an epithet of Lacedæmon given it from the valley of the Eurotas. See N. on 3. 443. The theme κῆτος is cognate with κύτος, *a hollow*. Cf. *Odys.* 4. 1; 3. 158 with my note. — Φᾶριν lay a short distance south of Amycla. — Σπάρτην, *Sparta*. This celebrated city lay on the Eurotas, near the ruins of which is the present Magula. — Μέσσην, *Messe* (now *Massa*), was a town and port near the extremity of the promontory of Tænarus. Col. Leake (*Travels in Morea*, vol. I. p. 286) says that the epithet πολυτρήρωνα applied by Homer to this place, was confirmed by his guides, who say that the caverns in the cliffs of Cape Grasso abound with wild pigeons. — Βρυσεΐδς. Crusius says that this old town lay south of Sparta. — Ἀμύκλας, *Amyclas*, lay on the Eurotas, a short distance below Sparta. — Ἑλος, *Helos*, was situated on the Sinus Laconicus near the mouth of the Eurotas, and hence its epithet ἔφαλον. — Λααν, *Laas*, or *Las*, was also situated on the Sinus Laconicus, S. E. from Helos, about ten stadia from the sea. — Οἶτυλον, *Ætylus*, lay on the Sinus Messeniæ N. of Messe. — οἱ refers to Agamemnon. See N. on 1. 104. — ἀπ' αὐτῶν, *apart from Agamemnon's troops*. — προθυμίῃσι, *zeal, eagerness*. Some render it, *valor, courage*. It seems rather to refer to his enthusiasm in this war, which had been undertaken in his behalf. This view is corroborated by

the following context. For the plural *προδυμήσι*, see N. on l. 206. — *τίσασθαι* *τε*. See N. on v. 856.

591-600. *Πύλον*. See N. on v. 77. — *Ἀρήνην*, *Arene*, was a Messenian town lying on the sea-coast N. of Pylos. — *Θρύον*, *Thryos*, lay on the Alpheus, most probably where that river forms the boundary between the Pylians and Eleans. — *Αἴγυ*, *Aegy*. Crusius thinks that this was a town of Elis, situated on the Alpheus, where it flows between that country and Messenia. Cf. Leake's *Morea*, II. p. 76. — *Κυπαρισσέεσσι*, *Cyparissæis*, lay on the coast a short distance S. E. of Arene. — *Ἀμφιγένειαν*, *Amphigenia*, probably the later *Amphia*, on the sources of the river *Amphitas* in the north-eastern part of Messenia. Cf. Kiepert's *Larger Atlas*, Map *Messenia*. — *Ἑλος*, *Helos*, is supposed to have been situated on the Alpheus. — *Δόριον*, *Dorion*, lay in the western part of Messenia, on the river *Cyparissos*, some distance from the coast. — *παῦσαν ἀοιδῆς*, *caused to cease from song* (i. e. the art of song). K. § 271. 2; S. § 197. 2. — *Οἰχαλίην*, *Oechalia*. As Homer mentions *Oechalia* in Thessaly (cf. v. 780), it is thought that there were two places of this name belonging to *Eurytus*, the one which is here spoken of being in Messenia. — *στεῦρε*, *he asserted*. Similar to this is our colloquial expression, *he stood to it*. — *νικησέμεν* depends on *στεῦρε*. — *ἐπερ ἄν—ἀείδοιεν*. See N. on l. 60. — *ἀοιδῆν*. See N. on v. 595. — *ἐκλέλαδον*, *caused to forget*, Epic reduplicated 2 aor. for *ἐλαδον*. Cf. *Soph. Gr. Verbs*, p. 185.

603-614. *Ἀρκαδίην*, *Arcadia*, was an inland country of Peloponnesus, which accounts for their paying no attention to maritime affairs. Cf. v. 614. — *Κυλλήνης*, *Cyllene*, a high mountain in the northern border of Arcadia near *Stymphalos*. — *παρ*, *near*. The monument here spoken of was on the declivity of the mountain. — *ἀνέρες ἀγχιμαχῆται*, i. e. they did not fight with missiles. — *Φένεον*, *Pheneus*, was a town lying a short distance S. W. of *Cyllene*. — *Ὀρχομενόν*, *Orchomenos*, lay a short distance N. of *Mantineia*. Col. Leake identifies its site, as the place where now is a small village, at the foot of a detached height belonging to Mount *Alonistena*. *Travels in Morea*, II. p. 276. — *Τεγέην*, *Tegea*, was S. of *Mantineia* on the road to *Sparta*. — *Μαντινέην*, *Mantineia*, was situated in the eastern frontier of Arcadia, and was celebrated in later times for the great battle between the *Boeotians* and *Spartans*, in which *Epaminondas* was slain. — *Στύμφηλον*, *Stymphalos*, a town near Mount *Cyllene*, on the *Stymphalian lake*, which was famous for its birds destroyed by *Hercules*. — *Παρθασίην*, *Parrhasia*, was probably a town in the district of the same name in the south-western part of Arcadia. — *ἐπιστάμενοι πολέμῳ*, *skilful in fighting*. The infinitive may be referred to S. § 195. 1, or § 182. — *αὐτὸς* belongs to *Ἀγαμέμνων*. — *γὰρ* introduces a sentence, which explains how it was that the *Arcadians*, being an inland people, brought sixty ships to the war. See N. on v. 603. — *περδαν* denotes the object of *δῶκεν—ῆγας*. — *ἐπεὶ* introduces the reason why the *Arcadians* were

dependent on Agamemnon for ships. — *δαδσσια ἔργα* = *navigation*. — *μεμήλει*, Epic 2 pluperf. of *μέλω*, with imperf. signification. This verb is limited by *σφι*.

615-624. *Βουπράσιον*, *Buprasium*, lay in the northern part of Elis, near the frontier of Achaia. It is here considered as a district of Elis. So Bothe interprets "*Buprasium et reliquam partem Elidis*, quam partem in sequentibus describit." — *Ἠλιδα*, *Elis*, was a country lying on the western side of Peloponnesus, bounded S. by Messenia, E. by Arcadia, and N. by Achaia. There was a city of the same name situated on the Peneus, about 120 stadia from the sea. — *δασσον ἐφ'* (i. e. *ἐφ' ὄσσον*), *as much as*. — *Ἰρμίνη*—*Μύρσινος*—*Ὀλενίη*—*Ἀλείσιον*. These towns lay, the first in the western part of Elis near the sea, the second, a short distance S. of Buprasium, the third (called the *Olenian rock*), on Mount Scollis which separates Elis from Arcadia, the fourth, in the more southern part of Elis, about 60 stadia N. of Olympia, on the road to the town of Elis. These four cities inclosed (*ἐντὸς ἐέργει*) the central portion of Elis. — *ἐμβανον*, *embarked* in each vessel. — *Ἐπειοί*. These appear to have been at this time the leading people of Elis. — *υἷες* is in apposition with *Ἀμφίμαχος* and *Θάλλπιος*, and *ὁ μὲν* and *ὁ δ'* are in partitive apposition with *υἷες*. See N. on l. 606. — *Ἀκτορίωνος*, *the sons of Actor*, inasmuch as he was the father also of Cteas. Cf. l. 185. — *τῶν δ'* = *the third division*. — *τῶν δὲ τετάρτων*. Another leader of the Epeians, viz. Otos, is mentioned in l. 585. — *Ἀυγηΐδᾱος*, *the son of Augeas*. Polyxenus was therefore the grandson of Augeas. This king was celebrated for his herd of 3000 cattle, the stalls of which had not been cleaned in 30 years, but which labor Hercules accomplished in one day.

625-629. *Δουλιχίοιο*, *Dulichium*, was one of the Echinades, identified by Col. Leake (see *Travels in North Gr.* III. p. 50) with Petalá the largest of the group. It lay nearly E. of Ithaca. — *Ἐχινάων* (sc. *ἄλλων*), i. e. *Ἐχινάδων*. — *ἄλδς* refers here to the outer bay of the Sinus Corinthiacus. — *Φυλεύς*, *Phyleus*, was banished by his father Augeas, because, when chosen arbiter between him and Hercules, in respect to the reward promised to the latter for cleansing the stables, he decided in favor of Hercules. — *πότε*, *formerly*.

631-637. *Κεφαλλῆνας*, *Cephalenians*, was the general name given to those who inhabited the islands and places here mentioned. — *Ἰθάκην*, *Ithaca*, celebrated as being the residence of Ulysses. It is a small rocky island lying N. E. of Samos (*Σάμος* now *Cephalenia*), from which it is separated by a strait of six miles. — *Νήριτον εἰνόςφυλλον*, *leaf-shaking* (i. e. *woody*) *Neriton*. This mountain (now called *Anoi*) was in the southern part of the northern division of Ithaca. Cf. Mure's *Greece*, vol. i. p. 71. — *Κροκύλει*, *Crocyleia*. It has been a matter of doubt, whether this and the following place were towns in Acarnania or in Ithaca. Had they been in Ithaca, we should have expected some mention to have

been made of them in the *Odyssey*. — Ζάκυνθος, *Zacynthus*, now Zante, lies S. of Cephallenia. — Σάμον. See N. on Ἰθάκην supra. — ἡπειρον, *the main land, the continent*, refers here to Acarnania including the island Leucadia. — μιλτοπάρηροι, *having red sides* (literally, *cheeks*). The sides of the ship near the prow, were frequently painted with red or purple (cf. *Odys.* 11. 124).

638-643. Αἰτωλῶν. Ætolia was bounded on the S. by the Sinus Corinthiacus on the W. by Acarnania, and on the E. by Locris. — Πλευρῶν—Καλυδῶνα. These towns lay on the road leading from Chalcis to Acarnania, the former a short distance W. of the latter, which was celebrated for the boar-hunt in its vicinity. — Ὀλέων, *Olenus*, was situated some distance N. of Calydon. — Πυλῆρην, *Pylene*, lay N. W. of Pleuron on the Acarnanian road. — Χαλκίδα, *Chalcis*, lay on the outer Corinthian gulf, a short distance from the Narrows, and near the mouth of the Evenus. Cf. *Thucyd.* II. 83. § 3. — οὐ—ἦσαν, *were not* = were no longer living. — γὰρ explains why Thoas led the Ætoliens. — οὐδ' . . . ἦν, *nor was he himself still living*. — τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο (i. e. ἐπετέταλτο πάντα), *to him (i. e. to Thoas) all things* (= chief command) were committed. — ἀνασσεύμεν denotes the purpose of the preceding verb.

645-651. Κνωσόν, *Cnosus*, lay on the northern coast, in the central portion of the island, a short distance from the sea. — Γόρτυνα, *Gortyna*, was situated in the centre of the island, N. E. of Cape Matala, and S. E. of Mount Ida. — Λύκτον, *Lyctos*, was situated inland, a short distance S. E. of Cnosus. — Μίλητον, lay on the northern coast, E. of Cnosus, and was the parent city of Miletus in Ionia. — Λύκαστον, *Lycaustus*, lay on the road from Cnosus to Gortyna. It received the epithet ἀργυρόεις, from the white cliffs on which it was built. — Φαιστόν, *Phæstus*, lay S. W. of Gortyna, near Cape Matala. — Ῥύτιον, *Rhutius*, was a town lying E. of Gortyna, near the sources of the river Electra. The towns here mentioned appear to have been situated in the central portion of the island. — ἑκατόμπολιν. This is spoken in round numbers, to designate the numerous population and great fertility of the island. In *Odys.* 17. 174, it is said to have contained 90 cities, a difference which some attribute to the destruction of ten cities, in the insurrection which took place on the return of Idomeneus from the Trojan war. But Bothe well remarks "Homeri vocem non ad vivum ressecandum est." See *Odys.* l. c. with my note. — Μηριόνης. He was the charioteer and οὐραγὸς (cf. 4. 254) of Idomeneus. See N. on v. 564.

654-660. Ῥόδον, *Rhodes*. This island was celebrated for its Colossus, and the sieges which it sustained against Demetrius (B. C. 304), and against the Turks (A. D. 1480). — Λίνδον, *Lindus*, a town on the south-eastern coast of the island. — Ἰηλυσόν, *Jelysus*, lay on the north-western coast, N. E. of Camirus (Κάμειρον) which was situated near Cape Mylantis

— βίη 'Ηρακληείη (= 'Ηρακλῆος), *the strength of Hercules = the mighty Hercules*. — 'Εφύρης. There were several places in Greece, bearing the name of Ephyra, one near Corinth, another in Elis, and a third in Thesprotia, which is generally supposed to be the one referred to here. Cf. Odys. 1. 259. — Σελλήεντος. The river Selleis flowed from the S. W. into the Cocytus, a little above the junction of that stream with the Acheron. Ephyra lay a short distance below the junction of the Selleis and Cocytus. — πέρας, *when he had laid waste*. See N. on 1. 35.

661-669. τράφη. The use of the second aorist τραφον as passive (cf. 5. 555; Odys. 8. 28), has induced Buttmann (cf. Ir. Verbs, p. 245) to decide against this reading as a Homeric form. He suggests τράφ' ἐνι as the original reading. — αὐτίκα, *suddenly*, i. e. accidentally. So Clark: *casu et fortuitu occidit si historiarū fides*. — μήτρῳα, *his mother's brother*, i. e. his maternal uncle. — αἶψα δέ, *and immediately*, is used, says Crusius, in the narration of a fact, αἶψα τε in universal propositions. Cf. 19. 221. — ὅγε (*the same*) marks emphatically the identity of the subject in both clauses. Cf. K. § 303. R. 2. See N. on 8. 302. — βῆ φεύγων, *fled away*. Cf. S. § 225. 8. — αἰ (here enclitic) is the dative after ἐπέλησαν. — ἀλώμενος, *after having wandered about*. See N. on 1. 35. — τριχθὰ . . . καταφυλαδόν, *and they* (i. e. Tleptolemus and his people) *dwell in three divisions by tribes*. Some think that reference is had to the three-fold division of the Doric race, viz. the Hyllæans, Dymanes, and Pamphylians. Cf. Odys. 19. 177. — ἐκ = ἐκτό.

671-675. Σύμηθεν, *from Syme*. This was a small island lying N. of Rhodes. — τῶν ἄλλων Δαναῶν, *the other Danaans = all the Danaans*, inasmuch as ἄλλων serves merely to distinguish them from Nireus, with whom they are compared. — μετ', *after = with the exception of*. — ἀλαπαδός, *weak, unworthy*.

676, 677. Νίσυρον, *Nisyros*, was a small island S. W. of the promontory of Cnidus. — Κάρπαδον (Epic for Κάρπαδον), *Carpathus*, an island lying between Crete and Rhodes, and giving its name to the surrounding sea. — Κάσον. This small island lay between Crete and Carpathus. — Κῶν, *Cos*, a small island, lying a short distance N. W. of the promontory of Cnidus. — Καλύδνας. These were two islands lying N. W. of Cos, and taking their name from the largest which is now called Calymna. The other was probably Leros.

681-684. Πελασγικὸν Ἄργος was a town in Thessaly, according to some, the later Larissa. — Ἄλον, *Alus*, a town in Achaia Phthiotis in Thessaly, upon or near Mount Orthrys. — Ἀλόπην, *Alope*, is supposed to have been situated in the southern border of Achaia Phthiotis, on the Malean gulf. — Τρηχίῳ. *Trachis*, lay on the Malean gulf, a few stadia N. W. of the later Heraclea. — Φθίην. See N. on 1. 155. — Ἑλλάδα, *Hellas*. The precise situation of this place is unknown. It was probably a town with a

district of the same name in Phthiotis, as was also Phthia. — Μορμίσσον See N. on 1. 180.

685-694. ἀρχὸς Ἀχιλλεύς. Under him were five subordinate leaders. Cf. 16. 168-197. — πολέμοιο. S. § 193. — οὐ . . . ἡγήσαστο, *for there was no one to lead them to the ranks.* δοῖς-ἡγήσαστο. K. § 233. 4. See N. on v. 188. — κῶνος=*lay inactive.* — κόρης. See N. on εὐχολῆς. 1. 65. — Βρισηΐδος. See N. on 1. 184. — Αὐρησσού, a town in the northern part of Mysia, near the source of the Evenus, a short distance S. W. of Thebes. — Θήβης. See N. on 1. 366. — κὰδ (i. e. κἀτα) is to be taken adverbially. Some may prefer to connect it with ἔβαλεν by tmesis. — ἐγχεσιμόρους, *skilled in the use of the spear.* Some explain it, οἱ ἔχουσι τὴν μοῖραν τῶν ἐγχέων, *those whose fate it is to bear the spear.* — τῆς is the genitive of cause. — τάχα . . . ἐμελλεν, *but he was quickly to rise again.*

695-699. The district governed by Protesilaus, appears to have been in the eastern part of Phthiotis. — Φυλάκην, *Phylace*, was the capital of this district. — Πύρασον, *Pyrasos*, a town in the north-eastern extremity of Phthiotis. — Δήμητρος τέμενος, *having a field sacred to Ceres.* This field, which was noted for its great fertility, is said by Crusius to have lain two stadia from the town. — Ἴτωνα, *Iton*, lay some distance S. of Pyrasos, and S. E. of Phylace. — μητέρα μῆλων, *mother of flocks*, i. e. having luxuriant pastures. — Ἀντρῶν. This town lay on the south-eastern coast, nearly opposite Histiaea in Euboea. See N. on v. 537. — Πτελεόν, *Pteleus*, was also a town on the coast, N. of Antron. — ἔχεν κῆρα γαῖα, i. e. γαῖα κατεῖχον (sc. αὐτόν) = *he was now dead.* A similar euphemism is found in 3. 243. Protesilaus was the first to land on the Trojan shore, and fell, as some say, by the hand of Hector.

700-702. ἀμφιδρυφής, *wounded or scratched on all sides*, is used of one who tears both cheeks through excess of grief. — δόμος ἡμτελής, *his house unfinished*, or, according to some, *his house incomplete*, as being deprived of its owner and lord (cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 599). Others think that it refers to his leaving behind him no children of his own. The first is the more usual and natural interpretation, it being the custom on his marriage for the bridegroom to build a new house. Protesilaus on account of the suddenness of his departure to Troy, left his house unfinished. — τὸν . . . ἀνὴρ. See N. on v. 699.

703-709. οὐδὲ-οὐδ' strengthens the negation. — πάθειν γε μὴν ἔρχον, *but they missed their chief.* — σφέας=αὐτοὺς. — γενεῇ is the limiting dative of ἐπιδότερος. — πρότερος (sc. γενεῇ), *older.* — οὐδέ τι . . . ἔδοντα verba intolerabilis plena τавтоλογίας. Wolf.

711-715. The country governed by Eumelus lay in Pelasgiotis and the peninsular Magnesia. — Φεράς, *Pheræ*, lay in Pelasgiotis, a short distance S. W. of Lake Bœheis. On the northern side of the lake was the town Bœbe.

— Γλαφύρας, *Glaphyræ*, a town in Magnesia, on the southern side of Mount Pelion. — Ἴαωλκόν, *Iaolcos*, was also a town of Magnesia on the Pelasgic gulf. It was famous as being the place of rendezvous of the Argonauts. — τῶν (i. e. τούτων) depends on *την*. — Ἀλκηστis, *Alcestis*, celebrated in mythology, for having offered herself to death for her husband Admetus. — εἶδον is the accusative synecdochical.

716-720. Μηθώνην, *Methone*, a town in the south-eastern part of Magnesia, on the Pelasgic gulf. — Θαυμακίην, *Thaumacia*, was a Magnesian town on the Sinus Thermaicus, nearly opposite Methone. — Μελίβοιαν, *Melibœa*, lay N. of Bœbe on the Sinus Thermaicus, between the mountains Ossa and Pelion. — Ὀλιζῶνα, *Olizon*, is located on Kiepert's Map, at the south-eastern extremity of Magnesia. It is placed by some a little below Melibœa. — τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, *but then Philoctetes led* = *then another, namely Philoctetes, led*. The presence of the adversative δέ, requires that Φιλοκτήτης should be emphasized with the voice. — τόξων εὖ εἰδώς, *well-skilled in the bow* (i. e. a skilful archer). For the genitive, cf. S. § 187. 2. — ἐμβέβασαν, 2 pluperf. 3 plur. of ἐμβαίνειν. — ἵφι μάχεσθαι, *so as to fight powerfully*, denotes the result of τόξων εὖ εἰδότες.

721-727. δὲ μὲν, i. e. Philoctetes. — πάσχων denotes the condition or circumstances in which he lay. — Ἀήμνψ. See N. on 1. 593. — ὕδρου, (from the bite) of a *hydrus*, is the genitive of cause. ὕδρου refers doubtless, as its name would indicate, to a water-serpent. — τάχα . . . ἐμελλον. See N. on v. 694. The Greeks were informed by an oracle, that without the arrows of Hercules, Troy could not be taken. — οὐδὲ μὲν οὐδ' α. τ. λ. See Ns. on vs. 723, 724.

729-733. Τρίκην, *Tricca*, a town in Thessaly on the Peneus. — Ἰθάμην, *Ilhame*, lay S. of Tricca on a southern branch of the Peneus. — Οἰχάλην, *Æchalía*, lay a short distance N. of Tricca on a small branch of the Peneus. See N. on v. 596. — τοῖς = ἔμα or σὺν τοῖς. Crusius Cf. K. § 283. 2. b.

734, 735. Ὀρμένιον, *Ormenium*, is generally supposed to have been a town in Magnesia a short distance N. of Iolcus. See N. on v. 712. — Ἵπέρειαν, *Hyperia*, lay near Phæræ in Thessaly. — Ἀστέριον, *Asterium*, was situated near Mount Titanus.

738-745. Ἀργισσαν, *A-gissa* (the later Argura), lay on the Peneus above its confluence with the Eurotas. — Γυρτώνην, *Gyrtonæ*, was situated about midway between the Peneus and Eurotas, a little above their junction. — Ὀρθην, *Orthe*, was W. of the Eurotas above its junction with the Peneus. — Ἠλώνην, *Elone*, lay on the Eurotas above its union with the Peneus. — Ὀλοσσόνα, *Olrosson*, lay N. E. of Elone on a branch of the Eurotas. — κλυτός, fem. gender. Cf. K. § 215. 4. — λαχνηέναι. See N. on 1. 189. — Ἀἰθίκεςσι. The *Æthices* are supposed to have

dwelt on the Thessalian side of Pindus, on the sources of the Peneus. — *οἷος, alone*, i. e. the only leader.

748-755. Κύφον, *Cyphus*, was a town upon a mountain of the same name in Thessaly. — Ἐν-ῆνες (i. e. Ἀνωᾶνες). This people first lived about Mount Œta and the Sperchius, but afterwards migrated to Epirus. — *μενεπτόλεμοι, brave, warlike*. — Περαιβοί (i. e. Πεῤῥαιβοί), *Peræbi*, are supposed to have dwelt at this time in the valley of the Titaresius or Eurotas, above its junction with the Peneus. — Δωδώνην. It has been a matter of discussion, whether reference is had to Dodona in Epirus or in Thessaly. It is probable that the latter which was near Skotyssa is meant. — Τιταρήσιον. This river, called also Eurotas, unites with the Peneus above the vale of Tempe. — ἐργ' = *cultivated fields*. Cf. *Odys.* 4. 318. — δς refers to Τιταρήσιον. — Πηνειόν, *Peneus*, the principal river of Thessaly, rising from many sources in the chain of Pindus, and flowing into the Sinus Thermaicus, through the celebrated vale of Tempe. — οὐδ' ἔργε . . . ἀργυροδίη, *yet it does not mix with the silver-eddyding Peneus*. — μω is governed by ἐπιβρέει. — καθύπερθεν, *above, over*. — ὄρκου . . . ἀπορρώξ. The order is: ἐστὶν γὰρ ἀπορρώξ ὕδατος Στυγός, δεινοῦ ὄρκου. This last noun is in apposition with ὕδατος Στυγός. Allusion is had to the inviolability of an oath sworn by the river Styx.

756-758. Μαγνήτων, *Magnetics*, were inhabitants of Magnesia. — τῶν μὲν refers to Μαγνήτων. — *δοός, swift, active*, and by implication, *brave, warlike*. Cf. *Butt. Lexil.* No. 67. § 3.

760-762. Οὗτοι ἄρ', *these then*. — τῶν depends on τίς. — ὄχ' ἄριστος. See N. on 1. 69. — αὐτῶν and ἰππῶν are in partitive apposition with τῶν in v. 761.

763-770. μέγ' ἄρισται (see N. on ὄχ' ἄριστος, v. 761). ἰπποὶ with which ἄρισται agrees is the common gender. — Φηρητιῖδας (*Epic for Φερητιῖδου*), i. e. Eumelus the grandson of Phères. — ὕτριχας, *Epic for ὁμότριχας, having hair of the same sort = matched in color*. The nominative is ἕτριξ. — σταβύλη . . . ἕσας, *equal upon the back (as if fitted to each other) by a level, or (as some render it) by a plumb-line*. The idea is that they were of equal height. — Πηλεῖν, a place in or near to Phœræ (see N. on v. 711). — φόβον Ἀρης φορεούσας, *bearing the terror of Mars*, i. e. producing consternation in the hostile army. — αὖ is here used in passing to another particular. — μέγ' . . . Αἴας. See N. on 1. 138. — μῆνιεν is by metrical demand μῆνιεν. — ἰπποὶ, sc. φέρτατοι ἦσαν. Cf. 16. 149 et seq. Although Achilles is absent from the preparation and bustle of the approaching contest, yet he is made the principal personage of the poem, by being thus kept constantly before the mind of the reader.

774-779. δίσκοισιν limits τέρποντο. — ἕκαστος. See N. on 1. 606. — ἐρεπτόμενοι, *feeding upon*, is always employed of brutes, except in *Odys.* 9. 97, where it is used of men, who plucked and ate the raw

fruit of the lotus. — πεπινασμένα, sc. πέπλοις. Cf. 5. 194. — ἀνάκτων, "heroum et προμάχων, qui soli curribus istis bellicis utebantur. Cf. 1. 601." Bothe. — οἱ, i. e. ἑτακτες. Cf. v. 685. — ἔνθα . . . στρατόν, *here and there through the army.*

780-785. *el 3'* refers to the Grecian forces, those of Achilles being excepted. The poet returns now to v. 484, whence he digressed to enumerate the forces. — ὥσει—νέμοιτο (passive). The optative is employed in Homer after adverbs of comparison, when the comparison is not considered as an actual fact. Cf. K. § 842. 2. R. 1. On this simile Clark remarks: "ignis similitudine, simul armorum splendor, militumquo ingruentium terror, vis, et rapiditas, pulcherrime ob oculos ponitur." — Διὶ . . . χρομένη, *θε—ἰμύσση*, as (the earth groaned) *under Jove the angry Thunderer, when he struck*, etc. Some may choose to refer this dative to K. § 287. 7. R. 4, and translate, *as the earth groaned to Jupiter, when in anger he thundered and lashed*, etc. *ὡς* is accented when it stands after its substantive. — ἀμφὶ Τυφωεί, i. e. near the place where Typhoeus lay buried in the earth. — ἐν (i. e. ἐν) Ἀρίμοις (sc. ὄρεσι), *in the mountains of the Arimi*. "This chain of mountains has been located in Mysia, Lydia, Cilicia, and Syria; since in the imagination of the poets, a giant inspired by Jupiter lies buried where there are earthquakes and volcanic fires." Smith's Crus. Lex. — *ὡς* responds to *ὡς* in v. 781. — τῶν—ἐρχομένων, depends on ποσσί. — διέκρησσον, sc. κέλευδον. Cf. 1. 483. — πεδίοιο. The use of the local genitive is confined almost entirely to poetry. Cf. K. § 273. 4. a; Mt. § 377. See also Xen. Anab. I. 3. § 1, with my note.

786-788. ποδῆνεμος, *swift-footed*; literally, *swift of foot as the wind*. — Ἴρις, the goddess of the rain-bow, in the Iliad is the usual messenger of the gods. Cf. 5. 103. — ἀγγελῇ that the Greeks were arming for battle. — ἀλεγεινῇ, *sail*, because it presaged woes to Troy. — ἀγορὰς is the abstract accusative. S. § 181. 2. — ἐπὶ Πριάμοιο δύρρσιν, as was the custom at Eastern courts. Cf. Xen. Cyr. I. 3. § 2.

790-795. ἀγχοῦ the Trojan assembly. — εἶσατο, *resembled*. See N. on 1. 228. — φθογγῇ is the synecdochical accusative. — σκοπὸς is in apposition with *ὅς*, and denotes character, *as a spy*. Cf. Andrews and Stoddard's Lat. Gram. § 204. R. 1. — ποδωκείῃσι, *swiftness of foot*. For the plural, see N. on 1. 205. — τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ, *upon the highest part of the tomb*. — ναῦφιν is the genitive depending upon ἀφορημδεῖεν. Heyne takes it as a dative. For the optative after conjunctions denoting time indefinite, cf. K. § 237. 7. — τῷ, i. e. Πολίτες. — μετέφη is here followed by the accusative. The various reading προσέφη is preferred by some. Cf. Jahrb. Jahn und Klotz, p. 272, cited in Smith's Crusius, sub voce.

796-801. μῦθοι—ἄκριτοι. Cf. v. 246. — ἐπ' εἰρήνης, *in time of peace*. Cf. K. § 296. 2. — ὕρρεν, 2. perf. of ὕρρηναι, with pres. mid. signification, *rises, rushes on*. — δῆ, *already*, *now* = before this time. — μάλα πολλὰ

very often. — οὐκ. See N. on 1. 108. — τοιόνδε τοσόνδε τε λαόν, *such and so great an army*. — πεδίοιο. See N. on v. 785. — μαχησόμενοι denotes purpose. See N. on 1. 13.

802-806. Ἐκτwp. See N. on 1. 242. — ἐπιτέλλομαι is the middle with an active signification. Soph. Gr. Verbs. p. 243. — ὅδε, *thus*, refers forward to vs. 805, 806. — γάρ introduces the reason for the advice contained in the following lines. — κατὰ, *at*. — ἄλλη . . . ἀνδράων, *the language of these widely-dispersed men is different*; literally, *one language is to one and another to another of these widely-dispersed people*. Cf. v. 400. — οἳ περ ἔρχει, *whomsoever he leads*, i. e. his own forces. The genitive is the more usual case after ἔρχω. — πολέτας, *his own citizens*. This advice resembles that of Nestor, vs. 860-866.

807-810. οὔτι . . . ἠγνοίησεν, *was not ignorant of the speech of the goddess*, i. e. he knew that it was Iris, and not Polites, who was addressing him. — ἐσσεύοντο is plural, because its subject refers to ἀγορήν, a collective noun. — πᾶσαι, *all*. — δρώρει, 2. plup. of δρυνμι, as imperf. mid. See N. on v. 797.

811-815. ἀπένευε from the city. — περίδρομος (*that which may be gone around*) ἔνθα καὶ ἔνθα, *accessible on all sides*. — ἦτοι—δὲ—μὲν—δέ. Cf. Mt. § 604. — ἑσθρῆς—ἀδάνatoi. See N. on 1. 403. — Βαρτίαν—Μυοίνης. The individual after whom this mound was named, is supposed to have been the daughter of Teucer and wife of Dardanus. Strabo considers her an Amazon who was buried there. — ἔνθα, i. e. at the tomb of Myrina.

816-818. Τρωσὶ ἡγεμόνευε. The genitive is usually employed with this verb in the Iliad. Cf. Mt. § 360. a. — κορυθαίολος, *crest-waving*, is an epithet applied among men only to Hector, and designates the rapidity and activity of his movements in battle. — πολλὸ πλεῖστοι. See N. on v. 577. — μεμῶτες ἐγχείησιν. See N. on v. 543.

819-823. Δαρδανίων. The Dardan district lay above Pium, on the Hellespont. — Αἰνείας, *Æneas*, was one of the bravest of the Trojan leaders, and celebrated as the hero of Virgil's great poem. — Ἰδης. This mountain lay S. E. of Troy, the plain of which was formed by its slope towards the sea, where it terminated in the promontories Gargara, Leontum, and Phalacra. The sources of the Scamander were in Ida. — δεὰ is in apposition with Ἀφροδίτη. — εὐνηθεῖσα has the middle signification. — οὐκ οἶος. See N. on v. 745. — Ἀκάμας. He signalized himself by slaying Promachus the Boeotian (cf. 14. 476), but was himself slain by Meriones (16. 342). — μάχης . . . πάσης. See N. on v. 718.

824-827. Ζέλειαν, *Zelia*, was situated on the Æsepus near its mouth. — ὑπάλ (Epic for ὑπὸ) . . . Ἰδης, *at the lowest foot of Ida*. The Æsepus rises on the north-eastern side of Mount Ida, near the sources of the Scamander, and running in a north-easterly direction, flows into the Propontis, W. of Cyzicus. — εἰ . . . ἔθωκεν. Pandarus was so skilful an

archer, that he was said to have received his bow from Apollo. He was brave and bold, and on account of his ardent and impetuous spirit was selected by Minerva (4. 88 et seq.) as a hero, whom she could most easily persuade to break the truce between the Greeks and Trojans.

828-830. Ἀδρήστειαν. This was a district in Mysia, at the entrance of the Propontis. It was watered by the Granicus. — Ἀπαισοῦ (in 5. 612 Παισός), *Apæsus*, lay in the western part of Adrestia. — Πιτύειαν, *Pitycia*, a town on the Propontis, W. of the mouth of the Granicus. — Ἠρείης was a mountain in Mysia, a little distance S. of Paisos. — Ἀμφίος has the penultimate long. — λινοθήρηξ. See N. on v. 529.

831-834. These verses are repeated in 11. 829-832. — Περκωσίην, from *Percote*. Cf. v. 835. — περὶ πάντων. See N. on 1. 287. — μαντοσύνας, the art of divination. For the plural, see N. on 1. 205. — οὐδὲ — ἔδωκεν, did not permit, i. e. refused his consent. — οἱ refers to Merops, and depends on πευθέσθην. — Κῆρες—Δαρδάνιοι. See N. on v. 302. — ἔγον, sc. αὐτοῦς.

835-839. Περκώην, *Percote*, lay on the river Practus between Abydos and Lampsacus. — Σηστόν, *Sestos*, was on the Thracian side of the Hellespont, opposite Abydos. In later times, it was rendered famous by the story of Leander and Hero. — Ἀβυδόν, *Abydos*, lay on the narrowest part of the Hellespont, and by its strong fortifications and commodious harbor, became in subsequent times a place of considerable importance. — Ἀρίσθην, *Arisbc*, lay on the coast a short distance S. E. of Abydos. — Ἄσιος—Ἄσιος. The repetition promotes emphasis. Asius was the brother of Hecuba the wife of Priam (cf. 16. 719), and was one of the bravest of the Trojan auxiliaries (cf. 12. 110). — ὄρχαμος ἀνδρῶν=ἄριτος ἀνδρῶν. — Ἥρτακίδης, the son of *Hyrtacus*. — αἰδωνεῖ, spiraled; literally, *burning, fiery*. — Σελλήεντος, *Selleis*, was a small stream flowing into the Propontis, E. of Abydos.

840-843. Πελασγῶν. On the coasts of Asia Minor were found many Pelasgic settlements, among which was this at *Æolia*. — Λάρισσαν, *Larissa* (Phriconis), lay on the Hermus, S. of Cyme. — Ἰππόδοος. He was slain by Ajax. — Τευταμίδαι, son of *Teutamis*.

844, 845. Θρήικας, i. e. the Thracians dwelling in the Thracian Chersonesus on the Hellespont. — Ἀκάμας. This Thracian leader was slain by Ajax Telamon. Cf. 6. 8. — ὅσους, as many as. — ἐντὸς ἑέρπει. See N. on v. 617.

846, 847. Κυκόνων. The Cycones were a Thracian people dwelling along the coast of Ismarus to Lissus. — Κεῖδαι, the son of *Cæas*.

848-850. Παίονας. The Pæonians were a Thracian tribe, dwelling between the rivers Axios and Strymon. Cf. Thucyd. II. 98. § 1; 99. § 4 with my notes. — Ἀμυδῶνας, *Amydon*, was probably situated on the Axios. — τηλόθεν from Troy. — Ἀξιοῦ—Ἀξιοῦ. See N. on v. 837. — ἐπικίδναται=ἐπιβρέει. Schol.

851-855. *Παφλαγονίαν*. Paphlagonia was a country lying S. of the Pontus Euxinus, and famed for its excellent cavalry. — *ἁδσίον κῆρ, ὃν ῥε-
hearted*; literally, *with hairy heart*. See N. on 1. 189. Cf. Mt. § 430. — *Ερετῶν*. Crusius says that tradition makes the Venetians the descendants of this people. — *Κύτυρον*. This town lay on the coast, in the north-western part of Paphlagonia. — *Σήσαμον*, *Sesamus* (later Amastris), lay on the coast S. W. of Cyturus. — *Παρθένιον*. This river formed a part of the western boundary of Paphlagonia. — *Κρῶμναν* was a maritime town, between Cyturus and Sesamus. — *ὑψηλοῖς Ἐρυθρίνοισι*, *the Erythrine hills*, lay between Cromna and Sesamus.

856, 857. *Ἀλιζάνων*. Strabo thinks that these people were the same with the Chalybes (afterwards Chaldæi) on the Euxine. In his time their silver mines had failed, but their iron mines were extensively worked. Xenophon speaks of a tribe of that name subject to the Mosynoeci, who dwelt between Trapezus and Paphlagonia. — *ἀργύρου—γενέσθλη*, *a silver mine*: literally, *the birth-place of silver*.

858-861. *Μυσίαν*. Mysia was a country of Asia Minor, lying partly on the Sinus Adramyttenus, having the Æsopus (see N. on v. 825) on the west, Bithynia on the east, and Lydia on the south. — *οἰωνοῖσιν*, *by his auguries*; literally, *by his birds*. — *Αἰακίδαο*, i. e. Achilles, who was the grandson of Æacus. — *ἐν ποταμῷ*, i. e. in the Scamander. Cf. 21. 19. — *Τρῶας—καὶ ἄλλους*, *other Trojans also*. ἄλλους here denotes diversity, since Ennomus was only a Trojan ally. In such a use it may be rendered, *besides, also*.

862, 863. *Φρύγας*. These Phrygians were probably those on the Sangarius, a river rising in the Galatian mountains, and flowing through Bithynia into the Euxine. Cf. 3. 185. — *Ἀσκανίης*, a town and district on the borders of Mysia and Phrygia. Here was the Ascanian lake, the outlet of which flows into the south-eastern part of the Propontis. — *μέμασαν*. See N. on v. 543.

864-866. *Μήσον*. The Mæonians dwelt in a district of Lydia, E. of Mount Tmolus, on the head-waters of the Hermus. — *τῷ . . . Λίμνῃ*, *whom the Gygean lake brought forth*, i. e. who were born near that lake. *Γυγαίῃ Λίμνῃ* was on the west side of Hermus, S. E. of Thyatira. — *καὶ, also*. — *Τμῶλη*, *Tmolus*, was a lofty mountain range, dividing the valleys of the Hermus and the Cæster.

867-875. *Καρῶν*. Their country was in the south-western part of Asia Minor. — *βαρβαροφώνων*, *speaking a foreign language*. Voss thinks it refers to the barbarous utterance, with which the Carians (being Pelasgians) spake Greek. — *Μίλητρον*. This celebrated city lay on the south side of the bay of Latmos, about 80 stadia S. of the mouth of the Mæander. It was the birthplace of Thales and Anaximander. — *Μαιάνδρου*. This river has its sources near Celænsæ, and forming a common boundary between Lydia and Caria, falls into the Ægean sea, below the promontory

of Mycale. Its windings are so numerous, that it has become a common epithet for whatever is winding or mazy. Its modern name is Menderes. — Μυαίλης, *Mycale*, was a mountain and promontory opposite Samos, and celebrated in later times for the victory gained by the Greeks over the Persians, B. C. 479. — Νάσσης Ἀμφίμαχος τε. See N. on v. 838. — ὅς refers to Amphimachus. — χρυσὸν ἔχων = *with golden ornaments*. Cf. 17. 52. — ἦύτε. This comparison refers to the golden ornaments. — νήπιος. See N. on v. 38. — τόγ', i. e. his gold. — ἐν ποταμῷ. See N. on v. 861.

876, 877. Λυκίων. Lycia lay S. E. of Caria, on the Mediterranean. Its principal river was Xanthus. The Lycians, said to have been led by Pandarus, dwelt in what was called Little Lycia.

ILIAD III.

1-9. ἀτὰρ ἐπεὶ. The subject is now resumed from 2. 483, where it was interrupted by the catalogue of the ships. ἀτὰρ stands here as a particle of transition in the sense of δέ. — ἕκαστοι (= ἑκάτεροι) refers to both Greeks and Trojans. — κλαγγῇ is the dative of manner. K. § 285. 3. d. The noise and tumult with which the Trojans advanced to battle is noticed in 4. 483. Cf. Xen. Anab. I. 7. § 4. — ὀρνιδες ὥς (in this position accented) is a more emphatic arrangement than ὥς ὀρνιδες. — ἦύτε περ, *just as*. The emphatic force of περ must never be overlooked. — οὐρανῷδε πρὸ (i. e. πρὸ οὐρανοῦ) = ἐν τῷ ἄερι, *in the air*; literally, *before the heaven*, i. e. under the heaven. Cf. Matth. 6, 26; Luke 8, 5. — οὖν. Kuhn. (Jelf's edit. § 737. 1) says that οὖν has here no illative force, but is used as a kind of suffix to the conjunction. — ἀδέσφατον, *great, excessive*. Butt. (Lexil. No. 66. § 7) says that this word always has the meaning *immeasurable, endless, something which even a god could or would not say*. — πέτονται is a Hist. Present. Cf. Jelf's Kühn. § 395. 1. — Ὠκεανοῖο, *Oceanus*, was an immense stream flowing around the Earth, which occupied the centre of the world. On the southern margin of the earth, by the Ocean, dwelt the Pigmies. On the west was the Elysian Plain, or Isles of the Blest. As a god, Oceanus was inferior only to Jupiter. Cf. 20. 7; 14. 245; 21. 196. — ἀνδράσι Πυγμαλίοισι. This fabulous nation of dwarfs, are placed by later writers on the sources of the Nile, or in India. Heccæus says, that they cut down every ear of corn with an axe. When Hercules came into their country, they climbed with ladders to the edge of his goblet to drink from it; and when they attacked the hero, a whole army of them made an assault upon his left hand, while two others made

the attack upon his right hand. — *ἡρίαυ*. See N. on 1. 497. — *ταῖγε* refers to the cranes. — *κακὴν ἔριδα*, a deadly contest. — *οἱ δ'* refers to the Greeks, δὲ corresponding to μὲν in v. 2. — *σγῇ* is opposed to *κλαγγῇ* in v. 2. — *μένεα πειλοντες*. See N. on 2. 536. — *μεμαῶτες*. See N. on 2. 818.

10-14. *ἐδρ' . . . δμῖχλην*, as when the south wind pours a mist over the brow of a mountain. In comparisons the aorist is often used instead of the present. Cf. K. § 256. 4. c; Butt. § 187. N. 5. — *ποιμέσιν εὖτι φίλην* because of the exposure of their flocks to thieves and robbers. So *κλέπτῃ* . . . *ἀμείνω* is referable to the facilities, which such a thick mist furnishes the thief for his evil practices, beyond darkness itself. — *δοῶν . . . ἴησιν*, as one can cast a stone. — *ὥς ἔρα*, just so. See N. on v. 3. — *τῶν ἐρχομένων*. See N. on 2. 784. — *πεδίοιο*. See N. on 2. 785.

16-19. *προμάχισεν*, was fighting in front. He affected to be the champion of the Trojans. — *δεοειδής*. This epithet is given to Paris on account of his beauty, graceful proportions, and illustrious birth. See N. on 1. 7. Cf. *Odys.* 1. 29. — *παρδαλήν*, sc. *δορᾶν*. — *ἑμοισιν* is the local dative. — *δοῦρε . . . χαλκῷ*, two spears pointed with brass. Homer's heroes frequently carried two spears. Cf. 5. 495; 12. 298; *Virg. Æn.* 12. 488. — *Ἀργείων* is the partitive genitive depending on *ἀρίστους*. — *προκαλίζετο* (was challenging) is to be constructed with *μαχέσασθαι*.

21-29. *ὥς*, when. — *Ἀρηϊφίλος*, beloved of Mars = brave. — *μακρὰ βιβῶντα*, taking long strides, striding along. — *εὐρὼν . . . ἀγα*. "Laudantur alacres numeri hujus versus." Bothe. — *μάλα*, greatly. — *γάρ* introduces a clause confirmatory of *λέων ἐχάρη* in v. 28. — *εἴπερ*. See N. on 1. 81. — *ἀν-σεύωνται*. K. 260. 3. c. — *ὥς*, thus. — *δεοειδέα* is to be read with synizesis of the last two syllables. — *ὀφθαλμοῖσιν ἰδών*, when he saw (see N. on 1. 85) with his eyes. This fulness of expression promotes emphasis. — *φάτο*. See N. on 2. 37. — *γάρ* refers to *ὥς ἐχάρη*. — *τίσεσθαι*. See N. on *δήσειν*, 2. 89. — *ἀλείτην*, the seducer. — *χέων* is to be translated as singular. Menelaus was in his chariot, but Paris was on foot (cf. v. 22). Hence the former descended from his chariot to meet his foe on equal terms. *ἄλτο*, sync. for *ἤλετο*, 3 pers. sing. 2 aor. of *ἄλλομαι*.

31-37. *ἐν προμάχοισι* (of the Grecian army). Cf. v. 16. — *κατεπλήγη*. Butt. (*Ir. Verbs*, p. 216) says that Homer uses this form on account of the metre. — *ἂψ* belongs to *ἐχάζετο*. — *εἰς ἔδνος*, into the throng. — *ἀλεείνων*. See N. on *λυσόμενος*, 1. 18. — *ὥς δ' ὅτε κ. τ. λ.* The terror which Paris felt at sight of Menelaus, is beautifully compared to the chill of fear, which darts through and unnerves one's limbs, at sight of a serpent. — *ἀπέστη*. See N. on v. 10. The indicative is employed after *ὅτε*, the statement being represented as an actual fact. Cf. K. § 337. 3. — *ὑπὸ* is disjoined from *ἔλλαβε* by tmesis. K. § 300. 2. a. — *μιν εἰλε*

παρεῖς, seizes him on his cheeks. The second accusative denoting the part, is put in apposition with the first denoting the whole. See N. on 1. 24. — *καδ' ὄμιλον ἔδω*, retired into the ranks. — *δείσας* denotes cause.

39-45. *Δόπαρι*, unhappy Paris! i. e. author of misfortune and disgrace. Hector is represented as always condemning the conduct of his brother in abducting Helen. — *εἶδος* only. — *γυναιμανές*, "woman-mad." Crusius. — *ἡπεροπεντά*. For the form of the vocative, cf. S. § 43. 4. a. — *αἰδ' ὄφελος*—*ἔμεναι*. See N. on 1. 415. — *ἔγονος*, unborn, not childless, as some strangely render it. — *καί κε τὸ βουλοίμην*, I would wish even this. *κε* (i. e. *ἀν*) refers to an implied condition. See N. on 2. 12. For the ellipsis of *μᾶλλον*, cf. N. on 1. 112. — *οὔτω* by your flight. — *λόβην*, i. e. the occasion of reproach. — *ἔμεναι*, sc. *σέ*. — *ὕψιον*, hateful, odious. — *ἦ πον*, doubtless. — *καγχαλῶσι*, laugh loudly. Hector in his grief at his brother's disgrace, fancies that the Greeks are laughing in derision. Perhaps at this time he heard the shout of the foe. Thus Cowper:

"How loud the Grecians laugh———."

φάντες, because they thought. See N. on 1. 196; 2. 37. — *πρόμον* = *πρόμαχον*. Schol. — *ἔμεναι*, sc. *σέ*. — *εἶδος* is the subject of *ἐπ'*, i. e. *ἔπεισι*. — *ἀλλ' . . . ἀλκή* properly refers to *καγχαλῶσι*—*Ἀχαιοί*, the cause of their laughter, being attributed to the groundlessness of their fears in respect to the bravery of Paris. — *βίη φρεσίν* = *courage*. For the dative, see N. on 2. 210.

46-53. *ἦ* belongs to *ἀνῆγες*. — *τοῖσδε*, i. e. so cowardly and effeminate. This passage is highly ironical. — *μυχθὲς* = *παραγενόμενος*. Schol. The dative after this word may be referred to S. § 202. 1, or it may be what is called *dativus communionis et societatis*. K. § 284. 3. (1). — *ἐξ ἀπίης γαίης*. Cf. 1. 270. — *νυν* has been variously rendered *daughter-in-law*, *sister-in-law*, *bride*, etc. The latter meaning suits the passage best. Helen's first husband was Theseus. Perhaps allusion is made to the fact, that the hand of Helen was sought by all the Grecian princes, who thus were virtually related to her. — *πῆμα* is in expegetical apposition with the preceding sentence. Cf. K. § 266. R. 2. — *κατηφείην δὲ σοὶ αὐτῷ*, and a disgrace to thyself. — *οὐκ . . . Μενέλαον*, couldst not thou (who didst challenge the bravest of the Greeks) abide the warlike Menelaus? For the ironical use of *δή*, see N. on 1. 110. — *γνοίης χ'*, (then) thou wouldst know = you would find to your sorrow. The protasis is often wanting, when, as here, it can be easily supplied. Cf. N. on 2. 12. — *οἶον . . . παράκοιτην*, the blooming spouse of what sort of a hero you possess = how brave is the hero whose blooming spouse you possess. — *οὐκ ἔν τοι χαρίσμη* (see N. on 1. 262)—*μυγέλης*. The optative without *ἄν* is used with conjunctions of time, without reference to the time of the preceding clause, to

express an indefinite condition, or a mere supposition or conjecture. Cf. K. § 337. 8. — τὰ δῶρ'. See N. on 1. 167. With the appositional nouns κόμη and εἶδος, the articles are used as explained in N. on 1. 20. — δευδήμονες, sc. εἰσὶν. — ἥ . . . χιτῶνα, or *before this you would have put on a coat of stone* = *you would have been stoned to death*. Some interpreters after the Schol. render it, *you would have been laid in a stone sepulchre*. ἔσσο, 2 pers. pluperf. of ἔσμεν, perf. ἔσμαι from ἐννυμι.

58. The reply of Paris is in keeping with his character, as given in other portions of the Iliad. He acknowledges the justice of his brother's rebuke, and professes his readiness to renew the combat with Menelaus. His bearing is that of a courtly and finished gentleman, who in no instance stoops to vulgar abuse or opprobrious language. He is naturally brave, but a consciousness of guilt, together with the enervating influence of a life of pleasure, renders him oftentimes weak and timid, and justly exposed to the reproaches of his magnanimous and warlike brother.

59-63. ἐπεὶ με κατ' κ. τ. λ. The apodosis is found in νῦν αὐτ' εἰ μ. κ. τ. λ. v. 67. — Some, however, supply an apodosis, *I acquiesce, hear me in reply*, or some similar expression. — κατ' αἶσαν—οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. Emphasis is promoted by the repetition of a sentiment in an affirmative and negative form. — αἰεὶ . . . ἀτειρής. Construct: αἰεὶ τοι κραδίη ἔστιν ὡς πέλεκυς ἀτειρής. — δοτ' refers to πέλεκυς. — εἰσω=is driven. — ὑπ' ἀνέρος denotes the voluntary agent. K. § 299. I. 2. a. — νήϊον, sc. δόρυ. — ἐκτάμνησιν. The relative referring to an indefinite antecedent takes the subjunctive. S. § 217. 1. — ὀφέλλει is connected to εἰσω by δ'. — ἀτάρβητος, *intrepid, undaunted*.

64-66. μή μοι. The asyndeton shows the disturbed state of the speaker's mind. — χρυσέης, *golden* (=beautiful). This epithet is freely bestowed upon any thing which belongs to the gods. — οὔτοι, *no, truly not*. For the transitive use of τοι, when combined with οὐ or ἥ, cf. Jelf's Kühn. § 790. 4. Obs. — ὅσσα κεν—δῶσιν. See N. on δν κεν ἴκωμαι, 1. 139. — ἐκὼν, *suo arbitrio, voluntarily, at pleasure*.

70-75. συμβάλετ'—μάχεσθαι, i. e. συμβάλετε ὥστε ἡμᾶς μάχεσθαι. The plural is employed, because Hector is made to represent the other leaders. — κτήμασι refers to the treasures which Paris carried away with Helen. Cf. 13. 626. — ὀππότερος δέ κε νικήσῃ. See N. on 1. 262. — ἐλὼν—ἀγέσσω. See N. on 1. 179. — εἰ πάντα. "Eleganter hoc exprimit Latinum *omnia omniino*." Ernesti. — οἱ δ' ἄλλοι is written, according to Stadelmann, as though ὀππότερος μὲν had preceded. The article gives to ἄλλοι the idea of totality, *the whole of the rest*. Cf. Jelf's Kühn. § 454. 8. — φιλότῃα—ταμόντες. A zengma (cf. Butt. § 151. VIII) operates in these words, since ταμόντες properly refers only to δρκία. — νάοιτε. Supply ὑμεῖς, which with τοι δέ referring to the Greeks, is in partitive apposition with οἱ δ' ἄλλοι. See N. on 1. 606. For the optative νάοιτε. see N. on 2. 250. — τοι δέ is used δεικτικῶς. See N. on 1. 20. —

ρεῖσθαι for *ρεῖσθωσαν*. Cf. Butt. § 89. 6. — *Ἄργος*—*Ἀχαιΐδα* (sc. *γαῖαν*) refers to the whole Grecian country. Cf. 2. 683.

76-81. *δ'* in *Ἐκτωρ δ'* is a copulative. — *μῦθον ἀκούσας*. Verbs of hearing, such as *ἀκούω*, *πυνθάνομαι*, and their synonymes, take the accusative of the thing heard, and the genitive of the source. S. § 192. N. 3. For the use of the participle, see Ns. on 1. 35, 88. — *καί ῥ'*, and *forthwith*. — *μέσσον* of the two armies. — *μέσσου δουρὸς ἑλών*, *grasping his spear by the middle* (of the shaft), in order the better to keep back the Trojans. For the genitive of the part taken hold of, see N. on 1. 197. — *ἰδρύνθησαν* has the middle signification. — *τῷ δ' ἐπετοξάζοντο*, *began to aim at him*. They had not yet discharged their arrows, but were bending their bows when Agamemnon interposed. The verb is therefore used *de conatu*, unless we suppose with Heyne, that the arrows were discharged without effect. — *λοιῶν—ἑβαλλον*. The missile with verbs of throwing, may be considered as the instrumental dative. — *τε—τ'*, *both—and*, connects *λοιῶν* and *λάεσσι*. — *μακρὸν αὔσεν*, *shouted loud*. See N. on 2. 224.

82, 83. *ἵσχεσθ'*. Cf. 1. 214. — *βάλλετε*. See N. on v. 80. — *στέυται*, *is standing* = *is desirous*. Cf. 2. 597.

84, 85. *ἔσχοντο μάχης*, *refrained from the fight*. Separative genitive. — *ἄνεφ*. See N. on 2. 328.

86-94. *κέκλυτέ μεν—μῦθον*. See N. on v. 76. — *δρῶμεν*. See N. on 2. 797. — *ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας—αὐτὸν δ'*. The verb with *αὐτὸν* must have the modified sense, *he proposes*. — *οἶους*, *alone*. — *δπητέρω* κ. τ. λ. See Ns. on vs. 71-73.

95. *ἀκην—σιωπῇ*. A similar pleonasm is found in our colloquial expressions, *still and quiet*, *still and silent*. For the dative *σιωπῇ*, see N. on v. 2.

97-102. *καί*, *also*. — *ἄλγος* on account of this long war. — *δυμὸν* is the terminal accusative after *ἰκάνει*. In prose the direction of the verb is usually defined by a preposition. — *φρονέω*, *I think* = *I hope*. — *διακρινθήμεναι*, *to separate*, i. e. no longer to meet in combat, but be reconciled to one another. — *ἤδη, νῦν, at last*. — *πέποσδε*, Epic for *πεπόνθατε* (from *πάσχω*), K. § 225. R; S. § 123. — *ἀρχῆς*, sc. *τῆς ἑριδος*. — *ἡμέων* is the partitive genitive. — *δπητέρω* is what Kühner calls the transmissive dative after *τέτυκται*. This verb is put in the indicative, to denote that the thing spoken of, in the estimation of Menelaus, was definite and certain. — *θάνατος καὶ μοῖρα* is a hendyadis. — *τεθναίη*, *let him die*. See N. on 2. 205.

103-110. *οἴσετε—ἔξετε* are Epic 1 aor. imperatives, with the termination of the second aorist. Cf. K. § 223. 10; S. § 117. N. 3. The subject of these verbs is *ὑμεῖς* referring to the Trojans. — *ἑτερον—ἑτέρεν*, *this one—the other*, are in partitive apposition with *ἑν'* for *ἑνε*, dual accus. masc. and fem. of *ἄρην*, gen. *ἀρῶς*. — *Γῇ* and *Ἡελίῳ* are the *dat. com-modi*. See N. on 1. 39. — *Πριάμοιο βίην*. See N. on 2. 658. — *δρῶμεν*

ῥάμνη = *may ratify the compact*. The subjunctive follows *ἔξετε*, because the action of the verb is necessarily future. Cf. K. § 330. 2; S. § 214. N. 1. — *αὐτός*, *he himself*. S. § 160. 4. b. — *οἱ*. See N. on 1. 104. — *παῖδες*, sc. *εἰσὶ*. — *ὑπερφίαλοι*, *haughty*, here an epithet of reproach although not always so used. Cf. *Odys.* 21. 289, with my note. Some translate it here, *covenant-breakers*. — *μήτις—δηλήσεται*. The aorist subjunctive refers to future indefinite time. The present would have implied immediate action. Cf. Jelf's Kühn. § 814. Obs. 2. — *ὑπερβασία* is the instrumental dative. — *Διὸς* is the attributive genitive, *covenant of Jupiter*, i. e. one of which he is a witness. — *ἡρέδονται*, *are fickle, wavering*. This word is used of the tassels hanging from the edge of the ægis of Minerva in 2. 448. From the literal signification which it has there, the tropical sense in this passage may be easily deduced. Some deriving the verb from *ἤηρ* (i. q. *ἄηρ*) and *αἶρω*, render it here, *are raised up* = *are puffed up, elated*. — *οἷς—μετέρσιν* = *ἐὰν αὐτοῖς—μετέρσιν*. See N. 1. 139. — *ἅμα . . . λεύσσει*. See N. on 1. 843. — *ὅπως—γένηται* denotes the purpose of *λεύσσει*. — *ὅχ' ἄριστα*, "*quam optima*." Crusius. — *μετ' ἀμφοτέροισι*, *with both parties*.

112–115. *Ἀχαιοὶ* and *Τρῶες* are in partitive apposition with *οἱ δ'*. See N. on 1. 606. — *ἐλπόμενοι* belongs to *ἐχόμεσαν*, as the cause. See N. on 1. 196. — *ἐπὶ στίχας* (sc. *τῶν ἵππων*), *to the ranks of the chariots*. — *ἐκ δ' ἔβαν* (i. e. *ἔβησαν*) *αὐτοί*, *and they themselves alighted*. — *τεύχεα* refers to their spears and shields. — *τὰ μὲν* is used demonstratively. — *πλησίον ἀλλήλων*, *near each other*. Reference is had to the narrow space intervening between the Greeks and Trojans. — *ἀμφὶς*, *on both sides* (of the armies) = *between*. Cf. *Odys.* 3. 486, with my note. Buttmann (*Lexil.* No. 18. § 9), on the ground that there must have been, in the nature of the case, a considerable space between the two armies, and that *ἀμφὶς* is so seldom employed in the sense of *between*, that this meaning should only be given it when we are driven by necessity, refers *ἀλλήλων* to the individuals of each army, and translates *ὀλίγη . . . ἔρουρα*, *around* (each pile of arms) *was a little space*. But this seems to me flat and inapposite. The poet evidently means to say, that such was the prospect of a speedy and final termination of the war, that the Grecian and Trojan heroes laid aside their armor, and approached near to each other, leaving only room enough for the combat between Paris and Menelaus.

116–119. *πρὸς*, Epic for *πρός*. — *καρπαλίμως* belongs to *φέρειν*, although it may be taken with *ἔπεμπεν*. — *Ταλθύβιον*. Cf. 1. 320. — *ἔρπ'*. See N. on 1. 103.

121–124. *Ἴρις*. See N. on 2. 786. — *γαλῶφ*, Epic for *γάλφ*. — *Λαοδικήν* is properly in apposition with *γαλῶφ*, but is attracted to the relative clause *τὴν . . . Ἑλικῶν* (see N. on 1. 36). Cf. K. § 332. R. 15. A similar case of attraction is found in *Odys.* 1. 69. — *εἶδος* is the *synecdochical accusative*

125-129. *ἐν μέγῳ* = *ἐν τῷ οἴκῳ*. Schol. — *ἡ . . . ὄφαιεν*, and she was weaving a large web. See N. on I. 81. Cf. *Odys.* 2. 104. — *δίπλακα* (sc. *χλαῖναν*) is in exegetical apposition with *ιστόν*. — *ἔθεν* (Epic for *εὔ* = *εὐτοῦς*) *εἵνεκ'*, on account of her, i. e. Helen. — *ὑπ' Ἀρης παλαμάων* (from the hands of Mars) = *ὑπὸ τοῦ πολέμου*. Crus. — *πόδα*. See N. on I. 58.

180-188. *νόμφα*, vocative of *νόμφη* (K. § 211. 1; S. § 44), seems here to be used as a term of endearment. — *δέσκελα*, wonderful. — *οἱ πρὶν* — *οἱ*, those, who before. This inversion promotes vivacity and emphasis. — *πολέμοιο*. S. § 198. — *ἔσται*, perf. mid. 3 plur. for *ἦνται*, from *ἡμαι* with present signification. — *στῆ*. See N. on v. 8. — *παρὰ—πέπληγεν* (i. e. *παρὰπέπληγεν*), near them are planted. The spears were usually stuck in the ground, when the armor was laid aside. Cf. *Virg. Æn.* 6. 652, "stant terra defixæ hastæ." *πέπληγεν* is the 2 perf. of *πέπλημι* with middle signification. — *μακρά*. The spears differed in length, according as they were designed for combat more or less close. Hector's spear is said (6. 819) to have been eleven cubits in length. The spear of Achilles was of such length, that Homer gives it the epithet *δολιχόσκιος*, casting a long shadow, far-shadowing. In later times, the pilum or Roman javelin was about six feet long. This disproportion to the length of the spear in more ancient times, resulted from the fact, that the weapon was found to be more effective when short, or from the decrease of the strength of men, generally believed to have taken place. — *τῷ δέ κε νικήσῃσι*, to him who may happen (κε) to conquer. See N. on I. 175. Cf. S. § 215. 5.

140-145. *ἀνδρὸς* and the following genitives are objective. — *ἰδόνῃσι* stands for the singular. — *τέρεν*, tender, i. e. proceeding from a tender mind. — *οὐκ ὀη*, not alone. — *ἅμα τῇγῃ*, together with her. — *Σκαίαι πύλαι*, the Scæan gale, so called, because it was on the left or western side of the city, facing the sea and the Grecian camp.

146-149. *οἱ ἀμφὶ Πρίαμον*, Priam and his attendants. Cf. K. § 268. d — *ἔλατο*. See N. on v. 134. — *δημογέροντες* = *γέροντες*. Cf. 2. 21.

150-155. *γῆρα*, on account of their old age. — *τεττίγεσσιν ἐοικότες*, like cicadae. The sharp shrill sound of these insects, was much celebrated by the Greek poets. — *καδ' ὅλην* is to be taken with *δενδρέφ*, in the relation of a part to the whole. See N. on I. 237. — *δενδρέφ* depends upon the preposition in *ἐφεζόμενος*. — *ἔπα*. See N. on *ἐλεεινὰ*, 2. 514. — *τοιοῖα ἔπα*, these then. — *ἦντ'*, i. e. *ἦντο*. See N. on v. 134. — *πύργῳ*. This was a tower on the wall. — *οὖν* denotes an external connection with the preceding context. — *ἦκα*, softly, gently.

156-160. *οὐ νέμεσις* (= *οὐ νεμεσητόν ἐστι*) it is not censurable = not to be wondered at. — *Ἀχαιοὺς—πύσχειν* is the subject of *ἐστὶ*, to be supplied with *νέμεσις*. — *τοῇδ' ἀμφὶ γυναικί*, about (i. e. on account of) such a woman. For this tropical use of *ἀμφὶ*, cf. K. § 296. II. 2. a; Butt. § 147. p. 415. — *εἰς ὅπα*, in respect to her countenance. The synecdochical accusa-

tive is sometimes more fully defined by the preposition. — ἀλλὰ . . . εἶδ' οὖς, *but even thus* (beautiful), *although she be such*. See N. on 1. 116, 131. — πῆμα is in apposition with the subject of λίποιτο. See N. on v. 50.

162-170. δέωπο . . . ἐμείο. Construct: δέωρ' ἐλδοῦσα, ἴζεν πάροις' ἐμείο. — ὄφρα ἴδῃ. See N. on 2. 440. — ὅτι . . . ἐσσί. See N. on 1. 153. — θεοὶ γὰρ μοι αἵτιός εἰσιν. "This sentiment, that not the doers of an evil deed, but the gods that inspire the purpose of doing it, are the real criminals, seems a standard common-place in the Homeric morality." Blackie, *Clas. Mus.* Vol. VII. p. 425. Cf. 19. 86, where Agamemnon charges upon the gods the cause of his breach with Achilles. See also *Odys.* 21. 102. The view, however, which the gods take of human responsibility, may be seen in *Odys.* 1. 32-43. — ὥς . . . ἐξονομήνῃς is taken by Bothe, Köppen, and some others, in the sense of a wish, but the subjunctive in such a use, is at least quite rare. It is better, therefore with Crusius to connect it to ὄφρα ἴδῃ, the words ὅτι—'Αχαιῶν being regarded as a parenthesis. — ὅστις δδ' ἐστίν, *who is that*. δδ' is used *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20. — ἦτοι, *in truth*. — κεφαλῇ belongs to *μείζονες*, denoting the degree of difference. S. § 206. 2. Kühn. (Jelf's edit. § 609. 1) refers this to the instrumental dative. — καί, *certainly, to be sure*. The conjunction is here used concessively. — ὅπως. See *Id.* on 1. 108. — Ἴδον ὑφ' ἀλμοῖσιν. See N. on v. 28. — βασιλῆϊ . . . εἴκεν. There was considered a regal bearing and dignity about a king, which rendered him distinguishable from all others. This is beautifully referred to in the "Lord of the Isles," where Robert Bruce and his brother being ushered into the banquet hall of the Island-Prince, as stranger-knights seeking rest and a shelter for the night, the poet says:

With solemn step and silver wand,
The Seneschal the presence scanned
Of these strange guests; and well he knew
How to assign their rank its due;
For though the costly furs
That erst had deck'd their caps were torn,
And their gay robes were over-worn,
And soiled their gilded spurs,
Yet such a high commanding grace
Was in their mien and in their face,
As suited best the princely dais
And royal canopy;
And then he marshalled them their place,
First of that company.

171-180. δία γυναικῶν, *divine woman*. δία is here followed by the genitive plural, with which it properly agrees. S. § 118. N. 3. — αἰδοῖς, *τί μοι ἐσσι, thou art to me an object of reverence*. Helen's address is full of respect and tenderness. — δεινός "plus est quam αἰδοῖς et ad metum

spectat, qui cum reverentia conjunctus est." Heyne. — *ὡς ὄφελον*. See N. on 1. 415. — *ἀδεῖν*, 2 aor. infin. of *ἀνδάνω*. — *ὀππότε*. An ellipsis is to be supplied, (rather than to have done as I did) *when I accompanied*, etc. — *γνωσὸς* is to be taken in the sense of *relatives, kinsfolk*. — *παῖδα τηλυγέτην*, i. e. Hermione. Cf. *Odys.* 4. 14. *τηλυγέτος*, literally, *late-born*, i. e. born in the old age of the parents. It is here to be taken in the sense of *dearly-beloved*, because for such children parents are apt to feel a particular affection. On the etymology of the word, see *Crus. Lex.*; *Butt. Lexil.* No. 101. — *ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο*, *but these things were not*, i. e. I did not prefer death to leaving my friends. — *τὸ = διὰ τοῦτο*. — *κλαίονσα τέτηκα*, *I am consumed with weeping*. S. § 225. 3. — *οὗτος*. See N. on 38', v. 166. — *ἀμφότερον*, *both, in both respects*. This line was much admired by Alexander the Great. — *δαῖρ . . . κυνῶπις*, *he was the brother-in-law of me shameless*. *κυνῶπις* is in apposition with *ἐμοῦ* contained in the possessive pronoun *ἐμός*. See N. on 2. 54. — *εἴ ποτ' ἔην γε*, *if ever he was*. In her shame and anguish, Helen doubts whether Agamemnon ever was her brother. Cowper well renders it:

"And once (unless I dream) by sacred ties,
A brother to the shameless wretch myself."

Trollope after Hoogeveen and others renders it, *would he were so yet*. But this is forced and frigid. "Si usum grammaticum docere possem, dicerem εἴ ποτε esse pro ὀππότε dictum. *quando ille erat socer meus; tum cum.*" Heyne.

183. *ἦ . . . Ἀχαιῶν*, *truly now many Grecian youth were under thy command*. — *δεδημάτο*, Epic for *δέδμητο*. The perfect with present signification seems to be here required. Wolf gives the sense, "*tibi subjecti erant in Grecia, itaque tuo ductu atque auspicio huc profecti sunt.*" The use of the pluperfect suggests an ellipsis, *many were under thy sway* (but I was to this time ignorant of it), i. e. I did not know until now, how many were under thy command.

184-190. *ἦδη*. See N. on 1. 260. — *Φρυγίην*. See N. on 2. 863. — *Οτρῆος—Μύδονος*. These were the brothers of Hecuba the wife of Priam Cf. 16. 718. — *τότ'* refers to the time when Priam visited Phrygia. — *καὶ . . . ἐλέχθην*, *for I too, being an ally, was counted with them = I was also with them as an ally*. — *ἀντιδείραι*, *equal to men*, i. e. of masculine spirit and strength. — *ἀλλ' . . . ἦσαν*, *but these* (i. e. our combined forces) *were not so numerous*.

192-198. *μοι* limits *εἴπ'*. — *τόνδε* refers forward to *δοτὶς δδ' ἐστὶς* (see N. on v. 167). — *κεφαλῇ* limits *μείων*. See N. on v. 168. — *ἰδίσθαι* limits *εὐρύτερος*. See N. on 2. 452. — *οἱ*. See N. on 1. 104. — *αὐτὸς* is opposed to *τεύχεα*. S. § 160. 4. f. — *κτίλος ὤς*. See N. on v. 2 Bentley finds a tautology in this and the following lines, and would read. therefore, *ψιλὸς ἰών*. But *ἀρνεῖται μιν κ. τ. λ.* is not a useless repetition, but

is added to *κτίλος* *ὧς*, in order to set forth more fully the comparison. — *ἔστω*, *I liken, I compare*, is a causative form of *εἶκω*. Cf. Soph. Gr. Veris p. 135. — *πηγασιμῶδες*, *thick-fleeced*, and therefore *full* and *square*. Here is one point of resemblance between Ulysses and a ram. The other consists in the stately and commanding gait of the *κτίλος* among the white-fleeced sheep. — *ὅτων* limits *πῶς*.

199–202. *Διὸς ἐκγεγαυῖα* (2 perf. part. fem. of *ἐκγίγνομαι*).^{*} Helen was the daughter of Jupiter. — *δ' αὖ*, "*ποτα, rursus*." Wolf. — *τράφη*. Buttmann suggests *τράφην*. See N. on 2. 661. — *δήμῳ Ἰθάκης* (see N. on 2. 547), *in the country of Ithaca*. — *κραναῖς*. Cf. Ody. 4. 605, with my note. — *περ*. See N. on 1. 181. — *πυκνά*, *prudent, wise*.

205–208. — *ἥδη—ποτ'*. See N. on 1. 260. — *ἤλυθε*. Ulysses and Menelaus went on an embassy to Troy, to demand the restoration of Helen, but through the influence of Antimachus whom Paris had bribed, their mission was fruitless. — *σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης*, i. e. *ἔνεκ' ἀγγελίης σεῦ*, *on an embassy on account of you* (S. § 194. 1). Butt. (Lexil. No. 3) constructs thus: *ἤλυθεν ἀγγελίης, σεῦ ἔνεκα*, which does not change the sense. — *φίλησα* (i. e. *ἐφίλησα*) = *I entertained them hospitably*. — *φύην*, *the personal appearance*. — *ἔδδην*. See N. on 2. 299.

209–215. *ἔμιχθεν* (i. e. *ἐμίχθησαν*). See N. on v. 48. — *στάντων* (*sc. αὐτῶν*) is plural for the dual. Cf. K. § 241. R. 8; S. § 157. a. — *ὀκνεῖσθαι ὅμως*, *sc. Ὀδυσσεύς*. — *ἔμφω ἐζομένῳ* (*when both were sitting*). is a nominative absolute for *ἔμφω ἐζομένους*. Cf. S. § 237. 1. Kühner (§ 266. 3) puts this in the nominative denoting the whole, *Ὀδυσσεὺς* and *Μενέλαος* being in partitive apposition with it. See N. on 1. 606. Cf. also Xen. Anab. I. 8. § 27 with my note. Zenodotus wrote *ἐζομένους*. — *γεραρότερος*, *more venerable, majestic*. — *πᾶσιν*, *among or before all*, i. e. in the assembly of the Trojans. For the dative, see N. on 2. 296. — *ὀφαινον* = *ἔλεγον*, the sense *to invent, to frame*, being imparted from its primary signification, *to weave*. — *ἦτοι*. See N. on v. 168. — *ἐπιτροχάδην*, *in a running manner, summarily*, i. e. taking a rapid view of the subject, and not dwelling upon the points advanced. — *παῦρα . . . λυγρῶς*, *briefly indeed yet* (see N. on ἀλλά, 1. 287) *very agreeably*. — *ἐπεὶ οἱ παλόμυθος* explains *παῦρα μὲν*. Hence *ἐπεὶ* may be translated *since* or *because*. — *ἦ καί*. Ernesti, Bothe, Crusius, and Trollope edit, *εἰ καί*, *although*. — *γένει*. See N. on v. 168. This is a fine description of Laconic brevity.

216–224. *ὄτε—ἀναΐξειεν*. See N. on v. 55. — *στάσκειν* is an iterative form of the 2 aorist of *ἵστημι*. S. § 118. c. — *οὐτ' . . . προπρηνές*, *neither backwards nor forwards*. He held his sceptre motionless. — *ἄστεμφες* belongs to *σκῆπτρον*. — *ἄδρει φωτὶ ἰοικώς*, *like a stupid man*. — *φαίης κε, γοῦ would say*. See Ns. on *κεῖ* *ἔλοι*, 2. 12; and on v. 392. — *ζάκοτόν τέ τιν'*, *some one raging furiously, some furious one*, "*qui loqui non possit, neque apud se sit præ iracundia*." Botho. — *ἔμμενα*. for *εἰνα*

S. § 124. — αὐτως, thus=neither more nor less. — ἀλλ' οἷε δὴ β', but as soon as. ἔρα imparts the idea of quickness. Cf. Jelf's Kühn. § 788 β. — μεγάλην, deep, sonorous. — νιφάδεσσιν—χειμερίσιν, like wintry snow-flakes. Nothing can be finer than this comparison. — ἀν—ἐρίσσει See N. on φαίης κε, v. 220. — ὧδ' (thus) belongs to ἀγασσάμεθ', and 'Οδυσσεύς' limits εἶδος. — ἰδόντες (at seeing) denotes the cause of ἀγασσάμεθ'. S. § 225. 4.

225-227. τοῖσι, the third time. — Αἴαντα. See N. on l. 138. — τίς τ' ἄρ'. See N. on l. 7. — ὅδ' . . . τε. See N. on v. 167. — Ἀργείων follows the comparative degree implied in ἔξοχος. Cf. K. § 275. 2; S. § 198. 2. — κεφαλὴν and ὤμους are synecdochical accusatives.

230-233. Ἴδομενεύς. See N. on l. 145. — ἐτέρωθεν, i. e. in another part of the Grecian army. — ἐνί, i. e. ἐν. — δεὸς ὧς. See N. on v. 2. — ἄγροι=ἡγεμόνες. Crusius after Köppen. — πολλὰκι (often)—δύοτε. — ἴκοιτο. See N. on vs. 55, 216.

235-238. κεν—γνοίην. See N. on v. 216. — καὶ τοῦνομα (i. e. τὸ ὄνομα)=καὶ ὃν ὄνομα. — δοῖά, Epic for δύο. S. § 80. 2. — Κάστορα—Πολυδεύκεα, Castor and Pollux. The latter of these twin-brothers of Helen, is said in mythology, to have been the son of Jupiter. — πῶς, in boxing, is an adverb. — μοι limits μία. "Hos eadem mihi (i. e. eadem, quæ me) peperit mater." Wolf. This is after the analogy of δ αὐτός. Cf. 19. 293.

239-242. ἢ—ἢ, utrum—an, either—or. This formula is mostly confined to the Homeric writings. In later times it was πρότερον—ἢ. Cf. Jelf's Kühn. § 875. a, b. — ἐσπέσθην, imperfect with aoristic signification. Soph. Gr. Verbs, p. 148. — δεῦρο at Troy. — ἔποντο. The dual and plural are often interchanged. Cf. Jelf's Kühn. § 387. Obs. — αὐτ' responds to μὲν in the preceding verse. — δειδιότες, because they dread, denotes the cause of οὐκ ἐθέλουσι. See N. on l. 196. — μοι is the dat. incommodi. See N. on l. 39. The self-reproach and tenderness of feeling with which Helen recurs to her home and friends, are exceedingly touching, and awaken in no small degree the sympathy of the reader in her behalf. Her discourse with Priam begins and ends with a most affecting allusion to her own disgrace, thus showing that it is the all-absorbing, consuming idea of her soul. Cf. 6. 344.

243, 244. τοὺς δ' refers to Castor and Pollux. — ἤδη, already. — κατέχεν φυσιῶος (food-producing) αἶα. See N. on 2. 699. — φῆλη . . . γαίῃ, i. e. in Therapnæ where was a temple of the Dioscuri.

245-249. ἀνὰ ἄστυ, through the city. — ὅρκια πιστὰ refers to the things necessary for the sacrifice and ratification of the league, referred to in the next verse. — ἔρνε δύο. See v. 103. — ἐϋφρονα "h. l. dicitur active laetificum" Ernesti. — ἀσκή ἐν αἰγίῳ. The wine was commonly kept in goat-skins. Cf. Odys. 6. 78. — κρητῆρα (κεράννυμι, to mix), a mixer, i. e. the vessel in which the wine, previous to use, was tempered by

the intermingling of water. It stood upon a tripod in the most conspicuous place in the room, and near to the most distinguished of the guests. It was made usually of silver. Cf. 23. 741; *Odys.* 4. 615; 9. 203. The mixer of Achilles was all of gold. Cf. 23. 219. — γέροντα refers to Priam.

250–252. ὕρσσο, *rise up*, Epic 2 aor. 2 sing. imper. of ὕρσνμι. — καλένισιν, sc. σέ. — καταβῆναι denotes the purpose of καλένισιν. — ἔν' . . . τάμηντε denotes the purpose of καταβῆναι.

253–258. Cf. vs. 136–138, 73–75.

259–263. βέγησεν, *shuddered*, at mention of a contest in which his son might fall. — ἐταίροις. The dative is employed instead of the accusative on account of the following ἵππους. — τοὶ δ' refers to ἐταίροις. — ἔρ'. See N. on v. 221. — κατὰ . . . ὑπίσσω, *he drew the reins back* (a *tergicquorum*. Bothe). — δίφρον is the terminal accusative = εἰς δίφρον. — Σκαιῶν, sc. πυλῶν. Cf. v. 145. — ἔχον = *dirigebant*.

264–266. ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ'. See N. on v. 221. — ἵππων is put here for the chariot. — ἐς μέσσον = *into the open and intervening space*.

268–275. ἔν, sc. ὕρνωτο from the preceding verse. When the verb is to be repeated, the preposition is often only used. Cf. Mt. § 594. 2. — κρητῆρι (local dative)—μίσγον. See N. on v. 247. — οἶνον of the Greeks and Trojans. This intermingling of the wine of the two parties, was emblematic of their intended reconciliation. — βασιλεῦσιν is the dat. commodi. See N. on 1. 39. — μάχαιραν. This was a large knife, used sometimes as a weapon in close fight. Cf. Xen. *Anab.* I. 8. § 7, with my note. — οἰ-ξίφες. See N. on 1. 104. — ἔκρτε, *lung*, Epic pluperf. of αἰρῶ. — Τρώων and Ἀχαιῶν limit ἀρίστοις. — νείμαν ἀρίστοις, *distributed it among the chiefs*, in order that all might be parties to the oath. — τοῖσιν is the dat. commodi. See N. on 1. 58. — μεγάλ' εὔχετο so that the Greeks and Trojans might all hear. — χεῖρας ἀνασχῶν. See N. on 1. 351.

276–280. Ἰδῆθεν μεδέων, *ruling from Ida*. Thiersch (§ 198. 8) makes this local termination *θεν* identical with *θεν*. On Gargarus, the highest summit of Ida in Phrygia, Jupiter had a shrine and altar. There he sat and surveyed the city of the Trojans and the Grecian ships (cf. 8. 48–52), and directed his thunders over the opposing hosts (l. c. v. 75). — Ἥλιος stands for the vocative. Cf. K. § 269. 2; S. § 154. 1. "As the god whose eye surveyed all things, Helius was invoked to witness solemn oaths." Keightley. — οἰ-τίνυσσον. The dual is to be referred to Pluto and Proserpine. — καμόντας is put euphemistically for δάνοντας. Cf. *Odys.* 11. 476. — ἀνδράπους-δτις (Epic for δστις)—δμόσση. The relative is here used in a collective sense. Cf. K. § 232. R. 1. b. — φυλάσσετε, i. e. *preserve inviolate*.

281–287. εἰ μὲν κεν (i. e. ἐὰν μὲν)—καταπέφνη. See Ns. on 1. 90, 135, 136. — αὐτὸς stands opposed to ἡμεῖς δ' in the next verse. — Τρώας-ἰνοδοῦναι. The infinitive (εὔχουμαι, κελεύω, or ὁδὸς being understood. See

N. on 2. 418) is here interchanged with the imperative *ἐχέτω*, if *Paris kills Menelaus, let him have, etc.*,—but if *Menelaus kills Paris, then grant that the Trojans may restore, etc.* — *τιμὴν*=*ποιήην*. Cf. v. 290. — *ἥτε . . . πέλῃται*, which shall remain to their posterity, i. e. shall be possessed by their posterity, and never be demanded back by the Trojans. Madame Dacier takes its meaning to be, *which shall be paid to their posterity for ever*, i. e. a perpetual tribute. It is not to be supposed, however, that the Trojans would have submitted to a condition, by which they would have been bound to perpetual vassalage. There is another translation, which is worthy of being noted, and which has the sanction of Prof. Felton: *which shall be* (= so great as to be) *memorable among future generations.*

289-291. *Ἀλεξάνδροιο πόσιντος* denotes condition. — *εἰς . . . κίχεται*, till I find an end of the war=till I finish the war by the capture and destruction of the city. Cf. K. § 837. 5.

292-297. *στομάχους*, throats. — *ἀσπαρποντας*, palpitating. — *δυμοῦ* (= *ψυχῆς*) *δευομένους*, deprived of life. — *μένος*=*δύμος* (in the preceding clause) since vigor or strength implies life. — *δαρδεσσι* is a local dative. — *ἐκχεον*, "*effundebant humi, nec bibebant, sicut neque aquis illis vescabantur.*" Bothe. — *εὐχοῖτο* *θεοῖς*. Matthiæ (§ 401) refers the dative after *εὐχομαι*, to the lifting up of the hands and countenance to the gods in time of prayer. Kühner (Jelf's edit. § 589. 1) regards it as the transmissive dative, i. e. the person to whom the prayer contained in the verb is transmitted. — *τις*=*ἐκαστος*. See N. on 2. 355.

299-301. *ὀππότεροι—πήμηνειαν*, which of the parties may do wrong. *ἄν* is omitted in the optative, when the condition is uncertain and doubtful. Cf. K. § 388. 5; Mt. § 527. Obs. 1; S. § 215. 3. — *ὑπέρ*, contrary to; literally, over, beyond. Cf. Butt. § 147. p. 415. — *ὅδε* is explained by *ὡς ὅδε ὄντος*. — *σφ'* (i. e. *σφί*, Epic for *σφισι*) *ἐγκέφαλος*=*αὐτῶν ἐγκέφαλος*. See N. on 1. 104. This genitive is repeated and expanded in *αὐτῶν καὶ τεκίων*, in the next verse. — *ἄλλοισι*=*ἐπὶ ἄλλων*. Cf. Mt. § 889. 1. — *δαμῖεν*. "*Vulgo μυγεῖεν, quod est minus ἐμφατικόν.*" Bothe.

302, 303. *οὐδ' . . . Κρονίων*, but the son of Saturn did not at all grant it (i. e. their request) to them. According to the terms of the league (cf. vs. 281-284), it was essential to the adjustment of the affair, that either Menelaus or Paris should be slain. As Paris was vanquished but not killed, the prayer for vengeance upon the party who should violate the compact, was not answered by Jupiter. — *τοῖσι*. See N. on 1. 58. — *Δαρδανίδης*. According to 20. 220 seq., there were five generations between Dardanus and his descendant Priam.

305-309. *ἡνεμέσσαν*. Cf. 2. 606. — *οὐπώ*=*οὐπως*, never, by no means. — *ὀφθαλμοῖσιν δρᾶσθαι*. See N. on 1. 587. — *μαρνόμενον φίλον νῖόν*. K. § 809. 3. c; S. § 225. 7. — *Ζεὺς . . . οἶδε*, Jupiter doubtless knows this. *τόγε* refers forward to *ὀππότερ' . . . ἐστίν*. — *θανάτοιο τέλος*, i. e. the end produced by death; a periphrasis for death itself. *θανά*

τοιο is the gen. of cause, or perhaps of definition. The determination of Priam not to witness the combat, is in keeping with the character of a tender, indulgent parent, which is given him throughout the Iliad.

310-313. *ἐς* . . . *δέτε* to be carried back and buried in the city, in order that no one might eat them, which, in sacrifices where a curse was invoked, was unlawful. We find (19. 267) that the Greeks not being in their own country, threw the victims into the sea. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 649. — *ἀν δ' ἔρ' κ. τ. λ.* Cf. *va.* 261, 262. — *ἐνὸρροι* is taken adverbially.

315-319. *αὐτὰρ* responds to *μὲν* (K. § 322. R. 4), and *ἔπειτα* to *πρῶτον*. — *πᾶλλον* (i. e. *ἔταλλον*). Bothe, Trollope, and others, after Voss, read *βάλλον*, on the ground that only one person shook the lots, which on this occasion was Hector (cf. v. 324). — *δυνάστερος*—*ἀφαίη*. See N. on v. 299. — *ἤρῃσαντο* is used absolutely. — *δεοῖσι* . . . *ἀνέσχον*. See N. on v. 296. — *τίς*. See N. on v. 297.

320-323. *Ζεῦ* . . . *μέγιστε*! Cf. v. 276. — *δυνάστερος* *τάδε* κ. τ. λ. This must be considered as a wish that Paris might fall, since he was regarded by all as the author of the war. — *τάδε* . . . *ἔθηκεν*, was the cause of this war; literally, placed these doings (= caused this trouble) between both (people). — *δέμον*. See N. on *δέμον*, v. 98. — *ἡμῖν δ'* is written as though *τὸν μὲν* had preceded. — *αἶ*, on the other hand.

324-327. *πᾶλλον*. See N. on v. 316. — *ὡς ὀρέων*, looking backward in order to show his impartiality. — *Πάριος*, i. e. *Πάριδος*. — *δοῶς* . . . *δρουνεν*, leaped quickly from the helmet, i. e. Hector quickly drew out the lot, which proved to be that of Paris. — *οἱ μὲν* refers to the other Greek and Trojan chiefs. — *ἐκδοσῶ* has the force of the subjective genitive. Aristarchus reads *ἐκδοσέου*, but the dative is more in accordance with poetic usage. — *ἔκειτο* (*lay*) belongs by zeugma (see N. on 3. 73) to *ἵκτοι*, in the sense of *were*. Cf. K. § 346. 3. The verb also conforms in number to the nearest noun. See N. on 2. 146. — *ἀρσίοδες*, literally, raising the feet, as when a horse leaps forward at full speed. Hence its secondary and usual meaning, *fleet, swift*.

328-333. *Ἀλέξανδρος*. See N. on 1. 392. — *ἄμφ' ἑμοῖσιν*. See N. on 2. 45. — *καλάς*. See N. on 2. 38. — *ἀργυροῖσιν ἐπισφύροις*, silver ancle-clasps. The plates of the greaves (*κνημῖδες*) were fastened together by clasps or a kind of buckle. Some refer *ἐπισφύριον* to the ring, by which the greave was fastened immediately above the foot. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 657. — *ἀραυίας* (Epic for *ἀραρυῖα*) 2 perf. part. fem. of *ἀραρίσκω*, *to fit, adapt*. — *δεύτερον αἶ*, *next*, responds to *μὲν πρῶτα*, v. 330. — *δώρηκα* is limited by *Λυκάονος*. — *ἤρμοσε δ' αὐτῷ*, for it fitted him.

334-339. *ἄμφι δ'* . . . *ἀργυρόηλον*. See N. on 2. 45. — *σάκος*, a shield, probably larger than the *ἀσπίς*, but used by Homer indiscriminately for it. Cf. Crus. Lex. — *ἰφδίμῳ* = *αὐτοῦ ἰφδίου* *δυνος*. Wolf. —

ἵππουρ, crested with horse-hair. The design of these crests of horse-hair, was to add to the martial appearance, and strike terror upon the foe. Hence the significance of the expression, *δεινὸν δὲ λόφος καθ' ὅπερθεν ἐνευεν, and his crest waved dreadfully from above.* — *ἀφ' ἧρει, 2 pluperf. (as neut. imperf.) of ἀραρίσκω.* See N. on v. 331. — *ὣς δ' αὖτως (i. e. ὡσαύτως δέ), thus also, in the same manner.*

340-345. *ἰκάτερθεν δμῖλου, in each army.* This is considered by Kuhner (§ 273. 4) as the partitive genitive. — *δάμβος, amazement.* The deadly hatred of the combatants, their high rank, and the importance of the combat, held both armies in suspense. — *ἐγγύς* to each other. — *σπῆτην.* This change from the plural to the dual, results probably from the wants of the metre, or perhaps it denotes that they were now paired off for the combat. — *σελοῦρ' (i. e. σελοῦτε), shaking.* — *ἄλλήλοισιν κοτεοντε.* Menelaus was angry at the remembrance of his wrongs, while Paris, on the common principle of a depraved nature, hated Menelaus, for the very reason that he had wronged him.

346-350. *πρόσθε—πρόθε* according to the decision of the lot (vs. 317, 325). — *δολιχόσκιον.* See N. on v. 185. — *πάντος' ἔισεν, equal on all sides.* The distance from the centre to the circumference being on every side equal, the shield was entirely round. So the Scholiast explains it by *κυκλοτερεῖ.* — *χαλκόν.* The shield had usually one or more plates of brass. Bothe reads *χαλκός*, and refers it to the spear, the word being employed in that sense in v. 349. — *οἱ ἀλχμή, its point.* For the dative, see N. on l. 104. — *δευτερος* in the order in which they were to throw their spears. — *ἔρυντο χαλκῷ, rushed upon (him) with his spear.* Cf. *altior insurgens*, Virg. *Æn.* 11. 697. *χαλκῷ* may be referred to the dative of accompaniment. — *ἐπενέμενος.* Menelaus, as the injured party, could invoke with propriety the aid of Jupiter.

351-354. *ἄνα* is the vocative of *ἄναξ.* Cf. K. § 53. R. 4; S. § 50. 1. — *ὄδς τίσασθαι=ὄδς ἐμὲ τίσασθαι τοῦτον.* Crusius. Cf. v. 322. — *ἔοργεν, who first inflicted evils upon me.* For the double accusative, cf. S. § 184. 1. — *δίων.* See N. on v. 16. — *ὅρρα (in order that)—ἐβρίγῃσι (perf. of βριγῆν with pres. signification).* See N. on l. 82. — *καί, even.* — *ὀψιγόνων ἀνδράπων, posterity; literally, men born afterwards.* — *ξεινοδόκον (host) κατὰ βέβαι.* See N. on v. 351. — *ὃ κεν (=εἰ τις)—παρόσχη.* See N. on 2. 891.

355-360. *ἀνταπαλὼν (i. e. ἀναπταλὼν), having poised or drawn back the spear, in order to throw it with greater force.* — *ὄβριμον, heavy, or as some render it, impetuous, a sense which it has in ὄβριμον ὄδωρ.* — *ἠρήρειστο, (hasta) transactum erat.* Crusius. — *ἀντικρύ, entirely through, through and through.* — *χιτῶνα, the cuirass, coat of mail.* — *δ' δ', i. e. Paris.* — *Κῆρα μέλαιναν (=θάνατον).* See N. on 2. 302. Homer is celebrated for his graphic and diversified descriptions of single combats. We seem to see the flying spear, transpiercing one defence after another, until

it reaches the seat of life, and performs its work of death. If the weapon errs in its course, or fails to penetrate the opposing shield, the sword is drawn, or a huge stone is raised aloft and hurled through the air. Every thing is in keeping with what might be expected from heroes of such amazing strength. Especially does the poet excel, in the varied mode in which his heroes are wounded or slain. No two are pierced alike. The wounds are in different places and have a different direction, yet are all found to be truthful and natural, when examined in the clearest light of modern surgery.

362-364. ἀνασχόμενος. It has been common to supply χεῖρα or ἔγχεα, but Crusius rightly refers it to the elevation of the whole body, in order to give the stroke of the sword more effect. — ἀμφι . . . χεῖρας, *but it fall from his hand, being broken into three or four pieces around it* (i. e. the cone). The correspondence between the sense and sound of the verse, has been noticed by most critics from the time of Eustathius. — ἰδὼν . . . εὐρὺν where was the residence of Jupiter.

365-368. σείω depends on ἐλοότερος, and δεῶν upon οὗτις ἄλλος. — ἐφάμεν. See Ns. on 2. 37; 3. 28. — κακότητος is the genitive of cause. See N. on 1. 65. — μοι belongs in sense to both χεῖρες' and ξίφος. See N. on 1. 104. — ἤτχθη, *rushed forth*, 1 aor. pass. of ἄτσω with active signification. Cf. Soph. Gr. Verba, p. 81. — παλάμῳ, Epic genitive for παλάμης. — οὐδ' ἔβαλον μιν. Menelaus pierced the shield of Paris, but failed to reach his body, for the reason mentioned in v. 360.

369-372. κόρυδος is the genitive of the part taken hold of. S. § 192. 1. The construction may be referred to the partitive genitive. Cf. Butt. § 182. No. 10. — λάβεν, sc. αὐτόν. — μετ', *towards*. — ἔγχε (i. e. ἔγχεν), *was choking*. — ἰμῶς. This was the strap by which the helmet was fastened under the chin. If Paris had turned to flee, as was quite probable, it will readily be seen, how the strap, by the pulling of the helmet, would produce strangulation. — ὅς refers to ἰμῶς. — τρυφαλείης is a name given to the helmet, as it would etymologically appear (τρύω, φάλος), from the hole bored in it to receive the plume. Cf. Butt. Lexil. No. 103.

373-378. κεν εἰρυσσεν—εἰ μὴ νόησε. See N. on 2. 155. — οἱ is the dat. commodi. See N. on 1. 39. — ἰφι κταμένοιο, *killed by violence*. The hides of bullocks which are slaughtered, are much thicker and stronger, than the hides of those which die of disease. — κενή (Epic for κενή), *empty*, because no longer attached to Paris. — ἔσπετο, *came with, followed*. — τὴν μὲν, i. e. the helmet. — μετ'. Cf. v. 370. — κόμισαν (to the ships) . . . ἐταῖροι, as trophies of the victory.

379-382. δ refers to Menelaus. — ἀψ in this place is generally rendered *back*, but it is better to take it in the sense of *again*. — ἐγχεῖ is to be constructed with κατακτήμεναι, as dative of the instrument. Menelaus had either recovered his own spear, or received one from his companions. — τὸν δ' refers to Paris. — ὥστε δεῖς, *as a goddess*; *“irasmuch as sh.*

was a goddess." Mt. § 629. — καδ' is put for κατ', by assimilation with the following consonant. — κηέντι, *perfumed, scented*.

383-389. καλέουσ' (i. e. καλέουσα. S. § 109. N. 1), denotes the purpose of τε (Epic imperf. for φει from εἰμι). — περί . . . ἦσαν, *and around her were Trojan women in great numbers*. Cf. v. 143. Other females had joined them to see the fight. — νεκταρέου, *beautiful*, or perhaps *fragrant, scented*. The epithet is borrowed from νέκταρ, the well-known drink of the gods, which was of red and sparkling color and fragrant smell. — εἰανού. See N. on κόρυδος, v. 389. — γρητ limits εἰκνῖα. — μιν = εἰαντήν. — οί. See N. on v. 372. — Λακεδαιμονί is the local dative. — ἥσκειν, Epic imperf. 3 sing. of ἀσκέω. Cf. K. § 320. R. 1. — μιν, sc. τὴν γρυῦν. — μιν in τῇ μιν refers to Venus, and limits λείσαμένη.

391-394. ὕγ' is employed δεικτικῶν. See N. on 1. 20. — δινωτοῖσι, *turned with a lathe*. — κάλλει . . . ἑμασιν, *resplendent in beauty and attire*. — οὐδὲ . . . ἐλθεῖν, *you would not say* (= one would not think. Cf. K. § 308. R. 6) *that he had come from battle with* (literally, *having fought with*) *a man*. — ἀλλὰ. Repeat mentally φάης κε. — χοροῖο νέον ἀγῶντα, *having just ceased from the dance*.

395-397. τῇ-δυμῶν (see N. on 1. 104), *her fond desire for Paris*, which the mention of his name and beauty incited in her bosom. Her indignation, however, is aroused, when she perceives that it is Venus who is addressing her. — καὶ β' ὥς οὖν ἐνόησε, *as soon as she perceived*. — περικαλλέα δειρήν. Cf. Virg. Æn. 1. 402. — ἔρ', *then*. — ἔπειτα responds to ὥς in v. 396.

399-400. ταῦτα=so, *in this manner*. — Cf. K. § 278. R. 2. — ἦ . . . ἄξεις, *art thou about to lead me further into some one of the populous cities?* Hel:η either fears, or pretends sarcastically to fear, that Venus is intending to remove her to some other city, in the same manner and for the same purpose that she was led to Troy. As her question answers conjecturally the inquiry contained in τί με . . . ἡπεροκνεύειν, Crusius says that ἦ may be rendered *perhaps, peradventure*. For the construction of πολλῶν, see N. on v. 340. — Φρυγίης limits πολλῶν. — Μυρονίης. See N. on 2. 864. — κα' εἰς, *there also*. — οὐνεκα, *because*. In 1. 111, τοῦδ' ἔνεκα preceded this adverb. Here by inversion it stands before its correlative, τοῦνεκα (*on this account*) following in v. 405. — δῆ. See N. on 1. 110. — ἐθέλει . . . ἄγεσθαι according to the terms of the combat. Cf. vs. 284, 285. — στυγερὴν ἐμέ. Cf. v. 180, where Helen reproaches herself at remembrance of her former condition. — δολοφρονέουσα denotes the purpose of παρέστης. — ἥσο-λοῦσα, *go and sit*. See N. on 1. 179. Fully written it would be ἔδε παρ' αὐτὸν (i. e. Paris) καὶ ἥσο παρ' αὐτῷ. — θεῶν . . . κελούδους, *renounce* (=forsake) *the ways of the gods*, does not refer to a renunciation of her divinity, but to all connexion and intercourse with the gods. This is evident from the following context. Wolf, after Aristarchus, adopted the reading ἀπώκει, for ἀπείπε. The sense is essentially the

same in both readings *πρόσωπον* denotes manner. — *Ὀλίμωρον*. See N. on *οὐρανόν*, 1. 317. — *ἄλλ' . . . ἔλγε*, but be whispering always at his side (literally, about him). — *ἐ* (= *ἐκείνων*) *φύλασσε* = take care of him. — *εἰσόκε* — *ποθήσεται* (i. e. *ποθήσεται*). See N. on 2. 332. For the double accusative, see N. on 1. 290. — *ἔγε*. See N. on 1. 190. — *δοῶν* = concubine.

410–412. *κεῖσε*, i. e. to the bed-chamber of Paris. — *ἐ* = *γάρ*. — *κεν ἐπὶ* (sc. *κεῖσε* *λέγου*). See N. on 1. 232. — *πορυννέουσα*, to prepare = to share, the expression being euphemistic. Cf. 1. 31; *Ody* 3. 403. — *μωμήσονται*, will scoff at, deride. — *ἔχε' ἄνερα*, incessant grief at my fallen condition.

414–417. *μή μ' ἔρεδε*. Cf. 1. 32. 519. — *μή . . . μεδέω* (*Ἐπίε subj.* for *μεδέω*). See N. on 1. 28. — *τῶν* (i. e. *ἑσ*) — *ὧς*, *thus* — *as*. — *ἑκαγλ'*, neut. plur. of *ἑκαγλόν*, as an adverb, *vehemently*. — *μέσσω δ' ἀμφοτέρω*, in the midst of both, between both. The idea is, that Helen would perish in the general ruin resulting from the mutual animosity, which the goddess threatens to stir up between the Greeks and Trojans. Some think that reference is had to the hatred, which, at the instance of Venus, both people would feel towards Helen. Cf. *Virg. Æn.* 2. 571–573. — *μυρίσμαι* is put for *μυρίσσωμαι*, since it is connected by *δ'* to *μεδέω* in v. 414.

419, 420. *κατασχομένη*, 2 aor. mid. part. of *κατέχω*, covering herself with a veil, after the manner of the Trojan women. Cf. v. 141. — *ἀδδεν* was concealed from. Her female attendants and the rest of the women, were so intent upon the movements of the two armies in the plain, that Helen's departure was unperceived. This is rendered prominent in *Flaxman's* illustration, by the position of his figures, the backs of the women being turned towards their mistress. — *δαίμων*, i. e. Venus.

421–427. *Ἀλεξάνδρου δόμον* (see N. on 1. 317). The house of Paris was on the most elevated part of the city, near those of Priam and Hector. Cf. 6. 316. — *ἀμφίπαλοι*. Cf. v. 144 — *ἔπειτα* responds to *δ'* in the on v. 171. — *τῇ*. See N. on v. 373. — *φιλουμεϊδής*, *laughter-loving*, an epithet usual to Venus. — *ἀντί'* (for *ἀντία*), *before, opposite to*. For the construction of this adverb with the genitive, see N. on 5. 301. — *δεὰ φέρουσα*, the goddess (herself) bringing it. *δεὰ* is in apposition with *Ἀφροδίτη*. *φέρουσα* is considered by Butt. (§ 150. 33), as a sort of periphrasis for an adverbial idea, *in company with, with*. — *ἔσσε πάλε κλίσσασα*, turning away her eye.

428–431. *ἤλυδες ἐκ πολέμου*. The *τενο* in which this was uttered, doubtless, befitted the sarcasm intended in the words. — *ὧς ἔφες*. See N. on 1. 415. — *ἀντίδ'* on the field of battle. — *ἦ . . . εὔχε'* (i. e. *ἤχου*), *formerly, forsooth, you boasted*. *ἦ μὲν* and *γὰρ* add to the irony of the passage. Cf. *Jelf's Kühn*. §§ 731. 1; 735. 7. — *Μενελάου* depends on

φέρτερος (S. § 198. 1), which adjective conforms in case to the subject of εἶχε. Cf. S. § 224. — χερσὶ= *in skill, dexterity* in the use of weapons. The datives in this verse limit φέρτερος.

432-436. ἀλλ' . . . Μενέλαον is spoken ironically. The repetition of the epithet Ἀρηΐφιλον gave point to the sarcasm. — ἀλλὰ . . . κέλομαι, *but I advise you to desist*. — πόλεμον πολεμίζειν. For the abstract accusative, cf. K. § 278. a; S. § 181. 2. — ἀπράδως, *indiscreetly, unwisely*. — μήπως, *lest, by chance*, depends on κέλομαι, in which verb here resides the notion of fear. Cf. S. § 214. a. This is a finely conceived and highly wrought specimen of keen satire. Helen had witnessed from the tower the disgraceful retreat of Paris, and now as she sits before him, she loads him with reproaches, wishes him to have been slain, taunts him with his former boastful speeches, advises him to contend with Menelaus again, and in the next breath contemptuously dissuades him from the fight, if he would not fall by the spear of his antagonist.

438-440. μὲ—*δυμὴν ἐνιπτε*. For the double accusative, see N. on 1. 237. — νῦν . . . Ἀθήνη. Pope remarks that Paris could make no other answer in his circumstances. — σὸν Ἀθήνη, *with the aid of Minerva*. "Invidiosæ Minervæ ope, non Menelai virtute factum esse ait ut vinceretur." Bothe. — ἐγώ, *sc. νικήσω*. — παρὰ . . . ἡμῖν, *we have gods also with us* (i. e. friendly to us), who will at another time give us the victory. παρὰ is to be taken adverbially, and ἡμῖν limits εἰσι.

441-446. ἀλλ' ἔγε δή. See N. on 1. 141. — τραπέλομεν, Epic for ταρπέομεν (—*ῶμεν*) 2 aor. subj. See N. on ἐρόσομεν, 1. 141. — οὐ γὰρ πάποτε. See N. on 1. 106. — μ'—*φρένας ἀμφεκάλυψεν* (see N. on v. 438), *obscured my mind*. Paris means to say, that his love for Helen is so intense, as well-nigh to becloud his reason. — ὧδε. The correlate is *ἔς* in v. 446. — οὐδ' ὅτε, *not when*, gives emphasis to the idea contained in the preceding line. — ἀπράξας. Were it not for what is said in vs. 173-175, we might almost be inclined to believe from this passage, that Helen was forcibly abducted from Sparta. — ἐρατεινῆς. "Sheltered on every side by mountains from the blast, and itself but slightly raised above the level of the sea, the vale of Lacedæmon is as remarkable for the gentility of its climate as the beauty of its scenery, and has accordingly been most appropriately characterized by Homer as a *hollow, pleasant valley*." Mure's Tour in Greece, vol. ii. p. 323. The soil, however, is represented by Leake, as ill-adapted to the general purposes of agriculture, being a mixture of white clay and stones, which renders it very difficult to be tilled. — Κρανάη was probably a small island in the Sinus Laconicus off Gythium. It is now called Marathonnisi. Some think that it was Cythera, others, that it was Sunion, in the south-eastern extremity of Attica. — σο—*ἔραμαι*. Cf. S. § 198.

447, 448. ἄρχε. See N. on 1. 491. — τὰ μὲν ἔα', *these then*. in the next verse corresponds to με-

449-454. *ἀν'* (i. e. *ἀνδ*). See N. on 1. 53. — *εἰ που ἐσαδρήσειεν*. See N. on 1. 66. — *δείξαι*, to show, point out. — *οὐ . . . ἴδοιτο*, for if *ἀνι* had seen him, they would not have concealed him through friendship. *τις* is here taken collectively. — *ἴσον—Κηρὶ μελαίνῃ*, equally with black death. *μελαίνῃ* has in this connection the sense of gloomy, dreadful. — *γὰρ* introduces the reason, why the people would not have concealed Paris. — *ἀπήχθετο*. Sophocles (Greek Verbs, p. 94) says that this, strictly speaking, is an imperfect with the force of the aorist, it being equivalent to *ἐμυσέιτο*, and not to *ἐμυσήθη*. Butt. (Ir. Verbs, p. 111) takes it as an aorist in the pluperfect sense, *had made himself hated, had become hated*.

456-460. *Δάρδαναι*. See N. on 2. 819. — *νίκη—φαίνεται—Μενελάου*, the victory evidently belongs to Menelaus. Cf. K. § 273. 2; S. § 190. There is probably an ellipsis of *οὐσα* with *φαίνεται* (cf. S. § 225. 8; K. § 310. 4. b), it being put for the impersonal construction *φανερὸν ἐστὶ, τὴν νίκην εἶναι Μενελάου*. Cf. K. § 310. R. 3. — *ἀποτινέμεν* is put for the imperative. See N. on v. 286. — *ἦτε . . . πέληται*. See N. on v. 287.

Pope says that of all the books of the Iliad, there is scarce any more pleasing than the third. He divides it into five parts. 1. The approach of the armies, and the proposal of the combat between the two parties Paris and Menelaus. 2. The conference of Helen with the old king and his counsellors. 3. The ceremonies preliminary to the combat. 4. The combat. 5. The reconciliation of Paris and Helen.

The incidents are numerous and striking. The pompous and martial approach of the hosts—the reproaches heaped by Hector upon his retreating brother—the lofty terms in which the challenge was given and accepted—the interesting appearance of Helen, and her encomium upon the Grecian heroes, mingled with self-reproach—the parental tenderness of Priam in leaving the battle-field, that he might not witness the combat—the mutual hatred of the combatants—the details of the duel—the colloquy of Venus and Helen—the contempt with which Helen first regarded Paris and her returning affection for him—the fierce anger of Menelaus, at finding his foe snatched from him in the very moment of victory, and his search for him through the ranks, compared to that of a wild beast raging after its prey, are all simple, natural, and sketched with great life and spirit.

ILIAD IV.

1-6. *ἡγορόωντο*, were conversing. — *δαπέδῳ* is here put for the palace — *μῆτρά δέ τφισι=ἐν αὐτοῖς*. — *Ἥβη*, *Hebe*, was the daughter of Jupiter and Juno, and cup-bearer of the gods, in which office she was succeeded by Ganymedes. — *ἐφνοχόει* has both the syllabic and temporal

augment. Cf. S. § 93. 1. — δειδέχατ' ἀλλήλους, *were drinking to one another*. This verb is the pluperfect of δέικνυμι, with the imperfect signification. — Τρώων πόλιν εἰσπορώμεντες, i. e. turning their thoughts to the affairs of the siege. — παραβλήδην, *sarcastically*; literally, *with a side-glance*, as when one utters taunting words in the hearing of the individual referred to, but not addressed directly to him. Some translate it, *with a side-meaning*, i. e. deceitfully, with vile insinuations. Others, referring back to the quarrel between Jupiter and Juno spoken of in Book I, render it, *interrupting*, or *in opposition*.

7-18. *Doial*, Epic for δύο or δύο: — Ἀργεῖη was an epithet of Juno, because she had a temple in Argos. Cf. v. 52. — Ἀλαλκομένης. Heyne remarks that etymologists usually derive this epithet of Minerva from ἀλαλκεῖν, *to defend*, but in order to preserve the analogy with Ἥρη τ' Ἀργεῖη, it is better with Strabo to derive it from Alalcomenæ, a place in Boeotia, where the goddess had a temple and was worshipped. — νόσφι, sc. τοῦ Μενελάου. — εἰσπορώσαι τέρπεσθον, *please themselves* (i. e. are contented) *with looking on*. See N. on l. 168. — τῷ δ' refers to Paris, δ' responding to μὲν in v. 8. — παρμέμβλωκε, *goes along with* (i. e. as a helper), Epic perf. of παραβλώσκω, by metathesis and epenthesis from ΜΟΛΩ. Cf. K. § 230; Soph. Gr. Verbs, p. 107. — νῦν refers to the time of the recent combat. — δίδμενον δανέεσθαι, *when he expected to die* (by the hand of Menelaus). See N. on l. 35. — νίκη-Μενελάου. See N. on 3. 457. The Trojans, however, made the escape of Paris, a pretext for breaking the league. See N. on 3. 302.

14-18. φραζόμεθ'. See N. on l. 141. — τάδε ἔργα refers to the affairs of the war, and is explained in the following verses. — ἥ-ἤ, *whether-or*. — β' has here its explanatory sense, *namely*. — φύλοισι αἰρήν, *direful battle*. — ὅρσομεν (i. e. ὁρσώμεν), the deliberative subjunctive. See N. on l. 150. — εἰ δ' αὖ πως, "*sin autem forte*." Crusius. — αὖ πως. Buttmann reads αὖτως, *in the same way* (as it is to me). Some take the adverb in the sense of οὕτως, but this is already implied in τῶδε, i. e. the establishment of peace between the Greeks and Trojans. — οἰκείτο, *might be inhabited* = *might stand*. Some take this in the sense of the imperative (S. § 218. 2), *let the city remain*. This speech of Jupiter is deceitful, as he had given his irrevocable promise to Thetis, to honor her son by bringing woes upon the Greeks, and for that purpose had sent the Dream-god, to excite Agamemnon to draw out his forces for battle.

20-24. αἱ δ'—Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, *and these* (viz.) *Minerva and Juno*. See N. on l. 391. — ἐπέμυζαν, *murmured indignantly*, "*compressis labis gemebant*." Clark. The verb denotes the sound of pain or displeasure, represented by the interjection μῆ (S. § 138), uttered by compressing the lips and breathing strongly through the nostrils. These divinities saw the dissimulation of Jupitēs; and this, together with his taunting language,

filled them with rage. — πλησίαι (sc. ἀλλήλαις) *near together*, the latter to plan the destruction of Troy (κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην). — ἀκίμων. Cf. 1. 34. — σκυζομένη, *although indignant*. See N. on 1. 131. — χάλας . . . ἔρει denotes the reason of οὐδέ τι εἶπεν, and δὲ has, therefore, the force of γάρ. — ἔγριος, *wild, violent*. — Ἥρη is put for the subjective genitive. See N. on 1. 104. Heyne edits Ἥρη. — οὐκ ἔχαδε, *did not contain* (= *could not restrain*), 2 aor. of χανδάνω.

25-29. αἰνότατε Κρονίδη. Cf. 1. 552. — πῶς, *how is it? why?* — ἄλιον, *fruitless*, is the predicate. See N. on 1. 290. — ἰδῶ, Epic for ἰδῶτα. K. § 213. 7; S. § 56. — ὃν ἰδῶσα (Butt. ἰδῶσα) μόγη, *which I by my toil have sweated*. For the cognate accusative, see N. on 3. 435. Juno means to say, that she has toiled incessantly to effect the destruction of the Trojans. — καμέτην—ἱπποί. See N. on 1. 306. — μοι. See N. on 1. 104. — λαὸν ἀγειροῦσθ, *while I was assembling* (see N. on 1. 88) *the people of Greece for this expedition*. — κακὰ. See N. on πῆμα, 3. 50. — ἔρδ' (i. e. ἔρδε), *do it, i. e. make my labor fruitless*. — ἐπαινέμεν is future. See N. on 3. 383. — θεοί is in apposition with ἡμῖς the implied subject of the verb. The divinities who took side with the Greeks, were Neptune, Juno, Minerva, Vulcan, and Mercury. The Trojans were assisted by Mars, Apollo, Venus, Diana, Latona, Xanthus, etc.

30. Cf. 1. 517.

31-38. σὲ—κακὰ ρέζουσιν. See N. on 1. 290. — ἀσπερχές, *eagerly, vehemently*. — ὦμὸν βεβράδοις, *could eat up raw = could devour them alive*, in order to glut your ferocious rage. Cf. Xen. Anab. IV. 8. § 14, where this expression is playfully used to express total destruction. For the optative, see N. on 1. 257. — τότε κεν, *then perhaps*. — μὴ—γένηται. See N. on 3. 434. Some may prefer to take it in the sense of, *let not this dispute be* (see N. on 1. 141). — ἔρισμα. "Vox ἀπαξ λεγομένη. Anglicè, *a bone of contention*." Trollope. This substantive is the predicate.

39. "Formula dicendi admonentium." Bothe. Cf. 1. 297; 5. 259.

40-42. ὁπότε κεν—ἐδέλω. See N. on 1. 168. — μεμῶς (2 perf. part. of ΜΑΩ), *being eager*, strengthens ἐδέλω in the sense of *ardently, earnestly wish*. — τὴν—ἔδι=τοιαύτην—ἐν ᾧ. Stadelmann. Some suppose that a prophecy is here put into the mouth of Jupiter concerning the destruction of Mycenæ, but as this did not take place until after the return of the Heraclidæ, which was subsequent to the time of Homer, it is better to refer it to Argos, the decline of which preceded that of Mycenæ, and might have been witnessed by our poet. See Trollope's Note on this passage. Clark understands τὴν in the sense of *time* indefinitely. — ἐγγεγάσους, 3 plur. 2 perf. of ἐγγίγνομαι, *to be born in = to be in*. — διατρίβειν is put for the imperative (see N. on 1. 20), or it may depend on ἐρέω and θάλλω in v. 39. — ἔασαι is taken absolutely, *suffer me to go on*. Some repeat ἐξαλατᾶν from v. 40, but cf. 5. 148.

43-49. γὰρ enforces the preceding command, by giving a reason for it

— ἐκὼν . . . θυμῷ, of my own accord although (see N. on 1. 131) with unwilling mind = against my will. — αἱ γὰρ—ναιεῖδουσι πόλῃες (see N. on 1. 391)—τάων = πασῶν γὰρ πολέων αἱ ναιεῖδουσι. This sentence explains ἐκὼντι θυμῷ. — περί in περί κῆρι is an adverb, very much in my heart, the accusative being synecdochical. Cf. Odys. 5. 86. Spitzner accentuates περί κῆρι, thus making it a preposition. — ἰρή, "praclara." Heyne. — ἐϋμμελίω for ἐϋμμελίο, Epic genitive of ἐϋμμελής, having a good ashen spear = skilled in the use of the spear, warlike. — οὐ—ποτε. See N. on 1. 163. — γὰρ explains and confirms v. 46. — ἔτις. See N. on 1. 468. — τὸ . . . ἡμεῖς (sc. οἱ θεοί), for we gods have this honor allotted to us, i. e. this is our prerogative.

51-55. φίλταται, "propter cultum ibi Junonis antiquissimum." Bothe. — Μυκῆνη = Μυκῆναι. Cf. 2. 569. — διαπέρσαι is used for the imperative. See N. on 1. 20. — ὅτ' ἂν ἀπέχθωνται. See N. on 1. 242. — περί κῆρι. See N. on v. 46. In the willingness of Juno to give up the cities most dear to her, in order to accomplish her revenge, we are reminded of Antony, who, in the formation of the second triumvirate, without hesitation sacrificed his uncle, in order to have Cicero's name inserted in the list of the prescribed. — τάων . . . ἵσταμαι, no one of these will I stand before = will I protect. — μεγαίρω and φθονέω ("praesentia pro futuris." Heyne) are both taken in the sense of to hinder, interpose with view of preventing. — οὐκ εἰὼ διαπέρσαι (= try to prevent your destroying them). See N. on κατ' αἶσαν—οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, 3. 59. — φθονέουσ' denotes means. See N. on 1. 168.

57-61. ἀλλὰ—καί, moreover, introduces an additional reason, why Jupiter should consent to the destruction of Troy, viz. that Juno, being a goddess, and sprung from the same stock as Jupiter, ought not to be foiled in her undertaking. Hence v. 58 is introduced by γὰρ causal. — ἔνθεν—ᾧθεν, hence—whence. Cf. Butt. § 116. 6. — πρεσβυτάτην (= most revered) is limited by γενεῇ and οὐνεκα . . . κέκλημαι (= εἰμί). The construction is somewhat confused, as the latter clause is not logically dependent on καί με . . . Κρόνος. It enhanced the dignity of Juno, that her husband was king of the gods, and by thus incidentally conceding his supremacy, she disarmed him of his resentment and secured her object.

62-67. ταῦθ', in these things, is a synecdochical accusative. — ὑποείξομεν (i. e. ὑποείλωμεν) has the force of the imperative. See N. on 1. 141. — ἐπὶ is disjoined from the verb by tmesis. — θᾶσσον, quickly. — ἐπιτεῖλαι. See N. on διαπέρσαι, v. 53. — ἐλθεῖν and πειρᾶν depend on ἐπιτεῖλαι. — φύλοπιν is taken here in the sense of battle-field. — ὑπεκίδοντας, exulting greatly on account of the victory of Menelaus. — ποτέρωι gives emphasis to ἔρξωσι. — ὑπέρ, contrary to. — δηλώσασθαι is here followed by the personal accusative Ἀχαιοῖς.

69. αἰεὶ—'Αθηναίην. "Asyndeton exexegeticum." Bothe. See N. on 2. 5.

73, 74. *πρὸς μεμαΐαν*, *de.iring before* to break the truce. Hence the promptness and rapidity with which she darts down to execute her commission. — *βῆ δὲ . . . ἐξῆσα*. Cf. 1. 44; 2. 167.

75-77. *ὄλον δ' ἀστέρη*, *such a meteor*. The following account of *meteora*, taken from the Encyclopædia of Geography (Vol. I. p. 184), will illustrate this passage. "Fire-balls are those luminous bodies, which appear usually at a great height above the earth, and on that account long known by the term *meteor* [from *μετέωρος*, *raised in the air, floating in the air*]. They present a very imposing appearance, and are seen of immense size, sometimes red, but oftener of a vivid dazzling white. They traverse the atmosphere with amazing velocity. Sometimes they burst in pieces, or discharge torrents of flames, with a detonation making both the air and earth to tremble. Some of these balls descend like lightning, break through the roofs of buildings, destroy animals, and shatter vessels at sea; in short they are often attended with all the disastrous effects of thunder and lightning, with which they are usually accompanied." The *σπινθήρες*, *sparks, scintillations*, which (v. 77) are said to proceed from this luminous body, shows quite clearly that it was a fire-ball. A very large and luminous meteor of this sort, passed over Charleston, S. C. in April 1850. It was of silvery brightness, and as it passed through a thin stratum of cloud, it threw out a shower of crimson sparks. About three minutes after its passage, a report resembling thunder was heard from the quarter, to which its course was directed. — *ἀστέρη ἦκε*. Thiersch (§ 163. 1. a) would avoid the hiatus by changing the form into *ἀστέρ' ἔηκεν*. "Sed neque numeri, qui ea inferuntur, grati sunt, neque hiato isto cujusquam aures offenduntur." Spitzner. — *τέρας* is in apposition with *ἀστέρη*. — *τοῦ*, sc. *ἀστέρος*.

79-81. *ἔδορ ἐς μέσσω*, *leaped into the midst* of the Greeks and Trojans. Minerva did not assume the form of Laodocus (cf. v. 87), until she had reached the ranks, in the appearance of a terrible and portentous meteor. Her descent in this form produced a state of excitement, highly favorable for the execution of her design. — *δάμνοσ*. Cf. 1. 199. — *ὦδε . . . ἄλλον*. Cf. 2. 271.

82-84. *ἦ ῥ' αὖτις κ. τ. λ.* Bentley takes this interrogatively, *shall there again be direful war?* etc. If it be read without the interrogation, *μᾶλλον* may be understood before *ἦ* in v. 83 (cf. K. § 823. R. 3), which will give the sense, *direful war shall come again rather than that Jupiter shall grant peace*. Clark renders it, "sane rursus bellumque perniciosum et pugna gravis erit, vel amicitiam inter utrosque statuit Jupiter, qui inter homines arbiter belli est." The second of these interpretations seems to be the true one, as so portentous an omen would be very apt to beget an impression, that Jupiter was about to cause a renewal of the war.

86-92. *ἦ δ'* refers to Minerva. — *κατεδύσαδ'*, *mingled amongst*. Crusius edits *κατεδύσεδ'*. — *Λαοδόκῳ Ἀντιγόρῃ*. Cf. 2. 822. — *Πάνταρον*. See N. on 2. 827. — *εἴ που ἐφύροι*, *if any where she might find*

time. ἐφ' ὧραι depends on διζήμενη, which takes its time from κατεδύσαθ'. — εἶπε. See N. on 2. 169. — Ἀισήποιο. See N. on 2. 825. — ἀγχοῖ Pandarus. See N. on 2. 172.

93-99. ἦ . . . πῶδοιο, *will you now be somewhat (τι) persuaded by me?* This interrogative clause, which implies an affirmation (cf. Viger's Gr. Idioms, 7. § 7. R. 8), contains the presupposed condition of the apodosis beginning with τλαῖης κεν (see N. on 2. 250), which thus becomes dependent on it. Cf. K. § 259. e (a). τλαῖης refers not here so much to courage, as to volition in respect to a daring deed. — πᾶσι—Τρῶεσσι is the local dative (*among the Trojans*), or may be taken in the sense of *πὰρ πάντων τῶν Τρώων*. — ἐκ πάντων = *above all*. — βασιλήϊ. This title was given oftentimes to the sons of kings. — τοῦ—πᾶμπρωτα = *παρὰ τοῦτου δὴ πάντων πρώτον*. Schol. τοῦ limits φέροιο (*thou mightest bear*). The optative is softer than would have been the future. Cf. Mt. § 524. — αἰ κεν ἴδῃ. See N. on 1. 128. — πυρῆς depends on ἐπιβάντ' (*laid upon*), because the action of the verb is limited to a part only. Cf. S. § 191. 1.

100-103. δίστευσον Μενελάου. Verbs of aiming, throwing, and shooting, are followed by the genitive. Cf. K. § 273. R. 7. c; Butt. § 182. N. 15. f. Sophocles (§ 199) well calls this the terminal function of the genitive, as it denotes that *towards* which the action is exerted. The grammarians above cited rank this with the partitive genitive, as the aim is directed to some part of the object considered as a whole. — ῥέξειν—ροσθήσας, (*when you return home*). The participle conforms in case to σὺ (for σαυτὸν) understood. The construction is explained N. on 1. 77. — Ζελεῖης See N. on 2. 824.

104-109. τῷ . . . ἄφρονι, *the mind of him* (see N. on 1. 104) *foolish = his foolish mind*. — αὐτίκ', *forthwith*. His thoughtless impetuosity is evinced in the promptness, with which he complied with the suggestion of Minerva. — εἰύλα from its case. — ἰξάλου αἰγός, *a bounding goat*. Some render ἰξάλου, *wanton, lascivious*. — ἐν ῥα. See N. on 1. 406. The relative is governed by βεβλήκει. — τυχήσας, sc. αὐτοῦ. — δεδεγμένος (= δεδοκημένος. See N. on 15. 730) ἐν προδοκῇσιν (see N. on 1. 205), *waiting for in ambush*. — βεβλήκει. See N. on 1. 221. — κέρα, i. e. τέρατα. — ἑκαυτεκάδωρα, *sixteen palms*. The English palm is three inches. The Greek δῶρον or παλαιστή was 8.0386 inches, which would make the length of these horns a little more than four feet. Pope thinks that this was the length of the horns, when joined together. But this is not rendered necessary by the wants of the passage, for the length of the horns is not given as the actual length of the bow made from them, but only to set off the size and beauty of the goat, on which horns of such length grew. They were probably shortened by the artist who shaped and polished them.

110-115. κεραοῦδος—τέκτων, *a horn-wright, a horn-polisher*. — ἔπασε, *filled them together*. Reference is had to the roots of the horns. — τῶν

i. e. every part of the bow. — *κορόνη* refers to the end of the bow where the string was tied. On these ends were golden (*χρυσήν*) knobs or rings. Yates refers the *κορόνη* to the ring at the base or centre, where the two parts of the bow were joined together. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 77. — *τὸ μὲν εὖ κατέθηκε*, *he (Pandarus) laid it carefully (εὖ) down*, in order to take an arrow from his quiver. Some refer *εὖ* to *ταυνοσάμενος*, *when he had bent it* (i. e. the bow) *well*. — *ἀγκλίνας*, i. e. *ἀνγκλίνας*. — *πρόσθεν* Pandarus. — *πρὶν—πρὶν*. See N. on 1. 98. — *βλήσθαι*, 2 aor. mid. infin. of *βάλλω* with passive signification.

116–118. *σύλα* (i. e. *ἰσύλα*) = *ἡφῆραι*. Schol. — *ἀβλήτα, ἐπλοισα*, i. e. never having been discharged. — *ἔρμ'*, *the cause*; literally, *the prop*, upon which the *δδύναι* were considered as resting. — *πικρὸν, δάσπρ*, *piercing*.

119–121. See vs. 101–103.

122–126. *γλυφίδας*, *the notch or slit* at the end of the arrow, where it receives the bow-string. — *βόεια*. Bowstrings were made oftentimes of the nerves and hides of bullocks. — *τόξῳ δὲ σίθηρον*, *and (he drew) the barb to the bow*, i. e. the head of the arrow was drawn back to the very bow. — *κυκλοτερές, το α*, i. e. so as to form an arch approaching to a circle. — *ἀλγξε βῆς κ. τ. λ.* These verses are of inimitable force and beauty. The twang of the bow, the whizzing of the string, the springing forth of the arrow impatient to fly among the crowd (*καθ' ὄμιλον ἐπιπτόσθαι μενεαίων*), are represented with wonderful life by the sound and flow of the verse. The skill displayed by the poet in this whole passage, has received much commendation. As this violation of the truce was the cause of all the dark woes (*μελαινέων ἔρμ' ὀδυρόων*), the whole affair is sketched in bold and prominent outline. There is first a council of the gods, and then Minerva descends in the form of a blazing meteor to confound the league. Pandarus, the best archer and one of the bravest warriors in the Trojan army, is selected as the instrument. His bow is described with great minuteness. It was made from the horns of a wild and bounding goat, which he himself had slain. A horn-polisher with much pains and skill had given it beauty and finish. He took it from the case in which it had been deposited, strung it, and then carefully laid it down, while concealed behind his shielded followers, he selected an arrow never before used, well-feathered, and deadly. Having fitted it to the bowstring and offered his vow to Apollo, he draws the string to his breast and the "barb home to his bow." When the bow was rounded to an arch, he twanged it, and the arrow flew eagerly to its mark. All this is described in such lively and truthful colors, that the mind of the reader is raised to the highest pitch of expectation in respect to the result.

127–131. *σέθεν*, Epic for *σοῦ*. — *λελάδοτο*, Epic 2 aor. mid. for *ἐλάδοτο*. — *Διὸς θυγάτηρ*, i. e. Minerva. — *ἀγέλην*, *the spoil-collector*. — *πρόσθε στῆσα*. See N. on v. 54. — *ἦ = ἐκείνη*. — *τόσον—ὥς ὅτε*,

as much—as when. The comparison has reference to the ease, with which Minerva averted the flying arrow. — *χρὸς* = *σώματος*. — *παῖδός* is the separative genitive. — *έέργει*. Spitzner and Crusius from the Cod. Venet. read *έέργγ*. See N. on 2. 147. Crusius takes *λέξεται* also for *λέξηται*.

132–140. *δ' αὐτ'*, but on the other hand. *δέ* is here resumptive, vs. 127–181 being a sort of parenthesis. — *έδι*, where. — *διπλὸς ἦν τε τοὺς θώρηξ*, the double corslet met (i. e. was fastened together). The thorax consisted of two parts, the back-piece and breast-plate, which was connected by leathern straps, passing over the shoulders and fastened in front by clasps (*όχηες*), and to the lower part of which the girdle was fastened by *όχηες ζωστήρες*. Minerva, therefore, directed the weapon to that part of the armor, where it would meet with the most resistance. She did not ward it entirely off, as in the case of Diomedes (5. 853), for it was her design to permit Menelaus to receive a slight wound, in order that the league might be more effectually broken. — *άρηρότι* (sc. *σώματι*), filling tight to his body. — *διὰ μὲν . . . ήήρειστο*. “Pulcherrime motum sagittæ describunt hi duo versiculi; in quibus sententia, a pede tribrachii et dactylicis pluribus inchoata, in duplicem demum spondæum desinit.” Clarke. — *άρ'*, then, marks the order of the things mentioned. — *έληλათο*, was impelled, pluperf. pass. of *έλαύνω*, with the imperf. signification. — *μίτρης*. This was a brazen belt, lined on the inside with leather, and stuffed with wool. It was worn next to the body, so as to cover the lower part of the abdomen, which the cuirass did not descend far enough to protect. Cf. Smith's Dict. Antiq. p. 1069. — *έρυμα* and *έρκος* are in apposition with *ήν* referring to *μίτρης*. Zenodotus reads *έλυμα*, which Spitzner says neither answers to the wants of the metre or the sense. — *άκόντων* is the objective genitive. See N. on 1. 284. — *οί—έρυτο* = *έρυτο οί χροά*. Köppen. Sophocles (Gr. Verbs, p. 148) makes *έρυτο* the 3 sing. imperf. of *έρύω*, as if from EPTMI. — *διαπὸδ . . . τής*, but it went entirely through (*διαπρὸς*) this also. *είσατο*, 1 aor. mid. of *είμι*. — *έπέγραψε*, grazed. It appears from the following context, that the wound was somewhat greater than would be inferred from this passage.

141–146. *ός δ' έτε—μήνην* (stains). See N. on 2. 147. — *Μηρός*. See N. on 2. 861. The art of dyeing was carried by the Lydians to great perfection. — *κάε-ον* “is a fem. of *κάω*, probably from the root *κάηρ*.” Smith's Crus. Lex. — *παρήϊον* (sc. *έγαλμα*. Cf. v. 144), a cheek-ornament. — *έμωκε* denotes the purpose of *μήνην*. — *βασιλῆϊ δέ κείται έγαλμα*, but the ornament lies (as a present) for a king. — *άμφοτέρον* refers to *κείσιν* and *κῆδος*, which nouns denote the purpose of *έγαλμα* with which they are in apposition. — *ΐππε, έλατῆρι*. See N. on 1. 39. — *τοίωι*. such, i. e. white as ivory. Heyne refers *τοίωι* to the verb, in the sense of *τοίως μίανθην*, so were stained. — *μίδνθην*, Epic 3 dual of *μιάνω*. K. § 227. B. Soph. (Gr. Verbs, p. 196) makes it the aor. pass. 3 plur. Epic for *μίδανθην* (*έμίδανθσαν*).

151-154. *νεῦρον*, the *thong*, i. e. the string or nerve, by which the barb was fastened to the arrow. — *τε καί*, and also. — *ἐκτὸς* his flesh. — *ἐφ' ὅρμον*, back, again; literally, *flowing back*. — *οἱ θυμὸς ἐγέρθη* = his spirits rallied, he took heart. — *τοῖς δὲ* (among them. See N. on 158) refers to the chiefs who stood around Menelaus. — *χερσὶ*. See N. on 1. 197.

155-161. *φίλε* has *i* on account of the arsis. — *δόντων* is in apposition with *θναί*, denoting its result = *for thy* (τοί. See N. on 1. 104) *death*. See N. on 3. 50. — *ὁλον*, alone. — *μάχεσθαι* denotes the purpose of *προστήτας*. — *ὥς*. See N. on 1. 276. — *κατὰ-πότησαν* (see N. on 1. 40), *trampled under foot* = *paid no regard to*. — *οὐ μὲν πως ἔλιον*, *by no means in vain* (i. e. unavenged when violated). *ἔλιον* is derived from *ἐλς*, the sea, which was considered in remote antiquity, as comparatively useless. Hence its epithet *ἀπρόγυτος*, *unfruitful*. — *πέλει* = *can be*. — *σποῦδαί κ. τ. λ.* Cf. 2. 241. — *εἴπερ γάρ*. See N. on 1. 81. — *ἐκ* belongs to *τελεῖ*. — *τε καί* = *yet*. — *ἀπέρισαν*. The aorist is here used of a future event, to mark its certain accomplishment. Cf. Mt. § 506. 2; K. § 256. f; S. § 211. N. 3.

164-168. *ἔτ'*—*δολώλῃ*. See N. on 1. 242. — *ὕψιζυγος* is properly used of one who sits high upon the rower's seat, or at the helm. Hence it takes the meaning, *high-sitting, high-ruling*. Crus. Lex. — *ἐπισσείρω* (*shall brandish against*) depends on *ἔτ' ἔν*. — *ἐρεμνὴν*, *dark, gloomy*, and hence *dreadful*. — *τῆςδ' ἀπάτης* is the causal genitive. Buttmann prefers *τῆς ἀπάτης*. But Agamemnon refers especially to the violation of the league by Pandarus. See N. on 1. 65. A similar expression of confidence, that punishment will be visited upon those who violate their oaths, is found in Xen. Anab. III. 2. § 10.

169-175. *ἄχος σέθεν*, *on your account*; "*regret for thee*." Thiersch § 205. 12. *ἄχος σευ* (enclitic) would be *thy regret*. — *αἶ κε* = *ἔάν*. See N. on 1. 90. — *μοῖραν-βιότῳ*, *measure of life* which is allotted to you. — *ἐλέγχιστος*. Cf. 2. 285. — *πολυδίψιον*, *very thirsty* = *destitute of water*, reference being supposed to be had to the tradition, that Argos was once destitute of water. Cf. Crus. Lex. Col. Mure (Journal of a Tour in Greece, vol. ii. p. 180) refers this word to the fact, that all or most of the torrents flowing from the mountains that surround the Argolic plain, are drunk up by the thirsty soil, on quitting their rocky beds for the deep arable land. Some render it *much-desired*, but this would require a literal signification, *producing much thirst* = *causing great desire*. — *κεν-ἰσόμεν*, *I shall return*. S. § 215. 3. See N. on 2. 12. — *γάρ* explains *ἐλέγχιστος*. Agamemnon fears that in case Menelaus should die, the Greeks would abandon the siege and return home. — *κὰδ' δέ κεν κ. τ. λ.* Cf. 2. 160, 176. — *πύσει*, *will cause to decay, will rot*. — *ἐπὶ*, *after*. K. § 296. II. 2. Some render it, *on account of*.

176-182. *κε-ἐπέει*. The indicative is rendered less certain and definite

by κε. Cf. Mt. 599. d. See N. on 1. 175. — ἐπιθρόσκων, *scaping upon* in derision. — αἶδ' οὕτως—τελέσει' Ἀγαμέμνων, *thus may Agamemnon accomplish*. See N. on 2. 371. — ἐπὶ πᾶσι, *upon all*. — δὴ is taken ironically. See N. on 1. 110. — κεινῆσιν as it respects Helen and the treasures (cf. 8. 70). — ὅς ποτέ τις ἐρέει. Excited by the picture which his imagination has formed, Agamemnon, in the repetition of this passage from v. 176, omits κε, and thus expresses his full belief in the certainty of his prediction. — τότε is the correlative of ποτέ. — μοι . . . χθών, *may the wide earth grieve for me*.

184-187. μηδὲ τί πῶ δεῖδισσο, *infect not with fear*. This verb was used intransitively in 2. 190. — ἐν καρδίῳ (sc. μέρει) = *in a mortal part*; literally, *in the right spot* for being deadly. — πάγη, Epic 2 aor. pass. of πῆγνυμι, *has pierced, remained infixed*. — παροῖδεν, *on the outside*, is opposed to ὑπενερθεν in the next verse. — ζῶμα = δώρηξ, v. 16.

189-191. αἶ γὰρ—εἴη. See N. on 2. 371. — φίλος δ' Μενέλαε. The interjection sometimes is put between the noun and adjective. Mt. § 277; S. § 155. b. For the vocative φίλος, cf. S. § 45. N. 1. — ἐπιμάσσεται (fut. of ἐπιμασμαι), *shall probe*; literally, *shall handle or touch*, as a surgeon a wound. — ἃ . . . δδυνάων is a relative sentence denoting design or purpose. For the construction of παύσῃσι (σὲ) δδυνάων, cf. S. § 197. 2. For the subjunctive, see N. on 3. 287.

192-197. δεῖον κήρυκα. See N. on 1. 334. — Ταλθύβι'. Cf. 1. 320. — Μαχδόνα. Cf. 2. 782. — φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, *virum filium Æsculapii*, i. e. *filium puerem sive adultum, nec puerem cui non sit committendus æger ex vulnere*. Bothe. Cf. Mt. § 480. 6. Heyne says that φῶτα may be constructed with Μαχδόνα, or taken absolutely. — ἴδῃ Μενέλαον, *may see Menelaus*, i. e. *examine his wound*. — τίς, *some one*. Agamemnon was ignorant of the name of the archer, who had wounded his brother. Cf. vs. 113-115. — τῷ i. e. the archer referred to in the preceding line. — κλέος—πένθος. See N. on πῆμα, 3. 50.

199-203. βῆ δ' ἰέναι. See N. on 2. 188. — παπταίνων denotes purpose. See N. on 1. 18. — Τρίκλῃς ἐξ. See N. on 2. 729. — ἀγχοῦ. See N. on 2. 172.

204. ὕρσ', i. e. ὕρσο. In 3. 250, it is written ὕρσοε.

205-208. Cf. 195-198.

209-214. βάν (i. e. ἔβησαν) refers to Machaon and the herald. — ἔδι . . . ἦν, *where was the wounded, yellow-haired Menelaus*; not *where Menelaus had been wounded*, for it is highly probable that he had been removed from that place, to one less exposed to the enemy's missiles. — δὲ in περὶ δ' connects its sentence with ἔδι . . . ἦν, *and where around him had gathered*, etc. I have left it, however, as Wolf edited it, in the form of a parenthesis. — ἀγγηγάδ' (i. e. ἀγγηγάτο), Epic pluperf. 3 plur. of ἀγέλομαι, with reflexive signification, *collected, gathered together*. The personal ending -ατο is put for -ντο. Cf. S. § 118. 2. — δ δ' refers to Menelaus

— *αὐτίκα δ'* responds to *ἀλλ' ὅτε* in v. 210. — *πάλιν* is taken by Thiersch, Crusius, and Bothe, with *ἐξελεκομένων*, and *ἔγεν* (for *ἔαγεν*, i. e. *ἐδήγησεν*) they translate, *were broken off* and left in the wound. Others with Wolf construct *πάλιν* with *ἔγεν*, in the sense of *were bent back*. The former method of punctuation and translation seems preferable.

215, 216. Cf. vs. 132–135; 185–187.

218, 219. *αἶμα' ἐκμυζήσας*, “more rudium populorum.” Bothe. — *ἐτ'* belongs to *πῶσσε* (*ἐπιπῶσσε*) in the next verse. — *ἐρ'*. See N. on 1. 306. — *οἱ—πατρί*, *to his father*. See N. on 1. 104. — *Χείρων*, *Cheiron*, a Centaur, famed for his skill in hunting, music, medicine, and prophecy. He was the teacher of some of the most eminent heroes and princes of Greece. See N. on 1. 268.

220–222. *τόφρα δ'* (*in the mean while*) is opposed to *ἔφρα*. It is not to be interpreted too rigidly, since, as Heyne remarks, if the Trojans all the while were advancing, the short space between the armies, would have left very little time for Agamemnon to marshal his forces, and harangue severally his leaders. — *Τρώων στίχες ἤλυθον*. The Trojans seeing Menelaus struck by the arrow, determined to take advantage of the panic and confusion in the Grecian ranks, and to strike an effectual blow, before their enemies could recover their spirits and arm themselves. — *οἱ δ'* refers to the Greeks, who had laid aside their spears and shields. Cf. 3. 114. — *αὖτις*, *again*. Cf. 3. 840. — *κατὰ—ἔδυν*, “*inducunt*.” Crusius. — *μῆσαστε* with joy.

223–227. *οὐκ ἂν—ἴδοις*, *you would not have seen*, is put, says Eustathius, for the Attic *οὐκ ἂν εἶδες*. The protasis can be mentally supplied. — *βρίσονται*, *slumbering*, i. e. inactive. The litotes in this verse is highly beautiful and emphatic. — *κατακτάσσοντ'*, *stealing away*=shrinking from battle. This word is employed of animals crouching in terror, and creeping away to hide themselves. — *γὰρ* confirms what has just been said of Agamemnon's activity. — *ἔατε*, *he let go*=*he gave* to his attendant. — *ποικίλα*, *adorned*. — *ἀπάνευδ'*, *apart from Agamemnon*, yet near at hand, as appears from *παρισχόμεν* in v. 229. — *φυσιδώντας*, *snorting*, as steeds do when impatient of inaction.

229–233. *παρισχόμεν*, sc. *τὰ ἄρματα*. — *ὀπότε κεῖ—λάβῃ*. See N. on 1. 168. The subjunctive is here made to depend on a historical tense. Such departures from the usual laws of dependence give vivacity to the narration. Cf. K. § 345. 5. — *αὐτὰρ* not only serves as a connective, but it opposes what follows, to the usual method in which Agamemnon reviewed his army, viz. in his chariot. — *ἐπεπωλείτο*. Here begins the *ἐπιπώλησις* of Agamemnon, referred to in the title of the book. — *ὅς—ἴδο*. See N. on 2. 187. — *τοὺς* is the antecedent of *ὅς*, the relative sentence being placed first for the sake of emphasis.

234–237. *μήπω τι, πῶς ποῖ* respect whatever. — *ἀλκῆς* is the separative genitive S. § 197. 2. — *ἐπ' ψευδέσσι*, *to perjured men*. *ἐπ'* denotes the

aim of ἀργός. Cf. K. § 296. II. 3. d. Ernesti, Heyne, and some others accentuate ψεύδεσσι, as though from ψεύδος, and render it, *falsehoods, deceptions*, the abstract for concrete. — ἀλλ' ὅσπερ πρότεροι, *but whoever first* Cf. vs. 67, 72. — χροῖα, singular for plural.

240, 241. οὐστίας—τοῖς. See N. on τοῖς, v. 238. — μεδιέντας—πολέμοιο, *departing from the battle*. S. § 197. 2.

242-246. ἰώμφοι, *fighting with arrows* (at a distance, and not venturing in close conflict)=*cowards*. Some with Schneider derive it from ἰά, *voice*, in the sense of *braggarts*. Others, by a different etymology, render it *short-lived, destined to speedy death*. — εὐ νυ σέβεσθε, *are ye not ashamed?* — τίφθ' (i. e. τίττε). See N. on 1. 202. — ἴστητε, Epic for ἵστατε (i. e. ἱστήκατε). Cf. K. § 225. 11; Butt. § 107. 27. Thiersch, however, after Ptolemy of Ascalon, whom he considers one of the greatest of the ancient grammarians, makes it an aorist (*did you place yourselves*=*do you stand?*), and writes it ἵστησεν. — τεθνηπότες, 2 perf. part. of τέθνηκα (θάψω) as present. — ἱκαμον—δίευσαι. See N. on 1. 168. — πολέος (=wide), Epic gen. of πολῦς. — πεδίοιο. See N. on 2. 801. — σφι—φρεσί. See N. on 1. 104. — ὅς responds to ἦθε in v. 243. — ἡ μένετε, *or do you wait*. This verb is here constructed with the accusative and infinitive. — ἔνθα τε νῆες εἰρύσσι' (i. e. εἰρυντο. See N. on 1. 239) εὐρυνοί, i. e. *into the camp*. — αἶ κ', *whether*. See N. on 1. 66. — ὅμμιν ἐπέσχευ χεῖρα for your protection.

251-256. Κρήτεσσι. Cf. 2. 645. — οἱ δ' ἀμφ' Ἰδομενῆα, *Idomeneus and his forces*. See N. on 3. 146. — Ἰδομενεύς, sc. ἐδωρήσαστο. — Μηνιδόνης. Cf. 2. 651. — πυμάτας, *in the rear*. Meriones acted as the οὐραγός. Cf. Xen. Cyr. II. 8. § 22, with my note. — μειλίχλοισιν, sc. ἐπέεσσιν.

257-260. περί—Δαναῶν, *above the Greeks*. Crusius accentuates it περί, as a preposition. — ἐν πολέμῳ, *in battle*, i. e. as a warrior. Some take it in the sense of *rewards of battle*, or *councils of war*. — δαῖδ', i. e. δαρί. — ὅτε περ (whomsoever)—κέρωνται. See N. on 1. 168. — γερούσιον—ἄλυν, *wine appropriated to the elder chiefs* (i. e. to such as are admitted to the council); "*wine of honor*." Crus. — κέρωνται (see κεράννυμι) is accentuated as if from κέραμαι. — εἴπερ γάρ. See N. on 1. 81. The apodosis commences with σὺν δὲ πλείον. — ἐμολίμις ἵστηχε understood. — ὅτε θυμὸς ἀνάγοι. See N. on 1. 110. — ἔρσεν, Epic for ἔρσεο. — οἶος . . . εἶναι, *such as you formerly professed to be* (=have shown yourselves). οἶος agrees with the subject implied in ἔρσεν.

266-271. ἐρήπος, *warmly attached, constant*. Butt. (Lexil. No. 62 § 4) renders it, *suitable, agreeable*. But this might be suitably spoken by Agamemnon in reference to Idomeneus, but not by Idomeneus in reference to himself. — ἐπίστην—ἐπεσχεύην. Schol. — ἀλλ' responds to μὲν in v. 266. — σὺν—ἔχευαν (i. e. συνέχευαν), *made void, confounded*. — ἐπεὶ . . . ἀπλήρωτο. See N. on v. 67.

272-278. *ἄρῃ* is the accusative synecdochical. — *Αἰδότεσσι, the Ajaxes*. See N. on 2. 278. — *νέφος—πρῶν, a cloud of infantry*. Madame Dacier says that the poet softens the boldness of this metaphor, by the comparison which follows. — *ὡς δ' ἔτ'—εἴβεν*. See N. on 8. 10. — *ἀπὸ σκοπῆς, from a watch-station*. Cf. *Odys. 4. 524*. — *ὁπὸ Ζεφύροιο ἰών, by the roar of the west-wind* (see N. on 2. 147) = *by the boisterous west-wind*. — *τῷ δὲ* refers to the goat-herd, and limits *φαίβει'*. The comparative *μελάντερον* is usually explained, as being put for the positive (see N. on 1. 32), but Buttmann (*Lexil. No. 55. § 2*) thinks that *ἡθρε* is put here for *ῥ*, and renders the passage, *blacker than pitch*. — *φαίβει'* refers to the cloud. — *ἰὼν* is the participle of *εἰμι*. — *λαίλοντα, hurricane*. This picture of a dark cloud in the west, charged with a tempest, is replete with beauty and power.

279-282. *ἰδὼν=at sight of*. — *φάλαγγες κούρεια, dark squadrons*, so called, because the denseness of their ranks and their armor, gave to them at a distance a dark appearance. — *πεφρικυῖαι, bristling*, like water when first roughened by the wind, or like the agitated surface of a corn-field, upon which falls the first blast of a rising tempest.

286, 287. *σφῶτ' . . . κελεύω, you indeed—for it is not meet to excite you—I do not command*. Such is the punctuation and interpretation of Wolf, Crusius, Trollope, Butt. (*Lexil. No. 82*), and seems on the whole the most natural and easy. Heyne, Clarke, Bothe, and some others, construct *ἐπρυμένον* with *κελεύω, I do not command you to excite your troops, for it is not becoming* (i. e. your activity renders it unnecessary). — *αὐτά, you yourselves=you of your own accord*. This clause is causal, and is therefore introduced by *γάρ*.

288, 289. *αἱ γὰρ . . . Ἀπολλόν*. Cf. 2. 871. — *πᾶσι—ἐν στήθεσσι*. See N. on 1. 24. — *δυνός, courage, martial energy*.

290, 291. See Ns. on 2. 878, 874.

292-294. *τοὺς μὲν, i. e. the Ajaxes and their troops*. — *αὐτοῖς, where they were drawn up*. — *ἔτετα, he found*. — *λεγόν—ἀγορεύον*. See N. on 1. 248. — *οὗς, "suos."* Crus. — *στέλλοντα, marshalling*. Dacier says, that it is worthy of observation with what touches Homer sets off Nestor. Some are arming, others are armed, but Nestor is already putting his troops in battle array.

297-300. *ἐκπῆας, the charioteers*. — *πρῶτα, in the van*, opposed to *ἐξόπιθε, in the rear*. — *ἵρκος, the bulwark, main support; literally, fence, inclosure, and hence, protection*. — *ἔμεν* (i. e. *εἶναι*) denotes the purpose of *στήσεν*. — *ἔλασεν, he drove*, is a very expressive word in this connection. — *ἔφαρ—πολεμίζου*. K. § 890. 2. — *καί, even*. — *ἀναγκαίῃ, by necessity*, is the instrumental dative. Homer is supposed to have preferred this disposition of troops for battle, since he makes Nestor to adopt it on this occasion. In the eleventh book, however, he represents Agamemnon, as posting his infantry in the van and his chariots in the rear. Polybius

says, that in the battle of Zama, Hannibal posted his weakest and less reliable troops in the centre. In modern warfare the choicest troops are generally held in reserve. Such was the practice of that great master in the art of war, Napoleon, whose Old Guard was always kept out of action, until the critical moment, when its charge was sure to be resistless and decisive of the fortunes of the day. — σφοδρός, *suos*. See N. on οὗς, v. 294. — ἐχέμεν = κατέχεμεν. Cf. v. 227. — μηδὲ κλονέεσθαι ὄμιλῳ, *and not to become confused in the crowd*.

308-309. μηδέ τις — μεμῆτω (3 sing. imper. of μέω) *let no one rush on*. — ὅλος, *alone*. — πρόσθ' ἄλλων, *before the others*. — μάχεσθαι denotes the object of μεμῆτω. — ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθε. "The spirited mode of representation among the Greeks, and the desire to make past events appear as present, often changes the indirect discourse into direct, or the direct into the indirect. In the first case there is a change of person." K. § 345. R. 6.

306-309. ὅς δέ κ' ἀνὴρ κ. τ. λ. There are various interpretations given to this passage, which for brevity's sake I must omit. Prof. Felton seems to have hit the true meaning: *and whoever, having left his chariot (i. e. being on foot), shall come to another chariot (of the enemy), let him attack with extended spear*. — ᾗδε, *thus*, i. e. in the way here recommended. — οἱ πρότεροι, *the ancients*. — νόον and θυμὸν refer to the union of prudence and valor, by which the persons here spoken of had been victorious.

810. πάλαι belongs to εὖ εἶδόν.

312-316. εἶδ' — ἔπειτο. See N. on 2. 371. — ὡς . . . ἔπειτο, *thus thy knees could follow* (i. e. keep pace with your courage) = *thus you might have corresponding strength of limb*. — ὁμοῖον, *common*, i. e. appertaining to all men. — ὡς ὄφελον. See N. on 1. 415. — ἔχειν, sc. γῆρας.

818-825. μάλα . . . ὡς ὄρε, *I could also very much wish that I was the same* (in age and strength), *as I was when*, etc. Nestor at once recurs to his youthful days, when he fought with the gigantic Ereuthalion. Old age takes pleasure in recalling the deeds of youth. The old man had, however, too much sense to consume time now by relating the whole story. He does this in 7. 124-160. — ἅμα πάντα, *all things at the same time*. — εἰ . . . ἔα (Epic for ἦν), *if then I was a youth*, i. e. had the strength and vigor of youth. In like manner γῆρας, by the force of the antithesis, must be taken in the sense of *wisdom of age*. This shade of thought, which a due regard to the preceding context renders obvious, has been generally overlooked by translators. — ἀλλὰ καὶ ὡς, *but even thus*. — ἰκτεῖναι, i. e. in the van. Cf. v. 297. — γέρας, *province, office*. — αἰχμὰς δ' αἰχμᾶσσουσιν. See N. on v. 27. — γεγάσι = εἰσι.

327-335. εἶπ' υἱόν. Clarke says that this asyndeton expresses the haste of Agamemnon (see N. on 1. 105). To which Ernesti appends, *non credo*

Cur enim non festinat, 8. 865 aut 2. 9. — Μενεσθέης. Cf. 2. 552. — *υψηλότεροι αὐτῆς, counsellors in battle* (S. § 187. 2) = *brave and skilful warriors*; "*exciters of battle*." Voss. — δ' Ὀδυσσεύς. See N. on 1. 391. — οὐκ ἀλαπαδῶν is a litotes for *unconquerable*. — ἵστασθαι, sc. μένεται. Cf. v. 383. — οὐ γὰρ πῶ, *for not yet*. Cf. 1. 108. — σφω (= αὐτῶν) limits λαός. See N. on 1. 104. — ἀκούετε is here employed actively. — ἀλλὰ νῦν, *since but just now*. — κίοντο = ἐκινεῖν. Crus. — αὖ δέ, i. e. Menestheus and Ulysses. — ὁπότε — ὁρμήσει. See Na. on 1. 610; 8. 55, 216. — πύργος. This name was given to a body of troops, drawn up in the form of a rectangular parallelogram, having its front narrower than its depth. — Τρέων denotes the object or aim of ὁρμήσει (intransitive). Cf. S. § 198. — ἄρξειαν (sc. Ἀχαιοί implied in πύργος Ἀχαιῶν) *παλέμοιο*. S. § 189.

339-344. σὺ refers to Ulysses. — κεκασμένη. Cf. N. on 2. 530. Agamemnon vents his displeasure at the apparent remissness of Ulysses, by designating him as one distinguished for low artifice. — κεφαλεόφρον. See N. on 1. 149. — τίπτε καταπύσσοντες. See N. on v. 224. — σφῶν — ἐπέοικε — ἰόντας ἵστανται. See N. on ἰόντας, 1. 541. — μόχης — ἀντιβαλλῆσαι. See N. on 1. 67. — πρῶτω . . . ἐμῶ (Epic for ἐμεῦ), *for ye first hear from me of the feast* (S. § 192. 1) = *you are the first whom I invite to the feast*. αὐτῶς may be referred to the genitive of cause. See N. on 2. 466. — ὁπότε — ἐφοπλίζομεν. See Na. on 8. 55, 216, 233. — Ἀχαιοί is in apposition with the subject of ἐφοπλίζομεν.

345-348. φίλ' (i. e. φίλα), sc. ἵσταν. See N. on 1. 107. — ἔφ' ἐδέλγητον, *as long as it is pleasant* = *until you are satiated*. — φίλος χ' ὀρόετε, *you would look on with pleasure*. — καὶ εἰ, *even if*. — ἐμῶν (Epic for ἐμῶν) limits the adverb of place προπαρόνδε. S. § 187. 4.

350-355. ποῖον . . . ὀδόντων, *what a word has escaped the barrier of your teeth?* σὺ — φύγεν ἔρκος. The construction may be referred to the σχῆμα καδ' ὅλον καὶ μέρος. See N. on 1. 237. ἔρκος may be referred in Sophocles' Gram. to § 182. As it respects the signification of ἔρκος ὀδόντων, the old commentators, and most of the modern ones, take it in the sense of *lips*, since these are a fence (i. e. protection) of the teeth. But Nitzsch, Bothe, and Crusius explain it, as referring to the teeth themselves, from their similarity to a palisade. — πῶς δὲ φῆς, *how indeed can you say?* = *you cannot in truth say*. — μεδίμεν, sc. ἐμὲ or ἡμᾶς. — ὁπότε — ἐγείρομεν (i. e. ἐγείρωμεν). See N. on 1. 168. — Ἀχαιοί. See N. on v. 344. — Ἄρηα. See N. on 2. 885. — αἰ . . . μεμήλη, *if these things are an object of care to you*. There is much sarcasm in this expression. Cf. 1. 226-228. μεμήλη is the 3 sing. 2 perf. subj. of μέλω, as present. — Τηλεφίλον πατέρα is a periphrasis for ἐμὲ. Cf. 2. 260. — ἀνεμέλιαι, *idle useless*.

357. ὅς γινῶ χωμόμενιο, *when he saw that he (Ulysses) was angry*. For

the construction, cf. S. § 192. 1; Mt. § 349. Obs. 2. The accusative is the more usual case after *γινώσκειν* — *λάζετε* is a poetic form of *λαμβάνω*. — *μῦθον* i. e. the words which had given offence to Ulysses.

358-363. *πολυμήχαν* Ὀδυσσεύ (see N. on 2. 173). How different from the *κακοῖσι δόλοισι κακασμένε*, in the previous address of Agamemnon. It is a remark of one of the old commentators on this passage, that in disputes and fallings out, anger makes us take for vices the best qualities our friends have. — *περίωσιον*, *very much, excessively*. — *καλέω*. See N. on v. 286. — *τοι θυμός*. See N. on 1. 104. — *φίλοισιν*. See N. on 2. 261. — *ἥπια θάναε ὀδᾶ*, sc. *ἐμοί*. — *τὰ . . . περ*, *for you think the same things which I think* = we perfectly agree in our views and feelings. *περ* enhances the meaning of *ἐγὼ* = *I myself* and no other. — *ταῦτα* refers to the harsh reproof of Agamemnon. — *ἔπισθεν*, *hereafter*. — *νῦν*, *just now*. — *μεταμόνεια* = *ἀνεμώλια*, v. 355. Crustius. This ready and frank acknowledgment of Agamemnon, that he had wrongly censured Ulysses, restores him to the good will of the reader, and we are now prepared to accompany him with respect and sympathy, in his onward tour of inspection.

365-367. *Τυδέος υἱόν*. See N. on 2. 406. — *Διομήδεα* is trissyllabic by synizesis of *-ea*. — *κολλητοῖσιν*, *joined together* in close order and ready for battle. — *Ξένελος*. See N. on 2. 564. — *καὶ τὸν μὲν κ. τ. λ.* Cf. vs. 336, 337.

370-375. ὦ μοι, αἶ με! *alas!* — *τί πτόσσεις*. Cf. v. 340. — *πολὺμω γεφύρας*, *the bridges of battle*, i. e. the space which lies between the contending armies. — *οὐ μὲν Τυδεί κ. τ. λ.* This allusion to Tydeus was well-adapted to awaken the martial fire of his son. It is worthy of note, that Minerva (cf. 5. 800) wishing to arouse Diomedes to contend with Mars, draws a similar comparison between him and his father Tydeus. — *ὦς*, *thus*, refers back to what has just been said of the valor of Tydeus. — *περὶ* gives to *γενέσθαι* the senso of *to surpass*.

376-381. ἄτερ πολέμου, i. e. not in a hostile manner. — *Πολυνείκεϊ*, *Polynices*. It was to assist him in the recovery of his right, to reign alternately with his brother Eteocles according to agreement, that the war against Thebes was undertaken. — *ἀγείρων* denotes the purpose of *εἰσῆλθε*. See N. on 1. 13. — *οἱ βα* (see N. on 405) refers to Tydeus and Polynices. — *τότ'*, *then*, i. e. when they came to Mycenæ. — *μᾶλα*, *very much*. — *δόμεν*, Epic for *δοῦναι*. — *οἱ δ'* refers to the Mycenæans. — *ἔτρεψε* (= *ἐκάλυψε*. Schol.), *forbade* their joining in the Theban war by sending auxiliaries. Bothe says that reference is had in *ἔτρεψε*, to the disastrous issue of the first Theban war, not to the sending of the auxiliary forces. He therefore refers *οἱ δ'* in v. 382, to Tydeus, Polynices, and the Mycenæan auxiliaries. — *παράσια*, *unpropitious*. — *φαίρων* denotes the means. See N. on 1. 168.

382-384. *πρὸ ὁδοῦ ἰγέοντο*, *were advancing on their way*. — Ἀσπιδό

Some think that this was the Asopus in Peloponnesus, but it is better to refer it to the one in Boeotia which flows into the Eubæan sea, and to the north of which Thebes was situated. — ἐνδ' αὐτ' . . . Ἀχαιοί. The protasis is found in αἰ δ' ἐπεὶ, v. 382. — αὐτε, rursus, mutato consilio, substituerunt Argivi et, priusquam longius procederent, legatam Thebes miserunt Tydeum." Bothe. — ἀγγελλῆν . . . στείλῃν, i. e. ἐπέσπευδεν Τυδείῃ (contr. for Τυδέα) ἀγγελλῆν, sent Tydeus on an embassy. ἀγγελλῆν is the accusative of design or purpose. Cf. K. § 278. 4.

385-390. Καδμείωνας, Cadmeians. The Thebans were so called, because Cadmus was the founder of their city. Cf. Soph. Œd. Tyr. v. 1. — βίης Ἑπειοκαλῆτης. See N. on 2. 666. — ζῆνός περ ἐὼν (see N. on 1. 132), "*quantvis hospes, hospites non reveritus Thebanos.*" Bothe. — προκαλίσσεται. See N. on 3. 19. — πάντα (sc. ἀεθλα) ἐνίκῃ, he conquered in all the contests. For the construction, cf. K. 278. 2; S. § 184. N. 1. After the feast, it was quite customary to have trials of strength and skill. Bothe cites Odyss. 8. 97, where Ulysses irritated by Eurymachus, challenged the Phæacians, although he was their guest. — τοῖη . . . Ἀθήνη, such an assistant to him was Minerva.

391-400. κέκτορες ἵππων, horse-spurring. — ἀνερχομένῳ to the Argive forces. Cf. v. 384. — πυκινὸν λόχον εἶσαν, placed a close ambuscade. — κόουρος is in apposition with λόχον. — ἀεκέα πότμον, an ignominious death, both on account of their superior numbers with the advantage of ambuscade, and their treacherous assault upon him an ambassador. — ἕνα . . . νέεσθαι, one alone he permitted to return home. ἵει (from ἵεναι) when accented ἵει, is to be referred to ἵεναι. Cf. Soph. Gr. Verba, p. 162. ἕνα refers to the clause which follows. The inversion gives vivacity and emphasis to the narration. — πωθήσας (in obedience to) denotes cause. See N. on 1. 7, 196. — τὸν is employed δεικτικῶς (see N. on 1. 20), the speaker pointing to Diomedes. — εἶλο (Epic for οὐδ')=αὐτοῦ, is governed by χέρη=χειρίονα. — μάχῃ limits the meaning of χέρη.

402, 403. αἰδεσθῆναι is causal. See N. on πωθήσας, v. 398. — αἰδοίσις on account of his dignity. — υἱὸς Κρατερῆος, i. e. Sthenelus. He seems to have inherited his father's roughness and arrogance, who boasted that he would take Thebes in spite of Jupiter.

404-410. μὴ ψεύδε' (i. e. ψεύδου). The charge of falsehood was not as offensive among the ancients, as in our times. — ἡμεῖς the Epigoni. The repetition of ἡμεῖς in v. 406 gives emphasis. — Θήβης ἔδος, the seat of Thebes=Thebes. — ἀγαγόνδ' (i. e. ἀγαγόντες). The dual refers to the speaker and Diomedes. — κείνοι, i. e. οἱ πατέρες. — ἀτασθαλίῃσιν. See N. on 1. 206. Capaneus resolved to scale the walls of Thebes in despite of Jupiter, and was therefore struck with thunder. Tydeus, in punishment for his ferocity in tearing with his teeth the head of Menalippus who had wounded him, was abandoned by Minerva and perished. — τῷ. See N. on 2. 250. — μὴ-τιμῇ. In prohibitions the Greeks commonly use

only the pres. imper. or aor. subj. K. § 259. 5; S. § 218. 3. — *μοι* = *in my presence*. S. § 201. 4; Rost § 105. N. 2.

415–418. *τούτῳ* refers to Agamemnon, and *τούτῳ δ' αἶ* is an emphatic repetition. See N. on v. 406. — *πένθος*. Cf. v. 197. — *νῶϊ μεδώμεθα*, *let us both attend to* = *let us think of nothing else than the fierce battle (δοῦσιδος ἀλκῆς*. Cf. v. 234).

419–421. These verses are like the blast of a trumpet, summoning the reader to prepare for the rehearsal of the daring exploits of Diomedes which are soon to be given. Köppen supplies *τοῦ βραχεῖν* with *ὕπῳ*, *on account of the clangor*; but it is better to take it as an adverb, in the sense of *somewhat, a little*. — *ταλασίφρονά περ*, *one who was ever so brave*.

422. We are now by one of the most splendid comparisons, about to be introduced to the first battle in Homer, of which Pope says, "it is worthy of observation with what grandeur it is described, and raised by one circumstance above another, till all is involved in horror and tumult."

423–426. *ἔρυντ' ἐπασσέτερον*, *is excited in quick succession*. — *Ζεφύρου*. See N. on 276. — *χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει*, "*breaking on the land it thundered loudly*." Cowper. *χέρσῳ* is opposed to *πόντῳ* in the preceding verse. — *κυρτόν*, *swollen*; literally, *bent, curved*, as a wave rolling along and ready to break upon the shore. — *ἀποπτύει*, *scatters*; literally, *spits out*. In this comparison Homer does not refer, as Madame Dacier supposes, to the result of the approaching conflict, but the manner in which the Greeks approached to battle, and the fury with which it was fought. Ozell in his English translation of Homer, says that this fine image is given but by halves in the English translations. But he must be sharp-sighted indeed, if he can find in the original, "the western wind tyrannizing over the liquid plain," "mountains of congested waves riding on each other's back," "covering the rock's surmounted head with weeds," with which Dacier has diluted the simile.

429–432. *οἱ δ' ἄλλοι*, i. e. the troops. *ἄλλος* is often used in the sense of something different, not like the thing previously mentioned. — *ἀκὴν ἴσαν*. Cf. 3. 8, 95. — *οὐδέ κε φάησ*. See N. on 3. 392. — *ἔχοντ' ἐν στήθεσσι αὐδὴν*, *having a voice in their breasts* = *able to utter a sound*. — *τὰ* (= *αἱ*) *εἰμέναι*, "*quibus indutis*." Crus. See N. on 3. 57. There is great beauty in these lines. The vast army is represented as marching in order and profound silence, each squadron obeying its leader, with armor flashing in the sun-beams. Every circumstance is made to stand out in due prominence, and the whole scene is strikingly picturesque and imposing.

434–436. *ἀμειγόμεναι γάλα λευκόν*, *while being milked of their white milk* (= *at milking-time*). The construction may be referred to K. § 281. 2, S. §§ 184. 1; 177. 3. — *μεμακύναι*, *bleating*, 2 perf. part. for *μεμηκύναι*, from *μηκεῖν*. — *ὥς Τρώων*. There is an anacoluthon here, *Τρώες δ'* in

v. 433, which was separated from its verb by the intervening simile, being repeated but with a varied construction. Cf. 2. 459. 474.

437, 438. γὰρ explains why there was such noise in the Trojan ranks — ὁμοῦς = *the same*. — ἴα = *μία*. S. § 80. 1. — γλῶσσ' ἐμύμικτο, *the language was mixed*. Cf. 2. 804, 805. — πολέκλητοι, *called from many parts*.

439-441. τοὺς μὲν refers to the Trojans. They were assisted by Mars, the god who presided over the stormy tumult of battle, while Minerva, the goddess of war conducted with forecast and prudence, was the protecting divinity of the Greeks. — Δαίμον, Φόβος, and Ἐρις belong to the retinue of Mars, but are here introduced as exerting their agency on both armies. Cf. v. 444. — ἄμωτον μεμνώϊα, *raging insatiably*.

442-445. ἦτ' (i. e. Ἐρις) κορβίσσεται, *at first she raises herself small*. — ἐστήριξε is the aorist with present signification, the action being regarded as a customary one. Cf. K. § 256. 4. d; S. § 211. N. 2. — τότε, i. e. in the time of the present conflict. — ὁμοίον. See N. on v. 315. — ὀφέλλουσα. Cf. 1. 510; 3. 62. This description of Discord has been greatly admired in all subsequent times, and is borrowed almost word for word by Virgil, in his description of Fame in *Æn.* 4. 178.

447-449. σὺν ῥ' ἔβαλον βινούς, *then they struck together their shields in fight*. — μένε' (cf. 2. 387) belongs to ἔβαλον by zeugma. See Na. on 3. 73, 327. — ἀνὰρ, *then*, introduces the apodosis after ὅτε in v. 446. — ἀσπίδες . . . ἀλλήλοισι, *embossed shields pressed upon each other*. Milton seems to have had this passage in his eye in *Paradise Lost*, 6. 207-210:

“————— Now storming fury rose,
And clamor, such as heard in heaven till now
Was never; arms on armor clashing bray'd
Horrible discord, and the madd'ning wheels
Of brazen chariots rag'd; —————”

450-456. οἰμωγῇ of the wounded. — εὐχέλῃ of the victors. These limiting words are referred to in ὀλλόντων and ὀλλυμένων, in which Bothe says, is a *hysteron proteron*. — ῥέε . . . γαῖα, *the ground flowed with blood* = blood drenched the ground. — χεῖμαρροι (contr. for χειμάρροι) ποταμοί, *winter torrents*, i. e. torrents swollen by wintry storms. — κατ' ἔρπον = κατ' ὀρέων. Crus. — συμβάλλον. The dual is employed, because the simile refers to the encounter of two armies. Cf. K. § 241. R. 9. — κρουῶν ἐκ μεγάλων depends on ῥέοντες, and κοίλῃς ἔντοσθε χαράδρῃς explains the locality of μωγάγκειαν. — τῶν δ' refers to the two torrents. — ἰαχὴ τε φόβος τε. Bothe finds a hendyadis here. These lines furnish a specimen of the vigor and fire, with which the Homeric battles are related.

457-462. The deeds of individual heroes are now narrated. Diomedes

is kept out of sight, inasmuch as his exploits are to be given at large in the next book. — Ἀντίλοχος. He was son of Nestor and one of the bravest of the Greeks. Cf. 5. 580; 6. 32. — τόν ῥ' (see N. on 1. 405) ἔβαλε—φάλον. For the double accusative see N. on v. 350. — ὀστέον εἶσα. See N. on 1. 71. — ὡς δτε πύργος (sc. ἤριπε). This simile illustrates the size and strength of the fallen hero.

463-469. ποδῶν. See N. on 1. 197. — Ἐλεφήνωρ. Cf. 2. 540. — ὅπ' ἐκ βελών, from under the weapons (i. e. from the range of the missiles) Crosby § 671. 14. — μύνηδα . . . ὁρμή, but his attempt was short, i. e. he himself soon fell. — νεκρὸν . . . ἰδόν, i. e. ἰδὼν ἐρόοντα (Ἐλεφήνωρα νεκρὸν. — τὰ οἱ . . . ἐξαφανίσθη, which were unprotected (literally, were visible) by his shield, as he stooped down (to drag away the body); literally, to him stooping. See N. on 1. 104. — λύσε δὲ γυῖα, and loosed his limbs = caused his limbs to relax, a kind of euphemism, by which Homer frequently denotes the death of an individual.

470-472. ἔργον=μάχη. — ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐτροπάλισεν, and man grappled with man.

474-476. ἠΐθεον, a youth. — Σιμοείσιον. A child was often named after the place of its birth. Cf. 5. 49. — Ἰδηδεν, from Ida. See N. on 2. 821. — μῆλα ἰδέσθαι, in order to see their flocks.

478-484. θρόντρα. This word denotes the support, which parents receive from their children, for their care in bringing them up. — δὲ=γὰρ. — οἱ αἰών. See N. on 1. 104. — δουρὶ δαμέντι, conquered by the spear. μω—βάλε στήθεσ. See N. on v. 350. — ἀντικρὺ, straight through. This shows the force with which the spear was thrown. — ἐν κοίρῃσι χαμαί, on the ground in the dust. — ἥ . . . πεφύκει, which has grown in the low ground of a spacious marsh. — ὄζοι, branches.

486-490. ὄφρα . . . διόφρ, in order that he might bend it (i. e. form it by bending) into the felloe (of the wheel) of a splendid chariot. The subjunctive here follows a historical tense, to give a more lively representation of a past act. Cf. K. § 830. R. 1. a. — ἀζομένη, drying in order to season. — τοῖον . . . ἐξανάρξεν. The comparison of Simoisius to a poplar, which was standing in graceful beauty, but afterwards being cut down and stripped of its branches lay drying in the sun, is very beautiful and apposite. — τοῦ δ' refers to Ajax. — αἰολοδώρηξ, having a variegated cuirass; according to Voss, a moveable cuirass, i. e. one which the activity of the wearer renders rapid in its motions. — καδ' ὄμιλον, through the crowd, i. e. he was among the ranks when he sent his weapon. Bothe renders it simul.

491-500. τοῦ μὲν, i. e. Ajax. — νέκυν ἐτέρωσ' ἐρόοντα (cf. v. 467). while dragging away the body (of Simoisius) in another direction. — ἀμφ αὐτῷ, by it (i. e. the body). See N. on 2. 388. — τοῦ δ'—ἀποκταμένοιο, on account of him slain, is the genitive of cause. — μάλ' ἐγγύς, very near. In order to make his aim more certain and effective. — ἀμφὶ δὲ πατήρηναι

in order to see who threw the spear at Leucus, or to select a worthy object of his vengeance. — ἐπεὶ . . . κεκάδοντο (Epic 2 aor. mid. of κάδω), *but the Trojans gave back*. The reason is contained in ἀνδρὲς ἀκροτάτους S. § 226. — ἔλιον, *in vain*, i. e. without doing execution. — Ἀβυδάς from Abydos. See N. on 2. 836. — παρ' ἑπών ἀκίδων, *from the swift steeds* which had been committed by Priam to his charge. Cf. I Chron. 27, 25-81. Stadelmann refers it to the mode of his conveyance to Troy, *by the swift chariot*.

501-508. τέον β'. See N. on 1. 406. For the double accusative after βάλε, see N. on vs. 350, 459. — δότησεν . . . αὐτῷ. This beautiful line is of frequent occurrence. Cf. Virg. *Æn.* 10. 488. — ἴδονα . . . προτέρω, *and were pushing on much further*. — Περγᾶμον, *Pergamus*, was the citadel of Troy, where Apollo had a temple. Cf. 5. 446.

509-513. ἔρουνδ' (2 aor. imper. pres. of ἔρυναι), *rush on*. — χάρις (i. e. μάχης) is the genitive of separation. — ἐρεῖ . . . σίδηρος. Construct ἐρεῖ οὐκ ἐστὶ σφι χρῆς λίδος. The effect of this is denoted by ἀνυσχέσθαι, *so as to resist*. — ταμείχρσα, *flesh-wounding*. — βαλλόμενοι, *when they are struck*, agrees with σφι. — οὐ μὰρ οὐδ', *certainly not*. See N. on 2. 703. — Ἀχιλεὺς. The poet keeps his chief hero before the mind of the reader. — πέσσει. Cf. 1. 81.

514-516. φάτ'—δεινός, *spoke terribly*, referring to the loudness of the command, or its bold and warlike tone. — Τριτογένεια, an epithet of Minerva, supposed by some, to be derived from Triton, on the banks of which she was born. Others refer it to τριτὴ (a Boeotian word signifying *head*) and γίγνομαι. I prefer with Schmitz (Smith's Dict. of Mythol. vol. 1. p. 398) to refer it to the most ancient seat of her worship, on the river Triton in Boeotia. — μεδιέρτα. Cf. v. 240.

517-520. Διόρρα. Cf. 2. 622. — χερμαδίη, *a stone which can be grasped in the hand*. How common an instrument of defence against dogs, and sometimes of engagements between man and man is the *chermadion*, even at the present time in Greece, may be seen in Mure's Journal of a Tour in Greece, vol. i. pp. 95-97. — ὀκρίβοντι, *sharp-pointed, rugged*. — Πελποός. Cf. 2. 844. — Αἰνίδεν, from *Ænus*, a town in Thrace, a short distance S. E. of the mouth of the Hebrus.

521-526. ἀμφοτέρω . . . ἀπηλοίησεν, *but the unsparing* (literally, *shameless, impudent*) *stone utterly* (ἔχρης) *crushed both tendons and the bones*. — ὀπίσσω, *backwards, on his back*. — δ δ'—Πελποός. See N. on 1. 391. — οὐρα, 2 aor. 3 sing. of οὐράω, *to strike*, refers to a weapon held in the hand, and is thus distinguished from βάλλω, *to hit or strike from a distance*. — χύτρο χαμὰ χολάδες. Bothe finds here a paronomasia.

527-538. Θάας. See N. on 2. 638. — ἐπεσσύμενον, *rushing on*, perf. part. mid. of ἐπισεύομαι. — ὑπὲρ μαῖοια, *above the breast*. — ἀκοόκουαι, *wearing hair on their crowns*. This custom of wearing the hair, so as to form a tuft or knot upon the top of the head, is referred to by Tacitus

(Germ. c. 38), as prevalent among the ancient Germans. Such now is the practice of some of the North American Indians. — *oi* refers to the Thracians, and *i* to Thoas. The juxtaposition of the pronouns renders them emphatic. — μέγαν περ ἰόντα. See N. on 1. 131. — σφέων, Epic of σφέων, σφῶν. S. § 78. — δ δέ, i. e. Thoas — δ δ' in v. 537 refers to Diores.

539–541. ἔργον is here put for *the battle*. “Ironice dictum est, quasi factio opere aliquo seu penso quotidiano.” Bothe. — δοῖς—δινεῖς = εἰ κε δινεῖς. K. § 340. 1. — ἄγῃ . . . Ἀθήνη in order that he might be unharmed.

ILIAD V.

This book is entitled Διομήδους ἀριστεία, *the exploits of Diomedes*. The narration may be supposed to commence from 4. 419, where the hero leaps from his chariot to rush into battle.

1–8. αὖ marks the divisions and subdivisions of the narrative, and hence is placed at the commencement of some new train of thought, in the sense of δέ or ἀλλά, yet more intimately connecting with what precedes, and less adversative than those particles. Cf. K. § 823. 7. — δῶκε—τοῦ γένοιτο. K. § 330. 2; S. § 214. 2. — μένος refers to physical strength, and δῆρος to courage. — δαΐς refers to Minerva, and has for its object πῦρ. Butt. (§ 114. Δ) assigns to this verb in the present a transitive sense, and says that a misunderstanding of this passage is the cause of its ever being taken intransitively. For the asyndeton see Ns. on 2. 9; 4. 69. — ἀκμαῖον (by the arsis ἀκμαῖον), *unceasingly*, literally, *indefatigably*. Fires flashed from his armor, as rays stream from a bright autumnal star. — ἵστέρ' ὀπωρινῷ refers probably to Sirius, the rising of which marks the ὀπώρα, a season which follows the δέρος. — λελουμένος Ὀκεανοῖο, *when washed by* (= when it rises from) *the Ocean*. The genitive is local. See N. on 2. 785. — οἰ—καρῆς. See N. on 1. 104. The parts of the body are here put for the armor which protected them. — ἔρπε (sc. Ἀθήνη), *Minerva impelled*. — δέ. See N. on 1. 49.

9–13. τις—Δάρης, *one Dares*. — δῶ—υἱές. The construction of δῶ with a plural substantive is quite common. Cf. K. § 241. R. 10. α. — ἦσθην (Epic for ἦτην) conforms in number to δῶ, *two were his sons* = *he had two sons*. — μάχης . . . πύσσης. Cf. 2. 823. — ἀποκρυσθέντε, *separated* from their own squadron. They had advanced beyond the lines. — ἐνώπιον Diomedes. — ἀφ' ἵππων, *in their chariot*. ἀπὸ is used here by way of accommodation, to denote the place from which they fought. See N. on the constructio prægnaans, 1. 55. — ἀπὸ χθονός (cf. 4. 419) is opposed to ἀφ' ἵππων.

15-19. *βα, Lien*, connects with *στε* in the preceding verse. — *τοῖ* belongs to *χειρός*. — *σῆδος μεταμέλιον* = *in the middle of his breast*. — *ἐφ' ἵππων*. Cf. v. 13.

20-26. *Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε* in order to mingle with his followers, and thus avoid the dreadful death which had overtaken his brother. — *περὶ βῆναι*, *to protect*; literally, *to go around*. — *οὐδέ—οὐδέ*. See N. on 2. 703. — *γάρ* implies an ellipsis: *for if he had done this* (i. e. attempted to protect the body of his brother), *he could not have avoided black fate*. Some, however, make *ἀλλ' Ἠφαιστος ἔρυτο* = *εἰ μὴ Ἠφαιστος ἔρυτο*, in which case, *γάρ* in the apodosis must be translated, *indeed, truly*. — *καλῶς* denotes the means. — *οἱ* refers to Vulcan, and is what Kühner (§ 284. 10. d) calls *Dativus ethicus*, i. e. the dative of pleasant and confidential intercourse. Cf. Butt. § 133. N. 2. — *γέρων*, i. e. Dares. Cf. v. 9. — *ἀκαχήμενος*. K. § 223. R. 4. — *κατάγειν*, *to lead down to*, denotes purpose.

28-30. *ἀλευόμενον = φεύγοντα*. — *παρ', by, along side of*. — *ἔχεσθιν*. Cf. K. § 210. 3. — *δοῦρον*, *impetuous*.

32-34. *οὐκ ἂν—ἰάσασθαι* = *shall we not permit?* The use of the optative (cf. K. § 260. 4. b), and the interrogative form of the sentence, gives great delicacy to the request. — *δυνωτέρησιν . . . ὁρέξῃ*. See Ns. on 1. 66; 3. 299. — *χαζώμεσθα*. See N. on 1. 141. — *ἀλεώμεθα*, *let us avoid*.

36-41. *ἡϊόντα*, *having banks*, an epithet of the Scamander, on account of its high banks. Butt. (Lexil. No. 59. § 3) derives it from *ῥιον* akin to *εἰαμένη*, *meadow*, and renders it *grassy*. — *ἐκλιναν*, sc. *ἐς φύγην*. — *ἔλε*. Cf. 4. 457. — *Ὀδίων*. Cf. 2. 856. — *ἐν* is disjoined from *πῆξεν* by tmesis. — *στήδεσθιν*. Cf. v. 28. — *δοῦπησεν . . . αὐτῷ*. Cf. 4. 504.

43-48. *Μήρονος*. Cf. 2. 864. — *Τάρωνος* was a Lydian town, at the foot of the northern slope of Mount Tmolus, the later Sardis. Through it flowed the river Pactolus. — *νύξ* (i. e. *ἐνυξ*), 1 aor. of *νύσσω*. — *ἵππων* (= *chariot*). See N. on v. 13). The genitive is used with *ἐπιβαίνω*, because the place where the person mounted, is considered as a *part* of the chariot. Cf. Jelf's Kühn. § 624. Obs. Prof. Felton refers this genitive to S. § 195. 1, as denoting that *in respect of which* the thing is affirmed. — *ἐπιβησόμενον*, *as he was about mounting*. — *ἐσθλέων*, *despoiled*.

49-58. *Σκαμάνδριον*. See N. on 4. 474. — *ἐσθλὸν διηγήτηρα*, *a good hunter*, is a repetition of *αἰμονα δῆρης*, *skilled in the chase*. — *γάρ* introduces the reason of his skilfulness in hunting. — *ὄρεσιν ὄλη*, *mountain-forest*; literally, *forest on the mountains*. Cf. 2. 285. — *ἀλλ' οὐ—τότε γε*, *but not then at least*. *γὰρ* limits the assertion to the time here spoken of. — *ἐκβολαί* (plur. for sing. See N. on 1. 205), *skill in throwing the spear at a distance*. — *τοπρῖν*, *formerly*. — *ἐκέκαστο*. See N. on 2. 530. — *πρόθεν ἔδεν* (Epic for *οὐ* or *ἑαυτοῦ*), *before him*. — *ὄθρασε*. See N. on 4. 525.

59-64. *Μηριόνης*. Cf. 2. 651; 4. 651. — *ὅς* refers to Phereclus. — *ἐφίλατο*, Epic aor. mid. of *φιλέω* as active. — *Ἀλαξάνδρῳ* is the dat. com-

modl. See N. on 1. 39. — ἀρχεκίκους, *sources of evil*. By a poetic turn, the ships in which Helen was brought to Troy, are regarded as the origin of the Trojan misfortunes. — οἱ τ' αὐτῷ, *and to himself the builder*. — ἐπεὶ οὐτι . . . ᾔδην. The Trojans were commanded by an oracle, to abstain from nautical affairs, and to turn their attention to agriculture. — βεβλήκει. See N. on 4. 108. — διαπρὸ ἀντικρὺ (sc. τοῦ γλουτοῦ), *clear through the buttock so as to come out on the opposite side*. This is not a mere pleonasm, but is designed to give fulness and emphasis to the expression. — γνῶε, *upon his knees*.

69-75. ἄρ', *then*. See N. on 1. 306. — Μέγης. Cf. 2. 625. — πόκα = ἐπιμελῶς. Schol. — Ἰσα-τέκεσι. S. § 202. 1. — χαρίζομένη, *obliging* = *in order to oblige*. — κατὰ λόνον, *through the nape of the neck*. — ὑπό, *under*. — ψυχρὸν . . . ὀδοῦσιν, *and he bites with his teeth the cold brass*.

76-81. Ἐρύπυλος. Cf. 2. 736. — ἐτέυκτο, 3 sing. pluperf. of τεύχω, *had become, was*. — δέδς δ' ἄς. See N. on 3. 2. — πρόσθεν ἔδεν. See N. on v. 56. — φεύγοντα, *while fleeing*. — μεταδρομάδην ἔλασ' ἄμον, *while running struck him on the shoulder*. μεταδρομάδην refers to Eurypylus. — ἀπὸ-ἔξεσε, *he cut off*. — πορφύρεος (= μέλας) δάματος = *violent death, "bloody death."* Passow.

85-88. Τυδείδην . . . μετέη, *but you would not have known to which side the son of Tydeus belonged; literally, you would not have known the son of Tydeus, with which side he was*. For the attraction of the subject of the subordinate clause to the principal clause, as the object of its verb, see N. on 2. 409. For the construction of the optative, see N. on 4. 223. — ἄμ (i. e. ἀνὰ) πεδῖον, *over the plain*. — χειμάρρῳ. See N. on 4. 452. — ἐκέδασσε, *sweeps away*, 1 aor. of κεδάννυμι. — τὸν . . . λοχανώσων, *and bridges strongly protected do not resist it*. — ἔρκεα, *embankments*. — ἐριδηλέων is to be pronounced ἐριδηλῶν by synizesis. — ἔργα = *fields*. Cf. Odys. 4. 818.

93, 94. ὃς ὑπὸ Τυδείδῃ, *thus by Tydides*. The resistless impetuosity of Diomedes is vividly set forth by this simile of a swollen torrent, sweeping away mounds and embankments, and desolating the rich fields of the husbandmen. — κατήριπε. Cf. 4. 462. — πολέες περ ἰόντες. See Ns. on 1. 181, 587.

95-101. ἄς, *when*. — Λυκάονος ἀγλαῶς υἱός, i. e. Pandarus. Cf. 4. 98. — ἔδεν. See N. on v. 56. — ἐτιταίνετο, *he drove*. — ἐπαίσσοντα, *while rushing on*. — διέσχε = διήλθε. — τῷ ἐπὶ, i. e. ἐπὶ τούτῳ, *whereupon*. — μακρὸν ἔβυσε, *shouted aloud*.

102-105. βέβληται, *is struck*. — ἐ refers to Diomedes. — φημι. See Ns. on 2. 37; 3. 220. — δῆδ', i. e. δηδά, *long, a long time*. — ἀναξ, i. e. Apollo. — ἀπορνήμενον Λυκίηδιν, *when I set out from Lycia*.

106, 107. εὐχόμενος, *boasting*. — οὐ-δάμασεν = *did not kill*. — ἵπποι καὶ ὄχρσφι, *horses and chariot*. These words are often joined together. — Σθένελας. See Ns. on 2. 564; 4. 403.

109, 110. *δροο*. See N. on 4. 204. — *καταβήσας*, Epic imper. aor. of *καταβαίνειν*. K. § 223. 10. — *μοι* is the dat. commodi. See Ns. on 2. 564; 4. 403.

112-114. *παρ* (i. e. *παρά*), near to Diomedes. — *διαμπερές*, completely, entirely. — *ἀνηκάντις*, sprouted forth. — *δὴ τότ' ἔπειτ'* is a fulness of expression, for *τότε δὴ*, or *ἔπειτα δὴ*.

115-119. *μοι* is the dat. commodi. In v. 121, and in 1. 37, *κλέειν* is constructed with the genitive. — *εἶπες*. Cf. 1. 39. — *μοι*. See N. on v. 24, or perhaps a better reference would be to N. on 1. 104. — *νῦν . . . φίλαι*, now also assist me. — *ἐλεῖν* = *ἐν χερσὶν ἔχειν*. — *ἐν ὀρμῇ . . . ἔλθειν* (sc. *τοῦτον*), and that he may come within the reach (literally, casting) of my spear. — *φθάμενος* (being before hand, anticipating me), Epic 2 aor. mid. part. of *φθάνω*. — *ἐπύχεται*, boasts on account of it (*ἐπι*-). Cf. v. 106.

124-128. *μάχεσθαι* is put for the imperative. See N. on 2. 10. — *τα*. See N. on 1. 104. — *σασκέσπαλος*, shield-brandisher. — *ἐχλόν, πιστ.* — *ὅφρ' ἐδ' ἡγήσασθαι*. See N. on 4. 486. — *ἡμὲν—ἡδὲ καί*, both—and also.

129-132. *τῷ νῦν*. See N. on 1. 415. — *παιρόμενος* (sc. *σοῦ*) denotes the purpose of *ἵκηται*. See N. on v. 124. Köppen supplies *μέμνησο*. — *τοῖς ἄλλοις* in reference to Venus. — *τήνγ'*, this one at least. — *ὀνείδμεν*. Venus as a divinity could be wounded but not slain.

135-142. *πρὶν περ—μεμαῖς*, however much desirous before. The participle should properly have been in the accusative with the following *μιν*, but refers to the subject logically implied in *ἔλεν μένος* (= *ἐχέσαστο*). Cf. K. § 318. Köppen supplies *ἦν*. — *ὄν—χράσθαι*. See N. on 3. 62. — *ἐπ'—δέσσω* belongs to *ποιμήν*. — *αὐλῆς* (= *τοῦ ἔρκεος τῆς αὐλῆς*) *διεπράμμενον*, while leaping over into the fold. — *τοῦ*, sc. *λέοντος*. — *προσαμβνέει* and *δύεσθαι* refer both to the shepherd. — *τὰ δ' ἐρήμα* (sc. *πῆλα*) *φοβεῖται*, the flocks abandoned (by the shepherd) are terrified. Some after the Schol. refer this to the shepherd, in the sense of *φοβοῦμενος τὴν ἐρημίαν* (opposed to *κατὰ σταδμούς*). — *αἱ μὲν*, sc. *ῥίες*. — *κίχυνται*, fusi sunt Crus. — *βαθέης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς*, leaps out of the deep fold (i. e. a fold having a high inclosure). Some may prefer to take *βαθέης* in the sense of large, spacious. This last clause is added, as Spitzner remarks, to complete the picture, the comparison lying only in the wounding of the lion, and his great rage in consequence thereon.

146-151. *κληῖδα*, collar-bone. — *ἀπὸ . . . νότου*, and separated his shoulder from the neck and back. — *τοὺς μὲν ἔασ'*, these he left, i. e. he paused not to strip them of their armor, but rushed on to further slaughter. — *τοῖς . . . ὀνείρους* is susceptible of two interpretations, according as we take *οὐκ* with *ἐρχομένοις* or *ἐκρίνατ'*. In the former case it would be, to them not returning home did the old man expound dreams, i. e. they never returned home to hear him expound their dreams. *τοῖς* thus becomes the dat. commodi. The other construction would give, when they

went (to the war) *the old man did not* (= neglected to) *interpret his dreams*. This dative may be considered as temporal, or as denoting the circumstances in which the thing spoken of took place. Cf. K. § 283. 8. The former interpretation accords best with the position of οὐκ, and with the following context.

153-158. τηλυγέτω. Cf. 8. 175. — *τελετο*, had become infirm. — ἐπὶ . . . λικέσθαι, *to be left over* (i. e. to inherit) *his possessions*. For the infinitive, see N. on ἄγειν, 1. 338. — ζῶντε-νοστήσατε, *returning alive*. — μάχης ἐκ, i. e. ἐκ μάχης. — *χρησται*, *relations or heirs* of one who has died childless. — διὰ-δατέοντο is put by tmesis for διεδατέοντο.

159-164. λάβε=κατέλαβε. Schol. — δίφρῳ. The chariot carried two persons, one of whom was the warrior (ὁ παραβάτης), and the other acted as charioteer (ὁ ἡνίοχος). — ὡς-ἐξ-ἔξρ (= συντηρήρ). See N. on 2. 147. — ἐν βουσί θορῶν by the constructio prægnaus (see N. on 1. 55) has the sense, *leaping in among the cattle, and there remaining* to do the work of destruction. — ἐύλοχον κατά (i. e. κατὰ ἐύλοχον) βοσκομενῶν, *while grazing near the thicket* (i. e. his lurking place). This comparison of Diomedes to a lion breaking the neck of a heifer or an ox, is exceedingly spirited and graphic. By these similes the reader is prepared for the more astonishing exploits of the hero, which are soon to be related. — βῆσε, *caused them to fall*. See N. on 1. 144. Heyne finds a tmesis in ἐξ-βῆσε — ἀέκοντας, *against their will*, i. e. they clung to the chariot, and struggled to keep their place in it.

166-170. We are now to be introduced to one of the most exciting combats to be found in the whole Iliad. The great strength of the heroes who unite to oppose Diomedes, their fierce and pompous approach, the terrible fate of the one, and the escape of the other by the interposition of Venus, are all described in such lively colors, that the reader seems to be transported to the field of action, and to witness with his own eyes the progress and result of the combat. — *Ἄνελας*. Cf. 2. 820. — κλόνον, *clash, whizzing*. — Πάνδαρον . . . ἰφείρου. See N. on 4. 88. — εὔρε. See N. on 2. 169. — στή. Cf. 1. 585.

171-178. πτερόεντες διστοί, *feathered arrows*. — κλέος, *renown* as a skilful archer. — ἐνθάδε γ', *at least here in Troy*. — Λυκίρ. Cf. 2. 284. — τῷδ' ἄνδρι is employed *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20. — Διὶ χεῖρας ἀνασχών, *having raised your hands* (= having prayed) *to Jupiter*. See N. on 1. 351. — ὅστις ὅδε κρατεῖ, *whoever the man there* (ὅδε. S. § 163. N. 2; K. § 803. 2) *may be who thus conquers*. — δῆ, *already*. — γούνατ ἔλυσεν. Cf. 4. 469. — εἰ μὴ is to be connected in thought with ἀλλ' ἄγω in v. 174. — ἱρῶν μνήσας "propter sacrum ex voto non redditum." Heyne. ἱρῶν is the causal genitive. See N. on 1. 65. — δὲ=γάρ.

181-183. πάντα, *in all respects*. — ἀσπίδι is the dative of means or instrument. — γιγνώσκων, *knowing, recognizing*, denotes cause. See N.

on 1. 196. — ἀλλὰ καὶ τε τροφαλεῖν, *by his crested helmet*. — — ἴσθα . . . ἐστίν, *but I do not clearly know whether he is a god*, i. e. I am in doubt as to his being one of the divinities, yet it is evident if he be a man, as I think, that he enjoys the protection of some god (cf. v. 185).

184–187. υἱός, (viz.) *the son*, is in exegetical apposition with δούλην. — — οὐχ . . . μάλιστ'. The same thing is said of Ulysses in *Odys.* 24 443. — — ἀνευθε, *without the protection of*. — — τάδε = οὗτος. *Mt.* § 471. 13; *Butt.* § 128. N. 5. τῆδε μάλιστα might have followed μάλιστ', as its cognate accusative. See N. on τῆς ἐπηλείας'. 1. 819. — — ἔγγι ὄντα', *is standing near (him) as a protector*. — — νεφέλῃ εἰλημένος ἑμους, *with his shoulders enveloped in a cloud*. ἑμους is the synecdochical accusative. — — τούτου is the separative genitive in dependence on ἔπαιον. Some construct it with κίχήμερον (as gen. of part. 8. § 191. 1), *hitting him*, i. e. which would have hit him, had it not been turned aside. — — ἄλλῃ, *in another direction*.

188–191. ἤδη, *just now*. — γὰρ assigns the reason for the belief that Diomedes was assisted by some god. — — ἰφάμεν. See N. on 2 87; 3. 220. — — Ἀἰδωνῆι is a rare form for Ἀΐδω. Cf. *Crus. Lex.* — — ἔμπερ, *nevertheless*. — — δὲδς . . . κοθήεις, *therefore some god is angry (with me)*. He draws this conclusion from his unsuccessful shot.

192–196. τῶν κ' ἐπιβαλὼν, *which I might mount*. For the genitive, see N. on v. 46. For the optative cf. N. on 1. 64. — — ἀλλὰ που, *but somewhere*. που does not refer to the halls of Lycaon, but to the space within the halls. Cf. *Hoog. Gr. Part.* p. 172. — — καλοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτευχέες. In Homer we often find attributives following their substantive in groups of threes. For this triplicity in the combination of words and phrases, which enters so extensively into the ancient writings both sacred and profane, see *Prof. Stuart on the Apocalypse*, vol. i. pp. 131–144; vol. ii. pp. 413–420. — — παρὰ δέ σφιν ἐκάστω, *and by each one of them*; literally, *by them*, viz. *each one*. See N. on ἑκάστος, 1. 606. — — κῶ, Epic for κριδῶ.

197–200. μοι limits ἐπέτελλε. — — αἰχμητὰ = αἰχμητής. — — ἐρχομένῃ to the Trojan war. — — ποιητοῖσιν, *well-built*. — — ἐμβεβαῶτα, Epic part. of ἐμβαλῶ. — — Τρῳέεσσι. The Lycians were of Trojan origin. Cf. 2. 826.

201–206. ἐγὼ οὐ πιδόμην. Dacier after Eustathius attributes this to his parsimony, but it rather resulted from his fear, lest in the straitened circumstances of the besieged city, there should be lack of provender for them. Cowper has hit the true meaning :

"But anxious lest (the host in Troy so long
Immured) my steeds, fed plentifully at home,
Should here want food, I left them, ———"

ἰκῶν φοβόμενος, *fearing for my horses*. This genitive is causal. — — εἰδομένην, sc. ἐν Ἰλίου. — — εἰωθότες ἔδμεναι ἔδδην, *being accustomed to high feeding* (literally, *to eat their fill*. Cf. *Butt. Lexil.* No. 6 § 8). — — λίαν,

sc. ἵππους. — τόξοισιν in the plural is to be referred to the two parts of which the bow was composed, or perhaps, it is intended to comprise the bow, arrows, quiver, and whatever pertains to the weapon. Cf. Herm. Soph. Phil. 652, cited by Smith in his edition of Crus. Lex. — τὰ . . . ἐνέσσειν, which were not to be of service to me.

206-211. ἤδη. See N. on v. 188. — ἀριστήσσω. See N. on 1. 51. — ἀπρεκὲς αἷμ'. Some render this *real blood*, referring to the custom of dyeing the corselets with a purple color, in order that blood, if shed, might not be seen by the troops and dishearten them. Others render it as an adverb, *truly, really*, which seems to be the better interpretation. — ἤγερα δὲ μᾶλλον, *but I have aroused (them) the more*, i. e. the wounds I have given them, have only made them the more furious. — τῷ. See N. on 1. 415. — κακῇ αἰσῶν. See N. on 1. 418. — φέρων χάριν = χαριζόμενος. Cf. 1. 572.

212-216. νοστήσω home. — ἐσόφουμαι. See N. on 2. 358. — αὐτίκ' ἔπειτ' κ. τ. λ., *let some hostile chief forthwith cut off my head, if I do not*, etc. For the use of the optative, cf. N. on 1. 42. — ἀνεμόβλια, *useless*. See N. on 4. 355.

218-223. οὕτως, *thus* complainingly of your bow. — πᾶρος-πρὶν = πρὶν-πρὶν. See N. on 1. 98. — ἄλλως, *otherwise* (than unfortunate), i. e. the fortune of battle will not change. — νῶ (i. e. νῶϊ) is the subject of περὶρῶνται. S. § 223. 3. — τῷδ' ἄνδρϊ (see N. on v. 174) limits ἐλθόντε. — ἀντιβίην = ἀνὰ πρότερος. So Köppen and Crusius. — σὺν ἔντεσι. Stadelmann calls this a useless addition. But ἵπποισιν and ἔχεσθιν denote the mode of approach to the enemy, and not the weapons with which he was to be fought. σὺν ἔντεσι stands here for open combat in opposition to a stealthful attack, or some manœuvre by which victory might be obtained without personal danger. — οἱ Τρώϊοι ἵπποι = *what sort of horses the steeds of Troas are*. These steeds, which were immortal, were presented to Troas by Jupiter, in return for Ganymede, whom he had taken up to heaven. — πεδίῳ. See N. on 2. 785. — κραιπνὰ (as an adverb), *very fleetly*. — ἔνθα καὶ ἔνθα. See N. on 2. 462. — διωκόμεν. Köppen supplies τὸν πολέμιον, but the verb may be taken absolutely.

224-228. τὰ referring to the horses is the subject. — εἴπερ ἂν (= ἔάν περ) αὖτε, *if yet again*. — ἐπὶ ὁρέῃ is put by tmesis for ἐπορέῃ, or ἐπὶ may be taken adverbially. See N. on 1. 40. — σιγαλόεντα, *resplendant*. Some render it *foamy* (i. e. covered with the foam of the steeds), as though derived from σιαλός, *spittle, slaver*. — ἐπιβήσομαι is the reading of Wolf, Crusius, and Bothe, on the ground that Æneas was on foot while talking with Pandarus (cf. v. 170), and that as the latter chose the position which Æneas had offered to take himself, and fought from the chariot (cf. v. 294), it could not have been the intention of the Dardan hero to dismount and fight on foot. Ernesti, Köppen, Trollope, and several others, read ἀποβήσομαι, supposing that Æneas offered to descend

from his chariot and fight Diomedes on foot. — *τόνδε* refers to *Dionaeus*. See N. on v. 174. — *δέδεξο*, perf. imper. of *δέχομαι*.

231-238. *μᾶλλον* = *better*. — *ἔφ' ἡνόχῃ εἰσδόντι*, *under their wonder charioteer*. — *εἴπερ ἔν*. See N. on v. 224. — *μὴ τὰ—μαθήσετον* = *φοβεῖσθαι μὴ τὰ μαθήσετον* (*shall be slow to bear us from danger*). S. § 214. a. — οὐδ' ἐδέλχοντο ἐκφερέμεν (sc. ἡμᾶς) *πολέμοιο* is expegetical of the preceding clause. — *παύσονται* is causal. See Na. on 1. 7, 196. — *δ'* after *καὶ* connects *κτελεῖν* with *μαθήσετον*, and makes it depend on *μὴ*. — *μόνοχυσ*, *having solid or undivided hoofs*. — *τόνδε*. Cf. v. 228.

239, 240. *βάντες, ἑμμεμαῶτ'* (sc. *μάχεσθαι*). See N. on 1. 305. — *ἔχον*. See N. on 3. 263.

243-250. *ἐμῷ κεχαρισμένῃ θυμῷ*, *dear to my soul = my dear friend*. — *ἐπὶ . . . μάχεσθαι*. Construct: *μαμαῶτε μάχεσθαι ἐπὶ σοί*. In this place, as in 2. 472, *ἐπὶ* simply denotes direction. — *ἱ'* is the accusative of *ἦ*, *ινός*. — *δ' μέν*, sc. *ἐστί*. The regular construction would have been *τὸν μέν—τὸν δέ* (instead of *Alveias δ'*), in partitive apposition with *ἄνδρ'* in v. 244. — *Alveias δ'*. Fully written we should have *δ' δὲ Alveias ἐστί, ὅς εὐχεται* (see N. on 1. 91), etc. — *νῆδς—ἐκγεγάμεν* (Epic 2 perf. infin. of *ἐκγίγνομαι*), *to be born son of*, a poetic fulness for, *to be the son of*. — *ἐφ' ἱππῶν* = *ἱππῶν ἐπιβάντες*. See N. on the *constructio prægnaus*, 1. 55. — *μοί*. See N. on v. 24. — *οὕτω* as you have thus far done. Cf. *va.* 85-87. — *μήπως*, *lest perhaps*. — *ἥτορ* = *life*.

251-253. *ὑπόδρα*. See N. on 1. 148. — *μήτι φόβονδ' ἀγόρευ'*, *talk not of flight*; or by the *prægnaus constructio* in *φόβονδ'*, *utter no words to induce me to fly*. So Köppen constructs, *μὴ ἀγόρευε, ἃ φέρεῖ εἰς φόβον*. Cf. Mt. § 535. Obs. 2. — *πεισέμεν*, sc. *ἐμέ*. — *οὐ γάρ μοι γενναῖον* (sc. *ἐστί*), *for it is not my nature* (literally, *not suitable to my birth*). — *ἀλυσκάζοντι* (a strengthened form from *ἀλύσκω*) properly belongs to the omitted subject of the infinitive, but is attracted to *μοί*.

255-259. *καὶ αὕτως*, *even thus*, i. e. on foot. — *ἄντιον—αὐτῶν*. See N. on 5. 301. — *ἐφ'* is to be pronounced as a monosyllable. — *τούτω—ἑμῶς*, *both these*. — *πάλιν αὖτις*, *back again*. — *εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν*, *if even one escapes*. — *ἄλλαι δέ τοι*. Cf. 1. 207.

262-267. *αὐτοῦ*, *here*. — *ἐξ ἄντρογος*, *from the seat-rim*. Upon the semi-circular margin of the driver's seat was a knob or curvature, like a hook, upon which the reins might be fastened, whenever the driver wished to alight and leave his chariot for a time. Cf. v. 322. Sometimes this knob was made double, as in the chariot of Juno (v. 728). — *Alveias* is connected by Crusius to *ἐπαίξαι* (infin. for imperat.) Cf. K. § 273. R. 7. b. Others after Heyne and Köppen construct it with *ἱππῶν* = *rush forward mindful of the horses of Æneas*. — *ἦ* is put by attraction for *ἦν*. — *Ἰππῶν . . . Γανυμήδεος*. See N. on v. 222. — *νῆος* is the Epic genitive of *νῆος*. Cf. S. § 56. — *οὐνεν'*, *wherefore*. — *ἔν' ἡδ' ἰ' ἡλείον τε, ἡνδρ'*

both the morning and the sun = *under the whole heaven*, i. e. on the face of the whole earth.

268-278. τῆς γενεῆς ἔκλεψεν, *stole of the breed*. This genitive is partitive. S. § 191. 1. Trollope supplies τινάς. — προσχὼν δῆλεας ἵππους (sc. τοῖς ἀναβάταις), "*submitting equas equis admissariis*." Köppen. To nouns of common gender, ἄρσεν, *male*, and θήλυς, *female*, are added, when the natural gender is to be distinguished. Cf. K. § 40. R. 2. — τῶν γενέδλη = τῶν γενέδλης, *from the stock of these*. ἐξ is in partitive apposition with γενέδλη. See N. on 1. 606. — αὐτὸς refers to Anchises. — μήστωρ φόβοιο, *causing fear to the enemy*; literally, *the advisers of fear*. See N. on 4. 827. — τὸ is employed δευτικῶς. — εἰ τοῦτω κε λάβοιμεν. Cf. 1. 60.

278, 279. ἦ μάλα, *certainly indeed*. — πικρός. See N. on ἐχεπευκός, 1. 51. — εἰ κε τύχωμι, *if perchance I may hit you*.

281-288. τῆς δὲ διαπρό, *clear through this*, depends on πταμένη. — τῷ δ' ἐπί. Cf. v. 101.

284, 285. βέβληται, Epic for βέβλησαι, perf. pass. 2 sing. of βάλλω. — κενεῶνα, *the abdomen*. — ἀνσχέσεσθαι. Cf. v. 104.

287-289. ἡμῖσπορες, Epic for ἡμαρτες, 2 aor. of ἀμαρτάνω. — ἀτὰρ . . . Ἄρρη, *but I think you will not cease* (i. e. desist from the contest), *before that one of you at least falling shall satiate Mars with his blood*. γὰρ opposes σφῶϊ τοῖς ἐμοῖς, the omitted object of ἔτρυχες. For the construction of the infinitive after πρίν, see N. on v. 218. αἵματος is the genitive of means. Heyne says that the commonly used metaphorical expression, "Mars or war is glutted with carnage," is derived from the ferocious practice in ancient and ruder times, of tasting the blood of the slain, after the manner of wild beasts.

290-295. ἔδρευε, *directed*. — ῥίνα is the terminal accusative. — τοῦ is the genitive of separation after ἀπὸ—τάμει (i. e. ἀπετάμει). Cf. K. § 300. K. 4. b. — γλῶσσαν . . . ἀκείρης. From the direction of the wound, it would seem that Diomedes occupied a more elevated position than Pandarus. But as he was on foot, this must be referred either to some inequality of ground, or to the stooping posture of Pandarus, as he gathered himself behind his shield to avoid the approaching weapon. Wakefield attempts to explain it on the mathematical principles of projection. It may be remarked in this connection, that the chariots in those times were quite low. — αἰάλα, *easily moved or handled*. This epithet is of very general application. Cf. 7, 222; 12. 167, 208; 19, 404; 22. 509; Odyss. 22. 300. — παρῆτρεσαν; *started aside with affright*.

297-304. ἀπόρουσε, sc. τοῦ αἵματος. — ἀμφι—βαῖνε (a tmesis). See N. on περιβῆναι, v. 21. — πρόσδε is generally followed by the genitive. Here it may be taken absolutely, and εἰ may be referred to the verb as the dat. commodi. See N. on 1. 89. — πάντος' ἔστην. Cf. 8. 347. — ἵστίς . . . ἔλθοι, *whoever shall approach it* (i. e. the body of Pandarus).

ἀντίος in prose is more commonly followed by the dative. K. § 278. H. 2. c. — *χαρμύδιον*. See N. on 4. 517. — *δ . . . φέρονται*, which not at least (*γὰρ*) two men could bear. Kühner (Jelf's edit. § 735. 9) says that *γὰρ* is here employed to limit the preceding assertion: *μέγα ἔργον*, a great affair (= of great size), that is to say, which not two men, etc. — *οἱ νῦν βροτοὶ αἶψ'*, such mortals as now are. There is a constantly recurring reference in Homer to the universal opinion, that the strength of men has been deteriorating from ancient times. There is much probability of the truth of this, although not perhaps to such a degree, as these expressions in Homer would seem to imply.

805-810. *κατ' ἰσχίον*, upon the hip-joint. — *ἔνθα τε*, near whence. *τὶ* oftentimes renders expressions more indefinite. Cf. Vig. p. 195. See also *κοτύλην* (the socket) *δὲ τέ μιν καλέουσιν*, in v. 306. — *ἰσχίῳ ἐνστρέφεται*, turns in the hip-joint. — *πρὸς δ'*, moreover. See N. on 1. 245. — *ἔσε* — *ἀπό*, i. e. *ἀπώσε*. — *γῆς*. See N. on v. 68. — *γᾶς*, upon the earth, is the local genitive.

811-816. *καὶ νῦν κεν—ἀπόλοιτο—εἰ μὴ νόησε*. See Ns. on v. 388, and 2. 80. — *ὑπ' Ἀγχίσιον*. Cf. 2. 714. — *βουκαλέοντι*. At the time here referred to, Anchises was superintending his herds on Mount Ida. — *ὡ φίλον υἱόν*, her dear son. — *πρόσθε δέ εἰ*. See N. on v. 300. — *πύγμ'*, a fold. — *ἔρκος ἔμεν βελέων*, to be a defence against the darts. For the genitive, see N. on 1. 284. *ἔμεν* (i. e. *εἶναι*) denotes the purpose of *ἐκάλυψεν*. — *βαλὼν* denotes the means. Cf. N. on 1. 168.

819-824. *συνδεδιδωὼν τῶν (= τούτων)*, those instructions. The article as a demonstrative, sometimes follows its substantive before a relative. Cf. Crosby § 468. 2. c. — *θγᾶ*, i. e. Sthenelus. — *ἤρκακε*, Epic 2 aor. of *ἔρκαω*. — *φλοίσβου*, the tumult of battle. See N. on 1. 84. — *ἐξέλασε Τρώων*, drove them from the Trojans.

825-833. *ὃν . . . δηλικίης* (abstract for concrete), whom he honored above all of his own age. — *ὅτι . . . ᾗδῃ*, because he had a congenial spirit; literally, *κῖενο things accordant with his mind*. — *σηνοῖν ἱπῖ*. The dative after *ἔπι—ἐλαυνόμεν* is to be referred to the *constructio prægna*ns. See N. on 1. 55. — *ἐλαυνόμεν* denotes the purpose of *δῶκε* in v. 325. — *θγ'*, i. e. Sthenelus. — *Τυδείδην μέδεκε—ἱπποῖς*, drove the horses after Diomedes. — *ὃ δὲ Κύπριν ἐπ' ἔχετο*, but he (i. e. Diomedes) pursued the Cyprian (goddess). — *γγνώσκων κ. τ. λ.* Cf. v. 128. — *Ἀθηναίῃ* and *Ἐνὸς* are in apposition with *αὐτ'*.

834-841. *ἀλλ' . . . ἐκίχανε*, but when at last he came up with her. — *ἐπορεζόμενος*, extending himself forward (= reaching forward) with his spear, in order to strike the goddess. Köppen supplies *χεῖρ* with the participle. — *ἄκρην—χείρα*, the extremity of her hand. — *μετάλμενος*, springing upon her, is a syncopated aor. part. of *μετάλλομαι*. — *ὀβληχρὴν*, weak, feeble. Köppen takes this word in an adverbial sense. — *χρόος*. For the genitive, see N. on *κομῆς*, 1. 197. — *πρυμνὸν ὑπὲρ δένανος*, above the *εὐ*

crenity of the palm = the upper part of the palm, i. e. where the wrist joins with the palm. — *ἰχθρ, οἷός περ τε ρέει*, *ichor, just such as flows*. Ichor was a purer sort of blood, attributed to the immortals, who did not live on earthly food, but on ambrosia and nectar. Milton has imitated this passage in his *Paradise Lost*, 6. 330-334.

“———— but th’ ethereal substance clos’d,
Not long divisible, and from the gash
A stream of nectarous humor issuing flow’d
Sanguine, such as celestial spirits may bleed,
And all his armor stain’d ere while so bright.”

343-346. *κῦββαλεν* (i. e. *κατέβαλε*), *dropped*. — *μετὰ χειρὶν*, *in his hands*. — *ἔρυσσάτο, ἀνέω αὐαὶ* (from the midst of his enemies). It is easy to see how this verb obtained its general meaning, *to save*. Cf. 10. 44, where it is used as synonymous with *σῶσαι*. — *μήτις Δαναῶν κ. τ. λ.* Cf. vs. 316, 317.

349-351. *ἡ οὐχ* (to be pronounced as one syllable by synizesis) . . . *ἡπεροπνεύεις*, *is it not enough that you deceive unwearlike* (i. e. feeble) *women?* — *εἰ-πυλῆσαι*. The protasis here takes the indicative, because in relation to the consequence, it is definite and certain. Cf. Mt. § 523. Obs. — *ἦ . . . πύθῃαι*, *I think that you will shudder at battle* (= the very name of war), *even if you hear of it somewhere else*.

352-358. *ἀλόνου**, *in pain*. Heyne gives to it the sense, *in doubt, perplexed*. — *δὲ=γάρ*. — *ὀδόνῃσι*. See N. on *ὑπεροπλῆγσι*, 1. 206. — *μελαινέτο* (sc. *αἷματα*) refers to Venus. — *χρόα* is the accusative synecdochical. — *μάχης ἐπ’ ἀριστερά*, *upon the left of the battle*. Cf. vs. 35, 36. — *ἔγχος ἐκέκλιτο-ἴππῳ*. There is a zeugma in this passage. See Ns. on 3. 73, 327. — *γυνὲ ἱριποῦσα* through exhaustion. — *χρυσόμυπναι*, *golden-reined*, or as some render it, *golden-harnessed*.

359-362. *κόμισαι τέ με*, sc. *ἐκ μάχης*. — *ἔν’*, *where*. — *ἔλκος* is the synecdochical accusative. — *ῑ* is the abstract accusative after *ὄτρασεν*. See N. on 1. 319. — *καί, even*. — *ἀν-μάχοιτο*. For the omission of the protasis, see N. on 2. 12.

364-369. *ἀκηχεμένη*, Epic for *ἀκηχημένη*. K. § 219. 8. — *λάζετο=ἔλαβε*. Schol. — *ἐλάαν* (Epic infinitive protracted from *ἐλᾶν, ἐλάειν*) denotes the purpose of *μάστιξεν*. — *πετέσθην*, *flew*. The word is used tropically to denote great speed. — *ἔστησε*, *caused to stand, drew up*. For the transitive use of this verb, cf. Butt. § 107. 21. — *ἀμβρόσιον-εἶδαν*, *ambrosial food*. According to Butt. (Lexil. No. 15) every thing with the gods receives the epithet *ambrosial*, which tends to nourish, support, or adorn their immortal natures.

370-372. *ἐν γούνασι*, *upon the knees*. The preposition of rest here follows a verb of motion. Cf. N. on 1. 55. — *Διώνης*, *Dione*, a sea-symph, who according to Homer was the mother of Venus. — *ἀγκάς, in her arms*. — *χευρὶ . . . δούμαζεν*. Cf. 1. 161.

373, 374. *σε τοιάδ' ἔρεξε*. See N. on 3. 351. — *Οὐρανίωνων* (cf. 1 570) limits *τίς*. — *μαφιδίως*, *without reason, wantonly*. — *ἐννεπῆ*, *openly, manifestly*.

382-391. *τέτλαδι—καδομένη*. See N. on 1. 586. — *πᾶλλοι . . . τὸ δέντες*, *for many of us having Olympian mansions suffer much from men, because (through them) we bring grievous woes upon one another, i. e. we use human agency in taking revenge upon one another*. This seems to be the sense of the passage, and accounts for the wound inflicted upon Venus by Diomedes, he being incited thereto by Minerva. — *τῷ*, Epic 2 aor. 3 sing. of *τλάω*. — *Ὀτρως—Ἐφιάλτης*, Otus and Ephialtes were the sons of Aloeus, or rather of Neptune and Iphimedeia the wife of Aloeus. They were of gigantic size, and performed many exploits besides the one here related. The story of their binding Mars is regarded as allegorical of their victory over their enemies, and a cessation of war for a certain length of time. Cf. Virg. *Æn.* 1. 297. — *δέδερε*, pluperf. 3 sing. of *δέω* with imperf. signification, *he lay bound*. — *κεν—ἀπόλαστο*. See N. on v. 311. Matthiæ (§ 508. Obs. 1) says that this optative in the apodosis is irregular, in consequence of the indicative in the protasis. But cf. S. § 215. N. 1. — *ἤδη ταυρόμενον*, *already exhausted*. — *δὲ=γάρ*.

392-394. *παῖς Ἀμφιτρύωνος*, i. e. Hercules. — *τριγλῶχινι*, *triple-pointed, or triple-barbed*. — *βεβλήκει*. Hercules did this in his fight with Neleus before Pylos. Cf. *Apoll.* II. 7. § 3. — *καὶ μιν*, *even her* the queen of the gods.

395-400. *ἐν τοῖσι* refers to the divinities who have suffered from mortals. Heyne refers the pronoun to the gods who were contending at Pylos. — *ὠτρὸς* (i. e. *ὁ αὐτός*. K. § 206. 1) *ἄνθρω*, i. e. Hercules. — *ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι*. Some render this, *in the gale among the shades*, and refer it to the abode of Pluto. Others, supposing that reference is had to Pylos, where Neleus and eleven of his sons, although assisted by several of the gods, were slain by Hercules, translate *νεκύεσσι*, *dead bodies* on the field of battle. — *ἔδωκεν*, sc. *αἰπὸν*. Köppen. — *δδύνρσι πεπαρμένους*, *pierced through with pain*. The participle is used tropically. — *κῆδε=ἐλύπει*. Schol.

401, 402. *δδυνήφατα*, *allaying pain=soothing*. — *ἡκίστα'*, *healed*, 1 aor. mid. of *ἄκεται*. — *γάρ* introduces the reason why Pluto could be cured of his wound. Had he been mortal it would have caused his death. *νὲ* (*in any respect*) and *γὰρ* give emphasis to *καταδυνήτός*.

403, 404. *σχέτλιος* (see N. on 1. 231) refers to Hercules. — *ὅς . . . βέβωσ*, *who had no concern about doing* (=did not hesitate to do) *unlawful acts*. See N. on 1. 181. It is strange that any critics should have referred these two verses to Diomedes. — *οἱ Ὀλυμπεων ἔχουσιν* refers properly to the divinities previously mentioned, as Pluto's mansion was not in Olympus.

405-409. *σολ . . . ἀνῆκε*, *has incited him* (i. e. Diomedes) *against you*.

— *νήπιος*. See N. on 2. 88. — *ὅττι μάλ' οὐ θνηαίε*, *that he is not very long-lived*. — *ὅς* refers to an indefinite antecedent, and is therefore followed by the subjunctive. Cf. S. § 217. 2. — *παππάζουσιν* is to be referred to the figure onomatopoeia (see N. on 1. 84), *nor do his children upon his knees papa him* (= call him papa). Cf. *Odys.* 12. 42; *Virg. Æn.* 11. 276-277. The idea intended to be conveyed is, that he who contends with the gods will never reach home in safety. — *ἰδόντ'*, *when he returns*, does not imply that the person spoken of will return, but is a part of the idea in the main proposition which is denied.

410-415. *τῷ*. See N. on 1. 415. — *τὸν Τυδείδης—φραζέσθω*, *let the son of Tydeus now consider*. The notion of fear is here contained in the verb, and it is therefore followed by *μήτις—μήχρηται*, *lest some one may contend*. S. § 214. 1. a. — *σεῖς* (Epic for *σοῦ*) depends on *ἀμείνων*. S. § 198. 1. — *δῆν*, *a long time*. — *ἐξ ὕπνου* depends on *ἐγείρειν*. By the frightful dream which Ægialeia is supposed to have, Dione predicts the premature and violent death of Diomedes. — *γόωσα*, *with her lamentations*. See N. on *πολεμίζων*, 1. 168. — *ποδέουσα*, *through desire of*. See N. on *φιλέουσα*, 1. 196. — *ἄλοχος* is in apposition with *Αλγιάδεια* in v. 412.

416-419. *ἰχῶ* (Epic accus. for *ἰχῶρα*. K. § 218. 11). See N. on v. 840. — *ἄλδ'ετο* (= *ἐγιδέετο*. Köppen), Epic. imperf. pass. of *ἄλδομαι*. — *Δία Κρονίδην ἐρέδιζον* on account of his partiality for Venus.

421-425. *ἦ βᾶ*. Cf. S. § 219. 5. — *ἦ μάλα δῆ*, *most assuredly*. See N. on *δῆ*, 1. 110. — *ἀνείσα*, *while inciting*. See N. on 1. 85. — *ἐσπέσθαι*. With respect to the different accentuations *ἐσπέσθαι* and *ἐσπεσθαι*, cf. *Soph. Gr. Verbs sub voce*. — *τοῦς* refers to *Τρῳαίῃς*. — *τῶν τινα* is repeated from *τινὰ Ἀχαιῶδων* in v. 422. — *καρφέουσα* (participle of means. See N. on 1. 168) is put for *καταρφέουσα*. Cf. 1. 351. — *πρὸς . . . ἀραιήν*, *has scratched her tender hand with a golden clasp* (i. e. the pin of the clasp). This speech was highly sarcastic and irritating.

428, 429. *πολεμήτα ἔργα* is opposed to *ἔργα γάμοιο*. Jupiter had given to each of his children, the superintendence of some department or service in the affairs of mortals, in order that glory might accrue to them from men.

432-435. The narration is now resumed from v. 343. — *γυγνώσκων*, *though he knew*. See N. on 1. 131. — *δ*. See N. on 1. 120. — *αὐτὸς—Ἀπόλλων*, *Apollo himself*. S. § 160. 4. a. — *οἱ* is the dat. commodi. — *ἐνέπρεχε χεῖρας* in order to protect him. Cf. 4. 248. — *ἄζετο* = *ἐσέβερε*. Schol. Cf. 1. 21. — *ἴετο δ' αἰεὶ*, *and was ever desirous*. — *ἐπὶ—δύσαι*, *to strip off*.

436-439. *τρίς μὲν—τρίς δέ*. This appears to have been a complete or sacred number, and is used generally when a thing occurs several times. See N. on v. 194. — *ἐστνυφέλιξε*, *repulsed*. "*Manu retudit Apollo Diomedis clypeum*." Bothe. — *ἄλλ' . . . ἐπέσσυτο*, *but when now he assailed him the fourth time*. — *θεωᾷ δ' ὀμκλήσας*, *calling out sternly, shouting*

terribly. For the use of $\delta\epsilon$ as though the sentences were co-ordinate, see N. on 1. 58.

441, 442. $\iota\sigma'$ — $\epsilon\delta\epsilon\lambda\epsilon$ $\phi\rho\alpha\rho\epsilon\upsilon$, *aspire to equality*; literally, *wish to mediate equal things*. — $\chi\alpha\mu\iota$ $\epsilon\rho\chi\omicron\mu\epsilon\iota\tau\omega$, *walking upon the earth*, is opposed to those $\text{'Ολ\omicron}\mu\pi\iota\alpha$ $\delta\acute{\alpha}\mu\alpha\tau'$ $\epsilon\chi\omicron\upsilon\tau\epsilon\varsigma$. Instead of $\alpha\delta\rho\acute{\alpha}\tau\omega$ in the genitive connected by $\kappa\alpha\iota$ to $\delta\epsilon\omega$, and thus rendered parallel to it, the dative might have followed $\delta\mu\omicron\iota\omega$. A similar construction in Latin is found in *similis et, ac, atque*.

443-453. $\tau\upsilon\tau\delta\acute{\alpha}\nu$, *a little*. — $\alpha\pi\epsilon\tau\epsilon\rho\delta\epsilon\upsilon$ $\delta\alpha\lambda\lambda\epsilon\upsilon$, *apart from the throng*. — $\Pi\epsilon\rho\gamma\acute{\alpha}\mu\upsilon$. See N. on 4. 508. — $\nu\eta\acute{\alpha}\varsigma$, *a temple*. See N. on 4. 508. — $\alpha\delta\acute{\alpha}\tau\epsilon\phi$, *shrine*, "the innermost part of the temple, which only priests could enter." Crus. — $\kappa\acute{\alpha}\theta\alpha\upsilon\epsilon\tau\omega$, *honored him*, i. e. restored him to strength and vigor. — $\iota\kappa\epsilon\lambda\omega$, *similar in appearance*. — $\tau\epsilon\omega\sigma$ = $\delta\rho\alpha\upsilon\omega$. — $\epsilon\lambda\lambda\acute{\eta}\lambda\omega\sigma$ $\alpha\mu\phi\iota$ $\sigma\theta\acute{\eta}\delta\epsilon\sigma\sigma\iota$, *upon the breasts of each other*. — $\pi\tau\epsilon\rho\acute{\alpha}\nu\tau\alpha$. The $\lambda\alpha\upsilon\sigma\eta\lambda\omega$ was lighter than the $\delta\omega\tau\iota\varsigma$, and hence the appropriateness of the epithet $\pi\tau\epsilon\rho\acute{\alpha}\nu\tau\alpha$, *easily-brandished*; literally, *feathered, winged*.

455-458. $\text{'Α}\rho\epsilon\varsigma$. . . $\tau\alpha\chi\epsilon\sigma\tau\iota\lambda\eta\tau\alpha$! Cf. v. 81. — $\epsilon\omega\kappa$. . . $\epsilon\rho\epsilon\sigma\tau\omega$, *will you not remove this man from battle?* See N. on v. 32. — $\tau\epsilon\omega\delta$ $\alpha\upsilon\delta\rho\alpha$ — $\tau\upsilon\delta\epsilon\iota\delta\eta\eta$. See N. on 1. 391. — $\epsilon\pi\iota$ $\kappa\alpha\rho\pi\acute{\eta}$, *upon the wrist*.

464-469. $\nu\iota\epsilon\iota\varsigma$ is used as a vocative only here. In the Hymn to Venus (v. 51), the nominative $\nu\iota\epsilon\epsilon\varsigma$ is also contracted into $\nu\iota\epsilon\iota\varsigma$. — $\epsilon\varsigma$ $\tau\iota$, *to what* = $\kappa\omicron\upsilon$ *far*. — $\text{'Α}\chi\alpha\iota\omega\iota\varsigma$ = $\epsilon\pi\iota$ $\text{'Α}\chi\alpha\iota\omega\upsilon$. K. § 284. 11. — $\epsilon\iota\sigma\acute{\alpha}\chi\omega$. See N. on 2. 382. — $\kappa\epsilon\theta\tau\alpha$, "*lies disabled*." Cowper.

471. $\Sigma\alpha\rho\pi\eta\delta\acute{\alpha}\nu$. See N. on 2. 876.

472-477. $\pi\acute{\eta}$. . . $\sigma\chi\epsilon\tau\alpha\iota$, *whither now has gone thy courage?* That this is the meaning of $\mu\acute{\epsilon}\nu\omega\varsigma$ is evident from v. 476. $\sigma\chi\epsilon\tau\alpha\iota$ has the signification of the perfect. Cf. Soph. Gr. Verba, p. 204. — $\phi\eta\varsigma$. Kühner (§ 178. R. 1) says that $\phi\eta\varsigma$, in its accentuation and the ι subscript, is contrary to all analogy. — $\tau\omicron\upsilon$ = *if I mistake not*. Cf. Vig. p. 195. — $\lambda\alpha\iota\omega$ as opposed to $\epsilon\pi\iota\kappa\omicron\upsilon\rho\omega$, refers to the forces belonging to the city, not included in the immediate followers of the sons of Priam. — $\epsilon\acute{\xi}\epsilon\mu\epsilon\upsilon$ (= $\kappa\alpha\tau\acute{\epsilon}\xi\epsilon\upsilon$), *could protect*. — $\gamma\alpha\mu\beta\rho\omicron\iota\sigma\iota$ refers here probably to his brothers-in-law. — $\tau\omega\upsilon$ refers to the relatives just mentioned. — $\acute{\eta}\mu\epsilon\iota\varsigma$ is explained by $\epsilon\pi\iota\kappa\omicron\upsilon\rho\iota$. — $\epsilon\upsilon\epsilon\mu\epsilon\upsilon$, Epic for $\epsilon\upsilon\epsilon\sigma\mu\epsilon\upsilon$.

478-481. $\epsilon\pi\iota\kappa\omicron\upsilon\rho\omega\varsigma$ $\epsilon\acute{\alpha}\nu$, *although being an auxiliary*. See N. on 1. 131. — $\Delta\upsilon\kappa\iota\eta$. Cf. 2. 877. — $\text{'Ε}\alpha\delta\omega\phi$ $\epsilon\pi\iota$ (i. e. $\epsilon\pi\iota$ $\text{'Ε}\alpha\delta\omega\phi$). See N. on 2. 877. — $\kappa\acute{\alpha}\delta'$ $\delta\acute{\epsilon}$, i. e. $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}$ $\delta\acute{\epsilon}$. — $\tau\acute{\alpha}\tau'$. . . $\epsilon\pi\iota\delta\epsilon\eta\varsigma$, *which whoever is poor longs for*. This shows either the greatness of Sarpedon's possessions, which were such as to excite envy, or that the poor were plotting for his wealth, and therefore his presence was required at home. The former is the more probable interpretation.

482-484. $\alpha\lambda\lambda\acute{\alpha}$ $\kappa\alpha\iota$ $\acute{\omega}\varsigma$. See N. on 1. 116. — $\alpha\upsilon\delta\rho\acute{\iota}$, *a warrior*. So Barnes, *cum viro quovis*. Clarke refers this to Diomedes, but as Crusius remarks, we should in that case have expected the article. — $\acute{\alpha}\tau\epsilon\phi$

Ἀχαιοί, but (= although) *I have nothing here which* (literally, *no such thing here as*) *the Greeks can carry off*. For the optative, see N. on 1. 64.

485-492. *τόν*, Epic for *τό*. S. § 78. — *ἴσθηκας* inactive and unconcerned. — *ἔρρεσι*, dative plural of *ἔρ* contr. of *ἔαρ*. — *μήπως*—*γένησθε*. See Ns. on 1. 26; 2. 195. — *ἄλόντε* (*being caught*) is the aor. dual of *ἀλίσκομαι*, referring to Hector and his troops. The Schol. refers the dual to the Trojan men and women, but Buttmann takes the word here as an abbreviated form of the plural. *α* is long in *ἄλόντε*. — *πατάγρου*, *all-catching* = *capacious*. — *οἱ δέ*, i. e. *δυσμέρες ἄνδρες*. — *ἐκπέρσουσ'* should properly have been *ἐκπέρσουσι*, being connected to *γένησθε*. — *σοὶ* limits *μέλει*. — *τηλεκλητῶν*, *called from a distance*. — *ἔχέμεν* depends on *λίσσομένῃ*, and is taken absolutely. — *ἀποδέσδαι* is to be connected with *μέλει*, and not with *ἔχέμεν*, since it was not the allies who were using bullying threats.

498-497. *θάκε*, "*momordit*." Crus. — *αὐτίκα δ' ἐξ κ. τ. λ.* Cf. 4. 419. — *δέξα δούρα*. See N. on 8. 18. — *κατά*, *through*. — *ῥχετο*, *went*. — *διδόντων* denotes purpose. See N. on 1. 13. — *ἐλελίχθησαν*, *conversi sunt*.

499-505. *ἱερὰς* is applied to *ἀλῶν*, because threshing-floors were sacred to Ceres. — *ἀνδρῶν λιμνώντων* (sc. *τὸν καρπὸν*) is a genitive absolute denoting time. — *δρε—κρίν*. See Ns. on 1. 80, 519; 2. 147. — *ἐπιγομμένων ἀνέμων* denotes means. S. § 226. — *αἱ δ' . . . ἄχνημαί*, *the places round about begin to whiten with the falling chaff*; literally, *the chaff-heaps begin to whiten*. — *ὑπερθε*, *from above*, is to be taken with *κονισάλα*. — *ὃν* refers to *κονισάλα*. — *βα* gives definiteness to the pronoun. Cf. K. § 324. R. 4. — *Ἰππων* of the Trojans. — *ὅψ ἐπιμοσγομένων*, *mingling again in battle*. — *δ' = γάρ*.

506-510. *οἱ δέ* refers to the Trojan charioteers. Crusius refers it to both the Trojans and Greeks. — *μέγας χεῖρῶν* = *χεῖρας στιβαράς*. — *ἰθύς*, *straight on*. — *ἀμφι . . . μάχη*. This darkness may be referred to the dust, which arose so densely from the rushing together of these mighty hosts, as to shut out the light of the sun, and bring on comparative darkness. Cf. Virg. *Æn.* 9. 88.

" — *nigro glomerari pulvere nubem.*"

As this darkness was caused by Mars, who aided the Trojans, we may suppose that the clouds of dust were blown by the wind in the face of the Greeks, and thus their vision was impeded. Cf. vs. 502-504. — *πάντοσ'*, *on every side*. — *τοῦ δ'—φοίβου*. See N. on 1. 391. — *χρυσάβρου*, *having a golden sword*, or as some etymologists think, *surrounded by a golden belt*. — *ἔπει . . . οἰχομένην*. Cf. v. 418, where it appears that Minerva was now with Jupiter. — *Ἴε* refers to Apollo. Some may choose to refer

it to Mara. — *Δαναίων* limits *τάλας*, and *ἀργάν* is in apposition with *ἄ*. The dative, however, may limit *ἀργάν*, as the subjective genitive (see N on 1. 104), in which case *ἀργάν* would be the predicate nominative after *τάλας*.

512-518. *αὐτὸς* refers to Apollo. — *μετάλλωσεν*, sc. *αὐτὸς* referring to *Ἄνεας*. — *οὐ . . . ἄλλας*, for other labor did not permit them, i. e. they had far different business on hand than making idle inquiries. — *ἄ* refers to *πένος*. — *μαμαῖα*. See N. on 4. 440.

519-528. *τοῖς δ'—Δαναοῖς*. See N. on 1. 391. — *τολμήσαντες* against the Trojans. — *οἱ . . . αὐτοί*, and they themselves also of their own accord. Reference is had here to the Danaans, and not to the Ajaxes, Ulysses, and Diomedes, as Eustathius thinks. — *ἔμενον*, remained firm. — *νεφεῖες*, in a calm. K. § 278. 4; S. § 196. — *ὅππ' εἴδῃσι μῖνος*, where sleeps the force. See Na. on 1. 80, 133. — *ἀέντες*, blowing. — *ἐν' ἔρμιν ἀφείκτα*, went through the host.

529-531. *ἀνέρες*, men (worthy of the name) = courageous, valiant. — *ἀλλήλους τ' αἰδέσθε*, and respect one another, i. e. be ashamed to appear to others as wanting in valor. This principle of respect for the good opinion of others, is referred to in Xen. Anab. II. 3. § 22. — *ἀνδρῶν* depends on *πλείους*. The sense is, that men who are brave through a spirit of emulation, are more safe than those, who without shame betake themselves to flight. — *οἶσι*, sc. *εἰσὶν*. — *ἀλκή*, help to others.

533-540. *πρόμον ἄνδρα*, a front man, a champion. See N. on 3. 16. — *ὅμοι . . . τέκεσσι*, equally with the sons of Priam. See N. on 1. 196. — *ἴσπε*, i. e. *ἄ*. S. § 124. — *μάχεσθαι* limits *δοῖς*. S. § 222. 6. — *ἄ δ'* refers to *ἑστίς*. — *εἴσπε* has *τὸ δόρυ* as its implied subject. — *νεαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ*, in the lower part of his belly. — *ἔλασεν* refers to Agamemnon. — *δοῦτησεν* has Deicoon for its subject. Cf. 4. 504. The change of subject in these lines is quite frequent, the poet having regard to brevity and animation of style, rather than to a strictly regular construction.

543-549. *Φηρή*. Phrae lay between Pylos and Sparta, 35 miles distant from the former, and 28 miles from the latter place. Cf. Ody. 3. 488. Its site is now occupied by the village of Kalamáta. Cf. Leake's Morea, Vol. I. p. 343. — *ἀφροὺς βίβροις*, rich in the means of living, i. e. in lands, tenements, herds, domestic utensils, etc. See N. on 2. 592. — *δ'* refers to *Ἀλφειῷ*. — *ἔνδρεσσι* depends on *ἔνακτα*, after the analogy of *ἀνδρῶν τι*. Crus. — *μήχης εὐ εἰδότε*. See N. on 2. 823.

550-560. *ἡβήσαντε*, in the bloom of youth. — *τιμὴν . . . ἀρνημένα*. Cf. 1. 159, 160. — *τέλος θανάτοις*. See N. on 3. 809. — *ἐτραφέτω*, nutriti sunt. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 249. — *τάρφεσις* is the local dative. — *ἴφια*, i. e. in a strong and healthful condition. — *ἔσπε*, until. — *καὶ αὐτὸς*, they themselves also. — *τοῖς τὸ κ. τ. λ.* "The comparison of the two

brothers to two mountain-nurtured lions is very fine, and the description which follows, highly characteristic." Felton. — *καταπέσθη* (i. e. *καταπέσθη*), 2 aor. act. dual of *καταπίπτω*.

563-570. *τοῦ μένος*, his courage. — *τὰ φρονέων*, thinking these things = with this design. — *ἴνα δαμῇ*, that he might be killed. — *περὶ . . . λαῶν*, for he feared greatly for the shepherd of the people (see N. on 1. 268). *ποιμένι* is the dat. commodi. See N. on 1. 89. — *μήτι πάδῃ* is euphemistically put for, lest he should be slain. *πάδῃ* is here followed by the optative *ἄποσφάλλειε*, dependent upon the same principal clause, because the latter mood denotes the consequence of the other, regarded as a mere possibility. — *μέγα . . . πόνοιο* (genitive of separation). If Menelaus fell, the *ἄλλῃ* would refuse to continue the war. Cf. 4. 172. — *τὰ μὲν*, i. e. Æneas and Menelaus. — *θῆ*, now. — *μάλ' ἔγγι*, very near.

571-575. *δοῖς* (active) *περ ἰών*. See N. on 1. 131. — *οἱ δ'* refers to Menelaus and Antilochus. — *νεκροῖς* of Orsilocho and Crethon. — *δειλῶ*, unfortunate. — *ἀνδρῶ* is opposed to *νεκροῖς*, and refers to Menelaus and Antilochus. — *στυφόνε* to battle.

576-583. *ἰλέτην*. Both these heroes assaulted Pylæmenes, but he fell by the weapon of Menelaus. — *κληῖδα*. See N. on v. 146. — *ἐπέστρεψε* in order to flee. This clause is parenthetical. — *χερμαδίῳ*. See N. on v. 302. — *ἀγκῶνα—μέσον*, on the middle of the elbow. For the accusative after *τυγχάνειν*, cf. Butt. § 182. N. 7. — *λεόν' ἐλέφαντι*, while with ivory. The reins were often adorned with ivory studs.

584-589. *κόρην*, the temple. — *ἄσθματων* refers to the heavy and laborious breathing of one who is dying. — *κύμβαχος*, headlong. — *γὰρ* explains why Mydon remained so long in the position in which he fell. — *ἔφρ'* responds to *θηδᾶ* in the preceding verse. — *πλήξαντε*, sc. τὸν Μύδωνα. — *τοῖς δ'*, i. e. the horses.

590-595. *τοῖς δ'*, i. e. Menelaus and Antilochus. — *ἄπρο*, 2 aor. mid. 3 sing. syncopated for *ἄπρονμι*. — *κεκληγὼς* (2 perf. part. of *κλέω*), shouting. — *ἀναϊδέα*, ungovernable. These attendants of Mars were the personifications of the tumult, confusion, and horror of battle. Cf. 4. 440, where Terror, Fear, and Discord are his attendants. — *ἐνόημα*, brandished. — *φοῖτα . . . ὕπιδεν*. Hector's approach to battle is described with great magnificence. He has thus far been kept in a great measure out of sight. But he now enters the arena attended by Mars, Bellona, and all the tumult of battle. His impetuosity sometimes leads him on in advance even of the god of war. At sight of him Diomedes shudders, and calls upon his troops to retreat. No one is able to resist him or dares to abide his approach. Thus we are prepared to admire him, not only as the most amiable and generous of all the heroes, but the great champion of Troy, and the antagonist of Achilles. See N. on 1. 242.

597-599. *ὅς δ' ἔτ'—στήη*. See N. on 2. 147. — *ἀπλάμνος*, unprotected

ad; literally, *without hands*. — *παλὸς πεδίου*. Cf. 2. 785. — *ὁ δὲ τ' ἔδραμ' ὀπίσσω*, runs back again.

601-606. *οἶον . . .* "Εκτορα = οἶος δὴ "Εκτωρ ἐστί, ὃν θαυμάζομεν. K^{ür}pen. — *αἰχμητὴν τ' (αὐτὸν) ἔμεναι* = ὅτι ἐστὶν αἰχμητής. So Crusius: *how wonder we that Hector is both a lancer and a brave warrior!* Bothe says that this is spoken ironically, but it does not so appear to me. — *τῷ = τοῦτῃ*. — *δὲ = γάρ*. — *πᾶρα = πᾶρεσιν*. — *κείνος* is employed *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20. — *πρὸς . . . αἰὲν* = *with your faces always turned towards the Trojans*. — *μενεαῖνέμεν* has the force of the imperative. See Ns. on 1. 20; 2. 10.

611-619. *μάλ' ἔγγος Hector*. — "Αμφιον. Cf. 2. 830. — Παισῶ was a town in Asia Minor. — *ἐ, i. e. αὐτόν*. — *ἐπικουρήσονται* denotes the purpose of ἦγ'. See N. on 1. 18. — *ἔχουσιν = ἐπέβαλον*. — *παλλὰ, sc τὰ δούρατα*.

620-628. *λὰξ προσβάς, impressing his heel upon it*. — *ἀμφίβασιν, encircling; literally, a going around*. — *μέγαν παρ ἑόντι, great as he was*. Cf. N. on 1. 181. — *ἐπὶ σφελων = ἀφ' ἑαυτῶν*.

628-631. *ἦν τε μέγαν τε, "a tall big man."* Chapman. — *νῆος Δ' υἱανός*. Sarpedon was the son of Jupiter and Laodamia. He was uncle, therefore, to Tlepolemus, whose father was Hercules the son of Jupiter.

638-637. *τίς τοι . . . φασί, what necessity is there for you, a novice in war, to be trembling here*. *πίσσεσιν* depends on *ἀνέγκη*. S. § 222. 2. — *ψευδόμενοι = φασί, they falsely say* = they utter a falsehood when they say. — *ἐπεὶ . . . ἀνδρῶν, since you are much inferior to those men; literally, want much of (being equal to) those men*. — *ἐνί, among* = *in the time of*.

638-646. *ἀλλ' . . . θυμολόντα, but what a man do they say was the mighty Hercules* (see N. on 2. 656), *my indomitable, lion-hearted father!* — *ὁς* refers to the gender implied in *βίην Ἡρακλεῖην*. Cf. Butt. § 143. 5. c; S. § 172. N. 1. — *δεῦρ', here at Troy*. — *ἐξ ὅσων σὺν νηυσὶ, with only six ships*. — *παυροτέροιςιν*. See N. on 1. 82. — *χρήρωσε, depopulated, desolated*. — *ἀποφθινύδουσι δὲ λαοὶ* denotes the result of the cowardice charged upon Sarpedon, in the preceding member. — *ἔλκαρ, protection*. — *οὐδ' . . . ἐσσι, not even if you were much braver* (than you really are). Tlepolemus boasts that no strength or bravery can avert from Sarpedon, the death which now awaits him. — *τόλας Ἀἰθας περῆσεν = δαυεῖν*. Crus. The speech of Tlepolemus was highly boastful and insolent.

648-654. *κείνος* refers to Hercules. — *ἀπαρτίσιν*. See N. on 1. 206. — *εὖ ἔρξαντο, who had done a service*. — *σοὶ* limits *τεύχεσδαι* (*paratum est*). K. § 251. R. 4 (end). — *ψυχὴν, thy life*. — *κλυτοπάλαφ = ἐνδόξους ἔχοντι*. Schol.

655-659. *ἀνέσχετο* in order to throw it. — *ἀμαρτῇ, at the same time*. — *Σαρπηδῶν* is in apposition with *ὁ μὲν, the one* (viz.) *Sarpedon*. — *τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν = τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ* (Tlepolemus). — *βεβλήτ*

πον, *had struck*. For the *ν* ἐφελκυστικόν, cf. K. § 220. R. 1. — αἰχμή-
μαϊμόωσα, *the furious spear*. Cf. 4. 126. — δατέρ ἐγχρυσφδεῖσα, *being*
driven close to the bone. — πατήρ, i. e. Jupiter.

665-667. τὸ . . . ἐπεφράσατ', *no one noticed it*. The reason is found in
σπευδόντων. See N. on 1. 196. οὅτις is limited by ἐταῖρων understood,
with which σπευδόντων agrees. — ὅρρ' ἐπιβαλή, *in order that he might*
ascend (his car), depends on σπευδόντων. — πόνον = *anxiety*. — ἀμφιέ-
ποντες = ἔποντες ἀμφὶ αὐτόν. Köppen.

670-676. μαίμεσε. See N. on v. 661. — μερμήριξε . . . θυμόν. See
N. on 1. 189. Ulysses was in doubt whether to pursue Sarpedon, or to
attack indiscriminately the Lycian troops. His rage (θυμός) incited him
to the former, but his prudence (φρόνη) persuaded him to forego the more
glorious yet uncertain achievement of killing Sarpedon, and to slaughter
as many of the common Lycians as he was able. — ὄγε. See N. on 1.
190. — τῶν πλεόνων = τοῦ πλέθους. Cf. v. 676. Köppen well compares
this with the οἱ πολλοί of the Attics. — μόρσιμον ἦεν, *it was destined*.
The subject is ἀποκτάμεν.

678-683. Ἀθήνη. She was the protecting divinity of Ulysses. — κ'
— κτάνε—εἰ μὴ—νόησα. See N. on 2. 155. — ἔτι πλεόνας, *even more*. —
εἰ προσιόντι (= ὅτ' αὐτοῦ προσιόντες), *at his coming*. — ὀλοφυνδόν, *gile-*
ous, complaining.

684-688. μὴ—έδογες. See N. on 4. 410. — ἔλωρ—κείσθαι, *to lie a*
prey. ἔλωρ is in predicate apposition with μέ. — ἔπειτα . . . αἰών, *and*
then let life leave me. S. § 218. 2. — ἐπεὶ οὐκ ἔρ' ἐμαλλον ἔγωγε—εὐφρα-
νέειν, *since it was not to be that I should gladden*. Cf. Butt. §§ 137. N. 11;
150. 85.

689-699. οὗτι προσέφη in his haste to meet the enemy. — εἶσαν.
See N. on 1. 811. — φηγύ. This sacred oak, which is improperly ren-
dered by some, *beech-trees* (cf. Smith's citation of Mitford, vol. i. pp. 8, 9), is
probably the one referred to in 6. 237; 9. 854, near the Scæan gate.
Crusius explains it as the *quercus esculus* of Linnæus. It is probable that
the ἀρνεῖς spoken of in 6. 433, and the tomb of Ilus, were in the vicinity
of this sacred oak. — αἰ. See N. on 1. 104. — δόραζε = ἔξω. — τὸν
. . . ψυχῇ = *he fainted*. — κέχυντ' has here the sense of the aorist. —
περὶ δὲ πνοῇ κ. τ. λ. Construct: πνοῇ βορέας περὶ ἐπιπνεύουσα ξάγρει
θυμόν κεκαφῆτα κακῶς (*breathing with difficulty* = *gasping for breath*).
κεκαφῆτα is the Epic 2 perf. part. of καφέω.

700-702. προτρέποντο refers to flight with the back turned to the
enemy, and is here opposed to ἐπίσσω χάσασθ', *retreating backward*, i. e.
with the face to the foe. Cf. v. 605. — ὡς ἐπώδοντο from Diomedes.
Cf. v. 604. "With Homer πυνθάνομαι has perhaps invariably the meaning,
to learn or come to the knowledge of a thing by hearsay, without implying
previous inquiry." Carmichael Gr. Verbs, p. 251. Cf. K. § 811. 6.

704. χάλκεος Ἀρης, *brazen Mars*. This epithet is given to Mars

either to denote his strength and warlike character, or because he had a brazen cuirass. Cf. 18. 222, where the same adjective is found with *βῆ*, in the sense of a *clear* or *strong voice*, and 11. 241, where it is joined with *ὑπνός*, to designate a sleep from which one cannot awake—the *sleep of death*.

708-710. *μέγα πλεόντος μεμηλός*, *very intent upon riches*. The participle is here used personally, and with present signification. Cf. Butt. *Ir. Verbs*, p. 174. — *λίμνη . . . Κερφωίδε*, *close by* (literally, *reclining on*) *the lake Cephissus*. Kühn. (§ 284. R. 1) calls this the dative of local aim or object. — *μύλλα πύσνα*, *very rich*.

711. *τοὺς δ'*, i. e. Mars and Hector. Some refer *τοὺς δ'* to *Ἀργεῖων* (see N. on 1. 891) in the following verse, and render *ἀλέκωντας*, *perishing*. But cf. *Odys.* 22. 806, where the verb is employed in an active transitive sense. See also Smith's *Crus. Lex. sub voce*.

714-718. *ὦ πόποι*. Cf. 2. 157. — *ἔλινεν τὸν μῦθον*, *a vain promise*. — *ἐπενέεισθαι*, *that he should return* (home), denotes that in which the promise consisted. — *οὐκ . . . ἀλκῆς*, *let us think about* (bringing) *vigorous aid*; or *let us call to mind* (and exert) *our great might*. The former interpretation is preferable.

720-725. *ἡ-Ἡρα*. See N. on 1. 891. — *ἐκτροχμήνῃ* to harness her steeds. — *ἐμφ'* belongs to *βάλε*, *put on*. — *ἐμφίς*, *about*, is here a preposition, and follows its dependent case. Crusius says that this clause is in explanatory apposition with *βάλε ἐμφ' ὀχέσει*. — *τῶν*, sc. *κόκλων*. — *ἔντες*, *felloes*. — *ἐκπρόθεν*, *on the outside*. — *χάλκε' ἐκείσσωτρα*, *brass tires*. — *θαῦμα ἰδέσθαι*, *a wonder to behold*. S. § 222. 6. See N. on 2. 452.

726-781. *πλήμναι*, *the naves*. — *ἀργύρεον* is the genitive of material. S. § 200. 2. — *περίβρομοι*, *circular*, literally, *that which may be gone around*. — *δίφρος*, *seat* or *body* in which stood the warrior and his charioteer. — *ἐντέταται*, *was suspended*; literally, *was extended*. — *ἑστῶτος*. See N. on v. 262. — *τοῦ δ'*, sc. *δίφρου*. — *βυβός*, *the pole*. — *ἑῆς* refers to Hebe. — *ἐν . . . χρύσει'*, *she fastened on the beautiful golden straps* with which the yoke was attached to the pole. This description of Juno's chariot is a masterpiece of its kind. It is difficult to find elsewhere such minuteness of mechanical detail, thrown into so lofty and splendid a verse. In the following description of Minerva throwing over her shoulders the terrible, fringed Ægis—putting on her helmet fit for the infantry of a hundred cities—mounting the flaming car, and seizing her mighty spear, and with Juno driving fiercely through the self-opening gates of Heaven to the place where the son of Saturn sits apart from the other gods, upon the highest summit of the many-peaked Olympus, the poet reaches a height of sublimity, which is hardly surpassed in any uninspired composition.

786-740. *χιτῶν'*, i. e. corselet or cuirass. — *Διὸς* limits *χιτῶνα* although it belongs in sense also to *τεύχεσιν*. — *δακρυόεντα*, *tearful*, i. e. which produces tears or sorrow. — *ἀγλῖδα* here includes the shield, &

which the cat-skin belonged. See N. on 2. 447. — *ἦν . . . ἐστεφάνωται*, which Terror encompassed all around. Cf. 11. 36. *ἦν περὶ*, i. e. *περὶ ἦν*. — *Ἰωκή*, the Pursuit or Tumult of battle, is here personified like *Ἔρις*.

741-747. *ἐν . . . κεφαλῇ*, in the centre was the head of the Gorgon. The emblems of Contention, Force, and Pursuit were arranged round about the Gorgon head. *Γοργαίη κεφαλῇ* is put for *Γοργοῦς κεφαλῇ*. See N. on 2. 54. See also the same note for the construction of *πελάρου*. — *τέρας* is in apposition with *κεφαλῇ*, although some may choose to refer it to theegis. — *ἀμφίβαλον—τετραφάλῃον*, covered with studs, and having four crests. Such is Buttmann's explanation (Lexil. No. 108), which is followed substantially by all the more recent commentators. — *ἑκατὸν . . . ἀραρυίαν*, suited to (=sufficient to cover) the infantry of a hundred cities. — *φλόγα*, flaming, i. e. radiant, splendid. — *ποσὶ βήσεντο*, stepped into; literally, mounted with her feet. — *βριδύ, μέγα, στιβαρόν*. For this triplicity of epithets, see N. on v. 194. — *τῷ=φ*. So *τοῖσιντε* in the next verse stands for the relative. — *κοτέσσεται* for *κοτέσσηται*. See N. on 2. 891. — *δβριμοπάτηρ*, daughter of a powerful father (i. e. of Jupiter).

749-755. *αὐτόμαται . . . οὐρανοῦ*, of their own accord heaven's gates roared (on their hinges). The smooth and melodious flow of this verse will be noticed by the careful reader. — *ἔχον=ἐφύλασσον*. — *τῆς* (i. e. *ταῆς*) *ἐπιτέτραπται*, to whom are entrusted. — *ἡμὴν . . . ἐπιθεῖναι*. The serene sky, in the language of the poets, was said to be open, but when enveloped in clouds, to be shut up. To the Hours was therefore intrusted, not only the custody of the Olympian gates, but the duty of rendering the heavens cloudy or serene. — *τῇ ῥα*, there then. — *δι' αὐτάων*, through them, i. e. the gates. — *εὔρον κ. τ. λ.* Cf. 1. 498, 499. — *στήσασα*. See N. on v. 368.

757-763. *οὐ* is employed in negative interrogations, when an affirmative answer is expected or desired. Cf. S. § 219. 4. — *τάδε καρτερὰ ἔργα*, on account of such violent deeds, is the accusative of the thing. Cf. K. § 284. 6. Reference is had to the aid which Mars was rendering the Trojans. — *δοσάτιόν τε (=δσοντε) καὶ οἷον—λαόν*, how many and what choice warriors. — *οὐ κατὰ κόσμον*, not decorously (=without reason), is a negative repetition of what was asserted in *μάψ*. See N. on 8. 59. The reason is given in *ἐμοὶ δ' ἔχος*, where *δὲ=γάρ*. — *ἔφρονα τοῦτον ἀνέττες*, letting loose this rash god. The metaphor is taken from dogs, which the huntsmen let slip from the leash and urge on to the game. Heyne translates *ἀνέττες*, *incitantes*, but this is less forcible. — *Ζεῦ πάτερ*. Cf. v. 767. Repetitive *instantis ἐμφατικῆς*. Bothe. — *μάχης* depends on *ἔξ*.

765, 766. *ἄγρει*, imper. of *ἀγρεύω* in the sense of *ἄγε, come! up!* — *ἰ* (referring to Mars)—*δδύνησι πελάζειν=δδύναις αὐτῷ διδόναι*.

769-772. *μεσσηγὺς . . . ἀστερόεντος*, midway between the earth and the starry heaven. — *ἡερεΐδες*, "the dusky distance." Crusius. Heyne takes

it simply in the sense of τὸν ἄερα. — ἡμενος . . . πόττον. The stand point may be considered as Olympus, the eye being turned toward Troy between which and Mount Olympus lay the Ægean sea. — τέσσον . . . ἵπποι, so far did the loud-neighing steeds of the goddesses leap at a bound. Longinus quotes this as an example of the sublime.

774-777. ἦχι, *where*. — συμβάλλεται refers in number to both Σάβης and Σάμανθρος. Cf. Ody. 10. 518. — ἔστησε. See N. on v. 368. — περι-έχεον, *poured around*. — τοῖσιν is the *dat. commodi*. — ἀμβροσίην. i. e. ἀμβρόσιον εἶδος. See N. on v. 369. — νέμεσθαι denotes the purpose of ἀνέτειλε, and refers to τοῖσιν for its subject.

778-786. τρήρωσι . . . ὁμοίαι, *in their steps like trembling doves*, i. e. their steps betrayed haste and anxiety, or they had the rapid, gliding motion of doves. ἔμαθ' is the accusative synecdochical. — ἔδι, *where*. — βίην Διομήδεος. See N. on 2. 658. It is highly to the praise of Diomedes, that around him were found the bravest and most numerous portion of the Grecian forces, as the only place of safety against Mars and Hector. — οἶκ ἀλαπαδόν, *unconquerable*. — Στέντορι. Many have supposed that Stentor was a common crier, but it is more probable that he was a distinguished warrior.

787-791. αἰδῶς (sc. ἐστὶ ὑμῶν), *shame to you*. — κἀκ' ἐλέγχεα. See N. on 2. 235. — ὅρα, *as long as*. — πρὸ πυλῶν Δαρδανίδων. The Scæan gate is referred to. See N. on 3. 145. — ἤνοι of the Greeks.

795-797. ἔλκος ἀναψέχοντα, *cooling his wound*. — τό μιν βάλε. See N. on 4. 350. — ἐπὶ is to be constructed after ἔβρε. — κάμει, *was weary*. — χεῖρα with which he held his shield. — ἄν δ' ἴσχω, *raising up*. — ὤρου ἦψατο. See N. on 1. 197.

800-807. ἦ . . . Τυδεύς. Tydeus indeed begat a son having little resemblance to himself. See N. on οὐ μὲν Τυδεί, 4. 372. — δέμας. Accusative synecdochical. — ὅτε τ' ἦλυθε κ. τ. λ. Cf. 4. 384 et seq. The apodosis is found in δαίνυσθαι μιν ἄνωγον. This latter verb is referred by Heyne to the Cadmeans, but it is better to refer it in the first person to Minerva. Cf. v. 802. — ὡς τοῦδε περ, *as before*, i. e. according to his wonted ardor. — πάντα. See N. on 4. 389. — κέματος πολυδίξ, "*fercely-assailing vea-iness, or the fatigue of impetuous battle*." Crusius. — δέδωκεν, *has come upon*. — ἔπειτα, *hereafter, henceforth*. The comparison, by which Minerva so severely rebuked the inactivity of Diomedes, lies in this, that Tydeus without followers and in the midst of the enemy, fought with and overcame the Thebans, although in thus doing he disobeyed Minerva. But Diomedes with powerful forces at his command, declines the fight, even though the goddess promises him her assistance. Tydeus disobeys Minerva by engaging in battle, Diomedes by shunning the fight, and that too when he had often experienced her powerful aid.

816-824. προφορῶς, *freely, willingly*. — ἔτι, *still*. — ἕκτος refers

back to κέματες, v. 811. — ἐφετμέων is trissyllabic by synizesis. In respect to this direction of Minerva, cf. v. 129 seq. — τοῖς ἄλλοις in respect to Ἀφροδίτῃ. — τήνγ' οὐτάμεν, sc. ἐκέλευες elicited from οὐ εἶας, v. 819. Cf. K. § 348. 2. c. — ἀλθμεναι, to assemble. Cf. v. 780. — γιγνώσκω Ἄρηα-κοιρανέοντα=γινώσκω ὅτι Ἄρης κοιρανέει. See N. on 2. 409. — μάκην ἀνὰ for ἀνὰ μάκην. The preposition ἀνὰ does not admit of anastrophe. Cf. K. § 31. R. 2.

827-884. τόγε=τοῦτό γε, "*propter hoc, quod id te facere jussi.*" Bothe. Some edit τόνδε used δευτικῶς. — τοίη, such, i. e. so powerful. — σχεδὴν, near, in close fight. Trollope finds an ellipsis here of τυτῆν or πλαγῆν. — τυκτὸν κακόν, an unnatural evil, i. e. one which is made, and not a product of nature. Köppen translates it, *formed of sheer evil*; Heyne: *in calamitatem et perniciem aliorum natum*. — ἄλλοπρόσαλλον, changing from one side to another, capricious, fickle. — στεῦν'. See N. on 2. 597. — Τρωεῖ, against the Trojans. — τῶν δὲ λείλασται (Epic for λέλησται), and has forgotten these, i. e. the Greeks.

836-845. χειρὶ of Sthenelus. — πάλιν, backward. — ὁ δ' refers to Sthenelus, and ἔρ' denotes result. — ἡ δ'—ded. See N. on 1. 891. — μέγα . . . βριδούην, and the beechen axle loudly groaned beneath the weight. — γὰρ introduces the reason of what has just been said. — αὐτίκ' ἐν . . . Ἰκκούς. "Nempe Trojanorum vim superavit Græcorum disciplina et scientia militaris." Clarke. For the asyndeton, see Ns. on 2. 9; 4. 69. — ὁ μὲν, i. e. Mars. — αὐτὰρ . . . κνέην, put on the helmet of Pluto, i. e. became invisible. Köppen starts the question (of which Heyne remarks "acuta est, molesta tamen, questio Koppenli?"), what became of Minerva's own helmet, when she put on that of Pluto. But it is absurd to propose such an inquiry in a passage like this, where, if ever, the poetic license may be indulged.

850-854. οἱ δ'—Ἄρης—Ἀθήνη. See N. on οἱ μὲν—ἕκαστος, 1. 606. — ἐπέξασ', stretched, extended, as the hand or foot when in the act of throwing the spear. Mars was on foot, having lent Venus his chariot (cf. v. 363), and as he stood in front of the steeds of Diomedes, his spear passed over their yoke. — τόγε refers to the spear thrown by Mars. — ἐν' ἐκ θρόνου, away under the seat, is joined by Spitzner and Köppen with ἀρχιδήναι (infinitive of result). But it is perhaps better with Crusius and others, to construct it with ἔσεν. Some give to ἐνὲ here the sense of somewhat, a little, but I prefer to consider it as denoting the direction of the spear.

855-861. δεύτερος αὐδ' (=next) answers to πρόσθεν (=πρότερος) in v. 851. — ἐπέπεισε, fixed it, i. e. gave it such direction and force, as to cause it to enter the part of the body referred to. — τῇ ῥα, just there. — οὕτω refers to Diomedes. — ἐκ-σπείσας, he drove forth. — ὥσων=as loud as. — Ἄρηος. See N. on 2. 381.

864-870. ἐκ νεφέων, from the clouds = from the place of clouds, i. e. in the atmosphere. — ἀήρ, "caligo." Bothe. — καύματος . . . ἀντροπύου, when a strong wind arises through the heat. καύματος ἐξ, i. e. ἐκ καύματος. Such is the interpretation of Wolf, with which Spitzner and Voss agree. But Heyne places a comma after καύματος, and explains it, δαὲ καύματος vel pro ἐν καύματι, καύματος ὅντος. — ὁμοῦ νεφέεσσιν, together with the clouds, not enveloped in clouds, as some translate it, for the comparison lies in this, that as a dusky cloud appears in the region of clouds, so Mars amid clouds ascended. — ἄμβροτον αἶμα. Cf. v. 839.

872-882. οὐ . . . ἔργα. See N. on v. 757. — τελεπότες εἰμέν = τε-
τλήκαμεν, only more emphatic. Cf. Mt. § 559. — ἰότητι is the dative of means. — χάριν-φύροντες = χαρίζμενοι (denoting purpose. See N. on 1. 13). Cf. 1. 572. — σοὶ = διὰ σέ, or σοῦ χάριν. Köppen. — μαχέ-
μεσθα, sc. ἔπεισι ἀλλήλοις. — ἀήσυλα, Epic for αἰσυλα. Cf. v. 403. — ἐπιπείδονται καὶ δεδμήσεσθα. See N. on 4. 305. — προτιβάλλει, repress, is opposed to ἀνείεις, incilas. — ἐπεὶ introduces the reason why Jupiter did not restrain Minerva. — μαργαίνειν = μαλινεσθαι. Schol.

883, 884. Cf. 458, 459.

885-887. ἀλλὰ . . . πόδες contains the protasis of ἥ τέ κε κ. τ. λ. —
αἰτοῦ, i. e. on the field of battle. — ἕα, Epic for ἦν. Cf. 4. 231.

890, 891. Cf. 1. 176, 177.

892-898. ἀδόχτεον (Epic for ἄσχετον), intolerable. — οὐκ ἐπιεικὲς, unyielding. — τὴν . . . ἐπέεσσιν. Cf. 1. 590, where Vulcan refers to the personal chastisement inflicted upon Juno by Jupiter. — κείνης-ἐννεσί-
σιν, by her counsels or contrivance. — ἀλλ' . . . ἔχοντα, but truly I will not allow thee to suffer pain for a long time (= any longer). The participle is put for the infinitive in the dependent clause after ἀνέχω. Cf. K. § 310. 4. e. — εἰ δὲ . . . γένειν, i. e. εἰ δ' ἐγένου ἐξ ἄλλου τευ (i. e. τωός). — ὦδ' ἀθῆλος, thus destructive. This epithet is given to fire in 2. 455, and elsewhere to Minerva. — Οὐρανίωνων, the sons of Uranus = the Titans, who were confined by Jupiter under Tartarus.

900, 901. Cf. vs. 401, 402.

902-906. ὀπὸς refers to the sap of the wild fig-tree, which was used by the ancients to coagulate milk. This simile is employed because of the resemblance of the setting of milk, to the staunching of the wound of Mars by Pæon. — μάλα δ' ὀκα, very quickly. — περιστρέφεται, is stirred. Froloffe follows the reading περιτρέφεται, curdles, coagulates, restored by Eustathius from Herodian. The dative κυκλώντι is instrumental, by the mizzer. Cf. K. § 285. 1 (2). — τὸν δ' Ἥβη. Such offices were not deemed unworthy of the most illustrious females. — χαρίεντα δὲ εἵματα ἔσεν (1 aor. of ἔννυμι), put on him his beautiful robes. Heyne considers the verses following this as spurious.

ILIAD VI.

This book is entitled *Ἔκτορος καὶ Ἀνδρομάχης δμυλία*, and is one of the most interesting of all the rhapsodies of the Iliad. It has been well remarked, that Homer's name would have been immortal, had he written nothing but this book.

1-4. οἰάδῃ, sc. ἐπὶ τῶν δεῶν. — ἔδυσε μάχῃ, *the battle raged*. μάχῃ, is here put for οἱ μαχόμενοι. — πεδίοιο is the local genitive. See N. on 2. 785. — ἀλλήλων depends on ἔδυσσεν (taken actively. Cf. 4. 112) as the terminal genitive. S. § 199.

5-8. πρῶτος after the departure of the divinities. — ἔρκος. See N. on 1. 284. — φόβος is put here for *victory, safety*. — Ἀκάμαντ'. Cf. 2. 844.

9-11. Cf. 4. 459-461.

18-19. Ἀρίσβη. Cf. 2. 836. — ἀφνειὸς βιότοιο. See N. on 5. 544. — φίλος δ' ἦν ἀνδράποισιν, *and he was a friend to men*, i. e. he practised hospitality to strangers. — φιλεσκεν = ἐξέτιεν. Schol. — ὀδῷ ἐπὶ οἰκίᾳ ναίων, *living in a house by the road*, that he might be more accessible to strangers and way-faring men. — ἀλλὰ οἱ οὕτως κ. τ. λ. Cf. 2. 878. — ἀπήρα, sc. Διομήδης. — αὐτὸν stands opposed to δερπέοντα Καλήσιον. — δφνίοχος, *under-charioteer*, or perhaps, as Trollope thinks, it is the same as ἥνιοχος. — γαῖαν ἰδύτην, *fell to the ground* = were slain.

20-28. Εὐρύταλος. Cf. 2. 565. — Νύμφη νηῆς, *the Naiad-nymph*. — σκέτιον, *illegitimate*; literally, *secret, clandestine*. — ποιμαίνων refers to Bucolion. — Μηκιστηίδης, *the son of Mecisteus*, i. e. Euryalus. Cf. 2. 565.

29-35. Πολυκοίτης. Cf. 2. 740. — Περκάσιον, *of Percote*. Cf. 2. 835. — Λήϊτος. Cf. 2. 494. — Εὐρύπυλος. Cf. 2. 735. It will be seen that most of the leaders named in the catalogue of the ships, are made to signalize themselves in the subsequent engagements.

38-45. ζῶν ἐλ', *took alive*. — γὰρ serves to explain how Adrastus was thus taken. — ἀτυχεμένω = ταρασσομένω. Schol. — πεδίοιο. See N. on v. 2. — ὅζω . . . μυρτιάω, *being entangled in* (literally, *impeded by*) *a myrtle bough*. "The myrica, or tamarisk, is a tall and beautiful tree, which seems to have been very luxuriant in the neighborhood of Troy." Trollope. — ἐν πρώτῳ βυμῷ = ἐν τῷ ἔκρῳ τοῦ βυμοῦ. — παρὰ, *near*. — ἐπὶ στόμα = ὑπὸν *his face*. It is more commonly ἐπὶ κεφαλῇ. — λαβάν-γούρων. See N. on 1. 407.

46-50. ζῶγραι, *take me alive* = grant me life. — πατρός, sc. δόμω. This ellipsis is quite common. — κειμήλια, *valuables*; literally, *things stored up*, as precious metals, costly apparel, ornaments, etc. — κεν-χαρίεσσο (will bestow) — εἰ κεν-κνώσῃ. See N. on 1. 255.

51. Cf. 2. 142; 3. 895.

52-54. καὶ δὴ μὲν τάχ' ἤμελλε—δόσειν, *and he was now just about to give him*. — καταξέμεν denotes the purpose of δόσειν. — ἀπειλήσας = ἀπειλήσας. Schol.

55-60. τίη . . . ἀνδρῶν, *why do you thus pity men?* For the construction of the genitive, cf. Mt. § 348; S. § 193. — ἢ τοι (dat. command). See N. on 1. 39) . . . Τρώων is ironical. — κατὰ οἶκον, *at home*, i. e. in Sparta. — τῶν μηδὲς ὑπεκφύγοι, *let no one of them escape*. See N. on 4. 410. — αἰὲν ἐλαδρον, *dire destruction*. Nitzsch (on Odys. 1. 11) renders it, *precipitous destruction* into which one can easily plunge, and makes it an epithet of death, when the discourse relates to an escape from great danger. Cf. Smith's Crus. Lex. — μηδ' ὄντινα . . . φύγοι, *and let not the child which the mother bears in her womb escape*. ὅς has here the force of a demonstrative (cf. K. § 331. R. 1; S. § 171. 1), and is the antecedent of ὄντινα, the proper antecedent κοῦρον being attracted into the relative clause, which is placed first for the sake of emphasis. See N. on 2. 32. The cruelty of Agamemnon is to be referred to the spirit of those times, when it was usual to involve his whole family in the punishment inflicted upon a man, and even to extend it to the child unborn (cf. 2 Kings 8, 12; 15, 16; Hos. 13. 16; Amos 1. 13). Some, however, take the words of Agamemnon in a hyperbolical sense. — ἀχέεσθαι, *uncared for* = *unburied*. — ἄφαντοι, *unseen*, i. e. utterly destroyed so as to have no existence.

62-65. αἰσῶμα παρεπών, *advising what was right in respect to an enemy*. — ἦρως, i. e. ἦρως. — οὔτα, 2 aor. 3 sing. of οὐτάω (οὐτάω). — ὁ δ' ἀνερπάσσει, *and he (i. e. Adrastus) fell backwards*. — λαξ ἐν στήθεσι κ. τ. λ. Cf. 5. 620. No valid excuse can be made for this cruelty of Agamemnon.

68-71. ἐνδρῶν ἐπιβαλλόμενος, *desiring (literally, falling upon) the spoils*. For the genitive, cf. K. § 274. 1. a; S. § 193. — ὅς . . . ἵκηται, *so that he may go to the ships with the most spoil*, i. e. that he may secure to himself the most booty. — καὶ τὰ (= ταῦτα), sc. ἔσται. — νεκροῦς—τεθνηῶτας is no tautology, but a fulness of expression for, *wholly dead, lying slain*. — συλῆσθε is here followed by two accusatives. Cf. Mt. § 418; S. § 184. 1. Trollope remarks that Nestor by the use of the first and second persons, assigns to himself a share in the war, but leaves the spoil to his comrades. Perhaps, however, this is making too much of the change of persons, which is quite common in speeches of this sort.

73-76. ἔνθα κεν—εἰσάβησαν. See N. on 2. 155. — ἐπ' Ἀχαιῶν. Matthiæ (§ 496. 3) says that εἰσάβησαν is used for the passive, although the passive construction with ἐπὶ may have been determined by δαμῶντες. — ἀναλείψαι. See N. on 1. 205. — ἔριστος, *most skilful*.

77-82. πόνος, "*labor bellicus*." Bothe. — ἐγκέκλιται, *devolves*. — ἰδόν, *undertaking*. — μάχεσθαι and φρονέειν explain ἔριστοι. See N. on 2. 452. — στήτ' αὐτοῦ, *do you (yourselves) stand here*. Hector and Æneas

were both retreating when Helenus addressed them. — *πρὶν . . . πεσεῖν*, before that they fleeing fall (=are slain) in the arms of their wives. Although this was spoken of the army in general, yet it virtually applied to Hector and Æneas, and was therefore a very severe and stinging rebuke. For the construction of *πρὶν* with the infinitive, see N. on 1. 98.

86-92. Ἑκτορ, ἀτὰρ σύ. When the address passes from one person to another, the vocative is commonly placed first. Cf. Mt. § 312. 3. ἀτὰρ places the sentence in opposition to *ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι κ. τ. λ.* which precedes. — *γεραιάς*, the matrons. Some refer this to women of high rank, without reference to age. *πῆδν* is the terminal accusative. — *ἐν πάλαι ἄκρῃ* = *ἐν ἀκροπόλει*. — *πέπλον* depends on *δεῖναι* (v. 92), employed as an imperative (see N. on 2. 413), and constructed with *ἡ δὲ ξυνάγουσα*. — *ἐπὶ γούνασιν* upon the knees, i. e. make an offering of the vail to the goddess. It is unnecessary to suppose that the statue of Minerva was in a sitting posture, since to place upon the knees or in the lap, has no reference to the mode in which the offering was presented.

93-101. βούς—ἦνις (i. e. *ἡνίδας*), yearling-heifers. — *ἡέστας*, Epic for *ἀέστας*. — *αἱ κ' ἐλεήσῃ*, sc. *πειρώμενος*. See N. on 1. 66. — *αἱ κεν Γυδῆες*. "Asyndeton patheticum, quod inest etiam in verbis *ἄγριον . . . φόβοιο*." Bothe. — *μήστῳρα φόβοιο*, master of fear, i. e. one who causes fear. — *ἔδε*, thus as we fear Diomedes. — *ἔδιδμεν*, Epic 2 pluperf. 1 plur. of *δίω*. — *δρξαμον*. Cf. 2. 837. — *οἱ* refers to Diomedes and limits *ισοφαρίζειν*. — *μένος* is the accusative synecdochical.

103-106. Cf. 5. 494-498.

108-109. *φὰν* (i. e. *ἔφασαν*), sc. *οἱ Ἀργεῖοι*. — *δὲ=γάρ*. Schol. — *ἐλεήσονται*, poet. fut. part. of *ἀλέξω*, denoting the purpose of *κατελθέμεν*. — *ἐλέλιχθεν* (= *ἐλελίχθησαν*) refers to the Trojans.

113-115. *ἔφρ'*. See N. on 1. 133. — *βέλω*, i. e. *βῶ*. Crus. — *γέρονσιν—βουλευτῇσι*. See N. on 2. 21. The authority of this council was probably necessary to the procession here referred to. — *ἐκατόμβας* refers to the twelve heifers spoken of in v. 93. Cf. v. 274.

117, 118. *ἀμφί*. The shield was so large, that when thrown behind the back, it covered the whole body from the neck to the ankles. This is denoted by *σφυρὰ* and *αὐχένα*, to which extremities of the body *ἀμφί* refers. *σφυρὰ* and *αὐχένα*, may be taken as accusatives synecdochical, or in partitive apposition with *μὲν* denoting the whole. See N. on 1. 24. — *ἄντηξ*, the rim or border (of the shield), is in explanatory apposition with *δέρμα*. — *πυμάτη*, on the extremity. — *δέεν* (= *περιέδεν*. Eustath.) is here used tropically of a thing which has no motion. Cf. *φλέψ ἀνὰ νῶτα δέουσα*, a vein running along the back, 13. 547.

123-126. Freretius and Böttigerus (cited by Bothe somewhat approvingly) attribute the insertion of this episode about Glaucus and Diomedes, to a wish of the poet to gratify the posterity of the former, whom Herodotus (1. 147) says were among the kings of Ionia. — *τίς δὲ σύ ἐσσι, αἰετ*

who are you? In questions, δὲ retains its adversative force, which, however, cannot well be translated in English. — *φέριστε*, Epic for *βέλτιστε* — *ἀνδράπων* limits *τίς*. — *οὐ μὲν γάρ ποτ'*, for *never yet*. — *προβέβηκας* . . . *διάρσει*. All the other warriors were fleeing before Diomedes. — *ἀπάντων* is governed in the genitive by *προβέβηκας* (= *thou excellest*), which contains the idea of comparison. Cf. S. § 198. 2. — *στ'*. See N. on 1. 126. — *ἐμῷ μένει*, *my might*, is put tropically for the person. — *ἀντιδωσιν* (for *ἀντιώσι*) from the Epic *ἀντιδω*, is protracted from *ἀντιῶ* (i. e. *ἀντιδω*).

128-137. *τίς* is in apposition with the subject implied in *εἰλήλουδας*. — *οὐκ ἂν* . . . *μαχοίμην*. Cf. 5. 130. — *οὐδὲ γὰρ οὐδέ*. See Ns. on 2. 703; 5. 22. — *Λυκόργος*, Epic for *Λυκοῦργος*. — *δὴν ἦν*, *lived long*; literally, *was long*. Cf. K. § 240. R. 2. — *ὅς ῥα*. See N. on 1. 405. — *ὅς ποτε*, *he once*. An instance is now given of the impiety of Lyncurgus. — *τιδήνας*, *nurses*, i. e. the Hyades or nymphs of Nisa, who brought up Bacchus. — *Νυσῆιον*, *the Nyssetan mountain*. This was doubtless in Thrace, of which country Lyncurgus was king. Some erroneously consider it a mountain of India or Arabia. — *αἱ δ'* refers to the nurses of Bacchus. — *βονπλήγι*, *with an ox-goad*. Cf. Judges 8, 31. — *γὰρ* refers to *δειδιότα*.

138-143. *τῷ* refers to Lyncurgus and limits *ὀδύσαντο*. — *ῥεῖα ζῶοντες*, *living without care* = *happy, blessed*. Cf. Milton's *Par. Lost*, 2. 866-868.

“ ——— thou wilt bring me soon
To that new world of light and bliss, among
The gods who live at ease, ——— ”

μιν τυφλὸν ἔθηκε. The gods frequently punished men by blindness, as in the case of Phineus, Tiresias, etc. — *ἐπεὶ*, *because*. — *οὐδ' . . . μάχεσθαι* is an emphatic repetition of v. 129. — *ἀρούρης καρπὸν*, *fruit of the earth* = *food*. — *ὅτε*, *in order that*, has here its telic sense. See N. on 1. 185. — *ὀλέθρου πείραδ'* (*the limits of destruction*) = *ὀλεθρον*. Cf. Mt. § 430. 5. *πείραδ'* is the terminal accusative after *ἵκηται*.

145-151. *γενεήν*, *race*. — *ὅλη . . . ἀνδρῶν*, *such as are the race* (“crop.” Crus.) of *leaves* (produced in one vernal season), *so on the other hand* (δὲ. See N. on 1. 137) *is that of men*. Some refer this comparison to the transitory state, not of men, but of families, which by their follies or misfortunes come to nought, and then in happier days revive and flourish again in the virtues and fame of their posterity. But *ἀνδρῶν γενεή*, in v. 149, is to be explained by *φύλλων γενεή*, in v. 146, where successive and yearly crops of leaves are referred to, as is clear from *φύλλα τὰ μὲν* — *ἄλλα* (sc. *φύλλα*) δὲ, which follows. — *φύλλα τὰ μὲν* refers to the leaves of the preceding season, withered and scattered by the frosts and blasts of winter. — *ἄλλα δὲ*, i. e. the new foliage. — *δὲ* in *ἔαρος δ'* is equivalent to *γὰρ*. Kühn

(Jelf's edit § 752. 1) takes δὲ in the sense of *ut*. We often find in Homer co-ordinate thoughts expressed in a co-ordinate form. — *ὥς . . . ἀπολήγει*. This comparison of the frailty and ever changing condition of man, to the leaves which flourish for a season and then fall to the earth, is quite common in the writings of every age, and especially in the Scriptures. — *εἰ . . . δαήμεναι*. Köppen supplies *ἐγὼ τοὶ καταλέξω*. Some find the apodosis in *πολλοὶ . . . ἴσασιν*. But this is to be taken in the concessive sense, *although many men know it*—although it is by no means obscure.

152-159. Ἐφύρη, *Ephyra*, was the ancient name of Corinth. — *μυχῇ*, *in the interior*. Trollope says that *μυχῇ Ἀργεος* is simply a periphrasis for *Peloponnesus*. — *Χλαυφός—Χλαυφός*. The repetition is in consequence of the intermediate *δ . . . ἀνδρῶν*. This Sisyphus is the one whose punishment is referred to in *Odys.* 11. 598. — *κέρδιστος*, *most crafty*; literally, *most gainful*, i. e. successful in the pursuit of gain. Eustathius observes, that Glaucus uses a word of ambiguous import, that he may not affect the memory of his ancestor. — *ἡνοερὴν ἐρατεινὴν*, *agreeable vigor*, i. e. manly force in connection with other attractive qualities. "Virtutem in bello, non sævam et ferocientem sed cum humanitate conjunctam." Clarke. — *δυμῷ* belongs to *ἐμήσατο* as the local dative. — *ὅς ῥ'*. See reference in v. 181. — *ἔλασσαν*, sc. *τὸν Βελλεροφόντην*. — *πολὺ φέρτερος*, *most powerful*, refers to *Proetus* and not to *Bellerophon* as Köppen thinks. — *οἱ* is the dat. commodi. — *ἐδάμασσαν*, sc. *τοὺς Ἀργεῖους*.

160-162. *τῇ* refers to *Bellerophon* and limits *ἐπεμήνατο*, and not *μυγήμεναι* (as Köppen and Passow construct), which infinitive denotes the purpose of *ἐπεμήνατο*. — *ἀγαθὰ φρονέοντα*, *thinking good things*—possessed of a virtuous mind.

164, 165. *τεθναίης* is considered by some to denote a wish or imprecation (*S.* § 216). But it is probably put for the imperative, implying that the life of *Proetus* was in danger. — *κάκτανε*, i. e. *κατάκτανε*. — *μ'* is put for *μοί*.

166-171. *οἷον ἄκουσεν*, *on account of what he had heard*. We frequently find the relative *οἷος* and *ὅσος*, put for *ὅτι τοιοῦτος* or *ὅτι τόσος*. Cf. *K.* § 329. *R.* 8; *Mt.* § 480. *Obs.* 3. — *σεβάσασατο*, "*veritus est*." Crus. — *τόγε*, i. e. *τὸ κτελεῖν αὐτόν*. Had he slain *Bellerophon*, it would have been a violation of the laws of hospitality. — *Λυκίηνδε*. Cf. 2. 877. — *δυμοφθόρα*, *deadly*. — *ὅφρ'*, *in order that*. — *θεῶν . . . πομπῇ*, *under the distinguished conduct of the gods*.

174-183. *ἐννῆμαρ*. See *N.* on 1. 53. — *ἐννέα βούς ἑρπυσιν*. An ox was slain and served up each day for his entertainment. In accordance with the forms of ancient politeness, no inquiry was made respecting the business of the guest until the days of feasting were ended. Cf. *Odys.* 1. 124; 4, 60. — *σῆμα*, *sign*. Symbols or signs were used on such occasions, known only to the parties between whom the communication took place.

— *πρῶτον . . . πεφύμεν*, first he commanded him (i. e. Bellerophon) to kill the monstrous Chimera. This monster is here said to have the head of a lion breathing flames, the body of a goat, and the tail of a dragon. According to Hesiod (Theog. 319, etc.), she had three heads of the animals before mentioned. — *δευρὸν—μέγας*, terrible force. *πυρὸς μέγας* is a periphrasis for *πῦρ* itself. — *πισθῆσας*, trusting to, confiding in. The difference in sense between this word, as used here, and in 4. 398 (see Note), and the equivalent expression *τεράσσει πεποιδότες* in 12. 256, has led Buttmann to conjecture that *πεποιδός* was also the original reading in this place. Is. 18. 369; Odys. 21. 315, where *πισθῆσας* is employed in the same sense of *trusting to*, the MSS. have the various reading *πεποιδός*.

184–190. *Σολύμιοι*, the *Solyimi*, were a warlike people in the country of Lycia, or, as some say, between Lycia and Pisidia. Cf. Odys. 5. 281 where they are said to have been neighbors of the eastern Æthiopians. Some have fancied that they were Jews, from the similarity of their name in sound to that of the Latin name of Jerusalem. Cf. Tacit. Hist. 5. 2 — *καρτίστην . . . ἀνδρῶν*, and he said that he entered this fiercest fight of men — and he said that this was the fiercest fight of men into which he had entered. — *Ἀμαζόντας*. Cf. 3. 189. The labors of Bellerophon were similar to those imposed upon Hercules by Eurystheus, and upon Jason by Pelias. It will readily be perceived how descriptive of the times were these labors. — *τῷ* refers to Bellerophon. — *ἀπερχομένην* from the fight with the Amazons. — *ὑφαίρων* refers to Jobates the father of Anteia. — *εἰσε λόχον*, placed in ambuscade. Cf. 1. 227. — *καὶ . . . νέοντο*, i. e. they were all slain, as appears from v. 190, which for this reason is introduced by *γάρ*.

191–195. *γίγνωσκε*, sc. *ἰοβάτης*. — *αὐτοῦ*, there, i. e. in Lycia. — *τιμῆς . . . πόσης*, half of all his royal honor. The kingly honors here referred to, were the command of armies, the oversight of sacred rites and festivals, the presiding over councils, the decision of causes, etc. — *οἱ* in *καὶ μὲν οἱ* is the dat. commodi. — *τέμενος*, “a royal manor.” Crus. We find in 12. 310, that Sarpedon incites Glaucus, by referring to the possessions given them in Lycia on the banks of the Xanthus by their countrymen. — *ἔξοχον ἄλλων*. S. § 198. 2. — *φυταλιῆς* limits *τέμενος* in the sense of an estate suitable for vine-cultivation. Heyne puts a comma after *καλόν*.

200–205. *καί*, even. — *κεῖνος*, i. e. Bellerophon. — *ἀπῆχθεο—δεοῖσιν*. The evidence of this was the sudden and premature death of Isandrus and Laodameia. — *πέδιον τὸ Ἀλῆιον*, the Aleian plain, lay between the rivers Pyramus and Sinaros near Mallus in Cilicia. Cf. Herodot. 6. 85. — *ὃν θυμὸν κατέδων*, eating his own mind, i. e. being a prey to melancholy. — *πάτον*, the path, i. e. the society. *οἱ υἱόν*. See N. on 1. 104. — *τήν*, i. e. Laodameia.

206. *καὶ . . . γενέσθαι* is a reply to the question proposed by Diomedes, v. 128. In consequence of the emphasis demanded by the pronoun

Spitzner after Thiersch (§ 205. 14) writes 'ἱππόλοχος δ' ἐμ' ἔτικτε in the preceding clause.

208, 209. These verses were celebrated among the ancients and often quoted. Heyne calls them golden verses to be fixed deeply in the minds of youth.

218, 214. ἔγχος . . . χδοῖ in token of amity. — μελιχίοισι (sc. ἔπειν), words of honey = friendly words.

215-221. πατρίος, paternal, hereditary. γὰρ introduces the proof of the foregoing assertion. — ξεινήια (sc. δῶρα), gifts of hospitality. — ἀμφικύπελλον. See N. on 1. 584. — ἰὼν to the Trojan war.

222-230. Τυδεία—μέμνημαι. The accusative of person sometimes follows verbs of remembering. Cf. K. § 278. R. 18; S. § 192. N. 1. — δ' after Τυδεία is causal, and introduces the reason why Diomedes speaks of his grandfather, but not of his father. — κάλλιψ' for κατέλιπε. — Ἀργεῖ μέσση, in the midst of Argos = in Argos. — ὅτε—ἴκωμαι. See N. on 1. 168. — τῶν δῆμον, i. e. δῆμον τῶν Λυκίων. Crus. — δι' ὁμίλου, in the crowd, where it would be more difficult to distinguish between the combatants, and where there would be more danger, that friends like Glaucus and Diomedes would fight through ignorance of each other. — δν . . . πόρῃ, i. e. ἴδν τινα θεός γε πόρῃ. Crus. Cf. N. on 1. 139. In like manner δν κε δύνηαι = ἴδν τινα ἐναίρειν δύνη. — οἷδε refers (δεικτικῶς) to the Trojans and Greeks.

234. φέρων . . . Ζεύς. We are not to consider the poet as blaming the generosity of Glaucus, or as intimating that the two heroes were actuated by a sordid reference to the worth of the articles exchanged. He simply means to say, how the act would be regarded by men in general, or perhaps that Glaucus in the warmth of his friendship, had no more thought of the worth of his armor, than he would have had if Jupiter had deprived him of his understanding. — δς. See N. on 2. 112. — πρὸς Τυδείδην, with the son of Tydeus. The preposition πρὸς is sometimes employed as here of exchange. Cf. K. § 298. III. 8. d. — χρύσεια χαλκείων, ἐκατόμβοι' ἐννεαβοίων. "This unequal exchange of Glaucus and Diomedes passed into a proverb." Trollope. ἐκατομβοίων is the genitive of price. K. § 275. 8.

237-241. Σκαῖς τ' πύλας. Cf. 5. 789. — φηγόν. Cf. 5. 688. — ἀμφ' ἑρα μιν—δέων (i. e. ἔδεον), ran around him. — ἑτας, friends, acquaintances. Cf. Odys. 4. 8. — ἐξέλης, in order = in procession. — δέ = γὰρ. This clause is considered by Eustathius, as a parenthetical remark of the poet himself.

242-246. ξεστῆς, "polished." Voss. So Liddell and Scott. Crusius translates it leion. — αἰδούσῃσι, porticoes or piazzas. — αὐτῷ, i. e. the palace. — λίθοιο is the genitive of material. S. § 200. 2. — πλησίον ἀλλήλων. S. § 187. 3. — παῖδες, sons. — παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν, beside their wedded wives.

247-253. ἐτέρωθεν . . . ἀλλῆς, *opposite, on the other side* πᾶσι—*the court* — τέγαι = περῶναι. Schol. As these apartments were on the same floor with those of Priam and his sons, the true interpretation is, *under the roof* as opposed to apartments which were under the porch. Trollope thinks that these twelve chambers and the fifty previously mentioned, formed two sides of a quadrangular building, of which the palace or part occupied by Priam was the third; the ἔρκος or inclosure completing the square. — δάλαμοι is limited by κουρῶν. — οἱ limits ἐναντίῃ. — ἡμιδωροί, *indigent, tender*, an epithet of one who shows kindness by presents. Felton well remarks, that "the incidents in this little scene, occurring by such a natural chance, are simple and touching. They display the power of a great master in the art of representing the feelings of the human heart." — Λαοδίκην ἐσθγούσα, *leading in* (=attended by) *Laodice*, from her apartment to that of her mother. Some with Eustathius take ἐσθγούσα in an intransitive sense, while others supply ἐαυτήν, *going to Laodice*, i. e. to her apartment. — εἶδος. Accusative synecdochical. — ἐν τ' ἔρα οἱ φῶ χειρὶ is put for δέφου αὐτοῦ χειρὶ, i. e. *ἐδεξιώτο αὐτόν*. Trollope.

255-260. τείρουσι (sc. Τρῶας), *press hard the Trojans*. — δυσώπια, *hated, abominable*; literally, *having a bad name, one of ill omen*. — ἐλδοί' — ἀνασχέιν. See N. on 1. 179. — ἐξ ἄκρην πόλιος = ἀκροπόλεως. — ὅρα κε. See N. on 1. 509. — ὥς, *in order that*. See N. on 1. 185. — ἔπειτα δὲ stands opposed to πρῶτον. — δόξασαι depends on ὥς. — πεμνηῶτι, *who is weary*. See N. on 1. 35. — ὥς, *as*. — τόνη, *Epic for σὺ*. — ἀμύνων, *with fighting*.

264-270. ἄειρε = πρόσφερε. — μή μ' ἀπογυῖσθης, *lest you enfeeble me*; literally, *deprive me of τῶν use of my limbs*, a very expressive word to denote the effect of inebriating drinks. — λάθωμαι, *I forget* = *lose*. Cf. 15. 486, where is found the opposite expression μνήσασθε δοῦριδος ἀλκῆς. — λείβειν depends on ἄζομαι, *I fear*. — ἔστι, i. e. ἔξεστε. — αἵματι . . . εὐχετάσθαι. Cf. 1 Chron. 22. 8. — ἀγλείης. See N. on 4. 128. — θυέεσσιν, *oblations*.

271-278. See Ns. on vs. 90-97.

281-285. ὥς . . . χάνοι! *would that the earth might then open for him!* Kühner (§ 260. R. 9) says that the presence of καὶ (i. e. ἂν) renders this not properly a wish, but a doubtful condition = *the earth should then open for him*. But cf. Mt. § 518. Obs. 1, with the examples cited. — πῆμα. See N. on 8. 160. — "Αἶδος εἶσω, sc. δόμον. — φαίην κε commences the apodosis.

286-292. μέγαρ', i. e. μέγαρα. See N. on 1. 205. — ταί—γεραίς. See N. on v. 87. — ἀλλίσσων, sc. αἱ ἀμφίπολοι. — κατὰ ἔστυ, sc. δέοντες. Köppen. — δάλαμον. "This was the principal bed-chamber of the house, where were kept the vases, and other valuable articles of ornament." Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 493. — κατεβήσατο, *proceeded towards* (cf. Jelf's Kühn. § 557. Obs.). The δάλαμος was on the same floor

with the *αδλῶ* of the Andronitis. Cf. Smith's Dict. l. c. Nitzsch, however, takes it in the sense of a *cellar* or *vault*, closed by a double door, with double fastenings. — *κηφεντα*. See N. on 3. 382. — *Σιδονίηθεν*. Paris is said to have touched at Sidon on his return from Sparta, and having surprised the Phœnician king by night, carried away much treasure and many captives, among whom were the Sidonian women here spoken of. — *τῇν ὁδόν, ἣν*, in the voyage (literally, way) in which. For the accusative of the way with verbs of motion, cf. K. § 276. 6. — *εὐπατέρειαν*, descended from an illustrious father, i. e. Jupiter.

294, 295. *ποικίλμασιν*, in its embroidery. S. § 206. 2. — *ρεῖατος*, the lowest, undermost; the place reserved for the most valuable of the robes and shawls. — *ἅλλων* = of all.

297–303. *τηδὲν* is the terminal accusative. — *ἐν πόλει ἄκρῃ*. See N. on 2. 257. — *τῆσι* (i. e. Hecuba and the matrons) is the dat. commodi after *ῥίξε*. — *τῇν* is the first and *ἰφρείαν* is the second accusative after *ἔδηκαν*. — *ὀλολυγῇ*, with a cry. Eustathius says, that when the victim was slain, the cry *ὀλολω* was raised, in order thereby to supplicate an omen. — *ἡ-Θεαρό*. See N. on 1. 391. — *ἐπὶ γούνασιν*. See N. on v. 92.

305–309. *πότεν' Ἀθηναίη κ. τ. λ.* This prayer to the goddess is translated in Virg. *Æn.* 11. 483. — *ἔξον δὲ ἔγχος Διομήδεος*, break now the spear of Diomedes. — *αὐτὸν* (opposed to *ἔγχος*) . . . *πεσέτω*, and grant that he himself may fall headlong. — *ὅρρα*, in order that. — *αὐτίκα νῦν*, forthwith. — *λερέσομεν*, Epic for *λερέσωμεν*.

311. *ἀνένευε*, refused. This word literally signifies to throw the head up or back, and is opposed to *κατανεύω*, to bend the head forward, or to nod in token of approval.

314–320. *καλὰ*. See N. on 2. 38. — *ἔριστοι*, most skilful. — *οἱ*. Dat. commodi. — *ἐν πόλει ἄκρῃ*. Cf. v. 297. — *ἐνδεκπῆχυν*. See N. on 3. 185. — *πάρουθε*, before, in front of, i. e. on the extremity of the shaft. — *περί*, i. e. *περι ἄκρῃ*. Köppen. The ring served for an ornament, or to fasten the spear-head more firmly to the shaft. — *χρύσεος* is dissyllabic by synizesis.

321–323. *τὸν δ'* refers to Paris. — *ἔκοντα*, employed about. In its simple form this verb is found only here, but its compounds are used both in verse and prose. Cf. Butt. *Ir. Verbs*, p. 97; K. § 230. — *ἀφώντω* (Epic for *ἀφώντω* from *ἀφάω*), polishing; literally, handling to examine and put in order. — *μετ'*, among.

326–331. *δαιμόνι'* is here a term of reproach. Cf. 1. 561; 2. 190. — *οὐ μὲν καλὰ* = *οὐ μὴν καλῶς*. Crus. — *χόλον* against the Trojans for their manifestation of hatred and contempt. Cf. vs. 351, 504. — *σέο* depends on *εἶπεν*. — *ἀμφιδέθης*, burns around = rages. — *οὐ δ' ἂν κ. τ. λ.* Hector means to say that Paris would blame another for the inactivity of which he himself is guilty. — *μεδιδόντα* — *πολέμιοι*. See N. on

4. 240. — *ἄνα*, i. e. *ἀνδραγαθία*. — *πυρός*, with fire, genitive of material. K. § 273. R. 16; S. § 200. 2.

333, 334. Cf. 8. 59; 1, 76.

335-341. *τάσσον*, so much. Köppen takes it of time and supplies *χρόνον*. — *ἔδελον* . . . *προπαυέσθαι*, but I wished to yield myself to grief on account of my recent defeat. — *παρέρωτος* denotes means. — *μαυτῷ*, to myself. — *ἔδε*, thus as she wishes. — *δ' = γάρ*. — *ἐπαυαίβεταί ἄνδρας*, "alternates among men." Crusius. Paris means to say that according to the mutations and chances of war, it will be his turn to conquer next. — *δύω* is the present for the future (cf. K. § 259. R. 4. See N. on 1. 262), and the asyndeton denotes haste. Eustathius supplies *ἵνα*, in order that I may put on martial arms. — *μέτρεται*, i. e. *μεταλέτρεται*. Crusius.

342. *τὸν δ' ὅτι προσέφη* either through indignation, or because Helen anticipated him in her reply.

344-347. *κυνὸς κακομηχάνου*, = *impudent and mischievous*. Helen is always introduced as heaping upon herself the most bitter reproaches. See Ns. on 8. 178-180, 242. — *ὧς μ' ἔφαλ'*. See N. on 1. 415. *με* is governed by *προφέρουσα*, which participle is constructed with *αἶχέσθαι*, in the sense of *to carry away*. Cf. K. § 810. 4. 1; S. 225. 8. — *ἀνέμω* limits *δέδαλα*. — *εἰς ὅρος*. Reference is had to the custom of exposing infants on inhospitable mountains, where they would be certain to perish.

348-358. *ἔδα*, i. e. in the sea. — *ἀνέεργε* (sc. *ἔν*. K. § 339. R. 1), would have washed away. Butt. (Lexil. No. 25. § 3) derives this verb (which is usually referred to *ἔβρω*) from the theme *ΕΡΑΩ*, which suggests *ἔρδω*, the vowels being convertible in Ionic usage. This verb signifies *to bring into the water and move any thing about in it*. Cf. *ἔρδμυς* (18. 521), a watering-place, i. e. a place where cattle, flocks, etc. are driven to be watered. The idea to wash off or away, resides in the preposition *ἐν*. — *πῶρος* (Epic for *πῖν*)—*γενέσθαι*. S. § 223. 2. — *ἔδε* as they have happened. — *τεκμήρατο*, *constituerunt, destinarunt*. — *ἀνδρὸς* limits *ἄκορος*. — *ἀμείνωνος* than Paris. — *ᾔδῃ*, *knew*, i. e. felt so as not to be insensible to. — *τοῦτ' φ* refers to Paris, and is spoken *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20. — *ἔμπεδος*, *firm, steadfast*. In reference to the preceding context, this may be applied to the insensibility of Paris to the reproaches heaped upon him by the Trojans. — *τῷ*, *therefore*. — *καί*. "Helenæ quasi vaticinio plus momenti et gravitatis affert καὶ particula." Spitzner. — *ἐπαυφήσεσθαι*, *will reap the fruits*, is a well-known ironical expression, for, *suffer the consequences*.

355-358. *σὲ—φρένας*, *your mind*. This construction is explained in N. on 1. 237. — *ἀμφιβέβηκεν*, *has taken possession of; literally, has gone around, enveloped*. — *ἐμείω κυνός*. See N. on v. 343. — *δοῖδμοι*, *celebrated* (= rendered infamous) *in song*.

300-367 *αἰδέσ'* is to be taken in a causative sense. — *φιλέσθαι τῷ*

friendly though you may be = *though with the most friendly intentions*. See N. on I. 131. — ἐπέσονται is the perfect with present signification. — ἐμείο is the objective genitive after ποδῆν. — τοῦτον (i. e. Paris). See N. on v. 852. — ἔντροσθεν πόλιος—έόντα, *while I am yet within the city* = before I leave the city. — γάρ denotes the reason, why Hector did not immediately leave for the battle-field. He seems to have had a presentiment, that he should not return alive again to the city. — καταμύρρη = καταλάβη. Schol. — οἰκῆας· τοὺς ἐν τῇ οἰκῇ. Eustath. — εἰ-ή, *whether—or*.

869. The meeting of Hector and Andromache has been regarded in all ages as a master-piece of pathos, simplicity, and tenderness. The incidents are varied and striking, and so connected with the general effect of the episode, that not one could be taken away without destroying the completeness and symmetry of the outline. Nor can we conceive of any thing which might well be added, without appearing as an excrescence, marring the otherwise beautiful creation of the poet. There is a completeness of detail, which leaves the mind of the reader satisfied, and wishing for nothing more. The filling up, or, as we may say, the coloring of the picture, is worthy of its general outline. The departure of Andromache with her nurse and infant child to the wall, when she heard that the Trojans were hard pressed by the Greeks—the joy with which she springs to meet her husband, who unknown to her had returned to the city, and who was now hastening to find her—the comparison of the child who hung on her bosom to a beautiful star—her affecting reference to the death of all her near relatives, and tender appeal to her husband, who is now to her a father, mother, and brother, not to make her a widow and his son an orphan by returning to the field of battle—the affectionate but magnanimous reply of Hector, whose courage and devotion to his country will not permit him to yield to the solicitation of his beloved wife, but whose spirits are weighed down by sad forebodings of the downfall of Troy, and the menial condition to which Andromache as a captive will be reduced—the smile with which in the midst of their grief, the fond parents look upon their child, frightened at the bright armor and nodding plume—the prayer of Hector that his son may become renowned, and gladden the heart of his mother by his warlike achievements—the words of consolation with which the hero seeks to cheer the desolate spirit of his wife—the final separation—the departure of Andromache, who often turns her tearful eyes back upon her beloved husband as she proceeds homeward—the lamentations of her maidens, who mourn for Hector, as though he were already dead, are incidents related with unrivalled pathos and simplicity, rendering this one of the most touching and beautiful passages, that has ever been written in any language.

373-375. πύργῳ ἐφεισθήκει to see the fight. Cf. v. 387. — γόωσα

and *μυρομένη* denote manner. — *τέρμα*. See N. on 4. 298. — *ἐν οἴδῳ*, sc. *τοῦ μεγάρου*.

376-380. *εἰ δ'* is an elliptical phrase for *εἰ δὲ βούλεσθε*. See N. on 1. 302. — *πῇ*, *whither?* — *γαλέων* and the following genitives depend on *δόμους* understood. See N. on v. 47. — *ἐς Ἀθηναίης*, sc. *νηόν*. — *δευήν*, *dreadful*.

381-389. *ταμίη*, *stewardess*, *head female domestic*. — *ἐπεὶ . . . καὶ ἐσάσθαι*. See N. on *εἰ . . . δαήμεναι*, v. 150. — *ἀκούειν* implies a perception derived from hearsay, with the participle, an immediate, or if indirect, a well-grounded perception. Cf. K. § 811. 1. — *κράτος*, *might*. — *ἐπεγομένη-μαιομένη* *εὐκῖα*, *hastening like one distracted*, "*wild with grief*." Cowper.

391-395. *τῇ αὐτῇ ὁδῷ αὐτῇ*, *back the same way*. For the accusative of way, see N. on v. 292. — *κατ'*, *along*. — *εἶτε πῶλας ἴκων*. The asyndeton promotes vivacity. — *διερχόμενος*, *having passed through*. — *Ἰλαῖς*. See N. on 3. 145. For the emphatic position of the word, see N. on 2. 38. — *τῇ* (sc. *ὁδῷ*), *there*. — *πολύδωρος*, *richly-endowed*. — *μεγαλήτορος*, *noble*, *magnanimous*.

396-401. *Ἡερίων*, *ὅς ἐναῖον*. The genitive in apposition with *Ἡερίωνος* in the preceding verse, would have been the regular construction. The nominative is employed, because it commences the description of the preceding noun, and therefore introduces a new thought. Cf. Jelf's Kühn. § 477. 2; Crosby § 344. 2. Sophocles (§ 156. N. 1) explains it as being put by attraction in the nominative with *ὅς*. — *ἐπὶ Πλάκῃ ἐληέσση*, *at the foot of woody Placus*. Hence its name *Hypoplacian Thebes* (Θήβης Ὑποπλακίης). — *Κιλικέσσ'*. The Cilicians in Homer's time dwelt in Phrygia Major, in two divisions, of which the capital of one was Thebes, of the other Lyrnessus. At a later period, they emigrated to the country called after them Cilicia. Cf. Smith's *Crus. Lex.* — *ὃς* serves to refer *τοῦτω* with exactness to *Ἡερίωνος*, the connection having been interrupted by *Ἡερίων . . . ἀνέσσων*. Cf. Jelf's Kühn. § 722. 2. b. — *Ἐνυδάτην ἔχεδ'* (sc. *ὡς γυνή*) *Ἐκτορι* (i. e. *ὄφ'* *Ἐκτορος*. Cf. 13. 173). So we use the verb *to have* in the sense of *to marry*. — *ῆ* refers to *Andromache*, and *οἱ* to *Hector*. — *αὐτῷ*. See N. on 3. 220. — *Ἐκτορίδην*, *son of Hector*. — *ἀλγικιον ὡστέρι καλῷ*, *like a beautiful star*. A simile of great beauty and appropriateness.

403-405. *Ἀστυνάκτ'*, i. e. *τὸν ἄνακτα τοῦ Ἰστοεὸς*. — *ὁλος*, *alone*, *only*. *Hector* was the great bulwark of the Trojans. — *ἔρubeo* (imperfect) = *ἐφύλαττε*. Schol. — *σιωπῇ* is to be taken with *ἰδόν*, *looking in silence*. — *ἐλ* *ἔρχι*, *near him*. — *δακρυχέουσα* denotes manner.

407-413. *δαμόνιε* is here a term of endearment. — *ἄμμορον*, i. e. *βί μορον, κακόμορον*. *Crus.* — *γὰρ* confirms *ῆ . . . ἔσομαι*. — *πάντες ἐμυμηθέντες*, *Andromache indirectly praises the valor of her husband*

who falls only when overpowered by numbers. — σεῦ ἀφαιμαρτούσῃ, *being deprived of you*. — ἐπεὶ . . . ἐπίσπῃς (from ἐφέπω), *when thou shalt have died* (literally, *overtaken by fate*). Matthiæ (§ 521) says that the 2 aor. subj. here expresses the fut. *exactum* of the Latins, *quem tu mortem obieris*. See N. on 2. 475. — ἔχε' is opposed to θάλασπῃ in the preceding verse.

414-420. ἀμὼν = ἡμέτερον. S. § 78. 8. — ἐκ is disjoined from πέρσεν by tmesis. — οὐδέ μιν ἐξενείριξε, *but he did not spoil him*. Such was the passion of the ancient heroes, to possess the arms of those whom they had slain, that this forbearance of Achilles to spoil his foe, is represented by Andromache as very magnanimous. The art of the poet is conspicuous, in thus keeping his principal hero before the mind of the reader, and putting his praise in the mouth of one, who had so little reason to love him as Andromache. — ἐπὶ σῆμ' ἔχεν, *heaped upon him a mound*. — Νύμφαι ὄρεσσιδῆες, *mountain-nymphs*, so called because they dwelt in mountains and grottoes.

422-424. οἱ refers to Eetion. — ἰφ, Epic for ἐφ. K. § 218. Trollope says that this is the only instance in which ἰός, i. e. μός, the old masculine form of εἰς, occurs. — Ἄϊδος εἴσω, sc. θόμον. — ἐπ', *among*.

425-430. μητέρα is repeated in τὴν-ἡγὰρ, which verb refers to Achilles. — ἡ βασίλευεν, *who was a queen, who ruled*. — δεῦρ', i. e. in the Grecian camp. — ἀψ to her own country. — Ἔκτορ, ἀτὰρ σὺ κ. τ. λ. It would be difficult to find a passage equal to this in conjugal love and tenderness.

431-434. αὐτοῦ, *here*, is explained by ἐπὶ πύργῳ. — ὀφφανικὸν and χήρην are predicates. S. § 185. N. 1. — παρ' ἐρινέον, *by the wild fig-tree, or fig-hill* (Voss), where the city was considered most accessible (ἐμβατός). See N. on 5. 693.

435-439. οἱ ἄριστοι. The names of these braves are given in the next verses. — ἀμφ' Αἴαντε δῶ. See N. on β. 146. — ἡ τοῦ . . . εἰδός, *either some one well-skilled in auguries instructs them that the city is here most accessible*. — αὐτῶν θυμός, *their own mind*.

441-446. ταῦτα, *those things* pertaining to the defence of the city, spoken of by Andromache. — κακὸς ὅς (see N. on 3. 2), *as a coward*. — πολέμοιο depends on νόσφιν, the verb ἀλυσκάζω being taken absolutely. — ἔωργεν. Supply ἀλυσκάζειν from the preceding context. — μάδον, *I have learned*, i. e. it has been my practice. — ἀρνόμενος denotes the purpose of μάχεσθαι. — αὐτοῦ is in apposition with ἐμοῦ implied in ἐμὴν (sc. κλέος). See N. on 8. 180.

447-449. Cf. 4. 163-165.

451-455. οὐτ' αὐτῆς Ἐκάβης, *nor (the sorrows) even of Hecuba, or of Hecuba herself*. S. § 160. 4. a. — κεν-πέσοιεν. The optative with ἄν is employed, when a thing is to be expressed with moderation or reserve. Cf. K. § 260. 4. a. See also Xen. Cyr. I. 2. § 12, with my note. — θύσσον referring back to νόσφιν is to be taken adverbially. — σεῖ' (i. e. σεῖα

Epic for σου), sc. ἄλγος. — ἐλευδερὸν ἡμῶν (= ἡμῶν τῆς ἐλευθερίας), *the day of freedom* = liberty.

456-461. *κεν* belongs to ὑφαίροις (see N. on 1. 81, and on *κεν πέσωσι* supra), and I have therefore placed a comma after it. — πρὸς ἄλλης = *another's command*. So Köppen explains it by ἐπ' ἄλλης. — ἔδωκε φορέειν. The daughters even of nobles and princes, in ancient times, performed the office of carrying water. Cf. Gen. 24, 18. Here it refers to one in a servile condition. Cf. Ody. 10. 105. — Μεσσηίδος ἡ Ἰππερείης (sc. κρήνης). These fountains were probably in Thessaly, as two of this name are mentioned by Strabo (IX. p. 302. 46), and Hector probably had in his eye the servitude of his wife to Achilles, the bravest of his foes. — πᾶλλ' ἀκαζομένη, *much against thy will*. — ἐπικεῖσθαι, sc. σοί. — ἀνάγκη of servitude. The expression is euphemistic, as ἡμῶν ἀναγκαῖον (II. 16. 836). — ποτὲ τις εἴησιν, *some one will say* (see N. on 1. 187), or "*one may say* (= admit that one will say)." K. § 259. R. 4. — ἰδὼν, *when they see*. See N. on 1. 85. — μάχεσθαι limits ἀριστεύεσκε. See N. on 2. 452. — Τρώων depends on ἀριστεύεσκε, by the force of the noun contained in the verb, the expression being = ἀριστος ἦν Τρώων. Cf. S. § 189.

462-465. ὅς, *thus*. — νέον, *ancient, afresh*. — χήτει, *from want* (cf. S. § 203). The Schol. explains it by στερήσει. — ἀμύνειν depends on τοιοῦδ' (*able*). Cf. K. § 306. 1. c; S. § 222. 6. Butt. (§ 140. N. 3) supplies οἶον. — δούλιον ἡμῶν. See N. on ἐλευδερὸν, v. 455. — ἀλλὰ . . . καλύπτει, *but may the heaped up earth cover me, dead*. For the optative see N. on 1. 42. — πρὶν—πυθέσθαι, *before that I hear*. S. § 223. 2.

466-474. οὗ παιδὸς ὀρέξασθαι, *stretched out (his hands) for his child*. The middle voice has here its reflexive signification, and the genitive expresses the object of desire. Cf. K. § 278. 8. b; S. § 198. — πρὸς κάλλειν depends on ἐκλύθη. — ἰάχων denotes manner. — ἀνυχθεῖς, *terrified at*, 1 aor. pass. part. of ἀνύω, as middle. — ἐκ δ' ἐγέλασε κ. τ. λ. With what skill does the poet turn off the mind of his reader from the sad forebodings of Hector and Andromache, by this artifice of the childish terror of Astyanax at sight of the helmet. The picture, which would otherwise have been too dark and cheerless, is lightened up and rendered more pleasing by this simple incident. — ἀπὸ κρατὸς κόρυθ', *from the summit of the helmet*. — πῆλὲ τε χειρῶν, *and tossed him in his arms*.

476-481. δότε δὲ, *grant now*. — τόνδ'—παῖδ' ἐμὸν, *this my son*. — ἐγὼ, sc. ἐγενόμην. — Τρώεσσιν, *among the Trojans*, is a local dative. See N. on 2. 285. — ὥδε, *thus as I have been*. — καὶ ποτὲ τις εἴησιν (see N. on 4. 459)—ἐκ πολέμου ἀνιόντα, *and some one will say of him returning from war*. Some supply ἰδὼν before ἀνιόντα, while others consider it as put for ἐκ πολέμου ἀνιόντος. But these are unnecessary modes of explanation, since εἰπεῖν, in the sense of *to speak good or evil* (usually with εἶ or κακῶς, but here the former by implication), takes the accusative. Cf. K. § 280. 2; S. § 184. 1. So Ernesti renders this passage. *de filio re*

deunte sic dicat. One of the Harl. MSS. reads *ἄφροι*, which Trollope considers the true reading. Cf. Dawes's *Miscell. Crit.* p. 247. — *φέρει*, *let him bring* (see N. on l. 42). The more regular construction would have been *φέροντα* in connection with *ἀνιόντα*. But the construction is conformed to the following *χαρείη* . . . *μήτηρ*, with which it is closely connected in thought.

484. *δακρυόεν* (as adverb) *γελᾶσασα*, *smiling with tears*; "*tearfully smiling*." Felton. Cowper, although usually very faithful to the original, has here departed from its beautiful and inimitable simplicity, translating the passage "*bitter tears with sweet smiles mingling*."

486-493. *μοί*, *on account of me*. — *δυσμῶ* is the local dative. — *ὅπῃ αἴσω*, *contrary to fate*, or perhaps *over and above fate*, i. e. before fate has decreed it. Cf. *Odys.* 1. 34. The general idea is that while no one will die prematurely, yet no human being is exempt from death. — *πεφυγμένον* (taken actively), is here followed by *μοῖραν* in the accusative. Cf. 22. 219; *Odys.* 9. 455. It is sometimes constructed with the genitive, when the idea of separation from the object is to be made prominent. Cf. *Odys.* 1. 18. See also K. § 271. 2. — *ταπρῶτα*. See N. on l. 6. — *ἀλλ' εἰς οἶκον κ. τ. λ.* These words of Hector are not to be considered as harshly spoken, but having their foundation in the wish to divert the mind of his wife, by her usual cares and domestic occupations, from long-continued indulgence in grief. — *τὰ σ'* (i. e. *σὰ*) *αὐτῆς ἔργα*, *their own employments*. — *ιστὸν* and *ἡλακτέην* are in apposition with *ἔργα*. — *τοὶ Ἰλίδι ἐγγυγᾶσιν*, *who are born in Ilium*.

495-501. *βεβήκει*. See N. on l. 221. — *ἐντροπαλιζομένην*, *looking back* as she went. What a beautiful touch is here given to this incomparable picture of conjugal tenderness. — *ἔρθεδαι* the palace. — *ἐνῶσσε*, *excited* by her presence and overwhelming grief. — *αἱ . . . οἶκον*, *they lamented Hector in his house, though still living*. *γόνον*, *Epic* 8 plur. aor. of *γόναι*. Spitzner takes it as a form of the imperfect. — *γὰρ* shows why they wailed over Hector. — *ἔφαρτο*. See Ns. on 2. 37; 3. 28, 366.

503-511. *οὐδὲ Πάρις δῆδυνεν*, *but Paris did not loiter*. — *ποικίλα χαλκῷ*, *decorated with brass*. — *ποσὶ . . . πεποιδώς*, *relying upon his swiftness of foot* (literally, *swift feet*) to overtake Hector. The participle refers to the subject logically implied in *ἰ γούνα φέρει* (= *φέρειται*) v. 511. See N. on 5. 185. — *ἔς δ' ἔτε*. This is one of the most splendid and appropriate similes in the whole poem. The gay and gallant bearing of Paris, is well illustrated by a well-fed horse breaking from his stable, and running in the pride of his beauty, with arched neck and flowing mane, to the meadows, where he has been accustomed to graze with his companions. This comparison is repeated in 15. 263-268, where it is applied to Hector, who having been stricken down by Ajax, is reanimated by Apollo, and returns with renewed vigor and activity to the fight. — *ἀκοσθήσας ἐπὶ φάτρην*, *well-fed at the manger* (Crusius), and therefore strong and spirited. — *δέει*. See

N. on 2. 147. — *πεδῖον*. See N. on 2. 785. — *προΐσιν* = *προΐων*. — *ἐπ' ἑρέας*, Epic genitive of *ἐπ' ἑρέης*. K. § 218. 15. — *νοταμαῖα*. See N. on 5. 6. — *ἀμφὶ . . . ἀίσονταί, and on his shoulders (local dative) his waves about* (i. e. to and fro). Cf. K. § 800. 2. b. *ἀίσονταί*, middle of *αἰσύνω* as active. — *πεποιδός* properly stands for the accusative with the following *ἰ*. See N. on v. 505. — *μερὰ τ' ἡδεα*, into his accustomed places, i. e. the pastures. *νομῶν* is therefore added by way of explanation (= being epexegetical, even), or it may be explained as a hendyadis.

518-519. *ἡλέκτωρ*, *amber*. Cf. Ody. 4. 78. A Schol. explains it by *ἡλιος*. — *αἶψα δ' ἔπειτα*, and immediately after, i. e. very soon after he left the lofty Pergamos. — *εἴτ' ἔρ' = εἴτ' ἔρα*, even when, viz. *πῦρ*. Cf. K. § 324. 8. R. 4. — *ἔδι: ῥ*, *there where = where*.

521-525. *ταί* is to be constructed with *ἔργον μέχης*. — *καῖρ—ἐν θυμῷ (= ἐν στήθεσσι. Köppen), my heart in my mind = my heart, my soul*. So we say, *I am grieved at heart, my soul is pained*, etc. *ὅτῳ σῶμα αἰσχεῖ*. Cf. v. 851; 8. 42. — *πρὸς Τρώων*. See N. on 1. 160.

528-529. *ἵομεν* to the field of battle. — *τά = τὰδρα*. Cf. 4. 362. — *κηπήρα—ἐλεύθερον*, *free goblet = goblet of freedom*, i. e. the cup mingled and drunk with joy at regaining their freedom. Madame Dacier compares with this the Hebrew expressions, *cup of salvation, cup of sorrow*. — *στήθεσθαι* depends on *δάω*. — *ἐλάσσωτας*. The vulgar reading is *ἐλάσσαντες*.

ILIAD VII.

This Book is entitled *Ἑκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία· Νεκρῶν ἀναίρεσις*. The single combat between Ajax and Hector finishes the narration of the first battle, after which the armies are engaged in the burial of the slain, and in consultation respecting the further prosecution of the war.

4-7. *ὥς δὲ θεὸς κ. τ. λ.* "The arrival of the two heroes is as welcome to the longing Trojans, as a favorable breeze to the sailors wearied with beating the sea with their oars." Felton. — *οἶρον*, a favorable wind. — *ἐπ' ἑν . . . ἐλαβόντες*, when they are weary with striking the sea with their smooth oars. For the construction of the subjunctive after *ἐπ' ἑν*, cf. N. on 1. 168. — *καμῆν* denotes the cause. — *γυῖα = χεῖρες*. — *τὸ* refers to Hector and Paris.

8-16. *ὁ μὲν* (referring to Paris) and *Ἑκτωρ* (v. 11) are in partitive apposition with the subject of *ἐλέτην*. See N. on 1. 606. — *Ἄρρη*. Cf. 2. 507. — *κορυμβήτης*, armed with a club after the manner of Hercules. — *ἵππων ἐπιδάμενον* (from *ἐφάλλομαι*), as he was leaping upon his chariot. See N. on 8. 265; 1. 85. — *λύντε*, 2 aor. mid. 3 plur. of *λύω*, as passive.

20-22. *τῷ δ' ἄριος*. In poetry the genitive more commonly follows

adjectives of meeting or approach. See N. on 5. 381. The dative is found again in 20. 422. — Περγῶμον ἐκ κατιδόν. Cf. 5. 460. — Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην, *for he willed (= granted) victory to the Trojans*. The same construction is found in 8. 204; 13. 847. — φηγῶ before the Scæan gate. Cf. 6. 237.

24-32. μεμανία = σπουδάζουσα. — ἦλδες — ἦ ἰνα — δῶς. The aorist has here the sense of the perfect, and therefore takes δῶς in the subjunctive instead of the optative. Cf. K. § 380. R. 1. b. See also Odys. 11. 94. — ἑπ' ἑπ' αὐλάει νίκην, "*decisive victory*." Crus. Some translate, *that thou mayst give victory as an auxiliary*. Voss and Köppen take ἑπ' ἑπ' αὐλάει in the sense of *alternating, shifting*. — τὸ (= δ) . . . εἴη, "*quod valde donum esset*" Crus. This refers to ἀλλ' . . . πῶδοις, and is parenthetical. — εἰδόκε. See N. on 2. 382. — τέκμῆρ, *end = destruction*. — φίλον belongs to διαπρα-θῆέν the subject of the sentence. — ὁμῶν ἀδανόγησι refers to Juno and Minerva.

34-36. εἰδ' as you advise. — τὰ (= ταῦτα) refers to the suggestion of Apollo. — καὶ αὐτῇ, *I myself also*. — πῶς μέμονας, *how do you purpose*.

38-42. ὁρῶμεν. See N. on 1. 141. — ἦν τινα — προκαλέσσεσθαι (for προκαλέσθαι), sc. *πειρόμενος*. See N. on 1. 66. — οἶδεν οἶος, *entirely alone*. The adverb imparts emphasis to the adjective, or as Trollope remarks, it contains the idea of motion, the challenge being given from a single combatant to another. — οἶον (sc. *τινὰ*), *some one alone = some single champion*.

44, 45. τῶν δ' refers to Minerva and Apollo. — σὺνδετο — βουλῇν. Helenus as a seer understood the language or decision of the gods. Cf. v. 53. — θυμῷ of Helenus. — ἣ βα, viz. *that which*. See N. on 4ρα, 1. 405. — θεοῖσιν, i. e. Minerva and Apollo.

47-53. Δὶ μῆτιν ἀτάλαντε. See N. on 2. 169. — Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος = τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν. See N. on 1. 280. The copula in the relative clause is frequently omitted. Cf. Butt. § 143. 9. — οὐ γὰρ πω, *for not yet*. — μοῖρα, sc. *ἐστίν*. — πότμον ἐπισπεῖν, *to overtake fate (= to be slain)*, is an expansion of the preceding *θανεῖν*. — ἔπ' = *purpose or decision*. See N. on v. 44.

54-56. Cf. 3. 76-78.

59-64. ὄρνισιν ἐοικότες αἰγυπιοῖσιν, *similar to vultures*. — φηγῶ. Cf. 6. 237. — δὲ is here causal. — εἶατο, Epic for ἦτο. — ἀσπίσι . . . πεφρικυῖαι, *bristling with shields*, etc. S. § 206. 2. See N. on 4. 282. — οἷη = ὥς. — φρίξ, *the rippling of the water when first (νέον) its surface is agitated by Zephyrus*. — αὐτῆς refers to Ζέφυρος.

69-72. ἔρκια — οὐκ ἐτέλεσσαν. Reference is had to the unfulfilled terms of the combat between Paris and Menelaus, which Jupiter is here said to have frustrated. Cf. 4. 13 et seq. — δαμῆετ' is a lengthened form for δαμήτε.

78-80. γὰρ in ὑμῖν γὰρ precedes the clause which it confirms. See N. on 2. 118. — *δοῖν* is limited by τῶν, and depends on ἀνδρῶν. — *δοῖν*, i. e. in the central space between the armies. — Ἑκτορι δῖος is put according to the ancient manner of speaking, for ἐμῶν. The application of the epithet δῖος by Hector to himself, is not to be judged according to the modern notions of propriety. Cf. *sum pius Aeneas*. Virg. *Æn.* 1. 378. — δὲ refers forward to εἰ μὲν κεν κ. τ. λ. — τὸς με—λαλέωσιν, *make me a partaker of fire*, i. e. place me upon the funeral pile.

81-83. εὖχος, *glory*. — κρεμῶν, contr. κρεμῶ, fut. for κρεμάσων. — ἀπώλλωντος who had given him the victory.

85-91. ταρχύωσι=δάφωσι. Schol. Cf. 16. 456. — καὶ ποτε—είργει. Cf. 6. 459. — καὶ θύγνυνον ἀνδράων. See N. on 8. 358. — μέν, i. e. μήν. The Ionics used the shortened form. — τὸ δ' ἐμὸν κλέος, *this my glory*. Cf. Mt. § 284. 4.

93-95. ἐποδέχθαι, sc. τὸν λόγον τοῦ Ἑκτορος. Crus. — *βεῖκε*, with *blame*, *reproachfully*. — μέγα . . . θυμῷ, *groaned much in his mind* = was highly excited.

96, 97. ὦ μοι. See N. on 1. 149. — Ἀχαιοί, οὐκ ἐστὶν Ἀχαιοί. Cf. 2. 285. — λάβη is the predicate of ἔσσεται. — αἰνέδεν αἰνῶς. See N. on οἰάδεν οἷος, γ. 39.

99-102. ὑμεῖς . . . γένοιθε, *may you all become water and earth*, i. e. return to dust. Water and earth were regarded by the ancients, as belonging to the four elements of matter, and therefore some refer this to a return to the original elements of which the body was thought to be composed. But Heyne says: "forte hoc argutius pro prieca setate." — ἀκήρῳι, *heartless* = without courage. — τῷδε (see N. on 1. 20) refers to Hector, and depends on θωρήσομαι = μάχομαι. — *ῥίξας περπατ'*, the end of victory, i. e. the attainment of victory. — ἔχοντα . . . θεῶν = is with (i. e. at the disposal of) the immortal gods.

109-114. οἰδὲ . . . ἀφροσύνης, *there is no need to you of this folly*, i. e. you are under no necessity of engaging with Hector. For the construction, cf. S. § 250. N. 4. — ἀνὰ—ίσχεο (i. e. ἀνίσχου), *restrain yourself*. — κηδόμενος περ, *although greatly vexed*. See N. on 1. 181. — ἐξ ἔριδος, "from rivalry." Crus. — μάχη denotes manner. — ἔββρυ' (*horrens solet*) has a present signification.

116-119. τούτῳ limits ἀναστήσουσιν (*will rouse up*). — ἀδεής, Epic for ἀδεής. — ἐστὶ refers to Hector. — μέδον—ἀκόρητος, *insatiable of battle*. The genitive may be referred to S. § 200. 8. — φημί. See N. on 2. 37. — γόνυ κάμψειν, *would bend his knee* = "would rest from the conflict." Felton. — φύγησιν . . . θηλοῦσθαι is put euphemistically for, *if he should escape from being slain*.

120, 121. Cf. 6. 61, 62.

122. γηδόσυναι because Menelaus, at the instance of his brother, declined the battle, in which his attendants knew he must be slain.

124-128. ὃ πόποι . . . ἰδάνει. Cf. 1. 254. — ἦ . . . γέγων. See N. on 1. 125. — Πηλεΐς, the son of Æacus and father of Achilles. — μέγ' ἐγήδησεν, *rejoiced greatly*. The participles εἰρόμενος and ἐρέων denote that in which the joy consisted.

129-131. εἰ-ἀκούσαι (3 sing. opt.). The apodosis is κεν-ἀελαί. See N. on 1. 255. — θυμὸν-δύναι, (and pray) *that his soul may descend*. — ἀπό, *from*. — μέλειον, *body*; literally, *limbs*.

132-135. Cf. 2. 871; 4. 288. The apodosis is found in v. 158, the excited feelings of the speaker, and his recurrence to the scenes of his youth, turning him aside from the object or purpose of his wish. — Κελάδοντι, *Keladon*, was the name of a small stream, rising in the southern part of Arcadia, and flowing north into the Alpheus. The recurrence of Nestor to the brave deeds of his early life is highly characteristic. See N. on 4. 318. — Ἰαρδάνου, *Jardanus*, a river in Elis near Phila. Strabo makes it a branch of the Acidon.

136-141. τοῖσι=ἐν τοῖσι, *among them*, i. e. the Arcadians. — Ἐρευνθάλων. Cf. 4. 319. — ἔμοισιν, *upon his shoulders*, is the local dative. — τὸν . . . κίκλησκον, *men called him by name Corynetes* (i. e. club-bearer). τὸν and κορυήτην are governed by κίκλησκον (S. § 185), and ἐκίκλησκον is referable to the formula ὄνομα ὀνομάζειν τινά. Cf. K. § 280 1. — ἄνδρες-γυναικες, i. e. every body. — οὐνεκ', *because*. — ῥή γυνσκε, Epic imperf. for ἐρήγγου, from ῥήγγυμι.

142-160. Λυκῶργος, Epic for Λυκούργος. — ὅδ' (i. e. ὅδε) ἔρ', viz. *where*. See N. on 6. 615. — οἱ is the separative dative, *from him*. — πρῶν, sc. ἡ κορυή δύνατο οἱ χραισμεῖν ἑλᾶδρον. Köppen. — ὑποφθάς, *anticipating him*. — περόνησεν, *pierced through*, literally, as with the tongue of a brooch or buckle. — οἱ refers to Arethous. — δ'. See N. on 1. 58. — φορῆναι, *to be borne*, denotes the purpose of δῶκε. — τοῦ refers to Lycurgus, through whom the arms of Arethous came into the possession of Ereuthalion.

161-160. ἔτλη, sc. πολεμίζειν. — δάρσει ᾤ, *with its own boldness*, is to be constructed with θυμός. — γενεῇ limits νεώτατος. — οἱ refers to Ereuthalion. — εὖχος. See N. on v. 81. — μήκιστον in size. — ἄνδρα is in apposition with τόν. — πολλὰς . . . ἔνθα, *for he lay extended* (=dead) *vast in length and breadth* (cf. Odys. 7. 86; 10. 517); literally, *here and there*. πολλὰς is taken by the Schol. in the sense of μέγας. — εἰδ' ὅς (thus as when I slew Ereuthalion) ἠβόωμι. The protasis is repeated from v. 133, on account of the long parenthesis commencing with ἐν τ' ἐπ' κ. τ. λ. in v. 133. — τῷ (then) κε τάχ' . . . Ἐκταρ contains the apodosis of v. 133, repeated in v. 157, as has been observed. — ὑμῶν is the partitive genitive after οὐδ' οἱ (=οὔτοι), *not any of you*. The more regular construction would have been ἡμεῖς δέ, *since I see, you my mates*. The change of person in ἔασιν has been explained in various ways. It is

to be referred to the wants of the metre, rather than to any rhetorical device of the writer.

161-164. *έντα πάντες*, nine is all (=full nine. cf. K. § 246. 5. *στις* in apposition with *ελ*. — *τῷ δ' ἐπὶ*, after him. — *τοῖσι δ' ἐκ' ἔκρυπτο*). The repetition of the preposition implies that of the verb. Cf. Mt. § 594. 2. — *Αἰώντες*, plur. for dual *Αἰώντε*.

166-168. *Μηριόνης κ. τ. λ.* Cf. 2. 651. — *Εὐρύπυλος*. Cf. 2. 74 — *Θόας*. Cf. 2. 638. — *πάντες ἕρ'*. See N. on 1. 405.

171-174. *κλήρῳ—λάχρῳ* (sc. *τὴν μάχῃ*) = *παλαστήμενοι πρότερον ἐκ' ἀλχρῶν*, do you determine by shaking the lot, who shall obtain the combat. — *διαμπερές* = *πάντες*. — *ὀρήσει*. "Futurum, Nestoris spem et fiduciam retatum, aliis etiam spem et audaciam præbet." Spitzner. — *ἐν θυμῷ ἰσσεύεται* = will rejoice in his heart. — *παλλόμεναι* is the genitive of separation.

175-178. *ἀσημένηντο*. Cf. v. 187. Each chief placed his mark upon the lot. — *ἐν δ' ἔβαλον κ. τ. λ.* Cf. 3. 816. — *λαῶν . . . ἐβόον*. Cf. 3. 818, 819; 8. 346.

179, 180. *ἃ Αἰάντα λαχέων*. See N. on 2. 413. — *Βασιλῆα—Μενέλαον* i. e. Agamemnon.

181-185. *πᾶλλον δέ*. Cf. 3. 816, 824. — *ἐκ δ' ἑσπε*. See N. on 3. 825. — *ἐν* refers to *κλήρος*. — *ἐν ἑρ'*, the very one whom. See N. on 1. 405. — *Αἰάντος* (Telamon). The position of this word gives it emphasis. See N. on *ρήπιος*, 2. 88. — *ἐν' ὁμίλῳ ἐπάντη*, all along the band of heroes, whose lots had been placed in the helmet. The same chiefs are referred to in *πᾶσιν ἀριστήσασιν Ἀχαιῶν*. — *ἀπηήνηντο* (1 aor. of *ἀπευαίνομαι*), sc. *αὐτοὺς γυγνώσκειν*.

186-190. *τὸν* is the terminal accusative. — *ὅς—Αἴας*. See N. on 1. 891. — *ἐνέσχεθε* (Epic for *ἐπέσχε*) *χεῖρ'* in order to take and examine the lot. — *τὸν . . . βόλε* in token of his satisfaction at the result, or as an emphatic indication that the matter was definitely settled.

192-199. *δοκέω* = *ἐλπίζω*. Cf. v. 199. — *ὅρῳ ἐν—τόσσην*, while—so long as. See N. on 1. 133, 509. — *δίω*. The Ven. Schol. says that Arist. wrote *δίω*. — *ἐρ' ὁμείων*, by yourselves. — *ἴνα* is here employed *τελευτῶς*. See Ns. on 1. 185. Ajax would not have the Trojans overhear them, lest their prayers should be attributed to apprehensions respecting the result of the approaching combat. — *ὃ γὰρ . . . βίηται*, for no one at pleasure will cause me to flee contrary to my will (see N. on 4. 43) = *I will not admit that any one will cause me to flee*, etc. See N. on 6. 459. — *ἐμὲ—γαστέρειν*. When the subject of the infinitive is the same as that of the verb on which it depends, it is usually omitted, unless, as in this place, emphasis is required by the antithesis. *ἐμὲ*, that I also, is opposed to the preceding words, *ὃ γὰρ τις . . . βρείη*. — *νῆϊδά γ' οὖτως*, thus ignorant of combats. In Ody. 8. 179, it is fully written *νῆϊς ἀέδλων*.

206-210. *χαλκῷ*, i. e. brazen armor. — *ὅσπερ—μάχεσθαι*. See N. on 1. 8.

211-218. *τεῖος ἄρ'*, precisely so. See N. on 1. 405. — *ἔρκος Αχαιῶν*. Cf. 8. 229. — *μειδιδὼν . . . προσέπασσι* (Epic dat. plur. of *πρόσωπον*), *smiling with stern features* = *smiling sternly*. Cf. Scott's *Lady of the Lake*, Cant. 5. 10.

"And the stern joy which warriors feel
In women worthy of their steel."

νερθε is pleonastically used in reference to *προσέπασσι*. — *μακρὰ βιβάς*. See N. on 8. 22. — *μέγ' ἐγήμεον*, *were greatly pleased* at the evidence of his courage and strength. The antithesis is *τῶας δὲ τρόμος* in the next line. — *γνῖα*. See N. on 1. 287. — *ἔκαστον* is in partitive apposition with *τῶας*. Cf. 1. 606. — *ἀλλ' . . . οὐκ ἐτρέσαι*, *but it was no longer in his power (εἴχεν) to retreat*. — *χάρμῃ* is the dative of aim or object. See N. on 5. 709.

220-223. *κάμει τεύχεον*. S. § 225. 8. — *ἑπταβόειον*, *made of seven thicknesses of ox-hide*. This is further specified in *ταύρων ζατρεφίων*, the genitive of material.

226-231. *οἰάδεν οἶος*. See N. on v. 42. — *οἶοι . . . μετέσιν*, *what chiefs are among the Grecians*. — *μεν'*, *besides*. See N. on 2. 673. — *ρηξήνορα*, *rank-breaking*. — *ὃς ἂν (whosoever) — ἀντιδίσσασιν*. This clause denotes a supposition or conjecture, and hence takes the optative without reference to the principal clause. Cf. K. § 383. 5.

238-242. *οἶδ' — νομήσαι*. Constructed with the participle, *οἶδα* signifies *to know*, with the infinitive, *to know how to do something*. Cf. K. § 311. 2. — *βῶν*, Dor. for *βοῦν*, *a shield of bull's hide*. Cf. K. § 218. 12; Thiersch § 195, 49. (1). — *τὸ (= δι' αὐτὸ) — παλειψέω*, *and therefore I can fight without weariness*. There are various modes of translating this clause, *τὸ* being put by some for *ἡ* referring to *βῶν*, while others refer it to the whole of the preceding sentence. — *μόδον* is the terminal accusative. — *δῆτε μέλπεσθαι Ἀρηϊ*, *to contend in fierce war; literally, to dance to fierce Mars*. — *ὅς γάρ*. The ellipsis may be thus supplied: (but I will strike thee openly) *for I wish not to strike you by stealth, even though you are such (i. e. so brave)*. *λάδρη ἐπιπτεύσας*, *watching (an opportunity) by stealth*.

246-248. *ἀκρότατον κατὰ χαλκόν*, *on the outside fold*, which was of brass. Cf. v. 223. — *σχέτο*, *impetum suum repressit*. Cf. Mt. § 496. 8.

249-254. Cf. 8. 355-360.

256, 257. Cf. 5. 782, 783.

264-270. *ἀναχασσόμενος*, *retreating back*. — *τῷ* is the dative of instrument. — *περιήχσεν*, *resounding around*. — *μείζονα* than the stone thrown by Hector. — *ἐπέρριψε δὲ ἰσ' ἀπ' ἁέδρου*, *and he employed prodigious strength*, i. e. he impelled it with great force. — *μυλοειδέι*, *like a mill-stone*, i. e. as large as a mill-stone.

273-277. καὶ νῦν κε—οὐτάζοντο. See N. on 2. 155. Bothe remarks: "hoc nisi factum esset, non haberemus Iliadem." This is based on the assumption that Hector would have been slain. — δ μὲν and δ δ' are in partitive apposition with κήρυκες. See N. on 1. 606. — Ταλθύβιος. See N. on 1. 320. — Ἰδαῖος. Cf. 3. 248. — μέσσω = εἰς μέσσον.

279-282. παῖδε φίλῳ is a term of familiar address, not inappropriately uttered by persons of the age and dignity of these heralds. — φιλεῖ—Ζεῦ. This appeared from their protracted and equal combat. Cf. vs. 204, 205 — τόγε refers to the idea contained in ἀμφοτέρω . . . Ζεὺς. — νῆξ δ ἤδη τελέδει, it is now night.

284-286. Ἰδαῖ—κελεύετε, *Idæus* (viz. you and Talthybius) *enjoin*. Idæus is personally addressed, because he was the one who spoke to the combatants (v. 278). The plural verb, however, refers what is said to both heralds. — ἀρχέτω, sc. πείθεσθαι ἡμῖν. — ἥπερ οὗτος, sc. πείθεται.

289-292. περὶ—έσσι (see N. on 1. 287) is here found with the superlative (cf. Mt. § 589), for the sake of emphasis. — ὕστερον, *hereafter*, is opposed to σήμερον. — ἑτέροισι, i. e. to one or the other.

294. ὥς σὺ τ' εὐφρήνῃς, *that you may cheer* (with the recital of your brave deeds). Opposed to this is αὐτὰρ ἐγώ, in v. 296.

298. εὐχόμεναι denotes the purpose of δύσονται. — Δαῖον—ἀγῶνα, *sacred assembly*, i. e. the sacred place, where was gathered the assembly of the Trojan females. Cf. 6. 296.

300-302. τις—Ἀχαιῶν, *each of the Greeks* = the Greeks. See N. on 2. 271. — ἐν φιλότῃ . . . ἀρδμήσαντε, *having been united together* (after the deadly combat), *separated in friendship*.

304. φέρων = *with*. In this prepositional use of the participle, φέρων is employed of inanimate objects, which may be in the possession of any one, ἔγων of animate, and ἔχων of both animate and inanimate objects. Cf. K. § 312. 4. R. 10.

307-312. τοὶ δ' refers to the Trojans. — ὥς, *when*. — ἀελπίτες: ἐς σόον εἶναι, *not hoping* (= despairing) *that he would be safe* from the might of Ajax. — κεχαρηότα νίκη. Hector had been prostrated by the stone cast by Ajax, and had first demanded a suspension of the combat. Hence the Greeks claimed for Ajax the victory.

317-320. Cf. 1. 465-468.

321. νώτοισιν . . . γέραιεν, *honored Ajax with the extended back-pieces* = *the whole chine*. "Tergum bovis habebatur pro cibo delicatissimo." Læwe ad Odys. 3. 65. This extraordinary portion was sent to him, in compliment of his valor and recent victory.

328-338. πολλοὶ γάρ. The causal sentence is here, as in v. 73, placed first. In respect to the general use of connectives, in clauses following the vocative, see N. on 1. 282. — Ἀιδόσδε = εἰς Ἀἶδος δόμοι. — τῷ, *therefore*. — ἔμ' ἡοῦ, *in the morning*. — αὐτοὶ δ' . . . ἐκλήσωμεν (for ἐκλήσωμεν), *let us being collected together carry hither* — βοῶσι and

ἡμῖνοισιν are datives of means. — ἀποπρὸ νεῶν, *apart from the ships*. — ὅτ' ἔν, *whenever*. — πύργους ἐψηλοῦς, *lofty towers*, i. e. a wall having at intervals lofty towers. Cf. v. 436.

340-343. ὅφρα—εἴη. For the use of the optative, cf. K. § 380. R. 2 — ἱππηλασίη ὁδός, *a way for the chariots*. — ἔκτοσθεν, *outside*. — ἐγγυδί to the gates spoken of in v. 339. — ἀμφί=at each extremity of the camp.

346. δεινὴ, *valde commota*. — τετρηχυῖα (perf. part. of ταράσσω as pres. intrans.), *being tumultuous*. See N. on 2. 96. The poet is fond of contrasting the noisy and disorderly meetings of the Trojans, with the still and orderly assemblages of the Grecian heroes. — παρὰ, *at, near by*. — Δόρρσιον. See N. on 2. 788.

351-353. δώμεν . . . ἄγω, *let us give to the Atridae to carry off*. — τῷ . . . ἡμῖν, sc. ἔσται. — ἴνα μή, *unless*. — ὅδε, *thus*, i. e. in accordance with the advice just given by Antenor. The genuineness of this verso is strongly suspected.

357-364. οὐκέτ', *no longer*. This implies that Antenor had previously expressed sentiments pleasing to Paris. — μῦθον, *counsel*. — τοῦδε refers to the advice which Antenor had just given. — εἰ δ' . . . ἀγορεύεις, *if you truly give this advice in earnest* (ἀπὸ σπουδῆς). — γυναῖκα, i. e. Helen. — κτήματα. Cf. 8. 72. — οἰκοθεν, *from my own house* = *from my own property*.

366. Δεόφιν (dat. plur. S. § 202) μῆστορ ἀτάλαντος, *a counsellor equal to the gods*.

370-378. δόρπον, *supper*. — κατὰ πόλιν, *throughout the city*. Trollope follows the vulgar reading κατὰ στρατόν. — ἐγρήγορθε, Epic 2 perf. imperat. 2 plur. for ἐγρηγόρατε, from ἐγείρω. Cf. Butt. § 114. E; K. § 229. R. — μῦθον, *proposal* to give up the treasures, and to retain Helen. Cf. v. 363. — εἰπέμεναι. See Ns. on 1. 20; 2. 10. — πυκινόν, *prudent*. — αἶ κ'. See N. on 1. 66.

380-384. ἐν τελέεσσιν, *in companies*; literally, *in complete or perfect numbers*. "At their posts." Trollope. — ἥωθεν . . . νῆας. Crusius remarks that this verse begins the twenty-third day of the Iliad. — ἡπύτα κήρυξ, "the loud-crying herald." Crus. The word ἡπύτα, which the Schol. defines by ἡπύτης, is an ἀπαξ λεγόμενον.

390-394. ὥς . . . ἀπολέσθαι, *would that he had first perished*. — οὐ φησιν, *he refuses*. — κέλονται, sc. δίδονται. — τόδ'—ἔπος, *this request*.

401, 402. ὅς=ἐκεῖνος ὅς, of which the antecedent limits γνωστόν, *it is known even to him who is very simple*. — ὥς, *that*. — δλέθρου πέλρατ'. See N. on 6. 148.

408-410. ἀμφί, *concerning, in respect to*. — κατακείμεν, sc. αὐτοῦς. — οὐ γὰρ τις φειδῶ νεκύων—γίγνεται', *for there is no reluctance in respect to the dead*. — πυρὸς . . . ὄκα, *to gratify them quickly with the funeral fire*. Crusius renders μειλισσόμεν (depending on φειδῶ) *to appease, on the ground*

that the dead were thought to be angry, if their funeral obsequies were not performed.

412-420. σκήπτρον, ἀνέλαχεθε (i. e. ἀνέλαχε) πᾶσι θνέων. See N. on 1. 234. — ἀφορβον = πάλιν. — ἔαρ', Epic for ἔτη. — ἀσπιδων. See N. on 2. 819. — ἀπλίσοντο, i. e. they provided themselves with implements and carriages for the purpose here mentioned. — ἀσπιδων refers to the collection of the dead and fuel to burn them. — ῥέοντες ἀγόμεν, sc. ἕτεροι μὲν in partitive apposition with τοὶ δ', and responded to by ἕτεροι δὲ in the next clause. — μεθ' with its case denotes the object or purpose of ἀπλίσοντο. Cf. K. § 294 II. 3.

421-430. προσβάλλεν (sc. ἀκίσων) = shone upon, is here followed by the accusative. Cf. Mt. § 402. Obs. — ἐξ . . . Ὀκεανῶς. See N. on 1. 5. — οἱ δὲ refers to both Trojans and Greeks. In gathering up the dead, as well as in collecting fuel from the forest, the two armies would necessarily meet together. — ἕκαστον of those who were dead. — ἀμαξίων is the local genitive. See N. on 2. 234. These four-wheeled carriages were used for conveying burthens as well as persons. Cf. 24. 782. — αἶψ' . . . μέγας. There was need of haste to accomplish the rites before the truce expired. Hence no time could be given to the indulgence of grief. — ὁ . . . ἐτέρωθεν, thus also on the other side.

433-441. ἦμος . . . ἥες, but while it was not yet morning of the day following the burning of the dead. — αὐτήν, i. e. the funeral pyre. — ἔκρητον, not separated, common. — ἐκ (= ἔξω) πεδίῳ, (raising it) from the plain. — τείχος referred to in v. 338. — ἐν . . . κατέπλεον, and find stakes in it.

444. θηέοντο = ἰθαύμαζον. Eustath. "The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Poseidon, the Earth-shaker, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men, when that which he helped to build for Laomedon is forgotten, obtains permission of Zeus to destroy it." Felton.

447-453. θοῆς . . . ἐνίψει, who will hereafter make known his mind or purpose to the immortals (i. e. implore the aid of the gods in any undertaking), such a work as this having been accomplished without their advice or assistance. Bothe supplies αὐτῶν τῶν ἀθανάτων with νόον καὶ μῆτιν, in the sense of *quisnam diis* (i. e. in honorem deorum) *dicit* (see *prædicabit*) *eorum sapientiam*? For the form of ἐνίψει future of ἐνέπω, cf. Butt. Lexil. No. 21; Thiersch § 232. 52. — αὐτε, again. "Ut nos dii olim fecimus." Bothe. Reference is had to the wall built by Neptune and Apollo. — τείχος ἐπειχίσαντο. S. § 181. 2. — ὅπρ, before. — τοῦ δ' — τοῦ δ'. The first refers to the Grecian wall, the second to the one built by Neptune and Apollo. — ἦτοι, truly, indeed. — πολλίσταμος ἀδλῆσαστε, built with labor, toiled to build.

454-463. ἐχθρήσας. See N. on 1. 517. — ὁ πόποι. Cf. 1. 254. — Ἐννοσίγαι', earth-shaker. Earthquakes were attributed to Neptune. —

δεῖν depends on ἄλλος—τις, *some other one of the gods*. — *τεῦτο*—*νόημα*, *this contrivance*, i. e. the wall. Bothe refers it to the forgetfulness of the work of Neptune and Apollo (cf. v. 452), which Jupiter abstained from uttering, as a word of ill omen. — ἀφανρότερος = ἀσθενέστερος. — ἄγρει. See N. on 5. 765. — μὲν, i. e. μήν. — ἔτ'—αἰχῶνται. See N. on 1. 80. — τὸ . . . καταχεῖναι, *overwhelm it all in the sea*. — αὖτις, *again*. — *ὣς*, *so that*.

465–471. *δέσσει*, as Crusius remarks, has the characteristic of the 1 aorist, but the termination of the 2 aorist. Carmichael (Gr. Verbs, p. 84) calls it an Epic imperfect (from δέσσειν) with aoristic force. *βουφόνεον*, *they slew oxen*. — *Λήμνιοι*. It appears from this that Lemnos produced wine. — *πᾶσαι* ships. — *Ἰήσων*. Jason was celebrated as the commander of the Argonautic expedition. — *χωρὶς*, *separately*. — *Ἀτρεΐδης* limits ἀγέμεν, which infinitive denotes the purpose of δῶκεν.

472–482. *οἰσίσετε*, *procured (= purchased) wine*. — *χαλκῷ*. Coined money is supposed not to have been in use in the time of Homer, traffic being carried on by means of the things here mentioned. The dative with verbs of buying and selling, is to be referred to the dative of means or instrument. — *ἀνδραπέδοι* as if formed from ἀνδράπους. Cf. Thiersch § 197. 60. Aristarchus would read ἀνδραπέδοι from ἀνδραπόδοι. This verse is suspected. — *σφιν* refers to the Trojans and their allies. — *ὄνειν . . . χέον*, *they made libations*. — *ἔκρου . . . ἔλαστο*, *they took the gift of sleep* (i. e. sleep).

ILIAD VIII.

1–4. *κροαίπεπλος*, *having a saffron-colored robe*, is an epithet having reference to the earliest tints of the morning, and therefore to be distinguished from *ροδοδάκτυλος*, the more ruddy beams which precede the sunrise. — *ἀγορὴν ποιήσατο*. Cf. 1. 499; 5. 754. — *ὑπὸ—ἔκρου* (i. e. *ὑπὸ—ἔκρου*) refers to *ἀγορὴν ποιήσατο* in v. 2.

7–14. *θήλεια* *θεός*. See N. on 5. 269. — *τόγε—ἐμὸν ἔπος*, *this my commend*. — *ὅν δ' ἀν—νόησω*. See N. on 2. 391. — *ἔλὼν βίψω*. See N. on 1. 179. — *τῇλε μάλ'*, *very far down*. — *ὑπὸ*, *beneath, under*.

18–27. *εἰ δ', ἄγε*. See N. on 1. 301. — *ἴνα εἴδετε* (i. e. *εἰδῆτε*, Thiersch § 168. 11). See N. on 1. 363. — *σειρὴν χρυσεῖην*. Many allegorical interpretations have been given to this golden chain, by those who are fond of finding in Homer philosophical or scientific allusions. Some suppose it to mean one of the great laws of nature, as the attractive force of the Sun. This was Pope's conjecture. The ancients referred it to the Sun. It is better to regard it as a poetic conception, formed for the occasion, and having no actual reality. — *ἐξάπτεσθε*, *suspend yourselves from*

it. — οὐκ ἂν ἔρψαιτ' — εἰ — κἀμοῖς τε. See N. on 1. 255. — ἔτε δὲ — οὐ
λοιμ. See N. on 3. 55. — πρόφρων, "in earnest." Crus. — αὐτῶν γὰρ,
together with the earth = earth and all. Cf. K. § 283. 2. a. — περὶ ῥῖον
Οὐλύμπιον, around the summit of Olympus. — τὰ πάντα, all these things.
The neuter is employed, when to several substantives the idea of things is
to be given. Cf. K. § 243. 4. — περὶ. See N. on 1. 258.

29. ἀγασσάμενοι, "amazed or terrified at." Felton.

32-37. δ = ὅτι. See N. on 1. 120. — κἀνδ' εἶεν ἀναλφάντες, ful-
filling their evil destiny. — ἔλονται has the force of the future. R. § 262.
3. c. — εἰ, since. — ὥς . . . ἵνα, so that they may not all perish. —
τεοῖο for σοῦ.

39, 40. θυμῷ πρόφρωνι, with an angry mind; literally, a mind (angry)
in earnest. — ἥπιος, mild, kind.

43-51. χρυσὸν . . . χρὸς, he arrayed his body in golden armor; literally,
he put gold around his body. — γένοιτο (for ἔλετο. S. § 182), he seized. —
δίφρων. See N. on 2. 234. — ἔλδαν. See N. on 5. 366. — περὶέσθην.
See N. 1. c. — Ἰθὴν is the terminal accusative, and is defined more defi-
nitely by Γάργαρον, a name given to one of its highest peaks. — μαγνῆς
θηρῶν, i. e. abounding in wild beasts. — εἰ. See N. on 1. 104. —
ἔστησε. See N. on 5. 368. — κἀκεῖ γαίαν. See N. on 1. 405.

54-57. ἀπὸ δ' αὐτοῦ (sc. τοῦ δείκνου) διαρῆσσοντο, and after supper
they armed themselves. — παυρότεροι than the Greeks. — καὶ ὅς, even
thus, i. e. although they were fewer in number than the Greeks. — χρᾶσι
ἀναγκαίῃ denotes the cause of their eagerness to fight. — πρό, in
behalf of.

60-65. Cf. 4. 445-451.

68-77. ἥμος . . . ἀμφιβεβήκει, but when the sun was passing around
the midst of heaven = when it was noon. Crus. — παραγέγις, long-ex-
tending. An epithet of death, according to Crusins and others, because
the dead body appears longer than it did when animated with life. Liddell
and Scott define it, laying out at length, as a dead body. Bothe and Felton
translate it, causing long repose. — ἔλκε δὲ μέσσα λαβόν, and he drew up
(i. e. suspended) the scales, taking them (i. e. the beam) by the middle. —
ῥέπε δ', weighed down, "according to the ancient conception portending
destruction." Felton. — αἰσιμον ἥμαρ = *alsa*. Crus. — αἰ μὲν. Asyn-
deton epexegeticum. See Ns. on 2. 9; 4. 69. — κῆρες for κῆρ, as there
were only two lots. Cf. v. 70. This together with the employment of the
dual ἐξέσθην followed by the plural ἔερθεν, shows the facility with which
the Greek writers could vary the number of their nouns and verbs. —
μεγάλ' ἔκτυπε, thundered loudly. — οἱ . . . δάμνησαν. The bolts fell
upon the Grecian host, and hence they interpreted it as an ill omen. Tro-
lope compares with this passage, 1 Sam. 7, 10; 2 Sam. 22, 14.

81-85. ἵππος ἐρείπετο. Reference is had to the *παρῆγορος*, i. e. the
horse not attached to the yoke with the span, but led by their side, in

order to be harnessed in, if any thing befel one of the other horses. — *καίριον*. See N. on 4. 185. — *ἀλγήσας δ' ἀνέκαλτο*, he reared up with the pain. The participle here denotes cause. See N. on 1. 168.

87-92. *ἔφο'*, whilst. — *δ γέρων*, i. e. Nestor. — *παρηγοίας*, the reins by which the *παρφόρος* was fastened to the other horses, and by which he was guided. See N. on v. 81. — *ἀν' ἰωχμόν*, through the crowd (of warriors); literally, tumult, pursuit of battle. — *σμερβαλέον*, terribly, loudly.

94-96. *μετὰ πῦτα βαλόν*, turning thy back. *μεταβάλλω* is found in Homer only in tmesis. — *μήτις τοι κ. τ. λ.* Supply *δρα* or *βλέπε*. See N. on 1. 26. — *ἐν* is separated from *πήρ* by tmesis. — *ἔφρα* is telic. See N. on 1. 185. — *γέροντος*, i. e. Nestor.

97-99. *πολί-λας*, enduring much, laborious. The conduct of Ulysses in this affair, has brought upon him the charge of cowardice in the tragic writers, and by Ovid Met. 13, 64 et seq. Cf. 11. 461 et seq., where he shouts for help when pressed by the Trojans, but in which place he is greatly praised by Menelaus. — *αὐτός περ ἑών*, although entirely (περ) alone.

102-106. *νέοι-μαχηταί*, young warriors of the enemy. The epithet *νέοι* is opposed to the great age of Nestor. — *ἡπεδανός=ἀσθενής*. Schol. — *νύ τοι* imparts irony to this passage. The age of Nestor was no excuse for the slow driving of his charioteer. — *ἀλλ' ἔγ'*. Cf. 5. 221-223.

108-111. *οὗς . . . ἐλόμην*, which I recently took from Æneas. Cf. 5. 820 et seq. For the two accusatives, cf. S. § 184. 1. There is a tmesis in *ἀπ'—ἐλόμην*. — *μήστωρε φόβοιο*. Cf. 5. 272. — *δεράκοντε* of Nestor and Diomedes. — *τάδε* refers to the horses of Diomedes, the preceding *τούτω* referring to those of Nestor. — *εἴσεται* has here the force of the subjunctive. Cf. Mt. § 201. 9.

116-123. *σγαλόντα*. See N. on 5. 226. Heyne reads *φουικόντα*. — *τοῦ δ' ἰὼνς μεμαῶτος*, at him rushing right onward to meet Diomedes and Nestor. — *δ δ'*, i. e. Diomedes. — *ὑπερῶσαν (=ὑπεχώρησαν*. Schol.), started back. — *τοῦ δ'* refers to Eniopeus. — *αἰδοί* where he was struck.

124-129. *πύκασε=ἐκάλυψε*. Eustath. — *ἡνίοχοιο* is the genitive of cause. — *ἀχνόμενός περ ἑταίρου*, although grieving greatly (περ) for his companion. — *οὐδ' ἔρ' ἔτι δὴν*, not long then indeed. — *δν βα*. See N. on 1. 405. — *ἐπίβησε*, he caused to descend. See N. on 1. 144.

130-134. *κε-ἔην-εἰ μὴ-νόησε*. The apodosis as uncertain and doubtful is here contrasted with the protasis, as a thing certain and determined. Cf. K. § 389. 3. a. — *σῆκασθεν* (would have been penned up) refers to the Trojans. The assumption is that Hector would have been slain had not Jupiter interposed. — *ἀφῆκε'*, sent forth. — *καδ* (i. e. *κατὰ*)—*ἤκε*, cast down.

136-139. *καταπτήτην*, Epic 3 dual 2 aor. act. of *πτήσσω*, were terrified; literally, crouched, shrunk down. Cf. K. § 227. A. a. — *Νέστορα* is the object and *ἦντα* is the subject of *φύγων*, the reins fell from the hands of Nestor.

139-144. φόβονδ' ἔχε μένυχας ἵππους, *turn the solid-hoofed horses to flight*. — δ τοι, i. e. ὅτι τοι. — τούτω refers (δεικτικῶς) to Hector — εἰρύσσαιτο. Heyne writes εἰρύσαιτο, as if from ῥέουμαι. But cf. But Lexil. No. 53. — οὐδὲ μάλ' ἰσχυρὸς, *not if he were very strong*.

147-150. τὰς' refers the grief of Diomedes to the boast which is supposed to be uttered by Hector. γὰρ in the next verse is therefore explanatory. Cf. Mt. § 615. — κραδίην καὶ θυμὸν synonymous conjuncts ἐμφατικῶς. Bothe. — φοβούμενος, *being frightened*. — ἐπυλάσσει = ἐπιτήσσει. — τότε . . . χθόν. Cf. 4. 182; 6. 281.

154-156. ἀλλ', *yet, still*. The apodosis often takes this conjunction after εἰ, when the subjects are opposed, as Ἐκτωρ and Τρωῆς καὶ Ἀχαιοί in this passage. Cf. Mt. § 618. Nestor here confers upon Diomedes the highest praise, when he tells him that no one will believe the boast of Hector. — τῶν, Epic for τῶν = ὧν, *quorum*.

157-160. φύγαδ' (=φυγήνδε) is a form derived as though from φέει. — αὐτίς = πάντων. — χέετο, *poured = cast*. — τῷ δ' ἐνὶ (=ἐνὶ ταῖς τοῖς), *and besides*, i. e. in addition to the missiles which were cast at them retreating.

161-166. πᾶσι = *very much*. — ἔδρη, *in seat*, i. e. in precedence at feasts and councils. — γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο, *you have become just (ἄρ') like a woman*. See N. on 2. 235. — ἔββε, *begone, away with you*. Similar to this is the Attic ἐς κόρακας. — κακὴ γλῆνη! *cowardly puppet!* γλῆνη literally signifies *the pupil of the eye*, and hence the *contracted image* seen in the pupil. — πάρος τοι δαίμονα δόσω (sc. κακόν) = *πρότερόν σε δαπανῶν δόσω*. Crus.

168-171. Ἰππους τε στρέψαι, (whether) *he should turn his horses*. "The alternative, ἢ μὴ στρέψαι, of which the omission indicates the warrior's extreme agitation, must be supplied." Trollope. — τρις μὲν — τρις δ'. See N. on 5. 436. — ἀπ' Ἰδαίων ὀρέων, *from the Idaean mountains = from Mount Ida*, the plural referring to the peaks or summits of the mountain, on one of which (viz. Gargarus) Jupiter was seated. Cf. v. 48. — εἴκερ is in apposition with σῆμα.

177-181. νῆπιοι. See N. on 2. 38. — οἱ ἄρα. See N. on 1. 406. — τὰδε (δεικτικῶς. See N. on 1. 20) τείχεα. Cf. 7. 436. — ἀβλήχρ'. See N. on 5. 337. — οὐδενόσσω, *not deserving thought*. — τὰ, i. e. ταῦτα. — μνημοσύνη . . . γενέσθω, *then let there be a ("some." Crus.) remembrance of consuming fire = remember and have fire ready* that I may burn the ships. Notice the emphatic repetition of πῦρ in the next verse.

185, 186. Αἶθων, *Æthlon*, was a name given to this steed, on account of his bright or fiery color. Agamemnon had a horse of the same name (cf. 23. 295). So Achilles had one named Xanthus (cf. 3. 400), and Menelaus one named Podargus (23. 295). Nothing can be more natural than this address of Hector to his steeds, at sight of Diomedes turning his back to fly, and yet there are not a few critics, who have regarded it as so incor-

sistent with the dignity of the epic, that they would reject the verse altogether. In my apprehension it is one of the most spirited touches in the whole Iliad, and is just what might be expected from a warrior, excited as was Hector to the highest pitch of enthusiasm by the prospect of victory. — ἀποτίθεντο is put in the dual, because the horses are regarded as two pairs. Cf. K. § 241. 5. R. 9. See also v. 191, infra.

192, 193. τῆς . . . ἔκει, the same of which now reaches to heaven = has spread through the world. — κανόνας, "rods, passing across the inside of the shield, and serving for a handle." Felton.

195-197. δαίδαλεον δόρυκα. Diomedes had received this from Glaucus. Cf. 6. 235. — αὐτοῦνχι, this very night.

199. σείσαστο indignant that Jupiter had forbidden her to assist the Greeks.

202-207. Δαναῶν is the genitive of cause. — Ἑλίκην τε καὶ Αἰγῆς. In these two places Neptune had a temple. — ὅσοι, as many as, is in apposition with the subject of ἐδέχομεν. — αὐτοῦ . . . Ἰδῆ, he then be afflicted (from his inability to accomplish his plans) sitting alone there on Ida. αὐτοῦ ἐνδ', just there.

213-215. τῶν δ' refers to the Greeks. — ὅσον . . . ἔργον, whatever space from the ships the ditch separated from the wall; or as some translate, all the space from the ships to the wall, and from the wall to the ditch. So Heyne takes the expression to include the whole entrenchment. It seems however preferable to refer it to the space between the wall and the ditch. — εἰλομένον. Cf. 5. 203.

219-223. αὐτῷ ποικνύσαντι, he himself (at the same time) being actively engaged, or intent upon the same thing. Great praise is here bestowed upon Agamemnon, that when all were flying in consternation, he was found by Juno vigilant, and intent on rallying the Greeks. — μεγαλήτε, vast, immense. A similar usage is found in the expression which we sometimes hear in low language, a *whale of a thing*, i. e. a very large thing. The idea of greatness in this case may be taken from the etymological signification, which some give to μεγαλήτης, having a deep hollow. — μεσσάτῳ of the camp. — γεγωνέμεν (infinitive of purpose) ἀμφοτέρωσε, so as to speak aloud to (the forces at) either extremity of the ships. γεγωνέμεν, 2 perf. of γεγωνίσκω as present. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 110.

229-234. Cf. 2. 389. — εὐχῶλαί = αἱ καυχῆσεις. Schol. The explanation is contained in the following clause, ὅτε . . . ἄριστοι. — ἄς refers to εὐχῶλαί. — ἔσθοντες—πίνοντες. The asyndeton gives rapidity and life to the description. See Ns. on 2. 169; 21. 324; 22. 414. — ἄνδ'—στήσεσθ', that you would stand against = were equal to. Cf. Mt. § 572. I. 1.

240-243. ἐπὶ πᾶσι, sc. βωμοῖσι. — θημὸν καὶ μηρὶ' = fat legs. — αὐτοὺς refers to the Greeks.

246-251. νεῦσε, consented. — οἱ. See N. on 1. 104. — οὐδ' ἀπολέσθαι. See N. on. 3. 59 — τελεῖσθαι in reference to auguries. Some

omens were more significant and certain than others. In the application of this omen, Hector is to be understood by the eagle, the Greeks by the fawn, which being dropped by the altar of Jupiter, showed that they would receive his protection. — *οἱ δ'*, i. e. the Greeks. — *ἀρ'*, *certainly*.

254. *Τυδείδης πάρος, before* (i. e. in advance of) *Diomedes*.

262-266. *ἑπειμένος*. See N. on l. 149. — *Τεῦχος* was step-brother to Ajax, and was the best of the Grecian archers. His exploits are here signalized.

270-272. *ὁ μὲν* relates to the wounded man. The construction of this subordinate clause in a co-ordinate form, is explained in N. on l. 165. A similar construction is also met with in l. 180. — *αὐτὰρ δ*, *but* i. e. *Teucer*. — *δόσκειν εἰς Αἴανθ'* for shelter and protection. *Teucer*, being an archer, did not encumber himself with the shield and heavy defensive armor of those who fought with the spear. — *ὁ δέ*, i. e. *Ajax Telamon*.

285-291. *ἐνκλήϊς ἐπιθήσων*. See N. on 2. 234. — *προσβῆϊον, gift for old men*; hence *gift of honor*. It is synonymous with *γέρας*. Cf. l. 118. — *ἡ-εἰσαναβαίνοι, who may ascend*. For the optative, cf. Mt. § 528. 2.

293-299. *καὶ αὐτόν, even myself*, i. e. of my own accord. These words are to be constructed after *σπεύδοντα*. — *ὥς . . . πάρεστιν, as far as my power extends*. — *ἐξ . . . αὐτοῦς, from the time we drove them* (from the ditch) *towards Ilium*. It is singular that Bothe should refer this to the time, when the Trojans were shut up within the walls of the city and the siege commenced. — *τοῦτον* is employed *δεικτικῶς*. — *κῆρυ*. *Teucer* bestows this epithet on Hector, being vexed that he had aimed so often at him in vain.

302-308. *ὁ δ'*. See N. on *δγε*, 2. 664. A series of actions referring to the same subject, is frequently in Homer carried on by *ὁ δέ*. Cf. Jelf's Kühn. § 655. Obs. 2. — *δέμας* is the accusative synecdochical. — *μήκων, a poppy*. This simile is one of exquisite beauty. Virgil has imitated it in the death of Euryalus (*Æn.* 9. 484). — *ἥρ' ἐν κήρῳ, sc. ἐστὶ* from the preceding sentence *κάρη βάλεν*. Cf. Mt. § 556. Obs. 1.

320-328. *αὐτὸς δ'* refers to Hector. — *χερμάδιον*. See N. on 5. 302. — *ἀδ-αὐερόντα, while drawing it* (i. e. the string) *back*. — *ἀποέρρει, separates*. — *καλπίον*. See N. on 4. 185. — *τῇ δ' ἐπὶ, upon this very* (*ἔρα*) *place*, is a varied repetition of *παρ' ἑμὸν*. — *οἱ* refers to Hector and depends upon *μεμαῶτα, as he was rushing against him*. — *ῥῆξε δέ τι νεύφην, and it* (i. e. the stone) *broke the string of the bow*.

337-342. *οἱ . . . Ἀχαιοὺς, and they drove back the Greeks straight from the deep trench*. — *σθένει βλεμεαίνων "viribus ferociens."* Trollope. — *ὡς δ' ὄρε*. This fine comparison lies in the words *κατέπιονδε* and *τὸν ἐπίστανον*. As the dog hangs upon the haunches of a wild boar or lion, so Hector hung upon the rear of the Greeks, and slew the hindmost. As in

the flight of the Greeks, the bravest who had previously fought in the van, would be in the hindmost rank, the objection, that Homer makes Hector content himself with attacking the feeblest of his foes in the rear, is groundless.

343-349. σκόλοπας. Cf. 7. 441. — ἔβησαν φεύγοντες = *fled across*. — τε κεκλόμενοι καὶ—εὐχετόωντο. As these sentences are rendered co-ordinate by the connectives, regularity of construction would have required a verb instead of the participle in the former clause. In prose we also find a participle in one sentence, and a verb in another. Cf. Thucyd. IV. 100. § 1. — Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων, *having the eyes of a Gorgon*, i. e. a fierce and terrific look.

353-355. κεκαδησόμεθ', Epic fut. of κήδω, perf. κέκηδα, *to be anxious*. — ὁσάτιόν περ, *although in the last extremity*. — δὲ = γάρ. — δῆ, *already*.

357-365. καὶ λίην, *and certainly*. — οὗτος—δέσειεν. The protasis commences with ἀλλὰ πατήρ (v. 360). See N. on 5. 23. — οὐμός, i. e. ὁ ἔμός. — ἀνίτρος, *unjust*. — δ οἱ = ὅτι οἱ. — νιδόν, i. e. Hercules. — κλαίεσκε, *used to weep*. — πρὸς οὐρανόν, i. e. looking towards heaven. — ἐπαλεξήσουσαν denotes purpose. See N. on 1. 13.

366-368. τάδε refers to Jupiter's opposition to the wishes of Minerva. — ᾗδε' for ᾗδεν. — πυλάρταο, *the gale-keeper*. — προῖπεμψεν refers to Eurystheus. — ἔξοντα. See N. on ἐπαλεξήσουσαν, v. 365. — κύνα, i. e. Cerberus. — Ἀΐδαο is the possessive genitive.

370-372. Cf. 1. 500 et seq.

373-380. ἔσται μάν, sc. χρόνος. — ὅτ' . . . εἶπρ is spoken ironically. — ὅφρ' ἄν, *whilst*. — νῶϊ depends on γηθήσει, *will rejoice over us*. — προφανείσα is constructed with γηδέω, cf. K. § 310. 4. c. — κορέει, fut. for κορέσω. K. § 223. 3. — πεσὼν refers to τίς.

381-383. Cf. 5. 719-721.

384-396. Cf. 5. 733-752.

398. χρυσόπτερον, *golden-winged*. This is said to be the only line in Homer, which is opposed to Voss's assertion, that none of Homer's gods are winged.

399-408. πάλιν τρέπε, sc. αὐτάς. — οὐ—καλὰ, *not well* (for them), is a litotes for δεινόν or κακῶς. — σφῶϊν is the dat. incommodi. — αὐτάς is opposed to ἱππους. — ἀπαλδήσεσθον is used passively. — μάχησιν, sc. αὐτάς. — ἐνικλᾶν, poet. for ἐγκλᾶν. Crus.

409-412. ἀελλῶπος, *swift as the tempest*; literally, *storm-footed*, contracted from ἀελλόπους. Cf. R. § 215. 5. — κατ' Ἰδαίων ὀρέων. See N. on v. 170. — πρῶτησιν πόλῃσι, *in primo aditu portæ*. Heyne. — ἀντομένῃ, sc. ταῖς θεαῖς.

423. These words are referred by some to Minerva, but it is better with Heyne to consider them as addressed to Juno. The apodosis is to be supplied here as in 1. 341. (it will be at your peril) *if you shall dare*, etc.

Ernesti supplies the sense thus: *at tu profecto ferocissima et audacissima (sis) si revera vis, etc.*

427-431. οὐκέρ' . . . ἐγώ, *I will no longer permit (=advise).* — νεῖκος refers to Jupiter. — τὰ ἑ φρονέω = *taking his own counsel.* — Τρωσὶ . . . δικάζεναι, *let him decide between the Trojans and the Greeks.*

437. τετημέμεναι ἤτορ, *being sorrowful in mind.* For the construction, cf. S. § 182.

440-446. Ἑρροστῆυκος. See N. on 7. 455. — ἀμ βημαῖσι, *on pedestals.* — λῖνα, *linen*, is the accus. plur. Cf. K. § 214. R. 2. — αὐτὸς—Ζεὺς, *Jupiter himself.* — τῇ—ποσσὶ. See N. on 1. 104. — εἰς αὐτὸς ἀμφοῖς, *alone apart from Jupiter.* — ὃ ἔγνω the mind of the goddesses. — ἦσαν ἐνὶ φρεσὶ is the local dative, serving to define more particularly the verb ἔγνω.

448-456. δῆν. See N. on 2. 276. This speech of Jupiter is exceedingly sarcastic and provoking. — πάντως—οὐκ, *in no respect.* — εἶον . . . ἡστρος, *such is my strength and invincible hands.* — με τρέψαις to flight, or perhaps in the sense of *defeat my purpose.* — μέλημα, *sad, pernicious*; literally, *keeping the mind in suspense.* — πληγέντε is in the masculine, although referring to female divinities. This disagreement in gender is frequent, not only in the poets, but also in prose writers. Cf. Mt. § 436. 1; K. § 241. R. 10. b. — ἔν' . . . δένειν. Cf. 5. 360.

457-461. Cf. 4. 20-25.

463-468. Cf. vs. 32-37.

470. "Jupiter now discloses, in part, the divine decrees in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call Achilles from his fleet to take part again in the war, for the purpose of avenging his slain friend." Felton. — ἧεν is the genitive of time.

474-483. πρὶν ὄρθαι (see N. on 1. 98)—Πηλεΐωνα, *before the son of Peleus be roused.* — ὅς, *thus.* — τὰ νελάτα περὶαδ', *the extreme boundaries*, is the terminal accusative. — ἰσθαι to stir up a rebellion against Jupiter. — αὐγῆς depends on τέρεσσιν'. — Ἐπερίωνος Ἥελίου. In Homer, Hyperion = Helius. The Schol. however, makes it a contraction of Ἐπεριών = Ἐπεριόνης, as Hyperion in the Theog. of Hesiod is made the father of Helius. Some with much reason derive it from ἐπὶ ἡμῶν, *that goes over us*, and explain it accordingly. — ἐπεὶ . . . ἄλλο, *since nothing is more shameless than thou.* σέο is put for σοῦ.

487. ἀέκουνιν, *unwilling* that day should close, since they would be checked thereby in their victorious career.

490, 491. ποταμῷ, i. e. the Scamander. — ἐν καθαρῷ (sc. τανῷ), *in an open place*, i. e. a place free from dead bodies, as appears from the following clause, ὅδε . . . χῶρος, *where the ground appeared among the dead*, i. e. where the ground was so clear of dead bodies as to be seen.

498. εἶν is to be constructed with ἀποροστήσεω.

500-510. A zeugma operates in *οἶνον οἰνίζεσθε, σίτην τ'*. — *μέσφ ἡμεῖς* = *μέχρι τῆς ἡμέρας*. Schol. — *διὰ νύκτα* = *by the assistance of the night*.

512-514. *ἀλλ' ὧς*. Heyne supplies *φυλαζόμεθα, cavemus*. — *τις* = *many a one*. — *βέλος* is put for *wound*. — *οἰκοδι*, i. e. in Greece. — *νῆες ἐπιδρώσκων*, *while leaping into their ships*.

517. *ἀγγελλόντων* is put for *ἀγγελλέτωσαν*.

519-531. *λέξασθαι*, *place or dispose themselves for the purpose of keeping guard*. — *λόχος* of Greeks. — *ὧς μὲν νῦν ὀγῆς*, sc. *ἔστιν*. — *τὸν δ'* corresponds to *ὧς μὲν*. — *ἐπὶ νυκτὶ*, *in the night*. — *σὺν τεύχεσι* is constructed by Clarke and Heyne with *ἐγείρομεν ὄξυν Ἀρηα*. It is more natural, however, to construct it with *σωρηχδύστες*. Cf. vs. 376, 388; B. 737.

532-540. *εἰσαμαι* = *I will know*, i. e. *I will find out by experiment*. — *ὁ Τυδείδης*. Cf. 1. 11. — *τείχος*. Cf. 7. 436. — *ἣν ἀρετὴν διαείσεται*, *shall prove his valor*. In 13. 277, *διαείσεται* has the passive sense. — *ἑταῖροι*, sc. *κίλισσονται*. — *ἡελίου ἀνιόντος*, *the sun rising* = *at sunrise*. — *αἶθρον*. The repetition of this word accords well with the boastful tone of the speech. — *εἰ γὰρ . . . ἀθάνατος* — *ὧς νῦν ἡμέρη ἤδε*, *would that I were thus immortal* (= *would that I could be as certain of immortality*), *as now this* (i. e. the coming) *day will bring*, etc. Cf. K. § 342. R. 2

553. *ἐπὶ . . . γαφύρῃ*. Cf. 4. 371.

555. *ὧς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ κ. τ. λ.* "This comparison is inferior to none in Homer. It is the most beautiful night-piece that can be found in poetry. He presents you with a prospect of the heavens, the seas, and the earth; the stars shine, the air is serene, the world is enlightened, and the moon mounted in glory." Pope. A parallel is found by Trollope in Scott's *Minstrel*, III. 29.

560. *τόσσα* refers to the fires.

562. *χίλι' ἄρ'*. Zenodotus reads *μυρὶ' ἄρ'*, but this hardly accords with what is said in 2. 122.

ILIAD IX.

2-8. *φύξα*, poet. for *φυγή*. Some suppose that Flight is here personified; others take it in its usual sense, and translate *σσερεσίη*, *great*. Butt. (Lexil. No. 66. § 5) refers it to a supernatural flight occasioned by the gods. According to Aristarchus *φύξα* differs from *φόβος*, in that it has the implied idea of cowardice. In Jahrb. Jahn und Klotz, p. 286, *φύξα* is translated *terror, panic*. Cf. Smith's *Crus. Lex.* — *πένθει—βεβλήται*, *dolore oppressi erant*. — *ὧς δ' . . . Ζέφυρος*. In the principal winds Homer includes the intermediate ones. Hence in this place Zephyrus

unites with Boreas in blowing from Thrace, and in another place is said to unite with Notus. Cf. Nitzsch ad Odys. 2. 419. Boreas, as a mythical personage, was supposed to have his dwelling place in Thrace. — *ἀρίστερον ἔχουσιν*. This exchange of the dual for the plural is quite frequent. Cf. K. § 241. R. 8. — *ἐπαίξεται*, sc. *πένθει*.

11-14. *κλήθην*, by name. S. § 184. 5. — *ἄνδρα ἕκαστον* refers to the chiefs who usually met in council. — *μηδὲ βοῶν* in order that the Trojans might not hear them. — *μελάνυδος*, black, dark, as is the appearance of a deep fountain.

17-28. This speech is repeated from 2. 110-141, the verses 119-132 being omitted. It is probable that Agamemnon was now giving in earnest this advice to return home, although many critics suppose that, as before, he was merely sounding the disposition of the army.

34-38. *πρῶτον* = *πρότερον*. Reference is had by Πτομήδης to the reproach of Agamemnon in 4. 370 et seq. — *διδάδωχα* refers to *ἐκτίττω* and *ἀλάττω*. — *μέγιστον*, i. e. the best gift.

42-49. *ἵστε νέεσθαι*, so as to return. In no other place in the Homeric writings, is *ἵστε* found with the infinitive, except in Odys. 17. 21. — *πᾶρ* (i. e. *πάρ᾽*) *τοὶ ὁδός*, the way is open to you. — *εἰ δὲ καὶ αὐτοί*, sc. *δέλουνσι φυγεῖν* elicited from the preceding context. The tone or gesture of the speaker probably indicated this to the hearers. — *φευγόντων*, i. e. *φευγέτωσαν*. — *νῦν δ'*, and we two. — *τέκμαρ*. Cf. 7. 80. — *ὅν δ' ὦ* = with favorable auspices.

68-69. *ἀφρήτωρ* . . . *ὀκρυβέντος*, i. e. he who fomented civil broils is fit for none of the relations of society. For the triplicity of epithets in v. 63, see N. on 5. 194. The genitive *πολέμου* is to be referred to S. § 193. — *λεξάδων* for *λεξάδωσαν*. — *πὰρ* . . . *ἐκτός*, along the dug ditch, without the rampart, i. e. between the ditch and the wall. Cf. v. 87 infra. — *ἔρχε*, begin, lead the way. The reason is given in the next clause.

78-78. *ὑποδείξιν*, means of entertaining guests, abundance of provisions. — *βουλὴν* is the cognate accusative of *βουλεύω*. See N. on 1. 162. — *χρεώ*, sc. *ἰκάνει* after which *Ἀχαιοὺς* is put as the terminal accusative. — *ἑσθλῆς* and *πυκνῆς* agree with *βουλῆς* understood. — *τάδε* depends on *γῆθήσειεν*.

91-93. *ὀψείαδ'*, food, a repast. In 24. 367 it is employed in the sense of valuable things, which approaches nearer its literal signification, useful things, from *ὀνέω*, *ὀνιμι*. — *ὀφθαλμῶν* *μήτιν*. See N. on 8. 212.

97-102. *ἐν* . . . *ἔρξομαι*, in you shall I end, and from you shall I begin (a hysteron proteron), i. e. my whole address shall be to you. In Agamemnon's readiness to listen to the advice of Nestor to reconcile Achilles, lay the only means of safety. — *ὅτε* . . . *ἔρξη*, for it will depend on you (cf. Odys. 6. 197) what (counsel) shall prevail.

106-112. *ἐξέτι τοῦ ὅτε* (i. e. *ἐτι ἐκ τοῦ ὅτε*) = *ἐξ ὅδ' ὅθ'*, from the time when. Cf. Odys. 8. 245. — *Διογενὲς Βρισηίδα κούρην*. Bothe and Trol-

lopes after Hoynes read Διογενεὺς Βρισηίδα κοῦρην, put for Διογενεὺς Βρισηῆς κοῦρην. See N. on 2. 54. — ὅν . . . ἔτισαν, *although the immortals honored him; or the very same whom the immortals honored.* See N. on 2. 286. — *Et, how that.*

116-127. ἀντί, *worth, equivalent to.* Cf. K. § 187. 1. (2) d. — ἀντή, i. e. Achilles. — ὑμῖν . . . δοῦμένη, *in the presence of you all I will enumerate the excellent gifts.* — πηγῶν . . . ἔροτο. See N. on 5. 194. — ποσσὶν = *speed.* — ἔροτο, 2 aor. 8 plur. of ἔρnuμαι. — ᾧ τόσσα γένοιτο — τόσσα . . . ἵπποι, *with whom were as many prizes as these solid-hoofed (see N. on 5. 286) horses have brought to me.* ᾧ τόσσα γένοιτο should properly be placed after οὐδὲ . . . χρυσοῖο, the hyperbaton resulting from the mental excitement of the speaker. ἀέθλια, belonging to the antecedent, is here put by attraction with the relative clause. This is done to promote vivacity and emphasis.

181, 182. τότε, *then* (when the quarrel took place between Achilles and Agamemnon) = *formerly.* — ἦν — κοῦρην. The substantive, when inserted in the relative clause, does not require to be placed immediately after the relative. Cf. Butt. § 143. 12. — ἐπί. See N. on 1. 238.

135-146. εἰ δὲ αὖτε responds to τὰς μὲν in v. 181. — οἶδαρ ἀρούρης, *the most fertile of lands; literally, the udder of soil.* Compare the Scripture expression, "land flowing with milk and honey." — τηλόγετος. See N. on 8. 175. — τῶν is the partitive genitive. — φίλην to Agamemnon. — ἀνέδνον, i. e. for whom the bridegroom presents no gifts to the parents. In 18. 866, it means *without dowry* on the part of the parents.

151-160. βαθύλειμον, *having rich meadows; literally, deep meadows,* referring either to the depth of the soil, or to the tall grass growing thereon. — ἐγγὺς ἁλός, and therefore well situated for commerce. — Πύλου. See N. on 1. 247. — οἱ κε . . . τιμήσουσιν, *who will honor him with gifts like a god.* κε implies a condition to be mentally supplied, *if he shall come to them.* — οἱ ἐπὶ σκήπτρῳ (sc. ὄντες) = ἐπ' αὐτοῦ ἀρχόμενοι. Stadelmann. — τελέουσι is the contracted future. Cf. S. § 109. N. 1. — δέμιας refers to tribute regulated by law, and is therefore opposed to δωρίηται, *voluntary gifts*, in the preceding verse. — μεταλλάξαντι χόλοις contains the protasis, *if he will cease from his anger.* — ὅσον, *by as much as = because.*

164-171. οὐκέρ' ὀνοστέ, *not to be despised = desirable, distinguished.* Cf. Butt. Lexil. No. 1. § 7. — διδοῖς = δίδως. Crus. — οἱ κε = ἵνα κε. Mt. § 528. 8. — εἰ δ', ἄγε. See N. on 1. 302. — ἐπιόψομαι, (Epic futuro of ἐφορᾶν), *I will choose*, is to be distinguished from ἐπιόψομαι, which never has the sense to *select, choose.* — πιδέσδων may be made in the plural (contracted for πιδέσδωσαν), or in the dual referring to Ajax and Ulysses, as Phoenix was simply the guide or conductor of the embassy. — φέρτε δὲ χερσὶν ἕδωρ, *bring water for our hands.* This was a religious ceremony, observed previous to entering upon an important undertaking. — εὐφρ-

μῆσαι refers primarily to refraining from any ill-omened expression, and hence to keeping silence during a religious observance.

180. δειδύλων ἐς ἕκαστον, *turning his eyes upon each*. — Ὀδυσσεῦ δὲ μάλιστα, *and most especially upon Ulysses*, upon whose wisdom and eloquence the success of the embassy mainly depended.

187-194. ζυγόν, *the cross-bar by which the extremities of the lyre were joined together, and in which the pegs were inserted*. — ἦτορ, *was sitting*, pluperf. as imperf. of ἔο. Cf. Soph. Gr. Verbs, p. 153. — ἐπὶ τοῖς ἀλγέειν δειδύν. See N. on 3. 55, 216. — τὰ δὲ βέτην refers to Ajax and Ulysses. See N. on v. 166. — ἑδάσσαν for ἐδάσαν, *sedebat*.

196, 197. δεικνύμενος = δεξιούμενος. Eustath. Cf. Butt. § 114. A. — ἦ . . . χρεώ, sc. ἱκνέται ὑμᾶς.

202, 203. καθίστα for καθίστη, 2 pers. sing. pres. imperative active. — ἥψοτερον (sc. οἶνον), *containing less water, stronger; literally, more undiluted with water*.

209-212. τῷ, *for him*, i. e. Achilles. — ἀντὶ . . . ἐσθῆ, *but when the fire had burned down*. — καὶ φλῆξ ἑμαρμένῃ is exegetical of the preceding clause.

219-224. τοίχῳ τοῦ ἑτέρου, *against the other wall*, is the genitive of place. Cf. K. § 271. 1. — νεῦσ' Αἴας Φοῖβικι to open the business of the embassy. Ulysses, however, anticipates him, contrary probably to the original arrangement of the order in which they were to speak, being impelled by a desire to commence an affair of such moment, with a caution and delicacy which the aged Phoenix might not observe. — δεῖξαι', *pledged*, 3 sing. pluperf. (as aorist. S. § 133. Δ) of δείκνυμι.

225-625. The speeches which now follow are models of their kind, and highly characteristic of the speakers. Ulysses with his accustomed art and eloquence depicts the distressed condition of the Greeks, against whom Hector, inspired by Jove and aided by his lightnings, rages terribly, and whom he waits with impatience for the morning to utterly destroy—he refers to the parting command of Peleus to his son, to abstain from contention, and then enumerates the gifts promised by Agamemnon, and entreats him to pity the Greeks, who will honor him as a god, if he will cease from his anger. He then closes with another appeal to his personal pride, by referring to the threats of Hector. The reply of Achilles is modest but stern and inexorable. Phoenix then with the garrulity of age makes a long and rambling speech, interspersed with pathetic expostulations and containing several stories, and ends by urging the hero to return to the Greeks and protect their ships. But Achilles remains inflexible. Ajax, indignant at the haughty and unyielding temper of Achilles, advises their immediate return to the army, and closes his short address by urging once more upon Achilles, his reception of the friendly gifts and reconciliation with Agamemnon. In reply Achilles courteously but firmly adheres to his determination to abstain from battle, until Hector shall attempt to fire the ships

of the Myrmidons, when his victorious course will be checked. Such is a brief outline of these speeches, which form one of the most interesting portions of the Iliad.

225-231. ἐπιθνεῖς, sc. ἐσμέν. Cf. Butt. § 129. N. 7. — πάρα, i. e. πᾶρσσι. — δαίνυσθ', i. e. εἰς τὸ δαίνυσθαι. Crus. — μέμηλεν, sc. ἡμῖν. — ἐν δοῖῃ, in doubt. Eustath. supplies ἐσμέν, but Crusinus prefers ἐστί. — νῆας εὐστέλμων depends on σπασέμεν. The hyperbaton is well suited to the excitement of the speaker.

234-239. οὐδ' ἔτι . . . πεσέσθαι, *they purpose* (literally, *affirm, say*) *no longer to hold back, but to fall upon the black ships*. — Ἐκτεπ δὲ μέγα κ. τ. λ. Nothing could be more adapted to arouse Achilles, than this reference to the prowess of Hector, and his exultation in view of the destruction of the Greeks. — θεὸς adverse to his success.

241, 242. γὰρ introduces the reason why Hector prayed for the speedy approach of morning. — πυρὸς is the genitive of material.

248-251. ἐρθεῖσαι = σάξω. Cf. 5. 344. — αὐτῷ τοι, *to yourself*. — οὐδέ τι . . . εὐρεῖν. The order is: οὐδέ τι μῆχος ἔστι εὐρεῖν ἄκος βεχθέντος κακοῦ (*when the evil is done*). — φράξω, *reflect*. Cf. N. on 1. 84.

262. εἰ δέ, sc. βούλει. See N. on 1. 802.

300-304. κηρόδι μᾶλλον, *very much in your heart* = from the bottom of your heart. — ἄλλους in opposition to Ἀτρεΐδης. — θεὸν ὧς. See N. on 8. 2. — νῦν . . . ἔλας. For this allusion to Hector, see N. on v. 237. — ἐπεὶ . . . ἔλθοι. Cf. K. § 388. 1.

311-318. ὧς . . . ἄλλος, *so that you may not sitting by me complain (=urge me with your complaints) one after another*. — τρύγῃτε properly signifies *to moan* as a turtle dove (τρύγων). — ὧς-εἴπῃ. For the subjunctive, see N. on 1. 139. — ἔμεγ' is the object of πεισέμεν. — ἴση . . . πολέμιοι, *there is an equal reward to him who remains (at the ships) and to him who fights much; literally, if any one fights much*.

320-326. κἀνδαν' (Epic aor. of καταδύσκειν) . . . ἰοργῶς, *the man who is inactive and he who does much, die alike*. — οὐδὲ . . . περικείται, *nor have I any advantage; literally, nor does any thing lie around me, i. e. over and above what others have*. — ἡμέτα . . . πολέμῳ, *I spent bloody days in fighting*. The participle here denotes manner. S. § 225. 3.

335-343. τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, *to them they remain undisturbed, i. e. the other chiefs have undisturbed possession of their gifts*. — ἦ . . . Ἀτρεΐδαι, *pray, do the sons of Atreus alone of men love their wives?* Cf. K. § 344. 5. a. — τὴν αὐτοῦ, *his own spouse*. — κήδεταί, sc. τὴν αὐτῆς. — δουρικτητὴν περ ἰέουσιν, *although she was obtained in war (=a captive)*. See N. on 1. 181.

346-348. ἀλλ' . . . φραξέσθω. Trollope thinks there is an allusion to what was said by Agamemnon in 1. 175. — ἦ μὲν imparts irony to this passage. The allusions to the defences of the Greeks (cf. 7. 436-441) are very sarcastic and cutting.

851-856. ἀλλ' οὐδ' ὧς, *not even thus* with all his ramparts and defences. — σθένος Ἑκτορος, *the might of Hector = the mighty Hector*. See N. on 2. 658. — ὅσον, *as far as*. — ἐς Σκαῖς τε πύλας is put, says Stadelmann, by a kind of attraction for ἀπὸ Σκαίων πύλων. The idea is, that Hector came forth from the Scæan gate only as far as the beech-tree (φηγόν. See N. on 5. 698). ὅλον is taken by Crusius, adverbially. — οὕτω δ' is to be constructed with ὅψου.

861. ἐν = in the ships. — ἐρεσόμεναι depends on μεμαῖστας.

870-879. ἀμφοδόν, *openly, publicly*. The reason is given in the next clause. — ἄλλος δέ οἱ (sc. ἔστω), *let it be sufficient for him, enough for him*, that he has ill-treated me once and escaped with impunity. — ἄλλα ἔκταλος ἐρρέτω, *and let him go unhindered (by me) to ruin*. Bonnycastle (Class. Mus. Vol. VII. p. 385) gives this turn to the passage, *enough for him; let him perish in contempt like a fool, for the all-wise Jupiter will deprive him of his senses*. There must be some alteration in the text to obtain this meaning. — τίω . . . αἶσρ, "*I value him equally with a hair, i. e. none at all*." Smith's Crus. Lex. — δεκάκις . . . τόσα, *ten and even twenty times as much*.

881-884. Θήβας. This reference to the greatness and opulence of Thebes is very valuable, as almost all traces of its magnificence had passed away, before the age of authentic history began. This city is called in Scripture No or No-Ammon, and its wealth and population are referred to in Jer. 46, 25; Ezek. 30, 14, etc. Cf. Trollope's Note on this passage. — δόμοις ἐν, *within mansions*. — ἑκατόμυλοι, *one hundred gates*. — ἐν' ἐκδοτῇ, sc. πύλῃ. — ἐξοιχεύει, *go forth*.

401-411. οὐ . . . ἀντάξιον, *for not to me* (i. e. in my estimation) *an equivalent for life*. Some may prefer to render ἐμοί as the subjective genitive. See N. on 1. 104. For the genitive after ἀντάξιον, cf. K. § 276. 3; S. § 200. N. 2. The subject of this clause is Ἴλιον, the following clause, οὐδ' ὅσα . . . ἐκτῆσθαι, being climacteric. — τοπρὶν . . . Ἀχαιῶν. Much of the wealth of Troy had been exhausted by the long siege. — Πυδοῖ. This shows that the temple of Apollo had become very rich, even so early as the time of Homer. Its subsequent wealth and magnificence are referred to by many of the Greek writers. — ἀνδρὸς . . . λείοντή, *but the life of man is not to be plundered that it should return again*, i. e. the breath, when once it has left the body, cannot be restored by plunder. This sense is demanded by the antithesis with the two preceding verses. λείοντή is a verbal from ληίζομαι. S. § 142. p. 217. — μήτηρ . . . τέλοσθε, *my mother says that double fates lead me to the end of death*. Cf. 1. 851, 416. Bothe after Bentley would read γάρ τ' ἐμέ, on the ground that the pronoun is emphatic, the intimation being that only one destiny belongs to a common man.

418-422. ὅθι = ἐνθάδε. Eustath. — τέκμυρ. See N. on 7. 30. — μάλα belongs to ἐκτρέψχε in the sense of *in earnest*. — χαῖρα cf

protection. — τὸ γὰρ, *for this*, i. e. the duty of making a report. — γεόντων = ambassadors.

425-429. ἐτοίμη, *efficient, effective*. Supply ἐστὶ. — ἐμεῦ ἀπομνησάτω, *while I continue to be angry; while my anger continues*. See N. on l. 88. — ἀνάγκη, *by compulsion* = *against his will*. — δ' = *however*.

434-443. μετὰ φρεσὶ—βάλλει, *you resolve; literally, cast in your mind*. — πῦρ with which the Trojans were threatening the Grecian ships. — αἰδοί, *here at Troy*. — νέπιον, *young, a boy*. "Eustathius says that according to some of the ancients, Achilles was only twelve years of age when he went to Troy." Pope. — τὰς refers forward to the qualities of a hero spoken of in the next verse. The infinitives here denote the purpose of προέηκε, answering to the Latin supine.

446. γῆρας ἀποχύσας, *having stripped off my old age*. The imagery is either borrowed from serpents that cast their skins (cf. Smith's Crus. Lex.), or from the scraping off the rougher and outer rind or skin, in order to make smooth. Thus in order to make Phoenix young, his rough and wrinkled skin would have to be, as it were, scraped off for that purpose. Cf. Butt. Lexil. No. 26. § 2.

451-457. λισσέσκετο γούνων. For the construction of the genitive, see N. on l. 407. — στυγερὰς, *hateful*. — Ἐρινύς for Ἐρινύας. "The Erinyes," says Crusius (Lex. sub voce), "are the symbol of a guilty conscience, which follows every act of impiety, and especially of the curse which rests upon any wretch who violates the most sacred duties of humanity, such, for example, as relate to parents, kindred, and suppliants." Cf. Müller Eumen. 186; Keightley's Mythol. pp. 47, 196; Smith's Dict. Gr. and Rom. Mythol. vol. ii. p. 91. — οἷον, *his*, i. e. Amyntor's. The purport of this curse was that Phoenix should be childless. — Ζεὺς καταχθόνιος, i. e. Pluto.

485. καὶ . . . Ἀχιλλεῦ, *and I have rendered you, O Achilles equal to the gods, thus great (as you now are)*. — ἐκ θυμοῦ φιλέω, *loving you from my soul*. The reason is given in ἐπεὶ οὐκ ἐδέεσκες κ. τ. λ.

504-513. αἰ . . . κιοῦσαι, "*who take care to walk behind Ate*." Crus. Some render, *who following after Ate are full of care*, reference being had to their anxiety to repair the mischief she has done. — φθάσει . . . ἀνδράποιν, *and she goes before them over the whole earth, doing injury to men*. Or if with Köppen, Spitzner, and Bothe, we erase the comma after αἰαν, it may be rendered, *she anticipates them (i. e. Atrai) in reaching every land* (by præg. constr. of ἐπὶ. See N. on l. 55), *and doing injury to men*. There is no essential difference in the two interpretations. — πόρε . . . τιμήν, *and do you grant also that honor may follow (= be present with) the daughters of Jove* (by listening to the prayers of the embassy). — ἤτ' . . . ἐσθλῶν, *which bends the mind of other good people*, i. e. for the sake of which when wronged they suffer themselves to be appeased.

539-541. χλοῖνη. The etymology of this word is obscure, and hence

it has received the various interpretations, *well-fed*, *solitary*, *foaming*, *fierce*, *castrated*, etc. The sense which makes it = ἀφριστής, *raging*, *foaming*, appears on the whole to be preferable. — κατὰ πᾶλλ' ἐπέσκευεν ἔσω. The Greeks sometimes seem to reverse the rule, that the main action should be expressed by the finite verb, and the subordinate circumstance by the participle. Cf. Butt. § 144. 5. — πᾶλλὰ . . . μακρὰ, *for many tall trees did he utterly* (literally, *torn up from their foundation*) *prostrate upon the ground*.

555-565. ἦτοι δ' μητρὶ κ. τ. λ. The legend of the fire-brand, upon the preservation of which the life of Meleager depended, but which was burned by his mother, was framed at a later date. — τῇ δὲ refers to Cleopatra. — Ἀλκυόνην, *Alcyone*. The legend is that the wife of Ceyx, hearing of the shipwreck of her husband, threw herself into the sea, and was changed by Jupiter into a kingfisher (ἀλκυόν), whence she was called Alcyone. Heyne and Spitzner read in this place ἀλευόνην, and suppose the comparison to lie between the tender wailings of the kingfisher, a thing frequently mentioned by the poets, and those of Marpesa separated from her husband. — τῇ . . . πύσσων, *he (Meleager) sat beside her nursing his bitter rage*.

612-615. μὴ . . . ἄχεόν, *disturb not my soul with weeping and lamentation*. — καλὸν belongs to κήδεω the subject of the sentence.

624-642. The character of Ajax is well preserved in this short speech of his. Plain and straightforward in all his words and actions, he scorns to stoop to entreaties, but respectfully and earnestly requests Achilles, to lay aside his wrath and come to the assistance of the Greeks.

639, 640. ἐπὶ τῇσι, *in addition to them*, i. e. the seven maidens. — ὑπερόφιοι . . . Δαναῶν, *for we (sent) from the army* (literally, *multitude*) *of the Greeks are under thy roof*, i. e. are thy guests, and have therefore some claim upon thy magnanimity.

645. μὲν κατὰ θυμόν, *according to my mind* = *agreeable to me*. For the dative, see N. on l. 104.

655. καὶ μμαῶτα, *however furious*. The participial clause forms an antithesis to the verb in the principal clause. Cf. 13. 787; 16. 627.

661-663. λίνον . . . ἔσω, *and the delicate nap of linen*. λεπτὸν ἔσω is put tropically for *very fine, beautiful*, since the fineness of woollen fabrics is tested by their naps. Cf. Butt. Lexil. No. 33. § 4. — μυχῷ is the local dative.

699-709. ἄλλως, *otherwise*, i. e. without those gifts and entreaties. — δαπέτε . . . δοσῷ, *whenever his mind impels him or a god excites him*, but not before. — καὶ δ' αὐτός, *and do you yourself*. This speech of Diomedes is short, to the point, and in fine keeping with his brave and chivalrous character.

ILIAD X.

1-4. ἅλλοι as opposed to Agamemnon. — πανήχιοι, *the whole night*, is an adjective taken adverbially. S. § 158. 3. — Ἀτρεΐδην—ἔχε. Cf. 2. 2.

5-10. ὥς δ' ἔτ' ἔν. Cf. 2. 147. — ἀδέσφατον. See N. on 3. 4. — ἡ . . . πευκεδαεῖο, or *somewhere the vast mouth of bitter war* (= a great war). Some refer this to an impending battle, when Jove gives signs of anger, others to the desolations of war. — ὥς πυκνόν, *thus frequently*, i. e. Agamemnon's sighs were as frequent as the flashes of lightning before a tempest. — ἀνεσπνέοντες, *groaned heavily*. Some read ἀνεσπνέοντες.

14-19. αἰών . . . ἀνδράπων. The Trojans were passing the night in joyous anticipation of the victory which awaited them the next day. The contrast between their noisy and illuminated camp and the silence and darkness which reigned in the Grecian host, reduced Agamemnon almost to despair, and caused him to repair to the tent of Nestor in order to avail himself of his wisdom and experience. — ἔτ'—ἴδοι, *whenever he saw*. See N. on 2. 794. — πολλὰς . . . χάλκας, *he drew many hairs from his head by the roots*. — Διὶ depends on ἔλκετο as the dat. commodi. Some supply and translate, *accusing Jupiter*. The Schol. supplies ἀποδυρόμενος. — εἴ τινα. Supply σκοπεῖν or περιάσσειν. See N. on 1. 66. — οἱ σύν, i. e. σύν οἱ.

26-28. μήτι πάδοιεν, sc. δεδοικότε. See Ns. on 1. 26; 5. 487. This expression is euphemistic, being put, as Crus. remarks, for μὴ κατὰ πάδοιεν. — πούλῃν ἐφ' ὕγρην, *upon or over the wide sea* (literally, *water*. See N. on 14. 808). — ὀρμάλοντες, *purposing, meditating*.

39-41. μὴ . . . ἔργον, *lest no one will undertake this work*. See N. on 1. 28. — μάλα . . . ἥται, *he will be a very bold man who undertakes to reconnoitre the enemy*.

43-50. χρεὼ (sc. γίγνεται) . . . σέ, *there is need to me and thee of counsel* = *I and thou have need of counsel*. In this elliptical use of χρεῶ, it is followed by the accusative of person, like χρεή. Cf. K. § 279. R. 4. — ἐπρόσσειν (see N. on 5. 844) is explained by Matthiae (§ 527. Obs. 8), as the future used for the subjunctive. — μετρίσασθαι, *has devised, planned*. Opposed to this is ἔβρεξε in the next verse. — ἄτρω, *thus*, i. e. in the performance of these great deeds.

57-59. κείνῳ . . . πιδόλω, *for to him they will most especially listen*. See N. on 2. 160. — ἐπετρέπομεν, sc. σημαίνειν φυλάσσειν from v. 58.

61-65. πῶς γὰρ μοι. See N. on 1. 123. — μύθη = *by thy order*. — αἰδοί (i. e. with the guard. Cf. vs. 125, 126) μένειν (see N. on 1. 20). Supply from the preceding line ἡ κελεύεις ὥς. — μήπως ἀβροτάξομεν (Epic for ἀβροτάξωμεν) ἀλλήλοιν, *lest we some how miss one another*.

67-71. ἐγρήγορσαι corresponds to ἐγρήγορε, on which word, see N. on 7. 871. — πατρώδην ἐκ γενεῆς, *from his father's family*. The reason is given in πάντας κυδαίνων. — ἀλλὰ . . . παρεόμαθα, *but let us ourselves also labor in personally summoning the chiefs*. — ἐπὶ . . . ἡμεῖς (i. e. ἐφίμει γυναιμένοισιν), *upon us taken born* (=at our birth), i. e. such is our destiny.

88-99. γνῶσσεαι is put for the imperative γνῶδι. Cf. Mt. § 498. c. β; K. § 255. 4. — ἀλαλάττημαι, *I am greatly troubled*, a reduplicated perf. pass. used as a present with intensive force. Cf. Carmichael Gr. Verba, p. 19. — κραδίη . . . ἐκδράσκει, *my heart leaps forth from my breast*, i. e. beats with violence through my anxiety. — μὴ . . . κοιμήσονται, *whether exhausted by toil and (oppressed) by drowsiness they slumber*. For μὴ in an indirect question, cf. K. § 344. d.

105. νῦν is here an adverb of time, although its usual force is that of a weak illative.

110-118. Αἶαντα ταχύν, i. e. Ajax Oileus. — καὶ τοῦδε, *these too* refers forward to Αἶαντα (i. e. Ajax Telamon) and Ἴδουεσση. — φίλος περ ἴδωτα. See N. on 1. 131. — κατὰ πάντας ἀριστήης depends in construction upon λισσόμενος. — οὐκέτι' ἀνεκτός, *no longer endurable*.

123-127. ποτιδέγμενος for προσδέγμενος, and this for προσδεχόμενος, *waiting, expecting*. — ὁρμήν, *impulse, movement*. — ἔμει πρότερος, *before me*, i. e. at an earlier hour than I arose. — ἴνα . . . ἡγορέεσθαι, *for there (ἴνα = ἐπταῦθα) I ordered them to assemble*.

147. βουλὰς βουλεύειν. Cognate accusative. S. § 181. 2. — ἤ . . . μάχεσθαι, *whether to fly or fight*. Crusius constructs this in the sense of περὶ τοῦ φεύγειν ἢ μάχεσθαι.

152-158. ἔγχεα . . . ἐλάλατο (sc. εἰς τὴν γῆν), *and their spears were stuck upright in the ground on their points*. The σαρπητήρ was a pointed cap of bronze inclosing the bottom of the spear, and by means of which being forced into the ground, the weapon stood upright. This was commonly done when the warriors were taking their rest. Cf. Virg. *Æn.* 12. 180; 1 Sam. 26. 7. — ἀεὶ ποδὶ κυρήσας (sc. αὐτόν), *moving him with the heel of his foot*.

160, 161. ἐπὶ θρῶσμι πεδίοις, *upon the heights of the plain*. This is spoken of the elevated portion of the Trojan plain, lying between the high bank of the Scamander (cf. N. on 5, 36) and the camp. — εἴσω, Epic for ἦνται. — ἔγχι νεῶν. S. § 195. 1.

164-167. σخیλιος, *powerful, hardy*, is here employed of the untiring activity of Nestor, and is therefore to be taken in a good sense. — ἀτάχατος, *unsusceptible by fatigue, want of rest, etc.*

178-175. νῦν γὰρ δή, *for now indeed*. — ἐπὶ . . . ἀκμῇ, *it stands upon the edge of a razor*, i. e. is extremely doubtful. The expression passed into a proverb, to denote that one was in the extreme crisis of his fate. — ἢ-ἢέ, *whether-or*. — Φυλῆος υἱόν, i. e. Meges.

183-185. *ὅς*—*ἐυσεύονται*. In comparisons the indicative is employed, when the comparison is considered as an actual fact, otherwise the aorist subjunctive is used, the mode-vowel being often shortened, so as to retain the appearance of the future. Cf. K. § 343. R. 1. — *ἀπό τέ σφισιν ὕπνος ἐλαλεν* = *ὡς ὕπνος ἀπόλαλεν*. See N. on 6. 147.

187-189. *ὣς, thus*. — *κακὴν, evil, dreadful*, on account of their imminent danger. — *ἐπὶ—λότρων, advancing to attack the Grecian camp*.

206-212. *δυμὴ τολμήεντι, of daring mind*. — *εἰ τινὲς τοῦ*. For the ellipsis, see N. on 1. 66. — *ἄσσα . . . σφίσιν* is in exegetical apposition with *φῆμιν*. — *ἀπόπρᾶξεν, at a distance without approaching nearer*. — *οἰ—κλίεσ*. See N. on 1. 104. — *ὕπευράνιον, under heaven, i. e. throughout the world*.

222-224. *εἰ τις—ἔποιτο—ἔσται*. For the future in the apodosis, cf. Mt. § 524. 3. — *ὄν . . . ἐνόησεν, when two go in company, the one perceives before the other*. *ὄν* is taken adverbially. *δύ' ἐρχομένω* is put in the nominative by attraction with *ῥ*, which follows in partitive apposition. See N. on 3. 211. Many construct it as a nominative absolute.

229-231. Notice the emphatic repetition of *ῥ*Δελε.

240. Agamemnon feared that Menelaus might be selected as the companion of Diomedes in this perilous undertaking. *δὲ* is not therefore to be rendered *for*, but has its adversative signification. Diomedes was directed to respect no rank or station in the choice he was about to make, *but* in giving this advice Agamemnon shuddered for his brother.

246. *τούτου γ' ἐσπομένοιο, if he accompany me*. For the participial protasis, cf. K. § 312. 4. d. — *καὶ . . . αἰδομένοιο, even from flaming fire*, is a proverbial expression = *from the greatest danger*.

252, 253. *ἔσπρα δὲ δὴ προβέβηκε, and the stars have now advanced = are now sitting*. — *παράχρηκεν . . . μοιράων, and the greater portion of the night, even two parts, has passed by*; literally, *and the night, more than two parts, has passed by*. — *τρίτῃ . . . λέλειπται*. It would seem from this, that in Homer's time the night was divided into three watches.

255-258. *Θρασυμήδης* was the son of Nestor. Cf. 9. 81. — *ἄφαλον, without a cone*. The helmet or head-piece (*καταῖνυξ*) here spoken of, was worn on hunting excursions, or when, as in this adventure of Diomedes and Ulysses, the darkness rendered the crest and other ornaments useless.

262-265. *ῥινῶ* is the genitive of material. — *ἐντοσθεν, within the helmet*. — *ὅς, gen. of ὅς*. Crusius says that Homer uses *ὅς* and *οὗς* according to the necessities of the metre. Cf. Thiersch §§ 158. 12; 197 59. — *ἐνθα καὶ ἐνθα, here and there on both sides*. — *μέσση . . . ἀρήρει* and felt was fitted (to it) in the midst = *and inside it was lined with felt* It was thus made easy to the head of the wearer.

270. *φορῆνας, to be worn*, denotes the purpose.

274-276. *ἑρῳδιόν, a heron*. This bird, according to the Schol., was

especially an omen to those who wished to execute some stratagem. — κλέγξαντος ἤκουσαν, *they heard his screaming*.

278. ἦτε—παρίστασαι. The second person is employed, because the relative refers to a vocative. There is, however, an exception to this in 17. 248, where the verb is put in the third person.

282. ὁ . . . μολήσῃ, *which will distress* (literally, *be a care to*) *the Trojans*.

284. κέλευδι νῦν καὶ ἐμεῖο, *hear now me also*.

291-294. ὅς responds to ὅς in v. 285. — ἦν. See N. on 6. 94. — ἀδμήτην, *untamed*, i. e. one who had drawn neither plough nor wagon, as the exegetical clause ἦν . . . ἀτὴρ explains it. — χρυσὸν κέραςιν περιχέας, *putting* (literally, *pouring*) *gold about the horns*. The victims were adorned for sacrifice, by gilding or putting gold plates upon the horns. Cf. Ody. 8. 426.

299. οὐδὲ μὲν οὐδέ = ἀλλ' οὐ μὴν οὐδέ. Crusius. Cf. 2. 703.

308-309. τίς . . . τελέσειες, *who will promise to accomplish* (literally, *will accomplish promising*. Cf. K. § 344. 2. R. 8) *this deed for me?* τότε refers forward to the deed spoken of in v. 308. — ἔριστοι in speed. — ὅς κε τλαίη = ὅσω τι καὶ ὅς τλαίη (Crus.). Cf. N. on 1. 162. — ὅς τοῦτο περ, *as formerly*.

316. What a contrast between Dolon and the Grecian chiefs, who were at this time starting on a similar errand.

324. οὐχ ἄλλως σκόπος, *non vanus speculator*. Cf. 4. 46. — οὐδ' ἐπὶ δόξης, *not otherwise than you expect*; literally, *not away from expectation*. Cf. Mt. § 573.

328. ὁ—λάβε, i. e. Hector. — οἱ refers to Dolon.

338, 339. κέλλιψ', i. e. κατέλιπε. — ὅν' ὁδόν, *along the way to the Grecian camp*.

344. παρελθεῖν πεδίου, *to pass along the plain*. For the gen. of place, see N. on 2. 785.

349-353. ἔρα in ἔρ' ὄρα is taken by Kühner (Jelf's edit. § 788. 1) in the sense of *so soon*, there being contained in it the notion of immediate connection with the preceding event (see N. on 1. 405), and hence the idea of quickness. — ὅσον . . . ἡμιόνων, *as far as the space of mules extends*, i. e. as far as mules could run a furrow, while Ulysses and Diomedes were lying in wait for Dolon. This would be some distance, as is evident from the following context. Voss follows the explanation of Aristarchus, who supposes two teams, and that the comparison is founded on the distance, which a span of mules in ploughing would gain upon a yoke of oxen. But this distance would be too short to answer the demands of the context, and the explanation is too forced to admit of its being received as the true one. — ἐλκόμεναι limits προφερέστεραι. — νεσέω is the genitive of place. See N. on 2. 785.

855. *ἔλπετο γὰρ κ. τ. λ.* This shows that he was already beginning to yield to fear, and to repent of his rash undertaking.

862-869. *μμηκώς*, 2 perf. part. of *μηκόμαι* as present. — *ὧς* responds to *ὧς* in v. 360. — *διώκετον* for *διωκέτην*. Cf. K. § 220. 9. — *προσέφη*, sc. *αὐτόν*.

874. *δ δ'* refers to Dolon. The sight of the ponderous weapon which had passed over his shoulders, paralyzed his limbs with fear. — *ἄραβος . . . ὀδόντων*, and his teeth chattered; literally, there was a chattering of teeth in his mouth.

887. *ἦ . . . κατατεδνητόν*, was it to plunder some one of the dead bodies? i. e. did you come from private motives? This sense is required by the antithesis which follows.

894. *δοὴν νύκτα*, swift night, i. e. night swiftly passing away. To men needing repose this seems truly the case. Some refer it to the rapidity with which night comes on. This idea is implied in the common expression, night has overtaken or surprised one. Butt. (Lexil. No. 67. § 10) translates it *quick and fearful night*, with the idea of swiftness there being the implied notion of unfriendliness. — *ὧς τοπάρος περ*. See N. on v. 809. — *σφίσιν* stands for *ἑμιν*. S. § 161. N. 8.

422. *σφιν παῖδες*, i. e. the children of the allies. Their absence from their wives and children is given as a reason why they slept free from care.

425. *εἵδουσ'*, sc. *οἱ ἐπικούροι*.

429-437. *Λέλεγες*. The Leleges dwelt about Pedasus and Lyrnessus, opposite Lesbos. After the fall of Troy they emigrated to Caria. — *ἔλ γὰρ δὴ κ. τ. λ.* It is worthy of notice that Dolon in his terror proceeds of his own accord, without waiting to be questioned, to communicate intelligence to his captors. — *ἴεον . . . ὁμοῖοι*, equal in speed to the winds. Cf. K. § 306. R. 8; S. § 222. 3.

447. *δὴ*. Kühner (Jelf's edit. § 721-c) says that this particle attaches to its signification, the collateral notion of excluding every thing else, *exactly this and nothing else*. — *μοι* may be referred to the dat. commodi. See N. on l. 89.

450. *εἶσα* is put for *εἷς*, 2 pers. sing. of *εἶμι*. Cf. Butt. Ir. Verbs, p. 86.

454-457. *γενέλου* is the genitive of the part taken hold of. See N. on l. 197. — *φθασγομένου*, while he was speaking.

462. *τοῖςδεσσι*, Epic for *τοῖςδε*. Cf. K. § 217. 4. b.

477. *οὗτος—οὗτοι* are employed *δευκτικῶς*. See N. on l. 20.

481. *μελήσουσιν δ' ἔμοι ἵπποι*, and the horses shall be my care. In prose *εἰλεῖ* takes only a neut. pron. in the nominative. Cf. K. § 274. R. 2.

486. *ἐνορόσῃ*. See N. on v. 188.

504-511. *ἦ ὅγε*. In the second of two sentences having the same subject, *γὰρ* is added to the pronoun to mark distinctly the identity of the subject: *whether he, I say*. Cf. K. § 803. R. 2. — *ἦ . . . ἀέρας*, or hear

it away raising it up (on his shoulders). This shows that the chariot of the Homeric heroes was quite light. — μή . . . ἔλθης, *lest thou go witha put to flight*. πεφοβήμενος, i. e. εἰς φυγὴν τραπεῖς. Crus. — μή πῶς το — ἄλλος, sc. δεῖδω. See N. on l. 26.

513, 514. ἵππων, *the horses*, not the chariot for that was left behind Cf. v. 504. — ἐπιβήμεο refers grammatically to Diomedes, yet Ulysses also mounted one of the horses. Cf. v. 541.

540. οὔτω . . . ἔπος, *the whole speech was not yet spoken*. — ἀβρεῖ, i. e. Ulysses and Diomedes.

547. αἰνῶς . . . ἡλίοιο, *they are greatly like the rays of the sun*, i. e. of dazzling brightness.

571-577. ἔφρ' . . . Ἀθήνῃ, *until they could get them in readiness as a sacred gift to Minerva*, i. e. until they could suspend them in some temple of Minerva. — ἀσπιδόδους, *bathing-tubs*, in which the artificial warm bath was taken, the bather sitting in it, while water, warmed in a large cauldron or tripod, was poured over him. The warm bath was taken after violent bodily exertion or fatigue, in order to refresh the body and relax the over tension of the muscles. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 133. — ἀλειψάμεναι λίπ' ἐλαίῳ, *having anointed themselves with rich oil* (literally, *olive oil*). "ἀλείφω means *to rub, to smear*, and acquires the meaning *to anoint* by aid of λίπα (*to smear with fat*), so that ἐλαίῳ is not superfluous." Thiersch § 198. 2. λίπα is a shortened form of the dative for λίπαι. Cf. K. § 68. 9.

ILIAD XI.

1. Τυδωνοῖο, Τύλῃονος, the son of Laomedon and husband of Aurora, who bore to him Memnon and Eëmatheon.

11. Ἀχαιοῖσιν . . . ἔκδοσεν, *and infused great strength into the breast of each one of the Greeks*. See Ns. on l. 24; 237.

17-23. περὶ with the dative here follows a verb of motion, because the idea of rest predominates = *he put his beautiful greaves around his legs, there firmly to remain*. Cf. K. § 300. 3. a. See N. on l. 55. — οὔνεα = ἔτι. Cf. Odys. 5. 216.

36-39. τῇ δ' ἐπὶ, i. e. ἐπὶ τῇ. — Γοργῶ. Cf. 5. 741. — ἐστεφάνωτο. See N. on 5. 740. — ἐλέλυτο, *was twisted, entwined*. The pluperfect has here the aoristic force.

50-53. ἡδὲ πρὸ, literally, *forward from the morning*, i. e. the whole morning. πρὸ is never put after its case, except after the Epic genitive in -σι. — φθάν (Epic for ἐφθασαν) . . . κοσμηθέντες, *very (μέγα) quickly were they marshalled at the trench with the drivers*. Heyne, Bothe, and Troilo read μέδ', and refer φθάνω to place and not to time. — ὀλίγον με

εὐκλάδων, were but little behind. — κατὰ . . . αἰθέρος, and sent down from above showers of blood; literally, dew drops moistened with (i. e. whose moisture was composed of) blood. These drops are referred to certain butterflies, which, after emerging from the chrysalis state, emit a bloody fluid which appears often upon leaves and plants. Cf. Smith's Crus. Lex.

62-64. εἶος . . . ἀστὴρ, and as a destructive star appears from the clouds. Felton refers this to Sirius, which, being the symbol of Hector, is deadly or threatening to the Greeks. — ὁ: responds to εἶος.

69. τὰ . . . πίπτει, and the frequent handfulls fall = handfull after handfull falls.

86-89. In these beautiful lines the poet refers to mid-day. — ἔδος, weariness; literally, satiety, disgust. Butt. (Lexil. No. 6. § 1) says that this Homeric word is a complete ἀπαξ εἰρημένον.

95-98. ἰδὼς μεμᾶστα, as he was rushing straight forward. — δόρυ εὐχέσθαι, retard his spear. See N. on 1. 104. — ἐγκέφαλος—πεπλάκτο, the brain was defiled (with blood). So Crusius. Voss renders it mingled with blood.

115. ἀπαλὸν . . . ἀπήρα, deprives them of their tender life.

125. οὐκ . . . Μενελάω, would not permit him (i. e. Paris) to restore Helen to the yellow-haired Menelaus, i. e. he opposed those whose who advised that she should be restored to her husband. There were evidently two factions in Troy, one siding with Paris, and the other opposed to his unjust detention of Helen.

142. τοῦ πατρός, of your father. For the article employed as a possessive pronoun, cf. K. § 247. 2.

147-150. ἔλκω . . . ὀμίλον, and he hurled it (i. e. the head) as a mortar to roll through the crowd. Some refer this to the body, from which the head and arms had been lopped off. — φεύγοντος ἀνάγκη, flying from necessity.

170-181. Σκαία, . . . φυγόν. Cf. 8. 145. — καὶ is put for κατὰ. Cf. S. § 13. 11. — τῇ, sc. βοτ. — ἡ = μία. Cf. S. § 80. 1. — οἱ δ' refers to the Trojans. — ἐν νυκτὶς ἀμολγῇ has usually been translated in the milking-time of the night (i. e. in the evening or morning twilight), but Butt. (Lexil. No. 16. § 7) maintains with much philological acuteness, that its signification in this place is in the depth or dead of night. — περὶ πρὸ = around and before. Cf. K. § 300. R. 1. — ὑπὸ . . . τείχους contains a hendiadys.

187-191. ὥρ' ἕν, as long as. τέφρ' in v. 189 responds to this. — ἐπεὶ κ' (= ἐπὶ), but whenever. Cf. 2. 475. — εἰς ἵκτους ἔλεται, shall step into his car. — οἱ, i. e. Hector. — κτείνειν (the Achæans) denotes result.

197. εὖρ' ὑδὸν Πριάμοιο. For the asyndeton see N. on 2. 169. This often takes place when the predicate is put first. Cf. Butt. § 151. 8.

201. τέιν, Epic for σοί.

212. *πάλαν* denotes the manner in which Hector ranged through the army, and *δρύνων* in the next verse, the purpose for which he did it. We often find participles thus standing in different relations to the same verb, brevity and vivacity being thereby promoted.

214. *οἱ δ' . . . Ἀχαιῶν*, and they turned and faced the Greeks. — *ἔπρηνθη δὲ μάχη*, and the battle was renewed.

225-227. *ἤβης—μέτρον*, measure of puberty=full bloom of life. — *αὐτοῦ*, there, at his house. — *ἰδεν . . . ἦν*. Iphidamus therefore married the sister of his mother. — *κλέος*, rumor of the expedition of the Greeks.

233-243. *παρὰ . . . ἔγχος*, and his spear was turned along past him (i. e. Iphidamus). — *χειρὸς* of Iphidamus who had not thrown his spear, but used it as a pike. — *χάλκεον ὕπνον*. The epithet *brazen* denotes a sleep, which is deep and heavy from which one cannot be aroused. Here it refers to the sleep of death. — *ἤσ' ὅττι χάριν ἴδε*, whose favors he had not known, i. e. had scarcely begun to enjoy. Köppen renders *χάρις*, thanks, gratitude, in reference to the following *πολλὰ δ' ἔδωκε*. Clarke refers the expression to *progeny, issue*.

256-261. *ἀνεμοτρεφές*, wind-nourished, is an epithet of a spear, the handle of which has been taken from a tree exposed to the wind. — *τοῦ* depends on *κέρη* and refers to Coon.

266-270. *θώρα . . . ὠρειλῆς*, while the warm blood still gushed from the wound. Cf. *Odys.* 17. 270. — *παύσατο*, ceased to flow. — *δρείαν . . . Ἀτρείδαν*, then sharp pains penetrated the strength of the son of Atreus (= the powerful son of Atreus). This line contains the apodosis. — *μογαστόκαι*, pain-exciting. Crus. Others interpret it, assisting women in labor. — *ἔχουσιν*, having at their disposal.

290. *ἵν' . . . ἐρησθε*, in order that you may acquire more distinguished glory. For the subjunctive mood in the final substantive sentence, cf. K. § 330. 2. *ἔδχος* is repeated *ἐμφατικῶς*.

296, 297. *μέγα φρονέων*, thinking great things, i. e. having great hope of success and renown. — *ὑπεραίῳ ἵσος ἀέλλῃ*, like to a storm blowing from above, i. e. a whirlwind or hurricane.

306. *βαθεῖν λαλίπει τούτων*, striking them (i. e. the clouds) with the full blast. The comparison lies in *πολλὸν κῦμα*, and *πυκνὰ καρήαδ'* (i. e. *καρήατα*).

310. *ἔνθα κε λογιὸς ἔην*. The protasis is found in v. 312.

313, 314. *τί . . . ἀλκῆς*, what has happened to us that we forget (literally, suffering what have we forgotten) our impetuous force? *τί παδών* differs from *τί μαδών*, in that it implies contingency, while the latter implies design. Censure is implied in both expressions. Cf. K. § 344. 2. R. 5.

319. *βόλεται*. See N. on l. 112. The vulgar reading is *ἐδέλει*, which followed by *ἥ* in the sense of *malle*, Butt. (Lexil. No. 35. § 9) pronounced to be contrary to the universal analogy of Homer.

829-831. See Ns. on 2. 831-834.

847. *τὸδε πῆμα* refers to Hector and his followers. The pronoun is used *δεικτικῶς*. See N. on 1. 20.

359. *Ἐκτορ ἀμπνυτο*, *Hector breathed*=recovered himself. Cf. *Odys.* 5. 458.

362-367. *ἤ . . . κακόν*, *truly destruction came near to you*, i. e. you barely escaped death. — *αἶ=δέ*. — *ὃν* referring to *τοὺς ἄλλους* has a collective signification. Cf. *K.* § 332. R. 1. b.

373-376. *ὁ μὲν* refers to Diomedes, and *ὁ δὲ* in v. 375 to Paris. — *ἔλιον*, *in vain*, i. e. without doing execution.

385. *κέραι ἀγλαέ*, *thou that shinest with thy bow*=*bow-displayer*.

404-409. *τί πᾶδω*, *what will become of me?* Some render it, *what shall I do?* — *μέγα κακόν*, sc. *ἔστι*. Voss gives it the sense of an exclamation, *O shame!* So Crusius renders it, *a great evil!* — *ἀλλὰ . . . θυμός*, *but why did* (=does) *my soul ponder these things*, i. e. why do I hesitate, when only cowards retreat from battle (*ὅττι . . . πολέμοιο*). — *τὸν . . . ἄλλος*, *there is great need that he should stand firmly, whether he be* (himself) *attacked or attacks another*. The preceding *ὅς* refers to *τὸν δὲ* for its antecedent.

421. *ἐπαλόμενος* is put for *ἐπαλόμενος*.

428. *τῷ . . . κίεν*, *and Socus advanced to bring him* (Charops) *aid*.

430. *πολάβαινε*, *full of wise speech; utterer of speeches full of meaning, or cunningly imagined* (cf. *Butt. Lexil. No. 11. § 2*). There is no need with the ancient interpreters of taking this in an ironical sense, as praise may be put in the mouth of an enemy.

442. *ἤτοι . . . μάχεσθαι*, *thou hast hindered me from fighting against the Trojans*. Cf. *K.* § 312. 17.

447. *τῷ δὲ μεταστρεφθέντι* depends on *πῆξεν*, and *μεταφρένῃ* is the local dative.

451-453. *φθῆ . . . κίχήμενον*, *the end of death* (=death) *has overtaken you before* (you could escape), or *has first overtaken thee*, perhaps reference being had to the remark of Socus in v. 441. *φθάσειν* with a participle may be rendered as an adverb. — *ὄσσε . . . περ*, *shall not* (*ὅ* in v. 452) *close the eyes for you although dead*. To close the eyes and mouth of the dead, was the duty of the nearest relatives. Cf. *Odys.* 11. 424; *Virg. Æn.* 9. 486.

458-462. *αἷμα . . . ἀνέσσυτο*, *and his blood gushed forth as he pulled it* (i. e. the spear) *out*. *οἱ* may be referred to the dative employed for the subjective genitive (see N. on 1. 104), or it may be constructed as the dative after *ἀνέσσυτο*. — *ὅσον . . . φωτός*, *literally, as much as* (i. e. as loud a shout as) *the head of a hero could take in* (i. e. endure).

469. *γὰρ ἔμεινον*, *for it is better than not to do it*. The comparison in Greek is often made in reference to some thought mentally to be supplied.

476. τὸν . . . φεύγων, him (i. e. the hunter) indeed flying it escapes *by its feet* (=speed).

485, 486. ἐγγίδεν to Ulysses. — ἑλλοδὺς ἄλλος, one in one direction, another in another = in different directions.

493-498. διαζόμενος Διὸς ὄμβρον, passed on (=swollen so as to roll rapidly) by the rain of Jupiter, i. e. by a violent rain. The idea is enlarged by subjoining the name of the deity in the genitive or dative. Cf. Acta 7, 21, with my note. — πύδεν', learned that the Trojans were routed by Ajax.

514. ἱητροὺς . . . ἄλλων, for a physician is worth many others. Cf. N. on 9. 401.

521. Τρῶας ὀρυομένους where Ajax was fighting. Cf. v. 528.

524-527. ἰσχατιῇ πολέμοιο δυσηχείας, in the border of horrid-sounding battle. — εὐρὸς . . . σάκος. He knew Ajax by the size of his shield, and not because it was borne upon his shoulders.

532-538. πληγῆς ἀτortes, feeling the blow; literally, hearing the lash, i. e. the crack of the whip. — αἷματι is the dative of the instrument. — νέρδεν, from beneath, i. e. on the under side. — ἔστωγες. The verb is to be supplied from πέδλακτο. — περὶ δίφρον, around the seat, i. e. around the bottom of the car. — ἄς . . . ἔβαλλον, which the drops from the horses' hoofs besprinkled. — αἱ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων, and these (i. e. the drops) which (were thrown off) from the tire of the wheels. A more vivid picture of the carnage of battle could scarcely be drawn.

542. It is greatly to the praise of Ajax, that Hector, although raging in battle as here described, avoided an encounter with him.

548. This comparison shows with what difficulty Ajax was driven back, and the simile commencing at v. 558, the reluctance with which he retreated.

556. τεταμῆνός, vexed. Cf. Butt. Ir. Verba, p. 240. — ἦτρος is the accusative synecdochical.

566-568. ἄλλοτε μὲν—ὅτε δέ, sometimes—and sometimes. ὅτε is not to be confounded with ὅτε, of which it may have been originally an equivalent, but is an adverb usually placed as here in a double sentence. — φεύγειν, i. e. εἰς τὸ φεύγειν. Cf. 9. 322.

571-574. ἀπὸ χειρῶν depends on ὀρμενα πρόσω, hurled forward. — ἄλλα μὲν—πολλὰ δὲ are in partitive apposition with δεῖρα. — ἐκταρεῖν is used here of an inanimate object, and is therefore to be taken metaphorically. — λιλαίόμενα χροὺς ἄσπε, although eager to satiate themselves with his flesh.

592-594. αἱ δὲ . . . ἔστησαν, and by him (i. e. Eurypylos) they stood close together in order to protect him. — σάκε' ἄμοισι κλινάστας, inclining their shields upon their shoulders, i. e. elevating their shields so that the upper rim rested upon their shoulders. They did this to form a line of defence. — ἀντίος. Ajax was retreating from the Trojans, when he met

the Greeks who were protecting the wounded Eurypylus, and turned with them again to the battle.

604. *κακοῦ . . . ἀρχή*, and it was the commencement of ill to him. Patroclus from this time acts a conspicuous part, until he is slain by Hector, after which Achilles comes forth to avenge his death. The mission of Patroclus, to see what Grecian chief is wounded, is therefore one of the great hinges of the poem.

611, 612. *ἔρειο . . . πολέμοιο*, inquire, what chief is this which he has brought wounded from battle. *δυνίω . . . πολέμοιο* is the second accusative after *ἔρειο*.

621. *τοὶ . . . χιτάνων*, they dried the sweat of their tunics, i. e. they dried their tunics wetted with the sweat of their bodies. This they did by exposing their garments to the breeze.

635. *δίω . . . ἦσαν*, "there were two feet under it." Crus. Cf. 18. 875. Voss with the ancient expositors refers it to the double bottoms of the mixer, while Köppen understands it of the double cavities placed one over another. Cf. Liddell and Scott sub voce. The passage has always been deemed obscure.

639. *οἶνον Πραμνείου*, Pramnian wine, so called either from Pramne on the island of Icaria, or from *παράμεναι* used of liquors which keep their strength and flavor. — *κνή*, Epic for *ἐκνή* from *κνέω*.

644. *δέρησιν* is the local dative.

654. *τάχα . . . αἰτιόητο*, he would quickly (i. e. he is prone to) find fault even with the blameless.

663–670. *τούτων δ' ἄλλον* refers to Machaon. — *ἐπισχερό*, one after another. — *εἰδ' ὅτι ἡβόοιμι* commences another of the characteristic speeches of Nestor.

672–676. *ἀμφὶ βοηλασίῃ*, about the plundering of cattle. As robbery in ancient times consisted mainly in driving away cattle, *βοηλασίη* became a general term for robbery or plundering. — *ῥύσι' ἐλαυνόμενος*, driving off cattle by way of reprisal = making reprisals. — *ἐν πρώτοισιν* is to be constructed with *ἔβλητ'*. — *περίτρεσαν*, fled terrified in every direction; literally, were terrified round about.

684. *ὄνεκα . . . κίοντι*, because much booty had fallen to me, a youth going to war.

691. *τῶν προτέρων ἐτέων*, in former years. Genitive of time. Cf. Mt. § 377. 2. The article is here used in the sense which it had in later times Cf. K. § 247. 2.

706–708. *ἀμφὶ τε ἔστυ*, around the city = all through the city. For this use of *ἀμφί*, cf. Mt. § 583. c. — *οἱ δὲ* refers to the Epeans. — *αὐτοὶ* is opposed to *ἱπποί*.

726–732. *ἔνδοι*, at noon, is used as an adverb. See N. on *χθιζός*, 1. 424. — *ἐν τελέεσσιν*, in divisions. — *ἕκαστος* is in partitive apposition

with the subject of κατεκοιμήθημεν. — ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῦ, on both sides of the river. Some erroneously take ἀμφὶ in the sense of near by.

741. τόσα—δσα, as many as. — φάρμακα, medicinal plants. Some refer it to magic drugs or charms.

748-752. δύο . . . οἷδας, and about each (chariot) two heroes bit the ground, i. e. fell slain. — καὶ νῦν κεν—ἀλάπαξα, and now I should have slain. See N. on 2. 155. — καλύψας ἤρει πολλῇ, by covering them with a thick cloud.

762, 763. ὅς τις (Epic for ὅς), thus (=such) was I. — εἴπωρ' . . . ἀνδρῶν. See N. on 8. 180. — ὅλος, alone, inasmuch as the people will all have been slain.

776. σφῶϊ, i. e. Achilles and Patroclus.

788, 789. φάει δαι is put for the imperative. — εἰς ἀγαθόν περ, for his good. "In rebus honestis quidem." Ernesti.

791. αἶ κε πείσεται, perhaps he will be persuaded.

809. ἀντιβόλησεν. Carmichael (Gr. Verbs, p. 33) says that ἀντιβόλῃς is more in accordance with Homeric usage, which, as ἀντιβόλῃς is a fixed compound, when it does not dispense with the augment altogether, gives it in this and similar cases to the preposition. But cf. S. § 132. A.

831-834. τὰ σε . . . δεδιδάχθαι, which they say thou wert taught by Achilles. — ἡγήτορ μὲν—τὸν μὲν—ὁ δ'. See N. on 2. 353.

841. ἀλλ' οὐδ' ἔτι, but not thus, although going at the command of Nestor on urgent business.

I LIAD XII.

3-9. οὐδ' ἔρ' . . . Δαναῶν, nor was the ditch of the Greeks to keep them (i. e. the Trojans) any longer. Some construct Δαναῶν as the genitive of separation, and translate, keep them off from the Greeks any longer. — ἔφρα depends on ἤλασαν, and οὐδὲ . . . ἑκατόμβας is a parenthesis. — δῶν . . . τέτυκτο, and it was built against the will of the gods.

19-26. ἀπ' Ἰθαίων ὀρέων. See N. on 8. 170. — βόθρυα, "shields formed of the wild-ox hide." Crus. The Schol. on this passage omits the idea of wildness. — θε . . . συνεχές, and Jupiter caused it to rain incessantly. — ἔφρα κε is only Epic. K. § 330.

36-40. κανάχιζε . . . βαλλόμεν', and the stricken timbers of the towers resounded. — τοπρόθεν, as before. See N. on 9. 541.

51-60. μάλα δὲ χρεμέτιζον, they neighed much through desire to cross the ditch. — ἐπ' . . . ἐφισταότες, standing upon the extreme brink. — ἐπὶ is to be taken adverbially in the sense of away from, or its case may

be easily supplied from the preceding context. — οὐτ' . . . σκαέδον, *nor indeed was it near to leap over*, i. e. the other side of the ditch was not so near, that the horses could reach it. So Crusius. Others render the passage, *nor indeed was it easy to come close to and leap across*. This harmonizes better with κρημνοί . . . ἀμφοτέρωθεν, which contains the reason. — ἔστασαν is a shortened form of the 1 aorist. Cf. K. § 224. 11. — περὶ . . . τελέουσιν, *but the foot were thinking* (= were in doubt) *whether they could accomplish it*. — δὴ τότε, *then indeed*.

76-79. ἐρυκόντων is put for ἐρυκέτωσαν. — εἰ δὴ. See N. on l. 61.

86, 87. διασπάντες. Schol. τῶν Ἰκτων ἢ ἑαυτῶν. — πένταχα, *in five divisions*.

98-99. τῶν δ' ἑτέρων, *the others* = the second division. — τρίτος commander. — Ἄσιος Ἄσιος Ἰπτακίδης. See N. on l. 2. 838. 839.

104-107. μετὰ γ' αὐτόν, *after himself*, i. e. Sarpedon. — δ' = γάρ. — διὰ πάντων, *throughout, among all*. — οὐδέ τ' ἔφαστο σχήσεσθ', *nor did they think that the Greeks could stand against them*. The ellipsis is quite natural and easily supplied.

114-124. ἵπποισιν . . . ἀγαλλόμενος, *being proud of horses and chariots*. — εἶσατο, 1 aor. mid. of εἶμι. — ἰδὼς φρονέων. See N. on l. 13. 185. Spitzner after the Schol. constructs ἰδὼς with ἔχε (*he drove his steeds straight forward*), and interprets φρονέων, *with design, of set purpose*. Some render φρονέων, *with high spirits*.

137-144. οἱ δ' refers to the Trojans. — ἰδὼς-ἔκκειν, *advanced straight forward*. — αἶσας, *their shields*; literally, *their dry bulls* (i. e. hides). — οἱ δ', i. e. the Lapithæ. — ἔως (i. e. ἔως) is put for τέως, *in the mean while*. — ἐπειδὴ-ἄρα, *when-then*.

153, 154. καθόπερθε, i. e. upon the wall. — οἱ δ' ἄρα, sc. λαοί.

167-174. σφήκες . . . αἰόλοι, *wasps moving rapidly in the middle*. Reference is probably had to the rapid movement of the wings, which appears as if in the middle of the insect. Some, however, render αἰόλοι, *streaked, having rings*. — οἱ θυμός, *his mind* (see N. on l. 104.). οἱ refers to Jupiter.

177, 178. θεσπιδαὶς πῦρ, *a raging fire*. — λείνων is connected by Heyne and Voss with πῦρ, *fire of stones*. But Bothe and others construct it more properly with τεῖχος. Such a hyperbaton is by no means unusual.

192. αὐτοσχεδὴν, *close at hand*, i. e. with the sword.

196-199. ἔφρ' οἱ, *while these*. — τόφρ' οἱ, *those*. — οἱ β' ἐτι μεμῆ-εῖσιν, *they still hesitated*. The reason is given in the following verses.

204-209. κόψε, *bit*; literally, *struck*. — αὐτὸς . . . ἀνέμοιο, *and he screaming flew away with* (= swift as) *the blasts of the wind*. Cf. l. 16. 149. — αἰόλον, *twisting, writhing*. — τέρας, *prodigy*. Cf. 2. 309. Polydamus explains it in v. 222 et seq.

222. οὐδ' . . . ἐοῖσιν, *nor did succeed in bringing it to give to us young*.

233-239. ἀπὸ σπουδῆς. See N. on 7. 359. — πρὸς Ἡῶ τ' Ἠέλιον τε towards the dawn and the sun, i. e. towards the east, in opposition to ζέφρον, the west, in the next verse. Reference is had in this verse to propitious auguries.

243-246. εἰς . . . πατρὸς, the one best augury is to fight for our country. A truly noble and patriotic sentiment. — σοὶ . . . ἀπολέσθαι, you on the contrary (84. See N. on 1. 137) have no cause to fear that you shall perish. See N. on 1. 515. ἐστὶ or γίγνεται is to be supplied.

271. οἱ τ' . . . χερείτερος, you who are best, middling, and worst, includes all classes of the troops.

280-289. πρῶτον κέλευσεν τὰ ἅ κῆλα, producing (i. e. sending) his bolts. Perhaps κῆλα here refers to the snows which Jupiter is said to pour down. — κύμα . . . ἐρόκειναι, but the wave approaching melts (literally, restrains) them, i. e. the wave, as it rolls up the beach, melts the snow and causes it to disappear, while all the other places are covered by it (ἀλλὰ . . . καθέπερδ'). — τὸ δὲ . . . ὁρρεῖ, and along the whole wall arose a tumult.

295-297. καλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον. See N. on 5. 194. — ἔντροθεν . . . κύκλον, and fastened the numerous hides underneath with long golden wires around the orb.

337-340. ἀλλ' . . . γέγωνεω, but he shouting could not be heard; literally, it was not to him shouting to be heard. The reason is given in the next verse. — ἐπέχοντο, were closed, Epic pluperf. of ἐπέχω. K. § 230. — κατ' αὐτάς, beside them, i. e. the gates.

356. κείῳ, i. e. where Menelaus was fighting. — μιννοῦδέ περ, though ever so little a time.

366-369. σφῶϊ, i. e. οὐμῖς. — κείῳ where Menestheus was defending his tower against the Lycians. — ἐπὶν εἰ τοῖς ἐπαμύνοιο, when I shall have well succored them.

372-375. Πανδίων "vir cetera ignotus." Bothe. — εἶπε, i. e. without receiving any check or hindrance. — ἐπεργαμένους δ' ἔκοντο is a parenthesis. — ἰρηνὴ λαλαπῖ ἴσοι, like to a black whirlwind.

380-393. ὃ . . . ἐπείτατος, one which within the wall by the battlement lay large upon the top. It was probably a sort of binding stone. — εἰοι . . . εἰς'. See N. on 5. 303. — ὃ δ' . . . εἰοικώς, and he just like a diver, i. e. plunging with his head downwards. The Lycian chiefs had succeeded in ascending the tower, and hence Epicles, when struck, fell in the manner here mentioned. — παῦσε is used causatively. — ἄλπε λαδόν. The construction of λαδάνεω is here reversed, the participial form being used to give it less prominence, by making it an accessory to the action of the verb. Cf. K. § 310. 4. R. 4. See N. on 9. 540. — Γλαύκου ἀπτόντος denotes the cause of the grief which seized Sarpedon. — ὅμως δ', but yet. — λήθετο χάρις. S. § 192. 1.

400-406. ὁμαρτήσαςδ'. Some grammarians contend that this verb never governs the accusative (cf. Jahrb. Jahn. und Klotz, p. 275), and that

here the following interpunction should be a comma. In that case τὸν δ' would be governed by βεβλήκει. — ἰφ, *with an arrow*, is the dative of the missile. — ἐπάλξις, *from the parapet*, is the genitive of separation. Mt. § 354. δ'.

428, 429. δτιφ = ἕκαστος φ, of which the antecedent and πολλοὶ are in partitive apposition with πολλοὶ in v. 427. The subject of γυμνωθεῖν may be supplied from δτιφ.

445, 446. δς βα—πρόσδε, i. e. δς βα ἐσθῆκει πρόσδε πυλάων. Crus.

453. How it enhances the idea of Hector's great strength, that he bore this enormous stone as easily as a shepherd carries the fleece of a ram. This is one of the most highly wrought passages in the Iliad, and seems to have been designed to give to Hector his meed of glory, before he falls by the hand of Achilles.

459, 460. ῥῆξε . . . : δαυρούς, *he broke off both hinges*. The Schol. explains this of the pivots at the top and bottom. — μέγα . . . : μύκον, *and the gales crashed loudly around*. ἀμφι is disjoined from μύκον by tmesis.

463-467. νυκτι δαδ. See N. on 10. 394. — ὀπῶπια, *in his face*, i. e. his countenance was dark with fury. Opposed to this is λάμπε δὲ χαλκῷ σμερδαλέῳ, *and he shone in terrible brass* (i. e. terribly in his brazen armor). — πυρὶ δ' ὄσσε δεδῆει, *for his eyes flashed with fire*. — ἐλιζόμενος, *turning*, not with the whole body, but partly around, as when a leader animates those behind him.

ILIAD XIII.

6-8. γαλακτοφάγων (contr. for γαλακτοφάγων), *milk-eating*. — πῶ γὰρ—ἐέλπετο, *Jove had forbidden the divinities to take part with either of the contending hosts*. Cf. 8. 5-27.

10. ἀλασκοπήν, *a vain watch; a blind look out*.

20-28. τρὶς . . . : ἰών, *thrice he strode* (i. e. he took three steps) *advancing*. — χρύσεια . . . : ἄρματα. See N. on 5. 194. — βῆ . . . : κύματ', *and he drove over the waves*. See N. on βῆ δὲ δέειν, 2. 183. — οὐδ' . . . : ἄνακτα, *they knew their king; literally, nor did they not recognize their king*.

33. παιταλώσεως, *craggy*, or as a writer in the Clas. Mus. vol. vii. p. 461 thinks, it may be referred to the rocky islets, which separated by deep bays, render the coast full of broken indentations. The etymology of this word has been the subject of much conjecture. The most satisfactory derivation is that which refers it to ΕΛΛΩ, an old root or ground-form exceedingly prolific in its derivatives.

39-41. φλογὶ ἴσοι, *like to a flame in force and vehemence*. — ἔβρομοι, *loud-roaring*, or if with Passow we make a euphonic, it may be translated *clamorous*.

46. *Αἶαντε πρώτῳ προσέφη.* Asyndeton epexegeticum. See N. on 29.
 62. *ἔρπο πέτεσθαι*, *springs forth to fly*. The infinitive here denotes purpose. In like manner *διόκειν* in v. 64, denotes the end or purpose of *ἁρμήσθ.* Cf. S. § 222. 5.

71, 72. *ἰχνα—ποδῶν ἡδὲ κρημάτων*, *the marks of his walk and gait*; literally, *of his feet and legs*. — *ἐρίγνῃται*, *easy to be known*. See N. on 5. 778.

79. *ἵσσυμαι*, *I run, rush on*; properly, *I am put in motion*. Cf. Butt. Ir. Verba, p. 225.

99. *δαῦμα* is explained by *Τρώας . . . νέας*, in v. 101.

102. *φυζακινῆς . . . δόλκεσαν* (for *ἐφέκεσαν*, 2 pluperf. 3 plur. of *εἶλω*), *resembling flying stags*.

116. *οὐεῖς . . . ἀλκῆς*, *it is not for us* (i. e. we ought not) *to abstain from battle*.

122. *δὴ . . . ὄρωρεν*, *for now the great struggle has begun*. The previous contests had been for the glory of victory; but now the struggle for life had arisen.

127. *ἄν κεν*. The contingency is rendered more emphatic by the union of these two particles. Cf. K. § 261. R. 3.

134, 135. *ἔγχεα . . . σείδμεν'*, *and the spears hurled from brave hands were thickly pressed together*, i. e. the ranks were so compact that their spears lay together like plaited folds. This is Bothe's interpretation, which I prefer to that of Passow, *they bent*, or of Voss and Heyne, *they shook their spears*. — *οἱ δ' ἰδὸς φρόνεον*, *their minds were intent* (on the battle); literally, *they thought straight on*. See Ns. on 11. 95; 12. 124.

142-147. *ἰσσομένους περ*, *although very impetuous*. — *ὡς Ἐκτωρ*. This comparison of Hector to a rock falling from the mountain top, and rolling unchecked to the plain, is very grand and imposing. — *μέχρι θαλάσσης*, *as far as the sea*. — *κλισίας* is the terminal accusative. — *κτείνων* denotes manner. — *ἀμφιγύβοισιν*, *furnished with iron on both ends for fighting or sticking in the earth*. So the Schol. *ἐκατέρωθεν ἡκονημένοις καὶ βλάπτειν δυναμένοις*.

154. *ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης*, *the thundering husband of Juno*, i. e. Jupiter.

158. *κοῦφα ποσὶ προβιβάς*, *advancing with light step*; "lightly striding along." Crus.

177. *τόν δ'*, *him then* = *exactly him*. *ἔρα* refers the pronoun back to *Ἰμβριον*. See N. on 1. 405.

180. *χαλκῷ . . . πελώσῃ*, *being cut down with the axe* (literally, *brass*) *brings its tender foliage to the ground*. For the use of the subjunctive mood, cf. K. § 338. R. 2.

189. *κράνδς* is the separative genitive, and *ἀφανιάξαι* denotes the purpose of *ἁρμήσθ*

193, 194. *δοσε . . . μεγάλην, give him (i. e. Hector) back with great force.* — *νεκρῶν* of Imbrus (cf. v. 170) and Amphimachus (cf. v. 189).

214. *ἔτι . . . ἀντίδαν, for he still desired to engage in (literally, to meet) battle.* In prose, verbs of meeting are commonly connected with the dative. Cf. K. § 278. R. 9. b.

219, 220. *ποῦ . . . Ἀχαιῶν, whither have gone the threats, with which the sons of the Achæans threatened the Trojans?* τὰς depends on ἀπέλειπον, as the accusative of kindred signification. Cf. S. § 181. 2.

234–237. *δοτὶς . . . μάχεσθαι, whoever, of his own will, shall this day cease to fight.* — *συνφορῇ . . . λυγρῶν, the united force of even very weak men is advantageous.*

242–248. *ἀστεροπῇ ἐναλγικίος, like to a thunderbolt.* The point of resemblance is in the brilliancy of his armor compared with the shining lightning. — *δέοντος, of him running—as he ran.* — *ἐγγὺς ἐτι κλισίης, being yet near the tent.* — *σθένος Ἴδομενῆος.* See N. on 9. 351.

252, 253. *ἡέ τευ . . . ἤλυδες, or have you come to me on account of some message?* — *οὐδὲ . . . λιλαίομαι, for I myself am not greatly (i. e. not at all) desirous you know (τοι) of sitting in my tent.*

257. *τὸ . . . ἔχεσθον, for we have just now broken this (spear) which I used before to carry.* The plural *κατέδαμεν* is referable to the common conflict in which they were all engaged. Trollope refers it to the common inattention, in the early state of the language, to the strict rules of grammar.

269. *ἐμὲ—ἔμμεναι.* See N. on 7. 198.

276, 277. *εἰ γὰρ νῦν.* The apodosis is found in v. 287. — *διαίδεται.* See N. on 8. 535.

292. *νηπύτιοι ὤς.* See N. on 3. 2.

297. *μετ', after (= with).* Cf. K. § 294. II. 1.

312–324. *νηυσὶ . . . ἄλλοι, at the ships in the centre there are others to assist them.* For the construction of the infinitive, cf. K. § 306. 1. d. It will be recollected that the Ajaxes had gone from the left to the assistance of Menestheus. Cf. 12. 373. — *ἐν σταδίῳ ὀσμίῳ, in standing fight, i. e. in a close engagement, opposed to fighting at a distance as an archer or slinger.* — *οἱ . . . πολέμοιο, these (i. e. the Ajaxes and Teucer) shall follow Hector to satiety (ἔδην) in war, although eager (for battle).* — *αἰεὶ οἱ ἴσσεύται, it will be hard for him.* The subject is *ἐνίκησθαι*. — *νικῆσαι*, denotes means.

324–326. *οὐδ' . . . αὐτοσταδίῳ, nor would he yield to rank-breaking Achilles at least in standing fight.* — *ποσὶ, i. e. in speed.* — *νῶϊν* is constructed by some as the genitive after *ἀριστέρ'*. Heyne makes it the dative, "*tende mihi ad laevam castrorum.*"

330, 331. *φλογὶ εἰκελον.* Cf. v. 245. — *ἀλκῇν* is the synecdochical accusative. — *δεράποντα, i. e. Meriones.*

340. *ὡς εἶχον ταμείχροας, which they held flesh-cutting, i. e. sharpened*

so as to cut the flesh. The adjective is attracted from the antecedent to the relative clause. Cf. Mt. § 443. 2.

346. *τετεύχεσθαι* is the 3 dual imperfect. Carmichael (Gr. Verbs, p. 279) says that the true reading is *ετεύχεσθαι* the imperfect for *-έτω*. But Sophocles (Gr. Verbs, p. 245) clearly shows by the analogy of other formations, that *τετεύχεσθαι* comes from a new present with *-τεσθαι* for *-έτω*. The common reading is *τετεύχεσθαι*, but is rejected, because the perfect *τέτευχα* cannot be used as an imperfect.

351-359. *δὲ* responds to *μὲν* in v. 347. — *ἤχθετο . . . δαμναμένους*, for he was pained at their being conquered (cf. K. § 310. 4. c) by the Trojans. — *ἢ μὲν* (Epic for *μήν*), certainly, assuredly, is opposed to *ἀλλὰ Ζεὺς κ. τ. λ.* — *τοὶ . . . τένυσσαν*, the rope of terrible strife and equally destructive (*δυστοῦ*) war alternately they drew to both sides, i. e. they gave the victory sometimes to the Greeks and sometimes to the Trojans. This explanation is rejected by some, on the ground that it supposes a contention between Jupiter and Neptune, while in fact the former knew nothing of the attempt of the latter to assist the Trojans. They take therefore *ἐπώλλεζαντες* in the sense of *συνδάμναι*, binding, connecting together, and refer it to a long-continued and unceasing battle. In Jahrb. Jahn und Klotz, Marz, 1843, p. 261, the metaphor is referred to a cord tied in a knot, whose two ends are drawn in an opposite direction to make the knot faster (cf. Smith's Crus. Lex.). But this appears to be far-fetched and unnatural. The first explanation is preferable, the objection of Jupiter's ignorance of what Neptune was doing being removed, by supposing the poet to refer to the result of the assistance given by the divinities, and not to their knowledge of the movements of each other.

365-369. *εἶδος* is the accusative synecdochical. — *ἀνδεδρόν* (see N. on 9. 146). The reason is given in the following clause. — *ὁπποχέειροι* of Priam.

371. *βάλεν . . . τυχόν*, and hurling it he struck him striding proudly along; literally, he cast it hitting him, etc.

383-388. *ποδὶς ἔλκε*, he drew him (i. e. Othryoneus) by the foot. S. § 192. 1. — *Ἄσιος*. Cf. 2. 837; 12, 95. — *πεζός*, on foot. — *ἔτατο* of Asius. — *τὸ . . . ὀμῶν*, i. e. they were close behind him. — *μὲν φθάμενος*, anticipating him. — *ὅπ' ἀνδρεῶνα*, under his chin. — *διεπρή*, near through.

389-393. *ἤριτε*. The aorist is used when, as in comparisons, reference is had to facts known and founded on often repeated experience. Cf. A. § 256. R. 3. c. — *ἀχεροῖς*, white poplar, "probably from *Ἀχέρων*, because it was believed that Hercules brought it from the under world." Smith's Crus. Lex. — *ὄψεσι* is the local dative. — *τέκτονες ἄνδρες*, workmen. — *νήϊον εἶναι* denotes the purpose of *ἐξέταμον*. — *βεβρυχάς*, shrieking, as when one receives a mortal wound. Some render it, gnashing with his teeth. Cf. Odyss. 7. 54.

406-412. κρύβθη . . . ἔσθη, *for he concealed himself* (literally, *was concealed*) *behind his equal-shield*. — τῇ ὕπο πᾶς ἑλῃ, *under this he drew himself wholly up*, i. e. he entirely covered himself. — οὐδ' ἄλιον, *not in vain*. — ἦπαρ ὑπὸ πρᾶξιδων, *upon the liver below the diaphragm*.

435. θέλξας ὅσσε φασίδι, *shutting up his bright eyes*, i. e. making him spell-bound, as appears from the next verse, which is explanatory and therefore commences with γάρ.

455, 456. διδόνειχα is explained by the clauses beginning with ἦ—ἤ. — πειρήσασθε, *should make an attempt* against Idomeneus.

469-475. μετ', *against*. — φόβος = φρυγῇ. — φρίσσει . . . ὑπερδεν, *and his back* (i. e. the bristles on his back) *bristles upward*. — μεμαώς, *eager*.

485. ἀμηλικίῃ is the abstract for the concrete. — τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, *with this spirit*. ἐπὶ sometimes denotes combination or union. Cf. Mt. § 586. γ.

492-495. μετὰ κτλιν, *after the ram*. — πτόμεν' denotes purpose. — ὧς, *when*. — ἑὸς αὐτῷ, *himself* (i. e. Æneas).

507. διὰ . . . ἥφυσ', *and the brass* (i. e. the spear) *cut through* (so as to let out) *his entrails*. διὰ, is separated from its verb by tmesis.

516-518. τοῦ refers to Idomeneus and limits ἀκόντισσε. — δὴ . . . αἰεὶ, *for he ever had a rooted grudge against him*. This is usually referred to his failure to strike Idomeneus with his spear (cf. v. 408), and to the taunt of the Cretan king (cf. vs. 448-454). But ἐμμενὲς αἰεὶ could hardly apply to a resentment of only a few moments' duration, nor can we well suppose that incidents of such common occurrence, would awaken in the bosom of Deiphobus any thing more than a temporary emotion. It must be referred, therefore, to some circumstance in the war, which the poet has not mentioned. — καὶ, *also*, as he had missed him before.

521, 522. πέπυστο (pluperf. of πυνδάνομαι)—ὕλος τοῖο πεσόντος, *had heard that his son had fallen*. ὕλος is genitive of the obsolete ὕλις, found in the Epic writings. When πυνδάνομαι is followed by the participle, like ἀκούειν, it implies an immediate perception, or, if indirect, one that is seen and well-grounded; constructed with the infinitive, it implies a perception derived from hear-say. Cf. K. § 311. 1.

540-543. οἱ δ' ἄλλοι in reference to Deiphobos, who had retired from battle in consequence of his wound. — ἐπὶ of τετραμμένον, *as he was turned towards him* (i. e. Æneas). — ἐπὶ . . . ἐάφθη, *and his shield was attached to it*. The weight of his shield (which was suspended by a band passing over the shoulder and around the neck), and of his helmet, would draw the head more heavily down. ἐπὶ and ἐάφθη (from ἔπτω), are disjoined by tmesis.

547. ἦτ' . . . ἰκνέει, *which running all along the back reaches to the neck*.

563 Βίβοιοις μνήσας, *refusing it* (i. e. the spear) *the life of Antilochus*

Some refer *μεγάρας* to Adamas, *refusing him the life*, from which interpretation Butt. (Lexil. No. 78. § 2) dissents, on the ground that the expression is rendered thereby harsh.

567-572. *ἀνίστρα* refers to Adamas. — *Ἄρης* = *wound*. — *περὶ δουρί*, *around the spear*. — *ἰλλᾶσθαι* is to be constructed with *δέκαστες*. — *βίη*, *with force, forcibly*.

580. *τὸν . . . ἐκάλυψεν*, *black night covered his eyes*. *κατ' ὀφθαλμῶν* is a varied construction for the synecdochical accusative. Cf. Mt. § 421 Obs. 5 (end).

581. *ἄχος* on account of the death of Deipyrus.

589-594. *κράμοι* and *ἐρέβυνδοι* are referred by Trollope to the *beak* and *pea* respectively. — *ὡς . . . διατρίβς*, *thus widely straying from the corselet of the glorious Menelaus, the bitter arrow flew afar off*. Some render *ἀπὸ δόρηκος*—*ἀποπλαγχθῆς*, *being repelled off* (i. e. glancing off) *from the corselet*. This is thought to correspond better with the preceding comparison. — *τῇ—ἧ δ'*, *namely, that in which*. *τῇ* is added to *χεῖρα* to explain it more definitely. For the force of *δ'* (i. e. *ἔρα*), see N. on l. 405.

608. *ἔσχεσθε* (sc. *τὸν χαλκόν*), *sustained* = *retarded* it.

622. *ἄλλης . . . ἐπιθευεῖς*, *ye lacked not* (= *were not wanting in*) *either wrong and baseness*. Reference is had to the abuse of hospitality particularly mentioned in v. 626. This speech of Menelaus is just what might be expected from one, smarting under a sense of unredressed injury.

630. *καὶ . . . περ*, *although ever so impetuous*.

632, 633. *σέο . . . πέλονται*, *from thee do all these things proceed*. — *οἶον . . . Τρῳσίν*, *how much now do you gratify these insolent Trojans*.

638. *τῶν . . . εἶναι*, *the desire of which any one wishes to satisfy* (literally to *expel*) *more than, etc.* *εἶναι* is the infinitive of *ἵημι*.

650. *χαλκήρε'*, *brazen, fitted with bronze*, refers to the head of the arrow.

660-666. *ἀποκταμένοιο* is the genitive of cause, and refers to Harpalion. — *ξείνος*—*οἱ*. See N. on l. 104. — *ἔην* refers to Paris. — *τοῦ χυόμενος* is an emphatic repetition of *τοῦ χολάδῃ* in v. 660, resulting from the intervening explanatory clause *ξείνος . . . Παφλαγόνεσσιν*. — *γὰρ οἱ ἔειπε κ. τ. λ.* explains and confirms *ἔτ' . . . ὁλοήν*, in the preceding verse.

669-672. *τῷ*, *by this*, i. e. *by going to Troy*. — *δωήν*, *fine* imposed upon him by Agamemnon for not engaging in the Trojan war. Corinth was at this time under the sway of Agamemnon. Some after the Schol. take *δωήν* in the sense of *disgrace, blame*. Cf. Nitzsch ad Odys. 2. 92. — *ἵνα* has here its *telic* signification. — *τόν*, i. e. *Euchenor*. — *βάλ'* refers to Paris. — *δ' ἔρα*, *and then*.

675. *ἐκ' ἀριστερά*, *upon the left* (with reference to the Greeks), i. e. *towards the Simois*.

679. *ἄλλ' . . . ἰσάλλτο*, *but he held on, where first he leaped within the gates and the wall*. Cf. 12. 460.

701-711. οὐκέτι πᾶμπαν—ἴσταν' ἀπ' Αἰντος, *never at all stood apart from Ajax*, i. e. they fought side by side. This is further affirmed, by way of emphasis, in οὐδ' ἡβαλόν, *not the least*. — τὼ . . . ἐέργει, *and them the well-polished yoke alone parts asunder*. — τεμεῖ . . . ἀρούρης (sc. ἄροτρον from v. 708), *and it cuts through the boundary of the field* (i. e. the bounded field). τέλσον ἀρούρης is a periphrasis for ἄρουραν. Voss after Barnes translates, *they* (i. e. the yoke of bullocks. Cf. v. 708) *cut diligently the furrow down to the end of the field*. Spitzner after the Cod. Ven. accentuates τέμει, on the ground that the future is scarcely admissible. Cf. Smith's Crus. Lex. — δὴνότε—ἴκοιτο. See N. on 2. 794. — γούναδ' is the accusative synecdochical.

719-721. οἱ μὲν πρόσθε refers to the troops of Ajax Telamon, and οἱ δ' ὀπίθεν, to the Locrians who followed Ajax Oileus. Some without good reason refer of μὲν to the two Ajaxes. — συνεκλόνειον, *throw them* (i. e. the Trojans) *into confusion*.

726-728. ἀμήχανος . . . πιδέσθαι (personal for the impersonal construction. See N. on 1. 107), *you are hard to be made to listen to advice*. Polydamus refers to the advice which he gave Hector (cf. 12. 212), and which was rejected. — τοῦνεκα . . . ἄλλων, *for this reason do you wish also (καί) to excel others in council?* περιθμεναι, Epic for περιειδέναι, Infin. perf. of περιεῖδον.

734-736. μάλιστα . . . ἀνέγνω, *and he himself most especially knows it*, i. e. the advantage of a good understanding. In this translation, I have supposed κ' to be an abbreviation for καί. Hermann would read δέ τ'. If κ' stands for κε, it denotes repetition, *is wont to know*. Cf. K. § 280. R. 6. β. — πάντῃ, *on all sides*. — στέφανος, *crown* = circle or chief conflict.

745, 746. δεῖδω . . . χρεῖος, *I fear lest the Greeks will pay back yesterday's debt*, i. e. will revenge their defeat of yesterday. χθιζόν is an adjective, *belonging to yesterday*. See N. on 1. 424. — Ἀήρ, i. e. Achilles. — οὐκέτι πᾶγχυ, *not much longer*.

776. ἄλλοτε δὴ ποτε, *at other times*. — πολέμοιο is the separative genitive.

787. καὶ ἐσσύμενον (perf. pass. part. of σεύω with middle signification), *however desirous*. See N. on 9. 655.

800. πρό, *before, in front*, is here a local adverb. The same may be said of ἐπ' (*then*) in the following clause.

806. πάντῃ . . . ἐπειράτο, *he tried the phalanxes (of the Greeks) around on every side*.

810, 811. τίη . . . Ἀργεῖους, *why do you frighten* (i. e. try to frighten) *thus the Greeks?*

824-827. βουργίε, *boaster, braggart*; literally, *bull of the earth* = bulky and stupid brute. — εἰ γὰρ ἐγὼν οὐτῷ—ὤς. See N. on 8. 538-540.

837. ἀμφοτέρων, . e. both Greeks and Trojans.

ILIAD XIV.

6. Ἑκαμήδη, *Hecamede*, was one of Nestor's female slaves. Cf. 11. 634. 16-20. *ἔρε παρφόρῳ*. See N. on 13. 179. — *ἔρραυε . . . διχῶδι*, *deliberated upon it, being divided in his mind between two purposes; literally, being doubly divided*.

25, 26. ἀτρεψής, *firm, indestructible*. — *ρυσσομένην*, *when they were struck*. The participle is put in the genitive, because *εἴη χροῖ* (v. 25) to which it refers, is equivalent to *σφῶν χροῖ*. Cf. K. § 818. R. 2; S. § 301. N. 3. The construction is reversed in v. 141, the participle being put in the dative and the pronoun in the genitive.

33-40. *οὐδὲ . . . χαλῆων*, *for the shore, although wide, could not contain (in one line) all their ships*. — *τῇ . . . ἔρυσαν*, *wherefore they drew them up in the form of steps, i. e. in rows*. Passow with Schneid. translates *προπόδους*, *like the battlement of a wall*, referring to the position of the stems of the ships when drawn up in a line. But this does not harmonize with the preceding context. — *ἔχοντο*, because they were unable to mingle in the fight. — *ὁ δὲ Νέστωρ*. See N. on 1. 391. — *πρήξε δὲ θυμὸν*, *and terrified the heart*. The transitive use of *πρήσσω* is quite uncommon.

45. *ὣς ποτ'*, *how once*. This use of *ὣς*, where we might have expected the relative, is poetic. Cf. Mt. § 485.

71-78. *ᾔδει . . . ἔμμεν*, *I knew when he willingly assisted the Greeks, i. e. the signs betokened the will and pleasure of the gods*. For the use of *ἔρε*, where we might have expected *ἔτι* or *ὥς*, see N. on 15. 18. — *τοῦ δὲ θεοῦ*, *divine night*, so called because it was considered the gift of the gods.

84. *οὐλόμεν'* (i. e. *οὐλόμενε*), Epic 2 aor. mid. participle of *ὀλλομαι*, used here as an adjective in the active sense, *pernicious, destructive*. Heyne, however, prefers the passive signification, *lost, ruined*.

91. *ὃν . . . ἔγοιτο*, *which no man should at all have uttered; literally, led through his mouth*.

125, 126. *τὰ . . . περ*, *but these things ye might (= must) have heard to be true*. — *τῇ*, *therefore*. — *γένος* explains *κακὸν* and *ἀνάκλιτα*.

141. *δερκομένην* belongs to *Ἀχιλλῆος*, as though it had been written *Ἀχιλλῆϊ ὀλοὸν κῆρ*. See N. on v. 28.

151. *Ἀχαιοῖσιν—καρδίῳ*. The part joined to the whole. See N. on 1. 237.

158. *στυγερὸς . . . θυμῷ*, *he was odious to her soul*. See N. on 1. 104. This refers back by way of antithesis to *χαίρει δὲ θυμῷ* in 156.

172. *τὸ . . . ἦεν*, *that which odoriferous was to her (= for her use)*. *ἃ* marks the identity of the oil used by Juno on this occasion, and that which was perfumed for her private and special use.

183. *τρίγλῆρα*, *having three eyes or stars, "triple-gemmed."* Cowper.

190. *ἢ ἢ . . . ἀρρήσω*, *will you now be persuaded by me—or will you refuse?* Cf. K. § 259. 3. a.

204. γαίης νέρθε (for ἐνέρθε), *beneath the earth*. Keightley says that in Homer, the opposition between the Olympian gods and the Titans is merely a local one; the one being dwellers of the brilliant Olympus, the other the inmates of gloomy Tartaros.

219, 220. τῇ νῦν, *take now this*. — ἐγκράτῃ, *conceal*. — ὧ . . . τετέχεται, *in which all things* (cf. v. 216) *are contained*.

250. κείνος . . . υἱός, *that brave son of Jupiter*, i. e. Hercules.

261. μή . . . ἔρδοι, *lest he should do disagreeable things to quick Night*. See N. on 10. 394.

274. μάρτυροι . . . ἄνωγες, *so that the gods below* (i. e. the infernal deities) *who are around Saturn, may be witnesses*.

284. Λεκτόν, *Lecton*, was a promontory on the Trojan coast, formed by the foot of Ida, now called Cape Baba.

308. αἶ . . . ὑψηλὴν, *which will bear me over the solid land* (= the continent) *and the water* (= the sea). See N. on 10. 89.

316. θυμὸν . . . ἐδάμασσαν, *subdued my heart being diffused through* (literally, *poured around*) *my breast*.

321-326. Φοίνικος κοῖτης, i. e. Europa. — ἀνδρῶν. This word is used elsewhere only of Minerva (Odys. 8. 380), and of a mortal (Odys. 6. 149).

332. τὰ . . . ἄπαντα, *and all things are visible from afar*.

374. ἵσμεν, *let us go to meet the enemy*.

386. τῷ refers to Neptune. — εὐ θέμυς ἐστὶ. Schol. εὐ δυνατόν ἐστι.

390-394. It is highly to the praise of Hector, that he does for the Trojans what Neptune does for the Greeks. — ἐκλύσθη δὲ θάλασσα. "This swelling and inundation of the sea towards the Grecian camp, as if it had been agitated by a storm, is meant for a prodigy, intimating that the waters had the same resentment with their commander, Neptune, and seconded him in his quarrel." Pope, from Eustathius. — οὐρε . . . χέρσον, *nor so loud does the wave of the sea roar against the land*. Cf. 17. 264, where a similar metaphor is employed.

413. σπρόμβον δ' ὄς, *like a whirlwind*. Crus. Other critics render it, *like a top*.

422. ἐλπίμενοι ἐρῆσθαι, *hoping to drag him* (i. e. Hector) *away*.

486. ὁ δ' ἀπνύνθη, *and he breathed again*.

460. τεῦ γὰρ . . . μάλιστα, *for he fell very near to him* (i. e. Ajax).

481. τοὺς . . . ὅμμες, *thus also you shall sometimes be slain*, i. e. some of you shall now and then fall. κατακτανέσθε is 2 pers. plur. fut. mid. of κατακτείνω with passive signification.

499. φῆ is taken by Zenodotus in the sense of ὅς, *as, as if*. In this he is followed by such eminent critics among the moderns as Hermann, Buttmann, Thiersch, and Voss. Aristarchus takes it as the verb φῆ, and would strike out the following verse. Cf. Butt. Lexil. No. 104. §§ 1-7.

501. εἰπέμεναι μοι, *tell for me*. Cf. S. § 201. N. 5.

520. οἷ, γὰρ . . . ἦεν, *for no one was equal to him to follow with speed*

ILIAD XV.

4-11. χλωροὶ ὑπὸ δέλου, *pale through fear*. — φοβεσθήμενοι, "in *fu-gam versi* (cf. 8. 149)." Crus. — "Ἐκτορα δ' ἐν κ. τ. λ. Cf. 14. 436. — αὐ—ἀφαιρέματος = ἰσχυρότατος by litotes. Cf. Mt. § 463.

16-24. οὐ μὲν οἶδ', *truly I know not*. — κακοφράγης, *evil machinations*. — ἦ οὐ μέμνη, *bre, do you not remember when*. Kuhn. (Jelf's edit. § 804. 7) says that the change of the substantival for the adverbial clause, results from an ellipsis of τοῦ χρόνου, *I remember the time when I did this and so = I remember that I did*, etc. Cf. Mt. § 624; Butt. § 139. 59. — ἔφρ' ἂν ἔκηναι refers to an event which had actually taken place, and therefore stands for ἔφρ' ἂν ἔκανε. Cf. Mt. § 522. 1. — ὅν δὲ λάβοιμ. Repeat ἦ οὐ μέμνη from v. 18. — τεταγών, sc. τοδός. Cf. 1. 591. — ἀλγυπελέων, *having but little power*.

39. νῦτρερον λέχος ἀνδρῶν, *our own nuptial couch*. The pronoun ἀνδρῶν *self*, is added to the possessive pronoun in the genitive, as in Latin *mea ipsius culpa*." Mt. § 466. 1.

52. μετὰ . . . κῆρ, *agreeably to your and my heart's desire*.

61-67. κατὰ φρένας. See N. on 13. 580. — δ δ' refers to Achilles, and τὸν δὲ to Patroclus. — ὀλέσωντ' (i. e. ὀλέσωντα), *after that he has destroyed*. See N. on 1. 88. — μετὰ δ', *and among them*, is employed adverbially. Cf. 2. 446, 447; 9. 181.

75. ὅς . . . πρῶτον. Cf. 1. 528. — ἐπέπνευσα. Cf. 1. 528.

80-82. ὅς . . . ἀνέρος, *as when darts the thought of man = quick as thought*. For the subjunctive, see N. on 2. 147. — εἴην is the optative of εἶμι, and not of εἶμι, as Spitzner and others suppose.

98. καί, *also as well as I*.

107-109. φησὶν, *thinks, regards himself to be* (εἶναι). — τῷ, *wherefore*.

115, 116. νῦν = *in these circumstances*. — ἰόντ' (i. e. ἰόντα) stands for ἰόντι, it being made to conform grammatically with the omitted subject of τίσασθαι. K. § 307. R. 2.

123. πᾶσι . . . θεοῖσιν, *fearing for all the gods, that they would be involved in the effect of Mars' disobedience*.

128, 129. φρένας is the accusative synecdochical. — διέφθορας, *you are lost if you proceed*. — τοι is to be constructed with οὔαρ'. See N. on 1. 104. — αἵμας = *useless*. This phrase *are your ears useless to hear? = have you no ears to hear?* — ἀκούμεν limits οὔαρ'. Cf. 222. 6.

155. οἶδ'—χαλῶσατο is a litotes for, *was highly pleased*. See N. on l. 830.

162. οὐκ is here used instead of μὴ with εἰ, because it does not apply to the condition, but to the single word ἐπεισεσθαι, *will not obey = disobey*. Cf. Mt. § 608. 5. b.

191-196. παλλομένων (sc. ἡμῶν), *when we cast lots*. The subject of the participle is omitted, when, as here, it is readily supplied from the context, and no particular emphasis is demanded. Cf. K. § 812. R. 4; S. § 226. b. Some critics after Heyne, take παλλομένων as passive, and supply πληρῶν. — τῷ . . . φρεσίν, *wherefore I will not walk (=act, conduct) according to the will of Jupiter*, i. e. I will not obey him. — τριτὴν ἐν μοίῃ, *in the third part which he obtained by lot*. — χερσὶ . . . δευσιστέσθω, *and let him not at all terrify (=think to terrify) me with his hands* (cf. v. 180), *as (though I were) a coward*.

199. καὶ ἀνάγκη, *even of necessity*. The implication is that the children of Jupiter would not obey him, were it not the necessary result of their relation to him.

207-213. ὅτ' (i. e. ὅτε)=ὅτι. Mt. § 624 says that ὅτ' . . . εἰδῆ is put for τὸ ἄγγελον αἶσιμα εἶδέναι. See N. on v. 18. — ἄνευ ἐμείδεν=*without my knowledge and consent*.

225-228. Κρόνον ἀμφοῖς ἰόντες. See N. on 14. 274. — ἐπεὶ . . . ἐτελέσθη, *since the affair could not be accomplished without labor* (literally, *sweat*), i. e. such was Neptune's power, that he would not have yielded to Jupiter without a desperate struggle. *κεν* denotes an implied condition, *since* (had he not yielded). Cf. K. § 238. 1.

241. ἀμφὶ . . . ἑτάροισι, *recognizing his companions about him*.

247-252. ἔντην, *in front, in face of*, i. e. *openly, visibly*. — δ=ὅτι, *that*. Cf. Mt. § 486. 3. — πρὸς στήθος, *upon the breast*. See N. on 13. 580. — ἐπεὶ . . . ἦτορ, *for I felt my dear heart* (i. e. its pulsations). Some render, *I was breathing out my life = I was on the point of expiring*.

258. ἐπνεῦσιν ἐπότηνον. In every place except this and in Odys. 10. 531, ἐπότηνον is followed by the accusative.

263-268. Cf. Na. on 6. 506-511.

273-276. ἡλίβατος (*sleep, difficult to be climbed*). πέτρῃ refers to the goat, and δάσκιος ὄλη to the stag, by a controverted parallelism, i. e. the means and the extremes of the pairs spoken of, are to be connected in thought. Cf. Matt. 7. 6, where a similar construction is found. — ἐφάνη—eis ὁδόν, *appears coming into the way*, by *constructio pragnans* (see N. on 1. 55), the preposition of motion following a verb of rest, to which it imparts the idea of previous motion.

305. ἀπὸ φόβου through fear of Hector.

309. ἀμφιδόσσαι, *sluggish throughout*. For the triplicity of epithets, see N. on 5. 194.

318. ἀτρέμα, *motionless*, i. e. without inclining it to either side.
328. ἀνὴρ, *man*, not a *man*, as it is here taken collectively, or in an unlimited sense. — καθασδέιοις ἰσμήνης, *when the battle was dispersed* i. e. when the lines were so broken, that they no longer fought in bodies.
353. σὺν αὐτῷ is to be constructed with δμοκλήσαντες.
365. ἤτε. Schol. τεξικέ. — κέματον, i. e. the wall and ditch.
381. οἱ δ' refers to the Trojans, as it appears from ὁ Τρῶες in v. 384.
- 399-403. τοῖς is to be constructed with παρμενέμεν, *to sit beside you*. The locality is rendered still more definite by ἐνθάδε. — τίς δ' οὗτος is repeated from 11. 792.
410. στάδμη, *a measuring-line*. The string was smeared with ruddle (*rubrica*, μίλτος), and drawn tight to impress a straight mark upon boards of wood, slabs of marble, etc. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 572.
418. δαίμων, i. e. Apollo.
447. πεπρόνητο, pluperf. as imperf. of προλέω, used here in an active signification.
470. πρόιον, *early this morning*, or as Spitzner thinks, *early yesterday*. Cf. 8. 328.
- 488-493. ὅθ' . . . βέλεμα, *for I indeed have seen with my eyes, the arrows* (literally, *things sent, missiles*) *of the bravest warrior* (i. e. Teucer) *rendered useless by Jupiter*. — ὅς . . . μένος, *thus now does he weaken the strength of the Greeks*.
- 494-499. "Versus nobilissimi, præ quibus sordebant τοῖς παλαιοῖς prolixæ, ut illis visa sunt, carmina Tyrtæi." Bothe. — τεθνήκε! . . . τεθνήκεν, *let him die! it will not be disgraceful* (a litotes=*it will be honorable*) *for him to die fighting for his country*. The patriotism of Hector shines conspicuous in these verses, and commands the admiration of all who have a heart to appreciate that self-devotion, which caused him to esteem it an honor to die in behalf of his country.
- 509-511. τοῦδε depends on ἀμείνων, and is explained by ἡ αὐτοσχέδι (in close combat) . . . μένος τε. — βιώναι=*to conquer*, by which alone their lives could be prolonged.
- 535-539. τοῦ δ' refers to Dolops, who had just struck the centre of Meges' shield without penetrating it. — δ refers to Meges, and τῷ to Dolops. Prominence is given to these demonstratives by their juxtaposition.
551. δ δέ μιν τίεν is put for δς μιν·τίεν. Cf. Jelf's Kühn. § 752. 1.
- 557, 558. κατ' ἄκρης, *from the summit*. As we say *from the foundation* = *utterly*. Trollope constructs this passage thus: πρὶν γ' ἢ ἡμᾶς κατακτείνω αὐτοὺς, ἢ αὐτοὺς ἐλέειν Ἰλίον κ. τ. λ. — κτείνω infin. of κτείνω (i. e. κτείνω), *to kill*.
561. αἰδῶ . . . θυμῷ, *put shame in your mind*, i. e. think of the disgrace which awaits your defeat.

567. ἔρκετ χαλκείῳ, *with a brazen rampart*, i. e. they formed a line of defence in their brazen armor.

570. μάχεσθαι limits ἄλκιμος, *powerful to fight, strong for fighting*. S. § 222. 8.

593. ἐφ' ὅσους. Cf. v. 254.

599. τὸ . . . Ζεὺς, *for this* (i. e. the casting fire into the ships) *the wise Jupiter awaited*, as the limit of Trojan success.

605-618. The fury with which Hector charges the Greeks, is depicted with amazing vigor and richness of imagery in these lines. — ἀφλοισμός, *foam*, as when one is in extreme rage. — τὸ . . . ὀφρύσιν, *and his eyes shone* (i. e. sparkled with anger) *under his stern brows*. — αὐτὸς—Ζεὺς, *Jupiter himself*. — μόρσιμον ἡμῶν, *the day of fate* (= of death).

623-628. λαμπρόμενος πύρ πάντοθεν, *shining with fire on every side* = clad in bright armor. — ἀέμωιο . . . ἐμβρέμεται, *and a terrible blast roars in its sail*. — φρένα is the synecdochical accusative. — τυτθὸν . . . φέρονται, *for they are borne but a little way from death*, i. e. they barely escape death.

640-645. ἀγγελίης . . . Ἡρακλεΐῃ, *went with a message to the mighty Hercules*. See N. on 2. 658. — ἐν . . . πάλτο, "*sprang upon the rim of his shield*." Smith's Crus. Lex.

663. This is one of the most forcible appeals which can be made, and has often been employed to stimulate and inspire the drooping courage of an army on the brink of destruction.

674-680. οὐδ' . . . ἐστάνην, *it did not please the mind of the magnanimous Ajax to stand*. θυμῷ belongs to Αἴαντι in the relation of the part to the whole. — πίονυρας, *Æol. for τέσσαρας*.

716-719. ἐπλαστον. This was an ornament constituting the highest portion of the poop of a ship. After the battle of Marathon, Cynægius, brother of the poet Æschylus, seized the aplustre of a Persian ship, and had his hand cut off with a hatchet. Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 58. — πάντων—ἡμῶν, *the day of all (days)* = the day worth all other days.

730. δεδοκημένος, *watching, on the alert*, perf. part. of δέκομαι (Epic for δέχομαι). See N. on 4. 107.

ILIAD XVI.

22. μὴ νεμέσῃ, *be not angry with me weeping*.

83. οὐκ . . . Πηλεΐν, *then the warrior Peleus was not thy father*. "Ἔρα is used to denote something which has come suddenly and unexpectedly upon the mind, so as to produce surprise and wonder thereat." Jelf's

Kühn. § 789. 4. This meaning is derived from its notion of quickness. See N. on 10. 349.

49. *ἴδς . . . δωρηχθήναι*, grant that I may put thy armor upon my shoulders.

46. *μέγα νήπιος*, very simple. This is explained by the following γάρ.

73-77. *στρατὸν* = camp. — *Ἑκτορος—περιάγνεται* (sc. *ἔφ* from the preceding context), the voice of Hector breaks around.

82-85. *φίλον . . . ἔλονται*, and take away (= cut off) our loved return.

89, 90. The idea is that if Patroclus, after having repulsed the Trojans from the ships, should continue the fight, he might render it unnecessary for the Greeks to call on Achilles for help, and thus deprive him of glory.

109, 110. *αἰέ . . . ἔσθματι*, and he was all the while oppressed with a dreadful panting, i. e. he was out of breath. — *οὐδὲ . . . ἀπνεύσαι*, and he was unable to respire. For this use of *εἶχεν*, cf. K. § 306. 1 (c).

140. The poet takes pleasure in alluding to the spear of Achilles, as one of so great a size as to be brandished only by the hero himself.

156. *ἀνδ, ἐντρούχου*. See N. on 1. 53. — *λύκει δς*. See N. on 3. 2. Compare also 4. 471.

162. *ἐρευγόμενοι φόρον αἵματος*, vomiting gore of blood, i. e. the bloody gore dripping from the mouth. — *περιστένεται*, is too small = is distended.

182, 183. *μετὰ μελομένησιν*, among those leading in the dance. This word denotes a movement, graceful and in time with the song or instrumental music which accompanied it. See N. on 1. 472. — *χρυσήλοκτρον*. The old interpreters explain this by *χρυσὴ βέλει χρωμένη*, with the golden arrow. Voss and others less correctly interpret: with the golden spindle or distaff.

195. *ἔγχεϊ μάρνασθαι*, in fighting with the spear. The infinitive limits the signification of *μετέπρεπε*.

199. *δ' in κρατερὸν δ'* joins the apodosis to the preceding protasis of time, *ἐπειδὴ . . . κρίνας*, as though the sentences were co-ordinate. Kühn. (Jelf's edit. § 770. b) remarks that the old idioms of the language, loved to give an independent character to subordinate clauses.

208. *τοπρὶν*, before, i. e. since the quarrel with Agamemnon.

235. *ἀνιπτόπυδες*, having unwashed feet. These Selli or priests of Jupiter at Dodona, as Crusius remarks, lived like monks destitute of every convenience.

240-245. *ἄλλ', yet*. See N. on 1. 287. — *ἴφρα* denotes purpose. — *ἡμέτερος δερῶπων*, whether our attendant, i. e. Patroclus. — *οἱ—χεῖρες*. See N. on 1. 104. *οἱ* refers to Hector. — *ὅππότε' ἐγώ*, when I myself.

250. *ἔτερον μὲν* (i. e. the one part of the prayer) is explained in *νῆσθ . . . θῶκε*, and *ἔτερον δ' in σόν . . . ἀπονέεισθαι* which follows.

281. *ἐλπόμενοι* agrees *κατὰ σύνεσιν* (cf. K. § 241. 1) with *φάλαγγες*.

303-305. *οὐ γὰρ πώ τι*, for not at all yet. — *προτροπῶδεν φοβέοντα*

turned in headlong flight; literally, *fled turned about*. This adverb usually denotes a rapid and disorderly flight.

313-319. *ἐφορμηθέντα*, while rushing in to the assistance of Thoas. Before he could render that warrior any aid, he was himself slain by Phyleides. This is denoted in *ἔφθη ὀρεξάμενος*. — *Νεστορίδαι—ὁ μὲν—Μάρις δ'*. See N. on 1. 606.

356, 357. *οἱ δὲ . . . ἀλκῆς*, and these (i. e. the Trojans) were mindful of (=gave themselves up to) dreadful-sounding rout, and forgot active bravery. *δυσκελᾶδος* signifies the loud and despairing cries attending the rout of an army.

361. *σκέπτετ'*, "watched, or listened keenly to the whizzing of the arrows." Felton.

367-371. *οὐδὲ κατὰ μοῖραν*, not in order=in disorder. — *ἔκπερον*, bore out from the ditch, i. e. from battle. — *οὖς* refers in the plural to *λαβὼν* taken collectively. Butt. § 143. 5. b. — *ἄξαντ' . . . ἀνέκτων*, having broken at the point of the pole (i. e. at the point where it is joined to the chariot) left behind the chariots of their masters. *ἄξαντ'* is put in the dual, because the horses are considered in the relation of pairs or spans.

378, 379. *ὑπὸ . . . ὀχέων*, and beneath the axle (=under the wheels) men fell (in their flight) prone from their chariots. — *ἀνεκυμβαλίζον*, upset with a crash.

384-388. *ὥς . . . χθῶν*, as the black earth is entirely burdened with a tempest. So we speak of a storm hanging heavily over a place. Spitzner reads *κελανῶν* in reference to *λαίλαπι*. — *οἱ . . . δέμοντας*, who by violence give unjust decisions in the forum. *εἰν=έν*. — *ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι*, and expel justice. — *ἀλέγοντες* denotes cause.

403, 404. *ἐκ γὰρ . . . ἤτχθησαν* (pass. for depon.), for he was panic struck (literally, struck in his mind), and the reins fell from his hands.

419. *ἀμτροχίτνας*, loose-girded, i. e. without a girdle under their tunic.

422, 423. *αἰδῶς . . . ἔστε*, for shame, Lycians! whither are ye flying? Now be active. See N. on 2. 758. Buttmann is disposed to follow the explanation of Eustathius, now ye are swift, spoken sarcastically. There would in this case be an implied direction to stand and fight, and with this the following *γὰρ* would appropriately connect itself.

428. *οἱ δ'* refers to Sarpedon and Patroclus. The comparison by which these heroes are likened to crooked-taloned, hook-beaked vultures, which fight with loud screams upon a lofty rock, is very graphic.

436-438. Jupiter here debates in his mind, whether he shall save Sarpedon from being slain by Patroclus, by whom he is fated to die (cf. v. 434), or subdue him by the hand of that hero. This clearly shows, that in the Iliad, fate was nothing more, as Coleridge remarks, than the issue decreed by Jupiter to individuals or things, and has no reference to a predestination independent of his will.

440 *πῶϊν . . . ἕϊρες!* See N. on 1. 551.

459. αἱματοέσσης ψίδας, *bloody drops*. See N. on 11. 53.

468. ὁ δ' ἔβραχε is referred usually to the cry of anguish raised by the steed when he fell wounded, and this harmonizes with μακρὸν in the next line. Spitzner, however, takes it of the noise made by the fall of the horse. We should have supposed in that case, that it would have followed *ἔκασ'* in the next verse.

482. ἤριπε. See N. on 13. 389.

486. βεβρυχέτι. See N. on 13. 393.

494-498. ἐελδέσθω is taken passively. — σοι limits ἔσσομαι. The protasis begins with εἰ κέ μ'. — κατηφείη καὶ ὄνειδος, i. e. a cause of reproach and shame.

512. τείχεος depends on ἐπισσύμενον. See N. on 5. 192.

541. κείται, *lies dead*.

602. στᾶν . . . ἀλλήετι, *going in a body stand around him* (i. e. Bathycles).

629, 630. πάρος—καθίζει. This is an exception to the rule that πάρος, before, when a conjunction, is put with the infinitive. Butt. § 139. C. N. 4. — ἐν—χερσί, *in the hands* = in action. — ἐπίων, sc. τέλος.

636-640. χαλκοῦ limits δοῦπος. — ῥινοῦ, τε βοῶν. Aristarchus considers this a hendiadys, but it is better with Voss to translate, *of leather and of well-prepared ox-hides*. — ἐς πόδας ἔκρουε, *to the extremities of the feet* = to the toes.

648-651. ἢ ἤδη καὶ κείνον—Ἐκτωρ . . . αἶψόν, *whether Hector should now slay him with the spear, and strip his armor from his shoulders, or whether he* (i. e. Jupiter) *should still longer increase severe labor to men*, i. e. destroy more Trojans by him. ἀφέλλειεν refers to Jupiter. For the optative expressing the derived or more remote thought, cf. K. § 344. R. 10.

667. κελαινεφές . . . Σαρπηδόνα, *go and cleanse* (see N. on 1. 179) *Sarpedon from dark gore out of the reach of the darts* ("extra telorum jactum," Jelf's Kühn. § 621. 1. b). ἐκ gives by *prægnans constructio* to ἀσθηον the sense of, *bear away and cleanse*. This passage has received various other explanations, which for the sake of brevity I must omit.

682. Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμοσιν, *to the twin-brothers, Sleep and Death*. Hesiod calls these two deities the children of Night.

699. περὶ πρό. See N. on 11. 180.

708. οὐδ' . . . Τρώων, *it is not appointed to thee by fate to destroy with thy spear the city of the Trojans*. πέρδαι is the subject of this proposition.

715. οἱ refers to Hector and limits παρίστατο.

734-737. σκαῖῃ, *in his left hand*. — τὸν . . . ἐκάλυψεν, *which his hand grasped*; literally, *covered all around* (περὶ). — οὐδὲ . . . φωνέτι, *and not long was it removed from* (= it quickly hit) *the man*. — οὐδ' ἄλυσεν Βίλος, *nor did he discharge the missile with no effect*.

745. ἦ . . . κυβιστῇ! *truly a very active man! how nimbly he dives!*

779. μετερίσσετο βουλευτόνδε, *descended to the place of his sitting*; *liter*

ally, went to the time of unyoking oxen, i. e. to the time of evening καὶ ρῶς is to be supplied with βουλντόν. Cf. Odys. 9. 58.

789-792. δ . . . ἐνόησεν, he (Patroclus) had not observed him (i. e. Phobus) coming through the crowd. — στρεφεδίγηθεν, turned around = siam around.

821. διαπρὸ . . . ἔλασεν, and drove the brass through.

834-842. ἵπποι ποσσὶν ὑπαρέχεται (3 plur. perf. mid. of ὑρέγω), the horses stretch themselves with their feet = take long leaps. — Τρωαὶ is the local dative. — ἡμᾶρ ἀναγκαῖον, the day of necessity, i. e. the day of slavery or death. See N. on 6. 458. — μή μοι πρὶν κ. τ. λ. are the words put by Hector into the mouth of Achilles, when he sent Patroclus to battle.

860, 861. εἴ κ' Ἀχιλεὺς—φθῆν . . . ὀλέσσαι, whether Achilles smitten by my spear may not first lose his life. The infinitive is here equivalent to ὥστε ὀλέσσαι θυμόν, and denotes the result of τυπεῖς. Cf. Smith's Crus. Lex.

ILIAD XVII.

This book is denominated Μενέλδου ἀριστεία, because in it are detailed the deeds of that hero in defence of the body of Patroclus.

9. Πάφδου υἱός, i. e. Euphorbus. Cf. 16. 808.

22-25. περὶ σθένει βλεμείναι, "exults greatly in its strength." Liddell and Scott. So Damm allies this verb to βλέμω, as though for βρεμείνω. Cf. Carmichael Gr. Verbs, p. 54. — βίη Ὑπερήνορος = the mighty Hyperenor (see N. on 3. 105). — ἥς ἥβης ἀπόνηδ' (i. e. ἀπόνητο), had no (οὐδὲ μὲν οὐδὲ) advantage from his youth. Some render it, enjoyed not his youth, i. e. died prematurely.

82. ρεχθὲν . . . ἔγνω, what is done even a fool knows, i. e. even a fool is taught by experience.

85. γυνῶν ἐμὸν, my brother, i. e. Hyperenor. Cf. v. 24.

41, 42. ἀλλ' . . . φόβοιο, but no longer shall this labor (i. e. battle) be untried or uncontested, whether (it be the contest) of victory or flight, i. e. whatever the issue may be. ἀλκῆς is made by some to depend on ἀνείρητος, and by others on πόνος, the toil of victory.

51-54. αἶμαρ ὀι. The asyndeton gives prominence to this clause, by introducing it as something new and unlooked for. — Χαρίτεσσιν ὁμοῖα = τοῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ὁμοῖαι. Cf. Mt. § 453. Obs. 1; Thiersch § 281. 10; K. § 323. R. 6; S. § 202. 2. — ὅδ' . . . ὅδωρ, where water pours forth in abundance. Some adopt the reading ἀναβέβροχεν, and referring the subject to the preceding χώρα ἐν οἰοπόλῳ, in a solitary spot, render the clause, where it has drunk in much water. Carmichael suggests the subst

tution of $\delta\varsigma$ for $\delta\delta'$, which would indeed adapt the clause much better to the reading *ἀναβέβροχεν*.

61. *ὄρεϊστροφος*, mountain-bred.

71. *εἰ . . . Ἀπόλλων*, unless *Phæbus Apollo* had envied him, i. e. grudged him the honor of bearing away the spoils.

92-98. $\delta\varsigma$. . . *τιμῆς*, who lies here on account of my honor, i. e. who died in defence of my cause. — *ἀλλὰ . . . διμῶς*. See N. on 11. 407. — *πρὸς δαίμονα*, i. e. against the will of the deity.

100, 101. $\delta\varsigma$. . . *χωρήσωντ'*, who may see me giving way to *Hector*. — *ἐκ δεξιῶν* = with the help of a god.

110. *ὃν ῥα—διώνται*. See N. on 13. 180.

121. *σπεύσομεν* = let us fight; literally, let us hasten, strive. — *αἶψα* . . . *γυμνόν*, and (try) if we can bear the dead body, though naked (i. e. despoiled of its armor), to *Achilles*.

131. *μέγα . . . αὐτῷ*, to be a great glory to himself. *ἔμμεναι* denotes the purpose of *φέρειν*.

136. *έλκεται*, mid. of *έλκω* used transitively. Cf. *Soph. Gr. Verbs*, p. 137.

144. *πόλιν* refers (according to the Schol.) to the citizens, and *ἄστυ* to the walls and houses.

155. *οἰκαδ' ἵμεν*, we will go home. The preceding line contains the protasis. — *πεφῆσεται*, will shine upon (= come upon), Epic fut. of *φάω*, as middle.

170-173. *τοῖος ἔών*, being such (as to valor and prudence). This is spoken reprovingly. — *ἄλῶν* (= *ὅτι τοῖον*) *ἔειπες*, because thou hast spoken such things.

197. *ἀλλ' . . . ἐγήρα*, but the son did not grow old in the armor of his father. Reference is had to the premature death of *Achilles*, who was shot by *Paris* in the last year of the siege.

213. *ινδάλλετα . . . Πηλεΐδης*, and to all he appeared shining in the armor of the brave son of *Peleus*. As the sense appears to be, similar to *Pelides*, some have adopted the reading *Πηλεΐωνι*.

242, 243. *ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδεΐδια*, as I fear for my own head (dat. commodi). — *πολέμοιο νέφος*, cloud of war, refers to *Hector*, although some construct it as governed by *καλύπτει*, in the sense of tumult of battle.

254. *ἀλλὰ . . . ἑκά*, but let each of himself (i. e. of his own accord) advance. For this use of *αὐτός*, cf. *Mt.* § 463. 4.

264. *βέβροχεν . . . ῥέον*, a great wave (from the sea) roars against the current (of the river). — *βοῶσιν* poetic for *βοῶν*. — *ἔξω*, out upon the land. This is a most beautiful and expressive simile, in which the charge of the Trojans and the resistance of the Greeks, are compared to a mighty billow roaring against the stream of a nobly-flowing river, the extreme shores bellowing and the sea dashing upon the land.

270-273. *ἤχθαιωε*, sc. *Κρονίων*. — *ὑλίσσεν* . . . *Τρωῆσιν*, and he was

then unwilling (literally, he detested) that he should become a prey to the Trojan dogs of his enemies. — τῷ, therefore. — ἀμυνόμεν marks the purpose of ἄρσεν.

277-280. ἄλλος . . . ἐρόντο, but (only) drew away the body. — τῶν ἑλλων Δαναῶν limits δς. — μετ', after, next to.

290. παρὰ . . . τένοντας, at the ankle around the tendons.

297. ἐγκέφαλος . . . αἱματόεις, and the bloody brain gushed forth from the wound by the haft-hole (of the spear), i. e. the hole in the spear-head, into which the shaft was inserted. Some render παρ' αἵλδον, by the cone, the place in which the crest was inserted in the helmet. Others interpret it, in a stream, as though flowing through an αἵλδον or pipe. This signification is forced and unnatural.

304. Αἶστος ἀκόντισε. Verbs of aiming are followed by the genitive. In prose with εἰς and with the meaning to hit, they are constructed with the accusative. K. § 273. R. 7. c. — δουρὶ is the dative of the missile.

313. Ἴπποδῶφ περιβάντα, while defending (literally, going around) Hippothous (dat. commodi).

321. ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, contrary to the fateful decree of Jupiter. See N. on 3. 299.

327-330. καὶ ὑπὲρ Διόν, even against a god. See N. on 3. 299. — ὑπερδία, above fear, unterrified.

354-361. ἄλλ' . . . εἴχε, but he was no longer able. — οὔτε . . . ἄλλων, he gave orders that not any one should fall behind the body (of Patroclus). In the next line, they are directed not to fight in front of it before the rest, since by thus doing the defence would be less compact and firm, and they would not be able to succor one another when hardly pressed. Cf. vs. 364, 365. — ἐγχιστῶνι (= ἐγχι ἀλλήλων. Mt. § 446. 8). See N. on χθιξός, 1. 424.

371. εὐקהλοὶ in comparison with those who were fighting about the body of Patroclus. The word is used here adverbially.

384. τοῖς δὲ refers to those who were contending for the body of Patroclus. — πανημερίοις. See N. on 1. 424.

393, 394. τάνυσται . . . διαπρὸ (see N. on 5. 66), and it is all stretched throughout. — ὡς ὅγ'—ἀμφοτέροισι, thus they on both sides. The simile in which the pulling of the body in every direction, is compared to the stretching of a hide, is very expressive although somewhat homely. Homer, however, looks more to the appropriateness of his images, than to the sources whence they are drawn. — ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ, in a little space.

403, 404. γὰρ introduces the reason why Achilles was yet ignorant of the death of Patroclus. — τό, on this account, i. e. on account of the distance between the place where they fought and the ships.

414-417. τίς, some = each. — τὸ . . . εἴη, that (viz. the yawning of the earth) would be at once far better for us. — ἐρύσαι denotes the pur

pose of *μελήσμεναι*. — *κύδος ἀρῆσθαι* by getting possession of the dead body.

425. *χάλκεον οὐρανόν*, *brazen heaven*, is either to be taken literally, in reference to the ideas entertained by the ancients respecting the material and structure of the heavens, or more probably in the metaphorical sense of *hardness, firmness*. Cf. Volck. *Hom. Geog.* p. 5.

434. *ἔσπε* here takes the indicative, because the comparison states an actual fact. Cf. K. § 343. R. 1. See N. on 10. 183.

457. *τὰ δ' . . . βαλόντε*, and they shaking the dust from their manes to the ground. In the excess of their grief, the horses had bent their heads to the ground, and their manes had become defiled with dust. Cf. vs. 439, 440. — *αἰγυπῖός*, a vulture. The verb may be supplied from the preceding context.

470, 471. *καὶ . . . ἐσθλός*, and has taken away thy good senses. — *οἶον πρὸς Τρῶας κ. τ. λ.*, how can you alone fight in the foremost throng among the Trojans?

476. *ἐχέμεν . . . τε*, to hold the curbing and force = to be able to manage and control.

489. *ἐφορμηθέντε γε νῦν* is considered by some as an accusative absolute. But it is better to make it depend on *ἐν . . . μαχέσασθαι*, which, as Matthiæ (§ 562. 8) remarks, contains the idea of *δεξάσθαι*. Cf. Butt. § 145. N. 6.

502-506. *ἀλλὰ . . . μεταφρένῃ*, but breathing close on my back. The reason for this was that in case of need he might have the means of escape near at hand. — *ἢ κ' αὐτὸς—ἀλολή*. "There is a change of construction, which should properly have been *ἢ κ' αὐτὸν ἀλῶμαι*." Trollope.

514. *θεῶν . . . κεῖται*, "lie in the knees of the gods = depend on the will of the gods. The expression is founded on the fact, that suppliants embraced the knees of the person supplicated." Felton. Bothe and Nitzsch (ad *Odys.* 1. 267) interpret: *in the power of the gods*, on the ground that in the early language, this idea was denoted by the word *knee*.

539. *χερσίονα*, inferior to Patroclus.

565. *ἀλλ' . . . μένος*, but Hector has the dreadful force of fire. This may refer to his impetuosity, or to the destructive effect of his valor. — *οἷδ' . . . θηδών*, nor does he cease slaughtering with his weapon. For the construction of the participle, cf. K. § 810. 4. (f); S. § 225. 7.

579. *διαπρὸ*, clear through, literally, through and out. Cf. K. § 300. R. 1.

608. *τοὶ . . . Τρῶες*, and the Trojans shouted at the failure of Idomeneus to pierce Hector. How natural are incidents like this introduced.

627. *ὅτε . . . νίκην*. Instead of this adverbial sentence of time (K. § 337. B), the construction might have been carried on by the participle. Cf. Mt. § 552. Obs. Trollope says that the use of *ὅτε*, in this passage, is peculiar to Homer, and very rarely employed.

640. *δῖτις ἀπαγγέλλει*, *who might announce*. The adjective clause is considered as forming a member of the preceding clause expressive of a wish, and therefore takes the optative. Cf. K. § 386. 6.

681. *εἴ που . . . ἴδω*, *if any where you might behold the son of Nestor yet living*.

697. *ἀλλ' οὐδ' ὥς*, *not even thus*, i. e. oppressed with grief.

723. *μάλα μεγάλως*, *very greatly*, does not refer as some suppose, to the immense size of Patroclus, but to the force with which Menelaus and Meriones raised up the dead body to bear it away.

740. *τοῖς* refers probably to the two Ajaxes and the other heroes, who were fighting in the rear of Menelaus and Meriones. Cf. v. 752.

753. *οἱ δ'* refers to the Trojans.

760. *περί τ' ἀμφί*, *round about*. Cf. K. § 300. R. 1.

ILIAD XVIII.

12. *ἦ μάλα δὲ*, *surely now indeed*. Achilles foreboded the sad tidings about to be borne to him by Antilochus.

26. *μέγας μεγαλωστί*. The Greeks were fond of placing words together which had a kindred meaning. Cf. S. § 239, 4.

49, 50. *ἔλλασι δ'*, *αἱ κατὰ κ. τ. λ.* "The Nereids were fifty in number, those whom Homer has named being perhaps the most eminent or beautiful." Trollope. — *τῶν . . . σπέος*, *with these was the splendid cave filled*.

66. *περὶ . . . βήγνυτο*, *and the wave of the sea was broken around them* (as they emerged from its depths)

86. *αἰδ' ὄφελος*. See N. on l. 415.

93. *Πατρόκλοιο ἔλωρα*, *the prey of Patroclus*, i. e. the penalty for his slaughter.

95. *οἱ ἀγορεύεις* = *δτι ταῦτα ἀγορεύεις*. Mt. § 480. Obs. 3.

101. *νῦν δ'* is repeated in v. 114, on account of the long parenthesis commencing with *ἐπεὶ οὐ νείομαι*, κ. τ. λ.

133. *ἐπεὶ . . . ἀντὶ*, *since slaughter is near him*, i. e. his death is near at hand.

149. *ὑφ'*, *from*, is to be constructed with *φεύγοντες*, because in it resides the passive sense, *being routed*.

173, 174. *οἱ μὲν* referring to the Greeks and *οἱ δὲ* referring to the Trojans, are in partitive apposition with *οἱ δ'* in v. 172.

192, 193. The great size of Achilles prevented his wearing the armor of any chief except that of Ajax. As it respects the grammatical construction of v. 192, Buttmann (Gram. § 143. 17) remarks that *τεῶ* (for

τίνας) stands where we should expect τοῦ (οὗ), and has arisen out of the simple thought: οὐκ οἶδα, τίνας ἄλλον τεύχεα δύνω.

198. ἀλλ' αὐτῶς, but thus, i. e. unarmed.

210. ἄμα . . . καταδύντι, with the setting sun.

231. ἀμφι . . . ἔγχεσιν, among their own chariots and spears, i. e. they were so crowded and entangled in the rout, that their chariots were overturned, and they were pierced with their own spears. No incident could give a more vivid picture of the terror and confusion, produced among the Trojans by the appearance and shouts of Achilles.

245. πάρος when not used merely as an adverb, is always followed by the infinitive. Cf. K. § 337. R. 5.

257-264. οὗτος ἀνὴρ refers to Achilles. The pronoun is employed δεικτικῶς. See N. on 1. 20. — πολεμίζειν limits ρητέροι. Cf. Mt. § 535. b. See N. on 2. 452. — ὅς=ὅτι τοιοῦτος. See N. on 6. 166. — διαίονται, divide by their well-balanced and equal forces. The struggle had hitherto been so evenly contested, that neither side could claim the victory.

273-278. κηδόμενοι περ, though sad at being compelled to leave the field of war. — τῷ δ' ἄλγιον, and it will be the worse for him. ἄλγιον is the comparative of ἀλεγυνός, and is taken by some in the sense of the positive. Cf. K. § 323. R. 7.

291-302. Φρυγίην denotes the direction of ἔκει. — κτήματα περνώμεν' (from πέρνημι, Epic for πέρω, "vendible goods." Crusius. — οὐ γὰρ ἐάσω, for I will not permit you to disclose these counsels. — ὅς=ἐκείνους ὅς, of which the antecedent is the omitted subject of δότω. — ἔστιν has for its subject τινα—ἐπαυρέμεν.

309. ξυνός, common, i. e. sometimes on one side and sometimes on the other. — Ἐννάλιος is here put for the fortune of war. — καταέσται. For the change of the root-vowel to α, cf. Butt. Ir. Verbs, p. 158.

325. παρσύνων, when I encouraged. See N. on 1. 35.

341. αὐτοί, we ourselves, i. e. Achilles and Patroclus.

350-353. λούσαν the body of Patroclus. — ἐς . . . κεφαλῆς, from head to feet, i. e. the whole body.

365. ἀμφοτέρων is explained by γενεῇ and οὐνεκα . . . κέκλημαι.

372. ἐλίσσόμενον sustains to the preceding participle the relation of causality. See N. on 1. 168.

378, 379. ἔχον τέλος, had an end=were finished. — κοπτὲ δὲ δεσμοῖς, and he was cutting the clasps or nails by which the handles were to be fastened to the tripods.

386. πάρος . . . θαμίζεις, before this (i. e. heretofore) at least you did not come often. Somewhat similar is our expression, you are quite a stranger.

388 διὰ Διδαν (i. e. Charis the wife of Vulcan). See N. on 3. 171.

390. ἀποβόλου, *flowing backwards*, "an epithet given to Oceanus, because like a river, it encircled the earth and flowed back into itself" Smith & Crus. Lex.

401. κάλυκας properly signifies, *flower-buds* or *flower-cups*. Hence in this place, it is supposed to be used of *ear-pendants* in the form of a flower-cup. Voss renders it *hair-pins*.

410. ἀκμοδέτω, *the anvil-block*, i. e. the large block of wood on which the anvil was placed, when used by the smith. — πέλωρ αἶητον, *a huge monster*. Vulcan is always represented as having a large and muscular frame.

434. γῆραι λυγρῷ—ἀρημέρος (Epic perf. pass. part. defect.), *oppressed with miserable old age*.

453. πᾶν . . . πύλῃσιν, *and all the day they fought around the Scæan gates*. — αὐτῆμαρ, *this very day*.

465. ὅτε . . . ἰκάνοι. See N. on 3. 55.

470. φῦσαι . . . ἐφύσων, *and full twenty (or the whole twenty) bellows blew in the furnace*. χόρνοισιν signifies the cavity before the bellows, where the ore was melted.

477. ἐτέρῃφι, *in the other (hand)*.

480. ἐκ . . . τελαμῶνα, *and from it (i. e. attached to it) a silver belt*. The verb is easily supplied from the preceding context. ἐκ is here a local adverb = ἐξ αὐτῆς.

485-489. ἐν . . . ἰστεφάνωται, *and in it he formed the constellations* (literally, *signs* by which travellers on land or sea are guided) *with which* (cf. K. § 281. 2) *the heaven is crowned*. — Πληϊάδας, *Pleiades*, a constellation in the hinder part of the Bull. They were changed by Jupiter from nymphs into stars, when they were pursued by Orion. — καλέουσιν, sc. ἑωδρωποι. — ἦτ' . . . δοκεύει, *which turns itself in the same place and watches Orion*, i. e. is directly opposite to Orion. — οἷη δ' ἔμμορος κ. τ. λ. The meaning is that this constellation is the only one always above the horizon. As several other constellations in the latitude of Troy, always remain above the horizon, it is thought by some that Homer includes, in the expression Ἄρκτος (the Bear or Wain), the whole Arctic Circle. These lines are found with some variation in Odys. 5. 270-273.

492, 493. δαΐδων ὑπο λαμπομενάων, *with lighted torches*. — δμέναιος, *bridal song*.

501. πείραρ ἐλίσσδαι, *to obtain the termination (of the contest)=to end the dispute*.

519, 520. ἀμφὶς ἀριζήλω, *radiant all around*. — λαοὶ . . . ἦσαν, *but the people were less in stature*. Cf. K. § 217. 2. — εἶκε, *it appeared, seemed*, 3 pers. sing. imperf. (as aorist) of εἶκω.

529. κτεῖνον . . . μηλοβοτῆρας, *and they killed the shepherds beside*. For the use of ἐπὶ, see N. on 13. 800.

536. ἄλλον . . . ἰεβότατον, *holding one yet alive who had been recently wounded.*

555. θραγμύοντες, *collecting in bundles.*

580-585. ὁ δ' . . . ἔλκετο, *and he was dragged away loudly bellowing.* — τὰ μὲν, i. e. the lions. — αἱ δ' refers to the dogs.

593. ἀλφεσίβοιαι, *having many suitors bringing cattle as presents; hence much-wooed.* In 11, 244, we are told that Iphidamus gave to his maternal grandfather, whose daughter he had espoused, one thousand goats and sheep together.

605, 606. κυβιστηγήρε, *tumblers, such as place themselves on their heads, or turn somersets.* — μελῳῆς ἐξάρχοντες, *leading off the song to which their movements kept time.* Cf. Smith's Dict. Gr. and Rom. Antiq. p. 801.

ILIAD XIX.

13. ἀνέβραχε, *clashed, made a clangor.*

21. τὰ μὲν is used δευκτικῶς.

32. κῆται. Buttmann says that the change of the old reading κῆται to κῆται by Wolf was unnecessary, since κῆται served both for the subjunctive and indicative. Cf. Butt. Ir. Verba, p. 143. — τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν, *in the complete year.* So Nitzsch (ad Odys. 4. 86). But Crusius after the Schol. gives to τελεσφόρον the signification *full-perfecting*, because every thing in a year comes to maturity.

39. κατὰ ῥινῶν, *through the nostrils.*

45. καὶ . . . ἴσαν, *these ever went to the assembly.*

72. γόνα κάμψειν, *will bend the knee, i. e. sit down.*

80. χαλεπὸν . . . ἔδνα, *for it is difficult (to address an assembly) for one however skilled.* For ἐν added to the participle, cf. Mt. § 559.

88-90. Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδελξομαι, *to Peleides will I address myself; literally, point with outstretched hand.* — ἀλλὰ . . . ῥέξαιμι, *but what could I do?*

97. θῆλυς is feminine. Cf. K. § 215. R.

107-111. ὃδ' . . . ἐπιθήσεις, *thou shalt not execute thy purpose; literally, place or give an end to thy word.* — τὸν (= τοῦτον) is the subject of ἀνδξεν. — τῶν ἀνδρῶν limits εἰς. — οἱ . . . γενέδλης, *who are from the blood of thy family.*

118. ἡλιτόμηνον, *being defective in months, i. e. being born before the full number of months was completed.*

121. ἔπος . . . θήσω, *I will place a certain word in thy mind = I will tell you something.*

140. δῶρα . . . παρέσχειν, *and I am here (δῶ) to present to you all the gifts.* εἶμι is to be supplied in this sentence.

156. νηστίας, *fasting*, is to be constructed with μαχησομένους.

182, 183. οὐ μὲν . . . χαλεπήν, *for it is not to be blamed* (= it is not derogatory to his dignity) *that a king* (literally *a kingly man*) *should conciliate* (the one whom he has injured), *when he* (literally, *one, some one*) *was the first to do wrong.* Such is substantially the interpretation of Damm, Voess, and Crusius, together with most of the ancient interpreters. But Heyne, Passow, Bothe, and Trollope, overlooking the previous context, which exhorts and encourages Agamemnon to moderation, and forgetting that ἀρὲ in composition is intensive (cf. Liddell and Scott, sub voce) as well as privative, refer ἀπαρτίσασθαι to Achilles, and translate, *it is not to be blamed that a royal man is angry, when one is first to insult him.*

195. ἀγέμεν τε γυναῖκας, *to lead forth the women* promised by Agamemnon to Achilles. ἀγέμεν depends on ἐπιτέλλομαι and κελεύω, v. 192.

225. γαστέρι . . . Ἀχαιοῦς, *it is impossible for the Greeks to lament by fasting* (literally, *by the stomach*) *one dead.*

247. δέκα πάντα τάλαντα. Aristotle says (Schol. Ven. ad Iliad 23, 269) that the talent of Homer had no precise or definite weight attached to it. Such also is the opinion of Böckh. But the specification of ten talents in this place, and two talents in Odys. 4. 525, as Grote remarks (Clas. Mus. I. p. 6), seems irreconcilable with such an opinion. The weight of the talent evidently was much less in Homer's time than afterwards.

260. τις . . . ὁμόςσῃ, *whoever swears a false oath.* The indefinite relative may refer to a plural antecedent. Cf. Butt. § 148. 5. a.

276. λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν (for αἰψα), *"and quickly he dispersed the assembly."* Crus. In Odys. 1. 257, Nitzsch translates, *the quickly-moving assembly.*

284. ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, *embracing him; literally, poured about him.* χυμένη, Epic 2. aor. mid. participle of χέω.

293. τοὺς μοι μὲν γέλειτο μήτηρ. See N. on 3. 238.

302. σφῶν . . . ἐκάστη, *but each one* (in reality) *for her own woes* There is not a finer touch of natural and tender feeling in the whole Iliad. These females under pretence of weeping for Patroclus, give vent to those tears, which in their captivity they dare not shed for themselves.

314. ἄδυός ἀνεύεκατο, *he sighed deeply, drew a deep breath.* The Schol. explains it, *he groaned deeply.* But this is shown to be erroneous by Butt. (Lexil. No. 19. § 1).

348. στάζον has the sense of the present, and is therefore followed by the subjunctive ἵκηται. Cf. N. on 3. 105.

356. τοὶ δ', *and they*, i. e. the Greeks.

362. γέλασσε . . . στεροπῆς, *and the whole earth round about shone* (literally, *laughed*) *with the splendor of the brass.*

385. εἰ οἱ ἐπαρμόσσειε, *if they would fit him.*

401-403. ἄλλως . . . τεθνήσκεια, *resolve to carry your driver back in safety in a different way (from what you did Patroclus) to the army of the Greeks, when we have had enough of the battle, and not leave him dead as (you did) Patroclus.* Buttmann (Lexil. No. 6. § 6) renders it, *at other times you were accustomed to carry your master back safe, etc.*

417. Σεφ τε καὶ Ἀπόλλε, *i. e. by Apollo and Paris.*

421. καὶ αὐτός, *I myself also.*

424. This spirited line prepares us for the heroic deeds of Achilles, which are now to form the theme of the subsequent books, and in reference to which, every thing thus far in the poem, has been preparatory and of minor importance. The poet now pours his whole soul into the subject. His verse becomes more vigorous and imposing. His similes are more brief, pointed, and distinct. He employs every agency within his reach to illustrate the impetuous, resistless, devastating course of his hero. The reader is hurried with breathless interest through scenes of carnage and death, until he reaches the grand catastrophe, the death of Hector, when the tumult of battle ceases, and incidents of a peaceful and mostly of a pleasing nature, fill up the remaining books of this wondrous and unrivalled composition.

ILIAD XX.

11. αἰδοῦσθαι, *porticoes, galleries.*

13. οὐδ' Ἐρεσίχθον κ. τ. λ. Jupiter had incurred the displeasure of Neptune by recalling him from the assistance of the Greeks. Cf. 15. 168 et seq.

26. Ἀχιλλεύς οἷος, *Achilles alone, i. e. without the aid of the gods.*

44. Τρώας—γυνία. See N. on l. 287.

46-66. These lines graphically express the rage and uproar of battle, when all restraint being withdrawn by Jupiter, the gods mingle in the contest. Mars and Minerva run to and fro, and with loud shouts animate the contending armies. The Father of the gods thunders from above. Neptune shakes the earth and lofty summits of the mountains. Pluto affrighted lest his dominions shall be laid open to the gaze of the gods and men, leaps trembling and with loud cries from his throne. Soon with vast tumult the celestials engage in personal conflict. The wide earth reels, and the high heavens resound on every side (cf. 21, 386).

84. ἢ . . . Ἀθήνης, *I should truly have been conquered by the hands of Achilles and Minerva.* The protasis may be mentally supplied from the preceding context.

106. *ἀεθες* *ἀρτίς*, but *he* (i. e. Achilles) is from an inferior goddess.

131. *χαλεποί* *ἐπαργεῖς*, for it is terrible when the gods appear manifestly; literally, for the gods are terrible to appear (= to be seen) manifest, i. e. in their real forms.

152. *ἀμφὶ σέ, ἦτε κ. τ. λ.*, those about you, O Phœbus the far-shooter, and city-destroying Mars, i. e. Phœbus, Mars, and the auxiliary deities.

172. *ἦν τινα πέτρῃ ἀνδρῶν*, (to see) if he may slay some one of the men. Cf. K. § 844 R 9.

186. *ἔλασα*, 2 perf. as pres. mid. of *ἔλω*.

229. *ἄρον* *δέεσκον*, they used to run upon the top of the ridge of the hoary sea. This with the preceding hyperbole is employed, to show the extreme swiftness of these steeds.

245-250. *ἴστατό* *θηϊοτήτος*, who stand in the middle combat of strife and do not commence the contest which they threaten. The ten lines following have been rejected by Heyne as spurious, on the ground that they are unworthy alike of Homer and the character of Æneas. But they are consonant with the spirit of the Homeric age, and with many other passages of the poem, and are doubtless genuine. — *ὅπποιον* *ἐπακούσαι*, whatever word thou speakest, such thou wilt hear, i. e. you will receive measure for measure.

298. *ἔνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων*, being troubled on account of others' (enmities).

302. *μόριμον* *ἀλίσσθαι*, it his fate to escape.

310. *αὐτὸς* *νόησον*, do you reflect in your mind = do as you shall deem proper.

321-324. *τῷ—Ἀχιλῆϊ*. See N. on l. 891. — *προπάρουδε ποδῶν*, before the feet, a proverbial expression for near by.

350. *δε* refers to *οἱ* in *οἱ θυμὸς* (see N. on l. 104).

370. *ἀλλὰ* *κολούει*, but part he will accomplish and part he will leave undone (literally, cut short in the midst), i. e. he will not fulfil all his boasts and threats.

390. *ἐνθάδε*, here, (on the Trojan plain), stands opposed to the place of his birth, viz. the Gygean lake.

424. *ἀνέπαλτο*, leaped up with rage at sight of the one who had slain Patroclus.

434. *ἐγὼ* *χείρων*, and that I am far inferior to you.

448. *δαυὰ δ' ὀμοκλήσας*, threatening terribly.

467. *οὐ γὰρ τι κ. τ. λ.*, for he was not a man of tender feelings nor gentle, but exceedingly fierce.

492. *πύρρῃ* *εἰλυφάσει*, and the driving wind whirls in every direction (πύρρῃ) the flame.

ILIAD XXI.

9. ἐν τατάγῃ, *and they plunged into it with a great clamor.*
26. πῦσσον, *crouched (through fear) = hid themselves.*
37. ὁ δ' refers to Lycaon.
60. δοῦρς γούσσει, *he shall taste the point of my spear.*
68. ὁ δ' ἐπέδραμε, *but he ran under it, i. e. the spear.*
75. ἀπὲρ αἰδοίω, *I am to thee in the place of a revered suppliant.*
 I. e. as worthy of your compassion as one who supplicates protection.
- 122-126. οἱ ἀκηδές, *who careless (i. e. without any concern for thee) will lick the blood of thy wound.* — μέλαινα φρήξ', *the dark ripple produced by the floating body of Lycaon.*
163. περιδέξιος, *using both hands as the right hand; ambidexter.*
204. ἐρεπτόμενοι—κείροντες, *devouring and nibbling.* For the omission of the connective between the participles, cf. Mt. § 557. 3.
221. ἔασον from laughter.
225. καὶ Ἑκτορι πειρηδῆναι, *and make trial of Hector.*
236. οἱ ἔσαν, *which were in it (i. e. the river) in abundance.*
249. μυν—διον Ἀχλλῆα. See N. on l. 391.
253. κάρτιστος takes the gender of its subject, instead of the gender of the partitive πετεηνῶν. Cf. K. § 241. 7.
- 262-264. φθάνει ἄγορτα, *and it overtakes even him who leads it.*
 — καὶ λαυφήρην ἰόντα, *even though being swift.*
269. πλάζ' καθύπερθεν, *wash his shoulders from above.* This interpretation adopted by Voss, supposes the verb a syncopated form of πλάζω. Crusius is inclined to follow Damm, who refers the verb to πλάζω, *to drive around, cause to wander, and interprets, the water shook his shoulders so that he could not go straight on.*
823. τυμβοχοῆς. The mud and sand poured around his dead body, would be a funeral mound sufficient for him.
824. κυκόμενος—δύων, μορμύρων. The asyndeton in these participles denotes the rapid succession of the parts of the action. See N. on 2. 169.
831. Vulcan, the fire-god, is spoken of as the antagonist of the water-god.
855. προῖη—Ἥφαστοιο, *the blast of Vulcan = the flame of fire.*
860. τί ἀρωγῆς (sc. πρῶγμα), *what have I to do with contention or assistance?*
864. πάντοθεν ἀμβολάδην, *bubbling up on all sides, is to be constructed with ζῆ in v. 862.*
885. ἄλλοις in reference to Vulcan and Xanthus.
412. ἐρινύας, *furies*, is here taken in the sense of *curses, reproaches.*
451. οὐτὶ βήτηατο μισθόν, *wrested (= withheld) from us our hire.* S. § 201. N. 2.

487. εἰ δ' . . . θαήμεναι, *but if you wish to have instruction in war.* The apodosis, *come on*, may be mentally supplied.

548. ὅπως . . . ἀλλάλοι, *in order that he might avert the heavy fates of death.*

580. πρὶν . . . Ἀχιλῆος, *before that he had made trial of Achilles.*

599. δόλφ, *by a stratagem.*

ILIAD XXII.

4. σάκε' ὅμοισι κλίναντες. See N. on 11. 598.

33. δ γέρων—ὄγε. See N. on ὄγε, 10. 504.

42. τάχα . . . κείμενον, *quickly should dogs and vultures devour him lying prostrate.*

58. αὐτὸς . . . ἀμερδῆς, *and be himself deprived of dear life.* ἀμερδῆς is the 1 aor. pass. of ἀμείρω or ἀμέρδω.

76. τοῦτο refers to what has just been said in the previous lines.

87. δν refers to the gender implied in φίλον δάλος (= Hector). See N. on 5. 640.

110. ἡ ἐ . . . πόληος, *or myself gloriously to perish before the city*, i. e. in defence of the city. This soliloquy of Hector is in fine keeping with his character for bravery and patriotism.

129, 127. οὐ . . . βαριζόμεναι, *it is not (a time) now to converse familiarly from an oak or a rock*, i. e. at leisure on indifferent topics. The expression is a proverbial one, the parties being considered as sitting at ease on the trunk of a tree, or a projecting rock, or one sitting and the other standing by.

139. κίρκος—ελαφρότατος πετεηνῶν. See N. on 21. 253.

156. ἐπ' εἰρήνης, *in the time of peace*, i. e. before the Greeks besieged the city.

194, 195. ὅσσοκι δ' ὀρμήσειε—ἀξασθαι, *as often as he strove to rush.* For the optative, see N. on 2. 188.

201. δ refers to Achilles, and τὸν to Hector. — δς stands for the article δ. Cf. Mt. § 484.

220. μάλα πολλά, *very much* = *ever so much*.

241. τοῖον . . . ἅπαντες, *so much do all greatly fear him* (i. e. Achilles).

270. τοι is the *dat. commodi*. See N. on 1. 89.

276. ἀνὰ . . . Ἀθήνη. No one, I think, can read with pleasure this account of the combat between Hector and Achilles, in which by the interposition of Minerva, the advantage is so given to one of the parties that the valor of the other is of no use.

296. ἔγνων, i. e. he knew that his death was determined upon by the

gods. "Habet hæc ellipsis, quo, velut obscure instantis fati indicio, ter restatur animus legentis." Bothe.

320. φρονέων . . . διψ, *planning evil to the noble Hector.*

356. ἤ . . . προτίδωμαι, *knowing thee well, I behold thee, i. e. I see thee now as I have ever known thee.* So Crusius after Passow and Bothe. Various interpretations are given by other expositors.

371. ἀνυπηγί, *unwounded*, belongs to α. The idea is that all the Greeks who stood around the body of Hector, each inflicted a wound upon it.

393. ἡρόμεδα—ἐπέφρομεν. Emphasis is promoted by the asyndeton.

395. λεικέα—ἔργα refers to the dragging of Hector at the chariot wheels of Achilles, which is now about to be related.

401-410. ἀμφι . . . πύλωντο, *and his dark locks were shaken around*. — πάρος χαρίεν, *once beautiful*. — δὲ for the sake of concinnity with πάρος χαρίεν, is put for γὰρ referring to the whole idea of the preceding sentence. — λεικίσσασθαι is the object of δόκεν. — τῇ limits ἐπαύριον, and refers forward to ὅς . . . ἔκρης, *and it was most like to this (viz.) as if all Ilium, etc.*

414. κυλινοδόμενος—δομαίων. See Na. on 2. 169; 21. 824.

475. ἡ . . . ἀγέρθη, *but when she breathed again, and life was collected in her heart* = when consciousness fully returned.

477. This lament of Andromache is one of the most touching passages to be found in any uninspired writer. Her reference to the condition of Astyanax deprived of his father, is peculiarly affecting. Sorrow and toil will be his lot, even if he escapes the sword of the Greeks. His landmarks will be taken away. No companions will cheer him in his desolate condition. In his want a mere pittance will be granted to him, or he will be rudely pushed aside from the feast with a curse and reproach. He whose home was a palace and whose common food was the richest dainties, will now be reduced to the most abject poverty and wretchedness. From this picture of the sorrows of Astyanax which her imagination calls up, she turns her thoughts again to her husband, whose body will be torn by dogs and devoured by worms, and whose garments fine and graceful, will lie useless in the halls. These, as the only things left to her of him, she determines to consume with glowing fire, and thus pay the last sad tribute to his memory. As Prof. Felton justly remarks, the "picture is drawn with a mastery over the emotions of the human heart which Shakspeare alone has rivalled."

493-495. ἄλλον . . . χιτῶνος, *seizing one by the cloak and another by the coat by way of entreaty*. — χεῖλεα . . . ἔδινεν (1 aor. of ἔδινω), *and he shall moisten his lips, but not wet his palate, i. e. there shall not be enough to moisten his throat.*

ILIAD XXIII.

8. αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν, *with the steeds themselves and chariots = steeds chariots and all.* This is the accessory or accompanying dative.

42. αὐτὰρ δ' ἔ' ἠρνεῖτο κ. τ. λ. Among the ancients this was one of the most common symbols of grief. Pope remarks, that "it is just thus that David mourns in the Scriptures: he refuses to wash or take any repast, but retires from company and lies upon the earth." Cf. 2 Sam. 12, 16.

112. ἐπὶ . . . ὀρέει, *and over them arose (as superintendent) a brave man.* ἐπὶ is disjoined from the verb by tmesis. Butt. (Ir. Verbs, p. 195) says that the pluperfect is here employed on account of the metre.

127. ἐπεὶ . . . ὄλην, *when on every side (of the tomb) they had put an immense quantity of wood.*

141. ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην. In mourning, the Greeks of the earlier ages cut their hair close. Cf. Odys. 4. 198.

164. ἑκατόμπεδον . . . ἔνθα, *an hundred feet (wide) on this side and that = one hundred feet square.*

177. ἐν . . . νέμορτο, *and he sent in the invincible (literally, iron) strength of fire, that it might feed (upon the pyre and its contents).*

825-828. καὶ . . . δοκέει, *and watches him who goes before.* — οὐδέ σε λήσει, *nor shall it escape thee.* — δρυὶς and πύρρης are genitives of material. — τὸ . . . ὑμβρη, *which is not rotted with rain.*

334-337. τῷ refers to ζῆλον αἶον (v. 327), and limits ἐγγυλίμην, *pressing on to this = approaching it very closely.* — σχεδὸν to the goal. — τοῖς refers to the horses. — χερσίν, *in thy hands*, is the local dative.

375. ἔφαρ . . . ὁρμος, *the race was stretched out by the horses, or the running to the horses was stretched*, i. e. the horses stretched on to the race. — τάδη, Epic 1 aor. pass. of τείνω.

413. ἀποκηδήσαντε. The dual is employed in reference to the speaker and his steeds.

626. καὶ δὲ κ. τ. λ. "The poet sustains the character of the sage old Nestor. He admits that he cannot now participate in the games, on account of his age; but, to make amends, tells a long story of what he did at the obsequies of king Amarynceus." Felton.

649. ἦστε is put in the genitive by attraction. Cf. Butt. § 143. 12.

700. δῆκεν ἄεθλα, *δεικνύμενος Δαναοῖσι.* Thiersch (§ 232. 41) says that Δαναοῖσι belongs to δῆκεν, and with δεικνύμενος we must understand αὐτοῖς, *bidding them to the games.*

709. ἐν (i. e. ἔνα)—ἀνίστατο is not a mere pleonasm, but the repetition of the preposition (here adverbial in its use) gives emphasis and sprightliness to the idea = *sprang quickly up.*

760-762. εἰ . . . κάρων, *as when a shuttle is near the breast of a well-zoned woman.* Bothe supposes τις to be put for τινος in agreement with

γυναῖκός. Construct στήθεος with ἄγχι to be supplied from the preceding context. — εἰ μάλα, *very skilfully*. — πηλὸν, *the shuttle-thread*. — μίτον, *waist*.

851. ἡμιπέλεκκα, *half-axes*, i. e. having only one edge.

879. σὺν . . . λιασθεν, *and its thick* (i. e. thickly-feathered) *wings at the same time sank*. σὺν is here a temporal adverb.

885. βόδς ἄξιον, *of the value of an ox*.

892. ἤμασιν—ἔριστος, *very skilful in casting the spear*. In this transaction a very delicate compliment is paid to Agamemnon, to whom the prize is adjudged before he contends for it.

ILIAD XXIV.

1. ἀγών, *the assemblage* drawn together to witness the funeral games. Cf. 23. 258.

24–80. This passage is deemed spurious by those critics, who suppose that the story of the judgment of Paris was unknown to Homer.

52. οὐδέ τ' ἄμεινον, *nor better for* (himself), i. e. in the end, the death of Hector will prove of no advantage to him. This meaning appears evident from the following verse, where we may supply and translate, (let him beware) *lest we be avenged on him*, etc.

63. κακῶν . . . ἔπιστε. Juno refers to Apollo's friendship for the Trojans, and to his perfidy in not abiding by his promise to assist the Greeks (cf. 2. 31). Bothe prefers to take ἔπιστε in the sense of *continuar, nec obediens*.

79. μέλαινα. Bothe edits *Μελαῖνι*, referring it with the old commentators, to a bay of that name between the Thracian Chersonesus and the continent of Thrace.

94. κυάνεον. Thetis took her dark veil, because she was in a state of mourning (cf. vs. 102, 105).

110. τίδε κῦδος of selling the body of Hector.

148. ὅλον, μηδέ τις—ἀνὴρ. See N. on 3. 59.

172. κακὸν δοσομένη, *meditating evil, with evil purpose*.

197. τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι, *how does this seem to your mind?* = what do you think of this command of Jupiter?

219. ἔρως = οἰωνός vel μάστις. Schol.

234. Θρῆκες. The Thracians were allies of the Trojans.

253. κατηφόρες is the abstract for the concrete.

285. ἐκ μὲν ἔειραν, "*extulerunt, non evexerunt*." Bothe.

282. πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες, i. e. they were wise and prudent in reference to the affair which they had in hand.

292–294. αἶται . . . δεξιόν, *and ask for his swift messenger* (=the

eagle) which is the dearest of birds to him, as an omen on the right hand. οἰωνόν is used figuratively, and οἰωνῶν literally.

304. χέρνιβον, a basin into which the water was poured from the πρόχοος or pitcher.

316. μόρφωτος, dark-colored. Various other significations have been given to the word, such as *beautifully-formed, plundering, death-bringing*. Voss renders it: *düclang in valley and swamp*. Cf. Smith's Crus. Lex.

343. ἀνδρῶν ὕμματα δάλγει, he shuts the eyes of men in sleep, opposed to ἐπνέοντας ἐγείρει in the next verse.

373. οὐτως . . . ἐστὶ, these things are truly so (as thou sayest). Priam refers to the remark of the stranger about his unprotected condition, being aged himself and attended by an aged companion.

385. μάχης, in combat, limits the meaning of ἐπεδύειν'. S. § 195. 1.

390. περὶ . . . δῖον, hendiadys: *me tentans de Heclore scisilaris?*" Bothe.

407. πᾶσαν ἀληθείην, the whole truth, keeping nothing back.

413. αὐτὸς as when first slain.

440. ἀναίψας ἄρμα, leaping upon the car.

456. Ἀχιλλεύς . . . οἶος. The poet takes every suitable occasion to extol the strength of his hero.

466. ὑπέρ, for the sake of, by, has here its causal sense.

507. πατρὸς is the causal genitive.

510, 511. "The most pathetic scene in the Iliad is where Achilles is reminded by Priam, in a single word, of his old father Peleus. The hero bursts into a flood of tears at the remembrance, whilst the hoary monarch, crouching at his feet, bewails his son's untimely fate. This scene is the highest effort—the very climax of all Epic poetry. For here the anger of Achilles is consummated. That flaming rage, which neither the storm of battles nor the blood of the Trojans could assuage, and which his tears over the corpse of Patroclus could only slacken, is now suddenly quenched at the remembrance of his aged father, living at home in solitude, and far removed from all this tumultuous discord and contention." Welcker.

560. ἐπέθιξε. The fierce and ungovernable temper of Achilles which kindles at a breath, is here illustrated with great beauty and effect by the poet. The impatience of Priam, or his presumption in taking the lead in the direction of the affair, when as a suppliant he ought to have awaited the time and pleasure of Achilles, caused a sudden burst of irritability, which in a person of less excitableness would have been wholly inexplicable from so slight a cause. Bothe refers his anger to the necessity laid upon him to restore the dead body of Hector, when he had intended, by giving it to the dogs and vultures, to pacify the shade of Patroclus.

630. θάσος, οἶός τε. See N. on v. 456.

644. It was the custom among the Greeks to spread couches for strangers in the portico of the building. Cf. Odys. 4. 206.

785. "These melancholy forebodings of Andromache respecting Astyanax were eventually realized, according to the tradition of subsequent poets." Trollope.

762. This lament of Helen is very appropriate and affecting. She recurs at once to her own friendless condition, and dwells on the kindness and gentleness with which she had ever been treated by Hector.

804. *As . . . introduction.* "I cannot take my leave of this noble poem," says Cowper, "without expressing how much I am struck with this plain conclusion of it. It is like the exit of a great man out of company, whom he has entertained magnificently: neither pompous nor familiar, yet without much ceremony. I recollect nothing among the works of mere man, that exemplifies so strongly the true style of great antiquity." Trollope remarks that the close of the *Paradise Lost*, will be thought by some to contest the palm of elegant simplicity with its more primitive rival:

"Some natural tears they dropp'd, but wiped them soon;
The world was all before them, where to choose
Their place of rest, and Providence their guide:
They hand in hand, with wandering steps and slow,
Through Eden took their solitary way."

REFERENCES

TO

PROFESSOR HADLEY'S GREEK GRAMMAR.

NOTE.—In a few instances, the Homeric words are cited according to Dindorf or Bekker, in preference to Wolf.

- 1, 1. *Μῆνη-ν*, 157; *ἔειδε* (Att. *ῥέδε*), 32 D e. 379; *δεδ* (without *δ*), 543 a; *Πηληϊάδεω*, 136 D b. 466; *Ἀχιλλῆος*, 40 D. 189 D. 564. 2. *οὐλομένην*, 28 D. 785; *μυρῖ*, 257 fin.; *Ἀχαιοῖς*, 1 D; *ἔλγε*, 176 D; *ἔθηκεν*, 78 c. 3. *ἰφθίμους*, 209 a; *Ἄϊδι*, 202 D, 22. 65 D; *προΐαφεν*, 307 D. 705. 4. *αὐτοῦς* (in contrast with *ψυχάς*), 669 b; *δὲ ἐλάφια*, 67 D d (perhaps 67 D a). (pred. acc.) 556; *τεῦχε*, 307 D. 425, 15. (repeated action) 701; *κύνεσσιν*, 202, 9. 154 D b. 5. *οἰωνοῖσι*, 140 D b; *ἐτελελετο*, 370 D b. 696. 6. *ἐξ οὗ*, 818 a; *ᾧ* (w. rel.), 851; *τὰ* (as art.) *πρῶτα*, 524. 552 a; *διαστήτην*, 307 D. 511 b; *ἐρίσαντε*, 717 a fin. 7. *τέ* . . *καί*, 855 a; *ἐναξ*, 23 D. 67 D a.
- 1, 8. *ἔρ*, 78 D; *σφωέ*, 233 D; *δεῶν*, 559; *ἔριδι*, 608; *ξυνέηκε*, 403 D, 1; *μάχεσθαι*, 765. 9. *Λητοῦς*, 193; *ὀ γάρ*, 239 D. 525 γ fin.; *βασιλῆϊ*, 595 b fin.; *χολωθεῖς*, 708, 789 c. 10. *νοῦσον*, 24 D c. 189 e; *ᾤρσε*, 442, 11. 345 D; *ἀλέκοντο*, 442 D, 8; *λαοί*, 146 D. 11. *οὐνεκα*, 869, 3; *τόν* (well-known), 527 a; *ἠτίμησ'*, 70. 706; *ἀρηγήρα*, 459. 12. *ἦλθε*, 38; *δοᾶς*, 457 c; *νῆας*, 189 D. 13. *λυσόμενος*, 268. 689. 789 d; *δύγατρα*, 173 D; *φέρειν*, 788 a; *ἔποινα*, 201 a. 14. *στέμματα*, 461 a; *ἐκηβόλου*, 86 D. 67 D e. 482; *Ἀπόλλωνος* (cf. l. 75), 88 D. 15. *χρυσέφ*, 87 D. 86 D; *ἀνά* (w. dat.), 635. 16. *δύω*, 255 D; *κοσμήτορε*, 459; *λαῶν*, 555.
- 1, 17. *Ἀτρεΐδαι* (cf. *Ἀτρεΐδα*, l. 16), 517; *δουκνήμides*, 227 D. 481. 18. *δεοί*, 37; *δοῖεν*, 716. 721; *ἔχοντες*, 785. 19. *ἐκτέρσαι*, 764 c. 776; *Πριάμοι*, 140 D; *πόλιν*, 88 D; *εἰκαδ'*, 203. 20. *ἐμοί* (not *μοί*), 232; *λύσαι* . . *ἄζόμενοι*, 784; *τέ* (dem.), 239 D. 22. *ἄλλοι* (beside *Agam.*, l. 24), 538 e; *μέν* (foll. by *ἄλλᾱ*, l. 24), 862 a fin. 23. *αἰδεῖσθαι*, 764 b. 774; *δ'*, 72; *δέχθαι*, 408 D, 36. 24. *Ἀτρεΐδῃ*, 86 D, l. 595 b; *ἦνδανε*, 23 D; *δυμῶ*, 500 b fin. 25. *ἄφρει*, 403, 1. 505 b; *ἐπ(ι)-ἔτελλεν*, 477. 616. 26. *μή*, 883; *κοίλῃσιν*, 129 D; *ἡνυσί*, 11 D; *μικρίῳ*, 404 D d. 720 b. 27. *ὕστερον*, 224. 228; *ἀδτις*, 65 D. 28. *νό*, 79 D. 105 D. 867, 3; *τοί*, 233 D; *χραίσμῃ*, 448 D, 19.

720 d. 29. ἐγά, 86 D; πρίν (not conj.), 878; μίν, 233 D. 551; ἔπεισαν, 405, 1 a. 30. ἡμετέρῃ, 86 D, 1; ὅκῃ, 23 D; Ἀργεῖ, 176 D; τῆλός, 203 D; πῶτρός, 125 D, 2. 589. 31. ἐποιοχόμεν, 544 d; ἀντιόσω, 370 D a. 32. σιάντερος, 210 D. (than if you stay) 662; κέ, 873 b. 741; νέραι, 363 D.

1, 33. ἄ, 250 D; ἔφατ', 404 D, 2; ἔββαιον, 409 D, 5; μέθῃ, 595 b. 34. παρὰ, 648 a; πολυφλοίσβοιο, 209. 35. πολλά, 226. 552 a; ἀπὸντα, 79 D; κύν, 440 D, 5; δ (as art.) γεραίς, 524. 221 b. 36. ἔνακτι, 500 c; τόν (rel.), 248 D; ἄκομος, 227 D fin. 37. κλῆσι, 408 D, 28; μεῦ, 233 D. 576; ἀμφιβέβηκας, 712. 38. Τενέδοιο, 581 a; τὲ Ἰφί ἀνδρῶν, 67 D a. 39. εἰ ποτὲ τοι, 104 b. 109. 597; ἐπ(ι)-ἔρεψα, 616. 745; νῆόν, 146 D. 40. δή, 851 b; πῶνα, 221 d; μηρ', 201 a; κατ(ὰ)-ἔκκα, 616. 434 D, 1. 41. ἄδ', 855; τόδε, 679; ἐέλθορ, 23 D a. 153 D. 42. τίσιαν, 349 b. 721. 854; Δαναοί, 1 D; βέλειαν, 154 D b. 55 D. 611.

1, 44. κατ', 631 a; Οὐλόμποιο, 28 D; κάρηων, 202 D, 24; κῆρ, 549 a. 45. ὁμοισιν, 612; ἀμφηρεφά, 88 D. 176 D. 46. ἐκλαγξαν, 428, 12. 47. αὐτοῦ (in contrast w. διστοί), 669 b; κινηθέντος, 414. 790 a; ἤτε, 405 D, 1; δοικώς, 23 D. 603. 48. μετὰ (as adv., to the midst), 615. 49. δευρή, 488 a; βουῖο, 564. 50. οὐρήας, 24 D c; μὲν . . αὐτόρ, 862 a fin. 51. αὐτόρ, 864, 4; αὐτοῖσι (sc. ἀνθρώποις), 669 b; ἐχπευκῆς (having sharp point), 480. 52. βάλλ' (αὐτοῖς), 881. (repeated action) 701; αἰδ', 24 D c; νεκίων, 563; δαμειά, 219 D fin. 54. δεκάτρ (sc. ἡμέρῃ), 509 b. 613; ἀγορήνδε, 203 D; καλέσσατο, 344 D. 55. τῷ γάρ (cf. ὁ γάρ, l. 9), 595 a; ἐπὶ, 618 a; δῆκα, 505 b; δαδ', Ἡρη, 125 D, 2. 56. Δαναῶν, 576; βέ, 865; δῆσκωντας, 799; δρᾶτο, 812. 57. ἡγερεθον, 355 D c. 58. τοῖσι, 601; δ', 862 b; ἀναστὰ μενος, 688; πόδας, 549 a.

1, 59. ἔμμε, 233 D; -κλαγχθέντας, 328 b; δῖο, 422 D, 15. 60. ἐποροστήσειν (conclusion, with two conditions, conforms to last and principal one: *we shall have to return—should we escape death—if war and plague together are to oppress*), 745. 751; εἰ κεν (Att. ἐάν) w. opt., 748 fin. 61. αἰ δή, 851; δαμῆ, 443 D, 1. 875. 62. ἔγε δή, 851; ἐρειομεν (pres. subj. for ἐρέωμεν), 424 D, 9. 347 D. 370 D b. 63. δνειρονόλον, 479 a, καὶ γάρ τ' (for the dream also), 870 d. 856 a; ἔναρ, 201 b. 64. κ' εἴποι, 722; δ τι (w/ly), 552 a. 825. 113 a; τόσσον, 241. 40 D. 552 a. 65. εἴτ', 831; εἴγ', 850; εἰχωλῆς, 577 a. 66. αἰ κεν, 830 fin.; ἀρῶν, 202, 2; κνίσσης . . ἀντιόσας, 574 c. 67. βούλεται (subj.), 347 D; ἡμῶν, 597. 68. ἦτοι, 852, 12; ταῶν, 601. 69. Θεστοριδης, 466. 70. ἔβη, 409, 6. 23 D. 80 D fin.; τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα, 406 D, 1. 524. 71. νήεσσ', 189 D. 597; Ἴλιον, 551. 72. ἦν, 238; τήν, 243 D; οἶ, 671 b; πόρε, 706. 73. σφίν, 233 D. 79 D. 105 D; ἀγορήσατο, 335 D; μετέειπεν, 450 D, 8.

1, 74. κέλει, 363 D; Δί (cf. l. 578), 88 D. 75. ἐκατηβελέτω, 136 D b. 76. τοιγάρ, 867, 5; ἐγάν, 79 D; σέ, 667; συνθεο, 363 D. 401 c;

ἑμοῖσιν, 344 D. 77. ἡ μέν, 852, 10; πρόφρων . . ἀρήξειν, 775. 488 c; ἔπει-
 σιν, 78 c. 78. ἡ, 852, 10; χολωσέμεν, 359 D. 775; μέγα, 226. 79.
 Ἀργείων, 1 D. 581 a; κρατεί, 370 D b; οἱ (not φ), 818 d. 23 D. 86 D, 2.
 80. βασιλεὺς, 508 a; ὅτε, 758. 759; χάσεται, 347 D; ἀνδρὶ, 595 b fin.; χέρη,
 223 D, 2. 81. εἴπερ, 850, 3. 747 b; καί (even, repeated in l. 82), 856 b.
 82. ἀλλὰ τε, 856 a; ὅφρα τελέσῃ, 877, 7. 760 a. 83. εἴοις, 238 D; εἰ,
 830; σαώσεις, 431 D, 5.

1, 85. θαρσύνῃς, 708; εἰπέ, 366 b. 23 D; οἶσθα, 409, 6. 23 D. 86.
 μή, 545; φτε, 856 a; Κάλχαν, 158 e. 87. εὐχόμενος, 789 b. 88. οὐτις,
 252; ὧντος, 790 a. 89. σοί (not τοί), 233 D; κοίτης (cf. l. 26), 129 D b.
 90. Δαναῶν, 559; οὐδ' (not even), 858 b; ἦν, 872. 91. πολλόν, 219 D.
 552 a. 92. θάρσῃς, 708; ἀμύμων, 27. 96. τοῦνεκ', 68. 97. πρίν
 . . πρίν, 769 fin. 878 fin.; λοιμοῖο, 580. 98. δόμεναι, 400 D e. 774; ἐλικώ-
 πιδα, 171 D; κούρην, 24 D a. 125 d. 100. μίν, 233 D. 109; πεπίθουμεν,
 384 D. 722. 103. μένεος, 575. 104. ὕσσε, 201 D a; οἱ, 598 b; λαμ-
 περόντι, 370 D a; ἔκτεν, 409 D, 7. 23 D. 105. Κάλχαντα, 854; πρῶ-
 τιστα, 224 D. 228; κάκ', 100. 547 c.

1, 106. κακῶν, 565; οὐ πάποτε, 848 b. 107. τὰ κάκ', 535 a; φρεσί,
 500 b; μαρτενεσθαι, 776. 767. 108. εἶπες ἔπος, 86 D fin. 110. τοῦδ',
 679. 111. ἐγώ, 667; κούρης, 563; Χρυσήϊδος, 466; ἀγλαί (cf. l. 23), 100.
 112. ἐθελον (augmented?), 422, 9 a; αὐτήν (in contrast w. ἄποινα), 669 b.
 113. οἴκοι, 205; καὶ γάρ (for even before Cl.), 870 d; Κλυταμνήστρης, 588.
 114. ἀλόχου, 500 c; οὐ ἐθελ' ἐστι, 104 b. 109. 233 D; χερσίων, 223 D, 2.
 115. δέμας, 201 D b. 549 b; οὐδέ, 858 a; οὔτε . . οὔτε, 859; οὔτε τι, 848 a;
 ἔργα, 23 D. 116. καὶ ὅς (notwithstanding this), 250 D; δόμεναι, 505 b.
 117. βοῦλον, 70 D. 854; σδόν, 210 D; ἔμμεναι, 406 D, 1. 118. αὐτρίχ',
 72. 119. ἔω, 406 D, 1. 739; ἐπεὶ, 869, 2; οὐδέ (not even), 858 b. 120.
 ζ, 868 b; μοί, 597; ἄλλῃ, 509 a.

1, 122. κῦδιστε, 222 D; φιλοκτηανώτατε, 221 a. 123. γάρ (can you
 ask this? for how), 870 b. 124. οὐδέ τί που, 109. 848 a; ποῦ ἴδμεν, 23 D.
 46 D; ξυνήϊα, 488 a. 496; πολλά, 488 b. 125. τὰ μέν, 243 D; πολλῶν ἐξ
 ἐπράθμεν, 186 D. 104 a. 383 D. (or πολλῶν ἐξεπράθμεν, 583); τά, 239 D;
 δέδασται, 434 D, 4. 126. καλίλλογα (so as to be again collected), 488 b;
 ἐπαγείρειν, 763. 127. πρὸς, 401 b. 128. τριπλῆ, 258 D c. cf. 258 b.
 208. 608; ἀποτίσσομεν, 435, 5; ποθί (= ποῦ, perchance), 248 D. 129. θῶσι,
 361 D. 747 a; Τροίην, 500 d; ἐξαλαπάζει, 328 D b.

1, 131. μὴ δὴ (w. imper.), 851; δὴ οὕτως, 37; πέρ, 850, 8 fin. 132.
 νόφ, 144 D. 612; παρελεύσεαι, 363 D. 133. θέλεις followed by ὅφρ' ἔχρς,
 739, and by ἦσθαι, 764 b; ἔμ', 232. 100. 134. δευόμενον, 422 D, 4.
 135. εἰ μὲν δάσωσι, 745. (καλῶς ἔσται) 753 a. 136. ἔρσαντες, 447 D, 15;
 ἔπος, 756. 137. δάωσιν, 400 D i; δέ, 862 b; κὲν ἔλωμαι, 450, 1. 720 e.
 138. τεόν, 238 D; Ὀδυσῆος, 40 D. 189 D. 139 κέν, 710 b; κεχολώσεται,

712 a; *δν*, 551; *ἱκωμαί*, 757. 760 a. 140. *μεταφρασόμεθα*, 355 D d, *αἰτίς*, 65 D. 141. *ῥῆα*, 189 D; *ἐρρόσομεν*, 344 D. 347 D; *ἔλα*, 172 a; *ῥαν*, 207 D. 142. *ἀγείρομεν* (acc.), 347 D. 143. *δαίρομεν*, 400 D i; *ἔα*, 73 D. 616. 144. *βήσομεν*, 416, 2; *ἀρχός*, 489 b; *ἀνῆρ* (apros. w. *εἰς νῆς*), 500 d; *βουλαφόρος*, 479 a. 488 a. 146. *ἐκπυράλδω*, 221 a. 147. *ἤμων*, 232; *ἰλίσσασαι*, 444, 5. 347 D. 363 D; *ἱερὰ* (cf. l. 99), 28 D; *ῥέξας*, 789 b.

1, 148. *ἐπόδρα* (perhaps for *ἐποδρακ*), 75; *ἰδών*, 23 D. 149. *ἔ μαι*, 599; *ἀναιδείην*, 553 a; *ἐπιεικέτα*, 440 D, 1. 150. *πρόφρων*, 488 b, c; *ἔπειτα*, 500 b fin.; *πείθηται*, 720 c. 151. *δδών*, 547 b; *ἐλθέμεναι*, 359 D. 765; *ἀνδρόσω*, 602. 152. *τρώων*, 160 c; *ἡλυθον*, 450 D, 2; *αἰχυμητάνων*, 128 D a. 153. *μαχησόμενος*, 422 D, 10. (penthem. caesura, often preceded by short syll., cf. H. 226. 342. 491. 535), 910; *οὔτι*, 848 a; *μοί*, 593 c. 154. *οὐ γὰρ πάποι*, 848 b; *μέν*, 852, 13. 155. *ἐριβάλακι*, 218; *βαρύνειν*, 218 D. 156. *ἐπεὶ* (= *ἐπει* ἤ), 86 D. 157. *οὔρεα*, 28 D; *σκιόεντα*, ἡχέσασα, 214 D. 470, 5. 158. *σοί*, 602; *ἐσπόμεθ'*, 424, 8; *χαίρει*, 740 a. 159. *ἀρτύμενοι*, 702 fin.; *κυνῶπα*, 135. 160. *πρός*, 653 b; *τῶν*, 518 b. 576. 161. *δῆ*, 851 b; *μοί*, 597; *αὐτός* (pred.), 775. 162. *ἐπι*, 102 D b; *πάλλ'*, 100; (*δ*) *δδων*, 818 c; *ῥες*, 202 D, 17. 163. *μέν*, 852, 13; *σοί* (= *σοῦ γέρε*), 603 a; *ἴσον*, 23 D; *ἐππότη'*, 40 D. 758. 759. 165. *τὸ πλείον*, 528 a; *πολέμοιο*, 559. 166. *δασμός*, 460 b. 167. *τὸ* (as art.) *γέρας*, 524. 527 c; *ἀλγόν*, 509 a. 168. *ἐπὶ*, 759; *κεκάμω*, 384 D; (others read *ἐπεὶ κε κάμω*;) *πολεμίζων*, 800. 169. *εἰμι*, 405, 1 a; *φέρτερον*, 223 D, 1. 662. 170. *ἔμεν*, 405 D, 1; *ο'* (*σοί*), 70 D. 597. 171. *ἔτιμος δὲν* (pred.), 775; *ἔφετος*, 201 D b.

1, 173. *τοί*, 598 b; *ἐπέσονται*, 426 D, 9. 712; *ἐγώγω*, 850, 1 fin. 174. *εἶνεκ'*, 24 D c. 626, 8; *ἐμαῖο*, 233 D; *πάρ'* (for *παρα*), 102 D a. (not for *παρά*) 100. 175. *κέ*, 710 b; *μητίετα*, 136 D a. 176. *ἐχθιστος*, 222; *ἔσει*, 406 D, 1. 55 D. 105 D. 177. *τοί*, 595 c; *φίλη*, 508 a. 511 b. 178. *καρτερός*, 57 D; *σοί*, 111 b; *ἔδωκεν*, 706. 179. *σῆς*, 129 D b. 180. *Μυρμιδόνεσσιν*, 154 D b. 597; *σέθεν*, 233 D. 576. 181. *κοτέωντες*, 789 f; *τοί*, 595 b; *ῥδε*, 239 a. 679. 182. *ὥς*, 875 c; *ἐμ'*, *Χρυσήϊδα*, 553. 184. *κ' ἄγω*, 720 e. 185. *αὐτός*, 669 b; *εἰ* *εἰδῆς*, 23 D. 186. *ἴσων*, 40 D. 825 b. 187. *ἴσον*, 547 c; *ἐμοί*, 603; *φάσθαι*, 404 D, 2; *δομοσθένειαι*, 359 D. 414; *ἄντην*, 622.

1, 188. *Πηλείωνι*, 466 a; *ἦτορ*, 153 D. 201 D b. 189. *στῆθεσσιν*, 500 b fin.; *μαρμύριζεν*, 328 D b. 190. *ῥ . . ῥε* (l. 192), 831 a; *ἐρυσσόμενος*, 689. 23 D. 191. *ἀναστήσειεν*, 737; *δ δ'* (un-Attic), 525 γ; *ἐναρίξαι* (better *ἐναρίξαι* or *ἐναρίξοι*), 328 D b. 262 D. 192. *πάσσειεν*, 688. 193. *ἔως* (pronounced *eios* or *hos*), 248 D; *ῥρμαινε*, *ἔλκετο*, 701. 194. *ἔλκετο*, 312. 419, 19; *ῥλθε* *δ'*, 862 b. 195. *οὐρανόθεν*, 203 D; *ῥκε*, 403, 1. 196. *δμῶς*, 864, 8; *δυμῶ*, 612; *φιλέουσα*, 789 c. 197. *κόμης*, *Πηλείωνα*, 574 b

198. φαινομένη, 688. 199. δάμβησεν, 708. 200. δεινώ, 471. 488 b; οἷ if masc., 595 b, if fem., 598 b; φάανθεν, 396 D. 355 D c. 517. 201. μίν, ἔπεα, 553; φωνήσας, 708. 717 a; πτερόεντα, 214 D. 470, 5.

1, 202. τίπτ', 38 D; εἰλήλουθας, 25 D. 203. ἦ, 828 b; ἴθρ, 450, 4 a. 204. ἐρέω, 450 D, 8; τελέεσθαι, 374. 412 b. 264 D. 205. ἦ, 238. 129 D. 854; ὑπεροπλήρσι, 129 D. 518 c; ὀλέσθρ, 720 e. 206. αὐτε (different from l. 202), 864, 3. 207. παύσουσα, 789 d; πίθηαι, 295 a. 363 D. 688. 210. ἐριδος, 580; ἔλκεο, 363 D. 723 a. 211. ὤ-περ, 876, 2; ἔσεται, 406 D, 1. 504 d. 213. καί (even, w. τρις τόσσα), 856 b; τοί, 605; παρίσσεσται, 406 D, 1. 214. ἰσχεο, 332. 688. 216. χρή, 764 b fin.; σφώτερον, 238 D; εἰρύσασθαι, 405 D b. 217. καί-περ, 874, 3. 795 f; κεχολωμένον, 712; ἔμεινον, 223, 1. 175 a. 662. 508 a. 504 d. 218. ἐπιειθήται, 757; τ(οί), 70 D. 852, 11; ἔκλον, 426 D, 8. 707; αὐτοῦ, 669 c. 219. ἦ, 404, 1; ἀργυρέρ, 208; σχέθε, 411 D. 220. κουλέον (cf. l. 194), 24 D c; ὤσε, 448, 11; οὐδ', 858 a. 221. Οὐλυμπόνδε, 28 D; βεβήκει, 311 a. 712. 222. μετά, 645 a. 223. ἐπέεσσιν, 608.

1, 225. κρᾶδῖν, 57 D. 226. ἔμα, 602 b; θωρηχθῆναι, 414. 227. ἀριστήεσσιν, 189 D. 228. τέτληκας, 408, 6. 712; εἶδεται, 450, 4 a fin. 229. ἦ, 852, 10; λῳῖον, 228 D, 1. 230. ἀποαιρεῖσθαι, 553; ὅστις, 510 b. 810; σέθεν, 108. 589; (ἀν) εἶτρ, 759. 231. δημοβόρος, 479 a; βασιλεύς, 541 fin. 232. ὕστατα, 228; ἀν λωβήσαιο (sc. εἰ μὴ οὐτιδανοὶ γένοντο), 752. 233. ἐπὶ μέγαν, 87 D; ὅρκον, 547 b. 234. ναί μά, 545. 235. φύσει, 416, 3; τομήν, 455 c. 236. ἀναβλήσει, 432 D, 6; εἰ (= αὐτό), 671 b. 23 D; ἔλεψεν, 708. 237. φύλλα, 500 b fin.; αὐτε, 864, 3; μίν (neut.), 238 D. 238. ὅτε, 856 a; δέμιστος, 202 D, 7. 239. εἰράται, 405 D b. 240. Ἀχαιῶς, 566; υἷας, 551. 241. πέρ, 850, 3 fin. 242. εἶτ', 877, 2; ὅφ', 656 b. 243. πίπτωσι, 758; ἐνδοθι, 203 D. 244. ὅτ' (= ὅτι?), 70 D; οὐδέν, 255 D fin. 547 c. 245. ποτί (= πρὸς), 652; γαίρ, 132 D. 612. 246. χρυσείοις, 24 D c. 208; ἦλοις, 607; πεπαρμένον, 432, 13. 247. τοῖσι, 601. 248. ἡδυεπής, 219 D; ἀνόρουσε, 442 D, 11 fin. 249. μέλιτος, 166. 585; γλυκίων, 222 D; ῥέεν, 371 b. 250. τῷ, 601; δύο γενεαί, 517; ἀνθρώπων, 560. 251. ἐφθιάσθ, 435, 6. 355 D e; οἷ, 105 a. 602 b; τράφεν, 355 D c. 252. ἡγαθέρ, 28 D. 117 b; τριτάτοιςιν, 258 D. 643.

1, 255. γηθήσαι, 367 e. 511 h. 748. 256. κεχαροῖατο, 432 D, 21. 857 D. 257. σφῶϊν, 238 D. 570; τᾶδε, 544; (or, σφῶϊν, 576; τᾶδε, 547 c;) μαρναμένοιιν, 443 D, 4. 140 D a. 258. οἷ, 517. 503 a; βουλήν, 549 b; Δαναῶν, 583. cf. 581; ἐστέ, 111 c; μάχεσθαι, 764 b. 259. ἀλλά, 863 b; ἐστόν, 111 d. 260. καί (even), 856 b; ἀρείουσιν, 223 D, 1; ὕμιν 586 a. 261. ἀνδράσιν, 602; ὁμίλησα, 706. 262. οὐ γάρ πω, 848 b; τοίους, 241; ἀνέρας, 173 D; ἴδωμαι, 450, 4 a. 720 e. 833 fin. 263. οἷον Πειρίθοον, (= οἷος Πειρίθοος ἦν), 816. 265. Θησέα, 189 D; ἐπι(τ)έκελον, 23 D; ὑθανάτοιςιν, 28 D. 266. κάρτιστοι, 57 D; δῆ (w. superl.), 851; κείνοι,

- 240 D 267. μὲν . . καί, 862 a fin.; ἔσαν, 406 D, 1. 269. μὲν, 852, 13
 270. καλέσαντο, 689; αὐτοί, 669 b. 271. ἔμ' αὐτόν, 100. 235 D. 272.
 βροτοὶ ἐπιχθόνιοι, 488 b. 53 D; μαχέοντο, 422 D, 10. 722. 273. βουλέαν,
 128 D b. 576; ξύνειν, 400 D d. 274. ἔμμεν, 238 D. 15 D. 275.
 ἀποαίρεο (for -έεο), 370 D b. 276. ὥς οἱ, 105 a. 277. Πηλεΐδην, ἔθελ',
 87 D; βασιλῆϊ, 602. 278. ἔμμορε, 432 D, 25; τιμῆς, 574 a. 279.
 σκηπτούχος, 479 a fin. 280. γαίοντα, 449 D, 1. 416, 8. 281. ἔλλα',
 863 a. 283. λίσσομαι, 505 b; Ἀχιλλῆϊ, 87 D. 595 d (or, perhaps, 595 a);
 μεθέμεν, 408, 1. 359 D. 776. 284. πολέμοιο, 565.
 1, 286. καί, 862, 14; μοῖραν (not -ην), 125 D, 2; ἔειπες, 706. 288.
 πάντων, 160 b. 581 a; πάντισσι, 154 D b. 597. 289. πᾶσι, 160 b. 595 a;
 ἔ, 510 c. 810. 549 c; τι(δ), 773. 290. εἰ, 745; μὲν αἰχμητήν, 556. 293.
 γάρ (referring to implied thought), 870 a; δειλός, 471; καλοῖμαι, 750.
 294. εἰ δὴ, 851; σοί (emphatic and accented, cf. l. 297), 232. 233 D; πᾶν.
 161; ἔργον, 549 c; ὅ τι, 40 D. 113 a; εἴπης, 757. 296. οὐ . . ἔτι, 848 b.
 297. ἐνὶ φρεσὶ, 627. 618 a; σῆσιν, 129 D a. 298. οὗτοι, 852, 11. 299.
 σοί, 602; τῷ (= τω), 244 b; μ' (αὐτήν), 553; δόντες, 717. 300. μοί, 598.
 301. τῶν (= τούτων, repeats τῶν ἄλλων), 680; φέροις, 722; ἀέκοντες, 32 D e.
 483 b. 23 D. 791 b. 302. εἰ δὲ (βούλει), cf. 508 b; μήν, 852, 13;
 πείρησαι, 835 D. 867 e; γνώωσι, 400 D i. 505 d. 303. αἶψα, 854; ταί,
 598 b; δουρί, 202 D, 5.
 1, 305. ἀνστήτην, 73 D; λῦσαν, 517. 306. ἦσας, 23 D a. 307. καί
 οἷς, 28 D. 308. ἔλαδε, 208 D; προέρυσσεν, 420 D, 12. 686. 309. ἐ-
 ἔκρινεν, 616. 705; εἰκοσιν, 23 D a. 310. ἐ-βῆσε, 416, 2. 311. ἐ(ἀ)-
 εἶσεν, 431 D, 6; ἀρχός, 457 c. 540. 312. κέλευθα, 200 D. 313. ἐνογεν
 (plur.), 351 D. 315. ἔρδον, 428, 14. 316. ταύρων, 560; ἄλός, 563.
 317. κνίσση, 125 D, 2; οὐρανόν, 551. 319. τήν, Ἀχιλλῆϊ, 595 a. 321.
 οἱ, 598; ἔσαν, 517. 323. χειρός (αὐτήν), 574 b; ἐλόντε (pred.-part.)
 ἄγμεν, 784. 717. 324. δόρσι, 400 D i; δέ, 862 b; ἔλωμαι, 720 a. 325.
 ῥίγιον, 223 D, 10. 222 D fin. 175 a. 662. 326. προΐει, 408, 1; κρατερὸν (cf.
 l. 178), 57 D. 327. βάτην, 408 D, 1. 331. ταρβήσαντε, 708; αἰδομένω,
 448, 1. 332. προσεφώνεον, 517. 544 d; ἐρέοντο, 424 D, 9.
 1, 335. ἄσπον, 229 D. 337. Πατρόκλεις, 199 D. 338. σφῶν (en-
 clit., not σφῶν), 233 D; ἄγειν, 765; αὐτῷ, 669 a (not 234 fin.); μάστιγαί,
 202 D, 11. 517. 339. πρὸς δεῶν, 655 a. 340. τοῦ (ἡσ), 239 D; εἰ
 ποτε, 747 b. (if written with full stop before it), 883; δὴ αὖτε, 37 D. 341.
 χρεῖω, 24 D o; ἀμύναι, 367 a. 765. 342. ἄλλοις, 597; ἀλοῖσι, 24 D e.
 343. οἷδε νοῆσαι, 802; πρόσσω, 40 D. 229. 344. οἱ, 599; σόοι, 210 D.
 488 c; μαχέοντο (pres. opt.), 740 b: Thiersch proposes μαχέονται (fut. ind.),
 756. cf. 357 D. 347. ἔτην, 405 D, 1. 348. ἀέκουσ', 488 c; γυνή, 500 d fin.
 349. θακρύσας, 708; ἐτάρων . . νόσφι, 589. 79 D. 350. δίν' (= διν), 100
 (others read δίν', = δῖνα); δρόων, 370 D a; σίνωπα, 23 D. 351. ἀρεγέτε,

442 D, 18. 352. *ἐπεὶ* (causal), 877, 5; *πέρ* . . *πέρ* (place *μυνυθόδου* and *τιμὴν* in emphatic contrast), 850, 3. 353. *ὑφ' ἑλκεν*, 482 D, 12. 708. 354. *οὐδέ* (not even), 858 b; *ἐτισεν* (not from *τίνω*), 485 D, 5. 706. 356. *ἐλάν*, 788 (not 797); *ἀπούρας*, 408 D, 19. 357. *πότνια*, 218 D. 359. *ἀλός*, 590 b; *ἡδύ*, 876, 7; *δμήχλη*, 508 a. 360. *πάραιθ'*, 79 D; *αὐτοῦ*, 589. 361. *κατέρειζεν*, 48 D. 362. *σέ*, 551; *φρένας*, 500 b. 363. *εἶδομεν*, 409 D, 6. 23 D. 356 b.

1, 365. *ἴσθα*, *ταῦτ' εἰδυῖν* (better *ταῦτα ἴδуй*), 409, 6. 368. *σφίσω* (reflexive and orthotone), 671 b. 232. 648. 370. *αἶθ'*, 864, 3. 380. *τοῖο*, 239 D. 381. *ἤκουσεν*, 379; *ἦεν* (*δ' γέρον*), 504 b. 382. *Ἀργεῖοισι*, 618 a; *γύ*, 867, 3. 383. *ἐπασσύτεροι*, 224 D. 488 c; *κῆλα*, 500 d fin. 384. *ἔμμι*, 233 D. 386. *πρῶτος*, 488 c. 387. *Ἀτρείωνα*, 466 a. 388. *δῆ*, 851 b. 391. *ἔβαν*, 408 D, 1. 392. *κούρην*, 500 d. 393. *γέ*, 850, 1; *περίσχεο* (take hold of him all round, and thus *guard, protect*), 574 b; *ἔῃος*, 227 D. 394. *Δία λίσαι*, 87 D; *τι*, 347 c. 395. *ἔπει*, 607; *δνησας*, 408, 6. 745. 396. *παλλάκι*, 259. 80 D fin.; *σέο*, 576 a; *ἐνί*, 87 D. 397. *εὐχομένης*, 799; *ἔφησθα*, 856 a; *Κρονίωνι*, 466 a. 597. 398. *οἷη* (pred.), 775. 399. *ἐνυδῆσαι*, 420, 1. 867 a. 400. *Ποσειδάων*, 26 D. 401. *ὑπελδύσας*, 363 D; *δεσμῶν*, 200. 580. 402. *ᾧχ'*, 72. 227 D; *καλέσας*, 789 b. 403. *Βριάρων*, 146 D. 149 a. 37 D. 556; *δέ τε*, 856 a. 404. *αἶτε*, 864, 3; *βίη*, 609. 405. *ὅς* (dem.), 243 D; *κύδει*, 611 a; *γαῖων*, 489 D, 5. 406. *οὐδέ τ'*, 856 a. 407. *τῶν*, *μικ*, 576. 554; *μνήσασα*, 444, 6; *λαβέ*, 366 b; *γούνων*, 202 D, 3. (*by the knees*) 574 b. 408. *αἶ κε*, 880 fin.; *ἐθέλῃσιν*, 361 D; *Τρώεσσιν*, 595 b. 409. *ἔλσαι*, 345 D. 482 D, 22. 28 D; *Ἀχαιοὺς*, 500 d fin. 410. *ἐπαύρωνται*, 447, 5. 574 d.

1, 413. *δάκρυ*, 199. 514. 414. *τί*, 552 a; *αἰνέ*, 226. 415. *αἶθ'* *δφ' ἑλες*, 721 b fin. 416. *μίνυνθα* (as pred.), 492 h; *μάλα δ(ε)ήν*, 87 D. 417. *περί*, 650 b. 418. *ἔπλεο*, 424 D, 35; *τῷ* (*therefore*), 611; *αἶσρ*, 608. 419. *τοί*, 597; *ἐρέουσα*, 789 d. 420. *εἰμ'*, 405, 1 a; *αἶ κε*, 880 fin. 421. *νηυσί*, 605. 422. *Ἀχαιοῖσιν*, 595 b fin.; *ἀποπαύεο* (cf. l. 192), 688. 423. *γάρ* (accounts for l. 426), 870; *Αἰθιοπῆας*, 199 D fin. 424. *χθιός*, 488 c; *ἔποντο*, 312. 425. *δωδεκάτρ*, 509 b; *τοί*, 599; *ἐλεύσεται*, 450, 2 a. 426. *ᾧ*, 201 D b. 427. *κείσεσθαι*, 688. 428. *ἀπεβήσεται*, 349 D; *αὐτοῦ*, 590 a. 429. *ἐξάνοιο*, 227 D; *γυναικός*, 577 a. 430. *βίη*, 608; *ἀέκοντος*, 791 a, b; *ἀπηύρων*, 504 c. 432. *δῆ*, 851 b; *λιμένος*, 589. 433. *ἐν*, 618 a. 434. *ἰστοδόκρ* (fr. *δέκομαι*), 65 D. 480; *προτόνοισιν*, 607; *ὀφόντες*, 408, 1. 435. *προέρεσσαν*, 47 D. 430, 4. 437. *ἐκ-βαῖνον* (*they went out, one after another*), 701; *ἐπί*, 618 a. 87 D. 438. *βῆσαν*, 416, 2. 439. *ἐκ-βῆ* (single act), 705. 441. *πατρί*, 595 a; *τίθει*, 401 h.

1, 443. *σοί*, 232. 233 D; *ἀγέμεν*, 765. 444. *ἱλασόμεσθα*, 347 D. 855 D d. (cf. l. 100) 88 D. 446. *χαίρων* (*with joy*), 788 a. 447. *τοί*, 239 D. 448. *ἔστησαν*, 416, 1. 449. *οὐλοχότας*, 201 a. 450. *μεγάλ'*, 226.

453. ἡ μὲν δὴ (better than ἡδὴ μὲν), 852, 10, 13. 851 b. 454. τίμωσαι, 307 D (not τιμήσας, 367 b); ἐμέ, μέγα, 87 D; Ἰψαο, 363 D. 458. ἐξέσται, 706. 459. αἰέρουσαν (prob. for αἰτερουσαν, = αἰ(α)-τερουσαν, fr. ἀνέρου), 73 D. (object implied) 505 b. 460. ἐξέταμον, 435 D, 9. 461. διέπτοχα (prob. acc. sing. of διέπτοχ: subj. κρίσσην), 488 b. 463. παρ' αὐτῶν, 618 a. 669 c; χερσίν, 612. 464. μῆρ' (cf. l. 40), 201 a; ἐπείσαστο, 448, 8. 465. τᾶλλα, 99; ἀμφ' (w. dat.), 637. 466. ἐρύσαστο, 420 D, 12. 467. τετόκαστο, 425 D, 15. 468. δαιτός, 575. 469. ἐξέσται, 403, 1; ἔρω, 169 D. 470. κρητῆρας, 24 D a; ποτοῖα, 575. 471. πᾶσιν (ποτόν), 595 a; δεπείσων, 612. 472. πανημέριοι (cf. l. 592), 482. 488 c. 473. κούροι, 500 d fin. 474. φρένα, 549 a.
- 1, 475. ἦμος, 248 D. 877, 4; ἡέλιος, 65 D. 476. δὴ τότε, 851 c; παρὲ (along by), 648 a. 477. ἡργυρέα, 219 D; φάνη, 414; Ἡώς, 182. 65 D. 478. καί (even), 856 b. 479. ἱκμενον, 46 D. 408 D, 45. 480. στήσαστ', 689. 416, 1. 481. μέσον, 536. 482. στεῖρην, 605; πορφύρεον, 208; ἰαχε, 309. 483. ἔθεεν, 871 b; διαπρήσσουσα, 24 D a; κέλευθον, 200 D. 486. τάνυσσαν, 433 D, 5. 487. ἐσκιδναστο, 443 D, 8. 489. Παλλέας, 189 D. 87 D. 490. πωλέσκετο, 410 D; κυδιάειραν, 218 D. 491. φθινύθεσκε, 410 D. 411 D; κῆρ, 549 a. 492. αὐθι (= αὐτόθι, = αὐτοῦ, l. 428), 203 D. 493. τοῖα, 496; δυαδεκάτη, 253 D. 494. ἴσων, 405 D, 1. 495. λήθερ', 437, 5 a. 576. 496. ἀνεδύσαστο, 349 D; κύμα, 544 c fin. (per haps 551). 497. ἡερίη, 488 c; οὐρανόν, 551. 498. ἄλλων, 589. cf. 326, 5. 501. σκαῖῃ, 509 b; δεξιτερῇ, 221 D; ὄπ', 656 a.
- 1, 503. εἰ ποτε δὴ, 745. 851 b. 505. ὠκυμωράτατος, 221 a; ἄλλων, 586 c. 506. ἐπλετ', 424 D, 35. 508. μητιετα, 135. 509. τίθει, 401 b. 510. τίσσωσιν, 760 a; ὀφέλλωσιν, 345 D fin.; τέ εἰ, 23 D. 511. νεφεληγερέτα, 136 D a. 512. ὥς . . ὥς, 875 b; ἡφατο, 691; γούτων, 574 b. 513. ἔχετ', 691; ἐμπεφυῖα, 386 D. 416, 3; εἶρετο, 424 D, 9; δευτερον, 257. 228. 514. νημερτές, 482; ὑπόσχεο, 488, 6. 515. ἀπόειπ', 23 D. 366 b; ἐπι δ(ε)ός, 102 a. 87 D. 516. ὕσσον, 825 b fin.; ἀτίμοσάτη, 221 a; Διός, 118. 517. ὀχθήσας, 717 a. 518. ἔργ' (ἔσται), 508 a. 23 D; ἐφήσεις, 403, 1. 521. καί τέ μέ φησι, 109. 856 a; μάχη, 612; Τρώεσσιν, 544 b. 522. ἀπόστικε, 425, 10. 716 a; νοήσῃ, 789. 523. κέ μελήσεται, 710 b. 524. κεφαλῇ, 607; πεποιθῆς, 417. 526. τέκμων, 153 D. 201 D b; ἐμός (sc. word, saying), 496; παλινάγρετον, 488 b. 527. ὅ τι (antec. indetermin., same as subj. of ἐμόν), 510 c; κατανέσσω, 757. 528. ἡ, 404, 1; κῶανέρσιν, 28 D; ὀφρύσι, 607. 530. κρατός, 202 D, 24.
- 1, 531. διέτμαγεν, 425 D, 18. 355 D c. 414. 517. 532. ἄλτο, 406 D, 33; ἀπ' (from upon), 623. 533. Ζεύς (ἄλτο, but properly ἔβη), 882; ἀνίστασιν, 355 D c. 368 b. 534. ἐξ (from within), 624; σφοῦ, 238 D. 535. ἀντίοι, 488 c. 536. μὲν (w. ἡγνοίησεν: anticipation of οἶ in l. 537), 726. 537. ἡγνοίησεν, 24 D c; ἰδοῦσ', 789 c; συμφράσαστο, 47 D. 539. κερτο

μίοισι, 509 c. 607. 540. τίς δὴ αἶ, 87. 851; δολομήτα, 135. 541. ἀπονόσφιν (cf. l. 349), 79 D. 589; ἔδντα (not ἔδντι), 776 fin. 542. κρυπτάδια, 496; οὐδέ τί πά μοι, 109. 848 a, b. 543. πρόφρων, 488 c; ὁ τι νοήσας, 759. 545. μή δέ, 851; ἐπιέλπω, 23 D. 546. εἰδήσειν, 409 D, 6; χαλεποὶ ἔσονται (εἰδέναι, = χαλεπὸν ἔσται εἰδέναι αὐτοῦς), cf. 777. 547. κ' ἐπικαίς (ῥ), 508 a; ἀκουέμεν, 774. 763. 548. οὐτε, 843; πρότερος (ἢ σύ), 662. 549. ἐθέλωμι, 361 D. 550. μήτι, 848 a; ταῦτα ἕκαστα (instead of τόγχε μῦθον), 496. cf. 514 d fin.

1, 552. ποῖον, 826 a. 553. λίην, 24 D a. 554. ἄσπ', 246 D; ἐθέλῃσθα, 357 D. 555. δείδουκα, 409 D, 5; μή, 743. 557. λάβε (σε) γούτων, 505 b. 574 b. 558. τῇ, 595 a; ὥς, 733. 875 d. 559. τιμήσας, 720 e; πολέας, 219 D. 37 D. 561. δῖται, 363 a; λήθω, 437, 5. 544 a. 562. ἔμπης, 24 D a. 563. μᾶλλον (than before), 662. 222 a; ἐμοί, 601. 565. κάθησο, ἐμῷ, 67 D a. 566. μή . . οὐ χραίσμωσιν, 720 d; ὅσοι θεοί, 809, 3. 567. ἰόνθ', = ἰόντα (με), 505 b; ἐφείω, 400 D i. 569. καθήστο, 406, 2. 368 b. 570. Οὐρανίαντες, 466 a. 571. ἦρχ', 691. 572. ἐπὶ ἦρα φέρων (= ἦρα ἐπιφέρων), 201 D b. 573. οὐδ' ἔτ', 848 b; ἀνεκτά, 424, 11 a. 574. ἐριδαίνετον, 436 D, 15. 576. ἦδος, 201 D b. 577. καὶ αὐτῇ περ (though of herself), 669 a. 795 f; νοεούσῃ (intraps.), 684 a. 578. Δί, ἔφρα, 67 D c. 579. νεκείρσι, 370 D b; ἤμιν, 232. 597. 580. εἶπερ . . . συμφελεῖναι (conclusion, συμφελεῖναι, omitted), 883. 581. συμφελεῖναι (ἡμᾶς), 328 D b. 505 b. 582. σὺ . . καθάπτεσθαι, 784. 583. Ἰλαος, 210 D.

1, 584. ἀναξας (Att. ἀνξας), 32 D e. 586. τέτλαθι, 409 D, 10. 589. χραίσμωιν (aor.), 448 D, 19; ἀργαλέος . . ἀντιφέρεσθαι, 777. 590. μεμαῶτα, 409 D, 9. 360 D. 591. ποδός, 574 b; τεταγών, 384 D. 592. ἡμαρ, 550 a; ἡελίφ, 602 b; καταδύντι, 416, 4. 788 a. 593. κάππεσον, 73 D; ἐν, 618 a. 596. μειδήσασα, 717 a; παιδός, 580; χειρί, 612. 598. οἰνοχόει (different from οἰνοχοεῖ), 98. 472 c. 599. ἐνῶρτο, 442 D, 11; γέλως, 169 D; θεοῖσιν, 605. 600. ποιπνύοντα, 472 k. 601. μέν (foll. by αὐτόν, l. 605), 862 a fin. 603. οὐ μέν (ἐδέετο), 852, 13. 508 c. 605. φάος, 166 D. 606. κακκείοντες, 73 D. 378 D; ἕκαστος, 500 b. 607. ῥχι, 248 D. 879, 4. 608. ἰδυίρσι, 409 D, 6. 610. κομᾶθ' (customary), 701; ἱκάνοι, 757. 760 c. 611. καθεῦθ', 368 b fin.; παρὰ (adv.), 615; Ἥρῃ, 508 c.

2, 1. ἱπποκορυσταί, 218 a. 2. εἶδον, 422, 7; οὐκ ἔχε (did not continue to hold), 701. 3. ὥς (how) τιμήσῃ, 735 b (others read τιμήσει', 737). 5. ἦδε, 513 c. 6. πέμψαι (in app. w. ἦδε), 766. 8. βάσκ' ἔθι, 444 D, 11. 9. ἐλθὼν (pred.) . . ἀγορευέμεν, 784. 11. καρηκομόωντας (or κάρη κομόωντας), 202 D, 24. 549 a. 370 D a. 12. πανσύνῃ, 52; κὲν ἔλοι, 722. 15. λισσομένη, 789 b; ἐφήπται, 368 b. 16. τόν (that), 239 D. 20. Νηληϊή,

468. 189 D; *υἱ*, 202 D, 17. 21. *τῖ* (customary), 701. 22. *ἐπεισάμενος*, 450, 4 a fin. 23 D a. 603; *προσεφάνεε*, 544 d. 24. *παντόχιον*, 488 b, c. *βουληφόρον*, 488 a. 479 a. 25. *ἐπιτετράφθαι*, 392 a, D; *μέμνηται*, 422 D, 11. 26. *ἔινες*, 403, 1; *τοί*, 595 d. 27. *σεῦ*, 576. 232; *ἐόν*, 789 f. 33. *ἐ*, 624 c. 34. *ἐδῖ*, 877, 2; *ἀνῆρ*, 400 D i.
- 2, 36. *τελέσθαι*, as in 1, 204; *ἐμελλον*, 308 D a. 515 b. 711. 39. *ἐ* (as adv., in addition, to former sufferings), 615. 40. *διδ* (*ἐντρογῆ*, the course of), 630 a. 41. *ἔγρετο*, 384 D fin.; *ἀμφέχον*, 408 D, 32. 42. *ὀρθωθείς*, 414. 43. *δὲ μέγα*, 87 D. 44. *ποσσί*, 47 D; *ἐπὶ λεπταρώσει*, 87 D. 45. *πατρίον*, 32 D e. 49. *Ζηρί*, 202 D, 6; *φίως*, 166 D; *ἐρέουσα*, 789 d. 52. *τοί*, 239 D. 53. *γαρόντων*, 560. 54. *Πολογυνόες*, 478 b fin. 205; *βασιλῆος*, 528 b. 56. *δεῖος*, 854; *ἐνύπνιον* (= *ἐν ὕπνῳ*), 226. (better, perhaps, *ἐνύπνιος*, 488 a.) 57. *διδ*, 630 a; *μάλιστα* (repeated in *ἔγχιστα*), not quite like 665 b. 58. *ἔγχιστα*, 229 D. 59. *πρὸς-ἔσπευ*, 553. 71. *ἀποπτόμενος* (in swift flight), 788 a fin. 408, 5. (penthem. *οὐραῖα*, often preceded by short syll., cf. ll. 24. 165. 228. 449) 910. 72. *δωρήσομεν*, 347 D. 73. *ξ*, 608 (or *η*, instead of *δ*, 513 c). 74. *ταλκελῆσι*, 171 D. 75. *ὅμεις* . . *ἐρηγέειν*, 784; *ἄλλος*, 500 b.
- 2, 77. *ἡμαθόντος*, 28 D. 80. *τόν*, 239 D; *ἔνισπεν*, 450 D, 8. 744. 750 fin. 81. *ψεύδος*, 489 b. 506. 556; *φαίμεν*, 348 D; *μᾶλλον* (than if he had not said it), 662. 83. *ἀλλ'*, 863 b. 84. *ἐξ* (prop. *ξ*), 104 a; *ἄρχα*, 691. 85. *ἐπανέστησαν*, 416, 1. 87. *ἔθνεα*, 23 D; *εἰσι*, 405, 1. 497 b; *μελισσάνων*, 560. 88. *νέον*, 226. 89. *εἰαρινοῖσιν*, 28 D. 470, 4 fin. 90. *ἄλις*, 23 D; *πεποσθήσεται*, 355 D e. 424, 19 a. 712. 91. *ἔπα*, 102 D b. 92. *ἡόνος* (Att. *θόνος*), 32 D e. 93. *δεδῆει*, 484 D, 3. 95. *τετράχει*, 428, 8. 96. *λαῶν*, 790 c; *σφέας*, 37 D. 97. *ει*, 830 fin.; *ἀνῆς*, 580. 98. *σχοῖαν*, 357 D; *ἀκούσας*, 349 b. 99. *σπουδῇ*, 25 D. 608; *καθ' ἑἶρας*, 632 d. 100. *πανσάμενοι*, 688. 101. *τεύχων*, 800. 104. *Ἑρμείας*, 138. 32 D e. 24 D c; *πληξίππῳ*, 476 b. 480, 1. 105. *Πέλοψ* (in app. w. *δ*), 500 d. 106. *πολύβασι*, 481. cf. 202, 2. 107. *Θυέστ(α)*, 136 D a; *λείπε* (was leaving, i. e. gave him a still continued possession), 701; *φορῆται*, 371 D c. 765. 109. *τῇ*, 607; *ἐρεισάμενος*, 717 a; *Ἀργείοισι*, 605.
- 2, 110. *Ἄργος*, 202 D, 1. 111. *ἄν*, 605. 112. *ξ*, 822; *πρίν* (not conj.), 878. 113. *ἐκπέρασεν* (dat. or acc.; prob. acc.), 70 D. 776 fin.; *ἄκονέσθαι*, 28 D. 114. *νῦν* (gives the time, not of *βουλεύσασθαι*, but of an implied *οἷδ' ὅτι*), cf. 868 a; *βουλεύσασθαι*, 690 a. 115. *δυσκλῆς* (prop. *δυσκλεῆς*), 178. 98. 86 D. (better, perhaps, *δυσκλεῖ* Ἄργος, 178 D.) 116. *ἐπερμένει*, 88 D. 432 b. 117. *κάρηνα*, 202 D, 24. 119. *ἐσσεμένοισι*, 601; *πυθέσθαι*, 776. 121. *πόλεμον*, 547 a; *πολεμίζεν* (in app. w. *τόδε*), 762. 123. *κ' ἐθόλομεν*, 748. 124. *δρκία ταμόντες*, 546. 125. *ἐφάσται*, 482 a. 126. *δεκάδας*, 258 d; *διακοσμηθῆμεν*, 348 D. 127. *ἐλοίμεθα*, 691; *οἰνοχοεῖν*, 472 d. 785. 129. *πλέας*, 223 D, 5. 130. *Τρέων*, 585

131. οἱ, 479 a fin.; ἄνδρες, 489 a. 132. πλάζουσι, 328 b; εἰδῶς,
 Ἰλίου, 561. 134. δὴ, 851 b; βεβάσαι, 409 D, 2. 135.
 ται, 515 b. 136. ἡμέτεροι, 512 b. 137. ἔατ(αι),
 ἔγμεναι, 408 D, 36; ἄμμι, 601. 139. εἴπω, 720 e
 40. φεύγωμεν, 854; πατρίδα, 218 D.
 11 fin. 143. πληθύν, 202 D, 28; ἐπάκουσαν,
 τι, 508 a. 145. πόντου, 500 d; τ(οί), 70 D.
 707. 147. δε (ἔν), 759. 148. λάβρος,
 b; ἀσταχύεσσιν, 607. 149. τῶν, 560;
 b; ἐσσεύοντο, 308 D; ποδῶν, 589; κοινή,
 -, 2. 154. ἰεμένων, 791 a. 155. Ἀργεῖ-
 ο; ἐτύχθη, 425, 15. 746. 159. φεύγονται, 412 a.
 -, 78 D; εὐχολήν, Ἑλένην, 556; κὲν (κατα)λίποιεν (οὐκ ἔ-
 λειπον = fut. ind.), 722 b. 162. αἴης, 132 D. 165. μηδέ
 169. Διί, 608. 87 D; μῆτιν, 549 b. 88 D. 170. ἐσταδόν',
 -, 1. 416, 1; ἐσσεύομαι, 40 D. 171. κραδίην, 500 b fin. 172.
 ἰχθῶς, 229 D.

2, 182. δεῖς, 562; δεῖα, 544; (or, perhaps, δεῖς, 576; δεῖα, 547 b);
 φωνήσας (when she spoke), 717 a. 183. δεῖν, 765. 184. οἱ, 602;
 ἀπὸ (diff. fr. ἀπὸδεῖ), 98. 185. Ἀτρεΐδεω, 587 f. 186. οἱ (for him,
 as interested and concurring in the action), 601. 188. μὲν (answers to δέ
 in l. 198), 862 a; κιχέη, 404 D d. 189. τὸν δ', 862 b; ἐρητύσασκε, 410 D;
 παραστῆς, 717 a. 190. εἰς, 104 a; δεῖδισσεσθαι, 763. 191. ἄλλους,
 538 e fin. 192. σάφα, 227 D; οἷος, 825 b fin. 193. περᾶται (not ἦται),
 24 D a. 195. ῥέει, 720 d; κακὸν υἱας, 555. 198. δήμου, 559. 200.
 μῦθον, 576 a. cf. 1, 396, but also 2, 143. 203. μέν, 852, 13. 204.
 ἀγαθόν, 522. 205. ἔδωκε (obj. τί, sc. βασιλεύειν, implied in context),
 505 b; but ἔδωκε σκῆπτρον, if l. 206 is genuine. 209. ἤχῃ, 608. 210.
 αἰγιαλῷ, 612.

2, 213. ᾗ, 409, 6. 214. ἐριζέμεναι, 765. 215. ἀλλ' (ἐρίζων
 εἰπεῖν, to say in contention, suggested by ἐριζέμεναι), 881; Ἀργεῖοισιν (in view
 of the Arg.), 601. 216. δὲ ἀνὴρ, 67 D d. 540; ἐπὶ Ἰλίου, 28 D. 217.
 φολκός, 854; οἱ, 598 b. 218. συνοχικότε, 424 D, 11. 219. ἐπενήθοε,
 321 D. 220. Ἀχιλλῆϊ, Ὀδυσῆϊ, 40 D; μέλις, 665 b. 221. νεκείεσκε,
 870 D b. 410 D. 222. δέξαι, 547 c; κεκληγός, 428 D, 12; τῷ, 595 b fin.
 223. νεμέσσηθεν (took offence), 708. 224. μακρά, 226. 225. τέο,
 244 D; ἐπιμέμφει, 577 a; χαρίζεις, 575. 226. χαλκοῦ, 584 b. 227.
 Ἀχαιοί, 489 a. 506. 228. πρώτιστῳ (diff. from πρώτιστα, 1, 105), 488 e fin.
 229. κέ, 710 b. 230. υἱος (not υἱός), 202 D, 17; δν, ἄποινα, 556. 232.
 γυναῖκα (ποθέεις, understood from ἐπιδεύειν), cf. 882; μίσγειαι, κατίσχειαι,
 547 D. 234. ἀρχὸν ἰόντα (τινός), 506. 774; κακῶν, 590 a. 235.
 Ἀχαιῖδες, cf. 467 c. 236. οἰκαδέ περ (straight home), 850, 3. 237.

γέρᾱ, 182 D; πεσόμεν, 429, 1. 238. ἡ, ἥ, 831 a; ἡ δὲ τί οἱ χ', 189; better, ἡ δὲ τί οἱ χήμεις (for καὶ ἡμεις, *we also*, beside his own force), 68 a; οὐκί, 65 D. 239. ἔο (refl.), 671 b. 23 D. 87 D. 241. Ἀχιλλῆϊ, 596; φρεσίν, 612; μεθήμεν (ἐστίν Ἀχ.), 508 a. 242. λαβήσω (sc. εἰ χαλέ-
σαιτο), 752.

2, 245. ἦνίπαυε, 427 D, 20. 246. Θεροῖτ(ᾱ), 135; ἐὼν ἀγορητής (pred. to σύ), 506. 248. σέο, 111 b; φημί, 108; χειρώτερον, 223 D, 2. 249. ὅσοι, 510 b. (rel. sentence = gen. part.) 810. 250. τῷ, 611; ἀπὸ στόμ', 686 fin.; ἀγορεύοις, 722 b fin. 252. ὅπως (how), 825 a. 253. ἡ, ἥ, 831 a. 254. Ἀτρεΐδῃ, 595 b. 255. διδούσιν, 400 D h. 258. ἀφραίνοντα, 799; εἰ κε κινήσομαι (prob. aor. subj.: conclusion μηκέτ' . . ἐπεὶ, dependent also on a further condition, l. 261), 747; ὥσπερ (ἀφραίνεις), 508 c. 259. μηκέτ', 80 b. 848 b. 834; Ὀδυσῆϊ, 598; κάρη, 202 D, 24; ἔμοισιν, 605; ἐπεὶ, 721. (in place of imper. in conclusion) 747. 745. 260. κεκλημένους εἶην, 398. 712. 261. ἀπὸ-δύσω (cause to put off), 416, 4. 553-4; φίλα εἴματα, 23 D. 262. χαλῶν, 500 b; αἰδῶ, 181-2. 263. (σὲ) αὐτόν (in contrast with εἴματα), 669 b. 264. ἀγορήθεν, 203 D; δεικίσσι, 483 b. 266. πλῆξεν (a single blow), 705; οἶ, 601. 268. ὅπο, 102 D b. 269. ἀχρεῖον, 547 c fin. 270. ἡδύ, 547 c. 23 D; γέλασσαν, 379. 271. εἶπε-
κεν (denotes repeated saying, though not by the same speaker), 410 D. 272. ἔοργεν, 822 D. 23 D. 273. ἐξέρχων, 789 b. 274. μέγ', 226; ἔριστον. 488 b. 275. δς, 822; τόν, 289 D; ἐπεσβόλον, 479 a. 276. δῆν, 852, 9. 278. πληθύς, 202 D, 28. 514 a; πτολίπορθος, 479 a fin. 279. παρὰ (adv.), 615. 280. ἀνέγει (plup.), 409 D, 11. 281. δ' (repeated in πρώτοι τε: redundant), 72. 282. ἀκούσειαν, 739.

2, 285. ἐλέγχιστον, 222 D; δέμεναι, 400 D e; βροτοῖσιν, 601. 286. ἦν περ (which, however, they assumed, = ὁποσάντες περ), 850, 3. 288. ἐκπέρσαντ' (see τοί, l. 286, and cf. l. 113), 776 fin. 289. ὥστε, 876, 4 a; ἡ . . τέ (instead of ἡ . . ἥ), 860 a. 290. νέεσθαι, 764 b. 291. ἀνηθέντα, 335 D. 774 fin.; ἀνηθέντα νέεσθαι (prop., to have one's return preceded by a time of trouble), 717. 763. 292. καὶ γὰρ (for if he stay even one month), 870 d; δ', 852, 11. 70 D; μένων, 789 c. 293. ὅν περ, 251 fin. 294. εἰλέωσιν, 87 D. 759. 295. ἡμῖν, 601 a; εἴνατος, 253 D; περιτροπιέων, 785. 296. μιμνόντεσσι, 449, 3. 154 D b. 297. ἀσχαλῶν (cf. ἀσχαλάς, l. 293), 870 D a. 371 a. 764 c. 298. τοί, 852, 11; κενόν, 774 fin. 299. τλήτε, 408, 6; δαῶμεν, 447 D, 10. 300. ἡ, ἥ, 831 a. 301. ἐστέ, 111 a. 302. μάρτυροι, 202 D, 11; οὐς μή, 761. 835. 303. χθιζέ (ἦν, it was yesterday, lit., they were things of yesterday), 508 a. 494. 518 a. 304. ἡγερέ-
θοντο, 411 D. 305. ἀμφί (adv.), 615. 306. ἔρδομεν, 307 D. 307. πλατανίστην, 117 b. 308. ἐφάνη, 414; δράκων (explanatory of σῆμα), 854. 309. φώσδε, 203 D. 166 D. 310. βωμοῦ, 580; δρουνεν, 442 D, 11 fin. 312. πετάλοις, 605; ὁποπεπτηῶτες, 428 D, 7. 314. ἐλεεωά, 547 c;

τετραγῶντας, 428, 16. 360 D. 315. ἀμφεποῦντο, 424, 19 a. 316. τήν, πτέρυγος, 574 b; ἀμφιαχυῖαν (no redupl.), 818 D. 424 D, 33. 317. αὐτήν, 669 b. 318. ἀρί(θ)λον, 488 b; δεσπερ, 251 fin. 319. λᾶαν, μίν, 202, 10. 556. 320. θανυόμεν, 307 D; οἶον, 815. 321. ὥς, 875 b. 322. εἴ, 862 b. 324. τέρας, 168 D. 325. δου, 243 D. 328. πολεμιζόμεν, 328 D b; ἀδοί (= αὐτόδοι = αὐτοῦ, l. 832), 203 D. 329. εὐρυάγυιαν, 481. 330. τῶς, 250 D; δῆ (w. dem.), 851 a; τελεῖται (are in course of fulfilment), 696. 332. αὐτοῦ, 590 a; εἰσέκεν, 877, γ.

2, 334. ὅτ, 656 b. 335. ἐπαυήσαντες, 420 D, 4. 717 a. 336. ἐκπῶτα, 136 D a. 337. ἄγοράσθε, 28 D. 339. πῆ, 248. 608; βήσεται, 511 b. 340. ἐν πυρί (pred.), 492 h; γενοῖατο, 721. 341. ἐπέπιθμεν, 409 D, 15. 343. ἰόντες, 789 f. 345. Ἀργεῖοισι, 597. 346. ἕνα καὶ δύο, 500 c; Ἀχαιῶν, 589. 347. αὐτῶν (masc.), 564. (perhaps αὐτέων, sc. βουλῶν, 565.) 348. πρίν (cf. l. 344), 88 D; πρίν . . πρίν, 878 fin. 349. εἶτε, ἦε (= ἦ, ἦε), 831 a; ψεύδος, 489 b. 350. κατανεῦσαι (sc. ὑπόσχεσιν), 505 b. 353. ἀστράπτων (as if ὅτι κατένευσε Κρονίων stood in l. 350), 886. 356. τίσασθαι, 435, δ; Ἑλένης (connected with Helen, as object or cause), 565 or 566. 359. πότμον, 46 D; ἐπίσπρ, 424 D, 8. 360. ἄναξ, 158 D. 361. ἀπόβλητον, 398. 362. κατὰ, 632 d. 363. φρήτρηφιν, 206 D. 595 b. 364. ἔρξης (transient action), πείθονται (continued obedience), 716 a. 365. εἰ . . κ' ἔρσι, 757. 825 b fin. 366. σφείας, 671 b fin.; μαχέονται, 874. 422 D, 10. 367. γινώσκει (cf. l. 365), 363 D. 37 D. 412 a; εἰ, ἦ (= ἦ, ἦ, cf. l. 349), 831 a; δεσπεσίη (μοίρα or βουλῇ), 509 b. 611. 368. πολέμοιο, 565.

2, 370. μάν, 852, 13. 371. αἰ γάρ, 721 a; Ἀπολλων, 172 b. 372. συμφράδμονες, 46 D. 373. τῷ (by this, the having ten such: equiv. to εἰ οὕτως εἴη), 607. 751. 374. ὅφ, 655; ἀλούσα (transient event), περπομένη (continued desolation), 716 a. 375. αἰγίλοχος, 479 a fin. 377. καὶ γάρ, 870 d; μαχησάμεθ, 856 b. 511 c.. 378. ἤρχον χαλεπαίων (was the first to be angry), 691. 798. 379. μίαν, 509 a fin. 380. Τρωσίν, 598; κακοῦ, 565; οὐδ' (not even), 858 b. 381. Ἀρηα, 202 D, 1. 384. ἀμφίς (= ἀμφί), 80 D. 102 D b. 385. κέ, 741; κρινόμεθ (prob. pres.), 716 a; Ἀρηί, 608. 388. τεῦ, 244 D. 562; τελαμών, 569; ἀμφί, 637. 389. ἀσπίδος, 563; ἀμφιβρότης, 482 a; χεῖρα, 549 a; καμῆται (τις), 504 b. 390. τιταίων, 483 D, 5. 789 c. 391. νόησω, 757. 799. 393. ἐσσεῖται, 406 D, 1. cf. 877; φυγείν, 852 D.

2, 394. κύμα (ἰάχει), 508 c. 396. προβλήτι, 218; σκοπέλω, 500 c. 397. ἀνέμων, 566. 398. ὁρόντο (cl. γ, for ὄρυντο), 442, 11; κεδασθέντες, 489 D, 4. 400. ἔρεξε, 43 D; αἰεγενομένων, 218 a. 404. κίκλησεν, 420 D, 5. 408. βοήν, 549 c. 409. ᾗδε, 409 D, 6; ἀδελφὸν ὥς ἐπ. (= ὥς ἀδελφὸς ἐπ.), 726. 410. περιστήσαντο (properly signifies sat around themselves: better περιστήσαν τε), 416, 1. 413. ἐπι-δύναι (βοῦ-

λομαι), cf. 508 b. 414. *πρῆναι*, 488 b. 415. *αἰθαλέν*, 488 a; *πῆναι*, 590 a (or, perhaps, 582). 416. *δαΐζει*, 367 e. 417. *βουγαλέον*, 488 b; *πολλές*, 219 D. 418. *λαζόιστο*, 429 D, 5. 420. *δέκτης*, 408 D, 36; *ἰδέ*, 32 D e; *ἔφελαν* (prob. aorist, like *δέκτης*), 345 D fin. 425. *ἀμπεύοντες*, 73 D; *Ἡφαίστειο*, 583. 438. *ἀγειρόντων*, 358 D. 440. *ἱσμεν*, 88 D; *κέ*, 741; *δῶσαν*, 222. 228; *ἀγειρόμεν* (aor. subj.), 347 D.

2, 444. *μὰλ' ὅκα*, 227. 227 D. 445. *οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρ.*, 639. 446. *δύνον*, 435 D, 10; *μετά* (adv., in the midst), 615; *Ἀθήνη (δύνη)*, 508 c. 447. *ἀγέρας*, 147. 448. *τῆς*, 563 (perhaps, 590 b); *ἡρέθωνται*, 411 D. 450. *διέσσοντο*, 408 D, 31. 452. *καρδίη* (cf. 1, 225), 500 b fin.; *ἔλλαπτον*, 40 D. 547 c; *πολεμίζω* (w. *σθένος*), 767. 455. *ἔστε-τον* (root *sep*), 450 D, 2. 457. *τῶν ἀρχομένων*, 790 a. 458. *παμφανόσσα*, 472 k. 459. *τῶν* (repeated in 1. 464), 560; *ἔστ'*, 876, 4 a; *ἔρριθον* (here masc., as shown by *προκαθιζόντων*, 1. 463), 169; hence *ἀγαλλόμεναι* (1. 462) cannot be explained acc. to 528, but must be changed to *ἀγαλλόμενα*. 460. *δουλιχοδεύρας*, 28 D. 461. *Ἀσίῃ* (gen. of *Ἀσίας*, 136 D, 3 (better *Ἀσίῃ*, adj.); *βέερα* (Att. *βεῖρα*), 32 D e. 462. *ποτῶνται*, 515 b; *πτερόγευσιν*, 611 a. 465. *προχέοντο* (Att. *προϋχέοντο*), 313. 371 b. 466. *σμερδαλέον*, 547 c; *ποδῶν* (w. *ὑπὸ-κονάβει*, was resounding underneath), 583; *αὐτῶν (ἀνθρώπων)*, 569 b. 468. *μυρίοι*, 257 fin.; *τόσσοι* *ἔσσα* (lit. that-number, which-number the leaves grow), 247. 488 b; properly *ἔσσοι* (503), but takes gender of subject, by a change the converse of that in 513 b; *ἔργη*, 613. 471. *τέ* (w. rel.), 856 a.

2, 474. *αἰγῶν*, 560; *αἰπόλοι*, 479 a; *ἄνδρες*, 500 a. 475. *βεία*, 223 D, 7; *διακρίνωσιν*, 758 (or, perhaps, 720 e); *νομῶ*, 612; *μυγίσσιν*, 395 D. 758. 477. *ἵεναι*, 765; *μετά* (adv.), 615. 479. *Ἀρεῖ* (cf. *Ἀρηῖ*, 1. 385), 202 D, 1. 88 D. 480. *ἀγέληφι*, 206 D. 612; *πάντων*, 584 g. 481. *ταῦρος*, 500 d; *βόεσσι*, 189 D. 605; *ἀγρομένησιν*, 384 D fin. 482. *τοῖων*, 241. 488 b. 483. *πολλοῖσι . . . ἡρώεσσιν*, 885. 484. *ἔσπετε*, 450 D, 8. 485. *ὁμείς*, *ἡμεῖς*, 667; *πάρεστε* (*πᾶσι*), 605. 881. 487. *οἶτινες*, 825. 488. *μυθήσομαι*, 720 e. (instead of *μυθησαίμην*, 748) 750. 489. *οἷα*, 511 a. 490. *ἔρηκτος* (unbreakable), 398; *χάλασον*, 37 D. 145 a; *ἐπεί*, 511 b. 491. *Ὀλυμπιαδες*, cf. 467 c. 492. *μνησαί᾽* (Att. *μνηθεῖων*), 444, 6 a.

REFERENCES

TO

GOODWIN'S SYNTAX OF THE MOODS AND TENSES OF THE GREEK VERB.

—♦♦♦—

N. B.—These references are adapted to the second and third editions of this work, published at Cambridge, Mass., in 1865 and 1866. Whenever the reference does not suit the first edition, the fact is indicated.]

BOOK I.

Verses 1-50. 8. μάχεσθαι, § 97, N. 2. 11. οὐνεκα ἠτίμησε, § 81, 1. 13. λυσόμενος, § 109, 5. 18. δοῖεν, § 82. 20. λύσαι, δέχεσθαι, § 101, and Rem. 23. αἰδεῖσθαι, § 92, 1, N. 1. 26. κιχέω, § 86, N. 2. 27. δηθόνοντ', § 112, 1. 28. μὴ οὐ χαράσμῃ, § 44, 1; § 43, N. 2 (cf. § 26, N. 1, c). 29. πρίν, § 67, N. 5 (cf. vs. 97, below). 32. μή μ' ἐρέθιζε, § 86.—ὥς κε νέηαι, § 44, 1, N. 2. 39-41. § 49, 1. 42. τίσειαν, § 82. 47. κινηθέντος, § 109, 8.

Verses 51-100. 56. ὅτι, § 81, 1. 57. ἐπεί, § 59. 60. ἀπονοστήσειν, § 73, 1.—εἰ κεν φύγοιμεν, § 50, 2, N. 2. 61. εἰ δαμῆ (Fut.), § 49, 1, N. 3. 62. ἔγε . . . ἐρείομεν, § 85, N. 1. 64. ὅς κ' εἴποι, § 52, 2.—ὃ τι ἐχώσατο, § 70, 1. 66, 67. αἶ κεν . . . βούλεται (Subj.), § 53, N. 2 (§ 50, 1). 77. ἀρήξειν, § 73, 1. So χολώσεμεν in vs. 78. 80. ὅτε χάσεται, § 62; § 63, 1. 81. εἰ περ καταπέψῃ, § 51, with N. 2. 82. ἀλλά, § 57.—ὄφρα τελείσῃ, § 66, 4. 83. εἰ με σώσεις, § 70, 1. 90. ἣν εἴπῃς, § 50, 1. 98. πρίν, § 106, 1. 100. τότε κεν πεπίθοιμεν, § 52, 2, Note.

Verses 101-150. 110. ὥς τεύχει, § 70, 1. 112. ἤθελον, βούλομαι, § 81, 1. 119. ὄφρα, § 44, 1. 120. ἤ, § 78, 2. 124. κείμενα, § 113. 128, 129. αἶ κε δῶσι, § 50, 1. 132. κλέπτε, § 86.—ἐπεί, § 81, 1. 135. εἰ μὲν δῶσιν, § 50, 1, N. 1; § 53, N. 1. 137. εἰ κε μὴ δώσωσιν, § 50, 1.—ἔλωμαι κεν, § 38, 2; § 50, 1, N. 2 (a).—δέ, § 57. 139. κεν, § 37, 2.—ἴκωμαι, § 61, 3. 140-144. μεταφρασόμεσθα, etc., § 85. 150. πῶς πέιθηται, § 88, N. 1 (or § 87).

Verses 151-200. 151. ἐλθέμεναι, § 97, N. 2. 153. μαχήσομενος, § 109, 5. 159. ἀρνύμενοι, § 109, 5. 161. ἀφαιρήσεσθαι, § 73, 1. 163.

ἐπὶ δὲ ἐκπέρωσιν, § 62; § 63, 1. 166. ἦν ἴκηται, § 51. 168. ἐπὶ κεκάμω, § 62; § 20, N. 1.—πολεμίζων, § 109, 2. 169. εἰμι, § 10, 1, N. 6. 171. ἀφύξειν, § 73, 1. 173. § 49, 1. 175. οἱ κέ με τιμῆσουσι, § 37, 2. 178. § 49, 1. 182. ὥς, § 81, 1. 184. ἐγὼ κ' ἔγω, § 87, Note; § 38, 2. 191, 192. ἀναστήσειεν, ἐναρίζοι, etc., § 71 (§ 88). 193. ζῶς, § 59. 194. δέ, § 57.

Verbes 201-250. 204. τελέεσθαι (Fut.), § 73, 1. 205. τάχ' ἂν ὀλέσασθ, § 38, 2; § 87, N. 207. παύσουσα, § 109, 5.—αἶ κε πίθηται, § 50, 1. 218. ὅς κε ἐπιπείθεται, § 62, and Rem.—ἐκλυον, § 30, 1. 230. ζῶντις εἶπρ, § 62; § 63, 1. 232. § 52, 2 (or § 49, 2, N. 6). 235. ἐπεσθῆ, § 59. 241. ἀχνύμενός περ, § 109, 7, and N. 5 (b). 242. εὐτ' ἂν πύπτοι, § 61, 3.—εὐτ' . . . ἔτισας, § 81, 1.

Verbes 251-300. 255-257. § 50, 2. 258. μάχεσθαι, § 93, 2, N. 3. 262. οὐδὲ ἴδωμαι, § 87. 272. κείνοις δ' ἂν . . . μαχέοντο, § 52, 2.—οἱ . . . εἰσιν, § 59. 275. ἀγαθός περ ἰών, § 109, 7, and N. 5. 280. § 49, 1. 281. ἀλλὰ, § 57. 289. πείσεσθαι, § 73, 1. 291. μυθήσασθαι, § 92, 1. 293, 294. § 54, 1 (b).—ὅ ττι κεν εἶπρς, § 61, 3. 296. μὴ σήμαινε, § 86.—πείσεσθαι, § 73, 1.

Verbes 301-350. 301. οὐκ ἂν τι φέροις, § 52, 2, N. 302. εἰ δ', ἔγω μὴν, § 52, 1, N. 1. 323. ἀγόμεν, § 101. 324. See vs. 137. 338. ἔγειν, § 97. 340, 341. εἴποτε γένηται, § 50, 1, N. 2 (d).—ἀμύναι, § 97, N. 1. 343. οἶδε νοῆσαι, § 113, N. 8 (2d ed.). 344. ὅπως μαχέοντο, § 44, 2, N. 2. 347. ἔγειν, § 97.

Verbes 351-400. 353. § 49, 2, N. 3 (b): see vs. 415. 363. ἴνα εἶδομεν (Subj.), § 44, 1. 381. ἐπεὶ, § 81, 1. 393, 395. § 49, 1. 397, 399. εὐτ' ἔφησθα, ὅπποτε ἤθελον, § 59.

Verbes 401-450. 408. αἶ κεν ἐθέλῃσιν, § 53, N. 2 (§ 50, 1). 410, 411. ἐπαύρωνται, γνῶ, § 44, 1. 412. εὐτ' ἔτισα, § 81, 1. 415. εἴβ' ὀφελος, § 83, 2: see vs. 353. 420. αἶ κε πίθηται, § 53, N. 2. 426. εἰμι, § 10, 1, N. 6. 432. ὅτε ἴκοντο, § 19, N. 4. 437, 439. βαῖνον, βῆ, § 11, N. 5. 443. ἀγόμεν, § 97, N. 1. 444. ἱλασόμεσθα (Subj.), § 44, 1.

Verbes 451-500. 465, 466. § 11, N. 5. 492. ὅτε γένητο, § 59.

Verbes 501-550. 503. εἴποτε ὄνησα, § 49, 1. 509. εἴβ' ἂν τίωσιν, § 66, 2. 518. ὅτε μ' ἐφῆσαις, § 59. 519. εὐτ' ἂν μ' ἐρέθῃσιν, § 61, 3. 521. ἀρήγειν, § 73, 1; § 15, 2. 523. ἐμοὶ δέ κε μελήσεται, § 38, 2; § 87.—ἔφρα τελέσω, § 66, 2. 524. εἰ δ', ἔγω τοι κατὰνέσσομαι, § 52, 1, N. 1. 527. ὅ ττι κεν κατανέσω, § 61, 3; or § 62. 537. ὅτι συμφράσασατο, § 70, 2. 543. ὅ ττι νοήσῃς, § 62; § 63, 1. 545. μὴ ἐπιέλπεο, § 86. 546. εἰδήσειν, § 73, 1; § 27, N. 3.—περ ἰόσθ, § 109, N. 5 (b). 547. ὃν μὲν κ' ἐπισκεῖς (sc. ᾗ), § 61, 3. 549. ὃν δέ κ' ἐγὼν ἰθέλωμι, § 61, 3.

Verbes 551-611. 553. § 10, 1, N. 3. 554. ἔσθ' ἐθέλῃσθα, § 62;

§ 62, 1. 555. *μή σε παρείπῃ*, § 46. 558. *κατανεύσαι*, § 73, 1; § 23, 2 (cf. II, vs. 11). 559. *ὡς τιμήσῃς*, § 45, N. 5 (c). 564. §, 49, 1. 566. *μή οὐ χαράσσωσιν*, § 44, 1; § 48, N. 2. 567. *ὅτε κεν ἐφείω*, § 61, 3. 574, 575. *εἰ δὴ ἐριθαίνετον, ἐλαύνετον* (Subj.), § 50, 1, and N. 2 (d). 580. *εἴπερ κ' ἐθέλῃσιν*, § 53, N. 1 (2d ed.). 582. *καθάπτεσθαι*, § 101. 588. *θεινομένην*, § 112, 1.—*ἀχνύμενός περ*, § 109, N. 5. 589. *ἀντιφέρεσθαι*, § 98, 2. 601. *ἐς ἥλιον καταδύντα*, § 108, N. 4, b (2d ed.) 610. *ὅτε ἰκάνοι*, § 82.

BOOK II.

Verses 1-50. 3, 4. *Ὡς τιμήσῃ, δλέσῃ δέ* (or *τιμήσει', δλέσαι δέ*), § 45, N. 2. 6. *πέμψαι*, § 91. 10. *ἀγορευέμεν*, § 101. 11. *θωρήξαι*, § 23, 1 (cf. I, vs. 558). 12. *νῦν γὰρ κεν ἔλοι*, § 52, 2. 19. *εἶδοντ'*, § 112, 1. 25. § 59. 29. (See vs. 12). 34. *αἰρείτω*, § 86.—*εἴτ' ἂν ἀνήρ*, § 61, 3. 36. *οὐ τελέεσθαι ἐμellon*, § 25, 2, N. 2. (See vs. 39). 37. *αἰρήσειν*, § 73, 1. 49. *ἐρέουσα*, § 109, 5.

Verses 51-100. 51. *κηρύσσειν*, § 15, 1 (cf. vs. 11). 71. *ῥχετ' ἀποπτέμενος*, § 112, 2; § 11, N. 3. 72. *αἶ κέν πως θωρήξομεν*, § 71, N. 2 (2d ed.); or § 53, N. 2. 73. *ᾗ θέμις ἐστί*, § 59. 75. *ἐρητύειν*, § 101. 80, 81. § 49, 2, N. 6. 83. (See vs. 72.) 98. *εἴποτε σχοιάτ', ἀκούσειαν δέ*, § 53, N. 2.

Verses 101-150. 107, 108. *φορῆναι, ἀνάσσειν*, § 97. 113. *ἐκπέρσαντ'*, § 24.—*ἀπονέεσθαι* (as Fut.), § 27, N. 3. 119. *πυθέσθαι*, § 93, 2. 121. *πολεμίζειν, μάχεσθαι*, § 91. 123-128. § 50, 2, and N. 2 (b). 127. *οἰνοχοεῦειν*, § 97. 129. *ἔμμεναι*, § 73, 1. 139. *ὡς ἂν εἴπω*, § 61, 3; § 20. 140. *φεύγωμεν*, § 85. 147. *ὅτε κινήσῃ*, § 62, N. 3.

Verses 151-200. 155, 156. § 49, 2. 160. *καὶ δέ κεν λίποιεν*, § 52, 2, N. (Cf. *φεύζονται*, vs. 159.) 170. *ἵσταότ'*, § 112, 1. 176. (See vs. 160.) 183. *βῆ δὲ θέειν*, § 97, N. 188. *ὅτινα κινήῃ*, § 62. 189. δέ, § 57, and Rem. before § 65.—*ἐρητύσασκε*, § 20, 2, N. 1. 190. *δειδύσεσθαι*, § 91; § 15, 2, N. 3. 195. *μή τι βέξῃ*, § 86; or § 44, 1 (*μή τι βέξῃ* depending on vs. 191). 198, 199. (See vs. 188 and 189.)

Verses 201-250. 205. *ἔδωκε*, § 61, 1. 210. *βρέμεται*, § 62, N. 3. 214. *ἐριζέμεναι*, § 97, N. 2. 215. *εἴσαιτα*, § 62. 228. *εἴτ' ἂν ἔλωμεν*, § 62. 229. *ὅν κέ τις οἴσει*, § 87, 2. 231. *ὅν κεν ἀγάγω*, § 61, 3. 233. *ἦντε κατισχέαι*, § 65, 1, N. 2. 234. *ἐπιβασκέμεν*, see vs. 190. 236. *νέομεθα*, § 86. 238. § 70, 1. 242. See I, vs. 232. 249. *ἔμμεναι*, § 73, 1; § 15, 1. 250. *οὐκ ἂν ἀγορευοίς*, § 52, 2.

Verses 251-300. 251. *προφέροις, φυλάσσοις*, § 42, 4. 252. *ὅπως ἔσται*, § 70, 1, the direct question being *ὡς ἔσται*; 255. *ὅτι διδοῦσιν*, § 81, 1. 258. *εἴ κε κινήσομαι*, § 50, 1. 259, 260. § 82. 261-

263. *ei mē dēu, . . . ἀφήσω*, § 50, 1, N. 1. 270. *καὶ ἀγγεμένοι τε*, § 109, N. 5. 275. *ὅς ἔσχε*, § 65, 4; § 59, N. 2 (first edition). 281, 282. *ὡς ἀκούσων*, § 44, 1; § 82, 2. 287. *στειχόντες*, § 109, 1. 288. *ἀπαύειναι*, § 92, 1, N. 2. 290. *ἰδύρονται νέεσθαι*, § 92, 1, N. 1. 291. *νέεσθαι*, § 91. 298. *μόναι*, § 91. 300. *μαρτυρέται*, § 70, 1.

Verbes 301-350. 302. *ὅς μὴ ἔβαν φέρονται*, § 61, 1. 317. *ἐπὶ ἔργα*, § 19, N. 4 (δ). 332. *εἰσέκεν ἔλαρα*, § 66, 2, N. 2. 340. *γαστήρα*, § 82. 343. *ἰόντες*, § 10, 1, N. 3. 346, 347. *τοὶ κεν βουλεύονται*, § 61, 3. 348. *πρὶν ἵκαν*, § 106, 1. 350. *κατακτεῖναι*, § 73, 1; § 23, 2.

Verbes 351-400. 355. *πρὶν*, § 106, 1, and N. 4. 357. *εἰ θέλω*, § 49, 1. 361. *ὅ τι κεν εἴπω*, § 61, 3. 363. *ὡς ἀρήγγ*, § 44, 1. 364. *εἰ δέ κεν ἔρξῃ*, § 50, 1. 365, 366. *ὅς κ' ἔρσι*, § 61, 3. 367. *εἰ οὐκ ἀλαπάξεις*, § 50, 1, N. 1; § 47, 3, N. 371, 372. *αἱ γὰρ εἴεν*, § 82. 373. *τῷ κε τάχ' ἡμύσει*, § 50, 2. 379. *εἰ βουλεύσομεν*, § 50, 1, N. 1. 381. *ἵνα ξυνάγωμεν*, § 44, 1. 385. *ὅς κε κρινόμεθα*, § 44, 1, N. 2. 387. *εἰ μὴ διακρινέαι*, § 50, 1, N. 1. 391. *ὅν δέ κε νοήσω*, § 61, 3. 395. *ὅτι κωήσῃ*, § 62, N. 3. 397. *ὅτ' ἂν γένωται*, § 62.

Verbes 401-450. 401. *φυγεῖν*, § 23, 2, N. 2. 413. *μὴ δύναι*, καὶ *ἐλθεῖν*, § 100.—*πρὶν*, § 106, N. 4. 414. *πρὶν*, § 106, 1. 418. *λαζάρια*, § 82. 435. *μηκέτι λεγόμεθα*, § 86. 437, 438. *ἔγε, ἀγαρόντων*, § 84, N. 1. 440. *τομεν*, § 85.—*ὅφρα κε ἀγείρομεν* (Subj.), § 44, 1, N. 2.

Verbes 451-500. 452. *πολεμίζω, μάχεσθαι*, § 92, 1, N. 2. 453. *νέεσθαι*, § 91. 474, 475. *ὅς τ' αἰπόλοι διακρινέωσιν*, § 62, N. 3.—*ἐπεὶ κε μωγέωσιν*, § 62. 480. *ἐπλετο*, § 80, 1, N. 3. 488. *οὐκ ἂν μωθήσομαι*, § 38, 2; § 86, N. 489-492. *εἰ . . . εἴεν, . . . ἐνείη, εἰ μὴ . . . μωθαιῶσ'*, § 50, 2.

Verbes 501-877. 544. *ρήξω*, § 27, N. 2. 534. *κοσμήσω*, § 93, 2, N. 4. 613. *περδαν*, § 97. 665. *βῆ φεύγων*, § 112, 2. 687. *ὅστις ἡγήσασκε*, § 65, 1, N. 2. 724. *μωθήσεται ἔμελλον*, § 25, 2, N. 2. 769. *ὅφρα μήνισεν*, § 59. 780. *ὡς εἰ τε νέμοιστο*, § 109, N. 9 (2d and 3d odd.). 782. *ὅτε ἰμάσῃ*, § 62, N. 3. 794. *ὅππότε ἀφορμηθεῖεν*, § 77, 1 (d). 801. *μαχησόμενοι*, § 109, 5.

BOOK III.

Verbe 23. *ὡς τε λένων ἐχάρη*, § 62, N. 3 (δ); so vers. 33-35. 25, 26. *εἰ περ ἂν σείωνται*, § 51; § 50, 1, N. 2 (δ). 40. § 83, 2. 41. § 52, 2. 54, 55. *οὐκ ἂν χραίσμῃ, ὅτε μωγέης*, § 86, Note. 61, 62. *ὅς ἐκτέμωρσεν*, § 62, N. 3. 74. *ναίετε, νεέσθων*, § 82, N. 1. 120. *οἰσόμεναι*, § 27, N. 2. 194. *ἰδέσθαι*, § 93, 2, N. 3. 224. *οὐκ ἂν ἐρίσσει*, § 49, 2, N. 6. 299, 300. *ὅππότεροι πημήνεια*, *ῥέοι*, § 61, 3; § 64, 1. 317. *ὅππότερος ἀφείη*, § 71. (The direct question would be *πότερος ἀφῆ*, which shall *hurl*? § 88.)

366. *τίσασθαι*, § 23, 2, N. 3. 409. *εἰς ὃ κε πέψεται* (Subj.), § 66, 2, N. 2.
 450. *εἰ τοῦ ἐσθλῆς*, § 53, N. 2. 453. *εἴ τις ἴδωτε*, § 53, N. 2. The
 apodosis is implied (rather than exactly expressed) in *οὐ γὰρ ἐκείθεν*,—the
 idea being, *they surely did not from affection wish to conceal him, in case*
any one should chance to see him. See also examples under § 77, 1 (c).
 460. § 65, 1, N. 2.

GRAMMATICAL INDEX.

Abstract Nouns—for concrete, 2. 568; 5. 325, 781; 13. 485.

Accusative—synecdochical, 1. 46; 64, 343; 2. 58, 269; 3. 227; 4. 46; of space or way, 1. 312; of termination, 1. 317, 322; 3. 262; 5. 291; attracted to the subordinate clause, 1. 536; put by attraction for the dative demanded by the verb of the preceding proposition, 1. 541; put for the genitive to give prominence to the object of the verb, 2. 273; denoting that in which the action of the verb consists, 2. 314; double accusative, 1. 237, 290; 3. 351, 409; cognate accusative, 10. 147; 13. 220.

Adjective—in the plural for singular when the subject is an infinitive, 1. 107; used for adverbs, 1. 424; employed for the noun in the genitive, 2. 54; 5. 741; attracted from the antecedent to the relative clause, 13. 340.

Anacoluthon—2. 353; 4. 436.

Anastrophe—1. 162.

Antecedent—indefinite before *ἵνα* and the subjunctive, 1. 230.

Aorist—interchanged with the imperfect, 1. 4; in comparisons used for the future, 1. 98; 4. 161; for the present, 3. 10; and for customary or wonted action, 4. 443; in the optative for the present, 1. 100; in comparisons referring to facts known and founded on repeated experience, 13. 389.

Apodosis—connected to the preceding sentence as though an independent sentence, 1. 58; in the indicative, and the protasis in the subjunctive, 1. 90; omitted in expressions of anger, 1. 342; as uncertain contrasted with the protasis as certain and determined, 3. 13; takes the subjunctive after *εἰ*, when the subjects are opposed, 8. 154.

Aposiopesis—1. 135.

Apposition—partitive, 1. 606; 3. 103, 112, 211; 5. 850; 6. 8; 7. 215, 275, 11. 572; denoting character, 2. 792; with the preceding sentence, 3. 50; epexegetical, 3. 126; 10. 208.

Article—used for the demonstrative pronoun, 1. 9; equivalent to the relative, 1. 36; employed *δείκτικῶς*, 1. 20; 3. 55, 74; directs attention to the following noun, 1. 391; 5. 519, 720; follows its substantive before a relative pronoun, 5. 319; used as a possessive pronoun, 11. 142.

Asyndeton epexegeticum—denoting haste, 1. 105, 540; 2. 9, 217, 325; 4. 69; 5. 4, 841; 13. 46; denoting rapidity, 2. 169; 11. 197; showing the excited state of the speaker's mind, 3. 64; *patheticum*, 6. 96.

Attraction—of the noun from the subordinate to the principal clause, 3. 38; 3. 124; 6. 58.

Causal Sentence—placed first, 7. 328.

Cognate Accusative—1. 162.

Comparative—for the positive, 1. 32; *compendaria*, 1. 163; implied in the positive, 3. 227.

Construction—of the σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, 1. 237; 14. 151; changed from the participle to the verb, 6. 481.

Constructio Prægnans—1. 55; 441: 4. 13; 5. 161, 249, 327, 370; 9. 506; 15. 276.

Copula—omitted, 1. 547.

Dative—in apposition with a noun denoting the whole, 1. 24; of advantage (*dativus commodi*), 1. 39, 157, 607; 3. 275; 5. 110; of place, 1. 45; 2. 241; 3. 387; after ἀνίστημι, 1. 58; for the possessive genitive, 1. 104; 3. 226; 11. 458; denoting circumstance, 1. 418; of person in reference to whom an action takes place, 2. 296; of manner, 3. 2; of communion and society, 3. 48; of missile, 3. 80; of accompaniment, 3. 349; 23. 8; of instrument; 3. 380; instead of the accusative, 3. 259; ethical, 5. 24; of local aim or object, 5. 709.

Dual—with a plural verb, 1. 305; put for the plural, 1. 567.

Ellipsis—of σκοπεῖν or πειρᾶσθαι, 1. 66; of καλῶς ἔχει, 1. 135; of εἰ δὲ βούλει, 1. 302; implied in γάρ, 1. 232; 2. 239; of οὐσα with φαίνεται, 3. 457; of φοβοῦμαι, 5. 233; of βούλεσθε, 6. 376.

Emphasis—by the thing expressed negatively and positively, 3. 59; by γὰρ, 1. 304, 582; by the litotes, 1. 330; promoted by inversion of sentences, 4. 398; by the asyndeton, 22. 393.

Epanthesis—4. 11.

Euphemism—3. 278, 411; 4. 469; 5. 567; 6. 455; 10. 46.

Future—infinitive after a verb of thinking, &c., 2. 39.

Gender—implied in a noun, 2. 204, 462; conforms to the last mentioned noun, the feminine being preferred to the neuter, 2. 136.

Genitive—partitive, 1. 8, 90, 118; 2. 372; 3. 19, 101; 5. 46; of separation, 1. 49; 3. 84; 4. 131; 5. 187; 7. 194; 12. 406; 13. 189; of cause, 1. 65, 410; 2. 349, 397; 3. 309, 366; after verbs of participating, 1. 67; of barter, 1. 111; of the part taken hold of, 1. 197, 407; 3. 69; objective, 1. 284; 3. 140, 4. 137; 5. 316; in apposition with an adjective put for the attributive genitive, 2. 54; of source, 2. 415; of place gone over, 2. 785; after adjective implying comparison, 3. 227; contained in a poss. pronoun, 3. 289; by attraction put for the accusative, 5. 265; after verbs of mounting, 5. 192; after verbs of

aiming, throwing, etc., 4. 106; after verbs denoting comparison, 6. 125; expressing the object of desire, 6. 466.

Genitive Absolute—denoting time, 1. 88; denoting condition, 2. 289.

Hendiadys—3. 101; 4. 456.

Hyperbaton—2. 484; 9. 125, 231; 12. 178.

Hysteron Proteron—4. 450.

Imperfect Tense—interchanged with the aorist, 1. 4; use of the imperfect, *ibid.*; with aoristic signification, 1. 880; 2. 239, 454.

Impersonal Construction—changed to a personal one, 1. 589; 3. 457.

Indicative Mood—after *εἴθε*, the condition being assumed as a certainty, 1. 89, 294; after *ὅτε*, 1. 397; 3. 33; in the protasis referring to the denial of a fact, 2. 80; in both the protasis and apodosis of past time to denote that something could take place under a certain condition, which condition was not fulfilled, 2. 155; rendered less certain and definite by *καί*, 4. 176; used in comparisons where reference is had to an actual fact, 10. 183.

Infinitive—for imperative, 1. 20, 323, 588; 2. 10; 3. 459; 4. 53; 5. 124-10. 65; expressing a wish, 2. 413; 3. 285; denoting purpose, 1. 338; 5. 154; 13. 62, 189; after *πρίν*, 5. 218, 288; after *ἀκούειν*, 6. 386; after *οἶδα*, 7. 239; after *πυνθίσθηναι*, 13. 521.

Interjection—sometimes put between the noun and adjective, 4. 189.

Inversion—of pronominal adverbial clauses, 3. 403.

Irony—1. 110.

Iteratives—2. 271; 3. 217

Litotes—1. 880, 536; 15. 155.

Metathesis—1. 266; 4. 11.

Negative and Affirmative Propositions—the former with *οὐ μὴ*, the latter with *καὶ μὴ*, 1. 86; are employed together for the sake of emphasis, 1. 416.

Neuter Gender—employed when to several substantives the idea of 'things' is to be given, 8. 26.

Nominative—with the infinitive by attraction with the subject of the finite verb, 1. 77, 161; for the vocative, 3. 276; for the genitive, 6. 396.

Number—of a verb conforming to the nearest noun, 2. 146.

Optative—with a wish referring to future time, 1. 18; used in wishes and prayers, 1. 42; 5. 214; with *ἄν* in a relative sentence, 1. 64; 5. 192; in deliberative questions after a historic tense, 1. 190; with *ἄν* in the apodosis, 1. 232; and in addition with *εἰ* in protasis, 1. 255; after a present when the thought is not the speaker's but some other person's, 1. 344; after *ὅτε* to denote indefinite frequency, 1. 397; in the apodosis with *ἄν* the protasis being

omitted, 2. 12; in the apodosis to denote uncertainty, 2. 80; a softened form for the indicative, 2. 160; 3. 74; 4. 97; 5. 82; a mild form for the imperative, 2. 250; after a present the action being conceived as past, 2. 282; after the relative to denote indefinite frequency, 2. 188; after adverbs of comparison, 2. 780; after *ὅτι*, 2. 794; without regard to the time of the principal clause, in adverbial sentences of time, 3. 55; without *ἄν* to denote doubt or uncertainty, 3. 299; with *ἄν* when a thing is to be expressed with moderation and reserve, 6. 452.

Onomatopoeia—1. 34, 46; 2. 210; 3. 363; 5. 408.

Paronomasia—4. 526.

Participle—denoting cause, 1. 7, 492; 5. 414; in the future denoting purpose, 1. 13; to be translated as a verb preceded by *who* or *when*, 1. 35; denoting time, 1. 88; 2. 287; concessive, 1. 131; 5. 433; denoting manner, means, or way, 1. 81, 168, 421; 2. 15, 273; 4. 55; 5. 413, 424; with a verb to be rendered as a verb, 1. 179; as a complement to *σέχομαι*, etc., 2. 71; denoting condition or circumstances, 2. 721; refers to the subject logically implied in the sentence, 5. 185; 6. 505; put after *ἀνέχω* for the infinitive, 5. 895; after *ἀκούειν*, 6. 386; after *οἶδα*, 7. 329; has a prepositional use, 7. 304; contains the protasis, 10. 246; after *πυνθάνομαι*, 13. 521.

Participial Construction—of *λανθάνειν*, less prominent than the verbal form, 12. 390.

Partitive Apposition—1. 606; 5. 270.

Pleonasm—3. 95.

Pluperfect—with signification of the imperfect, 1. 104; 4. 4; of aorist, 5. 695.

Prepositional Adverb—forming with the verb a verbal idea, and governing the accusative, 2. 156, 549.

Preposition—used adverbially, 1. 39; when the verb is to be repeated, the preposition often only used, 3. 268.

Protasis—dependent on a suppressed condition, 1. 60; takes the subjunctive, the apodosis being in the indicative, 1. 90; omitted when not essential to the sense, 1. 272; or when it can be readily supplied, 2. 12; 3. 53; 5. 362; takes the indicative, when in relation to its consequence it is definite and certain.

Relative—its repetition avoided, 1. 79; placed before its antecedent for sake of emphasis, 1. 126; 6. 58; with *ἄν* before the subjunctive denoting indefinite frequency, 2. 391; in the singular after a plural antecedent, 3. 279; takes the subjunctive when referring to an indefinite antecedent, 5. 407; refers to the gender implied in the antecedent, 5. 640; has the force of a demonstrative, 6. 59; in the plural after a collective noun, 16. 369.

Relative Sentence—denoting design or purpose, 4. 191.

Repetition—common in ancient writings, 1. 372; of the verb implied in that of the preposition, 7. 164; on account of an intervening clause, 13. 662.

Subject—of the infinitive omitted when it is the same as that of the verb on which it depends, 1. 77; when expressed promotes emphasis, 7. 198; made the subject of the preceding clause, 4. 223; 5. 85; omitted with the participle, when it can be readily supplied from the context, 15. 191.

Subjunctive Mood—without *ἄν* depending upon a verb of present time, 1. 28; in the protasis after *ἔτε*, 1. 80; after an apodosis with the indicative, 1. 90; in the protasis with *εἴτε*, milder than *εἰ* with the indicative, 1. 137; in the apodosis for the futura, 1. 137; 6. 459; employed for imperative, 1. 141; 4. 62; denoting deliberation, 1. 150; after a verb of past time, 1. 158; 2. 4; 3. 105; 4. 486; after *ἐπὶ* to denote a present act frequently repeated, 1. 168; 6. 5; after *εἴτ' ἄν* denoting indefinite time, 1. 242; denoting expectation in opposition to what is known and certain, 1. 262; after *ὅφρ' ἄν*, 1. 510; after *ὥς δ' ἔτε*, 2. 147; 5. 597; with *κε* implying a conditioning sentence, 2. 440; after a relative referring to an indefinite antecedent, 3. 62; in the aorist after *μήτις* to denote fut. indefinite time, 3. 107; after an aorist to give life and vivacity, 4. 486; takes the aorist in comparisons merely supposed but not founded on fact, 10. 183.

Subordinate Clause—constructed as a co-ordinate one, 1. 165; 8. 270.

Substantive—employed for the personal pronoun, 2. 259; when inserted after the relative clause, not necessarily placed immediately after the relative, 9. 131, 132.

Superlative—strengthened by *μάλιστα*, 2. 220.

Synonymes—used for emphasis, 8. 147.

Synizesis—1. 491; 2. 294, et sæpe al.

Telic use of ἵνα—1. 410.

Tmesis—1. 40 et al.

Triplicity—of epithets, 5. 194; 436, 746 et al.

Verb—of hearing take the accus. of things heard and genitive of source 3. 76; conforms in number to the nearest noun, 3. 327; of aiming, throwing etc., followed by the genitive, 4. 100.

Vocative—placed first, when the address passes from one person to another, 6. 86.

Zeugma—3. 73, 227; 4. 447, 5. 365.

HISTORICAL INDEX.

ANARBARKA—a fountain-nymph, 6. 22.

ARAS son of Eurydamas—slain by Diomedes, 5. 148.

ACAMAS son of Antenor—a leader of the Dardans, 2. 828; assaults the Grecian camp, 12. 100; kills Promachus, 14. 476; is slain by Meriones, 16. 842.

ACAMAS—a leader of the Thracians, 2. 844; is slain by Ajax Telamon, 6. 5.

ACHILLES son of Peleus and Thetis—leader of the Myrmidons, 2. 685; at the suggestion of Juno, convenes the Grecian chiefs to inquire into the cause of the pestilence, 1. 54; promises protection to Chalcas, hesitating to announce the cause, 1. 84; replies angrily to Agamemnon, who demands another gift in place of Chryseïs, 1. 121; threatens to return home, 1. 170; is restrained by Minerva from drawing his sword upon Agamemnon, 1. 207; takes an oath not to assist the Greeks, 1. 234; repairs to his tent, 1. 306; surrenders Briseïs to the heralds, 1. 337; complains to his mother of Agamemnon, 1. 365; who promises to prefer his request to Jupiter, 1. 420; receives an embassy from Agamemnon, 9. 197; replies to Ulysses, 9. 307, to Phoenix, 9. 646, and to Ajax Telamon, 9. 644; permits Patroclus to put on his armor and fight for the Greeks, 16. 49; exhorts the Myrmidons, 26. 200; offers a libation, 16. 231; laments the death of Patroclus, 18. 22; is comforted by Thetis, 18. 72; shouts terribly from the rampart, at which the Trojans desist from the fight about the body of Patroclus, 18. 205; vows to the shade of his friend to bring back from battle the arms and head of Hector, 18. 334; receives from his mother the armor made for him by Vulcan, 19. 12; rouses up the Grecian heroes, 19. 40; is reconciled to Agamemnon, 19. 56; mourns over Patroclus, 19. 315; arms for battle, 19. 365; addresses his horses, 19. 400; fights with Æneas, 20. 159; slaughters the Trojans, 20. 381; kills Polydamas, 20. 408; assaults Hector, 20. 442; puts the Trojans to rout, 20. 455; kills Lycaon, 21. 114, and Asteropeus, 21. 164; is opposed by the river-god, 21. 234; drives the Trojans into the city, 21. 531; pursues Hector, 22. 135; whom by the aid of Minerva he slays, 22. 326; drags the body of Hector at the wheels of his chariot, 22. 395; mourns over Patroclus, 23. 11; is visited in sleep by the ghost of his friend, 23. 65; places the dead body on the funeral pyre, 23. 137; sacrifices twelve Trojan youth to the shade of Patroclus, 23. 175; celebrates funeral games, 23. 258; receives Priam kindly, 24. 518; places the body of Hector on the wagon of Priam, 24. 530 whom he addresses with encouraging words, 24. 599.

ADAMAS son of Asius—attacks the Grecian camp, 12. 140; wounds Antæchus, 13. 561; is killed by Meriones, 13. 567.

ADRASTUS son of Merope—a Trojan ally, 2. 830; taken alive by Menelaus, but is slain by Agamemnon, 6. 37.

ÆACUS—son of Jupiter and father of Peleus, 21. 189.

ÆNEAS son of Anchises—leads the Dardans, 2. 820; goes with Pandarus against Diomedes, 5. 166; by whom he is wounded and in danger of being slain, 5. 205; but is saved by Venus, 6. 312; kills Crethon and Orsilochus, 5. 541; falls back from Menelaus and Antilochus, 5. 571; aids Deiphobus against Idomeneus, 13. 500; kills Aphareus, 13. 541; protects Hector when wounded, 14. 425; kills Medon and Iasus, 15. 333; casts his spear without success at Meriones, 16. 608; exhorts Hector, 17. 335; kills Leocritus, 17. 345; aids Hector in attempting to get possession of the horses of Achilles, 17. 492; fights with Achilles, 20. 159; is saved by Neptune, 20. 319.

ÆTHERE—daughter of Pitheus, a companion of Helen, 3. 144.

AGAOLES—father of Egeus, 16. 571.

AGAMEMNON son of Atreus, and commander-in-chief of the Greeks at the siege of Troy—dismisses Chryses with threats, 1. 126; quarrels with Achilles, 1. 130; threatens to deprive him of Briséis, 1. 182; refuses to yield to Achilles as requested to do by Nestor, 1. 285; restores Chrysis to her father, 1. 308; sends his heralds to take Briséis, 1. 318; is incited to battle by a deceptive dream, 2. 16; which he relates in a council of the chiefs, 2. 56; description of his sceptre, 2. 101; addresses the army in a feigned speech, 2. 110; excites the troops to battle, 2. 370; calls a council of the principal chiefs, 2. 404; prays to Jupiter, 2. 412; leads the most numerous forces to Troy, 2. 575; is pointed out to Priam by Helen, 3. 178; adjusts with Priam the terms of the combat between Paris and Menelaus, 3. 271; demands from the Trojans a performance of the contract, 3. 456; laments over his wounded brother, 4. 155; sends Talthylus for Machaon, 4. 192; goes among the leaders and encourages them for battle, 4. 234; addresses Idomeneus, 4. 257; and the Ajaxes, 4. 285; and Nestor, 413; and Menestheus and Ulysses, 4. 338; and Diomedes, 4. 370; slays Odus, 5. 38; exhorts his army, 5. 529; kills Deicoon, 5. 534; and Elatus, 6. 33; encourages the Greeks to stand against Hector 8. 228; calls an assembly in view of the defeat of the army by Hector, 9. 9; sends an embassy to Achilles, 9. 115; rouses up Nestor from sleep, 10. 74; arms for battle, 11. 55; slaughters many Trojans, 11. 91; kills Iphidamus, 11. 221; is wounded by Coon, 11. 252; whom he slays, 11. 259; is compelled by his wound to retreat to the ships, 11. 280; visits the battle with other wounded chiefs, 14. 28; is reconciled to Achilles, 19. 79; to whom he gives great presents, 19. 244; is honored by Achilles, 23. 890.

AGENOR son of Antenor—slays Elphenor, 4. 467; and Clonius, 15. 341; is called by Glaucus to assist in defending the body of Sarpedon, 16. 535; fights with Achilles, from whom he is saved by Apollo, 21. 545.

AJAX son of Oileus—commands the Locrians, 2. 527; his stature small yet he excels in the use of the spear, 2. 530; defends the Grecian entrenchments, 12. 265; encourages Ajax Telamon, 13. 68; kills Satnius, 14. 442; and many other Trojans, 14. 520; takes Cleobulus alive, 16. 830; defends the body of Patroclus against the Trojans, 17. 256; contends in the foot-race at the funeral games, 23. 754.

AJAX son of Telamon—comes from Salamis to the Trojan war with twelve ships, 2. 557; is the bravest warrior next to Achilles, 2. 768; is shown to Priam by Helen, 3. 228; is praised by Agamemnon, 4. 285; slays Simoeisius, 4. 474; and Amphius, 5. 610; and Acamas, 6. 5; is chosen by lot to contend with Hector, 7. 182; with whom he fights, 7. 204; and exchanges arms, 7. 304. is sent on an embassy to Achilles, 9. 169; his speech on that occasion, 9. 624; rescues Ulysses, 11. 472; kills Dorycles and other Trojans, 11. 489; flees from Hector, 11. 543; is aided by Eurypylus, 11. 575; defends the Grecian entrenchments, 12. 265; goes to the assistance of Menestheus, 12. 370; kills Epicles, 12. 379; challenges Hector, 13. 321; wounds him, 14. 408; kills Archilochus, 14. 465; and Hyrtius, 14. 512; and Calator, 15. 420; urges the Greeks to stand against Hector, 15. 502; slays Laodamas, 15. 516; defends the ships against Hector, 15. 675; kills twelve Trojans who bring fire to burn the ships, 15. 745; his spear being cut in sunder by Hector, he is forced to give way from the ship, which is immediately fired, 16. 102; defends the body of Patroclus, 17. 123; kills Hippothous, 17. 287, and Phorcys, 17. 312; orders the Greeks to defend in solid body the corpse of Patroclus, 17. 356; prays to Jupiter for light, 17. 645; covers the Greeks as they drag away the body of Patroclus, 17. 721; his desperate defence of the body, 18. 155; wrestles with Ulysses at the funeral games of Patroclus, 23. 706; contends in a trial of arms with Diomedes, 23. 811; throws the discus with Epeios and Polypoetes, 23. 837.

ALCATHOUS—attacks the Grecian entrenchments, 12. 93; is slain by Idomeneus, 13. 435.

ALCESTIS—wife of Admetus, 2. 715.

ALCIMERDON—a leader of the Myrmidons, 16. 197; acts as charioteer for Automedon when attacked by Hector, 17. 466.

ALOMENE—mother of Hercules, 14. 323.

AMPHIMACHUS—leader of the Epeians, 2. 620; is slain by Hector, 13. 186.

AMPHIMACHUS—a Trojan ally, 2. 370.

AMPHIUS son of Merops—a Trojan ally slain by Diomedes, 11. 321.

AMPHIUS son of Selagus—is slain by Ajax Telamon, 5. 612.

ANCHISES—father of Æneas, 2. 820; father of Hippodamia, 13. 423; obtains by artifice the breed of the horses of Laomedon, 5. 265.

ANDROMACHE daughter of Eetion and wife of Hector—meets her husband at the Scæan gate, 6. 394; her parting from Hector, 6. 406; her grief at sight of the body of her husband dragged by Achilles around the plain of Troy 22. 476; laments his death, 24. 725

ANTRA wife of Proetus—tries to effect the death of Bellerophon, who has rejected her love, 6. 160.

ANTENOR—a Trojan elder, 3. 148; advises the Trojans to restore Helen 7. 348.

ANTIOCHUS son of Nestor—is the first to slay a Trojan warrior, 4. 457 rushing against Æneas, he slays Mydon, 5. 580; kills Ablerus, 6. 32; and Thoas, 13. 546; and Phalces and Mermerus, 14. 512; and Melanippus, 15. 576 retreats before Hector, 15. 855; kills Alymnus, 16. 818; announces to Achilles the death of Patroclus, 18. 18; contends in the chariot-race at the funeral games of Patroclus, 23. 301; takes the second prize, which he generously offers to Menelaus, 23. 587; contends in the foot-race, 23. 755.

ANTIMACHUS—father of Pisander, Hippolochus, and Hippomachus, 11. 122; 12. 188-9; advises that Ulysses and Menelaus should be killed and Helen retained, 11. 123.

ANTIPHONUS—a son of Priam, 24. 250.

ANTIPHUS a son of Priam—attacks Ajax Telamon and slays Leucus, 4. 491; is slain by Agamemnon, 11. 101.

ANTIPHUS son of Telamon—a Trojan ally, 2. 864.

ANTIPHUS son of Thessalus—a Grecian chief, 2. 678.

APHAREUS son of Calator—commands the night-watch, 9. 83; is summoned by Idomeneus to his assistance, 13. 476; is slain by Æneas, 13. 541.

APIBAON son of Hippasus—is slain by Lycomedes, 17. 346.

APIBAON son of Phausias—is slain by Eurypylos, 11. 575.

APOLLO—sends a pestilence upon the Grecian army, 1. 48; encourages the Trojans, 4. 509; saves Æneas from Diomedes, 5. 432; rouses Mars to go against Diomedes, 5. 455; contrives, with Minerva, to bring about a single combat between Hector and Ajax, 7. 37; is sent by Jupiter to restore Hector to the battle, 15. 221; advances with him to the engagement, 15. 306; armed with the *egis* puts the Greeks to flight, 15. 320; breaks down their rampart, 15. 361; rouses up Æneas, 17. 327; animates Hector, 17. 583; declines to fight with Neptune, 21. 461; deceives Achilles by likening himself to Agenor, 21. 578; protects Hector's dead body from pollution and decay, 23. 188; 24. 19.

ARCADIANS—their inland position, N. on 2. 612; receive ships from Agamemnon, 2. 612; their war with the Pylians, 7. 134.

ARCESILAUS—a leader of the Boeotians, 2. 495; is slain by Hector, 15. 329.

ARCHILOCHUS son of Antenor—a leader of the Dardanians, 2. 823; invades the Grecian camp, 12. 100; is killed by Ajax, 14. 463.

ARCHEPTOLEMUS—a charioteer of Hector, slain by Teucer, 8. 312.

ARETUS—attends Hector in his attempt to capture the horses of Achilles, 17. 494; is slain by Automedon, 17. 516.

ASCALAPHUS son of Mars—leads the Orchomenians, 2. 512; commands the night-watch, 9. 82; is slain by Deiphobus, 13. 518

ASCANIUS—a Trojan leader, 2. 862; 13. 791.

ASIUS brother of Hecuba—his form assumed by Apollo, 16. 717.

ASIUS son of Hyrtacus—a Trojan ally, 2. 837; attacks the Grecian camp, 12. 95; drives his chariot to the entrenchments, 12. 120; is checked by the Lapithæ, 12. 129; prays to Jove, 12. 164; is slain by Idomeneus, 13. 387.

ASTEROPÆUS—a leader of the Pæonians, attempts to avenge the death of Apisaon, 17. 352; fights with Achilles and is slain, 21. 140.

ASTYANAX—a name given by the Trojans to Hector's son, 6. 402; 22. 500.

ATE daughter of Jove—deceives him and is cast out from heaven, 19. 130.

AUTOMEDON—charioteer of Achilles, goes forth with Patroclus to battle, 16. 219; defends the horses of Achilles against Hector and Æneas, 17. 517; kills Aretus, 17. 519; ascends the chariot with Achilles, 19. 395; attends him 24. 474, 578.

AXYLUS—is slain by Diomedes, 6. 12.

BELLEROPHON son of Glaucus—is falsely accused by Anteia and sent by Proetus into Lycia, 6. 157; kills the Chimæra, 6. 180; overcomes the Solymi, 6. 184, and the Amazons, 6. 186; breaks up an ambuscade of the bravest Lycians, 6. 190; marries the daughter of the Lycian king, 6. 192; his family afflictions, 6. 200; feasted by Ceneus, 6. 215.

BOREAS—causes the fire to burn vehemently upon the funeral pyre of Patroclus, 22. 194.

BRIAREUS—called by Thetis to the aid of Jupiter, 1. 402.

BRISEIS a female slave of Achilles—is taken from him by Agamemnon, 1. 318; is restored to him, 19. 247; laments over Patroclus, 19. 286.

CHALCAS a Grecian mantis—shows the cause of Apollo's anger, 1. 94; is reproached by Agamemnon, 1. 105; his form is assumed by Neptune, 13. 45.

CALETOR—father of Aphareus, 13. 541.

CALETOR son of Clytius—is slain by Ajax, 15. 419.

CASSANDRA daughter of Priam—is betrothed to Othryoneus, 13. 363; bewails the death of Hector, 24. 699.

CEBRIONES charioteer of Hector—arouses Hector against Ajax, 11. 522; assists in the attack on the Grecian camp, 12. 91; is slain by Patroclus, 16. 787 is left to be despoiled by the Greeks, 16. 780.

CHARIS wife of Vulcan (in the Iliad)—receives Thetis kindly, 18. 382.

CHROMIS—a Trojan ally, 2. 858.

CHROMIUS a son of Priam—slain by Diomedes, 5. 159.

CHROMIUS—attends Hector in his attempt to get possession of the horses of Achilles, 17. 494; is slain, 17. 534.

CHRYSEIS a female slave of Agamemnon and daughter of Chryses—is sought to be ransomed by her father, 1. 16; but in vain, 1. 26; whereat a pestilence is sent by Apollo upon the Greeks, 1. 50; is restored to her father, 1. 310, 390.

CHRYSES priest of Apollo—goes to the Grecian ships to ransom his daughter

ter, 1. 12; is roughly dismissed by Agamemnon, 1. 125; prays to Apollo, 1. 37; receives his daughter from the Greeks, 1, 446; prays to Apollo to restrain the pestilence from the Greeks, 1. 451.

CINTEAS—gives Agamemnon a corselet, 11. 20.

CLITUS son of Pisenor—is charioteer of Polydamas, and slain by Teucer, 15. 445.

CLONIUS—a leader of the Boeotians, 2. 495; is slain by Agener, 15. 340.

CLYMENE—a hand-maiden of Helen, 3. 144.

CLYTEMNESTRA—wife of Agamemnon, 1. 113.

COON son of Antenor—wounds Agamemnon, by whom he is slain, 11, 249.

CRETHON son of Diocles—is slain by Æneas, 5, 541.

DARDANUS son of Bias—is slain by Achilles, 20. 460.

DARDANUS—founds Troy, 20. 215.

DEIPHOBUS son of Priam—assists in the attack on the Grecian entrenchments, 12. 94; is assaulted by Meriones, 13. 156; kills Hypsenor, 13. 412; calls Æneas to the fight, 13. 459; kills Ascalaphus, 13. 518; is wounded by Meriones, 13. 528; his form is assumed by Minerva to deceive Hector, 22. 227.

DEIPYLUS—leads away the horses of Æneas taken by Diomedes, 5. 325.

DEIPYRUS—commands the night-watch, 9. 83; is encouraged by Neptune, 13. 92; is called by Idomeneus, 13. 477; is killed by Helenus, 13. 576.

DEMOCOON—is slain by Ulysses, 4. 499.

DEMOLCON son of Antenor—is slain by Achilles, 20. 395.

DIANA—heals Æneas, 5. 447; takes sides with the Trojans, 20. 39; opposes herself to Juno, 20. 70; does not mingle in the battle, 20. 151; chides Apollo for not fighting with Neptune, 21. 470; is chastised by Juno, 21. 496; complains to Jupiter, 21. 505.

DI, *the gods*—feast with the Æthiopians, 1. 423; are in council with Jupiter, 4. 1; depart from the battle, 6. 1; are forbidden by Jupiter to afford aid to either army, 8. 5; are present in Olympus, 8. 40; are permitted by Jupiter to engage in the battle, 20. 4; they stand ready to fight, 20. 67; but do not yet mingle in battle, 20. 144; begin the fight, 21. 385; return to Olympus, 21. 518; witness the flight of Hector from Achilles, 22. 166; order Mercury to steal Hector's body from Achilles, 24. 23; consult in respect to the final disposition of this body, 24. 34.

DIOMEDES son of Tydeus—commands the Argives, 2. 653; is reproved without reason by Agamemnon, 4. 370; assisted by Minerva performs prodigies of valor, 5. 1; kills Phegeus, 5. 19; is wounded by Pandarus, 5. 95, but healed by Minerva, 5. 121; kills Astynous, Hypeinor, Abas, Polyeidus, Xanthus, and Thoon, 5. 144; also Echemon and Chromius, two sons of Priam, 5. 169; awaits the attack of Æneas and Pandarus, 5. 251; kills Pandarus, 5. 290; wounds Æneas, 5. 305; pursues and wounds Venus, 5. 330; is hindered from following Æneas by Apollo, 5. 432; falls back from Hector, 5. 600;

is reproved by Minerva, 5. 800; wounds Mars, 5. 855, kills Axylus, 6. 12; converses with Glaucus, with whom he exchanges armor, 6. 122; advises the Greeks to reject the proposal of Paris, to yield the treasures but retain Helen, 7. 400; rescues Nestor from Hector, 8. 99; kills Hector's charioteer, 8. 120; is forced by Jupiter to retreat, 8. 135; upbraids Agamemnon for proposing to return home, 9. 80; encourages him after the unsuccessful embassy to Achilles, 9. 697; awakens the chiefs, 10. 177; goes as a spy with Ulysses to the Trojan camp, 10. 220; slays Rhesus, 10. 495; whose horses he drives off, 10. 580; kills Agastrophus, 11. 888; wounds Hector, 11. 360; is wounded by Paris, 11. 375; advises Agamemnon and other chiefs disabled with wounds to visit the battle, 14. 109; contends in the chariot-race, 23. 290, and gains the first prize, 23. 499; contends in a trial of arms with Ajax Telamon, 23. 811.

DIONE—consoles Venus when wounded by Diomedes, 5. 381; heals her wound, 5. 416.

DIOKES—a leader of the Epeians, 2. 622; is killed by Peiros, 4. 517.

DOLON—goes as a spy to the Grecian camp, 10. 313; is taken by Diomedes and Ulysses, 10. 375; reveals the state of affairs in the Trojan camp, 10. 414; is slain by Diomedes, 10. 455.

DOLOPS—is slain by Menelaus, 15. 525.

DORYCLUS, son of Priam—is slain by Ajax, 11. 489.

ECHECCLUS, son of Agenor—is slain by Achilles, 20. 474.

ECHEMON, son of Priam—is slain by Diomedes, 5. 159.

ECHEPOLUS, son of Thalyssius—is slain by Antilochus, 4. 458.

ECHEPOLUS, the Sicyonian—gives Æthe to Agamemnon, that he might not go to the Trojan war, 23. 296.

ECTION—king of Thebes and father of Andromache, 6. 396.

ELEPHENOR—leader of the Abantes, 2. 540; is slain by Agenor, 4. 463.

ENIOPEUS, charioteer of Hector—is slain by Diomedes, 8. 119.

ENOMUS, a Trojan ally—is slain by Achilles, 2. 858.

EPAUS, son of Panopeus—vanquishes Euryalus in boxing, 23. 665.

EPITEUS, a companion of Achilles—is slain by Hector, 16. 571.

EPISTROPHUS, son of Evenus—is slain by Achilles, 2. 692.

EPISTROPHUS—leads the Halizonians, 2. 856.

EUCHENOR—is slain by Paris, 13. 660.

EUMELUS—leads the Phærians, 2. 714; drives the fleetest steeds next to Achilles, 2. 763; contends in the chariot-race, 23. 287.

EUPHEMUS, a Trojan ally—leads the Cicones, 2. 846.

EUPHORBUS, son of Panthus—wounds Patroclus, 16. 813; is slain by Menelaus, 17. 50.

EURYALUS—a leader of the Argives, 2. 565; slays Dresus and other Trojans, 6. 20; wrestles with Epeios, 23. 676.

EURYBATES—a herald of Agamemnon, 1. 818.

EURYATES—a herald of Ulysses, 2. 184.

EURYTYLUS son of Evæmon—a leader of the Greeks, 2. 736; kills Hypsenor, 5. 76; and Melanthius, 6. 36; aids Ajax Telamon, 11. 575; is wounded by Paris, 11. 581, and healed by Patroclus, 11. 841.

GLAUCUS—a leader of the Lycians, 2. 876; converses with Diomedes and exchanges with him his armor, 6. 122; assists in the attack upon the Grecian camp, 12. 102; is wounded by Teucer, 12. 386, but healed by Apollo, 16. 526; calls upon Hector to defend the dead body of Sarpedon, 16. 537; kills Bathycles, 16. 594; reproves Hector for giving way to Ajax, 17. 142.

GORGYTHON son of Priam—is slain by Teucer, 8. 302.

GRECIANS—assemble at the call of Agamemnon, 2. 85; their number and appearance, 2. 455; advance to battle in silence, 3. 8; renew the battle after the violation of the truce, 4. 422; repulse the Trojans, 5. 37; fortify their camp, 7. 435; engage again in battle with the Trojans, 8. 53; are affrighted by the thunders of Jove, 8. 75; break through the ranks of the Trojans, 11. 90; are driven by Hector to their entrenchments, 12. 36; rally around the Ajaxes, 13. 125; are exhorted by Agamemnon and other wounded chiefs, 14. 380; are repulsed by the Trojans from the body of Patroclus, 17. 275; and in turn drive back the Trojans, 17. 280; exhort one another to defend the body of Patroclus, 17. 415.

HEBE—pours out wine for the gods, 4. 3; prepares Juno's chariot, 5. 722, washes Mars, 5. 905.

HECTOR son of Priam—commander-in-chief of the Trojans, 2. 816; reproaches Paris for his cowardice, 3. 39; proposes to the Greeks the terms on which Paris consents to fight with Menelaus, 3. 86; summons Priam to ratify the league, 3. 116; draws lots for the combat, 3. 324; is reproved by Sarpedon, 5. 472; exhorts his troops to fight, 5. 494; kills Menesthes and Anchialus, 5. 608; makes a great slaughter of the Greeks, 5. 704; enters Troy on a message to Hecuba, 6. 237; refuses wine from his mother, 6. 264; upbraids Paris, 6. 326; goes to find Andromache, 6. 370; meets her at the Scæan gate, 6. 394; his parting words, 6. 440; prays for his son, 6. 476; comforts Andromache, 6. 486; goes forth with Paris to battle, 6. 515; challenges to single combat the bravest of the Greeks, 7. 67; fights with Ajax, 7. 244, with whom he exchanges arms, 7. 304; taunts Diomedes, 8. 161; addresses his horses, 8. 184; disables Teucer, 8. 325; calls a council of the Trojans, 8. 490; sends Dolon to spy out the Grecian camp, 10. 313; his appearance in battle, 11. 163; at the command of Jupiter retires from the engagement, 11. 163; receives a message from Jupiter by Iris, 11. 200; returns to the battle after the retreat of Agamemnon, 11. 284; slays many of the Greeks, 11. 301; is wounded by Diomedes, 11. 350; breaks through the Grecian ranks, 11. 532, and drives them to their entrenchments, 12. 36 expresses his disregard of

auguries, 12. 230; breaks down the Grecian gate with a stone of enormous size, and rushes into their camp, 12. 445; his dreadful appearance, 12. 462, and impetuosity, 13. 136; animates his army, 13. 150; kills Amphimachus, 13. 186; presses hard upon the Ajaxes, 13. 680; goes in quest of Deiphobus, Helenus, Asius, and others, 13. 754; chides Paris, 13. 669; is challenged by Ajax, 13. 810; to whom he returns an insulting reply, 13. 824; throws his spear at him, and is in turn wounded and forced to retreat, 14. 403; is restored to soundness and vigor by Apollo, 15. 255; his rapid movements compared to a horse breaking loose and scouring over the plain, 15. 262; slays Stichius and Arcesilaus, 15. 330; threatens any Trojans who may fall away from battle, 15. 348; rushes within the Grecian entrenchments, 15. 351; kills Lycophron, 15. 430; exhorts his troops, 15. 485; kills Schedius, 15. 515; his terrible appearance in battle, 15. 605; kills Periphetes, 15. 639; calls upon his followers for fire to burn the Grecian ships, 15. 718; cuts the spear of Ajax in sunder, 16. 114; retreats from the fosse, 16. 367; defends the dead body of Sarpedon, 16. 557; kills Epigeus, 16. 577; is stricken with fear by Jupiter, 16. 656; kills Patroclus, 16. 820; strips his body of the armor of Achilles, 17. 125, which he puts on, 17. 193; animates his troops, 17. 220; kills Schedius, 17. 307; endeavors to capture the horses of Achilles, 17. 485; but is repulsed by Automedon, and the Ajaxes, 17. 553; is animated by Apollo, 17. 586; wounds Leitus, 17. 602; kills Coeranus, 17. 610; fights with great fury to get possession of the body of Patroclus, 18. 155; rejects the advice of Polydamas to retire to the city and not await Achilles, 18. 234; animates the Trojans against Achilles, 20. 366; is admonished by Apollo not to fight in the van with Achilles, 20. 377; goes against that hero, 20. 420; but is snatched away from the contest by Apollo, 20. 443; on the retreat of the Trojans into the city, he alone awaits before the walls the coming of Achilles, 20. 420; struck with sudden terror he flies from that warrior, 22. 135; deceived by Minerva in the form of Deiphobus, he resolves to fight with Achilles, 22. 250; by whom with the aid of Minerva, he is slain, 22. 327; his body is mutilated by the Greeks, 22. 370, and dragged around the Trojan plain at the chariot-wheels of Achilles, 22. 395; his body is protected from pollution and decay by Apollo, 24. 19; is ransomed by Priam, 24. 590, and placed on the funeral pyre, 24. 787.

HECUBA wife of Priam—leads a procession of Trojan matrons to the temple of Minerva, 6. 295; implores Hector not to fight with Achilles, 22. 83; her lamentation at sight of Hector's body dragged by Achilles around the Trojan plain, 22. 430; endeavors to dissuade Priam from venturing into the Grecian camp to ransom the body of Hector, 24. 200; laments over Hector, 24. 748.

HELEN wife of Menelaus—is the cause of the Trojan war, 2. 161, 177 590; goes to witness the combat between Paris and Menelaus, 3. 130; her self-reproach, 3. 171; describes to Priam the Grecian heroes, 3. 178; re-

proaches Venus, 3. 399; goes to the chamber of Paris, 3. 424; addresses Hector, 6. 344; bewails the death of that hero, 24. 762.

HELENUS son of Priam and a celebrated augur—advises Hector to direct the Trojan matrons to go in solemn procession to the temple of Minerva, 6. 76; bids him challenge the bravest of the Greeks to single combat, 7. 50; kills Delpyrus, 13. 576; is wounded by Menelaus, 13. 593.

HIPPOLOCHUS son of Antimachus—is killed by Agamemnon, 11. 192.

HIPPOLOCHUS son of Bellerophon—father of Glaucus, 6. 197.

HIPPOTHOUS—a Trojan ally, 2. 842; is slain by Ajax, 17. 287.

HYPSENOR son of Dolopion—is slain by Eurypylos, 5. 76.

HYRTIUS—a leader of the Mysians slain by Ajax Telamon, 14. 511.

IALMENUS son of Mars—a leader of the Orchomenians, 2. 512; commands the night-watch, 9. 82.

IANENUS—assists in the attack on the Grecian entrenchments, 12. 189; is slain by Leonteus, 12. 193.

IASUS—is slain by Æneas, 15. 382.

IDÆUS a Trojan herald—summons Priam to ratify the league, 3. 249; breaks off the combat between Hector and Ajax, 7. 279; is sent by Priam to ask a cessation of hostilities from the Greeks in order to bury the slain, 7. 331.

IDOMENEUS—king of Crete, 2. 645; is praised by Agamemnon, 4. 257; kills Phæstus, 5. 43; encourages Meriones, 13. 250; slays Othryoneus, 13. 363, and Asius, 13. 387, and Alcathous, 13. 435; challenges Deiphobus, 12. 446; fights with Æneas, 13. 500; kills Cénomaus, 13. 505; is forced to give way before superior numbers, 13. 510; kills Erymas, 16. 845; comes to the assistance of Ajax Telamon, 17. 257; breaks his spear on the corselet of Hector, 17. 607; retreats to the ships, 17. 624.

ILIONEUS son of Phorbas—is slain by Peneleus, 14. 489.

IMBRIUS son of Mentor—is slain by Tencer, 13. 170.

IPHIDAMAS son of Antenor—is killed by Agamemnon, 11. 221.

IRIS a messenger of the gods—announces to the Trojans the approach of the Grecian army, 2. 786; summons Helen to witness the combat between Paris and Menelaus, 3. 130; recalls Juno and Minerva from the assistance of the Greeks, 8. 400; is sent with a message from Jove to Hector, 11. 186, and to Neptune, 15. 159; carries Juno's message to Achilles, 18. 170.

ISANDER son of Bellerophon—is slain by Mars, 6. 208.

ISUS a son of Priam—is slain by Agamemnon, 11. 101.

JUNO sister and wife of Jupiter—quarrels with him, 1. 540; fears his threats, 1. 568; sends Minerva to prevent the return home of the Greeks, 2. 157; incurs the displeasure of Jupiter, 4. 25; obtains from him permission for Minerva to break the truce between the Greeks and Trojans, 4. 50; description of her chariot, 5. 721; asks of Jupiter permission to chastise Mars

5. 758; descends to the Trojan plain, 5. 772; imitates the voice of Stentor, 5. 784, is forbidden by Jupiter to assist the Greeks, 8. 397; deceives Jupiter, 14. 153; exculpates herself from the charge of having excited Neptune to battle, 15. 36; sends Iris to Jupiter, 15. 147; chastises Diana, 21. 489; returns to Olympus, 21. 518; is with difficulty brought to consent to the ransom of Hector's body, 24. 25. 55.

JUPITER king of the gods—returns from Æthiopia to Olympus, 1. 495, confirms by a nod his promise to Thetis, 1. 511; threatens Juno, 1. 565; considers how he may honor Achilles, 2. 3; taunts Juno and Minerva, 4. 7; permits those divinities to chastise Mars, 5. 758; reproves Mars, 5. 888; calls a council of the gods and forbids their interference between the Greeks and Trojans, 8. 1; goes to Ida, 8. 46; balances the destinies of the contending armies, 8. 70; thunders from Ida, 8. 75; forbids Juno and Minerva to assist the Greeks, 8. 397; threatens these goddesses, 8. 447; unfolds to them in part his plans, 8. 469; is deceived by Juno, 14. 297; for which he threatens her, 15. 14; discloses to her his plan, 15. 49; sends Iris to order Neptune to desist from assisting the Greeks, 15. 159; dispatches Apollo to restore Hector to the battle, 15. 219; gives victory to the Trojans, 17. 595; sends Minerva to instil nectar and ambrosia into the breast of Achilles, 19. 342; permits the gods to engage in battle, 20. 19; allows Minerva to assist Achilles against Hector, 22. 182; commands Thetis to require of Achilles the restoration of Hector's body, 24. 104; sends Iris to Priam, 24. 143; sends Mercury to guide Priam to the tent of Achilles, 24. 334.

LAODAMAS son of Antenor—is slain by Ajax, 14. 516.

LAODICE—a daughter of Priam, 8. 121; her form is assumed by Iris, 8. 121.

LAODOCUS—a son of Antenor, 4. 87.

LAODOCUS—charioteer of Antilochus, 17. 699.

LAOGONUS son of Bias—is killed by Achilles, 20. 460.

LAOGONUS son of Onetor—is killed by Meriones, 16. 603.

LATONA—mother of Apollo, 1. 36; cures Æneas, 5. 477; takes sides with the Trojans, 20. 40; opposes Mercury, 20. 72; collects the arrows of Diana which had been scattered by Juno, 21. 497; returns to Olympus, 21. 518.

LEITUS—a leader of the Bœotians, 2. 494; slays Phylacea, 6. 35; is strengthened by Neptune, 13. 91; is wounded by Hector, but defended by Idomeneus, 17. 601.

LEOCRITUS son of Ariabas—is slain by Æneas, 17. 344.

LEONTEUS—son of Coronus, 2. 745; checks Asius and defends the Grecian entrenchments, 12. 127; kills many of the Trojans, 12. 181; engages in the funeral games of Patroclus, 23. 837.

LYCAMPUS—is slain by Tlepolemus, 2. 663.

LYCAON son of Priam—furnishes Paris with a corselet, 3. 333; his form is assumed by Apollo, 20. 81; is killed by Achilles, 21. 84.

LYCOMEDES—one of the Grecian chiefs, 9. 84.

LYOPHRON son of Mastor—is slain by Hector, 15. 430.

MACHAON son of Æsculāpius—one of the Grecian chiefs, 2. 732; cures the wound of Menelaus, 4. 208; is wounded by Paris, 11. 507, and withdrawn from the battle by Nestor, 11. 517.

MARIS—is slain by Thrasymedeas, 16. 319.

MARS—sides with the Trojans, 4. 439; is led away from the fight by Minerva, 5. 30; encourages the Trojans, 5. 464; helps Hector to slaughter the Greeks, 5. 704; kills Periphas, 5. 842; is wounded by Diomedes, 5. 855; complains to Jupiter, 5. 864, by whom he is upbraided, 5. 888; is healed by Pæon, 5. 899; enraged at the death of his son, he arms for battle, 15. 119; but is restrained by Minerva, 15. 128; fights with Minerva, by whom he is severely chastised, 21. 404; ascends to Olympus, 21. 518.

MECISTEUS son of Echius—slain by Polydamas, 15. 339.

MECISTEUS—father of Euryalus, 2. 566.

MEDON son of Oileus—leads the forces of Philoctetes, 2. 727; is slain by Æneas, 15. 332.

MEGES—one of the Grecian chiefs, 2. 627; kills Pedæus, 5. 69, and Cressmus, 15. 520, and Amphiclus, 16. 313.

MELANIPPUS—joins Hector in defence of the body of Dolops, 15. 545; is slain by Antilochus, 15. 575.

MELEAGER—his story related by Phœnix, 9. 543.

MENELAUS—commands the Spartans, 2. 586; accepts the challenge of Paris, 3. 21; accedes to the terms of the combat, 3. 97; vanquishes his antagonist, 3369; pursues him through the army, 3. 448; is wounded by Pandarus, 4. 140; encourages Agamemnon, 4. 183; kills Scamandrius, 5. 49; goes against Æneas, 5. 561; slays Pylosmenus, 5. 576; takes Adrastus alive, 6. 37; offers to fight Hector, 7. 100, but is prevented by Agamemnon, 7. 109; consults with Agamemnon respecting the state of the Grecian affairs, 10. 37; rescues Ulysses, 11. 465; wounds Helenus, 13. 593; kills Pisander, 13. 60, and Hyperenor, 14. 516; and Thoas, 16. 312; defends the body of Patroclus, 17. 1; kills Ectorhorbus, 17. 45; retreats before Hector, 17. 106; calls Ajax Telamon to defend the body of Patroclus, 17. 120; is animated by Minerva, 17. 556; kills Podes, 17. 576; sends Antilochus to announce to Achilles the death of Patroclus, 17. 685; contends in the chariot-race, 23. 293; his magnanimity towards Antilochus, 23. 602.

MENESTHEUS son of Peteus—leads the Athenians, 2. 552; is skillful in marshalling chariots and infantry, 2. 553; is reproved by Agamemnon, 4. 338; calls the Ajaxes to his assistance against Sarpedon, 12. 344.

MENESTHIUS son of Arethobus—is slain by Paris, 7. 8.

MENASTHIUS son of Sperchius—a leader of the Myrmicōns, 16. 178.

MENTES—a leader of the Cicones, whose form was assumed by Apollo, 17. 78.

MERCURY—sides with the Greeks, 20. 35; opposes himself to Latona, 20. 72; with whom he refuses to fight, 21. 497; returns to Olympus, 21. 518; at the command of Jupiter, leads Priam to the tent of Achilles, 24. 334; makes himself known to Priam, 24. 480; hastens his departure from the Grecian camp, 24. 683.

MERIONES charioteer of Idomeneus—slays Pherecles, 5. 59; goes against Hector, 7. 166; commands the night-watch, 9. 83; offers to go with Diomedes to spy out the Trojan camp, 10. 229; is invigorated by Neptune, 13. 93; breaks his spear and repairs to his tent for another, 13. 159, but is furnished with one by Idomeneus, 13. 260; compels Deiphobus to give back, 13. 526; kills Adamas, 13. 567, and Harpalion, 13. 650, and Morus and Hippotion, 14. 514, and Acamas, 16. 842, and Laogonus, 16. 604; meets Æneas, 16. 608; assists in the defence of the body of Patroclus, 17. 515; contends in a trial of archery at the funeral games of Patroclus, 23. 860.

MESTHLES—a Trojan ally, 2. 864.

MINERVA—dissuades Achilles from drawing his sword upon Agamemnon, 1. 207; is sent by Juno to prevent the Greeks from returning home, 2. 157; addresses Ulysses, 2. 173; arouses the army for battle, 2. 446; descends like a meteor to the Trojan plain, 4. 475; persuades Pandarus to break the truce by aiming an arrow at Menelaus, 4. 93; animates Diomedes, 5. 1; withdraws Mars from the battle, 5. 31; taunts Venus, 5. 421; puts on her armor, 5. 736; descends with Juno to the Trojan plain, 5. 772; mounts the car with Diomedes and drives against Mars, 5. 835; gives force and direction to the spear cast by Diomedes against Mars, 5. 855; returns to Olympus, 5. 908; sits with Apollo under the beech-tree, 7. 60; asks of Jove permission to assist the Greeks, 8. 30; attempting to do this with Juno, is recalled by Jupiter, 8. 397; animates Menelaus, 17. 556; instils ambrosia and nectar into the breast of Achilles, 19. 354; chastises Mars, 21. 404, and Venus, 21. 423; taking the form of Deiphobus she deceives Hector, 22. 226; returns to Achilles the spear which he had thrown against Hector, 22. 276; assists Diomedes in the chariot-race, 23. 388, and Ulysses in the foot-race, 23. 771; is unwilling that Hector's body should be restored to the Trojans, 24. 26.

MUSES—sing at the feast of the gods, 1. 604; are invoked by the poet in his recital of the catalogue of the ships, 2. 484; deprives Thamyris of his sight, 2. 594.

MYNES son of Evenus—slain by Achilles 2. 692.

MYRMIDONS—led by Achilles to Troy, 2. 684; abstain from battle, 2. 686. are ordered by Achilles to arm for battle, 16. 155; their appearance when armed, *ibid.* are exhorted by Achilles, 16. 200; attack the Trojans, 16. 276.

NASTES—a Trojan ally, 2. 370.

NEPTUNE—enraged on account of the Grecian wall, 7. 446; takes sides with the Greeks, 13. 10; arouses the Ajaxes, 13. 47, and other Grecian chiefs, 13. 91; animates Idomeneus, 13. 219; assists the Greeks during the sleep of Jupiter, 14. 361, but on his awaking is ordered to desist from battle, 15. 160; is summoned to Olympus, 20. 4; goes to the assistance of the Greeks, 20. 34; shakes the earth, 20. 57; opposes himself to Apollo, 20. 67; orders the gods to abstain from the fight, 20. 132; rescues Æneas from Achilles, 20. 291; saves Achilles from the waters of the Scamander, 21. 284; challenges Apollo, 21. 435; is opposed to the restoration of Hector's body to the Trojans, 24. 26.

NEREIDS—bemoan with Thetis the death of Patroclus, 13. 39; attend her going to Achilles, 13. 69, but are ordered to return, 13. 138.

NESTOR—his eloquence, 1. 249; great age, 1. 250; recounts his exploits with the heroes Pirithous, Dryas, Theseus, etc., 1. 260; endeavors to heal the breach between Agamemnon and Achilles, 1. 254; advises to arm the Greeks for battle, 2. 83; harrangues the Greeks, 2. 337; leads the Pylians, 2. 601; is praised by Agamemnon, 4. 413; refers to his former exploits, 4. 317; exhorts the Greeks, 6. 67; excites the chiefs to accept Hector's challenge, 7. 124; advises to fortify the Grecian camp, 7. 327; is in danger of being slain by Hector, 8. 90, but is rescued by Diomedes, 8. 99, for whom he acts as charioteer, 8. 115; advises Agamemnon to make a feast for the Grecian leaders, 9. 54, and to send an embassy to Achilles, 9. 97, 163; is awakened from sleep by Agamemnon, 10. 74; arouses Ulysses from sleep, 10. 37, and Diomedes, 10. 159; recounts to Patroclus his youthful exploits, 11. 654; consults with Agamemnon and other wounded chiefs, 14. 40; exhorts the Greeks, 15. 661; gives directions to Antilochus in the chariot-race, 23. 326; receives a gift from Achilles, 23. 615.

NIREUS—a Grecian leader, 2. 675.

OCEANUS—entertains the gods, 1. 423; is the origin of all rivers, 21. 195.

ODIUS—leads the Halizonianians, 2. 856; slain by Agamemnon.

OPHELESTES—is slain by Teucer, 8. 274.

OPHELESTES—is slain by Achilles, 21. 209.

OPHELIUS—is slain by Euryalus, 6. 20.

OPHELIUS—is slain by Hector, 11. 302.

OPITES—is slain by Hector, 11. 301.

ORFISTES—assists in the attack on the Grecian camp, 12. 139; is slain by Leonteus, 12. 193.

ORSILOCHUS—is slain by Æneas, 5. 541.

ORTHYONEUS—is promised Cassandra by Priam, 13. 365; is slain by Idomeneus, 13. 368.

PÆON—heals Mars, 5. 899.

PANDARUS—an ally of the Trojans, 2. 284; is persuaded by Minerva to violate the truce, 4. 104; description of his bow, 4. 105; shoots at Menelaus, 4. 125; wounds Diomedes, 5. 95; goes with Æneas against Diomedes, 5. 232, by whom he is slain, 5. 290.

PARIS son of Priam—challenges the bravest of the Greeks, 3. 19; flies from Menelaus, 3. 80; for which he is reproved by Hector, 3. 39; excuses himself and professes his readiness to fight with Menelaus, 3. 58; arms for battle, 3. 380; is worsted by Menelaus, 3. 369, but saved from death by Venus, 3. 374; is transported by that goddess to his chamber and joined by Helen, 3. 424; is upbraided by Hector, 6. 326; with whom he goes forth to battle, 6. 503; refuses to restore Helen, 7. 357; wounds Diomedes, 11. 371, and Machaon, 11. 507; slays Euchenor, 13. 672; defends himself from the reproaches of Hector, 13. 774; kills Deïochus, 15. 341.

PARSLOUS charioteer and friend of Achilles—conducts Briséis to the heralds of Agamemnon, 1. 345; is sent by Achilles to inquire the name of a wounded chief, 11. 607; is urged by Nestor to persuade Achilles to permit him to fight in his armor, 11. 793; heals Eurypylus, 11. 841; asks permission of Achilles to fight in his armor, 16. 20; his request being granted, 16. 49, he arms for battle, 16. 130; attacks the Trojans, 16. 284; kills Areïlochus, 16. 308; drives the Trojans across the ditch, 16. 365, and kills a great number of them, 16. 399; kills Sarpedon, 16. 478; puts the Trojans to rout, 16. 684; kills Cebriones, 16. 740, over whose body he fights with Hector, 16. 760; is wounded by Euphorbus, 16. 813, killed by Hector, 16. 820, and stripped of his armor, 17. 125; a dreadful fight takes place over his body, 17. 367; his shade appears to Achilles, 23. 65; his body is laid upon the funeral pyre, 23. 187, and consumed, 22. 215.

PEDÆUS son of Antenor—is slain by Megea, 5. 69.

PEDASUS son of Bucolion—is slain by Euryalus, 6. 21.

PENELEUS—a leader of the Boeotians, 2. 494; kills Ilioneus, 14. 486, and Lycon, 16. 339; is wounded by Polydamas, 17. 597.

PERIPHAS a herald of Anchises—his form is assumed by Apollo, 17. 323.

PERIPHAS son of Ochesius—slain by Mars, 5. 842.

PERIPHENTES—is slain by Hector, 15. 638.

PRÆNOPS—his form is assumed by Apollo, 17. 582.

PRÆSTUS son of Borus—is slain by Idomeneus, 5. 43.

PHALCES—a Trojan slain by Antilochus, 14. 513.

PHÈGEUS son of Dares—is slain by Diomedes, 5. 19.

PHÈCULUS—the builder of the fleet of Paris, is slain by Meriones, 5. 59.

PHIDEPTUS—a Grecian leader, 2. 678.

PHILOCTETES—is disabled by the bite of a hydrus and left at Lemnos, 2. 721.

PHENIX a leader of the Myrmidons—goes on an embassy to Achilles, 9. 163

urges him to return to the battle, 9. 434; his form is assumed by Minerva, 17. 555.

PHORCY8—a Trojan ally, 2. 862; is slain by Ajax Telamon, 17. 312.

PIDTYES—is slain by Ulysses, 6. 80.

PIROUS—a Trojan ally, 2. 844; kills Diore8, 4. 518; is slain by Thoa8, 4. 527.

PISANDER son of Antimachus—is slain by Agamemnon, 11. 122.

PISANDER—is slain by Menelaus, 13. 601.

PISANDER—a leader of the Myrmidons, 16. 193.

PLUTO—fears on account of the commotion of the earth when the gods descend to battle, 20. 61.

PODALIRIUS—a Grecian leader, 2. 732.

PODES son of Eetion—is slain by Menelaus, 17. 575.

POLITES son of Priam—sits upon a watch-tower and descries the approach of the Greeks, 2. 791; rescues Deiphobus, 13. 534; kills Echiua, 15. 339.

POLYDAMAS son of Panthous—advises Hector and the other Trojans to pass the Grecian fosse on foot, 12. 63; interprets an augury unfavorable for crossing the ditch, 12. 211; his advice rejected by Hector, 12. 230; advises Hector to call Deiphobus and others to his assistance, 13. 726; kills Prothenor, 14. 451, and Mecisteus, 15. 340, and Otus, 15. 518; advises Hector to retire to the city before Achilles comes forth to battle, 18. 254.

POLYDORUS son of Priam—is killed by Achilles, 20. 407.

POLYDIUS son of Eurydamas—is slain by Diomedes, 5. 148.

POLYPHETES—comes with forty ships from Argissa to the siege of Troy, 2. 740; kills Astyalus, 6. 30; checks Asius, 12. 129; kills Damasus, Pylon, and Ormenus, 12. 182; contends in a trial of the discus, 23. 836.

POLYXENUS—a Grecian leader, 2. 623.

PRIAM king of Troy—sits with the elders in the Scæan gate, 3. 145; inquires of Helen the names of the Grecian chiefs, 3. 162; is called to ratify the league between the Greeks and Trojans, 3. 250; sends Idasus to obtain from the Greeks a cessation of hostilities in order to bury the slain, 7. 371; orders the gates to be opened to receive the troops flying before Achilles, 21. 527; implores Hector to come within the walls and not fight with Achilles, 22. 37; his lamentations at sight of Hector's body trailed around the Trojan plain, 22. 416; is commanded by Iris to enter the Grecian camp and ransom the body of Hector, 24. 172; in his anguish he reproaches his own sons, 24. 252; is conducted by Mercury to the tent of Achilles, 24. 486; receives the body of his son and returns to Troy, 24. 690; celebrates the funeral rites, 24. 777.

PROTESILAUS—a Grecian leader slain on his disembarkation at Troy, 2. 693; his ship is assaulted by Hector, 15. 764.

PROTHENOR—a Boeotian leader, 2. 495; is slain by Polydamas, 14. 449.

PROTHOUS—a Grecian leader, 2. 756.

PYLEMENES—a Trojan ally slain by Menelaus, 5. 576.

PYLEUS—a Trojan ally, 2. 842.

PYLARTES—is wounded by Ajax, 11. 491, and killed by Patroclus, 16. 696.

PYRÆCHMES—a Trojan ally, 2. 848; is killed by Patroclus, 16. 284.

RHESUS a Thracian prince—description of his horses, 10. 436; is slain by Diomedes, 10. 495.

RIGMUS son of Pireus—is slain by Achilles, 20. 484.

SARPEDON—leader of the Lycians, 2. 876; reproves Hector, 5. 472; is wounded by Tlepolemus whom he kills, 5. 655; implores the aid of Hector, 5. 684; exhorts Glaucus to fight, 12. 810; advances against the tower of Menestheus, 12. 397; defends Hector, 14. 426; animates the Lycians, 16. 421; fights with Patroclus, by whom he is slain, 16. 462; his body is stripped of its armor by the Greeks, 16. 665; is given by Apollo in charge to Sleep and Death, who convey it to Lycia, 16. 682.

SATNIUS son of Enope—is slain by Ajax, 14. 442.

SCAMANDRIUS called also *Astyanax*—the son of Hector, 6. 402; 22. 500

SCAMANDRIUS son of Strophius—is slain by Menelaus, 5. 49.

SOEDILIUS son of Iphitus—leads the Phocians, 2. 517; is slain by Hector, 15. 515.

SIMOBIUS son of Anthemion—is slain by Ajax Telamon, 4. 473.

SLEEP—assists Juno in deceiving Jupiter, 14. 280; announces to Neptune that Jupiter is asleep, 14. 352; is ordered to convey the body of Sarpedon to Lycia, 16. 672.

STHENELUS—charioteer of Diomedes and one of the leaders of the Argives, 4. 564; is chided by Agamemnon, 4. 365; upon whom he retorts, 4. 404; attends to the wound of Diomedes, 5. 111; leads away the horses taken from Æneas, 5. 319; takes charge of the horses of Nestor, 8. 114.

STICHIUS—a leader of the Athenians, 13. 195; is slain by Hector, 15. 329

TALTHYRIUS herald of Agamemnon—goes to the tent of Achilles for Briseis, 1. 390; summons Machaon to attend upon Menelaus when wounded, 4. 204; breaks off the combat between Hector and Ajax, 7. 279.

TRUCKE son of Telamon and the best archer of the Greeks—slays Antaön, 6. 81; slays many of the Trojans, 8. 274; is disabled by Hector, 8. 325; wounds Glaucus, 12. 387; kills Imbrius, 13. 170, and Prothoon and Periphetes, 14. 515, and Cleitus, 15. 445; his bow is rendered useless by Jove, 15. 461; contends in a trial of archery at the funeral games of Patroclus.

THESSITES—his appearance and character, 2. 212; reviles Agamemnon, 2. 225, for which he is reproved and chastised by Ulysses, 2. 246.

THEMIS—addresses Juno with consoling words, 15. 90.

THESTOR son of Enope—slain by Patroclus, 16. 401.

THETIS mother of Achilles—arises from the sea at the complaint of Achilles, 1. 357; promises him her aid, 1. 419; ascends to Olympus and supplicates

Jupiter to honor her son, 1. 497; comforts Achilles when grieving for Patroclus, 18. 72; promises to provide for him new armor, 18. 135; requests Vulcan to fabricate it, 18. 427; is summoned to repair to Jupiter, 24. 87, and commanded to require from Achilles a restoration to Priam of Hector's body, 24. 104.

THEOS—leads the *Ætoliæ*, 2. 638; kills Pirous, 4. 527; meets Hector, 7. 168; is animated by Neptune, 13. 92; advises the Greeks to retire in order to their ships, 15. 281.

THOON—is slain by Diomedes, 5. 152.

THRASYMEDES—commands the night-watch, 9. 81; kills Maria, 16. 319; leads the *Pyliaæ*, 17. 704.

TLEPOLEMUS—a leader of the *Rhodians* 2. 652. is killed by Sarpedon, 5. 628

TROJANS—advance to battle with noise, 8. 1; bury their slain, 7. 415; join battle with the Greeks, 8. 53; retreat before Agamemnon, 11. 158; break through the Grecian entrenchments, 12. 252; follow Hector in his victorious career, 13. 39; are compelled to retreat before Patroclus, 16. 366; drive back the Greeks from the body of Patroclus, 17. 275, and are repulsed in turn by them, 17. 280; exhort one another to endeavor to obtain possession of the body of Patroclus, 17. 420; pursue the Greeks as they bear away the body, 17. 721 are terrified at the shouts of Achilles and flee in confusion, 18. 218; encamp without the city, 18. 314; arm for battle, 20. 3; are exhorted by Mars, 20. 44, and by Hector, 20. 364; are slaughtered by Achilles, 20. 381; enter the city, 21. 606; celebrate the funeral rites of Hector, 24. 777.

ULYSSES king of Ithaca—conducts Chryseis to her father, 1. 431; is directed by Minerva to prevent the Greeks from returning home, 2. 173; chastises Thersites, 2. 246, for which he is praised by the army, 2. 272; harangues the Greeks, 2. 284; relates the prodigy of the sparrows and the serpent, 2. 305; commands the *Cephalenians*, 2. 631; is pointed out to Priam by Helen, 3. 198; Antenor's description of his eloquence, 3. 205; is reproved by Agamemnon, 4. 388; slays Democoon, 4. 500; slaughters the *Lycians*, 5. 677; slays Pidytes, 6. 30; is sent on an embassy to Achilles, 9. 169; his speech to Achilles, 9. 225; reports to Agamemnon the unsuccessful result of the embassy, 9. 676; is chosen by Diomedes to accompany him as a spy to the Trojan camp, 10. 243; prays to Minerva, 10. 278; assists Diomedes to drive away the horses of Rhesus, 10. 498; reports the success of their undertaking to Agamemnon, 10. 554; rescues Diomedes when wounded by Paris, 11. 397; repulses the Trojans, 11. 415; kills Charops, 11. 425; is wounded by Socus, 11. 435, whom he slays, 11. 446; is rescued by Menelaus and Ajax Telamon, 11. 465; reproves Agamemnon, 14. 82; advises Achilles to permit the army to refresh themselves before engaging in battle, 19. 154; wrestles with Ajax at the funeral games

of Patroclus, 23. 706 ; contends in the foot-race, 23. 755, and gains the first prize, 23. 779.

VENUS—rescues Paris from Menelaus, 3. 374 ; calls Helen to his chamber, 3. 390 ; saves Æneas from Diomedes, 5. 312 ; by whom she is pursued and wounded, 5. 330 ; appeals for aid to Mars, 5. 359 ; complains to Dione, 5. 375 ; is taunted by Minerva and Juno, 5. 421 ; lends Juno her zone, 14. 214 ; takes sides with the Trojans, 20. 40 ; is chastised by Minerva, 21. 416 ; preserves the body of Hector from the dogs, 23. 185.

VULCAN—advises Juno to submit to Jupiter, 1. 577 ; acts as cup-bearer to the gods, 1. 584 ; makes arms for Achilles, 18. 469 ; takes the part of the Greeks, 20. 36 ; chastises Xanthus, 21. 342 ; ascends to Olympus, 21. 518.

XANTHUS—takes part with the Trojans, 20. 40 ; opposes himself to Vulcan, 20. 73 ; attempts to drown Achilles, but is compelled to desist by Vulcan, 21. 136.

XANTHUS son of Phænops—is slain by Diomedes, 5. 159

Caesar's Commentaries on the Gallic War.

With English Notes, Critical and Explanatory; a Lexicon, Geographical and Historical Indexes, a Map of Gaul, etc. By Rev. J. A. SPENCER, D. D. 12mo, 408 pages.

In the preparation of this volume, great care has been taken to adapt it in every respect to the wants of the young student, to make it a means at the same time of advancing him in a thorough knowledge of Latin, and inspiring him with a desire for further acquaintance with the classics of the language. Dr. Spencer has not, like some commentators, given an abundance of help on the easy passages, and allowed the difficult ones to speak for themselves. His Notes are on those parts on which the pupil wants them, and explain, not only grammatical difficulties, but allusions of every kind in the text. A well-drawn sketch of Caesar's life, a Map of the region in which his campaigns were carried on, and a Vocabulary, which removes the necessity of using a large dictionary and the waste of time consequent thereon, enhance the value of the volume in no small degree.

Quintus Curtius:

Life and Exploits of Alexander the Great. Edited and illustrated with English Notes. By WILLIAM HENRY CROSBY. 12mo, 385 pages.

Curtius's History of Alexander the Great, though little used in the schools of this country, in England and on the Continent holds a high place in the estimation of classical instructors. The interesting character of its subject, the elegance of its style, and the purity of its moral sentiments, ought to place it at least on a par with Caesar's Commentaries or Sallust's Histories. The present edition, by the late Professor of Latin in Rutgers College, is unexceptionable in typography, convenient in form, scholarly and practical in its notes, and altogether an admirable text-book for classes preparing for college.

From PROF. OWEN, of the New York Free Academy.

"It gives me great pleasure to add my testimonial to the many you are receiving in favor of the beautiful and well-edited edition of Quintus Curtius, by Prof. Wm. Henry Crosby. It is seldom that a classical book is submitted to me for examination, to which I can give so hearty a recommendation as to this. The external appearance is attractive; the paper, type, and binding, being just what a text-book should be, neat, clear, and durable. The notes are brief, pertinent, scholar-like, neither too exuberant nor too meagre, but happily exemplifying the golden mean so desirable and yet so very difficult of attainment."

Arnold's Greek Course.

Revised, Corrected, and Improved, by the Rev. J. A. SPENCER,
D. D., late Professor of Latin and Oriental Languages in Burling-
ton College, N. J.

FIRST GREEK BOOK, on the Plan of the First Latin Book. 12mo, 254 pages.

PRACTICAL INTRODUCTION TO GREEK PROSE COMPOSITION. 12mo, 237
pages.

SECOND PART TO THE ABOVE. 12mo, 243 pages.

GREEK READING BOOK. Containing the substance of the Practical Introduction to
Greek Construing, and a Treatise on the Greek Particles; also, copious selections
from Greek Authors, with Critical and Explanatory English Notes, and a Lexicon.
12mo, 618 pages.

A complete, thorough, practical, and easy Greek course is here presented. The be-
ginner commences with the "First Book," in which the elementary principles of the lan-
guage are unfolded, not in abstract language, difficult both to comprehend and to re-
member, but as practically applied in sentences. Throughout the whole, the pupil sees
just where he stands, and is taught to use and apply what he learns. His progress is,
therefore, as rapid as it is intelligent and pleasant. There is no unnecessary verbiage,
nor is the pupil's attention diverted from what is really important by a mass of minor
details. It is the experience of teachers who use this book, that with it a given amount
of Greek Grammar can be imparted to a pupil in a shorter time and with far less trouble
than with any other text-book.

The "First Book" may with advantage be followed by the "Introduction to Greek
Prose Composition." The object of this work is to enable the student, as soon as he can
decline and conjugate with tolerable facility, to translate simple sentences after given ex-
amples and with given words; the principles employed being those of imitation and very
frequent repetition. It is at once a Syntax, a Vocabulary, and an Exercise-book. The
"Second Part" carries the subject further, unfolding the most complicated constructions,
and the nicest points of Latin Syntax. A Key is provided for the teacher's use.

The "Reader," besides extracts judiciously selected from the Greek classics, contains
valuable instructions to guide the learner in translating and construing, and a complete
exposition of the particles, their signification and government. It is a fitting sequel to
the earlier parts of the course, everywhere showing the hand of an acute critic, an ac-
complished scholar, and an experienced teacher.

From the REV. DR. COLEMAN, Professor of Greek and Latin, Princeton, N. J.

"I can, from the most satisfactory experience, bear testimony to the excellence of
your series of Text-Books for Schools. I am in the daily use of Arnold's Latin and
Greek Exercises, and consider them decidedly superior to any other Elementary Works
in those languages."

Short and Comprehensive Greek Grammar.

By J. T. CHAMPLIN, Professor of Greek and Latin in Waterville College. 12mo, 208 pages.

In compiling this Grammar, Professor Champlin has drawn upon the best critics and grammarians, and with the results of his research has interwoven much original matter suggested during several years' experience in teaching, and editing Greek authors. His design is to exhibit the essential facts and principles of the language in the clearest, briefest, and most practicable form possible. With this view, all theories and complications belonging to general grammar have been avoided, and only their results used. The amplification and illustration of principles have been carried only so far as is necessary to their comprehension. In this way all the real wants of the Greek student are met, while his attention is not distracted by unnecessary and embarrassing details. Materials for oral exercises are supplied, and a sketch of Greek versification is given in an appendix.

From the Rev. Mr. ANDERSON, New Orleans.

"I believe the author has fully accomplished what he proposes in his preface. To those wishing to study Greek, I am satisfied he has presented a book which will much tend to simplify the study to beginners; and at the same time, without being too voluminous, presents as lucid and full an exposition of the principles of the language as can be contained within so small a compass."

Kuhner's Greek Grammar :

Translated by Professors EDWARDS and TAYLOR. Large 12mo, 620 pages.

Kühner's is universally acknowledged to be the most accurate, comprehensive, clear, and practical grammar of the Greek language now extant. It is the work of one who devoted his life to Greek philology, and spent years of patient labor in perfecting this work. Too full and learned for the beginner, it is just what is needed for the college curriculum, containing all that a book of reference should contain. The student will never appeal to its pages in vain. In fulness of illustration, copiousness of reference, and philosophical analysis of the various forms of language, it is unsurpassed, we might say unequalled.

The present translation is made by two distinguished American scholars, who have revised the whole, verified the references, and appended an original treatise of their own on Greek versification. As now presented to the public, it is believed to be as perfect a grammar of the Greek language as enlightened research and profound scholarship can produce.

Greek Ollendorff;

Being a Progressive Exhibition of the Principles of the Greek Grammar. By ASAHIEL C. KENDRICK, Professor of the Greek Language and Literature in the University of Rochester. 12mo, 371 pages.

The present work is what its title indicates, strictly an *Ollendorff*, and aims to apply the methods which have proved so successful in the acquisition of the modern languages to the study of Ancient Greek, with such differences as the different genius of the Greek, and the different purposes for which it is studied, suggest. It differs from the modern Ollendorffs in containing Exercises for reciprocal translation, in confining them within a smaller compass, and in a more methodical exposition of the principles of language.

The leading object of the author was to furnish a book which should serve as an *introduction* to the study of Greek, and precede the use of any grammar. It will therefore be found, although not claiming to embrace all the principles of the Grammar, yet complete in itself, and will lead the pupil, by insensible gradations, from the simpler constructions to those which are more complicated and difficult. The exceptions, and the more idiomatic forms, it studiously avoids, aiming only to exhibit the regular and ordinary usages of the language as the proper starting-point for the student's further researches.

In presenting these, the author has aimed to combine the strictest accuracy with the utmost simplicity of statement. His work is therefore adapted to a younger class of pupils than have usually engaged in the study of Greek, and will, it is hoped, win to the acquisition of that noble tongue many in our academies and primary schools who have been repelled by the less simple character of our ordinary text-books.

Exercises in Greek Composition.

Adapted to the First Book of Xenophon's Anabasis. By JAMES R. BOISE, Professor of Greek in the University of Michigan. 12mo, 185 pages.

These Exercises consist of easy sentences, similar to those in the Anabasis, having the same words and constructions, and are designed by frequent repetition to make the learner familiar with the language of Xenophon. Accordingly, the chapters and sections in both are made to correspond. No exercises can be more improving than those in this volume; obliging the student as they do, by analysis and synthesis, to master the constructions employed by one of the purest of Greek writers, and imbuing him with the spirit of one of the greatest historians of all antiquity.

Xenophon's Anabasis :

With Explanatory Notes for the use of Schools and Colleges in the United States. By JAMES R. BOISE, Professor of Greek in the University of Michigan. 12mo, 393 pages.

A handsome and convenient edition of this great classic, really adapted to the wants of schools, has long been needed; the want is here met by Prof. Boise in a manner that leaves nothing to be desired. Decidedly the best German editions, whether text or commentary be considered, have appeared within the last few years; and of these Mr. Boise has made free use; while, at the same time, he has not lost sight of the fact that the classical schools of this country are behind those of Germany, and that simpler and more elementary explanations are therefore often necessary in a work prepared for American schools. Nothing has been put in the notes for the sake of a mere display of learning—pedantry is out of place in a school-book; and nothing has been introduced by way of comment except what can be turned to practical use by the reader.

An historical Introduction, which will enable the pupil to enter on his task intelligently, is prefixed. An abundance of geographical information, embodying the latest discoveries of travellers, is supplied; and the whole is illustrated with Kiepert's excellent map, showing the entire route of the ten thousand on their retreat.

The First Three Books of Anabasis :

With Explanatory Notes and References to Hadley and Kühner's Greek Grammars, and to Goodwin's Greek Moods and Tenses. A copious Greek-English Vocabulary, and Kiepert's Map of the Route of the Ten Thousand. 12mo, 268 pages.

Xenophon's Memorabilia of Socrates :

With Notes and an Introduction. By R. D. C. ROBBINS, Professor of Languages in Middlebury College, Vermont. 12mo, 421 pages.

This will be found an exceedingly useful book for College classes. The text is large and distinct, the typography accurate, and the notes judicious and scholarly. Instead of referring the student to a variety of books, few of which are within his reach, the editor has wisely supplied whatever is necessary. An admirable treatise on the Life of Socrates introduces the work, and English and Greek Indexes render it easy to refer to the text and notes.

Plato's 'Apology and Crito ;

With Notes. By W. S. TYLER, Graves Professor of Greek in Amherst College. 12mo, 180 pages.

This edition of the *Apology* and *Crito* has been prepared to meet the largely-felt want among students of the Dialogues of Plato, now mostly superseded in Academic Courses. It is in the main an exact reprint of Staullbaum's third edition—though the author has had before him, and used, whenever it seemed best, the editions of Bekker, Forster, Ast, Schleiermacher, and others. The Notes are particularly full and clear ; and errors in the text have been guarded against with the very greatest care.

From J. B. GARRETT, Professor of Greek, Hanover (Ind.) College.

"I can most heartily say that I am much pleased with the book. Prof. Tyler seems to have hit the happy medium between too profuse and too scanty notes ; and also to have known the *kind* of notes needed in our American institutions, better than the great majority of those who have given us editions of the ancient classics. I have adopted the work this year, in place of the *Georgics*, and anticipate much pleasure in reading it in connection with the class."

From JACOB COOPER, PH. D., Professor of the Greek Language and Literature in Centre College, Danville, Ky.

"I have examined Prof. Tyler's edition of the '*Apology and Crito*,' and am highly pleased with its execution. It bears the marks of the editor's well-known scholarship, and is an acceptable addition to our college text-books. The typography is also accurate and very beautiful. I purpose to introduce it into Centre College."

From ALPHEUS S. PACKARD, Professor of the Greek Language, Bowdoin College.

"I received, a short time since, Plato's *Apology and Crito*, edited by Prof. Tyler. I am much pleased with the edition, and shall introduce it into my classes as soon as I have opportunity. I have no doubt it will prove a most acceptable addition to the classics read in our colleges."

From W. H. YOUNG, Dept. Anc. Languages, Ohio University, Athens.

"It will meet a pressing want with us, and shall be introduced at once. The type is beautiful indeed, and the earnest teacher of the classics needs no better recommendation of a text-book than the name of Prof. Tyler."

From the New York Observer.

"A valuable service to classical learning and letters in general has been rendered by Prof. Tyler, in giving to the American student this edition of Plato's *Apology and Crito*. Hitherto, the scholars of our country have had no access to this work of Plato, except in foreign editions, or as in fragmentary form they found it in the old and now obsolete *Græca Majora*. It is now placed within their reach, in a form both convenient and beautiful, and accompanied by such notes and illustrations as to remove all serious difficulties in ascertaining the meaning of the text. One of the most valuable features of this edition is the introduction, which occupies some forty pages, and contains a clear and scholarly analysis of the Defence of the great philosopher before his judges, who had already determined on his death."

Selections from Herodotus ;

Comprising mainly such portions as give a Connected History of the East to the Fall of Babylon and the Death of Cyrus the Great.
By HERMAN M. JOHNSON, D. D., Professor of Philosophy and English Literature in Dickinson College. 12mo, 185 pages.

The present selection embraces such parts of Herodotus as give a connected history of Asiatic nations. These portions are not only particularly interesting in themselves, but open to the student a new field, inasmuch as the other Greek and Roman authors commonly put into his hands leave this period of history untouched.

Herodotus is peculiarly adapted to academical reading. It has charms for the student which no other text-book possesses, on account of the simple elegance of the style and the liveliness of the narrative. In preparing his notes, the editor has borne in mind that they are intended for learners in the earlier part of their classical course; he has therefore made the explanations in the former part of the work quite full, with frequent references to such grammars as are in the hands of most students.

The notes proper are purely explanatory and grammatical. Other remarks, in the way of criticism or investigation, are appended to the several chapters, for the sake of awakening reflection and inciting to further inquiry.

A condensed treatise on the Ionic Dialect, and the peculiar forms of declension and conjugation used by Herodotus, removes one of the most serious difficulties that has heretofore embarrassed the student in reading this author. If this chapter is learned in advance, the dialect forms, otherwise so troublesome, will be recognized without the slightest difficulty.

The text is printed in large, bold type, and accompanied with a Map of the regions described.

Sophocles' *Œdipus Tyrannus*.

With English Notes for the use of Students in Schools and Colleges.
By HOWARD CROSBY, A. M., Professor of the Greek Language and Literature in the New York University. 12mo, 138 pages.

The object had in view in this publication is to furnish to college students the masterpiece of the greatest of Greek tragic poets in a convenient form. No learned criticism on the text was needed or has been attempted. The Tauchnitz edition has been chiefly followed, and such aid is rendered, in the way of notes, as may assist, not render needless, the efforts of the student. Too much help begets indolence; too little, despair: the author has striven to present the happy mean.

The inviting appearance of the text and the merit of the commentary have made this volume a favorite wherever it has been used.

SILBER'S
PROGRESSIVE LESSONS IN GREEK,
TOGETHER WITH
NOTES AND FREQUENT REFERENCES TO THE GRAMMARS OF
SOPHOCLES, HADLEY, AND CROSBY;
ALSO,
A Vocabulary and Epitome of Greek Grammar for the use of Beginners.
12mo. 79 pages.

From Dr. OWEN, New York Free Academy.

Its arrangement is natural and logical; its tables and rules sufficiently full for all the general purposes of construction and translation; and its examples admirably adapted to illustrate the forms of speech and rules of syntax. It has been adopted as a Text-Book in this Institution.

From Prof. HOWARD CROSBY, D. D.

It is a judicious little volume, and will prove an easy and attractive introduction to the language. The author has known what to *leave out*.

From Prof. COLLOD, Polytechnic Institute.

You have done well in referring to the established Grammars of Sophocles, Crosby, and Hadley; thus making an easy and pleasant transition to those more comprehensive works.

From Rev. Dr. MCCLINTOCK.

Prof. Silber's "Progressive Lessons in Greek" is a carefully prepared little manual. In the hands of a good teacher, the work cannot fail to be useful to beginners.

From the "American Presbyterian and Theological Review."

To beginners, and especially to such as seek to acquire a rudimental knowledge of the language without a teacher, it will be a valuable aid.

From the "Methodist Quarterly Review."

Prof. Silber's little manual is an admirable and easy opening of the mysteries of the Greek language. We commend it to pupil and teacher.

From the "New York Observer."

The study of the Greek language is rendered attractive and comparatively easy by the gradual lessons and exercises here presented. The best Grammars are referred to, and the early difficulties of learners happily abbreviated.

From Prof. SCHEM, of the "Methodist."

A brief, clear, and well-arranged epitome of all that is necessary for a beginner in his earlier endeavors in the acquisition of the Greek language.

From Dr. PORTER, of the "Christian Intelligencer."

By simplifying the Greek Grammar, and supplying at the same time appropriate exercises for the illustration of the force of words and the relation of the parts of speech to one another, Prof. Silber has made a book for beginners of rare value. We know of no other of similar design whose merits will compare with this.

EEK

EEK

EEK

EEK

EEK

EEK

EEK

EEK

14 DAY USE

RETURN TO DESK FROM WHICH BORROWED

LOAN DEPT.

This book is due on the last date stamped below, or
on the date to which renewed.

Renewed books are subject to immediate recall.

A

F

REC'D

H

DEC 8 '87-10 AM

H

LOAN DEPT.

H

K

JAN 19 1968

K

RECEIVED

O

MAR 15 '68-5 PM

SEP 5 1987

AUTO DISC JUN 15 1987

Plat

STANDARD CLASSICAL WORKS.

Thucydides's History of the Peloponnesian War, according to the Text of L. DINDORF, with Notes by JOHN J. OWEN. With Map. 12mo.

Xenophon's Memorabilia of Socrates. With Notes and Introduction by R. D. C. ROBINS, Professor of Language in Middlebury College. 12mo. 421 pages.

Anabasis. With Explanatory Notes for the use of Schools and Colleges. By JAMES R. BOISE, Professor of Greek in the University of Michigan. 12mo. 393 pages.

Anabasis. Chiefly according to the Text of L. DINDORF, with Notes by JOHN J. OWEN. Revised Edition. With Map. 12mo.

841549

THE UNIVERSITY OF CALIFORNIA LIBRARY

PUBLISHED UPWARD OF

800 SCHOOL TEXT-BOOKS,

Including the Departments of English, Latin, Greek, French, Spanish, Italian, Hebrew, and Syriac; of which a complete

DESCRIPTIVE CATALOGUE

Will be sent, free of postage, to those applying for it.

A single copy for examination, of any of the works marked thus *, will be transmitted by mail, postage prepaid, to any Teacher, or remitting * by mail, postpaid.

U.C. BERKELEY LIBRARIES

